Die Wissenschaft der Logik von Georg Wilhelm Friedrich Hegel (übersetzt in die Telugu-Sprache)

2024

హెగెల్ "తర్కం"

జర్మన్ నుండి తెలుగు తర్జుమా

రూపాకుల వేంకటసుబ్రహ్మణ్య శర్మ

ప్రథమ భాగం

మరో అల కోసం

లెఫ్టిస్ట్ స్టడీ సర్కిల్
గుంటూరు
2024

Georg Wilhelm Friedrich Hegel

27.8.1770 - 14.11.1831

Einleitung

Allgemeiner Begriff der Logik

EinleitungAllgemeiner Begriff der LogikEs fühlt sich bei keiner Wissenschaft stärker das Bedürfnis, ohne vorangehende Reflexionen von der Sache selbst anzufangen, als bei der logischen Wissenschaft. In jeder anderen ist der Gegenstand, den sie behandelt, und die wissenschaftliche Methode voneinander unterschieden; so wie auch der Inhalt nicht einen absoluten Anfang macht, sondern von anderen Begriffen abhängt und um sich herum mit anderem Stoffe zusammenhängt. Diesen Wissenschaften wird es daher zugegeben, von ihrem Boden und dessen Zusammenhang sowie von der Methode nur lemmatischer Weise zu sprechen, die als bekannt und angenommen vorausgesetzten Formen von Definitionen und dergleichen ohne weiteres anzuwenden und sich der gewöhnlichen Art des Räsonnements zur Festsetzung ihrer allgemeinen Begriffe und Grundbestimmungen zu bedienen.

Die Logik dagegen kann keine dieser Formen der Reflexion oder Regeln und Gesetze des Denkens voraussetzen, denn sie machen einen Teil ihres Inhalts selbst aus und haben erst innerhalb ihrer begründet zu werden. Nicht nur aber die Angabe der wissenschaftlichen Methode, sondern auch der Begriff selbst der Wissenschaft überhaupt gehört zu ihrem Inhalte, und zwar macht er ihr letztes Resultat aus; was sie ist, kann sie daher nicht voraussagen, sondern ihre ganze Abhandlung bringt dies Wissen von ihr selbst erst als ihr Letztes und als ihre Vollendung hervor. Gleichfalls ihr Gegenstand, das Denken oder bestimmter das begreifende Denken, wird wesentlich innerhalb ihrer abgehandelt; der Begriff desselben erzeugt sich in ihrem Verlaufe und kann somit nicht vorausgeschickt werden. Was daher in dieser Einleitung vorausgeschickt wird, hat nicht den Zweck, den Begriff der Logik etwa zu begründen oder den Inhalt und die Methode derselben zum voraus wissenschaftlich zu rechtfertigen, 5/35 sondern durch einige Erläuterungen und Reflexionen in räsonierendem und historischem Sinne den Gesichtspunkt, aus welchem diese Wissenschaft zu betrachten ist, der Vorstellung näherzubringen.

Wenn die Logik als die Wissenschaft des Denkens im allgemeinen angenommen wird, so wird dabei verstanden, daß dies Denken die bloße Form einer Erkenntnis ausmache, daß die Logik von allem Inhalte abstrahiere und das sogenannte zweite Bestandstück, das zu einer Erkenntnis gehöre, die Materie, anderswoher gegeben werden müsse, daß somit die Logik, als von welcher diese Materie ganz und gar unabhängig sei, nur die formalen Bedingungen wahrhafter Erkenntnis angeben, nicht aber reale Wahrheit selbst enthalten, noch auch nur der Weg zu realer Wahrheit sein könne, weil gerade das Wesentliche der Wahrheit, der Inhalt, außer ihr liege.

Fürs erste aber ist es schon ungeschickt zu sagen, daß die Logik von allem Inhalte abstrahiere, daß sie nur die Regeln des Denkens lehre, ohne auf das Gedachte sich einzulassen und auf dessen Beschaffenheit Rücksicht nehmen zu können. Denn da das Denken und die Regeln des Denkens ihr Gegenstand sein sollen, so hat sie ja unmittelbar daran ihren eigentümlichen

విషయసూచిక

ప్రథమ భాగము వస్తుగత తర్కం

ప్రమాణము మాస్

వెసన్

వెసన్ తనలోనే ప్రతిఫలనము గా

దర్శనము

వాస్తవత్వము

రెండవ భాగం: ఆత్మగత తర్కం

అత్మగతత్వము

ప్రాథమికంగా ఉపయోగపడే పదాలు

ఈ పుస్తకం ప్రారంభంలో వాడిన పదాల సుమారైన అర్థాలు కింద ఇవ్వబడినాయి. వాటి పూర్తి అర్థం ఆ విషయాలు ముందు ముందు వివరించినపుడు అవగతం అవుతుంది. హెగెల్ ఏ పదాన్నీ వ్యర్థంగా వాడినది లేదు. కావున స్పష్టంగా అర్థాన్ని అనుసరించవలసి ఉంటుంది

Verstand:ఫర్ష్ టంట్: **యుక్తి-ఆలోచన** , ఇంద్రియముల ద్వారా పరిశీలన పై మరియు సామాన్య తర్కముపై ఆధారపడునది, నిర్ధారణను స్థిరమని ఎంచి కదలనీయనిది

Vernunft:ఫర్నుంఫ్ట్: **వివేకము** , నెగెటివ్ లతో కూడియున్న పాజిటివ్ ను , విరుద్ధాంశములతో కూడియున్న దానిని తెలియునది. గతితర్కంతో వ్యవహరించునది

Vorstellung :ఫోష్టెలున్: **కల్పన** భావన , నిఖార్సైన ఆలోచన కానిది

Anschauen: అన్షౌవెన్: అనుకోవడం,అభిప్రాయపడడం, నిఖార్సైన ఆలోచన కానిది

Geist : గయిస్ట్ : మేధస్సు/**బుద్ధి :** సమూహమునకు వర్తించు మేధోపరమైన ఉనికి , సమాజపు శాస్త్ర చైతన్యము, చట్టవ్యవస్థ, రాజకీయవ్యవస్థ, మతము,సాహిత్యములకు పుష్టినిచ్చే మేధస్సు

Metaphysik : మెటాఫిజిక్: తత్వ శాస్త్రంలో ఒక విభాగం, యుక్తి-ఆలోచనపై ఆధారపడినది, ప్రాథమికంగా సూత్రములను శాస్త్రములను అభివృద్ధి చేసినది

Unmittelbar: ఉన్మిటల్బార్ **అవ్యవహితము** : నేరుగా మనము తెలియునది. అనగా ఇంకొక దానిద్వారా కాదు

Vermittlt: ఫర్మిట-ల్ట్ **మధ్యవర్తితము**: అన్యము ద్వారా తెలియునది

Sein : **జైన్**: ఉన్నది అని తెలియునది, అవ్యవహితము, అవ్యవహితమైనదీ కావచ్చు

Nicht: **నీస్త్**: లేదు

Nicht-sein: **నీస్త్-జైన్**: లేనిది

Werden: వియడ్న్ వేడ్న్ : **అగుచున్నది**

Negative : **నెగెటివ్**: ఒకదానిని ఇంకొకటిగా నిర్ధారము చేయగా, రెండవది నెగెటివ్

Negation : నెగేషన్: ఒక విషయం రద్దగుట

Aufheben : ఆఫ్-హైబ్న్ : **లుప్తమగుట**: ఉదా మొత్తము/భాగములు - భాగములు లుప్తమై మొత్తమగుట- మొత్తము లుప్తమై భాగములగుట. లుప్తమైనది నశించదు, నెగేట్ అయి నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. అలా నిక్షిప్తమయ్యే మొత్తము తిరిగి భాగములు అయ్యేది.

Dasein : **డాజైన్**: అది(గా)ఉన్నది

Seinend : జైనెండ: **జైన్ అగుచున్నది**

Daseinend : డాజైనెండ: అది అది గా అగుచున్నది

Etwas: **ఎట్వాస్**: అది అదిగా అగుటవలన ఫలానా అనదగ్గది ఉదా: జీవము జీవముగా అగుటవలన ఎట్వాస్- జీవంతము

An sich : అన్ జిష్: **అంతర్వర్తితము**

An-sich-sein : అన్ జిష్-జైన్: **అంతర్వర్తితముగా జైన్** అయి ఉన్నది

Andere : అండగ: **అన్యము**

Andere-sein : అండగ-జైన్: **అన్యమైన-జైన్**

Bestimmen : బిష్టిమ్న్ : **నిర్ధారించు**

Fürsichsein: ఫ్యుయసిఖ్-జైన్: **దాని-వలన-అది-జైన్:** ఇది జైన్ నిర్ధారణ వలన ఏర్పడిన జైన్, క్వాలిటీ- అన్య-జైన్ ల వంటివి నెగేట్ అయి,అనంతమైన నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా సాదా స్వీయ సంబంధమై ఏర్పడిన జైన్- పరిమాణం

Auschliessend: ఆష్లీసెండ్**: అన్యతిరస్కరణశీలము** : అన్యమన్నది లేకుండ తిరస్కరించి ఒకటే ఉండునది-

Beziehung : బిత్సియెున్ : **సంబంధము** :వేరు వేరుగా ఉన్న వాటి మధ్య సంబంధము. ఒకదానిలో రెండుగా ఉన్నవాటి మధ్య ఉన్నది సంబంధము కాదని గమనించాలి

Gleichgültigkeit : గ్లైష్-గుల్టిహ్-కైట్ **నిర్నిమిత్తత** : ఇసుకరేణువు గుణం ఇసుకరేణువుల సంఖ్య పట్ల నిర్నిమిత్తము . పరిమాణం తాను ఎంతున్నది అన్నదానిపట్ల నిర్నిమిత్తం

Maß : మాస్: **ప్రమాణము**, గుణానికీ పరిమాణానికి తొలుతగల అవ్యక్తసంబంధం ఉదా: కొంత పరిమాణంలో ఉంటే కొండ, ఇంకొంత పెద్దదైతే పర్వతం. వీణ తీగమీద ఒక్కొక్క స్థానంపై ఒక్కొక్క స్వరం
ఇందులో దానికదిగా ఉన్న నిర్ధారణకీ పరిమాణానికీ సంబంధం ఉన్నది

Inhalt: ఇన్-హల్ట్: **విషయసంగ్రహము**- (అందులో)ఉన్నవి/ఉన్నది

Wesen : **వెసన్**/వేజన్ : జైన్ కు గల నకారత్వం , జైన్ యొక్క నెగెటివిటీ

Reflexion : రిఫ్లెక్సియోన్ : **ప్రతిఫలనము**: జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము బదులు అది నిర్ధారములుగా తెలియుట,నిర్ధారములు ఒకటి ఇంకొకటిలోకి పరస్పరం మారుట, కావున అవి అంతర్వర్తిత నెగేషన్ ద్వారా స్వీయసంబంధములో ఉండుట, జైన్ వట్టి ఛాయగా తెలియవచ్చుట

Voraussetzung : ఫొగౌస్-సెట్జున్ : **పూర్వతిష్ఠనము** - ముందే ఒకదానిని నిలుపుట ఉదా:ప్రపంచము

Setzen : జెట్సన్ : **తిష్ఠనము** తార్కికముగా నిలుపుట
Gesetzt-sein : గెజెట్-స్ట్ జైన్ : **తిష్ఠిత-జైన్**: జైన్ అవ్యవహితాన్ని నిర్ధారించి నిర్ధారణగా నిలిపితే తిష్ఠిత-జైన్. అప్పుడు అవ్యవహితం అన్నది ఆ నిర్ధారణనుండి తిరిగి తనలోకి మరలుటగా ఉంటుంది

Ding-an-sich : **వస్తుతస్మిన్నంతరే** : దాని-యందు-అది వస్తువుగా

Form : ఫాం: **నమూనా**: ఏకం అయి ఉన్నది ఇంకొకటి, మరొకటిగా నిర్ధారిస్తే ఏకం అయి ఉన్నది నమూనాలలో ఉన్నట్లు ఉదా: మాట- అర్థము శబ్దంగా ఉన్నట్లు

Materie : మటీరియ: **పదార్థము**: నమూనాను తీసివేస్తే నమూనా రహితమైనది

Grund : గ్రండ: **ఆధారము** ఎదో ఆత్మప్రతిఫలనము వలన ఒకటిగా గుర్తింపబడిన, ఆ ఒకటి ఆధారము.
ఉదా: అతివేగంతో గాలులువీచి నష్టం కలగడం - తుఫాను. సముద్రంలో భూమధ్యరేఖకి దగ్గరగా ఉండడం, తేమ పెరగడం, భారమితి అకస్మాత్తుగా పడిపోవడం అన్నవి

ఆధారమునకు నేరుగా సంబంధములేని అవ్యయములు. ఇవన్నీ ఒకసారికూడి ఉంటే అది నిజమైన ఆధారముతో కూడినది. అదే Sache జఖ సంగతి

Sache : జఖ **సంగతి** పైన వివరించినది . సకల అంశాలతోటీ “సంగతి “పూర్తిగా ఉంటే అది అస్తిత్వంలోకి వచ్చినట్లు.

Existenz : **అస్తిత్వం** : పైన వివరించినది

Abstraktion : అబ్-స్ట్రాక్సియోన్: **కాచిత్-గ్రహణము**: నిర్ధారించుటలో విషయము నుండి ఒకదానిని ఎంచి తీసుకొనుట ఉదా: తాడి చెట్టు పొడుగైనది. సైనైడ్ విషం.

Konkrete: కంక్రీట: **సవిపులం** : తనలోనే సాధారణాన్ని ప్రత్యేకాన్నీ కలిగియున్నది ఉదా: ఆర్ధికవ్యవస్థ

Begriff : బెగ్రిఫ్: **సంగ్రాహ్యము**: ఒకదాని గురించి పూర్తినిర్ధారము కలిగియున్నది.సరైన అర్థం కోసం సంబంధిత అధ్యాయం చూడవలెను

Urteil : ఉర్టైల్: **నిర్ణయము** : ఇదొక వాక్యం. వాక్యంలో దేనినైనా నిర్ధారించే ప్రయత్నం. సాదా ఇంగ్లీషు వాక్యం లో విశేషము - ఉన్నది – విశేషణము Eg The flower is beautiful . తెలుగులో ఉన్నది-IS నిర్బంధం కాదు . ఉన్నది-IS తర్కంలో అర్ధవంతము. సంస్కృతంలో అస్తి అసి అస్మి వగైరా ధాతువులున్నాయి.

Schluß : **అనుమితి / నిగమనము**: ఇది నిర్ణయములో నుండి జనించినది.
యుక్తి పరమైన త్రిపాద తర్కం సుపరిచితం. మూడు నిర్ణయాలు కలిపితే త్రిపాదం.
ఉదా: మనుషులందరూ చనిపోతారు

అలెగ్జాండరు మనిషి

కావున అలెగ్జాండరు చనిపోతాడు

ఆఖరున ఉన్నది నిగమనం అనబడుతుంది. మనకది అక్కరకు రాదు . ఈ యుక్తి పరమైన త్రిపాద-తర్కంలో వివేకం మరుగున పడి నిర్ధారణలు వేరు వేరుగా ఉన్నాయి. పైదానిని “ మనిషి-అలెగ్జాండరు-చనిపోతాడు” అని రాస్తే అలెగ్జాండరులో రెండు కొసలు కలిసి ఉంటాయి. అలెగ్జాండరు Mitte (మిట్టె) లేక మాధ్యమం అవుతుంది. ఇలా రాసినదే ఆలోచనలో ఐక్యతకి దగ్గరగా ఉన్నది. ఇదే అనుమితి లేక నిగమనం .

Gegenstande : గిగెన్-ష్టండ: **విషయ-వస్తువు** పరిశీలనకు నిర్ధారమునకు గురవుతున్నది

Wahrheit: వాహైట్: **సత్యము**: ఒక ముఖ్య నిర్ధారణ రద్దై ఇంకొక నిర్ధారణకు దారితీయగా రెండవది మొదటి దాని సత్యము.

Einleitung

Allgemeiner Begriff der Logik

పరిచయం

తర్కం యొక్క సాధారణ సంగ్రాహ్యం

1

తర్క శాస్త్రానికి తప్ప ఏ శాస్త్రానికీ ముందస్తు ఆలోచన అంటూ లేకుండా అసలు సంగతి తోటే మొదలు పెట్టవలసిన అవసరం ఏర్పడదు. ఇతర శాస్త్రాలలో ఒక్కొక్కదాని వస్తువూ , దాని పద్ధతీ ఒకదాని నుండి ఒకటి బేధితములు. విషయసంచయం కూడా నిరపేక్షంగా ప్రారంభం కాదు. ఇతర సంగ్రాహ్యములపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇతర సామగ్రితో సంబంధము కలిగి యుంటుంది. కాబట్టి ఇతర శాస్త్రాలలో తమ పునాదులూ, పద్ధతుల గురించి ముందే తెలిసినట్లు, ముందే ఉన్నవని అనుకున్నట్లు పరిగణించి వాటిని నిర్వచనాలూ వగైరా రూపాలలో ఉపయోగించడం ఉంటుంది. తమ ఆధార నిర్ధారములూ , సాధారణ సంగ్రాహ్యములను స్థిరపరచడానికి మామూలు యుక్తి పద్ధతిలో(Räsonnements) వాటిని ఉపయోగించడం ఉంటుంది.

2

ఈ ప్రతిఫలనా నమూనాలను, ఆలోచనా నియమాలనూ, ఆలోచనా సూత్రాలనూ తర్కం పూర్వతిష్ఠితంగా పొందలేదు. ఇవి స్వయంగా తర్కం యొక్క విషయసంచయం లో ఒక భాగమే. వాటిని తర్కం పరిధి లోనే నిలబెట్టవలసి యున్నది. తర్కం యొక్క శాస్త్రీయమైన పద్ధతి అన్నది మాత్రమే గాక ఆ శాస్త్రం యొక్క సంగ్రాహ్యమే తర్కం యొక్క విషయ సంచయమునకు చెందినది. ఆ సంగ్రాహ్యము దాని ఆఖరి ఫలితము కూడా. కావున తర్కం తాను ఏమిటో అది ముందే చెప్పలేదు. కాని విషయంతో వ్యవహరించిన గతిలో తర్కం గురించిన జ్ఞానం అంతా అందులోనుండే వస్తుంది. విషయ-వ్యవహార-గతిలో దాని అంతిమంగా, దాని పరిపూర్తిగా బయటకు వస్తుంది. అదేవిధంగా తర్కం యొక్క విషయవస్తువైన ఆలోచన లేక ఇంకా ఇదమ్మిద్ధంగా సంగ్రాహక ఆలోచన

(*begreifende Denken*) , వెసనీయముగా దాని యందే వ్యవహరింపబడుతుంది. 2
సంగ్రాహ్యము దాని గతిలో ఉత్పత్తి అవుతుంది. కావున ముందే నిలుపుట కుదరదు. ఈ ఉపోద్ఘాతం లో పూర్వప్రస్తావన ఉద్దేశ్యం తర్కం యొక్క సంగ్రాహ్యాన్ని స్థాపించడమో లేక తర్కం యొక్క విషయసంగ్రహాన్నీ, పద్ధతినీ ముందే శాస్త్రీయంగా సమర్థించడమో కాదు. హేతువంతంగానూ , చారిత్రికంగానూ వివరణలద్వారా , ప్రతిఫలనము ద్వారా ఈ శాస్త్రాన్ని పరిగణించవలసిన దృక్పథాన్ని కల్పనకి దగ్గరగా తేవడం.

3

తర్కాన్ని ఆలోచనా శాస్త్రంగా పరిగణిస్తే దీని వెనక ఒక ఆలోచన ఉంది. అది ఏమిటంటే , తర్కం కేవలం జ్ఞానం (Erkenntnis)యొక్క నమూనా అనీ, తర్కం మొత్తం విషయసంచయం (*Inhalte)* నుండి ఏరి పక్కనబెట్టదగిన రెండవ భాగమనీ, అది ఎరుగటకు సంబంధించినదనీ, పదార్థం ఇంకెక్కడో ఉండి ఉండాలనీ , ఆ పదార్థం తర్కం మీద ఆధారపడనిదనీ , తర్కంలో నిజమైన ఎరుకకు / జ్ఞానానికి సంబంధించిన నిబంధనలు మాత్రమే ఉంటాయనీ , తర్కం నిజమైన సత్యానికి దారి మాత్రం కావచ్చుననీ , ఎందుకంటే నిజం యొక్క వెసనీయమైనట్టి విషయసంచయము తర్కానికి బయట ఉంటుందన్నది ఈ ఆలోచన .

4

తర్కం ఆలోచనా నియమాలను మాత్రమే కలిగియుంటుంది గావున, ఆలోచితము లోకి ప్రవేశము లేనిది కాబట్టి , ఆలోచనా నిర్మాణమునకు ప్రతి వైఖరి లేనిది కాబట్టి , తర్కమును విషయసంచయములో నుండి వేరు చేయుచ్చుననడం అపసవ్యం. ఎందుకంటే ఆలోచనా నియమాలూ మరియు ఆలోచనా, తర్కం యొక్క విషయవస్తువు అయి ఉండాలి. వాటి యందే తర్కం అవ్యవహితంగా తన విషయసంచయాన్ని కలిగి యున్నది. అందులోనే తర్కం ఎరుక యొక్క రెండవ ఆంశమైన పదార్థాన్ని కలిగి యుంటుంది, దాని నిర్మాణం కూడా తర్కానికి శ్రద్ధేయం.

5

తర్కం యొక్క సంగ్రాహ్యం దేనిపై ఆధారపడి ఉండెడిదో ఆ కల్పనలు ఇప్పటికే

అంతరించి పోయాయి. ఇంకొంతకాలంలో అవి పూర్తిగా మాయమవుతాయి. 3
ఎందుకంటే ఈ శాస్త్రము ఇంకా ఉన్నత స్థాయిలో అవగాహన అయ్యి , పూర్తిగా వేరు రూపాన్ని పొందుతుంది కాబట్టి.

6

పూర్వం తర్కం గురించిన సంగ్రాహ్యం ఒక సామాన్య భావన పై ఆధారపడ్డది. పూర్వతిష్ఠితంగా జ్ఞానం యొక్క విషయము మరియు దాని నమూనా వేరు వేరు లేక సత్యము వేరు, ఫలానా విషయము సత్యం అన్న నిశ్చితత్వం (*Gewißheit*)వేరు అన్న భావన ఇది . పూర్వతిష్ఠితం ఏమంటే జ్ఞానము యొక్క సామగ్రి ఒక పూర్వ సిద్ధమైన ప్రపంచము వలె ఆలోచనకు బయట దానంతట అది ఉన్నదనీ, అలోచన అన్నది దానికదిగా ఖాళీ అనీ , ఆ జ్ఞానము యొక్క సామగ్రికి బయట ఉన్న నమూనా వలే సామగ్రిని సమీపిస్తుందనీ, నమూనా తనను ఆ సామగ్రితో నింపుకుంటుందనీ , తద్వారా నిజమైన జ్ఞానం అవుతుందనీ భావన ఇది .

7

ఈ భావన ప్రకారం వస్తు,ఆలోచన అన్న రెండు భాగములూ కింది విధముగా పరస్పరం హోదాలో తేడాతో ఉన్నాయి. (రెండు భాగాలనూ యాంత్రికముగా లేక రసాయనికముగా ఒక్కటిగా చేర్చినదై జ్ఞానము ఉండవలెనని సూచన) వస్తు దానంతట అది సంపూర్ణమై, సిద్ధమై ఉన్నది గానూ, వస్తు వాస్తవత్వానికి ఆలోచన అవసరము లేనట్టిదన్నట్లునూ ఇందుకు భిన్నముగా ఆలోచన లోపాన్వితమన్నట్లునూ, వస్తు యొక్క పదార్థముతో అది తన లోపాన్ని మొదలు పూర్తి చేసుకుంటున్నట్లుగానూ , తానొక అనిర్ధారిత నమూనాగా ఉన్నది కాబట్టి ఆలోచన తనను వస్తు పదార్థానికి అనుగుణముగా చేసుకొన వలసినదిగానూ ఈ రెండు భాగాలూ నిలుపబడుతున్నాయి. సత్యము అంటే , ఆ ప్రకారము ఆలోచన , విషయ-వస్తు తో సరిపోయి ఉండడం. ఆలోచన ఈ సరిపోలికని ఉత్పత్తి చేయాలి. ఏమంటే ఆలోచన దాని-యందు-దాని-వలన-అదిగా ఉన్నది కాదు. ఆలోచన విషయ-వస్తుకి తగినట్లు తనను మలచుకోవాలి.

8 4

మూడవది, పదార్థము మరియు నమూనాల విభిన్నత్వము , విషయ-వస్తు మరియు ఆలోచనలను అటువంటి మసకబారిన అనిర్ధారతలో వదిలి వేయకుండా వాటిని నిర్ధారితముగా తీసుకోవడం జరుగుతుంది. అలాగ ఒకటి ఇంకొక దాని నుండి వేరయిన క్షేత్రముగా పరిగణించడం జరుగుతుంది. కావున ఆలోచన తాను విషయ-సామగ్రిని స్వీకరించుట మరియు దానిని నమూనీకరించుటలో తన నుండి బయటపడదు. తాను వస్తుకు అనుకూలముగా (sich nach ihm Bequemen) ఒకానొక సవరింపు/పరిణామము మాత్రమే అవుతుంది, కావున తనకు "అన్యమైనది" తాను అవటం కాదు. స్వీయ చైతన్య యుక్తమైన నిర్ధారము తనకు మాత్రమే చెందినది. వస్తు-విషయముతో సంబంధములో తన-బయట వస్తు-విషయమునకు గతించటల్లేదు. వస్తువు-దాని-యందుగా (వస్తుతస్మిన్నంతరే)(Ding an sich)ఆలోచనకు ఆవలగా నిలిచిపోతున్నది.

9

మన చైతన్యం వస్తు-గత ఆత్మ-గత సంబంధముల గురించిన ఈ అభిప్రాయములతో కూడి యున్నది. మన మాములు చైతన్యం అనగా దర్శితం అయ్యే చైతన్యం , ఆత్మగత-వస్తుగతముల సంబంధము గురించిన నిర్ధారములుగా ఇటువంటి అభిప్రాయములతో కూడి యున్నది. వివేకం లో (Vernunft) కూడా ఇదే సంబంధం ఉన్నట్లు ఇదే అపార్థాన్ని , పక్షపాతాన్ని వివేకంలోకి కొనిపోవడం , ఈ సంబంధం దానికది సత్యము కలిగి యున్నట్లు భావించడం పొరపాటు. బౌద్ధిక మరియు ప్రాకృతిక ప్రపంచములలో వ్యాపించిన ఫిలాసఫీ దీనిని తప్పని నిరూపిస్తున్నది. వస్తు-గత-ఆత్మ-గతముల సంబంధము గురించీ ఆ అభిప్రాయం ఫిలాసఫీ లోకి ప్రవేశాన్నే నిరోధిస్తున్నది కాబట్టి ఫిలాసఫీ యే దానిని తొలగిస్తున్నది.

10

ఈ విషయంలో ఇప్పటికంటే పాత అధిభౌతిక సిద్ధాంతం (Die ältere Metaphysik) ఆలోచన గురించి ఇంకా ఉన్నతమైన సంగ్రాహ్యమును కలిగి యున్నది. పాత అధిభౌతిక సిద్ధాంతం ప్రకారం , ఆలోచన ద్వారా వస్తువు గురించి తెలుసుకున్నదే వస్తువులో నిజమైనది. వస్తువు దాని అవ్యవహితత్వములో కాక ముందుగా దానిని ఆలోచన నమూనాకి

ఉద్ధరించిన తరువాత , ఆలోచితముగా తెలుసుకున్నదే వస్తువులో నిజమైనది. ఈ అధిభౌతిక సిద్ధాంతం ప్రకారం విషయవస్తువుకు ఆలోచన మరియు ఆలోచనా నిర్ధారములు పరాయివి కావు , స్వయముగా దాని వెసన్ అయి ఉంటాయి . వస్తువు మరియు దాని ఆలోచన దాని-యందు-దాని-వలనగా ఏకీభవిస్తాయి (మన భాష ఆ సంబంధాన్ని వ్యక్తీకరించడం ఉదాహరణ). ఆలోచన తనలోని నిర్ధారములుగానూ మరియు వస్తువులు నిజమైన నైజముగానూ ఒకటే విషయసంచయము.

11

కానీ ప్రతిఫలన యుక్తివాదం (*reflektierende* Verstand)ఫిలాసఫీ ని వశపరచుకున్నది. పదే పదే ఊతపదంగా వాడే ఈ మాట కి అర్థం ఏమిటో తెలుసుకుని ఉండాలి. కావలసినదాన్ని తీసుకునేది , అట్లు విడదీసే యుక్తివాదం అని దీని అర్థం. ఇది తన విడదీతని స్థిరమని పరిగణిస్తుంది. ఇది వివేకమునకు ఎదురుతిరుగుతుంది. ఇది అంతటా సామాన్య యుక్తిగా ఎంచబడుతుంది.సత్యం ఇంద్రియపరమైన యదార్థంపై ఆధారపడుతుందని , ఆలోచన కేవలం ఆలోచన మాత్రమేననీ, ఇంద్రియపరమైన పరిశీలన ఆలోచనకు సామగ్రినీ, యదార్థమునూ ఇస్తుందనీ , వివేకము దాని-యందు-దాని-వలనగా (an und für sich) కపోలకల్పితము మాత్రమే నన్న తన దృక్పథాన్ని ప్రతిఫలన యుక్తివాదం చెలామణీ చేస్తుంది . ఇట్లు వివేకమును విసర్జించడం వలన సంగ్రాహ్యము తన సత్యాన్ని కోల్పోతుంది. ఆత్మగత సత్యాన్ని మాత్రమే , దర్శితాన్నీ మాత్రమే తెలుసుకోవడానికీ పరిమితమై (nur die Erscheinung zu erkennen), "సంగతి" యొక్క నైజానికి (Natur der Sache) సరిపోలని దానికి సీమాబద్ధం అవడం వలన తెలుసుకోవడం అన్నది కేవలం అభిప్రాయం స్థాయికీ, అనుకోడానికి తిరోగమనం చెంది కుదించుకుపోతుంది.

12

ఎరుక / జ్ఞానము (Erkennen)ఈ విధంగా మలుపు తీసుకోవడం నష్టకరమూ, తిరోగమనమూ అనిపిస్తుంది. ఇలాగ తోచడానికి లోతైన పునాది ఉంది. ఆ పునాది పైననే కొత్త ఫిలాసఫీలో వివేకము ఇంకా ఉన్నతమైన బుద్ధి స్థాయికి ఎదుగుతుంది. అయితే సర్వ సామన్యం అయిపోయిన -" సత్యం ఇంద్రియపరమైన యదార్థం పై ఆధారపడుతుందనీ, ఆలోచన కేవలం ఆలోచన మాత్రమే" ననే భావనకి ఆధారం ఏమిటి అని వెతకవలసి ఉంది. వివేకం

యొక్క నిర్ధారములకు తమతోతమకే తలయెత్తే అనివార్య వివాదం గురించిన
అంతర్దృష్టిలో మనకు ఆధారం లభిస్తుంది. ఇప్పటికే ప్రాచుర్యంలో ఉన్న ఆలోచనా పద్ధతి ఏమంటే , విపుల-అవ్యవహితము నుండి బయటకు వచ్చుట మరియు దానిని నిర్ధారించుట విడదీయుట. కానీ ఆలోచన ఈ విడదీసే నిర్ధారములనుండి బయటకు వచ్చి వాటిని సంబంధీకరించవలెను కూడా. ఈ సంబంధము పట్ల వైఖరి గురించే వివాదం తలయెత్తుతుంది. ప్రతిఫలనము యొక్క ఈ సంబంధము అంతర్వర్తితంగా వివేకముకు చెందినది. పై నిర్ధారములు వివాదగ్రస్తములన్న వరకూ వచ్చాయి. ఇక ముందు ఒక పెద్ద నెగెటివ్ ముందడుగు ఆ దృష్టి నుండి ఇంకా పైకి, అనగా నిజమైన వివేక-సంగ్రాహ్యానికి ఉద్ధరిస్తుంది. ఇటువంటి అంతర్దృష్టి నెరవేరి సంపూర్ణం కాకపోతే అపార్ధంలోకి పతనం అవుతుంది. వివేకమే తనతో తానే వైరుధ్యంలో పడినట్లు అపార్థం చేసుకోవడం జరుగుతుంది. యుక్తి యొక్క సంకుచిత-పరిధి నుండి వివేకము తనను ఉద్ధరించుకోవడమూ, తనను విడుదల చేసుకోవడమే ఈ వైరుధ్యం
అని వివేకం తెలుసుకోలేదు. ఇక్కడ నుండి ఇంకా ఉన్నత స్థాయికి అడుగు వేయకుండా , జ్ఞానము , యుక్తి సంపాద్య నిర్ధారితములతో అసంతృప్తి చెంది ఇంద్రియాధారిత అస్థిత్వానికి తిరోగమిస్తున్నది. ఇంద్రియాధారిత అస్థిత్వము నందే స్థిరమైన కొన్నిటిని కలిగి యున్నట్లు విశ్వసిస్తున్నది. ఇంకొకవైపు ఈ జ్ఞానమునకు తాను దర్శనముల జ్ఞానమని తెలుసు. దర్శనములు ఎలాగ అసంతృప్తికరమో తెలుసు. అదే సమయంలో జ్ఞానము ఒక పూర్వతిష్ఠితమును కూడా కలిగి యున్నది. దర్శనముల పరిధిలో వాటిని సరిగానే తెలుసుకున్నప్పటికీ, అలాగ తెలుసుకున్నది ఒక రకమైన వస్తు-విషయము అవుతుందనీ , వస్తు-తస్మిన్నంతరే (వస్తు-దాని-యందు-అది die Dinge an sich) మాత్రం కాజాలదన్నది ఈ పూర్వతిష్ఠితం. ఇంకొక రకమైనవి అయిన దర్శనములు మాత్రమే జ్ఞానానికి లభిస్తాయన్నది పూర్వతిష్ఠితం. ఒక వ్యక్తికి సముచితమైన అంతర్దృష్టిని ఆపాదిస్తూనే , అతను సత్యాన్ని కాక అసత్యాన్ని మాత్రమే చూడగలడంటే ఎంత అసమంజసమో , ఒక నిజమైన జ్ఞానము , అంతర్వర్తితముగా (An sich) అది ఏమిటో అట్టి విషయ-వస్తుని ఎరుగదనడం అంతగానూ అసమంజసం.

13.

యుక్తి-ఆలోచన యొక్క నమూనాలపై విమర్శ(Die *Kritik der Formen des Verstandes*) యొక్క ఫలితం ఏమిటంటే ఈ నమూనాలు వస్తు-తస్మిన్నంతరే కి అన్వయించవు అని. ఈ నమూనాలు వాటంతటి అవి అసత్యములు అన్నదే దీని అర్థం తప్ప వేరు కాదు. విమర్శ యుక్తివాదాన్ని ఆత్మగత-వివేకానికి అన్వయించవచ్చనీ , "అనుభవ జ్ఞానం" విషయంలో సరైనదేదననీ అనుమతించింది. విమర్శ వాటిలో మార్పుకి కృషి చేయలేదు. అంతేగాక వస్తు-విషయానికి అన్వయించే పద్ధతే ఆత్మగతానికి కూడా చెల్లుబాటవుతందన్నది.

నిర్ధారములు వస్తు-తస్మిన్-అంతరే ని ఎరుగటానికి సరిపోనప్పుడు, వస్తు-తస్మిన్-అంతరే కి చెందిన నిర్ధారములతో సర్దుకుపోవాలని లేక వాటిని భరించాలని యుక్తివాదం భావించ వలసి ఉంటుంది . అవి వస్తు-తస్మిన్-అంతరే యొక్క నిర్ధారములు కాజాలనపుడు, అవి కనీసం యుక్తి యొక్క నిర్ధారములైనా అయి ఉండగలవు. వాటికి కనీసం వస్తు-తస్మిన్-అంతరే యొక్క విలువ ఉన్నదని అంగీకరించవలసి ఉంటుంది .

పరిమితము , అనంతము అన్న నిర్ధారములు కూడా ఇదే వివాదములో చిక్కుకుంటాయి. పరిమితము, అనంతములను - కాలము,అంతరీక్షము నకుగానీ , ప్రపంచములకు గానీ లేక బుద్ధి పరిధిలో నిర్ధారములకు గానీ అన్వయించినప్పటికీ ఇదే వివాదం సంభవిస్తుంది. ఇది పాలెట్ మీదైనా లేక గోడ మీదైనా తెలుపు, నలుపులు కలిసి అదే బూడిద రంగు అయినట్లు. అనంత, పరిమిత నిర్ధారములను మన ప్రాపంచిక కల్పనలోకి కొనసాగిస్తే అది లయీకరించిపోతుంది. అయినా బుద్ధి రెండిటినీ తనలో కలిగి యుంటుంది. బుద్ధి తనలో పరిమిత-అనంతములను కలిగియుండి తన-లో విరుద్ధమై, తనను లయించుకుంటూ ఉంటుంది. పరిమిత-అనంతములు వస్తు-విషయం కావు , దాని పదార్థ-నిర్మాణమునకు అన్వయించలేము. వస్తు-విషయములో భేదము అన్నదానికి కారణమైనదేదీ పరిమిత-అనంతముల కిందికి రాదు. ఏందుకంటే పరిమిత-అనంతములనే నిర్ధారముల ప్రకారము వస్తు-విషయం వైరుధ్యాన్ని కలిగియుంటుంది.

14

యుక్తివాదం పై విమర్శ , వస్తుగత ఆలోచన నమూనాలను వస్తువు నుండి దూరం చేసింది.

ఆత్మగతంలో అవి ముందే ఉన్నాయి , వాటిని అలాగే ఉండనిచ్చింది. 8
కావున ఈ నమూనా లను వాటి-యందు-వాటి-వలనగా వాటి విషయసంచయం బట్టి పరిగణించలేదు. అవి స్వయంసిద్ధ సూత్రాలన్నట్లు (lemmatisch) ఆత్మగత తర్కం లోనుండి తిన్నగా స్వీకరించినవి. కావున వాటిని వాటి-యందే నిగమనం చేయటం కానీ, ఆత్మగత-తర్క-నమూనాలుగా , వాటిని గతి-తార్కికముగా పరిగణించడం కానీ జరగలేదు.

15

కొసదాకా కొనసాగిస్తే జ్ఞానాతీత భావవాదము (transzendentale Idealismus) నాస్తిత్వాన్ని మిగులుస్తుంది. విమర్శనా ఫిలాసఫీ (kritischen Philosophie) వదిలేసిన వస్తు-తస్మిన్-అంతరే యొక్క భూతం ఈ నాస్తిత్వం. ఇది విషయ-సంచయాన్ని తీసివేయగా మిగిలిన నీడ మాత్రమే అని జ్ఞానాతీత భావవాదం గుర్తించింది. జ్ఞానాతీత భావవాదం యొక్క తదనంతర ఉద్దేశ్యం దానిని నాశనం చేయడం.

విమర్శనాత్మక ఫిలాసఫీ ప్రత్యేకతలలో ఒకటి ఏమంటే వివేకము తననుండే నిర్ధారములను ఆవిష్కరించడాన్ని అంగీకరించడం . ఇదొక ఆరంభం . కానీ జ్ఞానాతీత భావవాదము యొక్క ఆత్మగత వైఖరి ఈ ప్రయత్నాన్ని పూర్తి కానీయలేదు. ఆపైన ఈ ఆత్మగత వైఖరి , శుద్ధమైన శాస్త్రాన్ని ప్రారంభించడం మరియు నిర్మించడం అనే కార్యాన్ని త్యజించింది.

16

పైన చెప్పిన అధిభౌతికానికి సంబంధించిన ప్రాముఖ్యతను పక్కన బెట్టి తర్కం అనగానే సామాన్యంగా ఏమనుకుంటారో తెలుసుకుందాం . ఈ శాస్త్రాన్ని (తర్కాన్ని) అది ఏ స్థితిలో ఉందో ఆ స్థితిలో గమనిస్తే , ఆ తర్కంలో విషయసంచయం కనబడదు . మామూలుగా చైతన్యంలో నిజత్వం గానో , ఒక నిజమైన "సంగతి" అనో చెలామణీ అయ్యేది ఒక విషయసంచయం అయితే అటువంటి విషయసంచయం ఏదీ ఈ తర్కంలో ఉండదు. కానీ అది ఇందువలన విషయసంచయ-సహిత-సత్యం అవసరం లేని, కేవల ప్రాకారక శాస్త్రం కాదు (inhaltsvoller Wahrheit entbehrende). తర్కం అసంతృప్తికరం కావడానికి విషయసామగ్రి లోపం కారణం అనుకుంటే , ఇలాటి తర్కం ప్రకారం సత్యాన్ని

విషయసామగ్రి పరిధిలో వెతకకూడదు. ఖాళీ తర్క నమూనా విశిష్టత , సత్యాన్ని పరిగణించే విధంలో , దానితో వ్యవహరించే విధంలోనే ఉన్నదన్నమాట.

ఖాళీ తర్క నమూనా స్థిర నిర్ధారములలో విడిపోయి ఉన్నది, వాటి అంగాంగికంగా ఏకత్వంలో బంధింపబడిలేదు. అట్లు అవి మృత నమూనాలు . వాటి జీవంత సవిపుల ఐక్యత అయినట్టి బుద్ధి/ మేధస్ వాటిలో నిక్షిప్తమయి లేదు. కానీ తర్కం నిఖార్సైన ఘనపదార్థంగా విషయసంచయం లోపించినది, అటువంటి పదార్థం తన యందు తానే తర్క సామగ్రి అయి యుండెడిది. తర్క నమూనాలలో లేని విషయసంచయము మరేదో కాదు , అందొక స్థిర ఆధారవిషయసంచయము లేదు . అందులోని కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారముల విపులీకరణ లేదు . దాని కొరకు దానివంటి ఒక సత్త్వ-వత్ వెసన్ ని బయట వెతకడం జరుగుతుంది. కానీ తార్కిక వివేకం స్వయంగా అటువంటి సత్త్వ-వత్ లేక యదార్థం. అది అన్ని కాచిత్ నిర్ధారములను తనలోనే కూడగట్టి నిలిపినది. తార్కిక- వివేకం ఆ నిర్ధారముల ఘనమైన, నిరపేక్ష-సవిపుల ఐక్యత. కావున దాని ప్రకారము , పదార్థము అన్నది, ఎక్కడో వెతకవలసిన పని లేదు. తర్కము విషయ-వస్తు రహితమై ఖాళీ గా ఉండాలి అని భావిస్తే, , విషయవస్తు యొక్క దోషము కాదు. తర్కమును ఏ విధంగా అర్థం చేసుకుంటాం అన్నదాంట్లోనే అంతా ఉంది.

17

ఈ ప్రతిఫలనము తర్కాన్ని పరిగణించడానికి ఏ వైఖరి తీసుకోవాలన్న తక్షణ కర్తవ్యానికి సమీపమునకు దారితీస్తుంది. ఇతః పూర్వం తర్కంతో వ్యవహరించిన విధానికి దీనికీ ఎంతవరకు బేధము ఉన్నది , తర్కాన్ని భవిష్యత్తులో సదా ఏ వైఖరిపై నిలపాలి అన్న దానికి ఈ ఆలోచన దారితీస్తుంది.

18

చైతన్యము దాని మొదటి అవ్యవహిత విరుద్ధద్వంద్వమైన చైతన్యము-విషయవస్తు నుండి మొదలుకొని నిరపేక్ష జ్ఞానము వరకు దాని పురోగమనమును బుద్ధి విషయశాస్త్రము లో(In der *Phänomenologie des Geistes*) వివరించాను. చైతన్యము నకు వస్తుకు గల అన్ని సంబంధ-నమూనాల గుండా ఈ దారి ప్రయాణించి చివరకు శాస్త్రము యొక్క

సంగ్రాహ్యమును తన ఫలితముగా పొందుతుంది. ఈ సంగ్రాహ్యమునకు ఎట్టి స్వీయసమర్థనమూ అవసరం లేదు (ఆ సంగ్రాహ్యము "తర్కము" అన్న ఈ పుస్తకం లోనే ఉద్భవిస్తుందన్న విషయాన్ని పక్కన బెట్టి) ఎందుకంటే ఆ సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్యమును కలిగి యున్నది. అది ఏ విధంగానూ సమర్థించుకోలేదు. కేవలం సంగ్రాహ్యాన్ని చైతన్యం ద్వారా ఉత్పత్తి చేయడం తప్పితే. చైతన్యం యొక్క స్వంత రూపాల్లో పరిష్కారమవుతూ చైతన్యంలోనే నిలవడమే , అలాగ సత్యంగా నిలవడమే ఈ ఉత్పత్తి.

హేతుబద్ధంగా శాస్త్రసంగ్రాహ్య ఆధారమును స్థాపించుట లేక వివరించుట , అత్యంతంగా సాధించ గలిగినది ఏమంటే, అది కల్పనను ప్రయోగిస్తుంది, దాని నుండి ఒక చారిత్రిక పరిచయాన్ని సాధిస్తుంది. అంతే కానీ , శాస్త్రము యొక్క నిర్వచనము లేక తర్కము , దాని నిరూపణను దాని ఉద్భవం యొక్క అనివార్యతలో మాత్రమే కలిగి యున్నది.

శాస్త్రానికి నిర్వచనంగా నిరపేక్ష ప్రారంభం కావాలంటే , విషయ-వస్తు అని మరియు ఆ శాస్త్రము యొక్క సంకల్పం అనీ అందరూ అనుకునేది , అంగీకరించేదే ఏ శాస్త్రానికైనా నిర్వచనంగా నిరపేక్ష ప్రారంభం కాగలదు. ఇందులో చారిత్రిక భరోసా ఉంది. ఆ భరోసా మీదే మనిషి ఏదో ఒక దానిని "ఒప్పుకున్న విషయం"గా ఉదహరించగలడు లేక కొంచెం కొంచెంగా పేర్కొని దీనినో దానినో తెలిసిన విషయంగా చెలామణీ చెయ్యగలడు. అంతటితో ఆగకుండా ఏదో ఒక దృష్టాంతమో లేక ఉదాహరణో పేర్కొనవచ్చు, ఒకానొక వ్యక్తీకరణతో ఎక్కువ అర్థం తోచవచ్చు, నిర్వచనంలో ఇంకా సమీపంగా లేక ఇంకా సాధారణమైన నిర్ధారము తీసుకుని తదనుసారం శాస్త్రాన్ని నిర్మిస్తున్నట్లుండవచ్చు.

దేనిని శాస్త్రంలో కలుపుకోవాలి, ఏ హద్దు వరకు వెళ్ళాలి , ఏది నిరాకరించాలి అన్నది హేతువీకరణ పై ఆధారపడి ఉంటుంది. అతి బహుళమైనదీ, అత్యంత విభిన్నములతో కూడి యున్నది ఇటువంటి హేతువీకరణకు గురవుతుంది. చివరకు నిర్ణయించేది ఇచ్ఛమాత్రమే, ఇష్టానుసారం హద్దు, అన్య తిరస్కరణమూ జరుగుతుంది. చలనములేని నిర్ధారమును రాబట్టడం జరుగుతుంది. శాస్త్రాన్ని ఇలాగ నిర్వచనముతో ప్రారంభించడానికి దాని విషయ-వస్తు యొక్క అనివార్యత మరియు శాస్త్రము యొక్క అనివార్యత ప్రత్యక్ష పరచాలనే ఆవశ్యకత లేదు (wird von dem Bedürfnis nicht die Rede, daß die

Notwendigkeit ihres *Gegenstandes* und damit ihrer selbst aufgezeigt würde.). 11

19

శుద్ధమైన శాస్త్రము యొక్క సంగ్రాహ్యము మరియు దాని నిగమనము ఈ వివరణలో పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నదేమంటే , బుద్ధి విషయశాస్త్రము దాని నిగమనము తప్ప వేరు కాదు అని. నిరపేక్షమైన జ్ఞానము , అన్నివిధముల చైతన్యము యొక్క సత్యము. ఎందుకంటే ఆ జ్ఞానము చైతన్యము యొక్క గమనమునే వరుసగా వెలికితీసినదిగా ఉంటుంది కాబట్టి. నిరపేక్షమైన జ్ఞానములో విషయవస్తువుకు , దాని రూఢిత్వానికి మధ్య విడదీత అన్నది పూర్తిగా లయించినది . ఈ రూఢిత్వము యొక్క సత్యము, మరియు సత్యము యొక్క రూఢిత్వము సమానమైనాయి..

20

చైతన్యము తో విరుద్ధ-ద్వంద్వమునుండి విడుదల అన్నది , శుద్ధ శాస్త్రము తన పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది. అది తన యందే "సంగతి" అయి ఉన్నంత పర్యంతమే శాస్త్రము ఆలోచనను కలిగి యున్నది. శుద్ధ ఆలోచన అయిన పర్యంతము అది తన యందే "సంగతి". శాస్త్రముగా సత్యము శుద్ధముగా తాను అభివృద్ధి చెందిన స్వీయచైతన్యము. అది "స్వయం" అన్న రూపములో ఉన్నది. ఇది తన-యందు-తన-వలన ఉన్న చైతన్య సహిత సంగ్రాహ్యము. ఇది సంగ్రాహ్యము కానీ తన-యందు-తన-వలనగా ఉన్నది. ఈ వస్తుగత ఆలోచన శుద్ధ శాస్త్రము యొక్క విషయసంచయము. కావున అది తక్కువ ప్రాకారకము. అది కనిష్టముగా పదార్థమును నిరాకరించే వాస్తవ సత్యమైన జ్ఞానము. ఏమంటే దాని విషయసంచయమే నిరపేక్ష జ్ఞానము. పదార్థం అన్న మాట వాడదలచుకుంటే సత్యమైన పదార్థము దాని విషయసంచయము. ఆ పదార్థానికి నమూనా బాహ్యము కాదు. ఏమంటే ఈ పదార్థమే శుద్ధ ఆలోచన. కాబట్టి పదార్థమే శుద్ధ నమూనా. కావున తర్కము శుద్ధ వివేకము యొక్క వ్యవస్థ. దానిని శుద్ధ ఆలోచనా సామ్రాజ్యముగా అర్థం చేసుకోవాలి. ఈ సామ్రాజ్యమే సత్యము. దానికి పై పొర లేదు, అది దాని-యందు-దాని-వలననే. తన శాశ్వతమైన వెసన్ లో సృష్టినీ మరియు ఒక పరిమిత మేధస్ ను నిర్మించేముందు దేముడు ఏమై ఉంటాడో అది ఈ విషయసంచయమని కూడా అనవచ్చు. .

21

నుస్ , ఆలోచన ప్రపంచం యొక్క సూత్రం అన్న ఆలోచనని మొట్టమొదలు ప్రతిపాదించినందుకు, ఆలోచనని ప్రపంచము యొక్క వెసన్ అని నిర్ధారించినందుకు అనాగ్జాగొరస్ శ్లాఘనీయుడైనాడు. విశ్వము గురించిన మేధోదృష్టికి ఆధారము నిలిపినాడు అనాగ్జాగొరస్. అట్టి మేధోదృష్టి యొక్క శుద్ధ రూపము తర్కం అయి ఉండాలి. ఏదో ఆలోచనకి బయట దానికదిగా పునాదిగల దాని గురించి కాదు, సత్యానికి సంబంధించి కేవలం కొండగుర్తులుగా కొన్ని నమూనాలు ప్రదర్శించే దాని గురించి కాదు,అటువంటి ఒక దాని గురించిన ఆలోచన కాదు . అనివార్యములైన నమూనాలూ , అలోచన యొక్క స్వయం నిర్ధారములూ విషయసంచయములై, ఉన్నతమైన సత్యమై ఉన్నదాని గురించి ఇక్కడ ప్రస్తావన.

22

దీనిని ఊహించాలంటే నిజం అంటే ఏదో చేతికందేది అన్నటువంటి అభిప్రాయాన్ని పక్కన బెట్టాలి. అలాటి స్పర్శనీయత్వం ప్లేటో ఐడీ లో ఉన్నది. దైవము అన్న ఆలోచనలోకి తేబడ్డది. దైవము ఏకసమయంలో అస్తిత్వము లో ఉన్న వస్తువులు కూడా అయినట్లు, కానీ (దైవము) ఇంకొక ప్రపంచములో ఇంకొక ప్రాంతములో ఉన్నట్లు, వాస్తవ ప్రపంచము దాని బయట ఉన్నట్లు , ఆ ఐడీ నుండి భిన్నమైనదీ, వేరైనది, ఈ విభిన్నత్వము వలన నిజమైన సత్త్వత కలిగియున్నదైనట్లు .

ప్లేటో ఐడీ సాధారణము తప్ప మరొకటి కాదు. లేక అది విషయవస్తు యొక్క నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము. ఒకదాని సంగ్రాహ్యములోనే దాని వాస్తవత్వము కలిగి యున్నది. తన సంగ్రాహ్యమునుండి వేరు గా నున్నది వాస్తవము కాకుండా పోతుంది. అది ఒక నాస్తి. స్పర్శనీయత్వము మరియు ఇంద్రియపర స్వీయబాహ్య-భవము ఈ నాస్తి పార్శ్వమునకు చెందినది.

ఇంకొక వైపు మామూలు తర్కము గురించిన ఊహలను గుర్తుకు తెచ్చుకోవచ్చు . ఉదా: నిర్వచనములు ఆత్మగతంగా , తెలుసుకుంటున్న మనలోనే కలిగి యున్న నిర్ధారములను కాక విషయ-వస్తు యొక్క నిర్ధారములు అయి ఉండి , దాని స్వంత వెసనీయ నైజము అయి ఉంటాయి. ఉన్న నిర్ధారములను ఇంకొక దానికి జత చేసినప్పుడు , అలాగ ఆపాదించినవి

విషయ-వస్తు కి పరాయివి , బాహ్యమైనవీ కావని భావిస్తాము. అవి విషయ-వస్తుకే 13
చెందినవే అయి , అవి ఆ విషయ-వస్తు యొక్క "జైన్" కు తుల్యమవుతాయి.
అవి స్వీయచైతన్యపు ఆలోచన మాత్రమే కాదు, విషయ-వస్తు సంబంధిత యుక్తిజ్ఞానమునకు నకు చెందినవి అన్నదే సంగ్రాహ్యము, నిర్ణయము, అనుమితి, నిర్వచనము, వర్గీకరణ అన్న నమూనాలు ఉపయోగించడానికి మూలము . అలోచన అన్నది ఒక వ్యక్తీకరణ , అది విషయ-వస్తులో ఉన్న నిర్ధారమును మేలైనవిధముగా చైతన్యములో కలుపుతుంది .
వివేకము, యుక్తిజ్ఞానమువిషయ-వస్తు ప్రపంచములో **ఉన్నవి** అని అంటే , బుద్ధీ మరియు ప్రకృతి **సాధారణ సూత్రములు** కలవి అనీ, ఆ సూత్రముల బట్టి వాటి జీవితమూ, వాటి పరిణామములూ ఉంటాయనీ, అంటే ఆలోచనా నిర్ధారములు అంతగానూ వస్తుగతమైన విలువగలవనీ , అస్థిత్వము గలవనీ ఒప్పుకోవడమే.

23

 విమర్శనాత్మక ఫిలాసఫీ ఇంతకుముందే అధిభౌతికత్వాన్ని తర్కంగా రూపొందించింది. కానీ తదనంతరం వచ్చిన భావవాదం లాగ వస్తుకి ప్రతిగా తార్కిక నిర్ధారములు వెసనీయముగా ఆత్మగత ప్రాముఖ్యత గలవన్న ఆదుర్దాతో విమర్శనాత్మక ఫిలాసఫీ అధిభౌతికత్వాన్ని తర్కంగా చేస్తుంది. తద్వారా దాని నుండి పారిపోతున్న వస్తు తో అది బంధింపబడి ఉంటుంది. వస్తు-తస్మిన్-అంతరే ,అంతులేని ప్రేరణగా, దానికి అవతల ఉండిపోతుంది. చైతన్యము యొక్క విరుద్ధద్వంద్వము నుండి విడుదల అన్నది, దేనినైతే తర్కశాస్త్రము పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగియుండగలదో , (అటువంటి ముందస్తు విడుదల) ఆలోచన నిర్ధారములను ఇటువంటి అసంపూర్ణ, వ్యాకుల దృష్టి కంటే పైకి ఉద్ధరిస్తుంది. అట్టి విడుదల ఆలోచనానిర్ధారములను అటువంటి అవరోధము లేకుండా , తన-యందు-తన-వలన ఎలాగ ఉన్నాయో పరిగణించాలని నిర్దేశిస్తుంది. అదే తార్కికమూ, శుద్ధ-వివేకము అవుతుంది.

24

అన్యథా కాంట్ తర్కాన్ని పొగుడుతాడు. మామూలుగా తర్కం అనబడే నిర్ధారములు మరియు సూత్రములనూ, ఆనందదాయకములని పొగుడుతాడు . ఎందుకంటే అవి అన్య శాస్త్రములకంటే ముందే సంపూర్తిని ఒసగబడ్డవి కాబట్టి. అరిస్టాటిల్ నుండి తర్కం వెనుకకు పోలేదు. ముందుకు కూడా పోలేదు. ఎందుకంటే ఎలా చూసినా అది పూర్తి అయి మూయబడి ఉంది. తర్కం పై కొత్త పుస్తకాలు కేవలం కొంత వదిలేయడం లోనే కొత్త దనం కలవి. ఇది ఒక మార్పు అని గుర్తుంచుకుంటే తర్కం అరిస్టాటిల్ కాలం నుండి మార్పు చెందలేదంటే,

దానిని మళ్ళీ మొత్తంగా పునర్నిర్మించవలెనని నిర్ణయానికి రావలసి ఉంటుంది .

రెండువేల సంవత్సరాల కృషిలో బుద్ధి తన ఆలోచన గురించి ఉన్నత చైతన్యం పొందిఉండాలి, తన శుద్ధ వెసనత్వమును తనలోనే సిద్ధం చేసుకుని ఉండాలి. రెండువేల సంవత్సరాలుగా బుద్ధి - ఆచరణలోనూ, మతం లోనూ, శాస్త్రాలలోనూ యదార్ధ మరియు ఆదర్శ చైతన్యంగానూ వివిధ రూపాలలో ఉద్భవించింది. కానీ తర్కం యొక్క రూపాన్ని పరిగణిస్తే , తర్కం తన శుద్ధ వెసన్ గురించిన ఏ రూపంలో చైతన్యం పొందుతుందో ఆ రూపాన్ని పరిగణిస్తే. బుద్ధి యొక్క రూపాలకూ , తర్కం యొక్క రూపానికీ పెద్ద తేడా ఉందని తెలుస్తుంది . ఇది పై పైన చూసినా తెలుస్తుంది. బేధం ఏమిటంటే తర్క చైతన్యము , బుద్ధి ఉద్భవ రూపాలకు తగనిదిగానూ, అనర్హంగానూ ఉంటుంది.

25

తర్కాన్ని పునర్నిర్మించే అవసరం ఉన్నదని చాలాకాలంగా భావించడం జరిగింది. పాఠ్య పుస్తకాలలో ఉన్న ప్రకారం , దాని నమూనాలో విషయసంచయంలో, తర్కం హేళనకు పాత్రమయింది. తర్కాన్ని పరిహరించలేమన్న ఒక అనుభూతి వలన దాన్ని జొప్పించడం

జరుగుతోంది. తర్కానికి ప్రాధాన్యత నిచ్చే ,సంప్రదాయం ప్రకారం వస్తున్న 16
అలవాటు ప్రకారమే తప్ప , మామూలు తర్కం యొక్క విషయసంచయం మరియు దాని ఖాళీ నమూనాలూ విలువ గానీ ఉపయోగం కానీ ఉన్నవన్న నమ్మకం వలన అలా జొప్పించడం జరగటల్లేదు.

26

తర్కాన్ని మనోధర్మ శాస్త్రము తో విస్తరించాలనీ , బోధనానుకూలం చేయాలనీ శరీరధర్మ శాస్త్రము యొక్క సామగ్రితో ఇనుమడింపజేయాలన్న ప్రయత్నాలన్నీ తర్కాని వికృతీకరించడమే అని సర్వదా అంగీకరింపబడినది. చాలా వరకు ఈ శరీరధర్మ, మనోధర్మ, బోధనా పరిశీలనలూ, సూత్రాలూ , నియమాలూ తర్కంలో పేలవంగా, అల్పమైనవిగా తోస్తాయి. ఉదాహరణకు - పుస్తకాలలో చదివినది, విన్నది క్షుణ్ణంగా ఆలోచించి పరిశీలించాలి, చూడలేనప్పుడు కళ్ళద్దాలు వాడినట్లు సూత్రాలూ నియమాలూ సత్యాన్ని చేరడానికి పనికొస్తాయి - వంటివి . అన్వయిత తర్కమనే శాస్త్ర పుస్తకాలలో ఇచ్చిన సూత్రాలు, ఉత్సాహంతో పేర్చిన పారాగ్రాఫులూ , ఎవరికైనా పసలేనివిగా అనిపిస్తాయి. అవి రాసిన వాళ్ళకు , అధ్యాపకులకు అనిపించకపోవచ్చు. అల్పమైన, మృత విషయసంచయమును దేనితోనైనా వ్యాప్తి చేసి అభివృద్ధి చేయమంటే వాళ్ళు అయోమయంలో పడిపోవచ్చు.

అటువంటి విషయసంగ్రహము ఎందుకు అంత బుద్ధి-శూన్యంగా ఉంటుందో వివరించాను. నిర్ధారాలు మొండిగా స్థిరంగా ఉంటాయి. ఒకదానితో ఒకటి కేవలం బాహ్య సంబంధంలోకి తేబడతాయి. నిర్ణయములూ, నిగమనములూ ద్వారా ప్రక్రియలు నిర్ధారములను పరిమాణములకు కొనిపోతాయి. అలాగ నిర్ధారములకు ఆధారం కల్పించబడుతుంది. అంతా బాహ్య భేదమును గురించే. వట్టి పోల్చడం ద్వారానే విశ్లేషణా మరియు సంగ్రహ్య-విహీనమైన గణిత ప్రక్రియలూ ఉంటాయి. తత్సంబంధమైన నియమాలనూ, సూత్రాలనూ నిగమనం చేయడం ఎలా ఉంటుందంటే , పుల్లలని వాటి నిడివి బట్టి వర్గీకరించి కట్టలు

కట్టడం కంటే - ఉత్కృష్టంగా ఉండదు. చిరిగిపోయిన రంగుల చిత్రం యొక్క ముక్కలను సరైనవాటిని ఒక్కటిగా చేర్చడం లాటి పిల్లలాట. కొందరు ఆలోచనలను గణితానికి సమానమనీ , గణితాన్ని తిరిగి ఆలోచనలకు సమమనీ ప్రతిపాదించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అంకగణితంలో అంకెలు సంగ్రాహ్యరహితంగా తీసుకోబడతాయి . వాటి అసమానత్వము సమానత్వముల బయట , అనగా వాటి బాహ్య సంబంధాల బయట అంకెలు ఎట్టి ప్రాముఖ్యతా లేనివి. అంకెలలో కానీ అంకెల సంబంధాలలో కానీ ఆలోచన లేదు. యాంత్రికంగా లెక్కించడంలో , 2/3 ని 3/4 తో గుణిస్తే 1/2 తో సమానమన్నదాంట్లో అత్యల్పంగా ఆలోచన ఉన్నది. సంఖ్యలో ఏ విధమైన నిగమనమైనా ఉండవచ్చు. 17

27

తర్కం ఏ పద్ధతిద్వారా శుద్ధ శాస్త్రం అయ్యే సమర్థత పొందుతుందో అటువంటి పద్ధతిని ఎంచుకోవాలి. "బుద్ధి" ద్వారా మృత కంకాళ ప్రాయమైన తర్కం సామగ్రినీ , విషయసంచయాన్ని పొందుతుంది . ఇప్పుడున్న స్థితిలో శాస్త్రీయ పద్ధతి గురించి తర్కానికి ఈషణ్మాత్రం ఊహకూడా లేదు. అది ఇప్పుడు ఇంచుమించు అనుభవాధారిత శాస్త్రము వంటి నమూనాలో యున్నది. అనుభవాధారిత శాస్త్రము దాని సామగ్రిని వీలైనంత నిర్వచించి, వర్గీకరణ చేస్తుంది. శుద్ధ గణితానికి కూడా దాని పద్ధతి ఉన్నది. దాని ఏకైక ఆసక్త విషయమైన కాచిత్-గ్రహీత విషయ-వస్తునకూ, పరిమాణ నిర్ధారమునకు సరిపోయిన పద్ధతి దానిది. నేను బుద్ధివిషయశాస్త్రమునకు రాసిన ముందు మాటలో ఈ పద్ధతి గురించి , గణితములో శాస్త్రీయపద్ధతిగల అల్ప ప్రాధాన్యత గురించి పేర్కొన్నాను. అదే తర్కంలో కూడా ఉన్నది, దానిని పరిశీలిద్ధాం.

స్పినోజా, వొల్ఫ్ ఇతరులూ దారితప్పి గణితం యొక్క పద్ధతిని ఫిలాసఫీలో ఉపయోగించారు. అలాగ చేయడం వైరుధ్యమైనా, సంగ్రాహ్యరహితమైన పరిమాణము యొక్క బాహ్యగతిని సంగ్రాహ్యము యొక్క గతిగా చేశారు. ఇంతకు పూర్వం ఫిలాసఫీ తన పద్ధతిని కనుగొనలేదు. ఫిలాసఫీ , గణితం యొక్క వ్యవస్థీకృత నిర్మాణం పట్ల అసూయపొందిందనవచ్చు. కేవలం

అనుభవ సూత్రాలూ, ఆలోచనలు, **ఉన్నవి** అనుకున్న సామగ్రి యొక్క కలగలుపు
వంటిది ఫిలాసఫీ కూడా ఉపయోగించ జొచ్చింది. అన్ని పద్ధతులూ వదిలేసిన చెత్త వంటిది కూడా ఫిలాసఫీ పద్ధతిగా తీసుకుంది. తత్త్వశాస్త్రం యొక్క నిజమైన పద్ధతి ఏది అన్నది తర్కమును వివరించడములోనే పొందుపరచి యున్నది. విషయసంచయము యొక్క అంతర్గత స్వీయ చలనము పట్ల చైతన్యమే పద్ధతి.

చైతన్యం అన్న సవిపులమైన విషయ-వస్తు సంబంధాన్ని ఈ పద్ధతి కి ఉదాహరణగా నా బుద్ధి-విషయశాస్త్రములో పేర్కొన్నాను. చైతన్యము యొక్క రూపాలు, ప్రతీదీ తాను యదార్థమగుటలో లుప్తమవుతాయి , తమ నెగేషన్ నే తమ ఫలితముగా కలిగి యుంటాయి. అంతటితో ఇంకా ఉన్నత రూపములోకి పరివర్తనం చెందుతాయి.

శాస్త్రీయ పురోగతి సాధించాలంటే ఆ శాస్త్రీయత యొక్క సరళమైన దృష్టి అలవరచుకోవాలి. ఆ సరళ దృష్టి అంటే కింది తార్కిక సూత్రములు తెలుసుకొని ఉండుట. ఉదా: నెగెటివ్ అంతగానూ పాజిటివ్ అవుతుంది. స్వీయవైరుధ్యం నాస్తిలో , శుష్క నాస్తిలో అంతం కాదు, ప్రత్యేకమైన విషయసంచయాన్ని నెగేషన్ చేయడానికి దారితీస్తుంది, అటువంటి నెగేషన్ నెగేషన్ మాత్రమే కాదు, ప్రత్యేక సంగతి యొక్క నెగేషన్ అవుతుంది, ఆ సంగతి నెగేట్ అవుతుంది, కావున ప్రత్యేక నెగేషన్ అది.

ఎందులో నుండి అది వచ్చిందో అదే వెసనీయముగా ఫలితములో ఉంటుంది. ఇది ఒక పునరుక్తి. ఈ పునరుక్తి లేకుంటే అది అవ్యవహితము అయి ఉండేది. ఫలితము అయ్యేది కాదు. ఫలితమన్నది , నెగేషన్ కాబట్టి, ప్రత్యేక నెగేషన్ కాబట్టి, అది ఒక విషయసంచయాన్ని కలిగి యుంటుంది. అది ఒక కొత్త సంగ్రాహ్యము. కానీ మునుపటి దానికంటే ఉన్నతమైనదీ, సంపద్వంతమైనదీ. ఏమంటే మునుపటి దాని నెగేషన్ లేక వ్యతిరేకమైనదిగా సంపద్వంతమైనదీ, మునుపటిదానిని కలిగియున్నదీ, కానీ అంతకంటే అధికమైనదీ, దాని మరియు వ్యతిరేకము యొక్క ఏకత్వం అయినదీ. ఈ విధముగా సంగ్రాహ్యముల వ్యవస్థ నిర్మించుట. ఆగకుండా, శుద్ధముగా, బయటనుండి ఏమీ గ్రహించకుండా, ఒక గతిలో తనను

తాను పూర్తి చేసుకొనుట .

28

నేను అన్నదానికి ఇంకొక అర్థం రావచ్చు. ఈ తార్కిక వ్యవస్థలో నేను చేపట్టిన పద్ధతి కాదు, లేక ఆ తార్కిక వ్యవస్థ దానంతటఅది కొనసాగించిన పద్ధతి కాదు గానీ, ఒకానొక దానిలో ఇంకా ఎక్కువ సంపూర్ణీకరణము, ఇంకా ఎక్కువ నిర్మాణము జరిగి ఉండవలసి ఉండేది- అన్న అర్థం రావచ్చు. కానీ నాకు తెలుసు ఇదే నిజము. ఇది దేనిద్వారా స్పష్టము అంటే , తర్కము విషయ-వస్తు నుండి విషయసంచయము నుండి బేధితము కాదు. ఎందుకంటే ఇది తనలోతానే విషయసంచయము ,దానిని ముందుకు కదిలించేది, అది తనయందు తాను కలిగియున్న గతితర్కము. ఈ పద్ధతి యొక్క దారిలో వెళ్ళనిది, ఇటువంటి సరళమైన గతి ప్రకారము లేనిది ఏదీ శాస్త్రీయమైన ప్రస్తుతీకరణ కాజాలదు. ఎందుకంటే అది సంగతి యొక్క స్వయం చలనమే.

29

ఈ పద్ధతి ననుసరించి , ఈ పుస్తకంలో విభాగాలూ, శీర్షికలూ , వాటికి సంబంధించిన వివరణలూ, తాత్కాలికంగా ఒక అంచెనా ఇవ్వడానికి ఉద్దేశించినవి. అవి కేవలం చారిత్రికంగా ప్రాముఖ్యత గలవి. అవి శాస్త్రసంచయము యొక్క విషయసంచయానికి సంబంధించినవి కావు, శాస్త్రానికి నేరుగా సంబంధించినవి కావు. బాహ్య ప్రతిఫలనములో ఒక్కటిగా చేర్చినవి. (ప్రతి దశలో) అతః పూర్వం వివరించిన మొత్తము పై బాహ్య ప్రతిఫలనము ఇది. ఆ తృటి యొక్క తదనంతరమును సూచించేవి. ఇలాటి తదనంతరము దాని సంగతి ద్వారా సిద్ధించేది. అలాగ సిద్ధించే ముందే శీర్షికలూ , విభాగాలూ వాటిని సూచిస్తాయి.

30

ఇతర శాస్త్రాలలో కూడా అదేవిధంగా అటువంటి పూర్వనిర్ధారములూ, వర్గీకరణలూ, అవి అటువంటి బాహ్య ప్రతిపాదనలే . శాస్త్రంలోపల కూడా అంతకంటే ఉన్నత స్థానాన్ని పొందవు. తర్కాన్నే తీసుకుంటే అందులో " తర్కము రెండు భాగములూ. ప్రాథమిక సూత్రములూ మరియు పద్ధతి" అని పేర్కొనడం జరుగుతుంది. ప్రాథమిక సూత్రాల కింద

వెంటనే , ఆలోచనా సూత్రములు అని పేర్కొనబడుతుంది.
ఎట్టి నిగమనమూ మరియు ఎట్టి సమర్ధనమూ లేకుండా చేసిన నిర్ధారములూ, వర్గీకరణలూ అట్టి శాస్త్రములనే కట్టడాలను నిలబెడుతున్నాయి మరియు అయా శాస్త్రములుగా ఒక్కదగ్గర చేరుస్తున్నాయి. అటువంటి తర్కం తన పనిగా , సంగ్రాహ్యములు మరియు సూత్రముల సత్యములూ నిగమనము చేయబడవలెనని నిర్దేశిస్తుంది. కాని అది అనుసరించే పద్ధతి చూస్తే నిగమనము గురించి పట్టించుకున్నది లేదని తెలుస్తుంది. ఒకేరకముగా ఉన్నవాటిని ఒక చేట చేర్చడం , కలిసియున్న వాటికంటే ముందే సరళమైన వాటిని ప్రవేశపెట్టడమూ, ఇతర బాహ్య ఉద్దేశ్యాలూ క్రమబద్ధీకరణము అవుతోంది . కానీ అంతర్గతంగా , అనివార్య సంబంధం ఎక్కడ ? అధ్యాయముల పట్టికలో ఉంది. పరివర్తనం ఎక్కడ ? ఒకటవ అధ్యాయము నుండి ఇప్పుడు రెండవ అధ్యాయము అనుటలో. లేక , "కాబట్టి మనం తేల్చేదేమంటే " అనుటలో - అంతర్గత అనివార్యసంబంధం ఎక్కడ? పరివర్తనం ఎక్కడ ?.
ఈ తర్క వ్యవస్థలో ఎదురయ్యే శీర్షికలు, విభాగములూ అన్నవి విషయపట్టిక లో విషయాల కంటే అధిక ప్రాముఖ్యత కలట్టివి కాదు. ఒక్కొక్కదానినుండి జనించే బేధమూ, దానిలోని అనివార్య సంబంధమూ సంగతి యొక్క వివరణలోనే తెలుస్తుంది. ఎందుకంటే అది సంగ్రాహ్యము యొక్క ఇతోధిక నిర్ధారములో ఉంటుంది.

సంగ్రాహ్యం ఎలాగ పురోగమిస్తుందన్నది ముందే పేర్కొన్న నెగెటివ్ ద్వారా దాని పురోగమనం ఉంటుంది. అది దాని యందే ఉన్నట్టిది. ఇది నిజమైన గతితర్కం అవుతుంది. కానీ తర్కంలో గతితర్కం వేరే భాగమనీ , దాని లక్ష్యం మరియు దాని వైఖరి ఫలానా అనీ అనుకోవడంలో పూర్తి పొరపాటు జరిగింది. గతితర్కం పూర్తిగా వేరే స్థానాన్ని పొందడం జరిగింది. ప్లేటో గతితర్కం కూడా, పర్మనెడ్లోనూ, ఇతరములలోనూ (*Parmenides, Philebus, Symposium, Phædrus*) తిన్నగా ఒకే ఉద్దేశ్యం కలిగి యుండింది. పరిమితమైన ప్రతిపాదనను (వక్కాణింపును) దాని ద్వారానే లుప్తము చేయుట, వ్యతిరేకించుట , "నాస్తి" ని ఫలితముగా పొందుట. మమూలుగా గతితర్కాన్ని బాహ్యమైనట్టిదిగానూ, నెగెటివ్ క్రియగానూ , "సంగతి"కి

సంబంధించనిదానిగానూ, ఆత్మగత ఇచ్ఛ యొక్క వ్యర్థత గానూ, స్థిరమైన దానిని 21
నిజమైన దానినీ డోలాయమానము చేసి లుప్తము చేయుటలో గతితర్కం యొక్క మూలం ఉన్నట్లు, గతితర్కం మొత్తానికి నాస్తి కి దారితీసేటట్లూ , గతితార్కికంగా పరిశీలించబడిన విషయ-వస్తు యొక్క వ్యర్థతగా నాస్తిత్వానికి దారితీసేటట్లూ - ఈ విధంగా గతితర్కం గురించి ఒక అభిప్రాయం ఏర్పడింది.

31

కాంట్ గతితర్కాన్ని ఉన్నతంగా నిలబెట్టాడు. ఇది ఆయన చేసిన గొప్ప సేవ. గతితర్కాన్ని మన ఇష్టానుసారం ప్రయోగించవచ్చు అన్న భ్రమని తొలగించాడు. గతితర్కాన్ని వివేకం యొక్క అనివార్య కార్యంగా స్థిరపరచాడు.

గతితర్కం కళ అనీ, ఏమార్పు అనీ, భ్రమలను పుట్టిస్తుందనీ అనుకోవడం ఉంది. అదొక క్రీడ అనీ, ఆ మాయని దాచి ఏమార్చడములో దాని శక్తి ఉన్నదనీ , దాని ఫలితము కేవలం వక్రమార్గసంపాదితమూ, ఆత్మగత ఛాయా మాత్రమన్న భావన ప్రచలితము. ఈ పుస్తకంలో పేర్కొని చర్చించబడబోయే " శుద్ధ వివేకంలో వైరుధ్యాలు"లలో (Antinomien der reinen Vernunft) గతితర్కం యొక్క ప్రస్తుతీకరణ విషయంలో కాంట్ ను పొగడవలసిన అవసరం లేదు. కానీ ఆయన స్థాపించి నిరూపించినవి ఆలోచన నిర్ధారముల నైజమునకు సంబంధించినవి . అవి- దర్శనము యొక్క వస్తుగతత్వము, వైరుధ్యం యొక్క అనివార్యత. ఈ ఫలితము దాని పాజిటివ్ పార్శ్వంలో తెలుసుకుంటే, అది దాని అంతర్గత నెగెటివిటీ తప్ప వేరు కాదు. అది దానినే కదిలించే ఆత్మ. స్థూలముగా అది ప్రాకృతికముగానూ, బౌద్ధికంగానూ జీవంతములైన వాటి సూత్రము. ఇదిలా ఉండగా గతితర్కము యొక్క కాచిత్ నెగెటివ్ పార్శ్వమునే పట్టుకుని ఉంటే వచ్చే ఫలితము ఎరిగినదే. వివేకం అనంతమును తెలుసుకొనుటలో అసమర్థము అన్నదే ఈ ఫలితము. ఇది చాలా వింత ఫలితము. అనంతము వివేకవంతము, అటువంటిది వివేకం   వివేకవంతమును తెలుసుకోలేదన్న

నిగమనము వింతే.

32

ఈ గతితర్కములో , వ్యతిరేకములను వాటి ఐక్యతలో అర్థం చేసుకోవడములో, నెగెటివ్ లోని పొజిటివులో శుద్ధ-చింతన ఉన్నది. ఇది ఇంకా సాధన నొందని, స్వేచ్ఛలేని ఆలోచనకు కష్టతరమైన పార్శ్వం. చాలా ముఖ్యమైన పార్శ్వం. అది ఇంద్రియపరమైన సవిపుల కల్పనల నుండి మరియు హేతువీకరణమునుండి విడిపించుకుని, కాచిత్-గ్రహీత ఆలోచనలలో కసరత్తు చేసి, సంగ్రాహ్యమును దాని నిర్ధారణలో నిలిపి, తద్వారా తెలుసుకొనుటను నేర్చుకొనుట సాధన చేయుట.

పైన పేర్కొన్న రచనలు వాటి పద్ధతిలో పైన పేర్కొన్న వర్గీకరణలతో , నిర్ధార యుత విషయసంచయము ఒక్కొక్క సంగ్రాహ్యమునకు విధేయముగా ఉంటూ, తమలోకి గతితర్కమును జొరనీకుండా ఉండినాయి. అవి బయటి రూపం బట్టి ఈ తర్కశాస్త్ర కృతి వలెనే ఉండవచ్చు. విషయసంచయము ప్రకారము దాని నుండి బేధము గలవై ఉన్నాయి. అవి శుద్ధ-చింతనను కాకపోయినా (das spekulative Denken) కాచిత్-గ్రహీత ఆలోచనలను ఉపయోగించడానికి పనికొస్తాయి . మానవపరిణామ శాస్త్రమూ, మనస్తత్వ శాస్త్రమునుండి అంశాలను చేర్చి ప్రసిద్ధి పొందిన తర్కములు శుద్ధ-చింతనకు ఉపయోగపడవు. అవి బుద్ధికి ఒక క్రమనిర్మితమన్న ఆకృతినిస్తాయి. కానీ అలాగ నిర్మించిన సౌధములో, దాని ఆత్మ అనదగిన పద్ధతి, గతితర్కంలో నెలకొన్నట్టిది, ఆ పద్ధతి కానరాదు.

33

వ్యక్తి యొక్క విద్య మరియు అతను పొందిన శిక్షణా నేపథ్యంలో తర్కంతో అతని సంబంధము ఎలా ఉంటుందంటే , తర్కం వ్యాకరణం వలె రెండు వేరు వేరు దృక్పథాల ప్రకారం , వేరు వేరు విలువల ప్రకారం స్ఫురిస్తుంది. మొదటి సారి వ్యాకరణం కానీ, తర్కం కాని నేర్చుకున్నవానికి మరియు వాటి లోకి తిరిగి మరలి వచ్చిన వానికీ తేడా ఉంది. మొదటి

సారి నేర్చుకుంటున్నవానికి వ్యాకరణ సూత్రాలూ, రూపాలూ శుష్కమైన కాచిత్-
గ్రహీతములుగా, యాదృచ్ఛిక సూత్రములుగా, వేరు వేరు ఒంటరి నిర్ధారములుగా తోస్తాయి , వాటి అవ్యవహిత అర్థంలోనే తమ ప్రాముఖ్యత తమ విలువ కలట్టివిగా తోస్తాయి. అలాగ మొదలు వాటిని వాటిగా తెలుసుకోవడం జరుగదు. ఎవడు భాషపై పట్టు కలిగి యుంటాడో, ఇతర భాషలతో పోల్చి ఒక భాషను నేర్చుకుంటాడో, ఒకానొక ప్రజ యొక్క (సామూహిక) బుద్ధి , దాని విద్యా స్థాయి దాని వ్యాకరణంలో అతనికి తెలియవస్తాయి. అవే వ్యాకరణ సూత్రాలూ , రూపాలూ అతని ఎరుకలో సంపూర్ణమైన, జీవంతమైన విలువను సంతరించుకుంటాయి. బుద్ధి యొక్క వ్యక్తీకరణమైన తర్కాన్ని అతను వ్యాకరణం ద్వారా తెలుసుకోగలడు కూడా.

తర్కం అధ్యయనం ప్రారంభించినపుడు అందులో కాచిత్ గ్రహీతములతో కూడిన ఒక వ్యవస్థ ఒకటి గోచరిస్తుంది . అది దానికే పరిమితమై ఉండి ఇతర విధములైన జ్ఞానానికీ , ఇతర శాస్త్రాలకూ అతిక్రమించదు. నిజానికి ప్రాపంచిక-కల్పన అందించే విషయసంపదకు , ఇతర శాస్త్రాల నిజమైన దర్శన సామగ్రికి ప్రతిగా , తర్కం తనను అదుపులో ఉంచుకుంటుంది. తర్కం ఈ సంపద యొక్క వెసన్ ను తెలియజేసేది. బుద్ధి మరియు ప్రపంచము యొక్క అంతర్గత నైజమును వెల్లడి చేసే నిరపేక్ష శాస్త్రం యొక్క వాగ్దానం . తర్కము దాని కాచిత్-గ్రహీత రూపములో , శుద్ధ నిర్ధారముల వర్ణహీనమైన స్తబ్ధ సరళత్వములో తన ఖ్యాతి తాను కలిగి యున్నది. కేవలము వాగ్దానము కాకుండా, ప్రపంచ విషయసంపద ముందు ఖాళీగా నిలువకుండా, సత్యాన్ని వెలికి తీసే ఖ్యాతి కలిగి యున్నది.

తర్కంతో మొదటి పరిచయము దాని ప్రాముఖ్యతను దానికే పరిమితం చేస్తుంది. దాని విషయసంచయము వివిక్తముగా అలోచనా నిర్ధారములతో వ్యవహరించడానికి మాత్రమే చెల్లుతుంది అన్నట్లు ఉంటుంది. ఇతర శాస్త్రాలూ వాటి కార్యములూ వాటి సామగ్రి వాటికవిగా ఉంటాయి . వాటిపై   తర్క ప్రభావం ప్రాకారకమే . శాస్త్రము దాని మానాన అది ఉంటుంటుంది. అందువలన శాస్త్రీయ రూపానికైనా, శాస్త్రము యొక్క అధ్యయనమునకైనా ,అత్యావశ్యకం అనుకుంటే తప్ప, తర్కమును మినహాయించవచ్చు

కూడా. 24

అన్య శాస్త్రములు క్రమపద్ధతులు , వరుస నిర్వచనములు, యాగ్జియములూ, సిద్ధాంతములూ వాటి నిరూపణములూ వంటివాటినీ మొత్తానికే విసర్జించినవి. వాటిలో ప్రాకృతిక తర్కమనే ఒకటి దానికది చెలామణీ అవుతుంది. ఆలోచన పై కేంద్రీకరించిన జ్ఞానము లేకుండగానే ఆ తర్కం పని చేస్తుంది. ఆయా శాస్త్రముల సామగ్రి మరియు పదార్థము తర్కము నుండి పూర్తిగా స్వతంత్రమై ఉంటాయి. అవి అన్ని రకాల అనుభూతులకూ , ఊహలకూ, ఆచరణాత్మక ఉపయోగాలకూ తగినట్టుగా ఉంటాయి.

34

అర్థం అయినట్లు తెలుసుకున్నట్లూ తర్కాన్ని ముందు నేర్చుకోవడం జరిగిననూ , దాని పరిధీ, లోతూ మరియు ప్రాముఖ్యతా పట్టుబడదు. ఇతర శాస్త్రాల గురించిన లోతైన పరిజ్ఞానం ఆత్మగతమైన బుద్ధి పక్షాన తర్కాన్ని పైకి తీసుకొస్తుంది. శుష్క సాధారణముగా కాక, ప్రత్యేకముల సంపద తనలో ఇముడ్చుకున్న సాధరణముగా ఆత్మగతమైన బుద్ధిలో తర్కాన్ని ఉద్ధరిస్తుంది. ఒక కుర్రవాని నోట ఒక చాటువు సామెత, అతనికది తెలిసినదే అయినా , దాని సరైన ప్రాముఖ్యత మరియు పరిధీ ఎరిగి ప్రయోగింపబడదు. జీవితానుభవమున్న ఒకమనిషిబుద్ధికి తోచినంత కుర్రవాడికి తోచదు. జీవితానుభవమున్న వాడు ఆ సామెతలోని విషయసంగ్రహాన్ని మొత్తాన్ని వ్యక్తీకరిస్తాడు. అలాగే అది శాస్త్రం యొక్క అనుభవసారమైనప్పుడు తర్కం యొక్క విలువ తెలియవస్తుంది. ఇతర రకాల సామగ్రి మరియు యదార్థాల పక్కన ఒకానొక జ్ఞానముగా కాకుండా , తర్కం సాధారణ సత్యముగా తనను స్థాపించుకుంటుంది. తర్కం ఇతర అన్ని విషయసంగ్రహముల వెసన్ గా బుద్ధికి ప్రస్తుతమవుతుంది.

35

అధ్యయన ప్రారంభములో తార్కికము మేధస్సుకు ఇంతటి శక్తిగా అందుబాటులో

ఉండకపోవచ్చు . అలాగని బుద్ధి తార్కికము ద్వారా , తనను సత్యములోకి కొనిపోయే, 25 ఆ శక్తిని గ్రహించక మానదు.. తర్కం అన్న వ్యవస్థ ఛాయా సామ్రాజ్యం. అది సరళమైన వెసనీయముల ప్రపంచము. అన్ని ఐంద్రియపరమైన విపులములనుండీ స్వేచ్ఛపొందిన వెసనీయముల ప్రపంచము. ఈ శాస్త్ర అధ్యయనము , ఆ ఛాయ సామ్రాజ్యములో నివాసమూ, పని చేయడం అన్నది చైతన్యానికి నిరపేక్షమైన శిక్షణ మరియు పోషణా కూడా. ఇంద్రియాధారిత భావనలు, సంకల్పములూ, అనుభూతుల నుండి , కల్పనల ప్రపంచం నుండీ దూరంగా సాగే క్రియ. ఉన్నట్టుంది ఇదో లేక వ్యతిరేక కారణమో ప్రవేశించి చెల్లుబాటు అవడానికి అవకాశం లేకుండా హేతుబద్ధ ఆలోచనలు, ఇష్టాఇష్టాల యొక్క యాదృచ్ఛికత నుండి ఈ క్రియ తనను దూరంగా ఉంచుకుంటుంది.

36

ఆలోచన తద్వారా స్వతంత్రతను సాధిస్తుంది. కాచిత్-గ్రహీతములో, సంగ్రాహ్యములో పురోగమించడములో అది ఇంద్రియ-పర-పదార్థము లేకుండగా సహజమై ఉంటుంది. అచేతన శక్తి అవుతుంది. ఇతరత్రా తెలుసుకున్న బహుళత్వాన్ని , శాస్త్రాలనూ విజ్ఞతా రూపముగా స్వీకరిస్తుంది. వెసనత్వములో అర్థం చేసుకుని స్థిరీకరిస్తుంది. బాహ్యమైన దానిని తొలగిస్తుంది. ఈ విధముగా దాని నుండి తార్కికాన్ని రాబడుతుంది. దీనినే ఇంకో విధముగా చెప్పవచ్చు. ఇంతకు ముందు అధ్యయనం చేసిన తర్కం యొక్క కాచిత్-గ్రహీతమైన ఆధార విషయసంచయాన్ని, సత్యము అన్న సమస్తమైన విషయసంచయముతో నింపి , తర్కానికి సాధారణమన్న విలువని ప్రదానం చేయడం జరుగుతుంది. తర్కం అన్యముల పక్కన ప్రత్యేకము ఇక ఎంతమాత్రమూ కాదు. ప్రత్యేకములన్నిటినీ ఆక్రమించి వాటి వెసన్, నిరపేక్ష-సత్యమవుతుంది.

తర్కము యొక్క సాధారణ వర్గీకరణ

1

ఈ శాస్త్రము యొక్క **సంగ్రాహ్యము** ఏమిటి, దాని సమర్ధన ఎందులో ఉన్నది అన్నది విషయం . దీనిని దృష్టిలో ఉంచుకుని , సాధారణ వర్గీకరణ ఇక్కడ **ప్రాథమికంగా** ఇవ్వ బడినది.. రచయితకి ఈ శాస్త్రం ముందే తెలుసు. కావున ముందే , సంగ్రాహ్యము తన అభివృధ్ధి గతిలో ఏ ముఖ్యబేధములుగా తనను నిర్ధారించుకుంటుందో అన్నది, చారిత్రికంగా ఉటంకించడానికి సిధ్ధంగా ఉన్నాడు. ఆ ముఖ్యబేధములననుసరించే సాధారణ వర్గీకరణ ఇవ్వబడుతున్నది.

2

వర్గీకరించడానికి అవసరమైనది ఏమిటన్నది బోధపరచడానికి ప్రయత్నం చేయవచ్చును. అలా చెయ్యాలంటే అసలు తర్క-పద్ధతిని కొంత ముందే చేతుల్లోకి తీసుకోవలసి వస్తుంది. నిజానికి ఆ పద్ధతి తన పూర్తి అవగాహనను , ఔచిత్యాన్ని శాస్త్ర-పరిధిలోనే పొందుతుంది. కావున జ్ఞాపకం ఉంచుకోవలసినదీ, ఇక్కడ పూర్వతిష్ఠితమైనదీ ఏమంటే, వర్గీకరణ సంగ్రాహ్యముతో సంబంధితమై ఉన్నది , సంగ్రాహ్యములోనే ఉన్నదీ అని. సంగ్రాహ్యము అనిర్ధారితము కాదు, అది దాని యందే నిర్ధారితము. వర్గీకరణ ఈ నిర్ధారణను అభివృద్ధి-గతిలో వ్యక్తీకరిస్తుంది. వర్గీకరణ సంగ్రాహ్యము యొక్క వివిక్త నిర్ణయము (Urteil). ఏదో బాహ్యంగా ఎంచుకున్న విషయ-వస్తు పై నిర్ణయము కాదు. అనగా సంగ్రాహ్యమును దాని యందే నిర్ధారించు వివిక్త నిర్ణయము.

త్రిభుజములు , లంబకోణము లఘుకోణము, భుజముల సమానత్వము వంటి నిర్ధారముల ప్రకారము వర్గీకరింప బడ్డాయి. కానీ వర్గీకరణ త్రిభుజముయొక్క నిర్ధారణలో లేదు . త్రిభుజము అన్న సంగ్రాహ్యము నందే అవి వర్గీకరింపబడిలేవు. జంతువులను క్షీరదములనీ, పక్షులనీ వర్గీకరించడం ఉంది.వాటిని మరిన్ని జాతులుగా వర్గీకరించడం ఉంది. వాటి నిర్ధారములు అనుభవపూర్వకంగా ఎంచుకున్నవి, మన అభిప్రాయాలు. అవి సంగ్రాహ్యములనుకునే వాటి వరకు బయటనుండి ప్రవేశించినవి. తత్త్వశాస్త్ర పరంగా

వర్గీకరిస్తే , సంగ్రాహ్యము తానే వర్గీకరణకు మూలమును కలిగి యున్నదని చూపాలి. 27

3

పరిచయంలో తర్కం అన్నది సంగ్రాహ్యము ఫలితముగా ఇంకా అవతలే ఉన్న శాస్త్రం యొక్క పరిచయం. అందువలన ఇక్కడ పూర్వతిష్ఠితముగా పేర్కొనబడుతుంది. తర్కం శుద్ధ ఆలోచనా శాస్త్రంగా తనను నిర్ధారించుకుంటుంది. దాని సూత్రము , శుద్ధముగా ఎరుగుటయే (*reine Wissen*). కావున అది కాచిత్ గ్రహీతము కాదు. సవిపులమైన సజీవ ఐక్యతయే. దాని యందు ఆత్మగతము , వస్తుగతము అన్న విరుద్ధద్వంద్వము అధిగమించబడినది. ఆత్మగతమై తన-వలన-జైన్-అయ్యేది మరియు వస్తుగతమై జైన్-అయ్యేఇంకొక దాని మధ్య చైతన్య విరుద్ధ ద్వంద్వము తర్కము నందుఅధిగమించబడినది. . జైన్ శుద్ధమైన అంతర్వర్తిత సంగ్రాహ్యముగానూ, శుద్ధ సంగ్రాహ్యము నిజమైన జైన్ గానూ తెలియవచ్చుచున్నది. ఇవి రెండూ రెండు **తృటులుగా** తర్కములో ఉన్నవి. అవి **అవిభాజ్యముగా** జైన్-అయ్యేవి అని ఇప్పుడు తెలియవచ్చుచున్నది. అంతేకానీ చైతన్యమునందు **దాని-వలన-అది** అన్నట్లు **కూడా** ఉండుట కాదు. అవి బేధితములుగా (దాని-వలన-అది జైన్-అయ్యేదిగా కాకుండా) తెలియవచ్చుచున్నవి. వాటి ఐక్యత మృతమూ, కాచిత్-గ్రహీతమూ, చలనరహితమూ కాదు , ఆ ఐక్యత సవిపులము.

4

ఈ ఐక్యత తార్కిక సూత్రము మరియు మూలకము కూడా. దానిలో ఉన్న బేధమును అభివృద్ధి చేయుట ఆ మూలకము లోపలనే ముందుకు సాగుతుంది. వర్గీకరణ సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ణయమని చెప్పబడింది. అది అప్పటికే అందులో ఉన్న నిర్ధారములను నిలుపుట, కావున దాని భేదమును నిలుపుట . ఈ నిలుపుట దాని సవిపుల ఐక్యతను తిరిగి నిర్ధారములలో విడదీయుట కాదు. విడదీసినవి దేనికదిగా అయేటట్లు విడదీయుట అని అర్థం చేసుకోగూడదు. అలా అయితే అది ఖాళీగా, మొదటి స్థానానికి తిరిగి మరలుట, చైతన్యము యొక్క విరుద్ధద్వంద్వానికి తిరిగి మరలుట అయి ఉండేది. ఈ విరుద్ధద్వంద్వము అంతర్ధానమై ఉన్నది . ఆ ఐక్యత మూలకముగా ఉంటుంది. ఐక్యతలోనుండి ఆ వర్గీకరణ యొక్క బేధితములు బయటకు రావు, వర్గీకరణ కింద అభివృద్ధిగా ఐక్యత లో నుండి బయటకు రావడం ఉండదు . కావున , వాటి సత్యము వైపు

గమనములో , దాని-వలన-అది-జైన్-అయ్యే నిర్ధారములు , అనగా ఆత్మగతము,
వస్తుగతము, ఆలోచన, జైన్ లేక సంగ్రాహ్యాము , నిజత్వ్యాము వంటి దాని-వలన-అది-జైన్-అయ్యే నిర్ధారములు , ఏ దృష్టిలో నిర్ధారింపబడినా, ఇప్పుడు వాటి సత్యములో , అనగా వాటి ఐక్యతలో , నమూనాలుగా నిలుపబడుతున్నవి. వాటి భేదములో అవి అంతర్వర్తితంగా మొత్తం సంగ్రాహ్యమై ఉన్నవి. ఇవి వర్గీకరణలో వాటి నిర్ధారముల కింద నిలుపబడుతున్నవి

5

కావున మొత్తం సంగ్రాహ్యము, ఏదైతే ఒక సారి జైన్-అయ్యే సంగ్రాహ్యముగానూ, ఇంకొకసారి సంగ్రాహ్యముగానూ పరిగణింపబడుచున్నది. మొదటిది అంతర్వర్తితముగానే సంగ్రాహ్యము, అది నిజత్వమునకో లేక జైన్ కో చెందినదై . రెండవది దానికది సంగ్రాహ్యము (విపుల నమూనాలు పేర్కొనాలంటే , అవి ఆలోచించే మనుషులలో, ఎరిగి యున్నట్లుగా కాకుండా , ఎరిగి యున్న సంగ్రాహ్యము కాకుండా , గ్రహణశక్తి ఉన్న జంతువులలో - అర్థాత్ చురుకైన జంతువులలో, సంగ్రాహ్య-అంశమైన-వ్యక్తిత్వంలో చూడవచ్చు. సంగ్రాహ్యము అంతర్వర్తితమై ఉండేది(ప్రాణరహిత ప్రకృతిలోనే) . తర్కం ఈ ప్రకారము సంగ్రాహ్యము యొక్క తర్కములో ముందుగా జైన్ గా మరియు సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్యముగా మరియు వస్తుగత తర్కముగా , ఆత్మగతతర్కముగా వర్గీకరింపబడి ఉన్నది. ఇక్కడ అనిర్ధారితమై ఉండి , ఎన్నో అర్థాలు రావడానికి అవకాశం ఉన్నప్పటికీ, వాడుకలో ఉన్న వస్తుగతము మరియు ఆత్మగతము అన్న పదములు ఇక్కడ వాడబడుతున్నాయని గమనించాలి .

6 @

పునాదిగా ఉన్న మూలకాల ప్రకారం (సవిపుల ఐక్యత) సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత దాని యందే, దాని నిర్ధారముల అవిభాజ్యతగా ఎలా ఉంటుందంటే, అవి బేధితములయిన పర్యంతం , సంగ్రాహ్యము వాటి బేధములో నిలుపబడుతుంది. సంగ్రాహ్యం నిర్ధారముల పరస్పర సంబంధములో ఉంటుంది . సంగ్రాహ్యము బేధితముగా నిలిపితే దాని నుండి మధ్యవర్తన క్షేత్రమొకటి ఉద్భవిస్తుంది, అనగా సంగ్రాహ్యము ప్రతిఫలన-నిర్ధారములతో కూడిన వ్యవస్థగా (ప్రకటమవుతుంది). అనగా జైన్ , సంగ్రాహ్యము యొక్క **తన-లోనే-జైన్** లోకి పరివర్తనము చెందుట. కానీ సంగ్రాహ్యము ఈ రీతిలో ఇంకా దాని-వలన-అదిగా తిష్ఠితము కాలేదు. దాని బయట ఉన్నదిగా అవ్యవహిత జైన్ తో ఇంకను బంధింపబడి

ఉన్నది. ఇది వెసన్ సూత్రము. ఇది జైన్ సూత్రమునకూ, సంగ్రాహ్య-సూత్రమునకు 29
మధ్య ఉన్నది. ఈ వెసన్ సూత్రము ఈ తర్క గ్రంథములో సాధారణ వర్గీకరణలో వస్తు-గత తర్కము కింద ఉంచబడినది. ఇది ఎంతవరకు సబబు అంటే వెసన్ ఏద్రైతే అప్పటికే అంతర్గతమో , సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆత్మగతనైజమునుండి ఇంకా నిలవరించి ఉన్నది .

7

ఆధునిక కాలంలో కాంట్ ప్రాచుర్యంలో ఉన్న తర్కానికి ప్రతిగా **అతీంద్రియ తర్కాన్ని** నిలబెట్టాడు . కాంట్ అతీంద్రియ తర్కం అన్నది ఇక్కడ **వస్తు-గత తర్కం** అన్నదానికి కొంత సదృశమైనది . కాంట్ ప్రాచుర్యంలో ఉన్న తర్కం నుండి ఈ విధంగా అతీంద్రియతర్కాన్ని వేరు చేశాడు . ఎలాగంటే 1 సంగ్రాహ్యము అని పరిగణించినది ముందే విషయ-వస్తు తో సంబంధితమైతుంది. కావున వస్తుగత జ్ఞానము యొక్క సమస్త విషయసంచయము నుండి తీసివేయడం అంటూ జరగదు. సంగ్రాహ్యం విషయ-వస్తు యొక్క శుద్ధ ఆలోచనా నియమాలను కలిగి యుంటుంది.2. అదే సమయములో కాంట్ తర్కం , విషయం విషయవస్తువునకు ఆపాదించదగినది కాని పర్యంతం, తెలుసుకొనుట అన్నప్రక్రియ యొక్క మూలాల్లోకి వెళ్ళింది .

రెండవ పార్శ్వం పై కాంట్ తత్త్వ పరమైన ఆసక్తి ప్రత్యేకంగా కేంద్రీకరింపబడి ఉన్నది. ఆయన ఆలోచన ముఖ్యంగా ఇది: వర్గములను (ఉదా: పరిమాణము, గుణము, సంబంధము, స్థలము, కాలము , విధము వగైరా) ఆత్మచైతన్యమునకు చెందినవిగా , ఆత్మగత **నేను** నకు చెందినవిగా హక్కు ప్రతిపాదించుట. ఈ నిర్ధారము ప్రకారము అభిప్రాయము ఒకటుంది. అదేమంటే చైతన్యములోనూ మరియు దాని విరుద్ధద్వంద్వము లోనూ భావనగా అనుభూతము , అభిప్రాయముగా తో బాటు ఇంకా కొంత ఉంటుంది. ఆ కొంత ఆలోచనపరమైన ఆత్మచైతన్యముచే తిష్ఠితము కానిది-నిర్ధారితము కానిది, ఒక వస్తు-దాని-యందు-అది. ఇది ఆలోచనకు పరాయిదిగా, బయటిదిగానే ఉంటుంది.

కానీ తరచి చూస్తే వస్తు-దాని-యందు-అది వంటి కాచిత్-గ్రహీతము అలాటి కాచిత్-గ్రహణ శీలమున్న ఆలోచన యొక్క ఉత్పత్తే , అది స్వయంగా కాచిత్-గ్రాహకమవుతున్న ఆలోచనే

అన్య కాంటియన్లు, విషయ-వస్తు ని "నేను" ద్వారా నిర్ధారించుట గురించి అన్నదేమంటే ,

"నేను" ని వస్తు-గతీకరణ చేయుట చైతన్యము యొక్క ప్రాథమికమైన మరియు 30
అనివార్య కార్యముగా పరిగణించాలి . కావున ఈ చైతన్యములో “నేను” గురించిన కల్పన కూడా ఉండదన్నమాట . అది మొదలు ఆ చైతన్యము గురించిన చైతన్యముగా లేక స్వయముగా ఆ చైతన్యము యొక్క వస్తు-గతీకరణముగా ఉందన్నమాట . ఇట్టి చైతన్యము యొక్క విరుద్ధద్వంద్వము నుండి విడుదల పొందిన వస్తు-గతీకరణ క్రియను , స్థూలంగా అతిసమీపముగా ఆలోచనగా తీసుకో వచ్చునన్నమాట .

కానీ ఈ క్రియను ఇక ఎంతమాత్రమూ చైతన్యం అనడానికి లేదు. చైతన్యము తనలో” నేను మరియు తన విషయ-వస్తు” విరుద్ధద్వంద్వమును ఇముడ్చుకుంటుంది. ఆ విరుద్ధద్వంద్వము పైని క్రియలో లేదు . దీనిని చైతన్యం అనడం దీనిపై ఆత్మగతత్వపు నీడను పరుస్తోంది . "చైతన్యమని" పేరిడుట దీనిపై , ఆలోచన వలె కాక, ఆత్మగతత్వ ఛాయను పరుస్తోంది. ఆలోచన అంటే నిరపేక్ష అర్థములో అనంతమై, చైతన్యముయొక్క పరిమితత్వములో బందీ కాని ఆలోచన గా ,   అనగా ఆలోచనను ఆలోచనగా తీసుకోవాలి.

8

ఆలోచనా నిర్ధారముల అతీంద్రియం పై కాంటియన్ ఫిలాసఫీ కేంద్రీకరించింది. కానీ ఆ దిశగా కాంటియన్ వివరణ ఖాళీగా ముగిసినది. ఆలోచనా నిర్ధారములు వాటి యందే అవి ఏమిటి , ఆలోచనానిర్ధారములకు అన్నిటికీ ఉండే "నేను"తో సంబంధముగా కాక , నేనుకి ప్రతిగా అలోచనానిర్ధారముల నిర్ధారణ ఏమిటి , ఆలోచనా నిర్ధారముల పరస్పర సంబంధములో నిర్ధారణ ఏమిటి , వీటినన్నిటినీ పరిగణనకు పాత్రమైన ఒక విషయ-వస్తు కింద చేయటం జరగలేదు . ఈ ఫిలాసఫీ ద్వారా విషయ-వస్తు యొక్క నైజము గురించి కొంచమైనా జ్ఞానము పొందుతున్నట్లు తెలియరాలేదు . ఒకటే ఆసక్తికరమైన విషయం ఏమిటంటే ఐడీ యొక్క విమర్శ. ఫిలాసఫీ పురోభివృద్ధికి అది అనివార్యం. ప్రాకారక పార్శ్వం "నేను" ని, చైతన్యాన్ని పరిశీలించడం పట్ల ఆలోచనకు ఆసక్తి కలుగుతుంది. ఆత్మగత జ్ఞానమునకూ వస్తుకు గల కాచిత్-గ్రహీత-సంబంధము పట్ల ఆలోచనకు ఆసక్తి కలుగుతుంది. ఈ రీతిలో **అనంతమైన నమూనాను** ఎరుగుట అన్నది పరిచితమవుతుంది. అనగా సంగ్రాహ్యము పరిచితమవుతుంది . అయితే ఈ జ్ఞానాన్ని చేరాలంటే, "నేను" రూపంలోని ఆ పరిమిత నిర్ధారణను, చైతన్యము యొక్క

పరిమితనిర్ధారణను తొలగించాలి. అలాగైతే ఆలోచన నమూనా దాని శుద్ధత్వంలో ఆలోచింపబడి , తననుతనలోనే కలిగి యుంటుంది, **తనను నిర్ధారించుకుంటుంది**, తనకు విషయసంచయాన్ని ఇచ్చుకుంటుంది , విషయసంచయాన్ని నిజంగా దాని అనివార్యతలోనే ప్రదానం చేసుకుంటుంది, ఆలోచనా నిర్ధారముల వ్యవస్థగా. 31

9

వస్తుగత తర్కము గతకాలపు అధిభౌతికశాస్త్రం స్థానంలో నిలుస్తుంది. ఏ అధిభౌతికం ప్రపంచాన్ని ఆవరించిన శాస్త్రీయ సౌధంగా ఉండినదో. ఆలోచన ద్వారా మాత్రమే ప్రస్తుతీకరించవలసిన శాస్త్రీయ నిర్మాణముగా ఉండినదో దాని స్థానంలో . ఈ శాస్త్రపు చివరి రూపం వీక్షిస్తే అది మొదలు అవ్యవహితముగా ఆంటాలజీ సత్త్వమీమాంస . దాని స్థానంలో వస్తుగత తర్కము ప్రవేశించినది. "ఉన్నది" లేక భవము యొక్క నైజమును పరిశోధించవలసినటువంటి అధిభౌతికశాస్త్ర విభాగము. "ఉన్నది" లేక భవము లేక **Ens** ఎంజ్ (లాటిన్) , తన యందు జైన్ మరియు వెసన్ కలది. ఈ బేధితములకు అదృష్టవశాత్తు మన భాష (జర్మన్) వేరు వేరు పదాలని కేటాయించింది. వస్తుగత తర్కము మిగిలిన అధిభౌతికాన్ని కూడా తనలోకి తీసుకున్నది. ఈ అధిభౌతికము శుద్ధ ఆలోచనా రూపాలతో , ఆద్యం కల్పనలోనుండి తీసుకున్న ఆధారపదార్థము , ఆత్మ, ప్రపంచము, దైవములను గ్రహించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఆలోచనా నిర్ధారములను పరిగణనా విధానమునకు వెసనీయము చేస్తున్నది . కానీ తర్కము ఆత్మగతము(Subjekt) యొక్క కల్పనా పదార్థము లేకుండా ఆయా ఆలోచనా నమూనాలతో వ్యవహరిస్తుంది. వాటిని వాటియందలి నైజము ప్రకారమూ , వాటివలన అవిగా వాటి విలువ ప్రకారమూ ఆయా ఆలోచనా నమూనాలతో వ్యవహరిస్తుంది. ఈ పనిని అధిభౌతికం చేయకుండా వదిలేసింది. కావుననే , నిశితవిమర్శ లేకుండా అధిభౌతికం ఆలోచనా రూపాలను ఉపయోగించిందన్న ఆరోపణను ఎదుర్కొన్నది . కాంట్ ప్రకారం ,వస్తుతస్మిన్-అంతరే ను నిర్ధారించుటకు అవి ఎంత సమర్థవంతములని చూడకుండా, లేక ఎంత వరకు వివేక యుక్తములని చూడకుండా అధిభౌతికం వాటిని ఉపయోగించిందని ఆరోపణ ఎదుర్కొన్నది . కావున వస్తుగత తర్కం అధిభౌతికము యొక్క విమర్శయే , సరైన విమర్శయే . పరమునకు విరుద్ధముగా పూర్వము అన్న (der Apriorität gegen das Aposteriorische) కాచిత్-గ్రహీత

నమూనా ప్రకారం కాకుండా , ఆయా ప్రత్యేక విషయసంచయాలుగా పరిశీలిస్తుంది
వస్తుగత తర్కం .

ఆత్మగత తర్కము , సంగ్రాహ్యము యొక్క తర్కము. వెసన్ ది. వెసన్ , జైన్ తో తన సంబంధమును వదిలేసింది లేక బింబాన్ని వదిలేసింది. దాని తన నిర్ధారములో ఇక బాహ్యము కాదు . స్వేచ్ఛగల స్వతంత్రమే . తనని తనలో నిర్ధారించుకునే ఆత్మగతము లేక స్వతః యే అది. ఆత్మగతము అపార్థమునకు గురవుతుంది. యాదృచ్ఛికమూ , యథేచ్ఛ ఆత్మగతములో తప్పు అవగాహనకు తావిస్తాయనీ , చైతన్యమునకు చెందిన నిర్ధారములను ఆత్మగతం కలిగి యుంటుందన్న అపార్థమునకు గురవుతున్నది. ఆత్మగత, వస్తుగత బేధము తర్కములో క్షుణ్ణముగా అభివృద్ధి చేయబడుతుంది కావున ఇక్కడ ఆత్మగత, వస్తుగత బేధము నకు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వబడలేదు.

తర్కము వస్తుగత మరియు ఆత్మగత తర్కములుగా విభాజితమవుతున్నది. ఇంకా కృత్యంగా చెప్పాలంటే తర్కం మూడు భాగాలను కలిగి యున్నది.

1. జైన్ యొక్క తర్కము
2. వెసన్ యొక్క తర్కము
3. సంగ్రాహ్యము యొక్క తర్కము

Womit muß der Anfang der Wissenschaft gemacht werden?

మొదటి పుస్తకం : జైన్ యొక్క సూత్రం

శాస్త్రాన్ని దేనితో ఆరంభించాలి ?

1

ఫిలాసఫీ లో ఆరంభాన్ని కనుగొనడం కష్టం అన్న స్పృహ నూతన యుగంలో ఉదయించింది. ఈ కష్టానికి ఆధారం మరియు దానిని తొలగించే సంభావ్యత గురించి పలువిధాల చెప్పడం జరిగింది. ఫిలాసఫీ యొక్క ప్రారంభం అవ్యవహితంగానైనా, లేక మధ్యవర్తితంగానైనా జరగాలి. ఆరంభం అవ్యవహితం కాదనీ లేక మధ్యవర్తితం కాదనీ కూడా సులభంగా ఋజువు చేయవచ్చు. కావున ఆరంభం ఎలా ఉన్నా తిరస్కారానికి గురికావచ్చు.

2

ఫిలాసఫీ యొక్క సూత్రము ఒక ఆరంభాన్ని వ్యక్తపరుస్తుండవచ్చు , అది అంతగా ఆత్మగతం కాకుండా వస్తుగతం అయినది కావచ్చు . అది అన్ని "**వస్తువు**"ల ఆరంభం. అటువంటి సూత్రం ఎదో ఒక నిర్ధారిత విషయసంచయం కావచ్చు . అటువంటి ఆరంభమే నీరు, ఏకము, ఐడీ , నుస్(ఆలోచన) , సత్త్వము, మొనాడ్ వగైరాలతో ఆరంభం.
ఇలా కాక ఫిలాసఫీ సూత్రం జ్ఞానము యొక్క నైజము సంబంధించినదైతే, ఆవిధముగా వస్తుగత నిర్ధారముగా ప్రమాణము అగుటకంటే ఎక్కువ అయి ఉండాలంటే, సూత్రము ఆలోచన, చింతన, అభిప్రాయం , అహం, ఆత్మగతత్వం కావచ్చు. కావున ఇక్కడకూడా ఇవన్నిటిలో విషయసంచయ నిర్ధారము ఆసక్తి కలిగిస్తున్నది .
ఆరంభము మాత్రం ఇక్కడ ఆత్మగతమవుతున్నది , యాదృచ్ఛికముగా చర్చను ప్రారంభించుట లో. ఎక్కడ మొదలు పెట్టాలన్న ప్రశ్న ముఖ్యం కాక పోగా, సూత్రము అవసరం అన్నది ముఖ్యం అవుతున్నది . సూత్రము యొక్క ఆవశ్యకతలో సంగతి ఆసక్తి అంతా ఉన్నట్లున్నది.
ఏది సత్యం, ఏది నిరపేక్ష ఆధారము అన్నది సంగతి లో ఆసక్తి .

3

ఆధునిక కాలంలో ప్రారంభమును గురించిన సందిగ్ధము ఇంకొన్ని అవసరాల నుండి జనిస్తోంది . ఆ అవసరములు ఏవంటే

1.సూత్రమును నిరూపించాలి అని పిడివాద వైఖరితో కొన్నిటిని గుర్తించకపోవుటవలన

2 పిడివాద ఫిలాసఫీకి ప్రతిగా సంశయవాద వైఖరిలో ఒక ఆత్మగత ప్రమాణమును కనుగొనుట వలన

3 ఒక పిస్తోల్ వలె, విశ్వాసం వలననో, మేధో చింతన వలననో, లోపల ఉన్నదానిని వెల్లడి చేయుటతో ప్రారంభించుటను , అట్లు ప్రారంభించుట చేత పద్ధతినీ, తర్కమునూ అవసరం లేకుండా తొలగించుటను నిరాకరించుట వలన .

తొలి కాలంలో కాచిత్-గ్రహీతముగా ఆలోచన , సూత్రమును విషయసంచయముగా పరిగణించి శ్రద్ధ చూపించింది. కానీ ఇంకొక వైపు విద్యాభివృద్ధితో ఎరుకకు (జ్ఞానమునకు) అనివార్యం అయిన క్రమశిక్షణను గౌరవించ వలసి రావడంతో వస్తుగత సత్యమునకు **ఆత్మగతమైన** క్రియ వెసనీయ తృటి అవుతుందని గ్రహించడం జరిగింది. దానితో తనంతతానుగా అక్కర ఏర్పడింది .

విషయసంచయముతో పాటు పద్ధతి ఐక్యం కావలసిన , **సూత్రముతో పాటు నమూనా** ఐక్యం కావలసిన అక్కర ఏర్పడింది. కావున సూత్రము ప్రారంభము కూడా కావాలి. ఆలోచనకు పూర్వము అన్నది ఆలోచనాగతిలో మొదటిది కూడా అయి ఉండాలి .

4

ఇక్కడ తార్కిక ఆరంభం ఎలా దర్శితమవుతుంది అన్నదే విచారించడం జరుగుతుంది. ఆరంభాన్ని ఎలా పరిగణించవచ్చో ముందే తెలుసుకున్నాం. ఆరంభాన్ని మధ్యవర్తిత ఫలితంగా లేక విశిష్టమైన అవ్యవహితముగా పరిగణించవచ్చు. సత్యాన్ని తెలుసుకోవడం అవ్యవహితంగా శుద్ధంగా ఆరంభించే తెలుసుకోవడమా , అదొక విశ్వాసము వలెనా లేక ఒక మధ్యవర్తిత జ్ఞానమా అన్న ప్రశ్న కాలక్రమేణ అభివృద్ధిగతిలో చాలా ముఖ్యమని తోచిన ప్రశ్న. కానీ ఇక్కడ అది చర్చనీయము కాదు. వేరే చోట ఆ ప్రశ్నను ప్రాథమికంగా ప్రతిపాదించడం జరిగింది (నా తత్త్వశాస్త్ర సర్వస్వంలో). ఇక్కడ పేర్కొనదగిన దేమంటే , అవ్యవహితత్వాన్ని మధ్యవర్తిత్వాన్నీ కలిగి యుండనిదీ ఆకాశంలోగాని, ప్రకృతిలోగాని,

బుద్ధిలోగాని లేదు. కావున ఈ రెండు నిర్ధారములూ **అవిభాజ్యములనీ, అవిభాజితములనీ**, మరియు వాటితో కూడిన విరుద్ధద్వంద్వము అది కేవలము "లేనిది" లేక నాస్తి అని (ein Nichtiges) తెలియవచ్చుచున్నది .
ఇక శాస్త్రీయ చర్చకి సంబంధించినంతవరకూ , ప్రతి తార్కిక సూత్రములోనూ, అవ్యవహితత్వమూ , మధ్యవర్తిత్వమూ మరియు తదనుగుణంగా వాటి విరుద్ధద్వంద్వముల చర్చా మరి వాటి సత్యమూ అన్నవి ప్రస్ఫుటమవుతాయి. ఆలోచన, తెలియుట, ఎరుగుట కు సంబంధించి ఈ విరుద్ధద్వంద్వము , మధ్యవర్తితమై తెలియవచ్చుట, అవ్యవహితమై తెలియవచ్చుట గా సవిపుల రూపములను పొందును . మధ్యవర్తిత-అవ్యవహితత్వ విరుద్ధ ద్వంద్వము ఆలోచనలో ఈ రూపములను పొందినంత పర్యంతము ఎరుగుట యొక్క నైజము తర్క విజ్ఞాన శాస్త్రములోనే పరిగణింపబడుతుంది. మరియు ఎరుగుట యొక్క నైజము దాని ఇతోధిక సవిపుల రూపాలలో బుద్ధి శాస్త్రములోనూ, బుద్ధివిషయశాస్త్రములోనూ చర్చించబడుతుంది. శాస్త్రము కంటే ముందే ఎరుగుట గురించి శుద్ధముగా తెలిసి ఉండాలనడం ఎరుగుటను శాస్త్రానికి బయట చర్చించాలనడమే.
శాస్త్రానికి వెలుపల ఎరుగుటను అధ్యయనం చేయడం శాస్త్రీయంగా జరగదు. కానీ ఆ అధ్యయనాన్ని శాస్త్రీయంగానే సాధించాలి.

5

దాని-వలన-అదిగా-ఉన్న దానికది స్వేచ్ఛగా ఉన్న ఆలోచనలో , శుద్ధంగా ఎరుగుటలో మాత్రమే ఆరంభము చేయవలె, అప్పుడు అది తార్కికముగా ఆరంభము అవుతుంది. శుద్ధముగా ఎరుగుట అన్నది చైతన్యము యొక్క అంతిమ , నిరపేక్ష సత్యము. బుద్ధి-విషయశాస్త్రము (die *Phänomenologie des Geistes*) చైతన్యము యొక్క శాస్త్రము (die Wissenschaft des Bewußtseins) , చైతన్యమును వివరించునది. అది తెలుపునదేమంటే చైతన్యము శాస్త్ర-సంగ్రాహ్యమును ఫలితముగా పొందుచున్నది , శుద్ధముగా ఎరుగుటను ఫలితముగా కలిగి యున్నది అని . ఈ విషయము పరిచయంలో పేర్కొనబడినది.
తర్కము , దర్శితమయ్యే బుద్ధి (erscheinenden Geistes) యొక్క శాస్త్రమును తన పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది. దర్శిత-బుద్ధి శాస్త్రము శుద్ధముగా ఎరుగుట అన్న దృక్పథం యొక్క అనివార్యతనూ, అట్టి అనివార్యతలో దృక్పథం సత్యం అన్న

ఋజువును కలిగియున్నది. ఆ దృక్పథము శుద్ధముగా-ఎరుగుట . తర్కము
శుద్ధముగా- ఎరుగుట యొక్క మధ్యవర్తనమును కలిగి యుంటుంది, ప్రదర్శిస్తుంది.

ఈ శాస్త్రములో దర్శనమయ్యే ఆలోచన అనుభవాధారిత, ఐంద్రియపరమైన చైతన్యము నుండి ఉద్భవిస్తుంది . ఇదే విలక్షణమైన **అవ్యవహితముగా** తెలియుట . ఈ అవ్యవహితంగా తెలియుటలో ఏమున్నదో చర్చించడం జరుగుతుంది.

ఇతర చైతన్యము , ద్రైవిక సత్యములో విశ్వాసము, అంతః అనుభూతి, అంతఃప్రకాశనము మొదలైనవి అవ్యవహిత జ్ఞానముగా ఒప్పినట్లుండకపోయినా, నమ్మదగినవి కాకపోయినా అవ్యవహిత జ్ఞానముగా ఉటంకించబడతాయి. అంతః అనుభూతి విషయంలో అవ్యవహిత చైతన్యము శాస్త్రములో వలెనే మొదటిదీ, అవ్యవహితమైనదీ, కావున పూర్వతిక్షితము.

కానీ తర్కము లో అది ఎటువంటి పూర్వతిక్షితము అంటే తర్క పరిగణనా పురోగతి దానిని ఫలితమని నిరూపిస్తుంది, అనగా ఫలితము శుద్ధ-జ్ఞానము అన్న ఐడీ (die Idee als reines Wissen) .

తర్కం శుద్ధ శాస్త్రము, అనగా దాని అభివృద్ధి పరిధిలో మొత్తం వ్యాప్తముగా అది శుద్ధముగా తెలియుటయే . (Die *Logik ist die reine Wissenschaft*, d. i. das reine Wissen in dem ganzen Umfange seiner Entwicklung)ఈ ఐడీ ఆ ఫలితములో నిశ్చితము సత్యము అయినది. అట్లుగుటలో (రెండయి) నిర్ధారణ గలది . నిశ్చితము అంటే ఇకపై ఎంతమాత్రమూ విషయ-వస్తు కి ముందు నిలిచినది కాదు. విషయ-వస్తు ని అంతర్గతం చేసుకున్నది. దానిని తానుగా ఎరిగినది. ఇంకొక వైపు తనను ఇంకొక దానిగా తెలియుట. ఆ ఇంకొకటి దానికి ప్రతిగా నిలిచినది. ఇది అట్లు ప్రతిగా నిలుపుటను నాశనము చేయుట కాగా, ఇంకొకదాని ఆత్మగతాన్ని బహిర్గతం చేసి, బహిర్గతమైన దానితో మమైకం అయితోంది.

6

శుద్ధముగా ఎరుగుట అన్నదాని నిర్ధారము ఈ విధముగా దాని శాస్త్రమునకు ఆరంభమునుండే అంతర్గతముగా ఉండగా, చేయవలసినదేమంటే దానిని పరిశీలించడమే లేక మనకు ఉండే అన్ని ప్రతిఫలనాలనూ, అన్ని అభిప్రాయాలనూ పక్కన బెట్టి, **ఏది ఉన్నదో దానిని** స్వీకరించడమే.

శుద్ధముగా తెలియుట అన్నది, ఈ **ఏకత్వములో కలిసి**, అన్యముతో మరియు మధ్యవర్తిత్వముతో అన్ని సంబంధాలనూ రద్దుచేస్తుంది. అది బేధరహితము. ఈ బేధరహితము తెలియుట కాకుండా పోతుంది. అది సాదాగా **అవ్యవహితత్వము** ఉండుట. సాదా అవ్యవహితత్వము అన్నదే ప్రతిఫలన-ఉక్తి, ప్రతిఫలన-వ్యక్తీకరణము . అవ్యవహితత్వము , మధ్యవర్తితముల బేధముతో సంబంధితము. కావున ఈ సాదా అవ్యవహితత్వం అన్నది నిజమైన వ్యక్తీకరణగా శుద్ధ జైన్. శుద్ధముగా తెలియుట అన్నది తెలియుటగా తెలియుట అనకూడదు.

తెలియుటగా తెలియుట -అది పూర్తిగా కాచిత్-గ్రహీతము. అలాగే శుద్ధమైన జైన్ ని జైన్ అనకూడదు. జైన్ అంటే అది జైన్, లేకుంటే నాస్తి , దానికి ఇతోధిక నిర్ధారణ లేదు, ఇతోధికంగా దానిని పూర్తి చేయటం లేదు.

7

ఇక్కడ జైన్ ప్రారంభించు జైన్ . జైన్ మధ్యవర్తనము ద్వారా మరియు ఆ మధ్యవర్తనము లుప్తమై జైన్ ఉద్భవించుచున్నట్లు . పరిమిత -శైలిలో తెలియుట యొక్క ఫలితముగా వచ్చునది శుద్ధమైన తెలియుట పూర్వతిష్ఠితముగా, చైతన్య- ఫలితముగా.

ఎట్టి పూర్వతిష్ఠనము ఉండకూడదు అంటే, ప్రారంభమే అవ్యవహితముగా తీసుకోవాలంటే అప్పుడది ఎలా నిర్ధారించుకుంటుంది ? తర్కము యొక్క ప్రారంభముగా , అది దానికది ఆలోచనగా ఉండవలసినదానిగా , తనను నిర్ధారించుకుంటుంది.

ఆలోచనను అలాగే పరిశీలించాలి అనే నిర్ణయం , స్వంత ఇష్టంలాగా అనుకున్నప్పటికీ , అది **ఉన్నది**. కావున ప్రారంభం **నిరపేక్షం** కావాలి లేక సమానార్థం లో కాచిత్-గ్రహీత ఆరంభం కావాలి. పూర్వతిష్ఠితము **ఏదీ కానక్కరలేదు** - దేనిద్వారా కూడా మధ్యవర్తితం కాకూడదు, ఆధారము కలిగియుండ కూడదు . అదే మొత్తం తర్కశాస్త్రానికి ఆధారము అయి ఉండనోపు . కావున అది ఒక అవ్యవహితం అయి ఉండాలి లేక అవ్యవహితము మాత్రమే అయి ఉండాలి. అది ఎలాగ అన్యమునకు ప్రతిగా ఒక నిర్ధారము కలిగి యుండలేదో అలాగే అది తన-లోపల తనలో విషయసంచయాన్ని కలిగియుండలేదు. ఎందుకంటే అట్లుండుట, అటువంటిది బేధించుట అవుతుంది, వేరు వేరువి పరస్పరము

సంబంధితము అగుట అవుతుంది. అందువలన మధ్యవర్తనము అవుతుంది. 38
కావున ఆరంభము **శుద్ధ జైన్ (** Der Anfang ist also das *reine Sein*. **)**.

8
తర్కం యొక్క ప్రారంభము గురించి ,అనగా అతి సరళమైన దాని గురించి సాదాగా వివరించడం జరిగింది. ఆ తరువాత ఇంకొన్ని ఆలోచనలను పరిచయం చేయడం జరుగుతుంది. వీటిని పేర్కొనడం వలన తానకుతాను-పూర్తి అయిన మునుపటి వివరణకి ఇది అదనంగా చేర్పుగానీ, దానిని రూఢి చేయడంగానీ కాదు . ఈ ఇంకొన్ని అదనపు ఆలోచనలన్నవి కేవలం కల్పనలు మరియు ప్రతిఫలనముల ద్వారా కలిగినవి. ఈ ఆలోచనలు మనకు ముందే తారసపడవచ్చు. అన్ని అపోహల వలెనే అవి శాస్త్రచర్చ లోనే పరిష్కారం అవుతాయి. వాటి పట్ల కొంత ఓపిక వహించడం అవసరం.
9

నిరపేక్ష సత్యం అది ఒక ఫలితం అయి ఉండాలన్న అభిప్రాయం , తద్భిన్నంగా ఫలితము ఒక ప్రథమ సత్యమును పూర్వతిష్ఠితం చేయుట, అట్టి ఫలితము మొదటిది కాబట్టి వస్తుగతంగా అనివార్యము కానిది మరియు దాని ఆత్మగతముగా ఇంకనూ ఎరుగనిది అగుట. ఇదంతా ఒక ఆలోచనకు దారితీసింది . ఇది ఈ కాలంలో , ఫిలాసఫీ కేవలం పరికల్పిత సత్యములతోటీ లేక ఉపన్యస్త సత్యములతోటీ (*hypothetischen* Wahren) , సమస్యాత్మక సత్యములతోటీ (*problematischen* Wahren) మాత్రమే ప్రారంభించగలదనీ , తత్త్వవివేచన మొదలు కేవలం అన్వేషణ మాత్రమే కాగలదన్న ఆలోచనకి దారితీసింది. ఈ అభిప్రాయాన్నే రీన్ హెూల్డ్ (*Reinhold*) పలు మార్లు తన వ్యాసాలలో వ్యక్తపరచాడు. అందులో కూడా కొంత సబబుంది. ఫిలాసఫీ ఆరంభం యొక్క శుద్ధ ఆలోచనా నైజానికి సంబంధించినది. ఈ అభిప్రాయం పై వివరణ ఒక అవకాశమిస్తుంది. తార్కిక పురోగతి అంటే ఏమిటి అన్న దాని గురించి తాత్కాలికంగా ఒక అంగీకారాన్ని ప్రవేశపెట్టడానికి అవకాశమిస్తుంది. ఆ అభిప్రాయం తనలోనే పురోగతి అన్న ఆలోచనను కలిగి యున్నది. ఆ అభిప్రాయంలో ఒక కల్పన ఉంది, అదేమంటే ఫిలాసఫీలో

ముందుకు వెళ్ళడం అంటే **వెనుకకు** వెళ్ళడమే, ఆధారితమవడమే అని (daß das Vorwärtsschreiten in der Philosophie vielmehr ein Rückwärtsgehen und Begründen sei). దేనితో ఆరంభించామో, అది తాను ఏమై తెలియవచ్చినదో దాని ద్వారా అది ఇష్టమొచ్చినట్లు మొదలెట్టినది కాదు , అది నిజానికి కొంత సత్యం అయి ఉండాలి, కొంత మొదటి సత్యం అయి ఉండాలి. 39

10

తర్కం యొక్క విశదీకరణలో చూపబోవునదీ, తర్కంలో వెసనీయమైన పరిగణన అయినదీ ఏమంటే **పురోగమనము అన్నది ఆధారములోకి తిరోగమనమూ** , మూలములోకీ సత్యమైనదానిలోకీ వెళ్ళడమూ అని (zu dem *Ursprünglichen* und *Wahrhaften* ist). తర్కం యొక్క విశదీకరణలో జరిగేది ఇదే అని ఒప్పుకోవాలి. దేని నుండి అయితే ప్రారంభించామో అది పురోగమనములో తిరోగమనమై చేరుకున్న ఆధారము ప్రకారము ఉంటుంది. నిజానికి అది ఆధారము నుండి ఉత్పన్నమవుతుంది.

కావున చైతన్యం అవ్యవహితత్వం నుండి ఆరంభమై నిరపేక్షముగా తెలియుటయై దాని అతి అంతర్గతమైన సత్యానికి తిరోగమనమునకు దారి తీస్తుంది.

ఈ చివరిదైన ఆధారము ఎటువంటిదంటే దాని నుండి మొదటి అవ్యవహితము ఉత్పన్నమవుతుంది. ఆ మొదటిది అవ్యవహితముగా ఎదురైనట్టిది.

అలాగే అంతటినీ మించి నిరపేక్షమైన బుద్ధి సమస్త జైన్ యొక్క సవిపులమైన అంతిమోన్నత సత్యమని వెల్లడవుతుంది. నిరపేక్షమైన బుద్ధి తర్కం యొక్క అభివృద్ధిలో తాను స్వేచ్ఛగా వెల్లడయేదిగానూ, తనను **అవ్యవహిత జైన్** రూపానికి విముక్తం చేసుకునేదిగానూ, తనను ఒక **ప్రపంచంగా** నిర్ణయించునదిగానూ తెలియవస్తుంది. ఆ ప్రపంచము ఆ ఫలితము నకు దారితీసిన అభివృద్ధి అంతటినీ తనలో కలిగి యుంటుంది. ఆరంభముతో ఉన్న ఈ తలకిందులు సంబంధము వలన ఫలితము పై ఆరంభము ఒక సూత్రముపై ఆధార పడినట్లు ఉన్నది. తర్క శాస్త్రానికి వెసనీయమైనది దానికొక శుద్ధ అవ్యవహితము ఆరంభముగా ఉండుట కాదు.

మొత్తమంతా తనలో ఒక వృత్తమై ఉండుట. **ఆ వృత్తములో ఆరంభమే అంతిమము,**

11

ఎందులోకైతే వెనుకకు వెళ్ళి ఆధారమవుతుందో దానిని ఫలితముగా పరిగణించడం కూడా అనివార్యం. ఈ దృష్టిలో మొదటిది **ఆధారము** , కడకు లభించినది **నిగమితము**. మొదటిదాని నుండి ఉత్పన్నమై , సరైన ఫలితముగా కడదానికి దాని ఆధారమును చేరినట్లు చేరుతున్నది కాబట్టి ఇది ఫలితము. ఏదైతే ఆరంభమో దాని నుండి పురోగమనము అన్నది దాని ఇతోధిక నిర్ధారము అనుకోవచ్చు. అట్లు ఆరంభించినది ఉత్పన్నమైన వాటి కి పునాది అవుతుంది, వాటి లో నుండి మాయమవదు. పురోగతి ఇంకొక అన్యమును నిగమించడమే కాదు, లేక నిజమైన అన్యములోకి పరివర్తనమే కాదు . అట్టి పరివర్తనము తిరిగి లుప్తమవుతున్నది. కావున ఫిలాసఫీ యొక్క **ఆరంభము** అన్ని **తదనంతర అభివృద్ధులలోనూ వర్తితమై ఉంటుంది**, తనను ఆధారవిషయసంచయంగా నిలుపుకుంటుంది. దాని అన్ని తదనంతర నిర్ధారములలోనూ వాటి పొడుగుతా అంతర్గతమై ఉంటుంది (Anfang der Philosophie die in allen folgenden Entwicklungen gegenwärtige und sich erhaltende Grundlage, das seinen weiteren Bestimmungen durchaus immanent Bleibende).

12

ఈ పురోగతి ద్వారా , **ఆరంభము - అది ఏకపక్షంగా కలిగి యుండిన అవ్యవహితము, కాచిత్-గ్రహీతము అన్న నిర్ధారణను పోగొట్టుకుంటున్నది**. అది మధ్యవర్తితము అయితున్నది.

శాస్త్రము యొక్క సరళ రేఖ-వత్ పురోగతి దానిని **ఒక వృత్తమును గావిస్తున్నది**. దీనితో పాటు తెలిసేదేమంటే ఏదైతే ఆరంభమో అది ఎలా ఆరంభమంటే ఇంకనూ అభివృద్ధి చెందనిదిగా, విషయసంచయహీనముగా (noch Unentwickelte, Inhaltslose), ప్రారంభములో నిజానికింకా తెలియనిదిగా . తర్క శాస్త్రము దాని మొత్తం అభివృద్ధిలో, సంపూర్ణమైన, విషయసంచయ భరితమైన,నిజంగా ఆధారితమైన జ్ఞానమగుచున్నది.

13.ఫలితము నిరపేక్ష ఆధారముగా తెలియవచ్చినది (*Resultat* erst als der absolute Grund). కావున జ్ఞానము యొక్క ఈ పురోగతి తాత్కాలికమూ కాదు (nicht etwas Provisorisches), సమస్య-వత్ కాదు (ein problematisches), ఫలానాది అనుకోవడం పై ఆధారపడిన పరికల్పితమూ కాదు (und hypothetisches). అది సంగతి-యొక్క-నైజము మరియు విషయసంచయము ద్వారానే నిర్ధారితము (durch die Natur der Sache und des Inhaltes selbst). ఆ యొక్క ప్రారంభము ఇష్టానుసారము కాదు. ఒక పర్యాయం అంగీకరించి, ఆపై ఇష్టానుసారం దర్శితంగా తీసుకుని, అందులో కొంత కొంత పూర్వతిష్ఠితాన్ని కలిగి యుండునట్లు కాదు. ఇలాగయితే ఫలితము బట్టి పోతే అటువంటి ఆరంభాన్ని ఎంచుకోవడం సరైనదే అని తోస్తుంది. అట్లు రేఖా గణితములో అదనపు నిర్మాణము చేయుట లాగా కాదు (Konstruktionen). రేఖాగణిత సూత్రాన్ని ఋజువు చేయడానికి అదనపు నిర్మాణము పై ఆధారపడుతుంది. ఋజువు లో తోచేదేమంటే , ఈ నిర్మాణము అన్న రేఖలు చేర్చడం సముచితము , ఈ రేఖలను కోణాలనూ పోల్చడంతో ప్రారంభించడం సముచితము -అని.

కానీ ఈ రేఖలు అదనంగా గీయటములోనో , పోల్చడములోనో దానంతట అదిగా (für sich) గ్రహించుటకు ఏమీ లేదు.

14

శుద్ధ-తర్కం శుద్ధ జైన్ నుండి ప్రారంభం అవడానికి ఆధారము అవ్యవహితముగా దాని యందే ఇవ్వబడినది. ఈ శుద్ధ జైన్ ఐక్యత. ఈ ఐక్యతలోకి శుద్ధ జ్ఞానము మరలుతుంది. అదే జైన్ , నమూనాగా తన ఐక్యతనుండి బేధితమన్నట్లు నిలుపవలెనంటే అదే (అనగా నమూనా) విషయసంచయము కూడా అవుతుంది(dieses selbst noch als Form von seiner Einheit unterschieden).

ఈ పార్శ్వము (నమూనాగా నిలిచిన పార్శ్వము) దేని ద్వారా ఈ నిరపేక్ష అవ్యవహితమో అంతగానూ నిరపేక్ష మధ్యవర్తితము. కానీ ఏకపక్షముగానే దానిని శుద్ధ-అవ్యవహితముగా (das Rein-Unmittelbare) పరిగణించవచ్చు. ఇక్కడ అది ఆరంభము కాబట్టి అట్టి ఏకపక్షత్వములో తీసుకోబడినది. అది నిర్ధారణకు లోనైన పర్యంతము ఇటువంటి శుద్ధ

అనిర్ధారితముగా కానేరదు.

మధ్యవర్తితముగా, కొనసాగింపుగా పరిగణింప బడుతుంది.

నిర్ధారితము ఇంకొక అన్యమును తన మొదటిదిగా పరిగణిస్తుంది. ప్రారంభము యొక్క నైజములోనే ఉన్నదేమంటే **ప్రారంభము జైన్ అయి ఉండాలి**. జైన్ తప్ప వేరు కాదు . ఫిలాసఫీలోకి ప్రవేశించడానికి దానికి ఇంతకంటే వేరే సన్నాహాలు అక్కరలేదు. ఇతర ప్రతిఫలనాలు అక్కర లేదు, ఇతర సంధానాలు సంధాన బిందువులూ అక్కరలేదు.

15

ఆరంభము, ఫిలాసఫీ యొక్క ఆరంభం . ఆ ఆరంభం గురించి అతి సమీపంగా నిర్ధారణా చెయ్యలేము, దానికొక విషయసంచయం ఉందనీ కాదు. ఫిలాసఫీ ఇంకా ఇక్కడ ఆరంభం కావున అసలు "సంగతి" అన్నదే (die Sache selbst) ఇంకా ఉనికిలో లేదు. అదొక వట్టి పదం, లేక అన్యథా లభించిన ఇంకా సమర్ధనీయం కాని కల్పన. అది కాచిత్ ప్రారంభం (*abstrakte* Anfang) అయి ఉండాలి కాబట్టి శుద్ధంగా తెలుసుకొనుట నుండి ఈ నెగెటివ్ నిర్ధారమే లభిస్తుంది. శుద్ధమైన జైన్ , శుద్ధముగా ఎరుగుట యొక్క విషయసంచయమని పరిగణించిన పర్యంతము , శుద్ధమైన ఎరుగుట తన విషయసంచయము నుండి వెనుకంజవేసి ఉన్నది. శుద్ధముగా ఎరుగుట , ఆ విషయసంచయమును దాని-కదిగా ఉండనిస్తుంది, సహిస్తుంది, దానిని ఇంకింత నిర్ధారించదు. లేక ఎరుగుట దాని ఉచ్ఛత్వంలో వస్తు తో మమైకం చెందిన ఐక్యతను పరిగణిస్తే క్రింది విధంగా ఉంటుంది: ఎరుగుట అన్నది దాని ఉచ్ఛత్వంలో వస్తు తో మమైకం చెందును , అట్టి ఐక్యతను దానిని శుద్ధ జైన్ గా పరిగణిస్తే , అట్టి ఐక్యతలో ఎరుక మాయమవుతుంది. అది ఎట్టి బేధము కలిగిలేదు మరియు ఎరుకకోసం ఎట్టి నిర్ధారమును మిగల్చలేదు. మరియు ఇదికాక ఉపయోగించడానికి ఇంకెట్టి విషయసంచయమూ లేదు. ఇంకింత నిర్ధారయుక్తముగా ఆరంభం చేయడానికి ఇంకా ఎట్టి విషయసంచయమూ లేదు.

16
ముందు ఆరంభము అని అనుకున్న జైన్ యొక్క నిర్ధారము కూడా వదిలేసి, కేవలము శుద్ధ ఆరంభము తో మొదలెట్టాలని ఎవరైనా కోరడం జరగవచ్చు. ఇక ఆరంభము తప్ప ఏమీ ఉండదు. అదేమిటో చూద్దాం . ఈ వైఖరి ఇంకొక వైఖరికి వ్యతిరేకం అనుకోవచ్చు. ఆ వైఖరి జైన్ తో మొదలు పెట్టి , ఆ జైన్ ఏ ప్రతిఫలనాల నుండి ఉత్పన్నం అయిందో వాటిని స్పృశించదు. జైన్ ఫలితంగా దాని నుండి వచ్చే పరివర్తనం నిస్త్ (లేదు) ను పట్టించుకోదు. శాస్త్రాన్ని ఒక కల్పనను పూర్వతిష్ఠితంగా చేసుకుని ప్రారంభించడం తప్ప తెలియనిదీ వైఖరి .ఈ కల్పనని ఇక్కడ విశ్లేషిద్దాం. అట్టి విశ్లేషణా ఫలితం శాస్త్రంలో మొదటి నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యమును ఇచ్చుగాక. ఇంతకూ ఈ వ్యవహారాన్ని చూస్తే మనకు ప్రత్యేకమైన విషయవస్తు కాన రాదు. ఎందుకంటే ఆరంభం ఆలోచనగా పూర్తిగా కాచిత్-గ్రహీతం అయి ఉండాలి, పూర్తిగా సాధారణం అయి ఉండాలి, పూర్తిగా నమూనా అయి ఉండాలి, ఎంతమాత్రమూ విషయసంచయము లేనిది అయి ఉండాలి(ganz abstrakt, ganz allgemein, ganz Form ohne allen Inhalt sein soll). ఆవిధంగా మనకు ఒక ఆరంభము అన్నదాని కల్పన తప్ప ఏదీ లేదు. ఈ కల్పనలో ఏముందో చూద్దాం . అది ఏదో ఫలానా (Etwas) కావలసింది కానీ ఇంకా నిస్త్ గానే (Nicht) ఉంది. ఆరంభము శుద్ధమైన నిస్త్ (నాస్తి) కాదు. కాని ఒక నిస్త్ . దానిలోనుండి ఏదో (Etwas)ఉత్పన్నం కావాలి. కావున జైన్ కూడా
ఆరంభంలో ఉన్నది. ఆరంభము ఈ రెండిటినీ కలిగి యున్నది. జైన్ మరియు నిస్త్. ఆరంభము జైన్ , నిస్త్ ల ఐక్యత. లేక అది లేకున్నది - నిస్త్-జైన్ (Nicht sein) ఏదైతే జైన్ కూడానో, అది జైన్ ఏదైతే నిస్త్-జైన్ కూడానో (oder ist Nichtsein, das zugleich Sein, und Sein, das zugleich Nichtsein ist) .

17
ఇక పోగా జైన్ , నిస్త్ ఆరంభంలో **బేధితములుగా** ఉన్నాయి. ఒకటి ఇంకో దానిని సూచిస్తుంది. నిస్త్-జైన్ , జైన్ తో తన అన్యముతో వలె సంబంధితమై ఉన్నది. ఆరంభము , నిస్త్ కాదు. అది తిన్నగా జైన్ అయి ఉన్నది. ఆరంభము జైన్ ను జైన్ గా కలిగి యున్నది. ఆ జైన్ , నిస్త్-జైన్ కు వ్యతిరేకముగా (వ్యతిరేక-వత్ గా) నిస్త్-జైన్ నుండి ఎడమయి ఉన్నది లేక దానిని లుప్తము గావిస్తున్నది(entfernt oder es aufhebt) .

ఇక పోగా , ఏది ఆరంభమో అది **ఉన్నది (** aber ***ist*** das, was anfängt, schon **)**. 44
అంతగానూ అది నిస్తి కాదు. వ్యతిరేకములైన జైన్ మరియు నిస్తి-జైన్ ఆరంభములో అవ్యవహితముగా ఏకమై ఉన్నవి. లేక అది వాటి **అబేధితమైన ఐక్యత**.

18

ఆరంభము యొక్క విశ్లేషణ , **జైన్ నిస్తి-జైన్ ల ఐక్యత యొక్క సంగ్రాహ్యమును** తెలియజేస్తోంది. అదే **ప్రతిఫలిత నమూనాలో , బేధితము మరియు అబేధితముల ఐక్యతగా** ఉన్నది. లేక ఏకత్వము మరియు అనేకత్వముల ఏకత్వముగా. ఈ సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షము యొక్క మొదటి శుద్ధమైన నిర్వచనంగా, అతి-కాచిత్-గ్రహీత నిర్వచనముగా (abstrakteste Definition) పరిగణించబడుతుంది. నిరపేక్షము యొక్క నిర్వచనమో లేక నిరపేక్షము యొక్క పేరుకో సంబంధించినంతవరకు ఇది నిర్వచనము. ఈ లెక్కన , ఇది కాచిత్-గ్రహీత సంగ్రాహ్యముగా మొదటిది కాగా, అన్ని తదనంతర నిర్ధారములూ , అభివృద్ధులూ ఇంకింత నిర్ధారితముగా , పుష్టిగా నిరపేక్షమును నిర్వచించుట అవుతాయి. కానీ కొందరు ఆరంభముగా జైన్ తో సంతుష్టి చెందకుండచ్చును. ఎందుకంటే అది నిస్తి లోకి పరివర్తనం చెందుతున్నది. దాని నుండి జైన్, నిస్తి ల ఐక్యత ఉత్పన్నం అవుతుంది. దీనంతటితో అసంతుష్టి చెందినవాళ్ళు ఇక్కడ గమనించిన, ఈ ఆరంభముతో , ఏదైతే ఆరంభము అన్న కల్పనతో మొదలైందో దానితో తృప్తి చెంది ఉండాలి. ఆ విశ్లేషణతో ఏదైతే సరైనదో , ఆ విశ్లేషణ జైన్ , నిస్తి ల ఐక్యతకు దారితీస్తుందో దానితో తృప్తి చెందాలి. ఇదంతయూ పర్యవసానమగునట్లుగా జైన్ ఆరంభము కావింపబడ్డది , దానితో సంతుష్టులు అయి ఉండాలి.

ఆరంభము, ఆరంభమే , కావున విశ్లేషించదగినది కాగూడదు. ఆరంభం దాని సరళమైన, పరిపూర్తిగాని అవ్యవహితత్వములో ఉన్నదై, కావున జైన్ గా, పూర్తి ఖాళీగా తీసుకున్నదై ఉండాలి.

ఈ విషయానికి సంబంధించి ఇంకొంత పరిశీలించాలి. ఆ విశ్లేషణ ఆరంభము యొక్క కల్పనను ముందే తెలిసినట్లు పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది. ఇతర శాస్త్రాలలో వలె పురోగమిస్తుంది.

ఇతర శాస్త్రాలు తమ విషయ-వస్తును పూర్వతిష్ఠితం చేస్తాయి. కొంచెం కొంచెంగా తీసుకుని పరిశీలిస్తాయి. ప్రతివానికీ దాని గురించిన అదే కల్పన ఉంటుంది. అందులో ప్రతీవాడూ అవే నిర్ధారములు కనుగొన వచ్చు. ఆ నిర్ధారములను విశ్లేషణ, తులనాత్మక పరిశీలన మరియు ఇతర హేతువీకరణ ద్వారా ఇక్కడా అక్కడా ఆపాదించ వచ్చు , ఎత్తిచూపవచ్చు. కాని ఏద్రైతే నిరపేక్ష ప్రారంభమో అది ఇతర రీత్యా తెలిసి ఉండాలి. అది సవిపులమైతే, తన యందే బహుళమై నిర్ధారితమైతే , దాని యందే ఉన్న ఈ సంబంధము , ఏదో తెలిసిన దానిగా పూర్వతిష్ఠితం అయి ఉంటుంది. అది ఏదో అవ్యవహితమని నిర్ధారింపబడుతుంది. కానీ అది కాదు. ఎందుకంటే అది బేధితముల సంబంధము.కావున తనలో మధ్యవర్తనమును కలిగి ఉంటుంది. సవిపులమునకు ప్రతిగా యాదృచ్ఛితక ప్రవేశిస్తుంది . విశ్లేషణ లో ఇచ్చాపూర్వకత , విభిన్న నిర్ధారము ప్రవేశిస్తాయి. ఎవరికి యాదృచ్ఛిక కల్పన లో ఏది ఎదురైతే అది నిర్ధారముగా వెలికి కొనిరాబడుతుంది. ఏ నిర్ధారము వెలికి కొనిరాబడుతుంది అన్నది, ఏది దాని అవ్యవహిత యాదృచ్ఛిక కల్పనలో ముందు కనుగొన్నదన్నదానిపై ఆధార పడుతుంది.

కానయితే ఒక సవిపుల, సంశ్లేషిత ఐక్యతలో ఇమిడి యున్న సంబంధము అనివార్యం అయి ఉండాలి. అది ఎదురవడం వలన కాక (nicht vorgefunden), ఆయా తృటుల చలనము తో అవి ఈ ఐక్యతలోకి మరలడం వలన అనివార్యమై ప్రస్ఫుటం కావాలి . ఈ చలనము , విశ్లేషణా పద్ధతికి విరుద్ధమైనది. విశ్లేషణ అన్నది సంగతికి వెలుపల, ఆత్మగత-స్వతః లో నడిచేది (మనలో నడిచేది- in das Subjekt fallenden Tuns).

20 46

ఆరంభము దేనితో అన్నది ఇక్కడ ఉన్నది. అది విపులము కాజాలదు (కాకూడదు), తనలోనే సంబంధము కలిగి యున్నది కాజాలదు (కాకూడదు). అటువంటిది మధ్యవర్తితమును పూర్వతిష్ఠితమై , తనలోనే మొదటిదాని నుండి అన్యములోకి పరివర్తితమయేదానిని పూర్వతిష్ఠితమై కలిగి యుంటుంది . దాని ఫలితము సరళముగా అయిన సవిపులం అయి ఉండవచ్చు.

కానీ ఆరంభము అన్నది మొదటిదీ మరియు అన్యమూ కాగూడదు (soll nicht selbst schon ein Erstes *und* ein Anderes sein). ఎందుకంటే ఒకదానినీ, అన్యమునూ తనలో కలిగి యున్నది తనలో పూర్వమే ఒక పురోగమిత-జైన్ ను కలిగి యున్నట్లు (bereits ein Fortgegangensein). ఆరంభము, ఆరంభమే , కావున విశ్లేషించదగినది కాగూడదు. ఆరంభం దాని సరళమైన, పరిపూర్తిగాని అవ్యవహితత్వములో ఉన్నదై, కావున జైన్ గా, పూర్తి ఖాళీగా తీసుకున్నదై ఉండాలి (also *als Sein*, als das ganz Leere zu nehmen).

21

కాచిత్-గ్రహీతమైన ఆరంభమును పరిగణించుట పట్ల అసహనం వహించి , ఆరంభముతో ఆరంభించ గూడదంటే , తిన్నగా "సంగతి"తో (die Sache) ఆరంభించాలంటే అని ఎవరైనా అంటే , ఇలాటి సంగతి ఆ "జైన్" తప్ప వేరు కాదు. ఈ సంగతి ఏమిటన్నది తర్క శాస్త్ర గతి లోనే తెలియవస్తుంది. అది ముందే తెలిసినట్లు పూర్వతిష్ఠితం చేయడం వీలుకాదు.

22

ఖాళీ జైన్ కాక ఏ అన్య నమూనా తీసుకున్నా , అందులో పైన పేర్కొన్న లోపాలు ఉంటాయి (leidet er an den angeführten Mängeln). ఈ ప్రారంభముతో అసంతృప్తి చెందితే ఈ లోపాన్ని తప్పించడానికి అన్యముగా ప్రారంభించవచ్చు.

23

ఆధునిక కాలంలో ప్రాబల్యంలో కొచ్చిన - "నేను"తో ఫిలాసఫీని ఆరంభించాలన్న వాదాన్ని ఉటంకించకుండా ఫిలాసఫీ యొక్క ఆరంభాలన్నిటినీ పేర్కొన్నట్లు కాదు. కొంతవరకూ ఇది ప్రథమంగా ఒక సత్యాన్ని తీసుకుని , ఆ ప్రథమ సత్యం నుండి తదనంతరమువన్నీ

నిగమించాలన్న ప్రతిఫలనం లోనుండి వచ్చింది. కొంత వరకు, మొదటి సత్యము
మనం ఎరిగినదీ, అవ్యవహితముగా రూఢి అయినదీ అయి ఉండాలన్న ప్రతిఫలనము నుండి వచ్చినది కావచ్చు. ఈ ఆరంభము యాదృచ్ఛికమైన కల్పన మట్టుకు కాదు. ఒక వ్యక్తిలోని ఆత్మగత స్వతః కాదు. అన్యునిలో అన్యముగా ఉండెడిది కాదు. ఎందుకంటే "నేను" , ఈ అవ్యవహితమైనదిగా, ఇతర కల్పనలకంటే ఎక్కువగా ఎరిగియున్నది అనిపిస్తుంది.

ఇతరత్రా తెలిసింది కూడా "నేను"కి చెందినదే. కానీ దాని నుండి బేధితమైనది , కావున యాదృచ్ఛికమైన విషయసంచయము అవుతుంది. "నేను" ఇందుకు భిన్నంగా తన గురించిన సాదా రూఢిత్వం.

కానీ "నేను" స్థూలంగా ఒక సవిపులం కూడా. బహుశః నేను అతి విపులమైనది అనవచ్చు. అనగా అనంతమైన బహుళ ప్రపంచంగా చైతన్యము (das Bewußtsein seiner als unendlich mannigfaltiger Welt).

"నేను" ఫిలాసఫీకి ఆధారమూ మరియు ఆరంభమూ కావున, ఈ సవిపులాన్ని వేరు వేరు గా విడదీయడం అవసరం. ఒక నిరపేక్ష క్రియలో నేను తననుండి వేరయి శుద్ధమవుతుంది మరియు అట్లు కాచిత్- గ్రహీతముగా "నేను" తన చైతన్యములోకి ప్రవేశిస్తుంది. అయితే ఈ శుద్ధ "నేను" ఒక అవ్యవహితము కాదు, ఎరిగున్నదీ కాదు. మనకు తెలిసిన, మన చైతన్యానికి చెందిన నేను కాదు. ప్రతీ శాస్త్రమూ, అవ్యవహితముగా ముడివడి ఉండవలసిన అటువంటి నేను కాదు. అట్టి నిరపేక్షమైన క్రియ ,ఆత్మగత-వస్తుగత బేధము సమసిపోయే , శుద్ధమైన జ్ఞానము స్థాయికి ఉద్ధరించుటయే. ఇటువంటి ఉద్ధరణ అవ్యవహితముగా సంభవించాలని కోరడం పూర్తి ఆత్మగత ప్రతిపాదన. ఈ షరతు తనను తాను నిజం చేసుకోవాలంటే సవిపులమైన "నేను" తన యందే అవ్యవహిత చైతన్యము నుండి శుద్ధ జ్ఞానమునకు పురోగమించి తన స్వంత అనివార్యత్వమును స్థాపించి ప్రదర్శించాలి. ఈ వస్తుగత చలనము లేకుండా , మేధో చింతనగా కూడా నిర్ధారింపబడిన శుద్ధ జ్ఞానము ఒకానొక ఇష్టారీతి గ్రహించిన దృక్పథమో లేక చైతన్యము యొక్క **అనుభవాధారిత** స్థితిగానో (der empirischen *Zustände* des Bewußtseins) తోచుట సహజము. ఇంకొకదానిని గాక, ఫలానాదానినే

కనుగొనగలుగటయో లేక బయటకు తేగలుగుటయో అన్నది అట్టి ఇష్టారీతి
దృక్పథంపై లేక అనుభవాధారిత చైతన్య స్థితిపై ఆధారపడి ఉంటుంది.
ఈ శుద్ధమైన "నేను" శుద్ధ జ్ఞానము అయి ఉండాలి , మరియు శుద్ధ జ్ఞానము వ్యక్తిచైతన్యము యొక్క స్వీయ ఉద్ధరణ క్రియ ద్వారా నిలుపబడేది అయి ఉండాలి, అంతే కానీ అవ్యవహితముగా దాని యందు ఉన్నట్టిది కాగూడదు, అన్నప్పుడు "నేను"తో ఆరంభానికున్న సులువు ఒడుపు పోతాయి (Vorteil verloren). ఫిలాసఫీ ఆరంభములోనే ఒనకూరే సులువూ ఒడుపూ పోతాయి. అవ్యవహితముగా తనలో ఉన్నట్టిదై తెలిసి ఉన్నట్లూ, దానికి ప్రతిఫలనం జోడించటం మాత్రమే తరవాయి అన్నట్లున్న "నేను"తో ఆరంభానికున్న ఒడుపూ సులువూ పోతాయి. నిజానికి ఆ శుద్ధ "నేను" బహుశః దాని కాచిత్-గ్రహీత వెసనత్వంలో చైతన్యానికి తెలియనిది అయి ఉండాలి. అదేదో చైతన్యములో లేనిదే అయి ఉండాలి. ఇక్కడ కలిగే భ్రమ వలన ప్రతికూలత ఘటిస్తుంది. అనుభవంలో ఆత్మచైతన్యానికి చెందిన "నేను" అని అనుకోవడమూ, కానీ అది చైతన్యానికి దూరమై యుండడమూ ఇక్కడ తెలియవచ్చే భ్రమ. శుద్ధ జ్ఞానము "నేను" అని నిర్ధారించడం ఆత్మగతమైన "నేను"ని నిరంతరం పునశ్చరణ చేసుకోవడం అవుతుంది. దానికిగాను ఆత్మగతమైన "నేను"కి ఉన్న హద్దుల్ని మరచి పోవాలి. తత్ఫలితంగా ఒక కల్పన నిరంతర వర్తమానం అవుతుంది. తర్కం యొక్క అభివృద్ధి గతిలో కనుగొనే సూత్రములూ, సంబంధములూ ఇదే "నేను" యొక్క అభివృద్ధి గతిలో ఉత్పన్నములైనట్లు , మామూలు చైతన్యములో అవి ఉన్నట్లు, చైతన్యముచే కనుగొనబడినట్లూ, వక్కాణింపబడినట్లూ ఒక కల్పన నిరంతర వర్తమానం అవుతుంది. ఇదంతా అవ్యవహిత స్పష్టత కలిగించే బదులు ఈ తికమక , గందరగోళాన్నీ , పూర్తి సంభ్రమాన్నీ పుట్టిస్తుంది. బయటనించి చూస్తే ఇది పూర్తిగా అతి వికారమైన అపార్థాన్ని కలగజేస్తుంది (gröbsten Mißverständnisse veranlaßt).
22

ఇక పోగా "నేను" యొక్క ఆత్మగత నిర్ధారణకి సంబంధించి కొంత చెప్పాలి. పైన పేర్కొన్న శుద్ధ జ్ఞానం ఈ "నేను" నుండి , వస్తు యందు దాని దురతిక్రమమైన విరుద్ధద్వంద్వాన్ని కలిగి యుండడమనే,దాని సంకుచిత ప్రాముఖ్యతని స్వీకరిస్తుంది. ఇట్టి ఆధారము దృష్ట్యా ,

శుద్ధ జ్ఞానాన్ని "నేను" అంటూ ఆత్మగతంగా నిర్ధారించడం, వక్కాణించడం అక్కరలేని 49 అల్పత్వం తప్ప వేరు కాదు. ఈ నిర్ధారము చీకాకు కలిగించే ఆ ద్వంద్వత్వాన్ని తనతో తీసుకురావడమే కాదు ఆ నేను ఆత్మగతమైన "నేను"గానే ఉంటుంది. "నేను" లో నుండి అభివృద్ధి చెందే వాస్తవమైన శాస్త్రం మనకు తెలియజేసేదేమంటే అందులో "వస్తు" ఎప్పటికినీ నిరంతరం నేను కి అన్యము అన్న నిర్ధారమును కలిగి యుంటుంది. కావున "నేను" లో నుండి అక్కడ ఉత్పన్నం అయ్యేది చైతన్యము యొక్క విరుద్ధ-ద్వంద్వమును అధిగమించిన శుద్ధ జ్ఞానము కాదు, ఇంకనూ దర్శితములో బందీ అయి ఉన్నట్టిది (nicht das reine Wissen, das den Gegensatz des Bewußtsein in Wahrheit überwunden hat, sondern noch in der Erscheinung befangen ist.).

23

ఇక్కడ ఒక ముఖ్యమైన వ్యాఖ్య అవసరం. "నేను" ని అంతర్వర్తితంగా శుద్ధ జ్ఞానమని నిర్ధారించడం లేక మేధో చింతన అని నిర్ధారించడము, ప్రారంభం అని వక్కాణించడం జరగవచ్చు. కాని శాస్త్రం , ఏది అంతర్వర్తితమో ఏది అంతర్గతంగా ఉన్నదో అన్నదాని గురించి కాదు. ఆలోచనలో ఉన్న అంతర్గతము యొక్క డాజైన్ గురించి, ఈ డాజైన్ లో కలిగి యున్న నిర్ధారణ గురించి. మేధో చింతనతో ఆరంభం అంటే అది మొదటిదీ, అవ్యవహితమూ, సాదా నిర్ధారమూ అవుతుంది. మేధో చింతన యొక్క విషయవస్తు శాశ్వతము, దైవికమూ, నిరపేక్షమూ అంటే , ఆ ప్రకారం శాస్త్రం యొక్క ఆరంభం శాశ్వతం లేక నిరపేక్షం అవుతుంది . అంటే అది మొదటిదీ, అవ్యవహితమైనదీ అయిన సాదా నిర్ధారము అవుతుంది.

కేవలం వట్టి జైన్ వ్యక్తపరచే దాని కంటే,ఎంత సంపన్నమైన పేరు ఆపాదించినా, అటువంటి నిరపేక్షము ఆలోచనావంతమైన జ్ఞానము లోకి , ఈ జ్ఞానము యొక్క వ్యక్తీకరణలోకి ఎలాగ ప్రవేశిస్తుందన్నదే పరిగణింపబడుతుంది. మేధోపరమైన చింతన మధ్యవర్తిన్ ను (Die intellektuelle Anschauung), నిరూపణనూ, బాహ్య ప్రతిఫలాన్నీ బలంగా తిరస్కరిస్తుంది. కానీ అది వ్యక్తం చేసే సాదా అవ్యవహితత్వము, నిజానికి సవిపులమూ, తన

లోనే వేరు వేరు నిర్ధారములను కలిగియున్నట్టిది.
అటువంటి దానిని వ్యక్తం చేయడం, ప్రస్తుతి చేయడం అన్నది ఒక మధ్యవర్తిత చలనము. అది నిర్ధారములలో ఒకదానితో మొదలవుతుంది. అటనుండి అన్యమునకు కదులుతుంది. ఇది మొదటి దానికి మరలుతుంది. ఇది ఇష్టానుసారం జరిగే చలనం కాదు, కేవలం వాస్తవికాంశం తెలపడం కూడా కాదు (nicht willkürlich oder assertorisch sein). ఇటువంటి ప్రస్తుతి సవిపులంతో ఆరంభించటం లేదు. సాదా అవ్యవహితంతో మొదలెడుతోంది. దాని నుండి చలనం ప్రారంభం. సవిపులాన్ని ఆరంభాన్ని చేస్తే , దానిలో ఉన్న నిర్ధారముల మధ్య సంబంధానికి నిరూపణ కావాలి.

24

నిరపేక్షము అన్నా, శాశ్వతము అన్నా లేక దైవము, అన్నా , అట్టి నిరపేక్షమును గురించిన చింతనలో లేక ఆలోచనలో శుద్ధ-జైన్ కంటే ఎక్కువ ఉందనుకున్నా , అది ఆలోచనగా జ్ఞానములో ప్రాదుర్భవించాలి , కల్పనగా కాదు. అందులో ఉన్నది ఎంత సుసంపన్నమైనా , జ్ఞానము లో మొదలు తెలిసేది సరళముగా ఉండాలి, శుద్ధమైన ప్రారంభముగా కేవలము సరళముగా ఉండాలి.

అవ్యవహితము మాత్రమే సరళమైనది. అవ్యవహితం మాత్రమే ఒకదాని నుండి అన్యమునకు వెళ్ళే పురోగత-భవము కాదు (nicht ein Fortgegangensein). జైన్ గురించి ఎంత చెప్పినా, జైన్ లో నిరపేక్షము లేక దైవము అన్న కల్పనానుసారం సంపన్నమైన నమూనాలో ఏమేమి ఉండాలనుకున్నా , ఇది ఆరంభములో వట్టి ఖాళీ పదం మాత్రమే , వట్టి జైన్ మాత్రమే. అంతకంటే దాని ప్రాముఖ్యత ఏమీ లేదు. ఈ ఖాళీ యే ఫిలాసఫీ యొక్క ఆరంభం.

25

ఈ అంతర్దృష్టి చాలా సరళం. ఆరంభానికి ఇంతకంటే ఎక్కువ సన్నాహం కానీ ఇంకింత ఉపోద్ఘాతము కానీ అవసరం లేదు. తార్కికమైన ఈ ప్రతిపాదనా ఉపోద్ఘాతము తర్కాన్ని ప్రవేశపెట్టాలని ఉద్దేశించినది కాదు. ఇది నిజానికి తాత్కాలిక ప్రతిపాదనల వంటి వాటినుండి దూరంగా ఉంచడానికి ఉద్దేశించినది (vielmehr alle Vorläufigkeit zu entfernen).

జైన్ యొక్క సాధారణ వర్గీకరణ

జైన్ మొదలు అన్యమునకు ప్రతిగా నిర్ధారితము. రెండు, అది దాని లోపలే నిర్ధారకము. మూడు ఈ తాత్కాలిక ప్రతిపాదితమైన వర్గీకరణ విసర్జింప బడుతుంది గావున అది కాచిత్ గా అనిర్ధారితము మరియు అవ్యవహితత్వము. అందులో ఆరంభము ఉండి ఉండాలి. మొదటి నిర్ధారము ప్రకారం జైన్ తనను వెసన్ నుండి వేరు చేసుకుంటున్నది. ఆపై దాని అభివృద్ధిలో దాని మొత్తము సంగ్రాహ్యము యొక్క **ఒకే** క్షేత్రముగా తెలియ వస్తుంది. జైన్-ది ఒక తృటిగా అన్య క్షేత్రమునకు ప్రతిగా నిలబెడుతుంది

రెండవదాని ప్రకారం అదొక క్షేత్రం. ఆ క్షేత్రములో దాని నిర్ధారములు మరియు వాటి ప్రతిఫలనము యొక్క మొత్తము చలనము ఉంటుంది. అందులో జైన్ మూడు నిర్ధారములను నిలుపుతుంది.

1.నిర్ధారణగా, గుణము (*Qualität*)

2. లుప్తిత నిర్ధారణగా , పరిమాణము, నిర్ధారిత-పరిమాణము (*Größe*, *Quantität*)

3 గుణాత్మకముగా నిర్ధారిత పరిమాణము: మాస్ (Maß).

ఈ వర్గీకరణము , స్థూలముగా అన్ని వర్గీకరణములవలెనే, తత్కాలికంగా ప్రతిపాదితము. దాని నిర్ధారములు మొదలు జైన్ యొక్క చలనములోనుండే ఉత్పన్నం అవుతాయి. అందులోనుండే నిర్వచనం పొందుతాయి, అందులోనే వాటికి సమర్ధన దొరుకుతుంది. కానీ మామూలుగా వర్గములు అని పేర్కొనేవి పరిమాణము, గుణము, సంబంధము మరియు విధము వంటి వాటి నుండి పైవి కొంచెం వేరుగా ఉన్నాయి. ఇవి కాంట్ వర్గములు అని పేర్కొన్నవి. ఇక్కడ అప్రసక్తములు. ఇక్కడ ఇవి అటువంటి వర్గముల పట్టిక యొక్క క్రమంలోనూ, ప్రాముఖ్యతలోనూ వేరుగా ఉంటాయి అని చూపించడం జరుగుతుంది. ఇక్కడ ఒక విషయం చెప్పాలి. పరిమాణము, గుణము కంటే ముందు నిర్ధారముగా పేర్కొనబడుతుంది. అలాగ పేర్కొనడానికి ఆధారము లేదు.అయితే ఇక్కడ ముందే చూపబడిందేమంటే , ప్రారంభము జైన్ తో అవుతుంది, గుణాత్మక జైన్ తో. గుణాన్ని, పరిమాణాన్ని పోలిస్తే తెలిసేది , గుణాత్మకం దాని ప్రకృతి బట్టి మొదటిది. పరిమాణము

అన్నది నెగటివ్ అయిన గుణము. పరిమాణము అన్నది నిర్ధారణ , అది
జైన్ తో ఇక ఎంత మాత్రమూ ఒకటైనది కాదు. అది జైన్ నుండి బేధితమైనది. లుప్తమై, నిర్నిమిత్తమైన గుణము అది. దాని యందు జైన్ యొక్క పరివర్తనత్వం ఇమిడి యున్నది. పరిమాణం మార్పు తో "సంగతి" మారుటలేదు, దేని నిర్ధారము పరిమాణమో ఆ జైన్ మారుట లేదు.

ఇందుకు భిన్నముగా గుణాత్మక నిర్ధారణ జైన్ తో ఒకటై ఉన్నది. గుణాత్మక నిర్ధారణ జైన్ లోపల ఉండదు, జైన్ ను దాటి పోదు. అది జైన్ యొక్క అవ్యవహిత హద్దు/పరిమితి. కావున , గుణము అవ్యవహిత నిర్ధారణగా మొదటిది మరియు దానితో ప్రారంభం చేయాలి.

మాస్ (Das *Maß*)అన్నది ఒక సంబంధము. కాని స్థూలముగా సంబంధము కాదు. గుణానికి, పరిమాణానికీ గల నిర్ధారిత సంబంధము. కాంట్ సంబంధము అని ఏ వర్గములను పేర్కొన్నాడో వాటి స్థానం వేరు. ఈ మాస్ ని కాంట్ యొక్క విధము అనవచ్చు. కాని కాంట్ ప్రకారము విధము అంటే విషయసంచయ నిర్ధారము కాదు, విషయసంచయానికీ ఆలోచనకీ గల సంబంధము. ఆలోచనకి అంటే ఆత్మగతానికి చెందినది. అటువంటి విజాతీయ సంబంధము ఇక్కడ ప్రసక్తము కాదు.

జైన్ యొక్క మూడవ నిర్ధారము గుణ విభాగము కిందకొస్తుంది. కాచిత్ అవ్యవహితత్వముగా తన క్షేత్రములోనే ఉన్న అన్యములకు ప్రతిగా ఒకానొకదానిగా నిర్ధారణ చేయుట ఇది.

నిర్ధారణ , క్వాలిటీ (గుణం)

జైన్ అన్నది అనిర్ధారితము అవ్యవహితము.

దాని లోనూ ఏమీ నిర్ధారణ లేదు . వెసన్ తోగానీ , తనలో కలిగి యుండే ఇంకదేనితోనిగానీ పోల్చడానికీ ఏమీ నిర్ధారణ లేదు .

అది అవ్యవహితముగా తనయందే ఉన్నట్లు , ఇట్టి ప్రతిఫలనము లేని జైన్ ఈ జైన్ .

అనిర్ధారితం కాబట్టి, అది క్వాలిటీలేని(గుణరహితమైన) జైన్. కాని అనిర్ధారితత్వమన్న లక్షణము క్వాలిటీపరమైన (గుణాత్మకమైన) నిర్ధారణకు విరుద్ధముగానే దానికి అంతర్వర్తితముగా చెందుతున్నది. జైన్ కి ఎదురుగా నిర్ధారిత జైన్ నిలుస్తున్నది.

దాని వలన జైన్ యొక్క అనిర్ధారిత్వమే దాని క్వాలిటీ అవుతున్నది.

మొదలు, జైన్ అంతర్వరితముగా నిర్ధారితము కావున, అది రెండు, డాజైన్ లోకి పరివర్తనం చెందుతుందనీ, అది డాజైన్ అనీ , డాజైన్ పరిమితమైన జైన్ గా తనను తాను లుప్తం చేసుకుంటుందనీ.అది తనతోతాను అనంతమైన సంబంధముగా జైన్ అవుతున్నదనీ.

మూడు, దాని-యందు-దాని-వలనగా పరివర్తనము చెందుతుందనీ చూపబడుతుంది.

Erstes Kapitel: Sein

A. Sein

జైన్, శుద్ధమైన **జైన్**, ఇంక ఎటువంటి నిర్ధారణలూ లేనిది. దాని అనిర్ధారితత్వం వలన అది అవ్యవహితం. **దానికదే సమానం**. దేనికీ అసమానం కాదు.

దానిలో "వేరేది" ఏదీ లేదు . బయట దేనికీ అది వేరు కాదు .

మరేదైనా నిర్ధారణ చేసినా , దానిలో ఏదైనా విషయం ఉన్నదని కనుగొన్నా

జైన్ లో బేధం ఉన్నట్టే .

అప్పుడు జైన్, అన్యముతో బేధము కలది గా ప్రతిపాదించడంజరిగేది.

జైన్ ని శుద్ధత లో నిలబెట్టడం జరిగేది కాదు.

జైన్ శుద్ధమైన , ఖాళీ అనిర్ధారితం. మన

ఆలోచన,లేక చింతన ప్రస్తావనకొస్తే ఇక్కడ దానిలో మనం చింతించడానికి ఉన్నది నాస్తి. జైన్ అలాటి శూన్యచింతన. శుద్ధ మైన శూన్యచింతన. అందులో ఆలోచించడాని కి ఏమీ లేదు. ఖాళీ ఆలోచన. జైన్, అనిర్ధారిత, అవ్యవహితం మరియు నిజానికి నాస్తి . నాస్తి కంటే ఏమీ కాదు

B. Nichts

నాస్తి దానికదే సమానం. పూర్తి శూన్యం . **నిర్ధారణా రాహిత్యం**. విషయ సంచయ రాహిత్యం . అంతర్ బేధరాహిత్యం.

ఇక్కడ బేధ రాహిత్యం గురించి చెప్పాలి .

"నాస్తి" పట్ల ఆలోచించడం లోనూ , "ఏదేనియున్ " గురించి ఆలోచించడం లోనూ కూడా బేధం ఉన్నది.

ఇది బేధ రాహిత్యం కాదు. అలా కాకుండా -

"నాస్తి" మన ఆలోచనలో "ఉన్నది". అది ఖాళీ ఆలోచన .

అది శుద్ధమైన జైన్ వంటి ఖాళీ ఆలోచన .

నాస్తి లేక నీశ్త్ సరిగ్గా జైన్ వంటి నిర్ధారణే. లేక అటువంటి నిర్ధారణా రహితమే .

కాబట్టి అదే నీశ్త్ . అదే శుద్ధ జైన్ .

C. Werden

a. Einheit des Seins und Nichts

శుద్ధమైన జైన్ అంటేనే   శుద్ధమైన Nichts నాస్తి .

ఇక్కడ సత్యం , జైన్ కాదు , నాస్తి కాదు. సత్యం , ఒకదానిలో ఒకటి ఉండటం.

సత్యం, జైన్ లో నాస్తి, నాస్తిలో జైన్ ఉండటం.

ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి మారెను అన్నట్లు కాదు.

రెండూ కలిసి పోవటం . మళ్ళీ అంతగానూ రెండిటి సత్యం

రెంటి మధ్య బేధం లేక పోవటం కాదు .

రెండూ అదే కాక పోవటం. రెండూ నిరపేక్షం గా విభేదించటం సత్యం. అలాగే రెంటినీ విడదీయలేక పోవటం, విడిగా ఉండక పోవటం, అవ్యవహితంగా- నేరుగా , ఒకటి దాని వ్యతిరేకములోకి మాయమవటం సత్యం. ఒకటి దాని వ్యతిరేకములోకి మాయమగుట - ఈ అవ్యవహిత చలనం , ఇదీ సత్యం. ఇదే అగుట. Becoming .

Becoming లేక జర్మన్ లో Werden (వియడ్న్) అగుట (గోచరమగుట మాయమగుట

ఉద్భవమగుట అంతరించుట లందున్న **అగుట**)

ఈ చలనం లో జైన్ కీ మరియు నీస్ట్ కీ బేధము ఉంది.

బేధం వలన "అగుట" అనే ఈ చలనం. ఈ "అగుట"

ఈ బేధం నేరుగా లుప్తం "అగుట" కూడా .

b. Momente des Werdens

అగుట యొక్క రెండు తృటులు

జైన్ మరియు నాస్తి / జైన్ మరియు నీస్త్ , వీటి విడదీయరానితనమే, ఉద్భవమగుట మరియు అంతర్ధానమగుట. ఇదే అగుట , అగుచుండుట .

ఇది ఒక్కటగుట కాదు. జైన్ మరియు నీస్త్ ఒక్కటగుట అంటే వాటిని తీసివేయుట, తీసివేయగా ఒక్కటైనట్లు ప్రకటించుట. జైన్ నీస్త్ లుగా తీసివేసినట్లయితే , అనగా బేధము తీసివేయగా , అబ్ స్ట్రాక్ట్ చేయగా ఫలితం ఏకత్వం - ఒక్కటి. కానీ అలా కాదు. జైన్ మరియు నీస్త్ అవి ఒక్కటే. కానీ నిర్ధారణ కలిగినట్టి ఒక్కటి. అనగా ఆ ఏకత్వం లో జైన్ ఉంది , నీస్త్ కూడా ఉంది

జైన్ మరియు నీస్త్ , ఒకటి దాని అన్యమును విడిచిలేదు అన్నటైతే, అలా విడిచి లేక పోవటంలో,అలాటి ఐక్యతలో ఆ ఒకటి లేకుండా పోతుంది, అన్యమూ లేకుండా పోతుంది. అంటే ఐక్యతలో అవి ఒక్కొక్కటి గా మాయమయితూ ఉంటాయి. లుప్తమయితూ ఉంటాయి.

జైన్ స్వతంత్రము , నీస్త్ స్వతంత్రము అనుకున్నది కాస్తా , ఒక్కొక్కటి ఒక తృటి అని తేలుతుంది .

అవి తృటులు అని తేలుతుంది. వేరు వేరే కానీ ఒకటి ఇంకొక దానిలోనికి లుప్తమయేవి. వాటిని వేరువేరుగా మనం అర్థం చేసుకోవటంలో విశేషం - జైన్ మరియు నీస్త్ ఒక్కక్కటిలోనే రెండవదానితో ఏకం అయి ఉన్నాయి.

జైన్ అనగా జైన్ >< నీస్త్ ,

నీస్త్ అనగా నీస్త్ >< జైన్

అగుట లేక మారుటలో, జైన్ మరియు నీస్త్ అటువంటివి అయిఉండాలి.

ఒక్కటి మరొక్కటితో ఏకం అయినట్టి జైన్ వేరె , ఒక్కటి మరొక్కటితో ఏకం

అయినట్టి నీస్ట్ వేరె.

రెండు ఏకత్వాలు. ఒక ఏకత్వం అవ్యవహితం గా జైన్ కానీ నీస్ట్ తో బంధంలొ . ఇంకొక ఏకత్వం అవ్యవహితంగా నీస్ట్ , కానీ జైన్ తో బంధం లో.
ఈ శైలిలో ఒక్కొక్క ఏకత్వాన్ని, ఒక్కొక్క వైపు నుండి నిర్ధారించినాము కాబట్టి ,
ఈ ఏకత్వాలు సమానం కావు అని భావిస్తే భావించవచ్చు.

ఈ లెక్కన, అగుట/మారుట కూడా రెండు రకాలుగా నిర్ధారించవచ్చు.

ఒకటి నీస్ట్ అవ్యవహితంగా మొదలెట్టేది, జైన్ గా మారిపోయేది.

ఇంకొకటి జైన్ అవ్యవహితంగా మొదలెట్టేది. నీస్ట్ గా మారిపోయేది.

ఇందులో మొదటి అగుట నీస్ట్ నుండి జైన్ , ఉద్భవించుట.

రెండవ అగుట జైన్ నుండి నీస్ట్ , అంతరించుట.

మొదటిది రెండవదీ కూడా అదే , అగుట లేక మారుట.

రెండూ , రెండు దిశలనుండీ

ఒకదానిలో ఒకటి చొచ్చుకొని పోయి, పరస్పరం స్తంభింపజేసుకుంటాయి.

ఒకటి అంతరించుట. జైన్ , నీస్ట్ లోకి పోతున్నది. నీస్ట్ కూడా తన వ్యతిరేకమే.

అనగా జైన్ లోకి పోతున్నది. అనగా ఉద్భవించుట.

ఉద్భవించుట అనగా వ్యతిరేక దిశ.

నీస్ట్ , జైన్ లోకి పోతున్నది.

కానీ జైన్ లుప్తమై , నీస్ట్ లోనికి పోతుంది. అంటే అంతరించుట.

కాబట్టి ఉద్భవించుట , అంతరించుట అన్నవి ఒకదానికొకటి బయట ఉండి,

ఒకదానినొకటి బయటి నుండి లుప్తం చేయవు.

ఒకదాని యందే దాని వ్యతిరేకం . తనయందే లుప్తం అయ్యి ,

తన యందే తన వ్యతిరేకం .

c. Aufheben des Werdens

అగుట లేక మారుట అన్నది లుప్తమగుట

అంతరించుట - ఉద్భవించుట చంచలములు , వీటి సమతుల్యంగా మారుట నిలుపబడినది.

ఇది ప్రశాంతమైన ఐక్యతలోకి పోతుంది. జైన్ , నీస్ట్ లు "మారుట"లో మాయమయేవిగానే ఉంటాయి. కానీ "మారుట" వాటి భేదం ద్వారా మాత్రమే అయేది.

కావున వాటి మాయమగుట "మారుట"యే మాయమగుట లేక మాయమగుటయే మాయమగుట. మారుట నిలకడలేని అస్థిరత్వం. అది ఒక ప్రశాంతమైన ఫలితములో ముగుస్తుంది.

ఈ విషయాన్ని ఇలా కూడా వ్యక్తీకరించ వచ్చు. అగుట అన్నది , జైన్ నీస్ట్ లోకి , నీస్ట్ జైన్ లోకి మాయమగుట . అగుట అనగా జైన్ - నీస్ట్ లు మాయమగుట .
కానీ వాటి మధ్య బేధం ఉంటేనే అగుట ఉంది. **అగుటకువాటి బేధమే ఆధారం**. ఇక్కడే విరోధం ఉంది.

అగుటలోనే విరోధం ఉంది. ఒకవైపు అది రెంటినీ తనలో ఏకం చేస్తున్నది.
కానీ తనలో పరస్పరం వ్యతిరేకంగా నిలబెట్టి మాత్రమే ఏకం చేయగలుగుతున్నది.
అంటే ఈ ఏకీకరణం స్వీయధ్వంసం తో కూడినది.

ఫలితం మాయమయి-జైన్ (మాయమయి-జైన్ అయినది) . కానీ నీస్ట్ గా కాదు

నీస్ట్ లుప్తమైన నిర్ధారణ కదా - అది. లుప్తమైన ఒక నిర్ధారణకు తిరిగి మరలినట్లైతుంది. నీస్ట్ జైన్ ల ఫలితం కాబోదది.

ఫలితము చివరకు సరళత్వము , నిలకడ

కలిగిన జైన్ , నీస్ట్ ల ఏకత్వం. ఈ నిలకడైన సరళత్వం - జైన్ .

ఇది ఎంతమాత్రం దానంతట అది గా ఉన్న జైన్ కాదు. మొత్తం యొక్క నిర్ధారణగా జైన్

(nicht mehr für sich, sondern als Bestimmung des Ganzen.)

"మారుట / అగుచుండుట" పరివర్తనముగా జైన్ నీస్ట్ ల ఏకత్వము అయినది. ఆ ఏకత్వం జీయండ (జైన్ అగుచున్నది seinde) అయి ఉన్నది. ఏకపక్షంగా ఈ తృటుల అవ్యవహిత ఏకత్వం అన్న రూపాన్ని కలిగి ఉన్నది - అది డాజైన్ Dasein .

డాజైన్ , నిర్ధారితమైన జైన్ .
దాని నిర్ధారణ, జైన్-అయ్యేటి నిర్ధారణ (*seiende* Bestimmtheit))

ఈ నిర్ధారణే క్వాలిటీ లేక గుణము.

గుణము ద్వారా నే ఎట్వస్ , అన్యమునకు ప్రతిగా ఉన్నది (ఎట్వస్=ఏదో) .

గుణము ద్వారా ఎట్వస్ పరివర్తనా శీలముగలది . గుణము ద్వారా ఎట్వస్ పరిమితము.

ఎట్వస్ గుణము ద్వారా అన్యమునకు ప్రతిగానే కాక, తన యందు కూడా నెగెటివుగా నిర్ధారింపబడినది.

పరిమితమైన ఎట్వస్ కు ప్రతిగా దాని నెగేషన్ అపరిమితము/ అనంతము .

ఏ కాచిత్-గ్రహీతమైన విరుద్ధద్వంద్వముగా ఈ నిర్ధారములు (పరిమితము-అనంతము) దర్శితమవుతాయో ఆ విరుద్ధద్వంద్వము , విరుద్ధత్వము లేని అనంతత్వములో లయమైతుంది. అట్టి అనంతత్వము , దాని వలన అదిగా జైన్ *Fürsichsein* .

అందుచేత ముందుగా డాజైన్ ను క్రింది విభాగాలకింద పరిశీలించడం జరుగుతుంది.
A . డాజైన్ ఉన్నదున్నట్లు Dasein als solches
B . డాజైన్ ఏదో ఫలానా మరియు అన్యము (*Etwas und Anderes*) పరిమితత్వము లో .
C. గుణముతో అనంతత్వము

A.Dasein als solches

ఉన్నదున్నట్లుగా డాజైన్

డాజైన్ యందు :

1 మొదలు దాని నిర్ధారణ నిర్ధారణగా .

2. నిర్ధారణ గుణంగా భేదము కావాలి. ఆ బేధమును డాజైన్ యొక్క ఒక నిర్ధారముగానూ మరియు అన్య నిర్ధారముగానూ తీసుకోవాలి , (అనగా) **వాస్తవము**గానూ

మరియు **నెగేషన్** గానూ తీసుకోవాలి.
కానీ ఈ నిర్ధారణలలో డాజైన్ అంతగానూ **తన-లో-తాను ప్రతిఫలించినటుల** . ఈ నిర్ధారణలలో డాజైన్ తన-లోకి-ప్రతిఫలిస్తూ. అలాగ ప్రతిఫలిస్తూ తిష్ఠితమై డాజైన్, ఎట్వాస్.
3.ఎట్వాస్, డాజైన్-అగుచున్నదిగా. ఎట్వాస్ వాస్తవము, నెగేషన్ ల ప్రతిఫలనముగా.

a. Dasein uberhaupt
అసలు డాజైన్ అన్నది

1

"అగుచున్నది" లో నుండి డాజైన్ ఉద్భవించినది. డాజైన్ సరళమైన ఒక్కటైన-జైన్ . జైన్ మరియు నీస్ట్ ల ఒక్కటై ఉన్నది. ఈ సాదా సరళత్వము వలన అవ్యవహిత నమూనా కలిగి యున్నది. దాని మధ్యవర్తిత్వమైన "అగుచున్నది" దాని వెనకుండి పోయింది. "అగుచున్నది" తనను లుప్తము చేసుకున్నది. డాజైన్ మొదటిదానిలాగా, అగుచున్నది దాని నుండి ఉత్పన్నమయినట్లు తోస్తుంది. ముందు డాజైన్ , జైన్ యొక్క ఏకపక్ష నిర్ధారములో ఉన్నది. డాజైన్ కలిగి యున్న ఇంకొకటి , అనగా నీస్ట్ , జైన్ కి ప్రతిగా దాని యందు ఉద్భవిస్తుంది

2

అది వట్టి జైన్ కాదు, అది డాజైన్. భాషాపరంగా చూస్తే , డాజైన్ అన్నది ఒకానొక స్థలంలో జైన్. కానీ ఇక్కడ స్థల కల్పనలకి అవకాశం లేదు. దాని "అగుచున్నది" ప్రకారం డాజైన్ అన్నది స్థూలంగా జైన్ , ఒక నిస్ట్-జైన్ తో కూడిన జైన్ , జైన్-కాదు తో కూడియున్న జైన్   . ఈ నిస్ట్-జైన్ , జైన్ తో సరళ ఐక్యతలో ఉన్నట్లు .
కావున జైన్-కాదు జైన్ లోకి తీసుకోబడ్డది . నిస్ట్-జైన్ జైన్ లోకి తీసుకోబడ్డది కావున సవిపులమైన మొత్తము, జైన్ నమూనాలో ఉన్నది , అవ్యవహితముగా ఉన్నది. ఇదీ నిర్ధారణ, ఇది నిర్ధారణ అవుతుంది .

మొత్తము అన్నది , నమూనాలో ఉన్నది, అనగా జైన్ యొక్క **నిర్ధారణ**లో ఉన్నది. ఇకపోతే జైన్ అలాగే , అగుచున్నది లో(im Werden) ఒక తృటి మాత్రమే అయి ఉన్నదని ఇంతకు మునుపు తెలియవచ్చినది. జైన్ లుప్తిత, నెగెటివ్ – గా నిర్ధారిత తృటి .

కానీ **ఇది (మొత్తమై**) మన ప్రతిఫలనములో ఉన్నది గానీ , దాని యందే

అట్లు **తిష్ఠితమై లేదు**.

కానీ ఉన్నదున్నట్లు డాజైన్ నిర్ధారణ మాత్రము తిష్ఠితము, "అక్కడ ఉన్నది" అన్న పదంలో ఉన్నదే.

మొత్తము అన్నది లుప్తితముగానూ, తిష్ఠితముగానూ భేదితములని తెలియాలి. ఎందుకంటే ఏది తిష్ఠితమో అది సంగ్రాహ్యమునకు చెందినది. తిష్ఠితమైనది ఇతోధికపరిశీలనలో దాని విషయసంచయమునకు చెందినదవుతుంది. దాని యందే తిష్ఠించని నిర్ధారణ మన ప్రతిఫలనానికి చెందినదవుతుంది. అది సంగ్రాహ్య నైజము గలదో లేక బాహ్య తులనో కావచ్చును. ఇటువంటి నిర్ధారణను ఎత్తి చూపడం అన్నది వివరణకో , ముమ్మందు పోయే పోకడను సూచించడానికో పనికొస్తుంది. అదంతా పోను పోను అభివృద్ధి గతిలో ప్రస్తుతి చేయవచ్చు.

మొత్తము జైన్ మరియు నిస్ట్ ల ఏకత్వము **ఏకపక్షనిర్ధారణ** జైన్-గా, ఒక బాహ్య ప్రతిఫలనము .

ఎట్వాస్ మరియు **అన్యము** అన్న నెగేషన్ గతిలో ఆ మొత్తము **తిష్ఠితము** కావడం జరుగుతుంది. ఇక్కడ , ఒక బేధము ను ఎత్తి చూపాల్సిన అవసరముంది. ప్రతిఫలనం బట్టి పోయి దానికి ప్రాముఖ్యం ఇస్తే , "సంగతి" యందే స్వయంగా ప్రకటం కావలసిన

విషయాన్ని ముందే ఆశించడం వంటి దానికి దారితీస్తుంది. అటువంటి

ప్రతిఫలనము ఒక సింహావలోకనంగా పనికొచ్చి, వివేకం యొక్క పని సులభం అయితే కావచ్చు గానీ , దానితో పాటు నష్టం కూడా సంభవిస్తుంది. ప్రతిఫలనం ద్వారా గుర్తించి దానిని ఆధారము, ఆధారవిషయసంచయము అని భావించే అవకాశముండడమే ఆ నష్టం.

కావున అది ఏమయి ఉండాలెనో దానిని మించి పరిగణించకూడదు, "సంగతి" యొక్క పురోగతి యందే తెలియవచ్చినదాని నుండి , ఈ ప్రతిఫలనము ద్వారా తెలిసిన దానిని వేరు పరచాలి.

డాజైన్ మునుపటి జైన్ కు సరిపోలుతుంది. కానీ జైన్ అనిర్ధారితము. జైన్ యందు నిర్ధారములు ఏవీ తెలియరాలేదు. కానీ డాజైన్ ఒక నిర్ధారిత జైన్. డాజైన్ **విపులము**. అది ఎన్నో నిర్ధారములుగా, భేదిత తృటుల సంబంధముగా తెరుచుకుంటుంది.

b. Qualität గుణం

1

డాజైన్ లో జైన్ మరియు నిస్ట్ ఒక్కటై ఉన్నాయి , అలాగ ఒక్కటై ఉన్న అవ్యవహితత్వం వలన ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి పరివర్తనం చెందదు. డాజైన్ జైన్-అయేదైన పర్యంతం వరకూ , అది నిస్త్-జైన్ అయినంత పర్యంతం, అది నిర్ధారితము. జైన్ సాధారణము కాదు, నిర్ధారణ ప్రత్యేకము కాదు. నిర్ధారణ ఇంకనూ జైన్ నుండి విడివడలేదు. నిర్ధారణ జైన్ నుండి విడివడదు. ఇక్కడ పునాది గా ఉన్న నిజం జైన్ , నిస్త్-జైన్ తో ఒక్కటై ఉండుట. కాబోయే నిర్ధారణలన్నీ ఈ పునాది నుండే వెలువడుతాయి. కానీ జైన్ కీ నిర్ధారణతో ఉన్న సంబంధము వాటి రెండిటి అవ్యవహిత ఏకత్వం. కావున ఇప్పటికి అందులో ఎటువంటి బేధమూ తిష్ఠితము కాలేదు.

2

బహుశః జైన్-అవగల నిర్ధారణగా(als *seiende* Bestimmtheit) , నిర్ధారణను దాని-కదిగా ఒంటరిగా నిలిపితే అది గుణము. గుణము సరళమూ, అవ్యవహితము. నిర్ధారణ స్థూలంగా సాధరణత. అది పరిమాణాత్మకమూ మరియు ఆపై ఇతర నిర్ధారితమూ కానగును. ఈ సరళత్వము వలన గుణము గురించి ఇంతకంటే ఎక్కువ చెప్పడానికి లేదు.

3

కానీ డాజైన్ , గుణము అవ్యవహితమన్న ఏకపక్షత్వానికి కొలమానము అయి ఉన్నది. డాజైన్, ఎందులో నీస్త్ కూడా ఉండి మరియు జైన్ ఉన్నదో , అది గుణము యొక్క కేవల అవ్యవహిత లేక బహుశః జైన్-అవగల నిర్ధారణ యొక్క ఏకపక్షత్వానికి కొలమానము అయి ఉన్నది.

కానీ గుణమును అంతగానూ నీస్త్ అన్న నిర్ధారణలో కూడా నిలపాలి.

అలా చేస్తే అవ్యవహితము లేక జైన్-అవగల నిర్ధారణ , బేధితముగా, ప్రతిఫలితముగా

తిష్ఠితము అవుతుంది.

కావున నీస్తె నిర్ధారణా నిర్ధారితముగా, ఒక ప్రతిఫలితమూ , ఒక నకారితమూ అవుతుంది.

గుణము, బేధితమైననూ, జైన్-అవగలదిగా లెక్కించబడేది , అది ఒక **యదార్థము** (అది అదిగా - నిజము). అది నకారీకరణ మోపబడి, స్థూలముగా నెగేషన్ గా ఉన్నది.

అట్లున్ననూ అది గుణము లేక క్వాలిటీ

నకారీకరణము మోపబడిన గుణమగుట చేత లోపమని పరిగణింపబడుతుంది. ముందు ముందు హద్దు అనీ, అవరోధమనీ నిర్ధారింపబడుతుంది.

4

రెండూ ఒక డాజైన్. కానీ యదార్థము గుణముగా , జైన్-అయేదన్న వక్కాణింపు లో దాగి యున్నదేమంటే, అది నిర్ధారణ కాగా, అది నెగేషన్ ని కూడా కలిగి యున్నదని.

కావున యదార్థము **ఎదో** పాజిటివ్ గా మాత్రమే పరిగణనలో ఉంటుంది. అందులో నుండి నకారీకరణ, హద్దు, లోపమూ తొలగింప బడినట్లు. నెగేషన్ కేవలం లోపంగా పరిగణింపబడితే అది నీస్తె .

కానీ (అలాకాక) అది ఒక డాజైన్, ఒక గుణము, **నీస్తె-జైన్** (జైన్-కాదు) **తోనే** నిర్ధారింపబడేది.

1

డాజైన్ యందు దాని నిర్ధారణ గుణముగా బేధితమైనది. డాజైన్-అయేదిగా డాజైన్ యందు బేధము - యదార్ధము మరియు నెగేషన్. డాజైన్ యందు ఈ బేధము ఎంతగా ఉన్నదో అంతగా అది నకారింపబడి లుప్తము అగుచున్నది. యదార్ధమన్నదే నెగేషన్ ను కలిగి యున్నది. అది డాజైన్ యే కాని అనిర్ధారిత , కాచిత్-గ్రహీత జైన్ కాదు. ఆ నెగేషన్ కూడా డాజైనే , ఏదో జైన్ కావలసినట్టి శుష్క నకారము కాదు . నెగేషన్ అంతర్వర్తితమని తిష్ఠితమై ఉన్నది , నెగేషన్ జైన్-అయేదిగా డాజైన్ కు చెందినదిగా తిష్ఠితమై యున్నది. కావున గుణము స్థూలముగా డాజైన్ నుండి విడదీయబడలేదు. డాజైన్ కేవలం నిర్ధారిత, గుణాత్మక జైన్.

2

ఈ బేధము లుప్తమగుట కేవలం భేదాన్ని వాపసు తీసుకోవడం కంటే, బాహ్యంగా వదిలేయడం కంటే, సాదా ప్రారంభానికి మరలడం కంటే, డాజైన్ కి మరలడం కంటే ఎక్కువ. భేదాన్ని   వదిలేయలేము. ఎందుకంటే అది "ఉన్నది". నిజానికి ఉన్నది ఏమంటే - స్థూలంగా డాజైన్ ఉన్నది, దాని యందు భేదము ఉన్నది, ఆ బేధము యొక్క లుప్తీకరణము ఉన్నది. ఇది ప్రారంభం అన్నట్లు డాజైన్ భేద-రహితము కాదు. కానీ అది **తిరిగి** తనకు తాను సమానం. **భేదము యొక్క లుప్తీకరణముతో** తనకు తాను సమానం. డాజైన్ యొక్క సరళత్వము ఈ లుప్తీకరణము ద్వారా **మధ్యవర్తితము** . భేదము యొక్క ఈ లుప్తిత-భవము , డాజైన్ దే నిర్ధారణ. అది తన-లోనే-జైన్ *Insichsein.* **డాజైన్-అగునదిగా** డాజైన్ *Daseiendes* , అది ఎట్వాస్ ***Etwas.***

3

ఎట్వాస్ మొదటి **నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్**. అది సాదా జైన్-అగుచున్న తన-తో-తన సంబంధము. డాజైన్ , జీవము, ఆలోచన మొదలైనవి తమను వెసనీయముగా డాజైన్-అగుచునవిగా, జీవంతమగుచున్నవిగా, ఆలోచితమగుచున్నవిగా లేక డాజైనుచున్నవిగా, ఆలోచించుచున్నవిగా, జీవించుచున్నవిగా నిర్ధారించుకుంటాయి. ఈ నిర్ధారణ అతి ముఖ్యం. డాజైన్, జీవము, ఆలోచనగా , దైవత్వముగా సాధారణత్వమై ఉండిపోకుండా

పై నిర్ధారించుకోవడం అతి ముఖ్యం. ఎట్వస్ ఊహకి వాస్తవమని తోచడం సబబే. అయినా { యదార్థము - నీస్త్ } గా ఎట్వస్ లోతులేని అతలస్పర్శ నిర్ధారమనే చెప్పాలి. ఎలాగంటే యదార్థము మరియు నెగేషన్ , జైన్ మరియు నీస్త్ వంటి ఖాళీ నిర్ధారణేమీ కాదు. అయిననూ యదార్థము , నీస్త్ అన్నవి కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారములే.

అందువలెనే అందరికీ తెలిసినట్లే ఉంటాయి. తత్త్వం-ఎరుగని ప్రతిఫలనము ఎట్వస్ ను తరచుగా వాడుతుంది. అందులో బేధాన్ని ఎత్తిచూపుతుంది. అట్లు దేనినైనా సరిగ్గా మరియు స్థిరంగా నిర్ధారించినట్లు భావిస్తుంది.

ఎట్వస్ గా నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివ్ , విశేష్యము యొక్క ప్రారంభము మాత్రమే (der Anfang des Subjekts). ఆ తన-లోనే-జైన్ (Insichsein)ముందు మొత్తానికే అనిర్ధారితం. విశేష్యము పోను పోను మొదలు తన-వలన-తాను-జైన్-అయేదానిగా (Fürsichseiendes)నిర్ధారించుకుంటుంది. అదింకా ముందుకుపోయి సంగ్రాహ్యంలో విశేష్యము యొక్క సవిపుల తీవ్రత ను పొందుతుంది.

ఈ నిర్ధారములన్నింటికీ పునాది ఏమిటంటే నెగెటివ్ ఐక్యత (పైన వివరించిన). అయితే మొదటి నెగేషన్ లేక స్థూలంగా నెగేషన్ నకు నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ కు భేదము ఉన్నది . రెండవ నెగేషన్ సవిపుల నిరపేక్ష నెగెటివిటీ (die konkrete, *absolute* Negativität). తద్భిన్నముగా మొదటి నెగేషన్ కేవలము కాచిత్-గ్రహీత నెగెటివిటీ (nur die *abstrakte* Negativität).

4

ఎట్వస్ జైన్-అయేది , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా . ఇది తన-తో-తన **సాదా** సంబంధ-పునస్థాపనము. కానీ దాని వలన ఎట్వస్ **తన-తో-తన మధ్యవర్తనము** కూడా. సాదా ఎట్వస్ లో , ఇంకా స్పష్టంగా తన-వలన-తాను-జైన్ లో , విశేష్యములో తనతో తన మధ్యవర్తనము ఉన్నది. "అగుచున్నది" లో మునుపే కేవలము కాచిత్-గ్రహీత మధ్యవర్తనము ఉండినది. ఎట్వస్ లో స్వీయ మధ్యవర్తనము తిష్ఠితమైనది. ఎట్వస్ సాదా **ఏకత్వంగా** నిర్ధారించిన పర్యంతం , మధ్యవర్తనము ఎట్వస్ యందు తిష్ఠితము. జ్ఞానము వట్టి అవ్యవహితత్వమన్న సూత్రమునకు ప్రతిగా, మధ్యవర్తనమును

తోసిరాజన్న ఆ సూత్రమునకు ప్రతిగా మధ్యవర్తనము ఉన్నది అన్న దాని యొక్క 68
ఉన్నట్టి -జైన్ గమనించవలసినది. మధ్యవర్తన తృటి ని ఎత్తి చూపడానికి ఇంతకంటే ఇంకా చెప్పవలసినది లేదు. ఆ మధ్యవర్తనము అంతటా కనిపిస్తుంది. ప్రతి సంగ్రాహ్యములో కనిపిస్తుంది.

5

ఎట్వాస్ అంతర్వర్తితముగా ఉన్న స్వీయ మధ్యవర్తనము , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా తీసుకోబడింది. నెగేషన్ పార్శ్వములుగా ఇంకనూ విపుల నిర్ధారములు లేవు. కావున అది సాదా ఐక్యతలో ఒకటైపోతున్నది. సాదా ఐక్యత **జైన్**.

ఎట్వాస్ **ఉన్నది**. మరియు డాజైన్-అగుచున్నది కూడా **ఉన్నది** . ఎట్వాస్ **అంతర్వర్తితముగా** "అగుచున్నది" కూడా. ఆ అగుచున్నది తృటులు జైన్ మరియు నీస్త్ మాత్రమే కాదు. (అగుచున్నది-గా మనకు మూడు పరిచయం) "అగుచున్నది"గా ఒకటి జైన్ , ఆపై డాజైన్, ఆపై డాజైన్-అగుచున్నది. రెండవదైన డాజైన్ కూడా డాజైన్-అగుచున్నదే . కానీ ఎట్వాస్ యొక్క నెగెటివ్ గా నిర్ధారించిన , ఈ రెండవ "డాజైన్-అగుచున్నది", "అన్యము" అనబడును.
ఎట్వాస్ "అగుచున్నది"గా పరివర్తనము , దాని తృటులు ఎట్వాసే. ఎట్వాస్ అందువలన **పరివర్తనము** . ఇప్పటికే సవిపులమై ఉన్నట్టి "అగుచున్నది"
ఎట్వాస్ ముందు కేవలం దాని సంగ్రాహ్యములోనే పరివర్తనం చెందుతుంది. అది పరివర్తకముగా, పరివర్తితముగా తిష్ఠితము కాలేదు. మొదలు స్వీయ సంబంధములో సాదాగా నిలుపుకునేదిగా, తన నెగెటివ్ తన లాగే అంతగానూ గుణాత్మకం , కానీ స్థూలంగా ఒక **అన్యము** .

పరిమితత్వము

1 ఎట్వాస్ మరియు అన్యము. అవి ముందు పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు. ఒక అన్యము అవ్యవహిత డాజైన్-"అగుచున్నది", కావున అది కూడా ఎట్వాస్. కావున నెగేషన్ రెండిటికీ బయట అన్నట్లైనది. ఎట్వాస్ **అంతర్వర్తితంగా** తన అన్యము-వలన-జైన్ కు వ్యతిరేకము. కానీ **నిర్ధారణే** తన అంతర్వర్తితానికి చెందినది మరియు అది ఉన్నది.

2 నిర్ధారణ దాని అంతర్వర్తితానికి చెందినది మరియు అది నిర్ధారము. ఇక్కడ నిర్ధారము నిర్మాణములోకి పరివర్తితం అవుతుంది. నిర్మాణము అంతర్వర్తితము ఒకటే. అనగా అదే అంతర్గతమూ, దానితో పాటు నెగేట్ చేసిన అన్యము-వలన-జైన్ కూడా అదే - ఆ రెండిటి ఏకత్వము అది. అదే ఎట్వాస్ యొక్క హద్దు అవుతుంది.

3 హద్దు ఎట్వాస్ యొక్క అంతర్-నిర్ధారణే. అందువలన ఎట్వాస్ **పరిమితము** .

డాజైన్ ను పరిశీలించే మొదటి భాగంలో , జైన్-అగుచున్నదాని నిర్ధారం ఉండినది (die Bestimmung des *Seienden*). దాని అభివృద్ధి తృటులైన గుణము మరియు ఎట్వాస్ , అన్నవి "ఉన్నవి" అన్నట్లు చేసిన నిర్ధారము (affirmativer Bestimmung) .

ఈ భాగంలో తద్భిన్నముగా డాజైన్ లో ఉన్న నెగెటివ్ నిర్ధారము అభివృద్ధి చేయబడుతుంది. అక్కడ మొదలు జైన్ లో మొదటి నెగేషన్ అయితే ఇప్పుడు ఎట్వాస్ యొక్క తన-లో-జైన్ గా(des *Insichseins* des Etwas) , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ వరకు అభివృద్ధి చేయబడుతుంది.

a. Etwas und ein Anderes

ఎట్వాస్ మరియు ఒక అన్యము

1

1. ఎట్వాస్ మరియు అన్యము , ఇవి రెండూ మొదలు డాజైన్ -అగుచున్నది లేక ఎట్వాస్ రెండు , ప్రతీదీ ఒక అన్యము . ఏది ముందు అన్నది నిర్నిమిత్తము. ముందు అవడం వలన ఎట్వాస్ అంటాము అన్నది నిర్నిమిత్తము (లాటిన్ లో ఒక వాక్యం లో రెండిటినీ అలుద్ అంటాము లేక రెంటిలో ఒకటి (అలియస్ అలియం) , పరస్పరము అన్న అర్థంలో వాడే పూర్వము- పరము దీనిని పోలినది. మనం ఒక డాజైన్ ని A అంటే, అన్యము B, కావున B ముందు అన్యము అని నిర్ధారింపబడుతుంది. A అంతగానూ B కి అన్యము. రెండూ ఒకే రీతిన అన్యములు.
ఎట్వాస్ ను ఉన్నట్టిది(ఒక్కటి)గా తీసుకునేటట్లు, ఆ విధంగా ఎట్వాస్-అన్యముల బేధాన్ని నిలబెట్టేటట్లూ, ఇది అన్న విశేషణాన్ని ఉపయోగించవచ్చు. కానీ ఈ "ఇది" కూడా ఎట్వాస్ నీ, బేధాన్ని ఎత్తిచూపడం మన ఆత్మగతంగా జరిగిందని ఎట్వాస్ కి బయట నుండి ఇది జరుగుతున్నదనీ సూచిస్తున్నది. మొత్తం నిర్ధారణ అంతా బాహ్య సూచనే. "ఇది" అన్న దాంట్లో బేధమే లేదు. ప్రతీ ఎట్వాస్ ఇదే, అన్నీ ఇదే కావచ్చు. అలాగే అన్యమూ కావచ్చు. "ఇది" తో పూర్తిగా నిర్ధారించామను కోవచ్చు. కానీ భాష , యుక్తి పై ఆధారపడిన కార్యం . యుక్తి-కార్యంగా భాష ఒకానొక వస్తువు పేరు తప్పిచ్చి ఎప్పుడూ సాధారణాన్నే వ్యక్తపరుస్తుంది. ఒకానొకదాని పేరు అర్థరహితం. ఎందుకంటే అది ఒక సాధారణాన్ని వ్యక్తీకరించదు. అదేదో కేవలం నిలిపినదానిలాగా , ఒకానొక పేరు లాగే ఇష్టారీతిగా ఎంచుకున్నట్లు , ఉన్నది అనుకున్నట్లు, అలాగే మార్చవచ్చు అన్నట్లు ఉంటుంది.

2

ఒక డాజైన్ మూడవ దానితో పోల్చి అన్యమని నిర్ధారింపబడుతుందనీ , లేక తన బయటనున్న అన్యము వలన అన్యమని నిర్ధారింపబడుతుందనీ , దానంతట అది అన్యము కాదనీ తోస్తుంది.
కావున అన్య-భవము , నిర్ధారిత డాజైన్ కి బాహ్య నిర్ధారమన్నట్లు లేక ఒక డాజైన్ కు బయట నున్న అన్యమన్నట్లు తోస్తుంది.

అంతేకాక ప్రతీ డాజైన్, అంతగానూ అన్యమైన డాజైన్ గా నిర్ధారింపబడుతుందని 71
గమనింపనగును. కావున ఒక డాజైన్ కేవలం ఒక డాజైన్ గా నిర్ధారింపబడి ఉండిపోదు. డాజైన్ కి బయట కాదుగానీ , డాజైన్ తానే ఒక అన్యము కాకుండా ఉండదు.

3

కావున ఎట్వస్ అనీ , అన్యము అనీ కూడా నిర్ధారింపబడినవి రెండూ అదే. ఎటువంటి భేదమూ లేదు. నిర్ధారములు ఒకటే అయి ఉండడం బాహ్య ప్రతిఫలనములోనే. వాటిని పోల్చడంలో రెండూ ఒకటే అయినాయి.

కానీ , అన్యము ముందు ఎలా తిష్ఠితమైందంటే దానికదిగా ఎట్వస్ తో సంబంధములో ఉన్నట్లు, ఎట్వస్ కు బయట దాని-వలన-అది గా కూడా ఉన్నట్లు ఉన్నది.

4

మూడవది ఏమంటే అన్యమును ఒంటరిగా, స్వీయసంబంధములో తీసుకోవడం. కాచిత్-గ్రహీతముగా అన్యము అని తీసుకోవడం. ప్లేటో యొక్క "అన్యము" (ἕτερον des Platon). అది "మొత్తము" యొక్క తృటులలో ఒకటి. **ఒక్కటి** కి వ్యతిరేకము. ఈ విధంగా "అన్యము"నకు తన స్వంత నైజము ఆపాదించబడినది. అన్యము , ఎట్వస్ కు అన్యముగా కాక, తన యందే అన్యముగా , తానే అన్యముగా అర్థం చేసుకోబడుతున్నది. అట్టి నిర్ధారము ప్రకారము అన్యము , భౌతిక ప్రకృతి. అది మేధస్సు కి అన్యము. ఈ "అన్యము" అన్న నిర్ధారము ముందు సాపేక్షము. తద్వారా దాని నైజ-గుణము తెలియరావటల్లేదు. ఒక బాహ్య సంబంధము మాత్రమే వ్యక్తమైతున్నది.

అయితే మేధస్సు నిజమైన ఎట్వస్. ప్రకృతి దాని యందే, (దానికి) మేధస్సుకు వ్యతిరేకముగా ఏదో అది. ప్రకృతి ని దానికదిగా తీసుకుంటే , ఆ తీసుకున్నంత పర్యంతం , దాని గుణము ఇది, మేధస్సు నందే అన్యమై ఉండుట. మేధస్సు నందే అది తనకు-బాహ్యమై-జైన్-అగునదిగా ఉండుట (స్థలము, కాలము, పదార్థము అన్న నిర్ధారములలో).

5

తన-వలన-అన్యము, తన-కు అన్యము. అది తన-అన్యమే. అన్యము నకు అన్యము. కావున తన యందు అసమానము. స్వీయ నకారాత్మకము**. స్వీయ పరివర్తకము**. అయినా తాను తనతో ఒకటై ఉంటుంది. అది పరివర్తనమయేది, అన్యములోకి. దానికి వేరే నిర్ధారమేమీ లేదు. తాను పరివర్తమయేది ఏ విధంగానూ భిన్నమయినదిగా కాదు.

వేరుగా కాదు. దాని యందే అన్యముగా అగుట. ఇది తన-తో-తాను

కలియుటయే (es *geht* daher in demselben *nur mit sich zusammen*). కావున ఇది అన్య-జైన్ , లుప్తమై తన-లోనే-ప్రతిఫలితమగునట్లు తిష్ఠితమగును. **తన-తో-తాను ఒక్కటైన ఎట్వాస్** ఇది. అన్య-జైన్ అన్నది , దాని తృటియే. ఎట్వాస్ నుండి భేదితమై, దానికి ఎట్వాస్ గా మాత్రమే చెందినది ఈ అన్య-జైన్.

2

1

ఎట్వాస్ తన నిస్త్-డాజైన్ (డాజైన్ కానిది)లో తనను **నిలుపుకుంటుంది**. అది వెసనీయముగా దానితో కలసి ఉన్న **ఒకటి**. వెసనీయముగా దానితో **ఒకటి కాదు** . కావున ఎట్వాస్ , తన అన్య-జైన్‌తో సంబంధములో ఉన్నది. అది శుద్ధంగా దాని అన్య-జైన్ కాదు. అన్య-జైన్ దాని యందు ఉన్నది, దాని నుండి **విడిపోయీ** ఉన్నది. అది (ఎట్వాస్) **అన్యము- వలన- జైన్**.

ఉన్నదున్నదిగా డాజైన్ అవ్యవహితము. సంబంధ రహితము. లేక అది **జైన్** నిర్ధారములో ఉన్నది. కానీ డాజైన్ , నీస్త్-జైన్ ను తనలో ఇముడ్చుకుని నిర్ధారణ గలదైనది. ఇది తనలో- నకారింపబడిన జైన్, ముందుగా అన్యము. కానీ అది తన నకారములో కూడా తనను నిలుపుకుంటున్నది కాబట్టి , ఎట్వాస్ అన్యము-వలన-జైన్ మాత్రమే ***Sein-für-Anderes*.**
తన నిస్త్-డాజైన్ లో తనను నిలుపుకుంటుంది . అది జైన్ - స్థూలంగా జైన్ కాదు కానీ అన్యముతో దాని సంబంధమునకు **ప్రతిగా** తన-తో తన సంబంధము. తన అసమానతకు ప్రతిగా తన సమానత. అటువంటి **జైన్** , అంతర్-వర్తిత-జైన్ ***Ansichsein*.**

2

అన్యము-వలన-జైన్ మరియు అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్నవి ఎట్వాస్ యొక్క రెండు తృటులు. ఇక్కడ రెండు జతల నిర్ధారములు ఎదురవుతున్నాయి. 1 ఎట్వాస్ మరియు అన్యము 2 అన్యము-వలన-జైన్ మరియు అంతర్వర్తిత-జైన్ (das **Sein-für-Anderes** und das **Ansichsein**)
మొదటి జతలో వాటి నిర్ధారణ యొక్క సంబంధ-రాహిత్యం ఉంది. ఎట్వాస్, అన్యము

విడి విడిగా ఉన్నాయి. కానీ వాటి సత్యము వాటి సంబంధము.

అన్యము-వలన-జైన్ మరియు అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్నవి అవే నిర్ధారములు కానీ, ఒకేదాని యొక్క తృటులుగా నిలిపినవి. అవి ఆ నిర్ధారములుగా సంబంధములు. అవి వాటి ఐక్యతలో , డాజైన్ ఐక్యతలో ఉంటాయి. వాటిలో ఒక్కొక్కటి (అన్యము-వలన-జైన్ , అంతర్వర్తిత-జైన్) తన యందు తనను మరియు తన నుండి వేరుగా ఉన్న తృటిని కలిగి ఉంటుంది.

3

జైన్ మరియు నిస్తి వాటి ఐక్యతలో , డాజైన్ లో , ఇకపై జైన్ మరియు నీస్తి గా లేవు. అవి వాటి ఐక్యతకి బయట మాత్రమే "ఉన్నాయి". కావున అవి వాటి చంచలమైన ఐక్యతలో, అనగా "అగుట"లో ఉన్నాయి, ఉద్భవించుట - అంతరించుటగా ఉన్నాయి.

ఎట్వస్ లో **జైన్** అంతర్వర్తిత-జైన్.

జైన్ తన-తో-తన సంబంధముగా , తన-తో-తన సమానత్వముగా, ఇక ఎంతమాత్రమూ అవ్యవహితము కానిదిగా, అన్య-జైన్ లేకున్నదిగా మాత్రమే, అన్య-జైన్ యొక్క నీస్తి-జైన్ గా మాత్రమే (తనలోతాను ప్రతిఫలించే డాజైన్ గా)

జైన్ మరియు నీస్తి-జైన్ ల ఈ ఐక్యతలో , నిస్తి-జైన్ ఎట్వస్ యొక్క తృటిగా నీస్తి-డాజైన్ (డాజైన్-కానట్టిది) కాజాలదు. అది అన్యము. ఇంకా కృత్యంగా చెప్పాలంటే నిస్తి-డాజైన్ తో జైన్ (జైనీయ) భేదము మరియు జైన్ (జైనీయ) సంబంధము, అన్యము -వలన- జైన్.

4

అంతర్వర్తిత -జైన్ మొదలు నిస్తి-డాజైన్ కి నెగెటివ్ సంబంధము. అన్య-జైన్ అంతర్వర్తిత-జైన్ నకు బాహ్యము, మరియు దానికి వ్యతిరేకము.

ఎట్వస్ అంతర్వర్తితము అయి ఉన్నంతపర్యంతము అది అన్య-జైన్ మరియు అన్యము-వలన-జైన్‌ను పక్కన బెట్టినదే. కానీ రెండవదేమంటే ఎట్వస్ నిస్తి-జైన్ ను కూడా తన యందే కలిగి యున్నది. ఎందుకంటే ఎట్వస్ స్వయంగా అన్యము-వలన-జైన్ యొక్క నిస్తి-జైనే. .

5

అన్యము వలన జైన్ అన్నది ముందు జైన్ యొక్క సాదా స్వీయ సంబంధము యొక్క నెగేషన్.

డాజైన్ , ఎట్వస్ ఇటువంటి సాదా సంబంధము అయి ఉండవలసినవి.
ఎట్వస్ ఒక అన్యములోనూ లేక , అన్యము వలననూ అయిన పర్యంతము
అది స్వంత జైన్ లేకుండానే ఉంటుంది. కానీ అలా అని అది అది శుద్ధమైన నిస్తి కాదు, శుద్ధమైన నిస్తి గా నిస్తి-డాజైన్ కాదు.
అది నిస్తి-డాజైన్ (అన్యము). ఆ నిస్తి-డాజైన్ అంతర్వర్తిత-జైన్‌ను సూచిస్తుంది,తనలో తను ప్రతిఫలించే జైన్ గా అంతర్వర్తిత-జైన్‌ను సూచిస్తుంది. అంతర్వర్తిత-జైన్, తిరిగి అన్యము-వలన-జైన్ ను సూచిస్తుంది

3

1

రెండు తృటులూ ఒకేదాని నిర్ధారములు. అనగా ఎట్వస్ నిర్ధారములు. అన్యము-వలన-జైన్ నుండి ఎట్వస్ తనలోకి మరలినప్పుడు ఎట్వస్ అంతర్వర్తితము . ఒక నిర్ధారమును లేక ఒక స్థితిని **తన కు బయట** కలిగి యున్న పర్యంతం , లేక **తనపై** కలిగియున్న పర్యంతము , ఆ పర్యంతము ఎట్వస్ **తన యందు**, ఒక నిర్ధారమునో లేక ఒక స్థితినో కలిగి యున్నది. ఈ బయట **తనపై** కలిగి యున్న స్థితే అన్యము-వలన-జైన్.

2.

ఇది మరింత నిర్ధారమునకు దారితీస్తుంది. అంతర్వర్తిత-జైన్ మరియు అన్యము-వలన-జైన్ ముందు వేరు వేరు. కానీ అంతర్వర్తితం ఏదయి "ఉన్నదో" ఎట్వస్ అదే, అదే తన పై కూడా "కలిగినది". తల కిందులుగా , ఏది అన్యము-వలన-జైన్ గా "ఉన్నదో" నో అది అంతర్వర్తితము గా ఉన్నది.
ఇదే అంతర్వర్తిత-జైన్ మరియు అన్యము-వలన-జైన్ ఒకటే అయి ఉండడం.
స్వయంగా రెండు తృటులూ ఒకటే అవడము ఎట్వస్ అన్న నిర్ధారము ప్రకారము ఇది. ఎట్వస్ లో అవి విడిగా లేవు. ఈ ఏకత్వం ప్రాకారకంగా డాజైన్ పరిధిలో తెలియవచ్చింది. ఇంకా స్పష్టంగా వెసన్ పరిధిలో తెలియవచ్చింది. అక్కడ ఇది అంతర్గతమూ, బాహ్యత్వముల సంబంధమై ఉన్నది. దీనంతటికంటే స్పష్టంగా ఐడీ సంగ్రాహ్యము, వాస్తవముల ఐక్యతగా ఇది తెలియవస్తుంది.
మామూలుగా అంతర్వర్తితం అంటే ఏదో ఉన్నతమనీ, లోపలి విషయమనీ అనుకోవడం

సహజం. కానీ ఎట్వస్ అంతర్వర్తితమే అంటే అది దానిపై ఉన్నది కూడా. 75
"అంతర్వర్తితం" లేక"యందు ఉన్నది" అన్నది కాచిత్-గ్రహీతము. అందుచేత అదే బాహ్య నిర్ధారము. " అది దాని కి లేనిది /ఫలానాది దాని కి ఉన్నది" అన్నవి అస్పష్టంగా ఉన్నా , దాని-కి ఉన్నది దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ కూడా. దాని అంతర్గత విలువకి నిజంగా చెందినది.

3

ఇక్కడ వస్తు-తస్మిన్-అంతరే(వస్తువు-నందు-ఉన్నది *Ding-an-sich*) యొక్క అర్థం సూచనప్రాయంగా తెలియవస్తుంది. అది ఒక సాదా కాచిత్-గ్రహీతము. కానీ దీర్ఘకాలం ఒక ముఖ్య నిర్ధారంగా ఉండినది. వస్తువు-నందు-ఏమున్నదో మనకు తెలియదు అన్న వాక్యం వివేకభరితమని పరిగణించబడినది. వస్తువు-నందు లేక వస్తు-అంతర్వర్తితం అన్నది అన్యము-వలన-జైన్ అంతయూ తీసివేయగా లభించినది. అనగా అది నిర్ధారం లేకుండగా , అనగా నాస్తి అనుకున్నంత పర్యంతం. ఈ లెక్కన వస్తువు-నందు-ఏమున్నది అన్నది తెలుసుకోవడం జరగదు. "ఏమిటి?" అంటే నిర్ధారములు తెలుపమని అర్థం. వస్తువు ఏమిటి అంటే నిర్ధారములు తెలుపాలి , కానీ వస్తు-తస్మిన్-అంతరే అంటే నిర్ధారములు ఉండకూడదు అంటే , ప్రశ్నలోనే సమాధానాన్ని అసాధ్యం చేయటం ఇమిడి ఉంది. కాకుంటే అర్థ-రహితమైన సమాధానం ఒకటి మిగులుతుంది. వస్తు-తస్మిన్-అంతరే అంటే నిరపేక్షము, అదేమిటో మనిషి తెలుసుకోలేడు, ఎందుకంటే అందులో అంతా ఒకటే.
కావున గ్రహించవలసినది ఏమంటే, ఈ వస్తు-తస్మిన్-అంతరే ఏమిటో తెలియకపోవడం కాదు , బాగా తెలుసు. అది నిజం-లేనిదీ, ఖాళీ కాచిత్-గ్రహీతమూ కాదు.
వస్తు-తస్మిన్-అంతరే(వస్తువు దాని యందు) నిజంగా ఏమిటి, నిజంగా అంతర్వర్తితంగా ఏమిటీ అంటే "తర్కం" దానికి తనను తార్కాణంగా చూపిస్తుంది. తర్కం లో అంతర్వర్తితం అంటే కాచిత్-గ్రహణం కాదు. అంతర్వర్తితం అంటే ఏదైనా తన సంగ్రాహ్యములో ఏమిటయి ఉందో అదీ. ఇది సవిపులమై ఉంటుంది, సంగ్రాహ్యముగా గ్రహించ నగునది, తన నిర్ధారములను , స్పష్టముగా ఉండి ఒక్కటై కలిసి ఉండేవిగా తెలియనైనది.

4

మొదలు అంతర్వర్తిత-జైన్ , అన్యము-వలన-జైన్ ను తన ప్రతిగా తృటియై కలిగి 76 యున్నది.

అంతర్వర్తిత-జైన్ (Ansichsein) నకు **తిష్ఠిత-భవము (** *Gesetztsein* **)** కూడా ప్రతిగా నిలుస్తుంది . తిష్ఠిత-జైన్‌లో కూడా అన్యము-వలన-జైన్ ఉన్నది. కానీ అది అంతర్వర్తితం కాదు. అంతర్-వర్తితం కాని దానిని ఇంతకు ముందు జరిగినట్లే , అంతర్-వర్తిత-జైన్‌లోకి వెనుకకు వంచడం ఉన్నది. అది పొజిటివ్ అయి నిలిచిఉన్నది.

అంతర్వర్తిత-జైన్ మామూలుగా కాచిత్-గ్రహీతమన్న రీతిలో , సంగ్రాహ్యమును వ్యక్తపరుస్తుందని అనుకోవడం జరుగుతుంది.

తిష్ఠనము వెసన్ పరిధి కిందకు వస్తుంది , వస్తుగత-ప్రతిఫలనము.

ఆధారము ద్వారా ఆధారితమైన వాటిని "ఆధారము" తిష్ఠనము చేస్తుంది. కారణము తనను మించి ఒక కార్యమును వెలికి తెస్తుంది. కార్యమనగా ఒక డాజైన్ , **ఆ డాజైన్ యొక్క స్వతంత్రత అవ్యవహితముగా నకారింపబడినది**. కార్యము తన "**సంగతి**" ఏమిటో అన్యములో కలిగి యున్నది, తన **జైన్** ను అన్యములో కలిగి యున్నది.

జైన్ పరిధిలో డాజైన్ "అగుచున్నది"లో నుండి "వెలువడు"తున్నది(పరివర్తనము).

లేకుంటే ఎట్వస్ **తో** ఒక అన్యము, పరిమితము**తో** అపరిమితము తిష్ఠితమగుచున్నది కానీ పరిమితము నుండి అపరిమితము "**వెలువడుట**" **లేదు** , పరిమితము అపరిమితమును తిష్ఠించుటలేదు.

సంగ్రాహ్యము-తనను-నిర్ధారించుకొనుట కూడా(ఇప్పటికే మొదలైనప్పటికీ) , ఇప్పటికి మొదలు జైన్ పరిధిలో అంతర్-వర్తితమే . కావున దానిని పరివర్తనము అంటున్నాం.

జైన్ యొక్క ప్రతిఫలిత నిర్ధారములైన ఎట్వస్ మరియు అన్యము లేక పరిమితము మరియు అపరిమితము ఒకటి ఇంకొకదానిని సూచించిననూ, అనగా పరస్పరం సూచించిననూ లేక అన్యము-వలన-జైన్ లు అయిననూ, అవి గుణాత్మకంగా ఒక్కొక్కటి దానికది ఉన్నట్లు లెక్క. అన్యము "ఉన్నది". పరిమితము అలాగే అవ్యవహితముగా జైన్-అగునది (seinde) . పరిమితము , అపరిమితము వలే దానికది స్థిరము(sich bestehend). వాటి అన్యము లేకున్నా ఒక్కొక్కటి పూర్ణార్థంలో ఉన్నట్లు తోస్తుంది.

తద్భిన్నముగా పొజిటివ్ మరియు నెగెటివ్ , కారణము-కార్యము,ఎంత వేరుగా తీసుకున్నా, ఒకదానిని విడిచి ఇంకొకటి అర్థం లేనివి. అవి వాటి యందే పరస్పరం ప్రతిఫలించేవి. అన్యము యొక్క ప్రతిఫలనం ప్రతీదానిలో ఉంటుంది.

వేరు వేరు స్థాయి నిర్ధార వృత్తాలలో, విశ్లేషణ-వివరణా పురోగమించినకొలదీ , 77
సంగ్రాహ్యము పురోగమించినకొలదీ ,ఈ భేదాన్ని తెలుసుకోవాలి. ఏది ఇంకనూ అంతర్వర్తితము, ఏది తిష్ఠితము అన్న భేదము తెలుసుకోవాలి.
తిష్ఠితములై సంగ్రాహ్య నిర్ధారములవలె ఉన్నాయా, లేక అన్యముల-వలన-జైన్ అయి ఉన్నాయా ? ఈ భేదము గతితార్కిక అభివృద్ధికి సంబంధించినది. ఇది అధి-భౌతిక తత్త్వ వేత్తలు (metaphysische Philosophieren), ముఖ్యంగా విమర్శన-వాదులు (das kritische) ఎరుగనది . అధిభౌతిక తత్త్వము నందలి నిర్వచనములు, పూర్వతిష్ఠితములు, భేదములు, నిగమనములు , జైన్-అయినవాటినీ, అంతర్వర్తిత-జైన్‌లపైనే నొక్కి వక్కాణించి, వాటినే ఎత్తిచూపదలచు కున్నాయి..

5

అన్యము వలన జైన్ , ఎట్వస్ తన-తో-తన ఐక్యత. అదీ అంతర్-వర్తితమూ ఒకటే. అన్యము-వలన-జైన్ ఎట్వస్ పై నున్నది. తన-లో తాను ప్రతిఫలించే నిర్ధారణ అంతటితో తిరిగి సాదా జైన్-అయేది. కావున అది మళ్ళీ ఒక గుణము, - అదీ **నిర్ధారము**.

b. Bestimmung, Beschaffenheit und Grenze

నిర్ధారణ , నిర్మాణము , హద్దు

1

అన్యము-వలన-జైన్ నుండి తన-లో-నికి ప్రతిఫలించే ఎట్వాస్ **తన-యందు** అయినది. కాచిత్-గ్రహీతముగా (తన-పై ఉన్నది తీసివేయగా మిగిలిన) తన-యందు కాదు. ఎట్వాస్ తన అన్యము-వలన-జైన్ యొక్క నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది ఎట్వాస్-దాని-యందు అన్నది. కావున అది ఎట్వాస్ యొక్క తృటి.

అంతర్వర్తితము ఎట్వాస్ యొక్క అవ్యవహిత స్వీయ ఏకత్వమే కాదు. **దాని యందు** ఏదో **దాని పై** అదేగా ఉన్నదే ఆ ఏకత్వము - అది ఎట్వాస్ . దాని-పై ఉన్నదాని ద్వారా దాని-యందు ఉన్నది ఎట్వాస్ . అన్యము-వలన-జైన్ ఎట్వాస్ **పై - ఉన్నది**. ఎందుకంటే " దాని-యందు "అన్నది , పై-ఉన్నదాని లుప్తీకరణమే. పై-ఉన్నది నుండి తన-లోకి మరలటమే.

తన-యందు , కాచిత్-గ్రహీతముగా నెగేషన్ గ్రస్తమై ఉన్నట్లే, వెసనీయముగా కూడా నెగేషన్ గ్రస్తమై, అనగా అన్యము-వలన-జైన్ గ్రస్తమై ఉన్నది. ఇక్కడ కేవలము గుణము, యదార్థమే కాదు , జైన్-అవుతున్న స్థిర నిర్ధారణే కాదు. **తన-యందు-జైన్ అవుతున్న** నిర్ధారణ (an-sich-seiende Bestimmtheit) గా ఉన్నది. ఇక్కడ **అభివృద్ధి** అనగా ఏమిటంటే తన-యందు-జైన్ అవుతున్న నిర్ధారణను , ఇటువంటి తన-లో-ప్రతిఫలించే నిర్ధారణగా **తిష్ఠితము** చేయుట .

1

1

అంతర్వర్తితము సాదా ఎట్వాస్ లో దాని అన్య తృటి అయిన **దాని-పై-జైన్** తో వెసనీయమైన ఐక్యతలో ఉండునట్టి దాని గుణము , **నిర్ధారము** అనబడుతుంది. ఆ పర్యంతం ఈ పదము దాని అర్థంలో ఇంకా స్పష్టంగా **నిర్ధారణ** నుండి భేదిస్తున్నది. నిర్ధారము అంతర్వర్తిత-జైన్ గా స్థిరీకరించిన నిర్ధారణ. డాజైన్ లో **అన్యముతో సంశ్లిష్టత** ఉన్నది. అన్యముతో సంశ్లిష్టత వలన నిర్ధారణ జరుగును . ఈ అన్య-సంశ్లిష్ట నిర్ధారణకు ప్రతిగా ఎట్వాస్ అంతర్వర్తిత-జైన్ ను అనుసరించి ఉండును.

ఎట్వస్ , తన-తో-తన సమానత్వమును అన్యము-వలన-జైన్ లో
నిలబెట్టుకొనును.నిర్ధారణ అన్యములతో సంపర్కక్రియద్వారా బహుళంగా పెరుగుతుంది.

ఎట్వస్ తన నిర్ధారమును **పూర్తి చేసుకుంటుంది**. ఈ పూర్తి చేసుకోవడం జరిగేది డాజైన్ కు అన్యముతో సంబంధము వలన. ఆ పూర్తి చేసుకోవడం తన **అంతర్వర్తిత-జైన్‌కు తగ్గట్టు సంపూర్ణం** ఔతుంది.

నిర్ధారము అంటేనే , ఏది ఫలానాదాని **అంతర్-వర్తితమో** అది **దాని పై** కూడా ఉండుట.

2

మనిషి నిర్ధారము ఆలోచించే విజ్ఞత. ఆలోచన స్థూలంగా మనిషి యొక్క సాదా నిర్ధారణ. తద్వారా మనిషికి జంతువు కీ భేదము . మనిషి అన్నవాడు అంతర్వర్తిత ఆలోచన. వాని అన్యము-వలన-జైన్ అయిన వాని ప్రకృతి, వాని ఐంద్రియత్వము , దేని ద్వారా అయితే మనిషి అవ్యవహితముగా అన్యములతో సంబంధ పడునో దానితో స్వీయ-అంతర్వర్తిత. ఆలోచన భేదించినంత పర్యంతము మనిషి తన-యందు-మాత్రమే ఆలోచన. అయితే ఆలోచన మనిషి 'పై' కూడా ఉన్నది. మనిషే ఆలోచన. మనిషి ఆలోచించేవాడుగా ఉన్నాడు. ఆలోచన అతని ఉనికి, అతని వాస్తవత్వం. ఇకపోగా, ఆలోచన అతని డాజైన్ లోనూ, మరియు అతని డాజైన్ ఆలోచనలోనూ ఉన్నది. ఆ ఆలోచన విపులము. అది విషయసంచయాన్ని గ్రహిస్తుంది, పూర్తి-అవుతుంది(Erfüllung). అలాగ పూర్తి-అవుతూ అది ఆలోచించే విజ్ఞత. అప్పుడు అతను ఆలోచించే మనిషి అన్న నిర్ధారము. కానీ మళ్ళీ ఈ నిర్ధారము - తన-యందు-మాత్రమే ఆలోచన పూర్తి అయి ఉండవలసినదిగా (*an sich* als ein *Sollen*,). అనగా అది పూర్తి కావాలి, దాని అంతర్-వర్తితము సంపుష్టము కావాలి. ఇక్కడ కేవలము-తన-యందు మాత్రమే అన్నది అలాగ సంపుష్టం కాని డాజైన్, మరియు బాహ్యంగా నిలిచిన అవ్యవహిత ఐంద్రియత్వమూ, మనుష్య ప్రకృతీ .

2

1 అంతర్వర్తిత-భవమును నిర్ధారణతో పూర్తిచేయడమునకు కేవలము అన్యము-వలన-జైన్ అయిన నిర్ధారణకు భేదం ఉన్నది , అనగా నిర్ధారమునకు బాహ్యంగా ఉండే నిర్ధారణకూ భేదము ఉన్నది. గుణాత్మకము యొక్క పరిధిలో భేదితములైన ,

అవ్యవహిత, గుణాత్మక జైన్ యొక్క లుప్తిత-భవము - మరియు అవ్యవహిత, గుణాత్మక జైన్ ఒక దానికి ప్రతిగా ఒకటి ఉంటాయి. ఎట్వాస్ **తన-పై** కలిగియున్నది, రెండుగా విడి పోతుంది.ఒకటి దాని బాహ్య డాజైన్. ఈ పార్శ్వం బట్టి అది దాని డాజైన్ కూడా, కానీ దాని అంతర్వర్తిత-జైన్‌నకు చెందినది కాదు. నిర్ధారణ అట్లు **నిర్మాణము** కింద జమ .

2 . ఎట్వాస్ ఒకలాగా లేక అన్యముగా నిర్మాణం కలిగి ఉంటుంది. ఎట్వాస్ ఒకలాగా లేక అన్యముగా నిర్మితమైనట్లు బాహ్య ప్రభావములో , బాహ్య సంబంధాలలో తెలియవస్తుంది. నిర్మాణము ఆధారపడి ఉన్న ఈ బాహ్య సంబంధము యాదృచ్ఛికమనీ , మరియు అన్యము ద్వారా నిర్ధారింపబడుట ఏదో యాదృచ్ఛికమనిపిస్తుంది. కానీ ఇలాగ బాహ్యత్వానికి తనను తెరచి ఎడం ఇవ్వడం (బాహ్యత్వ ప్రభావానికి ఎడం ఇవ్వడం) మరియు నిర్మాణాన్ని పొందడం ఎట్వాస్ యొక్క గుణం.

3 ఎట్వాస్ మారిన పర్యంతం, ఆ మార్పు నిర్మాణంలో ఉంటుంది. అది ఎట్వాస్ యందు ఎద్దైతే అన్యమో అది. ఎట్వాస్ పరివర్తనము లో తనను నిలుపుకుంటుంది. పరివర్తనము కేవలము దాన్ని చంచల అన్య-జైన్ -ఉపరితలాన్నే తాకుతుంది కానీ , ఎట్వాస్ యొక్క నిర్ధారమును తాకదు.

4

నిర్ధారము మరియు నిర్మాణము అట్లు భేదితములు. దాని నిర్ధారము ప్రకారము ఎట్వాస్ తన నిర్మాణము పట్ల నిర్నిమిత్తము. ఎట్వాస్ తన **పై** కలిగియున్నది నిగమనములో పై రెండిటినీ కలుపుతున్న మాధ్యమము. ఎట్వాస్ **పై** -**జైన్**   పై రెండు అంత్యములుగానూ విడిపోయినట్లు తోస్తుంది. సాదా మాధ్యమము , నిర్ధారణ. **దాని ఏకత్వము** నిర్ధారమునకు మరియు నిర్మాణమునకుగూడా చెందినది. నిర్ధారము దానికది నిర్మాణములోకీ, మరియు నిర్మాణము నిర్ధారములోకీ మారతాయి. ఇది ఇంతకు ముందు ఉన్నదే. సంబంధము ఇంచుమించు ఇలాగుంటుంది. అది ఏద్దైతే ఎట్వాస్ తన-యందు-**గానేనో** , అది తన-**పై** కలిగి ఉన్న పర్యంతం, అది అన్యము-వలన-జైన్ గ్రస్తమై ఉన్నది. నిర్ధారము అందువలన అన్యముతో సంబంధమునకు గాను తెరిచి ఉంటుంది. (అది ఎట్లున్నదంటే , ఎట్వాస్ ఇంకా తన-యందే,మరియు

అదే ఎట్వాస్-పై అన్యముగా ఉన్నది. ఎట్వాస్ తాను ఏమిటో అది కావాలంటే , ఇంకా నిర్ధారణ జరిగి అన్యము చేరాలి. కావున అన్యముతో-సంబంధానికి తెరుచుకుని ఉండాలి) నిర్ధారణ ఎట్వాస్ యొక్క ఒక తృటి, దానితో పాటు అది గుణాత్మకమైన భేదము కలది, అంతర్వర్తిత-జైన్ కాక వేరైనది, అన్య డాజైన్ అయి ఉన్నది. అన్యమును తనలో ఇమిడి ఉన్న నిర్ధారణ , అంతర్వర్తితముతో ఏకమై, అన్య-జైన్ ను అంతర్వర్తిత-జైన్ లోకీ, లేక నిర్ధారములోకి తెస్తుంది. తద్వారా అన్య-భవము నిర్మాణమునకు కుదించబడుతుంది. దీనికి భిన్నముగా అన్యము-వలన-జైన్ నిర్మాణమన్నట్లు, వేరు చేయబడి , దాని-కదిగా నిలిపితే , **తన పై** అది ఏమిటో అది దాని పై నున్న **అన్యమే , అన్యము-తన-పై-తాను ఉన్నట్లు** .

కానీ అది తన-తో-తాను సంబంధములో ఉండే డాజైన్ , కావున నిర్ధారణ కలిగిన అంతర్వర్తిత-భవము , కావున **నిర్ధారము**.

రెండూ ఒకదానికి బాహ్యముగా ఇంకొకటి నిలిపిన పర్యంతము, నిర్మాణము ఏదైతే ఒక బాహ్యములో , ఒక అన్యములో ఆధారము కలిగినట్లు తోస్తుందో , ఆ నిర్మాణము నిర్ధారముపై కూడా ఆధార పడినట్లూ, బాహ్య నిర్ధారణ (పరాయి నిర్ధారణగా తోచేది) ఎట్వాస్ యొక్క స్వీయ అంతర్గతము ద్వారా కూడా అయినట్లూ తెలుస్తుంది. ఇకపోగా నిర్మాణము ఎట్వాస్ అంతర్-వర్తితము ఏదో దానికి చెందును . నిర్మాణము యొక్క మార్పుతో ఎట్వాస్ మారును.

5

ఎట్వాస్ యొక్క ఈ పరివర్తనం మొదటి పరివర్తనం వలె కాదు. మొదటిది ఎట్వాస్ తన అన్యము-వలన-జైన్ ప్రకారము మారుట. మొదటి మార్పు కేవలం అంతర్-వర్తితముగా ఉన్నట్లు , అంతర్గత సంగ్రాహ్యమునకు చెందిన మార్పు. ఇకపై మార్పు ఎట్వాస్ యందు కూడా తిష్ఠితము. ఎట్వాస్ ఇంకనూ నిర్ధారితమగుతున్నది . నెగేషన్ ఎట్వాస్ యందే ఉన్నట్లు తిష్ఠితమైనది, తన-లోపలనే-జైన్ (Insichsein)అభివృద్ధి చెందుచున్నట్లు తిష్ఠితమైనది.

6

మొదలు నిర్ధారము మరియు నిర్మాణము ఒకదానిలోకి ఇంకొకటి పరివర్తనము చెందుట వాటి భేదము యొక్క లుప్తీకరణము. దానితో స్థూలముగా డాజైన్ లేక ఎట్వాస్

తిష్ఠితమైనది. గుణాత్మకమైన అన్య-జైన్‌ను తనలోనే ఇముడ్చుకుని ఉన్న 82
భేదమునుండి డాజైన్ లేక ఎట్వాస్ ఫలితములుగా ఘటిస్తున్నాయి. ఈ నెగేషన్ కేవల కాచిత్-గ్రహీతమయ్యే టట్లు, రెండూ కేవలం పోలికలో మాత్రమే అన్యములయ్యేటట్లు రెండు ఎట్వాస్ లు స్థూలముగా పరస్పరం కేవల అన్యములే కాదు . **నెగేషన్ ఇకపై ఎట్వాస్ కు అంతస్థితమైనది-గా**. అవి డాజైన్-అగునవిగా పరస్పరం నిర్నిమిత్తము లై ఉండినవి . కానీ ఈ వేరు వేరన్న నిశ్చితత్వం ఎంతమాత్రమూ అవ్యవహితం కాదు. అన్య-జైన్ ను లుప్తము చేయుట **ద్వారానే** ప్రతీదీ తనతోతాను సంబంధము కలిగి యున్నది. అన్య-జైన్ అంతర్వర్తిత-జైన్ లో , నిర్ధారములో ప్రతిఫలించుచున్నది. (ఇది రెండు ఎట్వాస్ ల స్థితి. ఎట్వాస్ కు లోపలే అన్యము)

7

ఎట్వాస్ **తనలోనుండే అన్యముతో సంబంధపడుతున్నది**.

ఎందుకంటే అన్యజైన్ తన స్వంత తృటిగానే తనలో తిష్ఠితము. దాని తన-లోపల-ఉన్న-జైన్ , నెగేషన్ తో కూడి యున్నది.

ఆ నెగేషన్ ద్వారా స్థూలంగా అది తన నిశ్చితమైన డాజైన్ కలిగి యున్నది.

ఈ డాజైన్ నుండి అన్యము గుణాత్మకంగా భేదము కలట్టిది. తన అన్యము యొక్క నెగేషనే ఎట్వాస్ యొక్క గుణము . తన అన్యమును లుప్తము చేయుటగానే అది ఎట్వాస్ . అందుచేత ఎట్వాస్ కు బయట తిష్ఠితము గావింప బడినది.. అందుచేత మొదలు అన్యము ప్రత్యేకంగా డాజైన్ కి ప్రతిగా ప్రత్యక్షమవుతుంది.మొదలు ఎట్వాస్ కు అన్యము బాహ్యముగానే ప్రతిగా నిలుస్తుంది. ఇదిట్లుండగా నిజానికి దాని సంగ్రాహ్యం ప్రకారం ఎట్వాస్ అన్యముతో కూడి ఉంటుంది . ఈ సంగ్రాహ్యము ప్రకారము వాటి సంబంధమన్నది , డాజైన్ అన్య-జైన్ లోకి, ఎట్వాస్ అన్యములోకి **పరివర్తనము** చెందుట . అన్యము ఎంతనో, ఎట్వాస్ కూడా అంతే అన్యము. తన-లోపల-ఉన్న-జైన్ (Insichsein) అన్నది అన్య-జైన్ యొక్క లేకుండుట. తనలో కలిగి యున్న అన్య-జైన్ లేకుండుట. కానీ అదే సమయములో జైన్ గా భేదితమగుచుండుట. ఎట్వాస్ అన్నదే నెగేషన్. ఎట్వాస్ అన్నదే **అన్యము తనలో ఉండకపోవుట**.

ఎట్వాస్ , అన్యము పట్ల నెగెటివ్ గా వ్యవహరించుట. తనను **తద్వారా** నిలుపుకొనుటగా తిష్ఠితము. ఈ అన్యము , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా ఎట్వాస్ యొక్క తన-లోపల-ఉన్న-

జైన్ అయినది. అది ఎట్వాస్ యొక్క **అంతర్వర్తిత-జైన్**.

దానితో పాటు ఎట్వాస్ ఈ లుప్తమగుట సాదా నెగేషన్ గా దాని-పై ఉన్నది. అనగా దాని నెగేషన్ దానికి బయట ఇంకొక ఎట్వాస్ అని.

అది వాటి ఒకే నిర్ధారణ. ఆ నిర్ధారణ ఎట్వాస్ తన-లో-జైన్ తో ఏకమై ఉంది , ఆ నిర్ధారణ యొక్క నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా.

ఈ నెగేషన్ లు అన్య ఎట్వాస్ ఎదురుగా పరస్పరం ప్రతి.

ఆ నెగేషన్ ల నుండే (రెండు ఎట్వాస్ లు) కలిసి యుక్తమవడం. ఈ నెగేషన్ లే ఒకటి ఇంకొక దానిని (రెండు ఎట్వాస్ లను) నెగేట్ చేసి ఒకదానినొకటి నుండి వేరు చేసేవి.

ఇది **హద్దు**

3

1 **అన్యము-వలన-జైన్** అన్నది **ఎట్వాస్ అన్యముతో కలిగి యున్న** అనిర్ధారిత, నిశ్చిత ఉమ్మడితనము. హద్దు-లో అన్యము-వలన-జైన్-లేకుండుట ప్రస్ఫుటమవుతుంది. ఇది అన్యమును గుణాత్మకముగా నకారించుట. తద్వారా స్వీయ-ప్రతిఫలిత-ఎట్వాస్ నుండి దూరముగా ఉండిపోవుట . ఈ సంగ్రాహ్యము యొక్క పురోగతి ఎంత సంశ్లిష్టమో ఎంత వైరుధ్య భూయిష్టమో తెలుస్తునే ఉంది. ఎందుకంటే హద్దు తనలో ఎట్వాస్ యొక్క ప్రతిఫలితమైన నెగేషన్ గా ఎట్వాస్,అన్యములన్న తృటులను ఆలోచనామాత్రంగా కలిగి యున్నది. ఈ భేదితమైన తృటులు డాజైన్ పరిధిలో **నిజమైనవిగానూ, గుణాత్మకముగా** భేదము గలవిగానూ తిష్ఠితములు.

α) ఎట్వాస్ , అవ్యవహితముగా తన-తో-తాను సంబంధము లో ఉన్న అవ్యవహితము డాజైన్. అది మొదలు అన్యమునకు ప్రతిగా హద్దు ను కలిగి యున్నది. హద్దు అన్నది అన్యము లేకుండుట. ఎట్వాస్ లేకుండుట కాదు. ఎట్వాస్ తన అన్యములో తనను మితీకరించుకుంటుంది. **కానీ అన్యమే ఒక ఎట్వాస్. ఎట్వాస్ , అన్యమునకు ప్రతిగా హద్దును కలిగి యున్నట్లే, అది ఎట్వాస్ అన్యముగా ఆ ఎట్వాస్ ప్రతిగా హద్దు కూడా** .

హద్దు ద్వారా మొదటి ఎట్వాస్ **తన** అన్యమునుండి తనను వేరు చేసుకున్నట్లు. హద్దు ఆ ఎట్వాస్ యొక్క లేకుండుట -**ఆ ఎట్వాస్ యొక్క లేని -జైన్**. కావున హద్దు అన్యము యొక్క లేకుండుటయే గాక ఈ ఎట్వాస్ మరియు ఆ ఎట్వాస్ లేకుండుట , అందుచేత **స్థూలముగా ఎట్వాస్ లేకుండుట**.

కానీ ఎట్వస్ వెసనీయముగా అంతగానూ అన్యము యొక్క లేని-జైన్ , లేకుండుట. 84 దానితో పాటు ఎట్వస్ దాని హద్దు ద్వారా "**ఉన్నది**" అవుతోంది. ఎట్వస్ హద్దు గీస్తున్నట్లు ఉన్నా , అదే హద్దులో ఉంచబడ్డదిగా దిగజారుతోంది . కానీ దాని హద్దు దాని పై అన్యము ముగియటం తోనే కాబట్టి అది ఎట్వస్ యొక్క జైన్ కూడా. **ఇది తన ద్వారానే కాబట్టి** ఇందులో **ఇది క్వాలిటీ/ గుణం**. హద్దు మొదటి నెగేషన్ కాగా, అన్యము (అన్య-ఎట్వస్) నెగేషన్ యొక్క నెగేషనై, ఎట్వస్ యొక్క తన-లో-జైన్ కావున , పైని క్వాలిటీ అన్న సంబంధము ఇట్టి రెండు నెగేషన్ ల దర్శనము అనవలెను. అవ్యవహిత డాజైన్ గా ఎట్వస్ , అన్యమైన ఎట్వస్ ప్రతిగా హద్దు. కానీ ఈ హద్దును తనపైనే కలిగి యున్నది. ఎట్వస్ అన్నది అట్టి మధ్యవర్తనము ద్వారా ఎట్వస్. అలాగే అదే , ఎట్వస్ యొక్క లేకుండుట కూడా. హద్దు మధ్యవర్తనము, తద్వారా ఎట్వస్ ఉన్నది , లేకున్నది కూడా. మరియు అన్యము **ఉన్నది , లేకున్నది కూడా**.

β)

ఎట్వస్ తన హద్దులో అది ఉన్నది, లేకున్నది అన్న పర్యంతము , ఈ తృటులు (ఉన్నది, లేకున్నది) ఒక అవ్యవహిత గుణాత్మక భేదమై ఉన్నవి . కావున ఎట్వస్ యొక్క డాజైన్ మరియు డాజైన్-కానిది విడి విడిగా ఉన్నాయి. ఎట్వస్ తన డాజైన్ ను హద్దుకు ఆవల కలిగి యున్నది (సామన్యంగా హద్దులో ఉన్నట్లు అనుకున్నట్లిది) . అలాగే ఎట్వస్ అయిన అన్యము హద్దుకు ఆవల తన డాజైన్ ను కలిగి యున్నది. హద్దు రెండిటికీ మధ్య. అందులో అవి అంతమవుతున్నాయి. అవి **డాజైన్ ను**. **హద్దుకు ఆవల** కలిగి యుంటాయి. హద్దు ఒక్కొక్కదాని లేకున్నది , ఒక్కొక్కదాని అన్యము.
ఇలాగ హద్దు, ఎట్వస్ వేరు వేరు అన్నదాని ప్రకారం , రేఖ తన హద్దు అయిన బిందువుకు ఆవల మాత్రమే రేఖ. సమతలం తన హద్దు రేఖకు ఆవల సమతలం. ఘనము , తన హద్దైన సమతలమునకు ఆవల నే ఘనము. ఇది హద్దు గురించిన మొదటి కల్పన. కల్పన అన్నది సంగ్రాహ్యము తన-బయట-ఉండుట. ఇక్కడ హద్దు అంతరిక్షమునకు సంబంధించిన వస్తువుగా ఎంచుకున్నది.

γ)

ఇక పోగా ఎట్వస్ , హద్దు కు ఆవల ఉన్న ప్రకారం , హద్దులేని ఎట్వస్ , స్థూలంగా కేవలం డాజైన్. అది తన అన్యమునుండి భేదితము కాదు. అది డాజైన్ మాత్రమే. అన్యము

కూడా అదే నిర్ధారము కలది. రెండూ ఒక్కొక్కటి కేవలం ఎట్వస్,లేక ఒక్కొక్కటి 85 అన్యము. కావున రెండూ అదే. కానీ ఇది మొదలు దాని అవ్యవహిత డాజైన్. ఆపై హద్దు అన్న నిర్ధారణ తో తిష్ఠితము. ఆ నిర్ధారణలో రెండూ అవి ఏవో , అవి అయి ఉన్నవి, భేదితములై ఉన్నవి. హద్దు, వాటి ఉమ్మడి భేదము. హద్దు , డాజైన్ వలె , వాటి ఏకత్వమూ అదే , వాటి భేదమూ అదే. హద్దుకీ, డాజైన్ కీ గల ఈ ద్విత్వము ఏమిటంటే ఎట్వస్ దాని డాజైన్ ని హద్దులోనే కలిగి యున్నది. హద్దు మరియు అవ్యవహిత డాజైన్ రెండూ ఒకదాని నెగెటివ్ ఒకటి. ఎట్వస్ తన హద్దు లోనే ఉన్నది. ఎట్వస్ తనను తన నుండి వేరు చేసుకుంటుంది. తన లో నుండి తన జైన్-కానిది వైపు సూచిస్తుంది. దానిని తన జైన్ అంటుంది. అందులోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. దీనిని ఇంతకు పూర్వం ఉదాహరణకు అన్వయిస్తే , తన నిర్ధారముగా ఎట్వస్ తన హద్దు లోనే ఉన్నది.
కావున రేఖ హద్దులో అంతమొందుతుంది ,హద్దు డాజైన్ గా రేఖకు బయట ఉన్నది , బిందువు రేఖకు హద్దు కావడం మాత్రమే కాదు , రేఖ సమతలానికి హద్దు కావడం మాత్రమే కాదు, ఏమంటే సమతలం రేఖలో అంతమొందుతుంది, అలాగే సమతలం ఘనము యొక్క హద్దు కూడా.
ఇవన్నీ కాక బిందువులో రేఖ ప్రారంభవుతుంది. అది దాని నిరపేక్ష ఆరంభం. అది దాని రెండు వైపులా హద్దులేనంత పర్యంతం లేక అనంతముగా కొనసాగినట్లు ఊహిస్తే బిందువు రేఖ యొక్క అంశం అవుతుంది, రేఖ సమతలం యొక్క అంశం అవుతుంది, సమతలం ఘనం యొక్క అంశం అవుతుంది. ఈ హద్దులు దేని హద్దులో దాని సూత్రాలు. నూరవదిగా ఒకటి హద్దు, కాని అది మొత్తం నూరు యొక్క అంశం.

ఇంకొక నిర్ధారము , ఎట్వస్ తన హద్దులో కలిగిన చంచలత్వం మరియు అస్థిరత. అస్థిరత ఎట్వస్ కు అంతర్గతం. అది **ఒక వైరుధ్యం**. తనను తననుండి బయటకు పంపుకుంటుంది. కావున బిందువు తన ఈ గతితర్కం అవుతున్నది . బిందువు రేఖగా అయ్యే గతితర్కం. రేఖ సమతలమయ్యే గతితర్కం. సమతలం మొత్తం అంతరిక్షమయ్యే గతితర్కం. రేఖ, సమతలం, మరియు అంతరిక్షం గురించి రెండవ నిర్వచనం ఏమిటంటే బిందువు **చలనం** వలన రేఖ, రేఖ చలనం వలన సమతలం ఉద్భవిస్తాయి అని . ఈ బిందువు, రేఖ మొదలైన వాటి చలనాన్ని యాదృచ్ఛికమనీ,

కేవల కల్పితమనీ అనుకోవచ్చు. కానీ ఇది వెనుకకు వెళ్ళి చూస్తే అర్ధమవుతుంది.   86 రేఖ మొదలైనవి పుట్టే నిర్ధారములు వాటి **అంశములు** మరియు **సూత్రములు**. అవి వాటి హద్దులు కూడా. కావున రేఖలు మొదలైనవి ఉత్పత్తి అవడం యాదృచ్చికమనో, కల్పన అనో అనుకో కూడదు. బిందువు, రేఖ, సమతలం తనలో తాను వైరుధ్యమైన ప్రారంభములు, తమ నుండి తమను బహిష్కరించుకుంటాయి, బిందువు తన సంగ్రాహ్యము ద్వారా రేఖ అవుతుంది, బిందువు **తనను తానే చలింపజేసుకుంటుంది**, రేఖ ఉత్పన్నం అవుతుంది, ఇదంతా కూడా ఎట్వాస్ యొక్క సంగ్రాహ్యం లో ఉన్న హద్దులోనే ఉన్నట్టిది.

కానీ ఇక్కడ అంతరిక్షము యొక్క పరిగణనలో ఈ అన్వయం జరిగింది. ఎత్తి చూపినదేమంటే, బిందువు కాచిత్-గ్రహీతమైన హద్దు. కానీ **ఒక డాజైన్ లో** . డాజైన్ మొత్తం అనిర్ధారితంగా తీసుకోబడింది. అది పేరొందిన నిరపేక్షం , కాచిత్-గ్రహీత అంతరీక్షం . ఏ అంతరీక్షం నిరంతరాయమైన ఒకదాని-బయట-ఒకటిగా జైన్ అగునో, అందునుండి కాచిత్-గ్రహీతం . నిరంతరాయం అవడం చేత హద్దు కాచిత్-గ్రహీత నెగేషన్ కాదు. కానీ బిందువు/రేఖ వంటి **ఈ డాజైన్**-లో , అది **అంతరీక్ష**-నిర్ధారణ కాబట్టి, ఇది కాచిత్-గ్రహీత నెగేషన్ కీ నిరంతరాయత్వానికీ మధ్య వైరుధ్ధం. అందుచేత రేఖ యొక్క పరివర్తనం , రేఖ పరివర్తిత-జైన్ అవడం అంతా ఏమిటంటే ఏ బిందువు ఉండదు, ఏ రేఖా , ఏ సమతలమూ ఉండదు.

ఎట్వాస్ తన అంతర్గత హద్దు తో స్వీయ వైరుధ్యంగా తిక్షితం అయింది , తద్వారా అది తనలో నుండి బయటకు సూచిస్తుంది. బయటకు నెట్టబడుతుంది. అదే **పరిమితం .**

1

డాజైన్ నిర్ధారించ బడును. ఎట్వాస్ కు గుణము ఉన్నది. గుణము ఉండుటలో ఎట్వాస్ నిర్ధారణ పొందుటయే గాక , హద్దులో ఉంచబడుతున్నది. దాని గుణమే దాని హద్దు. అటువంటి హద్దుకు వశమై, ముందు రూఢిగా ఉన్నట్లుగానూ , స్థిరప్రశాంతత కలిగిన డాజైన్ గానూ ఉంటుంది. కానీ ఈ నెగేషన్ అభివృద్ధి చెందుతుంది. దాని డాజైన్ మరియు నెగేషన్ ల విరుద్ధద్వంద్వము ఎట్వాస్ లోనే , నెగేషన్ దాని యందే హద్దుగా, ఆ హద్దు ఎట్వాస్ యొక్క తన-లోనే-జైన్ గానూ మరియు ఎట్వాస్ తన పై **అగుటగానూ** కావడం, దాని పరిమితత్వము .

2

వస్తువులు నశ్వరములు/ **పరిమితము**లు అన్నప్పుడు, అర్థం ఏమిటంటే అవి నిర్ధారణ కలిగి ఉండడమే కాదు, గుణము వట్టి యదార్థమవడమే కాదు , దాని-యందు-ఉండే నిర్ధారమే కాదు, అది హద్దులో బంధించబడి మాత్రమే లేదు, అది డాజైన్ ని దాని హద్దుకు బయట కలిగి యున్నది. దాని నైజము బహుశ నిస్త్-జైన్ (జైన్ కానిది) అయి ఉండవచ్చు, అదే డాజైన్ యొక్క జైన్ అయి ఉండాలి.

నశ్వరము, పరిమితము అయిన వస్తువులు ఉన్నాయి.కానీ వాటి సంబంధము వాటి తోనే. అవి నెగెటివ్ గా తన-తో-తానే సంబంధపడినా, ఈ స్వీయ సంబంధములో కూడా, తన-కు ఆవల, తన జైన్ కు ఆవలకి పోతున్నాయి. అవి ఉన్నాయి, కానీ , ఈ జైన్ యొక్క సత్యం వాటి అంతం. నశ్వరములు/పరిమితములు తమను పరివర్తనం చేసుకోవడమే కాదు, ఎట్వాస్ స్థూలంగా పరివర్తనమయేదే, పరిమితము నశిస్తుంది. అది నశించకుండడం కేవలం అసంభావ్యమే కాదు, అది నశించకుండా "**ఉండ**"లేదు. పరిమితములైన వస్తువుల జైన్ అటువంటిది. దాని నాశనానికి బీజము తన-యందు-జైనే. దాని పుట్టిన క్షణమే దాని గిట్టే క్షణము.

α. Die Unmittelbarkeit der Endlichkeit

పరిమితత్వం యొక్క అవ్యవహితత్వం

1

వస్తువుల నశ్వరత్వము/పరిమితత్వము నకు సంబంధించిన ఆలోచనలో విచారం ఇమిడి ఉంది. ఎందుకంటే అది ఉచ్చస్థాయికి తీసుకెళ్ళిన గుణాత్మక నెగేషన్ . అది సరళమైన నిర్ధారణ. అటువంటి నిర్ధార సరళత్వములో , నిర్ధారము నుండి భేదితమైన నిశ్చితమైన జైన్ , తనలో పతనం కానివ్వదు . అట్లు పరిమితత్వము వెనుకకు మరలినట్టిది. పరిమితత్వము నెగేషన్ యొక్క ఈ గుణాత్మకమైన సరళత్వమువలన , నీస్త్ కీ, నాశనానికీ మరియు జైన్ కీ గల విరుద్ధద్వంద్వములో , జైన్ కు విరుద్ధముగా వెనుకకు మరలినట్టిది. పరిమితత్వము ఇందువలన యుక్తివాదానికి చెందిన హఠం పై నిలిచిన వర్గమనవచ్చును. స్థూల నెగేషన్ లైన - నిర్మాణము, హద్దు తమ అన్యమయిన డాజైన్ తో సద్దుకు పోతాయి. కాచిత్-గ్రహీ నిస్త్ కూడా తనకు-తనుగా అన్న కాచిత్-గ్రహీతత్వమును వదిలివేస్తుంది. కానీ పరిమితత్వము **అంతర్వర్తితముగా బిగిసిపోయిన** నెగేషన్. అది దానికే చెందిన - ఉన్నది- అన్న నిశ్చయార్థకమైన దానికి వ్యతిరేకముగా నిలుచును .

పరిమితం అన్నది కదలాలంటే, అది తన అంతానికి నిర్ధారించినది కాబట్టి, కేవలం తన అంతానికే కదలాలి. పరిమితం తన నిశ్చితమైన నిర్ధారణను , తన అనంతము-అపరిమితము వరకు తీసుకు రాకుండా, దానితో సంబంధపడకుండా నిరాకరిస్తోంది. నిర్ధారము నీస్త్ తో విడదీయలేనట్లు తిష్ఠితము. కావున తన అన్యమైన నిశ్చితము తో సద్దుబాటుకు వీలు లేకుండా తెంపి వేయబడింది. కావున పరిమితములైన వస్తువుల నిర్ధారము వాటి **అంతము** తప్ప వేరు కాదు. యుక్తివాదము ఈ పరిమితత్వం గురించి విచారములో ఉండిపోయి నిస్త్-జైన్ ను వస్తువు యొక్క నిర్ధారమును చేసి , నిస్త్-జైన్ ను **అనశ్వరము** , **నిరపేక్షము**ను చేస్తుంది . వస్తు పరిమితత్వము దాని అన్యమైన దానిలో , అనగా నిశ్చితత్వములో అంతం కావచ్చు . కావున నిశ్చితము నుండి పరిమితత్వము విడివడుతున్నది. పరిమితము నిశ్చితమునకు చెందిన పరిణామ రహితము. తన అన్యములోకి మారదు , అనగా తన నిశ్చితము అన్నదానిలోకి పరివర్తితము కాని

గుణము Qualitat . కావున అది **శాశ్వతము** .

2

ఇది ఒక ముఖ్యమైన పరిగణన. ఏ తత్త్వమూ, ఎలాటి వివేకవంతమైన దృక్పథమూ , పరిమితము నిరపేక్షమన్న వైఖరిని నెత్తికెత్తుకోదు. పరిమితము గురించి అందుకు వ్యతిరేకమైన అభిప్రాయమే ఉంది. పరిమితము మితి-బద్ధమనీ, కట్టుబడిలో ఉన్నదనీ,నశ్వరమనీ అభిప్రాయం. పరిమితము కేవలము పరిమితమే అనీ, అనశ్వరము కాదనీ అభిప్రాయం. ఇది దాని నిర్ధారములోనూ, ఆ పదం లోనే ఇమిడి ఉన్నది. అభిప్రాయాలు ఎలా ఉన్నా కీలక ప్రశ్న ఏమిటంటే - **నశ్వరత్వమును కొనసాగే స్థితిగా** ఎంచి , నశ్వరత్వము నశ్వరమని ఎంచి **పరిమితత్వము యొక్క జైన్** కలదు అన్న దృక్పథాన్ని స్వీకరిస్తామా అన్నది. **పరిమితము** యొక్క చివరి స్థితి **నశించుటయే** అన్న దృక్పథం ప్రకారం కూడా నశ్వరమన్నది నశ్వరమగుట జరగదు . నశ్వరము/పరిమితము అన్నది అనశ్వరము/అపరిమితము తో పొసగనిది , కలవనిది , రెండూ పరస్పర విరుద్ధములు అన్న దానిపై వక్కాణింపు పై దృక్పథంలో ఉన్నది. అపరిమితము/అనంతము/అనశ్వరము అది జైన్. దానికి నిరపేక్ష జైన్ ఆపాదించబడినది. దానికి నెగెటివ్ గా దానికి వ్యతిరేకము పరిమితము అని చెప్పి గట్టిగా నిశ్చయించడం అయిపోయింది. అనంతము తో కలువలేనిదిగా పరిమితము తాను తన వైపు నిరపేక్షముగా ఉండిపోతుంది. అలా నిశ్చయత్వాన్ని పరిమితము, అనంతము యొక్క నిశ్చయత్వము నుండి గ్రహిస్తుంది , నశిస్తుంది. కానీ అనంతము తోటి కలవడం మాత్రం అసంభవం అని వివరించడం జరుగుతుంది. పరిమితము , అనంతమునకు ఎదురుగా గట్టిగా నిలబడదు, నశించిపోతుంది. ఇంతకుముందు చెప్పినట్లు దాని నశించడం ఆఖరు. కానీ అది నిశ్చయత్వమూ , నిలకడాకాదు. నశ్వరము అన్నది నశించడమే నిలకడా నిశ్చయత్వమూ అవుతుంది. కానీ పరిమితము నిలకడలోకి అంతం కాకుంటే, నిశ్చయత్వములోకి అంతం కాకుంటే, పరిమితము యొక్క అంతము "నీస్త్-నాస్తి" అని అర్థం చేసుకుంటే, మనము మొదటికి వచ్చినట్లవుతుంది, మొట్టమొదటి కాచిత్-గ్రహీత నీస్త్ కొచ్చినట్లవుతుంది. కానీ ఆ నీస్త్ ఎప్పుడో గతించినది.

3

ఈ నీస్త్-నాస్తి , **కేవలం** నీస్త్ గా ఉండాలన్నమాట . కానీ దానికి ఆలోచనలో కల్పనలో భాషలో అస్తిత్వము ఆపాదించబడుతోంది . పరిమితం విషయంలో ఎదురైన

వైరుధ్యమే ఇక్కడ ఎదురవుతోంది . కానీ పరిమితత్వం విషయంలో ఇంకా 90
స్పష్టంగా తెలియుచున్నది. అక్కడ పరిమితము ఆత్మగతం గా తోస్తుంది , కానీ ఇక్కడ
పరిమితము అనంతమునకు ప్రతిగా **సదా నిలిచి ఉంటుందని**వక్కాణించ
బడుతుంది. అది తన యందు ఏమీ లేనిది , ఏమీ లేనట్టుగానే ఉండేది . ఈ విషయాన్ని
చైతన్యము వరకు తీసుకు రావాలి. పరిమితము యొక్క "అభివృద్ధి" ని పరిశీలిస్తే , దాని
యందలి ఈ వైరుధ్యము దాని-లోపలే-పతనమవుతుంది. కానీ పరిమితమును
అందులో లయిస్తుంది , కానీ అది కేవలం గతించేదని చెప్పి గతించడం కాదు, ఆ
గతించడం ఏదైతే నీస్తి అయినదో , ఆ నీస్తి ఆఖరిది కాదు. నశించునది , అది కూడా
నశించునది.

β. Die Schranke und das Sollen

ఆటంకము మరియు కావలసినది

1

కాచిత్-గ్రహీతంగా ఈ వైరుధ్యం ఇది - **ఎట్వస్** పరిమితమై ఉన్నది లేక పరిమితము "**ఉన్నది**". కానీ ఎట్వస్ గానీ, జైన్ కానీ ఇక ఎంతమాత్రమూ కాచిత్-గ్రహీతముగా నిలిపినవి కావు . తనలో ప్రతిఫలించి , తనలోనే-జైన్ గా 'అభివృద్ధి ' చేయబడినది. అది నిర్ధారమును , నిర్మాణమును తన పై కలిగి యున్నది. ఇంకా స్పష్టంగా చెప్పాలంటే తన యందు "హద్దు" కలిగి యున్నది. హద్దు ఎట్వస్ కు "అంతర్గతమై" , తనలోనే-జైన్ యొక్క గుణము/క్వాలిటీ అవుతున్నది, అదే పరిమితత్వము. ఈ పరిమిత ఎట్వస్ సంగ్రాహ్యములో తృటులుగా ఏమున్నాయో ఇక చూడాలి.

2

నిర్ధారము మరియు నిర్మాణము బాహ్య ప్రతిఫలనం లో రెండు **పార్శ్వాలుగా** తోస్తాయి. **అన్య-జైన్** , ఎట్వస్ యొక్క **అంతర్-వర్తితమునకు** చెందినదిగా ఎట్వస్ కలిగి యున్నది. అన్య-జైన్ యొక్క బాహ్యత్వము ఒకవైపు ఎట్వస్ యొక్క అంతర్గతత్వమై ఉన్నది. ఇంకొకవైపు బాహ్యత్వముగా ఎట్వస్ నుండి భేదితమై ఉన్నది. అది ఇంకనూ బాహ్యత్వమే కానీ, కాని ఎట్వస్ **పై** ఉన్నదిగా. ఇదికాక పైగా అన్య-జైన్ **హద్దుగా** , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా నిర్ధారితము. కావున ఎట్వస్ కు అంతర్గతమైన అన్య-జైన్ ,ఆ రెండు పార్శ్వముల సంబంధముగా తిష్ఠితము. మరియు ఎట్వస్ యొక్క తనతోతన ఐక్యత, ఆ ఐక్యతకు నిర్మాణము మరియు నిర్ధారము చెంది యున్నవి, ఈ (ఐక్యతా) సంబంధము తన కే వ్యతిరేకముగా తిరిగిన సంబంధము, తనలోనే ఉన్న హద్దును నెగేట్ చేసే సంబంధము, తన అంతర్గతమయి జైన్ అయే నిర్ధారమునందే హద్దును నెగేట్ చేయుట కూడా ఉన్నది . తనలో-జైన్ , ఏకత్వమై ఉన్నది. కానీ తన నిస్త్-జైన్-గా ఏకత్వమై ఉన్నది. తన-తో-ఒక్కటైన తనలో-జైన్ తన నీస్త్-జైన్ గా (అన్య-జైన్ తో సంశ్లిష్టతలో) తన-తో-తాను సంబంధ పడుతున్నది. కానీ నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా . దానినే నెగేట్ చేసేదీ, కానీ అందులోనె డాజైన్ ను సంరక్షించేది , ఎందుకంటే అది తన-లో-జైన్ గుణమే కాబట్టి .

ఎట్వస్ యొక్క స్వంత హద్దు , ఎట్వస్ కి చెంది నెగెటివ్ గా , అలాగే దాని

వెసనీయముగానూ తిష్ఠితమైనది. అది కేవలం హద్దు కాదు.

అది **ఆటంకము** ***Schranke***. ఆటంకం నెగేట్ చేసేదిగానే తిష్ఠితం కాదు. నెగేషన్ రెండు అంచులు కలది. నెగేట్ చేసేదిగా తిష్ఠితము హద్దు. ఇది స్థూలంగా ఎట్వస్,అన్యముల ఉమ్మడి తనము. ఇది నిర్ధారము యొక్క అంతర్-వర్తిత-జైన్ **Ansichsein** నిర్ధారణ కూడా. ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ , తన భేదితముతో నెగెటివ్ సంబంధముగా హద్దు.

ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ తనతోతన నెగెటివ్ సంబంధముగా ఆటంకము.

కావున ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ ఇంకా ఘటించవలసినది "**కావలసినది**".

3

ఎట్వస్ నందు ఉన్న హద్దు "ఆటంకము" కావున, అది తనలోకి పోవాలి అంటే **తనకు ఆవల పోవాలె**. తనపైననే తనతో ఒక నీస్త్-జైన్ అగుచున్నదానితో వలె సంబంధపడాలి. ఎట్వస్ యొక్క డాజైన్ , హద్దు దగ్గర ప్రశాంతంగా, నిర్నిమిత్తంగా పడిఉంటుంది. హద్దు యొక్క లుప్తిత-జైన్, హద్దుకు నెగటివ్ అయిన అంతర్-వర్తిత-జైన్ అయిన పర్యంతము , ఎట్వస్ తన హద్దుకు ఆవల పోతుంది. ఎట్వస్ నిర్ధారములోనే ఆటంకముగా ఉన్నది కాబట్టి ఎట్వస్ **తన నుండే** ఆవలకు పోతున్నది.

"కావలసినది" Sollen ద్వంద్వ నిర్ధారము కలిగియుంటున్నది. ఒకసారి నెగేషన్ కు వ్యతిరేకముగా అంతర్-వర్తిత-జైన్ అయితున్న నిర్ధారము , ఇంకొక సారి అదే నిస్త్-జైన్ గా . ఆ నీస్త్-జైన్ అంతర్-వర్తిత-జైన్ నుండి భేదిస్తున్న "ఆటంకము" గా , దానితో పాటు అంతర్వర్తిత-జైన్ అయితున్న నిర్ధారముగా కూడా.

4

పరిమితము తనను , తన నిర్ధారమునకు మరియు హద్దు కల సంబంధముగా నిర్ధారించుకున్నది. పరిమితము ఈ సంబంధములో "**కావలసినది**"(అంతర్-వర్తిత-జైన్) , ఈ కావలసినది "ఆటంకము". రెండూ పరిమితము యొక్క తృటులు. కావున రెండూ పరిమితములే, కావలసినదీ - ఆటంకమూ పరిమితములే. కానీ ఆటంకమే పరిమితమని **నిలుపబడుతున్నది**. "కావలసినది" కేవలము అంతర్వర్తనమునకు మితమై తోస్తుంది అంటే అంటే మన కు ఆటంకితమని తోస్తుంది . దాని యందే ఉన్న హద్దు తో గల సంబంధము వలన అది ఆటంకితమైతున్నది. కానీ ఈ ఆటంకము అంతర్-వర్తిత-జైన్‌లో దాగి యున్నది. దాని డాజైన్ ప్రకారం , అనగా ఆటంకమునకు ప్రతిగా , దాని నిర్ధారణ ప్రకారము అది అంతర్వర్తిత-జైన్ గా తిష్ఠితము.

5

ఏద్దైతే కావలసినదో , అది ఉన్నది ,లేదు కూడా. అది ఉన్నద్దైతే అది కేవలము జైన్ మాత్రమే కాదు. కావున కావలసినది వెసనీయముగా ఆటంకము ను కలిగియున్నది. ఈ ఆటంకము పరాయిది కాదు. **ఏద్దైతే దానిది కావలసినదో** , అది **నిర్ధారము**, అది ఇప్పుడు తిష్ఠితము, నిజానికి ఉన్నప్రకారము కేవలము అది ఒక నిర్ధారణ.

6

ఎట్వస్ యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ తన నిర్ధారములో తనను "కావలసినది"గా కుదించుకుంటున్నది. ఎందుకంటే ఏద్దైతే అంతర్-వర్తిత-జైనో , అదే దృష్టిలో అది నీస్ట్-జైన్(జైన్ కానిది) కూడా. తన-లోనే-ఉన్న-జైన్ లో , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ అయి , ఆ అంతర్-వర్తిత-జైన్ ఒక నెగేషన్ గా అన్యముతో ఐక్యత అయి ఉన్నది. అది గుణాత్మకముగా ఇంకొక హద్దు కూడా. తద్వారా ఐక్యత గుణాత్మక అన్యముతో **సంబంధము** అవుతున్నది. పరిమితము యొక్క "ఆటంకము" బాహ్యామైనది కాదు. పరిమితము యొక్క స్వీయ నిర్ధారమే తన ఆటంకము కూడా. ఆటంకము ఆటంకమే మరియు (అంతర్-వర్తిత-జైన్) కావలసినది కూడా. పరిమితము రెండిటికీ ఉమ్మడి. పరిమితములో రెండూ ఒకటే.

7

"కావలసినది"గా పరిమితము తన ఆటంకమును దాటి పోతున్నది. అదే నిర్ధారణ దాని నెగేషన్. కాని అది లుప్తము అయితున్నది. లుప్తము అయి దాని అంతర్-వర్తిత-జైన్ అయితున్నది. దాని హద్దు , దాని హద్దు కాకున్నది.

"కావలసినది"గా ఎట్వస్ తన ఆటంకము కంటే పైకి ఉద్ధరించబడుతున్నది. ఇందుకు భిన్నముగా ఎట్వస్ "కావలసినది" గానే తన "ఆటంకము"ను కలిగి యున్నది. రెండూ విడదీయలేనివి. ఎట్వస్ తన నిర్ధారములో నెగేషన్ ను కలిగి యున్నది గావున ఆ పర్యంతము "ఆటంకమును" కలిగియున్నది. నిర్ధారము ఆటంకము యొక్క లుప్తిత-జైన్ కూడా.

γ. Übergang des Endlichen in das Unendliche

పరిమితము అనంతము లోకి పరివర్తనము

"కావలసినది" దానికది "ఆటంకాన్ని" కలిగి ఉంటుంది. ఆటంకము , కావలసినది ని కలిగి ఉంటుంది. వాటి సంబంధము పరిమితమే. పరిమితము ఆ రెండిటినీ తనలో-జైన్ నందు కలిగి యున్నది. దాని నిర్ధారము యొక్క ఈ తృటులు గుణాత్మకంగా విరుద్ధములు. ఆటంకము , కావలసినది యొక్క నెగెటివ్ గానూ, కావలసినది ఆటంకము యొక్క నెగెటివ్ గానూ నిర్ధారింపబడ్డాయి. కావున పరిమితమన్నది , తన-లోనే వైరుధ్యమై ఉన్నది. అది తనను లుప్తము చేసుకుంటుంది. నశిస్తుంది. కానీ ఈ ఫలితము స్థూలముగా "నెగెటివ్". 1 ఇది దాని **నిర్ధారమే**. అయితే అది నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివ్ . కావున పరిమితము దాని నశించుటలో నశించుటలేదు. అది మొదలు **ఇంకొక** పరిమితము అవుతోంది. అది కూడా ఇంకొక పరిమితములోకి పరివర్తనము చెందుటగా. **ఇట్లు అనంతముగా**. 2 కానీ ఈ ఫలితాన్ని పరిశీలిస్తే తెలిసేది, ఈ పరిమితము తాను నశించుటలో , తన ఈ నెగేషన్ ను, తన-అంతర్వర్తిత-జైన్‌ను చేరింది. అందులో అది **తన-తో-తాను కలుస్తోంది**. దాని ప్రతీ తృటీ ఇదే ఫలితాన్ని కలిగి యున్నవి. కావలసినది, ఆటంకమును దాటి పోవుతున్నది, అట్లు పోవుటలో తననే దాటి పోవుతున్నది. తనను దాటి పోవుట అంటే అన్యమునకు పోవుటయే, దాని అన్యము ఆటంకమే ఆటంకము లోనికి పోవుటయే. ఆటంకము తనను దాటి అవ్యవహితముగా తన అన్యమును సూచించును. అది మళ్ళీ కావలసినది అవుతుంది . ఇది మళ్ళీ అదే విధంగా రెండుగా చీల్చుటకు దారితీస్తుంది . **అంతర్వర్తితజైన్‌ను, డాజైన్ ను** రెండుగా చీల్చుట, చీల్చగా రెండవదైన ఆటంకము , కావలసినదే. తననుదాటి పోవడం ఇక్కడ తనతో కలవడం అవుతున్నది. **తనతోతన ఈ ఏకత్వం** , అది నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్, అది నిశ్చితమైన జైన్. అది పరిమితము యొక్క అన్యము. పరిమితము యొక్క అన్యముగా మొదటి నెగేషన్ ను తన నిర్ధారణగా కలిగి యుండవలసినది . ఆ అన్యము **అనంతము**.

అనంతత్వము

అనంతము దాని సరళమైన సంగ్రాహ్యము ప్రకారము నిరపేక్షం యొక్క కొత్త నిర్వచనముగా మొదలు పరిగణించబడుతుంది. అది నిర్ధార రహిత సంబంధముగా తిష్ఠితము - **జైన్** గానూ , **అగుట**గానూ నిలుపబడిన తన-తో-తన నిర్ధార-రహిత సంబంధము. డాజైన్ నమూనాలు నిర్ధారముల శ్రేణి అవుతాయి. ఆ శ్రేణిని నిరపేక్షము యొక్క నిర్వచనములుగా పరిగణించవచ్చును. ఎందుకంటే ఆ డాజైన్ పరిధిలోని నమూనాలు వాటికవి అవ్యవహితముగా కేవల నిర్ధారణలుగా , పరిమితములుగా తిష్ఠితములు. కానీ అనంతము నిరపేక్షము కింద లెక్క, అది స్పష్టంగా పరిమితము యొక్క నెగేషన్ అని నిర్ధారితమైనది. జైన్ మరియు "అగుట" తమ యందు ఎట్టి ఆటంకమూ కలిగిలేకున్నా , ప్రదర్శించకున్నా , అనంతములో సంబంధము కలిగియుండడానికీ సమర్థములై ఉన్నవి. అనంతములో ఆటంకము నెగేట్ అవుతున్నది అంతమాత్రాన అనంతము నుండి ఆటంకము, పరిమితత్వము తొలగింపబడలేదు . ముఖ్యమైన సంగతి , లోపభూయిష్టమైన అనంతత్వము నుండి సత్యమైన అనంతత్వము యొక్క సంగ్రాహ్యమునకు గల భేదము తెలుసుకోవడం. అలాగే వివేక యుక్తమైన అనంతత్వమును, యుక్తిపూర్వకమైన అనంతత్వమునుండి వేరు చేయడం. యుక్తిపూర్వకమైన అనంతత్వము **పరిమితీకరించిన** అనంతము. అనంతము నుండి పరిమితాన్ని వేరు చేసి, అనంతాన్ని శుద్ధంగా నిలబెట్టాలన్నా అది పరిమితీకరించబడుతోందని తెలియవస్తోంది . అనంతము అన్నది

1. పరిమితము యొక్క నెగేషన్ గా నిశ్చితమైన సాదా నిర్ధారము.

2 కానీ అది పరిమితము తో **పరస్పర నిర్ధారములో** నున్నది. అలాగ కాచిత్-గ్రహీత -**ఏకపక్ష అనంతము.**

3 పరిమితములాగే ఈ అనంతము తనను లుప్తము చేసుకొనుట **ఒకే** క్రియగా. ఇది **నిజమైన అనంతము.**

a. Das Unendliche überhaupt

స్థూలంగా అనంతము

అనంతము నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్. నిశ్చితమైనది. జైన్. తనను ఆటంకిత్వము నుండి పునరుద్ధరించుకున్నది. అనంతము **ఉన్నది**. మొదటి అవ్యవహిత జైన్ కంటే ఇంకా చిక్కని

తీవ్రమైన అర్థంలో ఉన్నది. అది సత్యమైన జైన్. అనగా ఆటంకము నుండి ఉద్ధరించుకొనుట. అనంతము అనగానే ఆలోచనకు, మేధస్సుకు అంతా స్పష్టమైనట్లు తోచవచ్చు. ఎందుకంటే ఆలోచనలో, మేధస్సులో తనకు తాను నిలువగలిగిన కాచిత్-గ్రహీతమే కాక, తనను తన వరకు ఉద్ధరించుకుంటుంది . అనంతము అన్న ఆలోచనా-కాంతి స్థాయికి ఉద్ధరించుకుంటుంది, ఆలోచనను సాధారణత్వానికి, ఆలోచనను స్వేచ్ఛకూ ఉద్ధరించుకుంటుంది.

అనంతము యొక్క సంగ్రాహ్యము మొదలు ఇలా తెలియవచ్చింది , డాజైన్ తన అంతర్-వర్తిత-జైన్ లో తనను పరిమితమని నిర్ధారించుకుంటుంది మరియు ఆటంకమును దాటి బహిర్గమిస్తుంది . పరిమితము
యొక్క నైజమే తన-ను దాటి బహిర్గమించుట, తన నెగేషన్ ను నెగేట్ చేయుట, అనంతము అగుట. కావున అనంతము దాని-కది సిద్ధముగా ఉన్నట్లు పరిమితము కు **పైన** నిలిచి ఉండదు. అలాగే పరిమితము , అనంతమునకు బయట లేక కింద దాని తనకుతాను నిలిచి ఉండదు. ఏదో ఆత్మగతమైన వివేకాన్ని అవలంబించి మనం పరిమితము నుండి అనంతమునకు పోవటం జరగలేదు . అనంతము వివేకపూర్వక సంగ్రాహ్యము అని , మనము వివేకము ద్వారా కాలబద్ధమైన దానికంటే ఎత్తుకు పోగలమనుకుంటే , ఇది పరిమితమునకు భంగము వాటిల్లకుండా జరగచ్చు, ఎందుకంటే ఇది పరిమితమునకు పట్టని , పరిమితమునకు బయట జరిగే ఉద్ధరణ . అయితే పరిమితమే అనంతత్వమునకు ఉద్ధరించుకుంటే, ఆ పర్యంతము అది పరాయి శక్తి వలన కాదు. అది దాని నైజము. పరిమితము తన-తో-తాను ఆటంకముగానూ, కావలసినదిగానూ సంబంధపడుట , దాని నుండి బహిర్గమించుట , లేక వాటిని (కావలసినది, ఆటంకము) నెగేట్ చేయుటలో తన-తో సంబంధముగా అగుట, వాటిని దాటి ఉండుట ఇది పరిమితము నైజము. స్థూలముగా పరిమితత్వమును లుప్తము చేయుటలో అనంతత్వము లేదు. అట్లుగాక పరిమితము తన నైజము బట్టే అనంతము అగుట. అనంతత్వము పరిమితము యొక్క నిశ్చియమైన నిర్ధారము, ఏదైతే పరిమితము సత్యముగా తన -యందో అది.
కావున పరిమితము , అనంతములో మాయమవుతుంది. ఏదైతే "**ఉన్నదో**" అది **అనంతము** మాత్రమే.

b. Wechselbestimmung des Endlichen und Unendlichen 97

పరిమిత అనంతముల పరస్పర-నిర్ధారము

1

అనంతము "**ఉన్నది**" **ist** .

ఈ అవ్యవహితత్వములో అది **అన్యము**, అనగా పరిమితము **యొక్క నెగేషన్** కూడా.
జైన్-అవుతున్నదిగా (seiende) మరియు అన్యము యొక్క **నిస్త్-జైన్ గా,** అన్య-జైన్ లేకున్నదిగా ఇది **ఎట్వాస్** అన్న కోవకి చెందినది . ఇతోధిక నిర్ధారణ గలిగిన ఎట్వాస్ అని చెప్పాలి.

ఎందుకంటే అది తన-లో ప్రతిఫలనము చెంది , నిర్ధారణ లుప్తమగుట ద్వారా ఫలితంగా ఏర్పడిన డాజైన్ కాబట్టి , తన నిర్ధారణల నుండి భేదము కలిగిన డాజైన్ గా **తిష్ఠిత**మవుతున్నది.

ఈ రీతిగా హద్దు ఉన్న ఎట్వాస్ కోవలోకి మళ్ళీ చేరుతోంది.

పరిమితము , ఈ నిర్ధారణ ప్రకారము , అనంతమునకు ప్రతిగా **వాస్తవమైన డాజైన్** గా నిలుస్తుంది.

కావున అనంతమూ మరియు పరిమితమూ , గుణాత్మకమైన **సంబంధములో** ఒకదానికొకటి **బాహ్యముగా** ఉండిపోయి , అనంతము యొక్క అవ్యవహిత జైన్- తన నెగేషన్ ల జైన్ ని మేల్కొల్పినట్లు, అనగా పరిమితమును మేల్కొల్పినట్లు , ఏ పరిమితము అనంతములో మాయమయినట్లు తోచిందో దానిని మేల్కొల్పినట్లు అయిందిప్పుడు.

2

కానీ అనంతము మరియు పరిమితము ఈ రకమైన సంబంధములోనే లేవు.అవి ఇంకా నిర్ధారణకు లోనవుతాయి, **ఒక దానికొకటి అన్యము** అని నిర్ధారింపబడతాయి .

పరిమితత్వము ఆటంకముగా తిష్ఠించబడిన ఆటంకము (als Schranke gesetzte Schranke), అది నిర్ధారముతో తిష్ఠితమైన డాజైన్, తన **అంతర్-వర్తిత-జైన్** లోకి పరివర్తనమయేది, అనంతం **అగునది**.

అనంతత్వము , **పరిమితము యొక్క నీస్త్ -పరిమితము యొక్క కాదు.**

అనంతత్వము, పరిమితము యొక్క అంతర్-వర్తిత- జైన్ మరియు **కావలసినది** . కానీ

ఇది తన-లోనే-ప్రతిఫలించగా , “కావలసినది నెరవేరినట్టిదై ", తన-తోనే
సంబంధములో ఉన్నదైన , మొత్తం నిశ్చితమైన జైన్ గా.
(ఈ)అనంతత్వములో ముందే ఉన్న తృప్తి ఏమిటంటే , అన్ని నిర్ధారణలూ, అన్ని మార్పులూ, అన్ని ఆటంకాలూ, దానితో పాటు “కావలసినది” కూడా లుప్తమవటం ద్వారా మాయమయినాయి.
ఇది పరిమితము-కానిదిగా తిష్ఠితము.

పరిమితము యొక్క ఇటువంటి నెగేషన్ గా ఇక్కడ నిర్ధారితమైతున్నది అంతర్వర్తిత-జైన్ . ఆ అంతర్వర్తిత-జైన్ నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా నిశ్చితము.
కానీ ఈ నిశ్చితముగా నిలుచునది అది **గుణాత్మక అవ్యవహిత** స్వీయసంబంధం, **జైన్**.
దీనంతటి ద్వారా అపరిమితము/అనంతము వర్గముగా వెనుకకుమరల్చబడ్డది , ఒక వర్గముగా అది పరిమితమును తన ఎదురుగా కలిగి యున్నది..
అపరిమితము/అనంతము యొక్క నెగెటివ్ నైజమును జైన్-అగుచున్నది. జైన్ – అగుచున్నదిగా పరిగణించి మొదటి మరియు అవ్యవహిత నెగేషన్ నిలుపబడుతున్నది.
అనంతము ఈ విధముగా **పరిమితముతో విరుద్ధ-ద్వంద్వములో** బంధింపబడుతున్నది. పరిమితము అన్యముగానూ , నిర్ధారిత వాస్తవ డాజైన్ గా కూడా ఉన్నది. అది తిరిగి తన అంతర్వర్తిత- జైన్ లో, అనంతములో లుప్తితమై-తిష్ఠించబడుతున్నది. ఇది నాస్తి -పరిమితము. ఇది నెగేషన్ నిర్ధారణలో ఒక జైన్.
పరిమితమునకు ప్రతి , స్థితమైన నిర్ధారణలకు ప్రతి, యదార్థములన్న వాటికి ప్రతి అనంతమన్నది అనిర్ధారితమైన శూన్యము, పరిమితమునకు ఆవల నున్నది, తన అంతర్వర్తిత- జైన్ ను **తన డాజైన్ పై కలిగి లేదు**, ఒక నిర్ధారితము అన్నదానిపై కలిగి లేదు.

3

అప>ప>అప>ప ....
అనంతము-పరిమితము , ఒక దానికి ఒకటి అన్యము అన్న గుణాత్మక సంబంధములో తిష్ఠితములు. ఇది **దోష-భూయిష్టమైన అనంతము(Schlecht-Unendliche)**,

యుక్తిపరమైన అనంతము అనవచ్చు. యుక్తికి అదే అత్యున్నత, నిరపేక్ష సత్యం. 99
ఇలాగ సత్యంతో ఏదో ఒక విధంగా సయోధ్య కుదిరిందని యుక్తిపరంగా అనుకుంటే , ఆ తృప్తి ఎలాటి సయోధ్య లేని, పరిష్కారం లేని, నిరపేక్ష వైరుధ్యానికి దారితీస్తుంది. అనంతము ,అనంతము-పరిమితము అన్నవాటిని ఎవరైనా తన వర్గాలకుగాను ఉపయోగించుటో లేక తన వర్గాలను విశ్లేషించుటకో ఉపయోగించుటో చేసిన తక్షణం వారికి ఈ వైరుధ్యం తెలియవస్తుంది, అన్నివైపులనుండీ నశించిపోవడం గమనిస్తారు.. ఇక్కడ వైరుధ్యం ఇది: అనంతానికి పరిమితం డాజైన్ గా ఎదురవుతునే ఉంటుంది. పరిమితము, అనంతము అందువలన అవి రెండు నిర్ధారణలు ,రెండు ప్రపంచాలు . వాటి సంబంధములో అపరిమితము , పరిమితానికి హద్దు మాత్రమే. కావున అపరిమితము కేవలము ఒక నిర్ధారణ కల, **స్వయానా పరిమిత-అపరిమితమే.**

4

ఈ వైరుధ్యం తనలోని విషయసంగ్రహాన్ని స్పష్టమైన రూపాల్లో అభివృద్ధి చేస్తుంది. పరిమితము నిజమైన డాజైన్. అది అలాగే ఉండిపోతుంది. అంతేకాక అది తన నీస్త్-జైన్ (లేకున్నది,కానిది) అయిన అపరిమితము లోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. అపరిమితము మొదలు పరిమితమునకు ప్రతిగా అవ్యవహిత నెగేషన్ నే తన నిర్ధారణగా కలిగి యున్నది. పరిమితము ఆ నెగేషన్ కు ప్రతిగా నెగేట్ చేయబడినదనే కాక కేవలము అన్యము అన్న ప్రాముఖ్యతను కలిగి యున్నది. కావున ఒక ఎట్వాస్ అయి ఉన్నది. ఈ పరిమితమైన ప్రపంచం నుండి తనను ఉద్ధరించుకొనే యుక్తివాదము తాను సర్వోన్నతమని భావించే అపరిమితమునకు చేరగా, ఈ పరిమితమైన ప్రపంచము మాత్రము ఇటువైపు ఉన్నట్లు తోస్తుంది. కావున అపరిమితప్రపంచము పరిమితప్రపంచ మునకు పైన ఉంచబడుతుంది, దాని నుండి వేరుగా విడివడి ఉన్నట్లు నిలుపబడుతుంది.అలాగే పరిమితము , అపరిమితమూ విడ దీయ బడతాయి. వేరు వేరు చోట్ల ఉంచబడతాయి. పరిమితము , డాజైన్ గానూ, కానీ అపరిమితము ఏదైతే పరిమితము నందే ఉన్నదో , అవతల ఎక్కడో , మసకగా, అందనంత దూరంలో ఉన్నట్లు .

5

అలాగ విడదీసినవి కూడా వాటిని విడదీసే నెగేషన్ ద్వారా ఒకదానికొకటి సంబంధపడి ఉన్నాయి. ఇవి , తనలో ప్రతిఫలించే ఎట్వాస్, కలిపే నెగేషన్ అన్యమునకు వ్యతిరేకంగా

ఒకదాని హద్దు. హద్దు తన యందు అన్యమునకు ప్రతిగానే కాక, నెగేషన్ దాని 100
అంతర్వర్తితజైన్ అయి ఉన్నది . కావున ఒక్కొక్కటి హద్దును తన పైనే కలిగి యున్నది. అన్యము నుండి విడదీయుటలో తన పైననే దానికదేగా హద్దును కలిగి యున్నది. కానీ హద్దు మొదటి నెగేషన్ గా, రెండూ హద్దు కలవై, రెండూ తమ-యందు పరిమితములై ఉన్నవి. కానయితే ప్రతీదీ తన-తో-తానే నిశ్చయముగా సంబంధితమై, హద్దు ను నెగేట్ చేస్తున్నవి. తన నీస్త్-జైన్ (తాను కానిది) గా అవ్యవహితముగా తన నుండి ఇంకొకదానిని నెట్టివేస్తున్నది. గుణాత్మకముగా దాని నుండి విడివడి, అన్యమైన జైన్ గా తనకు బయట ఇంకొక దానిని నిలుపుతున్నది. పరిమితము తన నీస్త్-జైన్ గా అపరిమితమునూ, అపరిమితము అలాగే పరిమితమునూ నిలుపు తున్నాయి.
పరిమితము యొక్క నిర్ధారము ద్వారా అనివార్యముగా అపరిమితమునకు పరివర్తనం అయినది. అది అంతర్వర్తిత-జైన్ అయి ఉద్ధరించబడినపుడు పరిమితము నిలకడగా ఉన్న డాజైన్ , కానీ తన-యందు నాస్తి అయి, తన నిర్ధారము ద్వారా కరిగే పోయే దానిగా నిర్ధారింపబడినది. కానీ అపరిమితము నెగేషన్ తోటీ హద్దు తోటీ బంధింపబడినట్లు నిర్ధారింపబడినది. కానీ అది కూడా అంతర్వర్తిత-జైన్ గా , స్వీయసంబంధములోనే ఉండే నిర్ధారము బట్టి చూస్తే , కాచిత్-గ్రహీతముగా **పరిమిత-డాజైన్ అన్నది దాని లో లేదని** తెలుస్తుంది.

కానీ అపరిమితము నెగేషన్ ద్వారా, నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా , నిశ్చయమైన జైన్ గా లభించగా, ఈ నిశ్చయమైనదాన్ని , సాదా గుణాత్మక జైన్ గా తీసుకుని , అందులో ఉన్న నెగేషన్ ను సాదా అవ్యవహిత నెగేషన్ గానూ, నిర్ధారణగానూ, హద్దు గానూ ఉంచబడుతోంది. హద్దు తనకు అంతర్వర్తితమునకు విరుద్ధంగా, తన నుండి తనది కానిదిగా తొలగించినది . తన అంతర్వర్తిత జైన్ నకు వ్యతిరేకమైనది అయిన **పరిమితము తిష్ఠితమవుతోంది**. ఇట్లు ఒక్కొక్కటి తన యందే తన నిర్ధారములోనే అన్యము యొక్క తిష్ఠనము అవడం వలన , అవి **విడదీయరానివి**. కాని వాటి ఐక్యత గుణాత్మక అన్య- జైన్ నందే దాగి యున్నది. అది లోపల ఉంటుంది. అధోస్థరంగా మాత్రమే ఉంటుంది.

6

తద్వారా ఈ ఐక్యత పైకి ఎలా దర్శితమవుతుందో నిర్ధారమవుతున్నది. డాజైన్ లో

పరిమితము అపరిమితము లోకీ , తిరిగి ఇది పరిమితములోకీ పరివర్తనం
అవుతున్నట్లు తిష్ఠితము. కావున అపరిమితం పరిమితము పై, పరిమితము అపరిమితము పై , అన్యము అన్యము పై ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. ప్రతీదీ అన్యముపై తాను స్వంతగా **అవ్యవహిత ఉద్భవము**. వాటి సంబంధము బాహ్యము మాత్రమే అయినట్లు .

7

పరివర్తన ప్రక్రియ ఈ రూపంలో ఉంటుంది. పరిమితమును అధిగమించి అపరిమితములోకి పోవుట. ఇది బయట జరిగినట్లు ఉంటుంది. పరిమితానికి ఆవల ఉన్న ఖాళీలో(అపరిమితంలో) ఏం ఉద్భవిస్తుంది ? అందులోని పొజిటివ్ ఏమిటి ? పరిమితము అపరిమితము విడదీయలేనివి కాబట్టి (లేక తన వైపే ఉన్న అపరిమితమే ఆటంకితమై ఉండుట చేత) హద్దు ఉద్భవిస్తుంది. అపరిమితము మాయమవుతుంది. దాని అన్యమైన పరిమితము ప్రత్యక్షమవుతుంది. కానీ పరిమితము ప్రత్యక్షమవడం అపరిమితానికి బయట జరిగినట్లు, కొత్త హద్దు అపరిమితము లోనుండే పుట్టినట్లు తోస్తుంది. హద్దు ముందే ఉన్నట్లు తోస్తుంది. ఇందులో ఇంతకు ముందు లుప్తం చేయ ప్రయత్నించి విఫలమైన నిర్ధారం లోకి మరలుట ఉన్నది. ఈ కొత్త హద్దు ఇదివరకు లుప్తమైనదే లేక అతిక్రమించబడినదే. మళ్ళీ శూన్యము మరియు నీస్తి తిరిగి వచ్చాయి . అందులో నిర్ధారణ, ఒక కొత్త హద్దు, ఎదురవుతాయి. ఇలాగ **అనంతముగా** కొనసాగుతుంది.

8

పరిమితము , అపరిమితముల పరస్పరనిర్ధారము ఉన్నది. పరిమితము "కావలసినది" తో సంబంధములోనే పరిమితము. లేక పరిమితము , అపరిమితము తో సంబంధములోనే పరిమితము. అపరిమితము , పరిమితముతో సంబంధములోనే అపరిమితము. అవి విడదీయరానివి. అవి ఒకదానికొకటి వ్యతిరేకము కూడా. ఒకటి అన్యమును తన యందే కలిగి యున్నది. ఒక్కొక్కటి తన మరియు తన అన్యము యొక్క ఐక్యత అయి ఉన్నది. దాని నిర్ధారణలో అది ఏమిటో అది కాక , దాని అన్యముగా ఉన్నది.

9

ఇది నెగేషన్ ని నెగేట్ చేసే పరస్పర-నిర్ధారము. ఇది **అనంతములోకి పురోగమనంగా**

తెలియవస్తుంది. అనంతములోకి పురోగమనము ఎన్నో రూపాలలో , ఎన్నో అన్వయాలలో **ఆఖరిదనిపిస్తుంది**. ఇక దానిని దాటలేము. "**ఆ విధంగా అనంతముగా**" అన్న ఆలోచన దాని అంతానికి చేరినట్లు అనిపిస్తుంది.
ఈ తరహా పురోగతి అంతటా ఎదురవుతుంది , అనగా ఎక్కడైతే , సాపేక్ష నిర్ధారములను వాటి వ్యతిరేకత్వము వరకూ కొనసాగిస్తే, తెలియవచ్చేది. అటువంటి వ్యతిరేక నిర్ధారములో అవి విడదీయలేని ఐక్యతలో ఉండి , ఒకటి అన్యమునకు ప్రతిగా స్వతంత్ర డొమైన్ ఆపాదించబడి ఉంటాయి . కావున ఈ పురోగతి ఒక వైరుధ్యము. దీనికి పరిష్కారం లేదు. అది కేవలము "ఉన్నదని" చెప్పబడుతుంది

10

ఇందులో ఏదో ఒక అధిగమించుట ఉన్నది. కానీ అది అసంపూర్తి. ఎందుకంటే బహిర్గమించుటలోనుండి బహిర్గమించుట జరగలేదు . అనంతము ఉనికిలో ఉన్నది.దానిని దాటడం అంటే కొత్త హద్దు తిష్ఠితము. దానితో మళ్ళీ పరిమితములోకి మరలడము. ఈ దోషభూయిష్టమైన అపరిమితము , నిరంతరముగా "కావలసినది" మాత్రమే . అది పరిమితము యొక్క నెగేషనే కానీ దాని నుండి నిజానికి స్వేచ్ఛ పొందలేక పోవడమే. పరిమితము తిరిగి **తన యందే** అన్యమై ప్రత్యక్షమవుతుంది. ఎందుకంటే ఈ అపరితము , పరిమితము తో సంబంధములో ఉన్నట్లుగా ఉన్న ఇంకొక పరిమితము మాత్రమే . కావున అపరిమితము లోకి పురోగమనము అన్నది మళ్ళీ మళ్ళీ పునరావృతమయ్యే ఒకేలాంటి కూటమి , పరిమిత అపరిమితములు ఒక దాని తరువాత ఒకటి ఎదురవుట.

11

అనంత పురోగతి యొక్క అనంతత్వము , పరిమితముతో బంధింపబడి ఉన్నది. తద్వారా హద్దుకు బంధితము అవుతున్నది మరియు స్వయానా అనంతత్వము పరిమితము అవుతున్నది . కానీ అందుచేత అది పరిమితము మరియు అపరిమితముల ఐక్యతగా తిష్ఠితము. కానీ ఈ ఐక్యత వరకు ప్రతిఫలించి చేరడం జరుగదు . కేవలం అందులో , పరిమితములో నుండి అపరిమితము, అపరిమితములో నుండి పరిమితము ఉద్భవించడం మాత్రం జరుగుతుంది . ఇదే అనంతమైన పురోగతికి చోదనము. పురోగతి

ఆ ఐక్యతకి బయట ఉంటుంది. ఊహ మరల మరల పునరావృత్తమయే దానినే 103
అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది.

11

ఆ ఐక్యతకి బయట , అవే మారి మారి నిరంతరంగా ఉద్భవించడం,ఖాళీ అశాంతి, హద్దుని దాటి అపరిమితమునకు పోవుట, అపరిమితములో కొత్త హద్దు ఎదురవుట, అపరిమితములో నిలువలేనట్లే, ఆ హద్దు లో నిలువలేక పోవుట. ఈ అపరిమితము ఆవల ఉన్నది, అందుకోలేనిది, కావున అందుకోవలసినది కాదు అన్న ఒక కచ్చితమైన నిర్ణయము కలిగి యున్నది ఎందుకు అందుకోలేమంటే ఆవల ఉన్నదాని నిర్ధారణ తప్పదు , . జైన్-అగుచున్న నెగేషన్ దానిని వదలదు. ఈ నిర్ధారము ప్రకారము అపరిమితము పరిమితమును ఈ వైపుగా కలిగి యున్నది. పరిమితము కనిష్ఠంగా అపరిమితానికి ఉద్ధరించుకోగలదు. ఎందుకంటే పరిమితము , అపరిమితము యొక్క అన్యము అన్న నిర్ధారమై ఉన్నది. కావున ఇది నిరంతరము. ఇది తిరిగి తాను ఆవల వైపు ఉన్నదాని వలె మారుతుంది . తిరిగి (ఆవల ఉన్నది) ఆవల ఉన్నదానికి భిన్నమైన ఉత్పన్నమయ్యే డాజైన్ ను పొందుతుంది

c. Die affirmative Unendlichkeit

Part A

1

పరిమితము అపరిమితము ఒకదాని నుండి బయటకు రావడం , ఇంకొక దానిలోకి పోవడం,ఒకటి ఇంకొక దానిగా ఇంకొకటి ఒకటిగా నిర్ధారించడం దీనంతటిలో సత్యం దాని-యందే అంతర్వర్తితంగా ఉన్నది. కావలసిందేమంటే మనముందు ఉన్నదానిని స్వీకరించాలి.. ఈ అంతర్గమనము మరియు బహిర్గమనమూ సంగ్రాహ్యము యొక్క బాహ్య యదార్థీకరణ అవుతున్నది .

ఇందులో వేరు వేరు తృటులను పోల్చితే కూడా **ఐక్యత** తెలుస్తుంది . ఈ ఐక్యత సంగ్రాహ్యము ను తెలియజేస్తున్నది . ఇంతకు ముందు వివరించిన అపరిమితము మరియు పరిమితముల ఐక్యత వక్రీకరించబడిన నిజమైన ఐక్యత . పైన చెప్పినట్లు మన ముందు ఉన్న సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్థీకరణ , ఈ వక్రీకరణకు దూరం.

2

దాని అవ్యవహిత నిర్ధారం ప్రకారం తీసుకుంటే పరిమితము లోంచి అపరిమితము వస్తున్నది . నిర్ధారము ప్రకారము పరిమితము యొక్క నెగేషన్ అపరిమితము. అపరిమితము , పరిమితము యొక్క నకార జనితము. పరిమితము ఏదీ అంటే దేనిలోనుండి బయటకు రావాలో అది, దాని నెగేషన్ దాని యందే కలది , అదే అపరిమితము.

ఒక దాని లో దాని అన్యము యొక్క నిర్ధారణ ఉంటున్నది . అనంతమైన శ్రేణి ప్రకారము ఒకటి ఇంకొకదానిని కాదన్నట్లు వేరుగా ఉండాలి. అది తరువాత ఇది , ఇది తరువాత అది అన్నట్లు రావాలి. ఒకటి లేకుండా ఇంకొకటి ని నిలబెట్టలేము. పరిమితము లేకుండా అపరిమితము , అపరిమితము లేకుండా పరిమితము నిలబెట్టలేము. అపరిమితము అనగా పరిమితము యొక్క నెగేషన్ అంటే , పరిమితము గురించి కూడా చెప్పామని అర్థము. అపరిమితము యొక్క నిర్ధారము పరిమితము లేక కాదు.

అపరిమితములో పరిమితము యొక్క నిర్ధారము కనుగొనవలెనంటే , మనం చెప్పేది

మనకు తెలిస్తే చాలు. పరిమితము దాని వైపునుంచి అది లేదు అని ఒప్పుకోవచ్చు. 105 కానీ పరిమితము యొక్క లేదు-లేదు అన్న నకారత్వము అపరిమితము. పరిమితము నుండి అపరిమితమును విడదీయలేము.

ఈ విధమైన అవగాహనతో పరిమితము నైనా అపరిమితమునైనా దానికి **అన్యము**తో ఉన్న సంబంధము లోనే మనం దానిని పరిగణించగలుగుతున్నాము . అపరిమితము , పరిమితము **సంబంధము లేకుండా** పరిగణిస్తే వాటి మధ్య " మరియు" ఉంటుంది.రెండూ స్వంతంత్రములు. ఒక్కొక్కటి తన యందే జైన్-అయేదిగా. ఇలాగ రెండూ ఎదురెదురుగా ఉన్నాయి

అవి ఆ విధంగా ఎలా నిర్మితములో చూద్దాం. అపరిమితము ఆ రెండిటిలో ఒకటి. రెండిటిలో ఒకటి మాత్రమే. అంటే అది పరిమితము. అది మొత్తం కాదు . ఒక పార్శ్వం మాత్రమే. అవతల దాని యందు దాని హద్దు ఉన్నది. అంటే పరిమితమైన అపరిమితము అన్నమాట. కాబట్టి రెండు పరిమితములు ఉన్నాయి. అటువంటి పరిమిత-అపరిమితము అన్నది పరిమితము నుండి వేరయింది. ఒక పార్శ్వం అయింది అంటే అది దాని పరిమితత్వాని కి నిదర్శనం. అంటే పరిమితము తో దాని ఐక్యత అన్నమాట.

ఇక మొదటి పరిమితము విషయానికొస్తే , అది అపరిమితము నుండి వేరుగా దానికది గా ఉన్నది. దానితో అదే సంబంధంలో ఉండడంతో దాని సాపేక్షత , పరాధీనత, క్షణికత అన్నీ తొలగి స్వతంత్రత , రూఢిత్వము అబ్బినవి. ఏవైతే అపరిమితము నకు ఉండాలో అవి ఈ విధముగా పరిమితమునకు అబ్బినవి.

3

రెండు వేరు వేరు నిర్ధారణలతో ప్రారంభించినట్లు అనిపిస్తూ రెండు వేరు వేరు దృక్పథాలుగా తోస్తున్నవి ఇవి. ఒక దాని ప్రకారం పరిమిత అపరిమితములకు వట్టి **సంబంధము** మాత్రమే , ఒకటి దాని అన్యమునకు పోతున్నది.
రెండవదాని ప్రకారము అవి రెండూ విడివడి వేరు వేరు .
రెండూ ఒకటే ఫలితానికి దారి తీస్తున్నాయి. రెండిటికీ బయటి నుండి సంబంధమనుకుంటే , అవి ఒకటిలో రెండు అని తెలుస్తున్నది . ఉంటే రెండు

ఉండాలె . ఒక దాని లో అన్యము యొక్క నిర్ధారము ఉన్నది. దేనికది వేరుగా అనుకుంటే కూడా ఒక దానియందు దాని అన్యము కూడ తృటి గా ఉంటున్నది.

4

దీని నుండి వచ్చేది కుఖ్యాతి పొందిన పరిమిత-అపరిమితముల ఐక్యత . ఆ ఐక్యతే అపరిమితము. అది పరిమితత్వాన్ని తనలో కలిగి ఉంటుంది. అంతే కానీ పరిమితము తననుండి విడివడి ఉండినట్లు కాదు. ఈ లెక్కన ఆ ఐక్యత కూడా రెండు గా ఉండి ఉండాలి. అయితే అవి భేదించాలి కాబట్టి , ఒక్కొక్కట్టి తన యందు రెండిటి ఐక్యత అయి ఉన్నది. కావున రెండు అటువంటి ఐక్యతలు అయినాయి. వాటి ఉమ్మడి లక్షణాన్ని పరిగణిస్తే, ఉమ్మడి గా ఆ రెండు నిర్ధారణలూ , ఒక్కటే, అనగా ఐక్యతలో ఉన్నాయి. అట్లు ఆ ఐక్యత వాటిని నకారిస్తూ తిష్ఠించబడింది. ఎందుకంటే భేదముతోనే అవి ఒక్కొక్కటిగా ఉండగలిగినవి.

ఐక్యతలో , పరిమితము-అపరిమితము తమ గుణాన్ని పోగొట్టుకుని ఒక్కటై ఉంటాయి. వాటి ఏకత్వము లో అవి గుణాత్మక నైజాన్ని వదులుకుంటాయి. ఇది గుణాన్ని వదులుకోవడానికి ఇష్టపడని సామాన్య ఆలోచనకు **వ్యతిరేకంగా ముఖ్యమైన ప్రతిఫలనాత్మక యోచన**. సామాన్య ఆలోచన పరిమితము మరియు అపరిమితము ను వేరు వేరు గుణములుగా ఎంచి వాటిని అలాగే వేరు వేరుగా ఉంచదలచుకున్నది. కాబట్టి ఆ ఏకత్వములో వైరుధ్యము తప్ప వేరు చూడ లేదు. వాటి యొక్క వేరు వేరు అనే గుణాత్మక నిర్ధారణ ను నకారించడం ఎరుగదు. కావున పరిమితము అపరిమితముల సాదా సాధారణ ఐక్యత ను వక్రీకరిస్తుంది (allgemeine Einheit des Unendlichen und Endlichen verfälscht).

నిశ్చితమైన అపరిమితత్వం

PART B

5

ఆ ఏకత్వాలను బేధమున్నవాటిగా తీసుకుంటే -అవి ఒక్కక్కటి అపరిమితము యొక్క ఏకత్వమే, ఒక్కొక్కటి అవే తృటులు కలిగియున్నది , కావున వేరుగా వేరుగా నిర్ధారించడం జరిగింది. అపరిమితమని నిర్ధారించినది తనయందు తనతో విబేధించిన పరిమితత్వాన్ని కలిగి యున్నది. ఈ ఏకత్వములో పరిమితము అంతర్వర్తితము అనగా "దాని-యందు-" గా ఉన్నది. ఈ ఏకత్వములో పరిమితము హద్దు , నిర్ధారణ. అదే హద్దు కానీ అది అన్యము కూడా, అనగా దాని వ్యతిరేకము.. ఈ అపరిమితము యొక్క నిర్ధారము, అంతర్వర్తిత-జైన్ కావలసి యున్నది కాస్తా , అన్యము యొక్క గుణము/ క్వాలిటీ అని జోడించుట వలన వలన పాడైపోయింది. అలాగ అది ఒక **పరిమితీకరించిన** అపరిమితము.

అదే విధంగా, పరిమితము - ఏకత్వములో కేవలము- అంతర్వర్తిత-జైన్-కాదు కాబట్టి ఏకత్వం ప్రకారం తన వ్యతిరేకమును తనయందు కలట్టిది కాబట్టి అది తన విలువను మించి అపరిమితమునకు - పైకి లేపబడినది. అది **అపరిమితీకరించిన** పరిమితము

6

యుక్తివాదం పైన చెప్పిన రెండు ఏకత్వాలనీ వక్రీకరిస్తున్నది. ఒక దాంట్లో అపరిమితము నకారింపబడకుండా అంతర్వర్తిత-జైన్ గా పరిగణింప బడుతున్నది. కావున దానిపై నిర్ధారణ మరియు హద్దు ఉంచడానికి వీలులేదు . అలాగ ఉంచడం ద్వారా అంతర్వర్తిత-జైన్ దిగజారి పాడవుతోంది.. అపరిమితం అలాగ నశిస్తున్నది. పరిమితము అంతర్వర్తితముగా నకారితమయినదైనప్పటికీ , నకారించకుండా నిలుపడం జరిగింది. నకారించకుండా అపరిమితముతో గల సంబంధములో దానికి సాధ్యము కాని స్థాయికి లేవనెత్తడం జరిగింది. అపరిమితము యొక్క నిరంతర నిర్ధారమును అంతానికి తేవడం కూడా జరిగింది (perennierende Bestimmung verunendlicht).

7

యుక్తివాదం (Verstand) - పరిమితము అపరిమితములను వక్రీకరించడం, వాటి పరస్పర సంబంధం గుణాత్మక భిన్నత అని కదలకుండా పట్టుకు నిలిచిపోవడం, వాటి నిర్ధారములో వాటిని విడదీసి ఉంచడం, నిరపేక్షంగా విడిపోయినవని వక్కాణించడం , ఇదంతా ఈ తృటుల సంగ్రాహ్యం ఏమిటన్నది మరచి పోవడం వలన జరుగుతున్నది. వాటి ఐక్యత బయటి నుండి నిర్బంధించినది కాదు . వాటి నిర్ధారమునకు వ్యతిరేకము కాదు. అపరిమిత-పరిమితములు అంతర్వర్తితముగా పరస్పర విరుద్ధములు కావు. వేరు వేరుగా స్వతంత్రములుగా నిలబడేవి కావు. జైన్-అయేవి కావు . పరస్పరం పొసగనివీ అయినా లంకె వేయబడ్డవీ కావు . ఇందుకు భిన్నంగా , పరిమితము , అపరిమితము ఒక్కొక్కటి తన-యందే ఇట్టి ఏకత్వం కలిగి యున్నాయి. ఏకత్వం అంటే అందులో ఒక్కొక్కటి తనను లుప్తం చేసుకోవడమే . ఐక్యతలో దేనికీ క నిశ్చయమైన డాజైన్-గా కానీ, అంతర్వర్తిత-జైన్ గా గానీ పై చేయి లేదు. ఇంతకు ముందు చూపినట్లు **పరిమితము తనలో నుండే బహిర్గతమవడం అపరిమితత్వం**. దాని యందే వెసనీయముగా అపరిమితము ఉన్నది. దాని యందే దాని అన్యము ఉన్నది. పరిమితమును ఏదో బయటి శక్తి లాగా అపరిమితము లుప్తం చేయలేదు. **పరిమితము యొక్క తన అపరిమితత్వమే తనను లుప్తము చేయుట.**

8

ఈ లుప్తమవడం పరివర్తనం కాదు, అన్య-జైన్ (అగుట) కాదు . ఎట్వస్ ను లుప్తం చేయడం కాదు. పరిమితము ఎందులోకి తనను లుప్తం చేసుకుంటుందంటే , అపరిమితములోకి , ఏద్దైతే పరిమితత్వము యొక్క నెగేషనో. పరిమితత్వమును నకారించే విషయానికొస్తే , డాజైన్ ను జైన్-కానిదిగా ((నీస్త్-జైన్))నిర్ధారించడం ఇప్పటికే జరిగియున్నది. కావున జరిగేది ఈ నెగేషన్ , నెగేషన్ లో లుప్తమవడం. అపరిమితత్వము , పరిమితత్వము యొక్క నెగెటివ్ . ఆ విధముగా నిర్ధారణకే నెగెటివ్ . అపరిమితత్వము ఆవలవైపు శూన్యముగా నిర్ధారితమై . పరిమితము లోపలనే జరిగే స్వీయలుప్తీకరణ అన్నది అపరిమితమంటూ ఆవల ఎక్కడికో పారిపోవుట గాక తనలోకే తిరిగి వచ్చుట , ఆవలను నెగేట్ చేయుట, **ఒక నెగెటివ్ (పరిమితము) తన-యందే ఇదంతా అయి ఉండుట**.

9

పరిమితము , అపరిమితము -రెండిటిలోనూ అదే నెగేషన్ ను నెగేట్ చేయుట . ఇట్లు నెగేషన్ ను నెగేట్ చేయుట "**తన-యందు**" తనతో సంబంధము.

అనగా రూఢిగా ఉన్నది , కానీ తన-లోకే-నివర్తనముగా. మధ్యవర్తనము ద్వారా, నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా. ఈ నిర్ధారములను దృష్టిలో ఉంచుకోవాలి. రెండవదేమిటంటే అవి అనంత-శ్రేణిగా కూడా తిష్ఠితములు. అవి తిష్ఠితములైన రీతిలో మాత్రం అవి అంతిమ సత్యములో లేవు.

10

అపరిమితమూ, పరిమితమూ కూడా నెగేట్ అవుతాయి. రెండిటినిండీ బయటకు రావడం జరుగుతుంది. అవి భేదితములుగా, ఒకదాని తరువాత ఒకటి వచ్చునట్లు, దేనికది పాజిటివ్ అన్నట్లు నిలుపబడతాయి. ఈ రెండు నిర్ధారములనూ పోల్చి అర్థం చేసుకుంటాము. పోలికలో వీటిని విడదీశాము. ఇది బాహ్యం నుండి పోలికకాగా, పరిమితము-అపరిమితము అని,దేనికదే అని రెండుగా పరిగణించడం లో విడదీశాము. కానీ అనంతమైన శ్రేణి దీనంతటి కంటే ఎక్కువ తెలియజేస్తున్నది. అనంతమైన శ్రేణిలో భేదితములుగా తిష్ఠములైన వాటి **సంబంధము** తెలియవచ్చుచున్నది. ముందు అది పరివర్తనముగా ఉన్నా , ఒకటి మారి ఇంకొకటి పదే పదే రావడంగా ఉన్నా, మన సాదా **ప్రతిఫలనములో** అసలు అందులో ఏముందో తెలుసుకోగలుగుతున్నాము.

11

అనంత శ్రేణిలో ఉన్న , పరిమితము , అపరిమితముల నెగేషన్ ఒకదాని వెంట ఒకటి అనుసరిస్తున్నట్లు ముందుగా పరిగణించాల్సి ఉన్నది. అంటే అవి వేరు వేరుగా ఉన్నట్లు అన్నమాట. ముందు పరిమితము తో ప్రారంభిస్తే . అది హద్దు నుండి ఆవలకు పోతుంది. పరిమితము నకారించ బడుతుంది. ఇప్పుడు ఆవల 'అపరిమితం' ఉంది. మళ్ళీ దీనిలో హద్దు పుడుతుంది. కావున మళ్ళీ అపరిమితము నుండి బయటకు పోవుట అన్నది ఉన్నది. ఒక విధంగా ఈ రెండు సార్లు లుప్తం అవడం బయటినుండి జరుగుతున్నట్లు నిలపడం జరిగింది. తృటులు ఒక దాని స్థానంలో ఒకటి రావడం బయటినుండి జరుగుతున్నట్లు నిలపడం జరిగింది. ఒక్కొక్క దానినీ దేనికదే అన్నట్లు నిలపడం జరిగింది. అన్నిటినీ ఏకత్వంగా నిలపబడలేదు. ఒకటి బయటి పోవటమంటే

దాని స్వంత ప్రయత్నంగా , అలాగ ప్రతీదీ కొత్త ప్రయత్నమే . అన్నీ దేనికదిగా 110
వేరు వేరుగా చెదిరి ఉంటాయన్నమాట.

కానీ అనంతమైన శ్రేణి లో వాటి మధ్య సంబంధము ఉన్నది.a (పరిమితము> అపరిమితము>పరిమితము.... అపరిమితము>పరిమితము>అపరిమితము.......)

అది ముందు పరిమితము. దాని నుండి బయటకు పోవడం జరుగుతుంది. పరిమితము యొక్క ఈ నెగెటివ్ లేక పరిమితము యొక్క "ఆవల" , అపరిమితము. మూడవదిగా ఈ నెగేషన్ నుండి కూడా బయటకు పోవడం జరుగుతుంది. ఒక కొత్త హద్దు ఉద్భవిస్తుంది. మళ్ళీ ఒక పరిమితము. ఇది మొత్తానికి తన-తో-తాను తిరిగి కలిసే చలన ప్రక్రియ. పరిమితము ప్రారంభమా , లెక అపరిమితము ప్రారంభమా అన్న దాని బట్టి ఎక్కడ ప్రారంభం అయితే అక్కడ కలుస్తున్నది . దేనిలోనుండి బహిర్గమించినదో అదే తిరిగి ఉత్పత్తి అవుతుంది , అనగా పరిమితము పునస్థాపితం అవుతుంది.కానీ తనను దాటి ఆవలకి పోయి , తన **"ఆవల"లోనే తనను తిరిగి కనుగొంటున్నది**.

12
అనంతం విషయంలో కూడా అదే జరుగుతున్నది. హద్దుకు ఆవల, అనంతములో కొత్త పరిమితము పుడుతుంది. దానికి కూడా అదే గతి. అనగా పరిమితముగా నెగేట్ కావాలి. మళ్ళీ ఉన్నది అదే అనంతము. అది అంతకుముందు కొత్త హద్దులో మాయమైనదే. అనంతము తాను లుప్తమవడం వలన, హద్దు ఏర్పడుతుంది. అలాగ అపరిమితముపరిమితమునుండి దూరం కాలేదు. పరిమితమైనా ఏమిటీ? అనంతములోకి పరివర్తనం చెందడమే. అలాగ అపరిమితము అపరిమితము నుండి దూరం కాలేదు. అది **తనమీదే ఆధారపడి యున్నది.**

13

కావున ఈ పరిమితము , అపరిమితముల **చలనం** , తన నెగేషన్ ద్వారా తిరిగి

తనవద్దకు మరలి వచ్చుట. కాబట్టి **తనలోనే - మధ్యవర్తిత్వం** ద్వారా . రెంటి నిశ్చితములూ రెంటి నెగేషన్ లను కలిగి యున్నాయి. కావున నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ .

కావున ఇవి ఫలితం . నిర్ధార ప్రారంభంలో ఉండినట్టివి కావు. పరిమితము తన పక్షంగా ఒక డాజైన్ కాదు. అపరిమితము డాజైనో లేక డాజైన్ కి అవతల అంతర్వర్తిత-జైనో కాదు,

అనగా పరిమితముగా నిర్ధారించినది కాదు. పరిమితము, అపరిమితముల 111
ఐక్యతని ఒప్పుకోలేక యుక్తివాదం పెనుగులాడడానికి కారణం, యుక్తివాదం ఆటంకాన్నీ, పరిమితాన్నీ, అంతర్వర్తిత-భవాన్నీ **నిరంతరమని** పూర్వ-తిష్ఠితం చేస్తుంది.
అనంతమైన పురోగతిలో నిజానికి ఉన్న రెండిటి నెగేషన్ నూ గమనించకుండా దాట వేస్తుంది. ఆ పురోగతిలో ఒక మొత్తం యొక్క తృటులుగా మాత్రమే అవి ఎదురవుతాయని, అవి తమ వ్యతిరేకము ద్వారా ఉద్భవిస్తాయనీ , మరియు ఆ వ్యతిరేకములు లుప్తమవడం ద్వారా ఉద్భవిస్తాయనీ కూడా గమనించకుండా దాటవేస్తుంది.

14

తనలోకిమరలుట అన్నది పరిమితము తనలోకి మరియు అపరిమితము తనలోకి మరలుటగా పరిగణింపబడుతుంది. ఈ ఫలితం సబబుగా లేదు. ఇది తప్పు వ్యాఖ్యకి దారి ఇవ్వవచ్చు. అనగా ఒకసారి పరిమితము , ఒకసారి అపరిమితము ఆరంభ బిందువుగా తీసుకోవడము జరిగి దాని లోనుండే రెండు ఫలితాలు వస్తున్నాయనే తప్పు వ్యాఖ్య అవకాశం ఉంది. అసలు ఏది ఆరంభంగా తీసుకున్నామన్నది పూర్తిగా అప్రస్తుతం . దానితో ద్వంద్వ ఫలితం తీసుకొచ్చిన భేదం కూడా అప్రస్తుతం అవుతుంది.
రెండు వైపులా అనంతముగా పొడిగించిన రేఖని తీసుకోండి. దానిలో రెండు తృటులు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి వస్తున్నాయి అనుకోండి. ఆ రేఖ పై ఎక్కడ మొదలెట్టామన్నది అప్రస్తుతం. ఒకటి ఇంకొక దాని తృటి. పరిమితము , అపరిమితము శ్రేణి యొక్క తృటులు. అలాగ అవి ఉమ్మడిగా పరిమితము . అదేవిధంగా అవి శ్రేణిలోనూ, ఫలితములోనూ ఉమ్మడిగా నెగేట్ అవుతున్నవి కావున ఫలితాన్ని రెండిటి పరిమితత్వము యొక్క నెగేషన్ అనీ , అనగా అపరిమితము అనీ, అలాగ సత్యముగా అపరిమితమనీ తెలుస్తున్నది.
పరిమితము, అపరిమితము కలిగిన భేదము రెండు అర్థాలు గలది. పరిమితము రెండర్థాలు గలది. ఒకటి అపరిమితానికి వ్యతిరేకంగా పరిమితంగా , మాత్రమే ఉన్నది. రెండు పరిమితము తనకెదురుగా అపరిమితమును **కూడా** పరిమితముగా

కలిగియున్నది.

అపరిమితము రెండు అర్థాలలో, అనగా రెండు తృటులలో ఒకటై ఉండుట . ఒకటి దోషభూయిష్టమైన అపరిమితమై ఉండుట. రెండవది తాను మరియు తన అన్యమూ రెండు తృటులైనట్లు ఉండుట. అపరిమితములో ఇవి రెండూ తృటులు.

నిజానికి అపరిమితము ఎలా ఉన్నదంటే, అపరిమితము ఒక పురోగతి క్రమము, ఆ పురోగతి క్రమములో నిర్ధారములలో ఒక నిర్ధారముగా అపరిమితము తనను కుదించుకుంటుంది , పరిమితమునకు ప్రతిగా తానూ ఒక నిర్ధారము, తద్వారా తానూ ఒక పరిమితము. ఇంకొకవైపు ఈ భేదము ను లుప్తము చేసుకొనుట జరుగుతుంది , తన నుండి తాను నిశ్చితముగానై లుప్తము చేసికొనుట, ఈ మధ్యవర్తనము ద్వారా నిజమైన అపరిమితమై ఉండుట.

16

ఈ నిజమైన అపరిమితాన్ని ఇంతకు ముందు చెప్పిన పరిమితము-అపరిమితముల ఐక్యత లోంచి గ్రహించడం సాధ్యం కాదు. ఐక్యత లో కదలిక లేదు. ఐక్యత కాచిత్-గ్రహీతము, చలన రహితము . స్వీయసమానత్వం . ఐక్యత లో తృటులు కూడా కదలిక లేనివి , స్థిరములు. అపరిమితము దాని రెండు తృటులుగా కేవలము "**అగుచున్నది**" గా. అది దాని తృటులలో దానిని ఇంకా స్పష్టముగ నిర్ధారించ వలెనంటే - అది మొదలు జైన్ , నీస్త్ అనే శుష్కములైన నిర్ధారణలుగా ఉండేది , ఆ తరువాత పరివర్తనము / అన్యీకరణముగా -{ డాజైన్-అగుచున్నది , ఎట్వస్ అన్యము }, ఇప్పుడు అపరిమితముగా- {పరిమితము,అపరిమితము} - "అగుచూ" ఉన్నది. ఈ వరుసన అది "**అగుచు**" ఉన్నది.

17

ఈ అపరిమితము తన-లోనికి-తాను-మరలుచు-ఉన్నది. తన-తో-తాను సంబంధములో ఉన్నది. అది ఉన్నది-అనగా **జైన్**. నిర్ధారణలేని కాచిత్-గ్రహీత శుష్కమైన జైన్ కాదు. అది నెగేషన్ ను నెగేట్ చేస్తూ తిష్ఠితము . దానిలో నకారమున్నది అనగా నిర్ధారణమున్నది కాబట్టి అది డాజైన్ . అది **ఉన్నది** - అలాగ ఉన్నది . అది మనకు

సమకాలికము(మన ముందున్నది). దోషాన్వితమైన అపరిమితము మాత్రమే 113
ఆవల ఎక్కడో ఉంటుంది. ఎందుకంటే అది నెగేషన్ గా వాస్తవంగా తిష్ఠితమైన

పరిమితము యొక్క నెగేషన్ కావున . కాబట్టి అది కాచిత్-గ్రహీతమైన మొదటి నెగేషన్. నకారముగానే నిర్ధారించ బడినది. డాజైన్ వలె రూఢి నిర్ధారణ కాదు. నెగెటివ్ గానే నిలవాలి . పైగా " అది ఉన్నది" అనిపించుకోకూడదు. అది అందకుండా,అందుకోలేనిదిగా ఉండాలి. అందలేనిది కావడం దాని గొప్పదనం కాదు. దాని లోపము. ఆ లోపానికి కారణము , పరిమితాన్ని జైన్-అయేదని భావించి పట్టుకుని ఉండడం . మనం అందుకోలేనిది , అసత్యం . అటువంటి అపరిమితం అసత్యం. అపరిమితము లోనికి పయనించుటకు పోలిక - "సరళ రేఖ". దాని రెండు హద్దులూ కేవలం అపరిమితము . ఎల్లపుడూ అపరిమితమే . అక్కడ డాజైన్ లేదు . రేఖ ఉన్న ఎడలల్లా డాజైన్. అలా కాక , ఎక్కడ
అది ఉన్నదో , అది డాజైన్. ఆ డాజైన్ దాని నీస్ట్-డాజైన్ (డాజైన్-లేదు) కి , అనగా అనిర్ధారితానికి గమిస్తున్నది. **బయటకు పోవుచున్నది**.

నిజమైన అపరిమితంగా , తన-లోకే వెనుకకు వంగుతున్నదిగా ఉన్నదాని పోలిక వృత్తంతో అవుతుంది. అనగా తనను తానే చేరిన రేఖ. కొసలు మూసి యున్నది. మన ముందే ఉన్న అపరిమితం. **ప్రారంభము లేనిది అంతము లేనిది**.

18

నిజమైన అపరిమితము స్థూలముగా డాజైన్ వలె. డాజైన్ వలె కాచిత్-గ్రహీతమైన నెగేషన్ కి వ్యతిరేకముగా తిష్ఠితమైనది , నిశ్చితము . ఇంతకుపూర్వం ఎదురైన సాదా నిర్ధారితముల వలె కాక ఈ అపరిమితము ఇంకా ఉన్నతార్థంలో నిజము.. అపరిమితము సవిపులమైన విషయసంచయాన్ని పొందింది . పరిమితము నిజము కాదు . అపరిమితము నిజము. నిజత్వమన్నది ఇంకా ముందు ముందు వెసన్ గానూ, సంగ్రాహ్యముగానూ , అయిడియా గానూ నిర్ధారించడం జరుగుతుంది. కానీ ఇవన్నీ పైస్థాయి నిర్ధారణలు.

మునుపటి కాలపు నిర్ధారణలు , కింది స్థాయి నిర్ధారణలైన నిజంగా-ఉంది, ప్రత్యక్షంగా ఉంది , వంటి శుష్కమైన నిర్ధారణలను సవిపులంగా అభివృద్ధి చెందిన వాటికి

అన్వయించడం కూడదు. అలాటి కిందిస్థాయి సామాన్య నిర్ధారణల అసలు స్థాయిని ఉపేక్షించి వాటినే సవిపులమని భావించి ఉపయోగించడం కూడదు . ఉదాహరణకి వెసన్ లేక అయిడియ అన్నది నిజంగా-ఉంది అని అనకూడదు. (అంటే వెనక్కెళ్ళినట్టు ఉంటుంది). సుశిక్షితం కాని ఆలోచనకు శుష్కమైన కేటగిరీలే - జైన్ , డాజైన్, వాస్తవము , పరిమితత్వము - ఇవే సుపరిచితములు కాబట్టి వెసన్ అన్నది నిజంగా-ఉంది , ఐడియా నిజంగా-ఉంది అని ఒప్పించడానికి వక్కాణించడం సహజం. 114

19

ఇక్కడ నిజత్వం అన్న వర్గం వైపు తిరిగి చూడడానికి ఒక సందర్భం ఉన్నది. అది నెగేషన్ కి ప్రతిగా నిశ్చితమని భావన. ఇక్కడ అది నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్. కావున అది అలాటి నిజత్వం . అది పరిమిత డాజైన్ కి ప్రతిగా నిలుస్తుంది.

నెగేషన్ , ఐడియాలిటీ (ఆదర్శంగా als Idealität)గా నిర్ధారింపబడినది. క్షణభంగురమైన ఐడీల్ (das Ideelle) అన్నది పరిమితము. కానీ అది నిజమైన అపరిమితమని నిర్ధారించ బడుతున్నది. ఐడీల్ కి విషయసంచయము ఉంది, భేదము ఉంది .

కాని స్వతంత్రముగా ఉన్నది కాదు, తృటి మాత్రమే.

ఆదర్శమనకు ఈ సవిపులమైన ప్రాముఖ్యత ఉన్నది. ఆ ప్రాముఖ్యత పరిమితమైన డాజైన్ యొక్క నెగేషన్ ద్వారా పూర్తిగా వ్యక్తం కాలేదు. నిజత్వం మరియు ఆదర్శము అన్న వాటికి సంబంధించి పరిమితము-అపరిమితముల విరుద్ధ ద్వంద్వము ఎలా అర్థం చేసుకోబడుతున్నదంటే, పరిమితము అన్నది నిజము, అపరిమితము అన్నది క్షణభంగురము/ ఐడీల్. పైగా సంగ్రాహ్యము క్షణభంగురము , కేవలము క్షణభంగురము మరియు డాజైన్ అన్నది నిజము.

సవిపుల నిర్ధారమైన నెగేషన్ ని క్షణభంగురం/ఐడీల్ అనడం సరికాదు. అలా అంటే విరుద్ధ ద్వంద్వము వలన, దోషభూయిష్టమైన అపరిమితమునకు చెందిన ఏకపక్షత్వానికి, కాచిత్-గ్రహీత నెగెటివ్ యొక్క ఏకపక్షత్వానికి, తిరిగి మరలినట్లు అవుతుంది. పరిమితము యొక్క నిశ్చయమైన డాజైన్ ను పట్టుకుని ఉండి పోయినట్లు అవుతుంది.

పరివర్తనం

ఆదర్శం Idealität అన్నది అపరిమితం యొక్క గుణం అనవచ్చు. కాని అది వెసనీయముగా "అగుట" అనే ప్రక్రియ. అందుచేత అది పరివర్తనము. డాజైన్ లో "అగుట" లాగా. అది వివరించబడింది. పరిమితత్వము యొక్క లుప్తనముగా, అనగా పరిమితత్వము దానికదిగా మరియు దానికెదురుగా కేవలం నెగెటివ్ అపరిమితత్వము ఇది తన-లోకి-తాను మరలడం , ఇది **తన-తో-తన సంబంధము** మరియు ఇది **జైన్.** ఈ జైన్ లో నెగేషన్ ఉన్నది కావున ఇది **డాజైన్**. పైగా ఆ డాజైన్ వెసనీయముగా నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్, తనతో తాను సంబంధపడే నెగేషన్, అది డాజైన్ , అది తన-వలన-తాను-జైన్ ***Fürsichsein*** అనబడుతున్నది.

దాని-వలన-అది జైన్

దాని-వలన-అది-జైన్ Fursichsein తో **గుణాత్మకమైన జైన్** పూర్తి అయ్యింది. అది అపరిమితము అయిన జైన్.

ప్రారంభములో జైన్, నిర్ధారము లేనిది. డాజైన్ అన్నది లుప్తమైన జైన్. కానీ అవ్యవహితముగా మాత్రమే లుప్తమైన జైన్. అంటే డాజైన్ లో మొదటి నెగేషన్ ఉన్నది. అదీనూ అవ్యవహితమైన నెగేషన్. అదే విధంగా డాజైన్ , జైన్ ను కూడా కలిగి యున్నది. డాజైన్ లో జైన్ మరియు నెగేషన్ సాదా ఐక్యత లో కలిసి ఉన్నాయి . రెండూ **అసమానం**. అనగా వాటి ఐక్యత ఇంకా **తిష్ఠితము కాలేదు** . డాజైన్ అనగానే భేదము పరిధిలో ద్వంద్వత్వ పరిధిలో ఉన్నది డాజైన్. పరిమితత్వపు పరిధి అది . నిర్ధారణ సాపేక్ష నిర్ధారణ , నిరపేక్ష నిర్ధారణా-జైన్ కాదు .

అలాకాక దాని-వలన-అది-జైన్ లో , జైన్ కు నిర్ధారణకు లేక జైన్ కూ నెగేషన్ కూ మధ్య భేదము తిష్ఠితము గావించబడి , సమానము గావించబడినది.

గుణము, అన్య-జైన్, హద్దు, ఒక వైపు , ఇంకొకవైపు యదార్ధము, అంతర్వర్తిత-జైన్, కావలసినది వంటివి జైన్ లో నెగేషన్ కు సంబంధించి అసంపూర్తి కల్పనలు . వాటిలో రెండిటి భేదమూ ఇంకా పునాదిగా ఉన్నది .

కానయితే నెగేషన్ పరిమితత్వములో అపరిమితత్వానికి పరివర్తనం అవుతోంది. అనగా **తిష్ఠిత నెగేషన్** యొక్క నెగేషన్ లోకి పరివర్తనము. కావున అది తన-తో-తన సాదా సంబంధము. కావున తన యందే జైన్ తో సమానమైనది- **నిరపేక్ష నిర్ధారిత-జైన్.**

దాని-వలన-అది-జైన్ , మొదలు **అవ్యవహితముగా** అయితున్నది, అవ్యవహితముగా దాని-వలన-అది-జైన్ అయితున్నది, ఒకటి.

రెండు: ఒకటి , పలు ఒకట్లలోకి పరివర్తనము అవుతున్నది. ఒకటి బహుళత్వములోకి పరివర్తనమవుతున్నది - ఇది **వికర్షణ**. ఇది ఒకటి యొక్క అన్య-జైన్ ను ఒకటి యొక్క ఆదర్శములోకి లుప్తము చేస్తుంది. ఇది **ఆకర్షణ**.

మూడవది ఆకర్షణ వికర్షణల పరస్పర నిర్ధారము, అవి అట్టి నిర్ధార సమభారములో సమతుల్యం వలన మునుగుతాయి. గుణము లేక క్వాలిటీ ఏదైతే దాని-వలన-అది-జైన్

లో పతాక స్థాయికి కొనిపోబడినదో , పరిమాణములోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. 117

Das Fürsichsein als solches

దాని-వలన-అది - జైన్ అన్నది మామూలుగా

దాని-వలన-అది-ఉన్నది , దీని సంగ్రాహ్యం ఇంతకు ముందు ఇవ్వ బడ్డది. దాని-వలన-అది ఉన్నది అన్న పదం వినగానే అది ఫలానాగా ఉంటుంది అని ఊహ కలుగుతుంది . ఆ ఊహ , ఈ సంగ్రాహ్యములో ఇముడుతుందా చూడాలి . అప్పుడు ఆ పదాన్ని వాడవచ్చు.

ఏదైనా దాని-వలన-అది-జైన్ ఎప్పుడు అవుతుంది ? దానికి అన్యముతో సంబంధమో , అన్యముతో ఉమ్మడిగా ఉండడమో లుప్తమై ఉండాలి. అన్యమును వెనుకకు నెట్టి తీసివేయగా గ్రహించినది అయి ఉండాలి. అన్యము లుప్తమైనది అయి ఉండాలి.

అన్యము **దాని తృటిగా** అయిఉండాలి. దాని-వలన-అది-జైన్ అయ్యేదెలాగంటే ఆటంకమును దాటాలి , తన అన్య-జైన్ నుండి బయటికి రావాలి ,ఇలాగా బయటకు రావడం అన్నది మళ్ళీ తనలోకి మరలడం కావాలి , అది ఈ నెగేషన్ గా అనంతంగా **తనలోకి మరలాలి** . అదే దాని-వలన-అది-జైన్ .

సామాన్యంగా మన చైతన్యం లోనే దాని-వలన-అది-జైన్ నిర్ధారము కలదు. ఎదైనా వస్తువు ను చైతన్యం తెలుసుకుంటుంది, దాని గురించి ఆలోచిస్తుంది , ఊహిస్తుంది. అట్లు వస్తువు కు చెందిన విషయసంచయం **చైతన్యములో** ఉంటుంది. ఆ విషయసంచయం **క్షణభంగురం** అన్న రీతిలో. ఆ వస్తువు గురించి ఆలోచించడం అంటే ,ముందు విషయసంచయమును తనలో కలిగి, తనకు అన్యమును నిలబెట్టుట, నెగెటివ్ ను నిలబెట్టుట. చైతన్యము ఇలాగ వ్యవహరించడంలో **తన-తో-తాను గా** ఉంటుంది

దాని-వలన-అది-జైన్ , అన్యము అని ఒక హద్దు గీసి వ్యవహరించడాన్ని తార్కికంగా వివాదించడం . ఆ అన్యమును చైతన్యము నెగేట్ చేస్తున్నది. హద్దు-గల అన్యమును నెగేట్ చేస్తున్నది, ఆ నెగేషన్ ద్వారా అన్యము, తన-లో-తాను ప్రతిఫలించే జైన్. చైతన్యము లో మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రతిఫలించి వస్తువు కు చెందిన విషయసంచయం

తన-లోనికే-తిరిగి వస్తున్నది.

చైతన్యము ఇలాగ తనలోకి మరలడం, ఈ పరావృత్తం, ఈ వస్తువు యొక్క **ఆదర్శమే** గాక **యదార్థం** అన్నది కూడా ఉన్నది, అది బాహ్య డాజైన్ గా స్పృహలో ఉన్నది.

చైతన్యము ఆ విధముగా **దర్శించేది**, దర్శనము పొందుతుండేది . ద్వంద్వత్వము కలది చైతన్యము ఈ ద్వంద్వత్వము గురించి స్పృహ కలిగియున్నది. అనగా దానికి బయటనున్న తనకు అన్యమైన వస్తువు తెలుసు. ఇంకొకవైపు తాను దాని-యందు-అదిగా ఉన్నది. వస్తువును క్షణభంగురం గా తనయందు కలిగియున్నది. **ఆ అన్యముగా** వస్తువును తన యందు కలిగి యుండడమే కాదు, వస్తువునే **దాని-యందు-అదిగా** కలిగి యున్నది.

ఆత్మ చైతన్యం అన్నది సంపూర్ణమైన దాని-వలన-అది-జైన్'. సంపూర్ణమైనది , తిష్ఠితమైనది . ఆత్మ చైతన్యము, అన్యము తో సంబంధము కలిగిన పార్శ్వమునకు బయటి వస్తువునకు దూరముగా నున్నది.

ఆత్మచైతన్యము అపరిమితమునకు అనంతత్వమునకు దగ్గరి ఉదాహరణ. ఇది తప్పకుండా కాచిత్-గ్రహీతమైన అనంతత్వమే. ఆత్మచైతన్యము , దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క విపులనిర్ధారము వలె కాక అన్యమైనది. . దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క అనంతత్వం మొత్తంగా గుణాత్మక నిర్ధారణమే కలది

a. Dasein und Fürsichsein

డాజైన్ మరియు దాని-వలన-అది-జైన్

దాని-వలన-అది-జైన్ (Fürsichsein) ఒక సాదా జైన్ లో ఇమడగల అనంతత్వము . అనంతత్వము యొక్క నెగెటివ్ నైజము , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్, జైన్ **అవ్యవహితత్వం** అనే నమూనాలో, నెగేషన్ గానే ఉంటే, సాదా గుణాత్మక నిర్ధారణగా ఉంటే అది **డాజైన్**.

జైన్ అటువంటి నిర్ధారణలో డాజైన్ అవుతుంది. జైన్ అటువంటి నిర్ధారణలో ఉన్న డాజైన్ కీ దాని-వలన-అది-జైన్ కీ భేదము ఉన్నది.

దాని నిర్ధారణ అనంతం అయిన పర్యంతమే అది దాని-వలన-అది-జైన్. 119
కానయితే డాజైన్ కూడా దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క తృటే.
ఆ డాజైన్ నెగేషన్ తో బంధితమైన జైన్.

నిర్ధారణ , డాజైన్ యందు **అన్యము**, **అన్యమువలన-జైన్** గా ఉన్నది .

ఈ నిర్ధారణ దాని-వలన-అది-జైన్ లోకి వంగేటువంటి, మరలేటువంటి అనంతమైన ఐక్యత అవుతుంది. ఏకత్వమవుతుంది. అనంతముగా తనతో తాను తిరిగి ఐక్యత పొందడం వలన దాని-వలన-అది అవుతుంది.

దాని-వలన-అది-జైన్ లో , డాజైన్ తృటి **ఒకటి-వలన-జైన్ గా** (Sein-für-Eines) ఉన్నది.

b. Sein-für-Eines ఒకటి-వలన- జైన్

ఒకటి-వలన-జైన్ . ఇది ఒక తృటి.

పరిమితము ఎలాగ అపరిమితముతో తన ఐక్యత లో ఉన్నదో లేక క్షణభంగురము అపరిమితముతో ఐక్యత లో ఉన్నదో వ్యక్త పరిచేది ఈ తృటి. దాని-వలన-అది-జైన్ ఒక నిర్ధారణగా లేక హద్దుగా నెగేషన్ ను **తనపై** కలిగి లేదు. కావున అన్యమైన డాజైన్ తో సంబంధముగా నెగేషన్ ను కలిగి లేదు. ఇప్పుడు ఈ తృటి **ఒకటి-వలన-జైన్** గా పేర్కొనబడినది, అది దేని-వలన ఉన్నదో అది ఇంకనూ లేదు. ఒకటి లేదు, ఏ ఒకటి యొక్క తృటి ఇదో , అది లేదు. నిజానికి అటువంటిదానిని దాని-వలన-అది-జైన్ లో స్థిరపరచలేదు. ఎట్వస్ దేనివలననో అది అవతల వైపు ఉండినది అయి ఉండాల్నో , అది కూడా ఇలాగే తృటి, స్వయంగా ఒకటి-వలన-జైన్ కానీ ఇంకనూ ఒకటి కాదు. రెండు వైపులా ఒక భేదరాహిత్యం ఒకటి-వలన-జైన్ లో లీలగా తెలుస్తోంది. ఇక్కడ ఒకటే అన్యము-వలన-జైన్. **ఒకటే** అన్యము-వలన-జైన్ కాబట్టి ఇది ఒకటి-వలన-జైన్ కూడా అవుతోంది. అది ఒకటే ఆదర్శమునకు చెందినది. అది ఒకే ఆదర్శము, ఆ ఆదర్శము వలన లేక దాని యందు ఒక తృటిగా. కావున **ఒకటి-వలన-జైన్** మరియు **దాని-వలన-అది-జైన్** ఒక దాని విరుద్ధంగా ఒకటి ఎట్టి నిర్ధారణా కలిగి లేవు.
ఇక భేదము ఉన్నదీ అంటే అది ఒక విధముగా ఇది. దాని-వలన-అది-జైన్ అవుతున్నది అన్నదాని గురించి చెప్పడం ఉన్నది. అన్య- జైన్ యొక్క లుప్తిత-జైన్ గా , దాని-వలన-

అది-అవుతున్నది. ఇది తన-తో-తాను అన్యమును లుప్తం చేయటం ద్వారా సంబంధపడుతున్నది, అనగా **ఒకటి-వలన** , ఒకటి-కొరకు. అది తన అన్యములో తన తోనే సంబంధము కలిగి యున్నది. ఆలోచితము / క్షణభంగురము (Ideelle) ఒకటి కొరకు అనివార్యము. (క్షణభంగురం ఒకటి వలననే ఉండేది , క్షణభంగురముగా)

కానీ అది ఒక **అన్యము-వలన** కాదు. ఏ ఒకటి కొరకు అది ఉన్నదో , ఆ ఒకటి తానే. కావున మేధస్సుకీ , దైవానికీ నేను అన్నది క్షణభంగురము. అవి అనంతము కాబట్టి. అవి దాని-వలన-అది-జైన్ అగుచున్నదిగా క్షణభంగురం కావు. ఒకటి-వలన ఉన్నదాని(నేను) నుండి భిన్నములు మేధస్సు, దైవము. కాకుంటే అవి కేవలం అవ్యవహితములు, కేవలం డాజైన్ లు, ఒకానొక అన్యము-వలన-జైన్ అయి ఉండేవి. వేటి-వలన-జైన్ గా ఉన్నవో , అవి తమ వలన కావు. అన్యము వలన . ఒకటి-వలన అన్న తృటి దానికి చెందినదై ఉండదు. కావున దైవం దేని-వలన-ఉన్నదో అది తానే , దైవము తన-వలన తానే.

దాని-వలన-అది-జైన్ మరియు ఒకటి-వలన-జైన్ అన్నవి ఆదర్శత్వం (Idealität) యొక్క వేరు వేరు పార్శ్వాలు కావు. అవి దాని వెసనీయముగా విడదీయరాని తృటులు.

ఒకటి

దాని-వలన-అది- జైన్ , తన మరియు తన తృటి యొక్క సాదా ఐక్యత, తన మరియు ఒకటి-వలన-జైన్ అన్నతన తృటి యొక్క సాదా ఐక్యత . **ఒకటే** నిర్ధారమున్నది, అది తన-తో-తన సంబంధం అన్న లుప్తీకరణ. దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క తృటులు భేదరాహిత్యంలో కలిసిమునిగి పోతాయి. ఆ భేదరాహిత్యం అవ్యవహితత్వం లేక జైన్. కానీ అది ఒక అవ్యవహితత్వం, **నెగేట్** కావడం పై ఆధారపడ్డది . అలాగ తృటుల నిర్ధారముగా తిష్ఠితము. కావున దాని-వలన-అదిగా ఉన్నది, దాని-వలన-అది- జైన్- అగుచున్నది *Fürsichseiendes*. దాని అవ్యవహితత్వంలో దాని అంతర్గతమైన విశేషం మరుగున పడగా, తాను తన కాచిత్-గ్రహీత హద్దుగా - **ఒకటి** - *das Eins* .

ఒకటి ని అభివృద్ధి చేయడంలో ఉన్న కష్టం ఏమిటో ముందు వివరణలో ఉంటుంది. ఇక్కడ ఆ కష్టాన్ని ఎత్తి చూపడమే జరిగేది. **ఒకటి** సంగ్రాహ్యాన్ని దాని-వలన-అదిగా చేసే తృటులు ఆ వివరణ సందర్భంలో **ఒక దాని బయట ఒకటి నిలుస్తాయి**.

అవి 1. స్థూలంగా నెగేషన్ 2 రెండు నెగేషన్ లు 3 అందుచేత రెండవది అదే అయి ఉండడం 4 అవి వ్యతిరేకమై ఉన్నవి 5 అసలు ఏకత్వం తన-తో-తన సంబంధం అయి ఉండడం 6 నెగెటివ్ సంబంధం కానీ తన-తో-తన సంబంధం .

ఈ తృటులు వేరు వేరుగా తెలియవచ్చుచున్నవి. ఎందుకంటే

జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వం అన్న నమూనా, దాని-వలన-అది-జైన్ కు , దాని-వలన-అది-జైన్ అవుతున్నదిగా చేరుతుంది.

ఈ అవ్యవహితత్వము ద్వారా ప్రతీ తృటీ ఒక **స్వంత , జైన్-అవుతున్న నిర్ధారముగా** తిష్ఠితము. కానీ తృటులు విడదీయరానివి కూడా. కావున ప్రతీ నిర్ధారము గురించీ దాని వ్యతిరేకము కూడా చెప్పబడుతుంది . తృటుల కాచిత్-గ్రహీత నిర్మాణము వలన వైరుధ్యము అవుతున్నది. ఇదే కష్టము.

B. Eins und Vieles

ఒకటి, పలు ఒకట్లు

ఒకటి, దాని-వలన-అది-జైన్ కు(Fürsichseins) దానికి దానితో గల సాదా సంబంధము. ఒకటిలో దాని-వలన-అది-జైన్ తృటులు కలిసి పోయినాయి. ఒకటిలో దాని-వలన-అది-జైన్ అవ్యవహితత్వ-నమూనాను కలిగి యున్నది. కావున దాని-వలన-అది-జైన్ తృటులు ఇక **డాజైన్-అగుచున్నవి** అవుతాయి (*daseiende* werden).

నెగెటివ్ కు తన తో సంబంధముగా ఒకటి నిర్ధారమైనది. **తన తో తన** సంబంధంగా అది అనంతమైన **స్వీయ**-నిర్ధారము. కానీ ప్రస్తుత అవ్యవహితత్వం వలన ఈ భేదము కేవలము అదే , ఒకే స్వీయ-నిర్ధారము యొక్క తృటులు కావడమే గాక . అవి **__జైన్-__** **అగుచున్నదిగా** కూడా తిష్ఠితము. దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క ఆదర్శము ఒక మొత్తముగా , మొదలు **నిజత్వమునకు** పరివర్తనమైతున్నది. ఈ పరివర్తనము అతి పెళుసైన కాచిత్-గ్రహీతం , "ఒకటి" .

దాని-వలన-అది-జైన్ ఒకటి యందు , జైన్- డాజైన్ ల తిష్ఠిత ఐక్యత. అన్యముతో-సంబంధము మరియు తన తో సంబంధము అన్నవాటి నిరపేక్ష ఏకీకరణం.

కానీ జైన్ నిర్ధారణ , **అనంతమైన నెగేషన్** నిర్ధారమునకు వ్యతిరేకముగా నిలుస్తుంది. జైన్ నిర్ధారణ , స్వీయ నిర్ధారమునకు వ్యతిరేకముగా నిలుస్తుంది.

దానితో , **__ఒకటి__** , **తన యందు** (An sich) ఏమిటో, ఇప్పుడు దాని **__పైనే__** (an ihm) ఉన్నది . కావున నెగెటివ్ , దాని నుండి విడిగా అన్యమై . ఇట్లు భేదితమై ఉన్నదిగా చూపుతున్నది , తనదైన తన నిర్ధారమే.. తనకు దానికి ఉన్న ఐక్యత , అది తన నుండి భేదితమన్నట్లుగా , తను-అది ల **సంబంధముగా దిగజార్చ బడినది**. తాను నెగెటివ్ ఐక్యతగా తన నెగేషన్ గానే ఒక అన్యముగా, **__ఒకటి__** తన లో నుండి అన్యముగా తొలగించి వెలివేయుట (Ausschließen) కావున **ఒకటు-లు.**

a. Das Eins an ihm selbst

ఒకటి తన-పై ఏమిటి ?

స్థూలంగా తన-పై **ఉన్నది** ఒకటి. ఈ దాని "జైన్" అది "డాజైన్" కాదు. అది "అన్యము"తో సంబంధముగా నిర్ధారణ కాదు. అది "నిర్మాణము" కాదు. ఈ తరహా వర్గాలను నెగేట్ చేసి వచ్చినది ఒకటి. ఒకటి , అన్యము-అగుటకు సమర్థత లేనిది, అన్యము కాలేనిది. అది **పరివర్తనము కానిది**.

ఒకటి అది అనిర్ధారితము , కానీ జైన్ వలె అనిర్ధారితము కాదు. దాని అనిర్ధారత్వము , దానితోదానికే సంబంధము , స్వీయ సంబంధము అన్న నిర్ధారణ. ఇది నిరపేక్ష నిర్ధారిత-జైన్. తిష్ఠితమైన తన-లోనే- జైన్ (Insichsein) **.**

దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము తన-తో-తన సంబంధితమైన నెగేషన్ గా అది తనలో భేదమును కలిగి యున్నది. ఈ భేదము తన-నుండి బయటకు అన్యము వైపు సూచించగా , అది అవ్యవహితముగా (తన లోనికి) మరలుచున్నది. ఎందుకంటే స్వయం-నిర్ధారము యొక్క ఈ తృటి ప్రకారం బయటకు పోవడానికి అన్యమంటూ లేదు, అది తనలోకే మరలుతున్నది.

ఈ సాదా అవ్యవహితత్వం లో డాజైన్ యొక్క మధ్యవర్తిత్వమూ, దానీ ఆదర్శమూ, సమస్త వైవిధ్యమూ, విపుల బాహుళ్యమూ అంతా మాయమయింది. దానిలో ఉన్నది "నాస్తి" లేక లేదు Nichts.

ఈ "నాస్తి లేక లేదు" తన-తో-తన సంబంధము యొక్క కాచిత్-గ్రహీతము. అది తన-లోనే- జైన్ (Insichsein) నుండి భేదము కలిగి యున్నది. ఎందుకంటే "నాస్తి లేక Nichts " **తిష్ఠితము**. తన-లోనే- జైన్ ప్రారంభము లో ఎట్వస్ వలె ఇక ఎంతమాత్రమూ సరళము కాదు. **మధ్యవర్తనముగా విపులము** అన్న నిర్ధారము గలది. కాచిత్-గ్రహీతముగా ఒకటి తో ఏకత్వం కలది. కానీ ఒకటి యొక్క నిర్ధారము నుండి భిన్నమైనది (verschieden) .

కావున **ఒకటి లో** ఉన్నట్లు తిష్ఠితమైన నాస్తి , (అనగా) "**ఖాళీ**" .

ఒకటి అవ్యవహితత్వంలో దాని **గుణం** ఖాళీ .

b. Das Eins und das Leere

ఒకటి మరియు ఖాళీ

ఒకటి ఖాళీ (Leere), నెగేషన్ తన-తో-తనకు అన్న కాచిత్-గ్రహీత సంబంధంగా ఒకటి ఖాళీ.

ఒకటి యొక్క నిశ్చితమైన జైన్ నుండి , ఒకటి యొక్క సాదా అవ్యవహితత్వం నుండి ఈ ఖాళీ వేరు, నాస్తి అన్న ఖాళీ వేరయినది. అది ఒకటే, ఇదీ ఒకటే, రెండూ ఒకటిగా సంబంధములో ఉన్నాయి. అలాగా వాటి భిన్నత్వం తిష్ఠితము .

నాస్తి ఖాళీగా , జైన్ అగుచున్న దాని నుండి వేరు.

నాస్తి ఖాళీగా, "జైన్ అగుచున్న" ఒకటికి **బాహ్యము (** *außer* dem seienden Eins. **)**.

దాని-వలన-అదిగా-జైన్ Fürsichsein , ఈ విధముగా ఒకటిగానూ, ఖాళీగానూ నిర్ధారితము. అందుచేత దాని-వలన-అదిగా-జైన్ మళ్ళీ ఒక డాజైన్ ను పొందుతున్నది. సాదా ఉమ్మడి పునాది అయిన దాని-వలన-అది-జైన్ తో ఒకటి మరియు ఖాళీది నెగెటివ్ సంబంధము. దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క తృటులు ఈ ఐక్యత నుండి వెలువడుతాయి. అవి బాహ్యమవుతాయి

ఇప్పుడు దాని-వలన-అదిగా-జైన్ తృటుల సాదా ఐక్యతా నిర్ధారముగా జైన్ బయటకొస్తుంది. అది ఒకవైపు నిలుస్తుంది. కావున డాజైన్ గా .

జైన్ నిర్ధార తృటుల సాదా ఐక్యత ద్వారా , అది తనను ఒకవైపు తిష్ఠితము చేసుకుంటుంది. తద్వారా డాజైన్ గా. అది దాని అన్య నిర్ధారమైన నెగేషన్ ను , నీస్తి యొక్క డాజైన్ గా , ఖాళీగా ఎదురుగా నిలుపుతుంది.

c. Viele Eins. Repulsion

పలు ఒకట్లు. వికర్షణ

1

దాని-వలన-అది-జైన్, దాని డాజైన్ గా ఒకటి మరియు ఖాళీ. ఈ తృటులలో ప్రతీదీ తన నిర్ధారముగా నెగేషన్ కలిగి యున్నది, డాజైన్ గానూ తిష్ఠితమై ఉన్నది. ఆప్రకారం ఒకటి మరియు ఖాళీల సంబంధము , ఇది నెగేషన్ తో నెగేషన్ సంబంధము, అన్యముతో

అన్యమునకుగల   సంబంధమై ఉన్నది.

ఒకటి , జైన్ నిర్ధారములో నెగేషన్. ఖాళీ నీస్త్-జైన్ (లేకున్నది) నిర్ధారములో నెగేషన్.
కానీ ఒకటి , **వెసనీయముగా సంబంధపడే నెగేషన్ గా** తన-తో-తన సంబంధము.
అనగా దాని బయట ఉన్న ఖాళీ ఏది అయి ఉండవలెనో అదే.
రెండూ నిశ్చితమైన **డాజైన్ గా** తిష్ఠితములు. ఒకటి అసలు దాని-వలన-అది-జైన్ గా. ఇంకొకటి అనిర్ధారిత డాజైన్ గా. రెండూ ఒక దానితో ఒకటి **అన్య డాజైన్** తో వలె సంబంధపడుతూ ఉన్నవి.

ఒకటి అన్న దాని-వలన-అది-జైన్ అన్నది ఆదర్శము . దాని-వలన-అది-జైన్ అన్న ఒకటి   వెసనీయముగా డాజైన్ , అన్యముల **ఆదర్శము**. అది అన్యముతో వలె కాక వాటి స్వీయ-సంబంధమై ఉన్నది . అయితే దాని-వలన-అది-జైన్ ఒకటిగా , అవ్యవహితముగా **ఉన్నట్లు ,** దాని-వలన-అది **జైన్ అయేదిగా** (als für sich *Seiendes*) ఉన్నది, కాబట్టి దాని స్వీయ నెగెటివ్ సంబంధము కూడా ఒక జైన్-అవుతున్నదాని **తో** (auf ein *Seiendes*) **సంబంధముగా** ఉంటుంది.
అది అంతగానూ నెగెటివ్ కావున, అది దేనితో సంబంధ పడుతున్నదో అది **డాజైన్** గానూ **అన్యము** గానూ నిర్ధారింపబడినవి.
ఇది వెసనీయముగా తన-తో-తన సంబంధము కావున అన్యమన్నది అనిర్ధారిత నెగేషన్ గా, అనగా ఖాళీ కాజాలదు. అన్యము కూడా అదేరీతిన ఒకటి కావాలి.
కావున ఒకటి , **ఎన్నో ఒకట్ల** తో , **అవుతున్నది** అయి ఉన్నది (Das Eins ist somit *Werden zu vielen Eins*).

2

ఇది "అగుట" కూడా కాదు. "అగుట" అంటే **జైన్ నీస్త్** లోకి పరివర్తనం అవుతుంది. అందుకు భిన్నంగా ఒకటి ఒకటికే మారుతుంది .
సంబంధితము ఒకటి , అది అది తన నెగెటివ్ ను సంబంధముగా కలిగి యుంది . నెగెటివ్ ను తన పైననే కలిగి యున్నది . అగుట అయ్యే బదులు ఒకటు-ల అంతర్జనిత సంబంధమై ఉన్నది . రెండవదేమంటే సంబంధం నెగెటివ్ అయి ఉండి, ఒకటి జైన్-అయేది కావడంతో ఒకటి తనను **తననుండి** తోసి వేస్తుంది. ఒకటి కి తన-తో గల నెగెటివ్ సంబంధము **వికర్షణ**.

3

ఈ వికర్షణ , **పలు ఒకట్లను** తిష్ఠించుట- కానీ ఒకటి ద్వారానే , ఇది ఒకటి తన-నుండి-తానే స్వయంగా బయటకు వచ్చుట. అలాగ బయటకు వచ్చినవి అవి కూడా ఒకట్లే. ఈ వికర్షణ , సంగ్రాహ్యమునుసరించి ఒకటి **అంతర్వర్తితముగా జైన్ అయ్యేది**. రెండవ వికర్షణ దాని నుండి భేదము గలది. అది బాహ్య ప్రతిఫలనంగా ఊహలో మెదిలేది. అది ఒకట్ల ఉత్పత్తి కాదు, ఒకటులు ఒకదాని నొకటి ఎడంగా ఉంచినట్లు ముందే అనుకోవడం, పూర్వ-తిష్ఠితము. ఆ ఒకట్లు **ముందే ఉన్నట్లు**. ఆ అంతర్వర్తిత జైన్-అయ్యేది రెండవదైన బాహ్య-వికర్షణ కు ఎలాగ నిర్ధారించుకుంటుందో చూడాలి.

4

ముందు పలు ఒకట్లు అసలు ఏమి నిర్ధారములు కలిగి యున్నాయన్నది స్థిరపరచాలి. పలు ఒకట్లు అగుట లేక పలు ఉత్పత్తి-అగుట అవ్యవహితంగా మాయమగుచున్నది . అవ్యవహితంగా తిష్ఠితమగుచున్నవి గా తోస్తాయి . ఉత్పత్తి అయినవి ఒకటులు, అన్యము వలన ఒకటి కాకుండా, అనంతముగా స్వీయ-సంబంధము వలననే ఒకటి . ఒకటి తన నుండి తననే బయటకు తోస్తుంది , అది **అప్పటికే ఉన్నది** . వికర్షితమని భావించినది అదే రీతిన ఒక ఒకటి , **జైన్-అయేది** . వికర్షించుట వికర్షింపబడుట రెండూ ఒకే రీతిగా దానికి వర్తిస్తాయి, భేదం లేదు.

5

కావున ఒకటులు ఒకదానికెదురుగా ఒకటి , **పూర్వతిష్ఠితం** అయినట్లుగా తిష్ఠితము . ఒకటుల తమ నుండి తమ వికర్షణ ద్వారా అవి తిష్ఠితము. **ముందుగానే** . తిష్ఠితము కానట్లు తిష్ఠితము . వాటి తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తమైనది. అవి , ఒక్కొక్కటి ఒక దాని వ్యతిరేకముగా ఒకటి **జైన్-అయేవి**, ఒక్కొక్కటి తన-తో-తన సంబంధంలో మాత్రమే .

6

అందుచేత బహుళత్వం ఒక **అన్య- జైన్ గా** తోచదు. ఒకటికి పూర్తిగా బాహ్య నిర్ధారముగా తోస్తుంది. ఒకటి తనను (ఒకటిని) వికర్షిస్తూ స్వీయ సంబంధములో ఉంటుంది, వికర్షితమని మొదలు అనుకున్నది కూడా స్వీయ సంబంధములో ఉంటుంది. ఒకటులు పరస్పరం అన్యములు, అటువంటివి బహుళత్వము అనే నిర్ధారణలో కలిపికూర్చబడినవి అనే విషయం ఒకటు-లకు పట్టదు. బహుళత్వం ఒకటికి-ఇంకొకటితో సంబంధము అయి ఉంటే ఒకటికి-ఇంకొకటి హద్దై ఉండేది , అన్యము-వలన-జైన్ ను నిశ్చయముగా అవి తమపై కలిగి యుండేవి .

వాటి సంబంధము , అవి అంతర్వర్తిత-జైన్ అయేదిగా ఐక్యత పొందినట్టిదై (ఒకటి అగుచున్నట్టిది) ఉండెనో , ఇక్కడ తిష్ఠించిన ప్రకారము చూస్తే , నిర్ధారితమే-కానట్టిది. కావున ఒకటి ఇంతకు ముందు నిర్ధారించి నట్లు "**ఖాళీ**". ఖాళీ ఒకటికి బాహ్యమైన హద్దు. ఆ ఖాళీలో ఒకటి వలన ఇంకొకటి ఉండ జాలదు. కానీ హద్దులో ఉన్నవి హద్దులో లేనట్లుగా ఉంటాయి. కానీ ఖాళీ శుద్ధంగా లేకున్నది గా నిర్ధారితము. కావున ఖాళీ యే (లేకున్నదే) హద్దు అవుతుంది.

7

ఒకటి తన నుండి తాను వికర్షించడం, అంతర్వర్తితముగా ఉన్న ఒకటిని పెరికి వేయడమే. **ఒక దాని పక్కన ఒకటి ఉన్నట్లు** నిలిపిన అనంతత్వము **తన నుండి బయటకు వచ్చేసిన** అనంతత్వం. అనంతములైన ఒకటుల అవ్యవహితత్వము ద్వారా తన నుండి బయటకు వచ్చినది. ఒకటి తో ఒకటి కి సాదా సంబంధము ఇక్కడ ఒకటి యొక్క నిరపేక్షమైన సంబంధ రాహిత్యం . ఒకటితో ఒకటికి గల సాదా సంబంధం ఒకటికి తనతో తనకు గల సాదా నిశ్చిత సంబంధము ప్రకారం కాగా, సంబంధరాహిత్యము , అదే ఒకటికి గల స్వీయ సంబంధము నెగెటివ్ సంబంధముగా . ఒకటి యొక్క బహుళత్వం ఒకటి యొక్క స్వంత తిష్ఠనమే . ఒకటికి తన తో తనకున్న **నెగెటివ్** సంబంధమే ఒకటి. మరియు ఈ సంబంధం , కావున ఒకటి-అన్నదే , పలు ఒకట్లు.

అయినప్పటికీ బహుళత్వం , ఒకటికి బాహ్యమే. ఎందుకంటే ఒకటి అన్నదే అన్య- జైన్ యొక్క లుప్తీకరణం. వికర్షణ ఒకటి యొక్క తనతోతన సంబంధము. తనతోతన సమానత్వము. ఒకటి యొక్క బహుళత్వం అనంతత్వము, తనను తాను వెలికి కొని వచ్చిన **వైరుధ్యముగా** అనంతత్వము. 128

ఆకర్షణ వికర్షణ

a. Ausschließen des Eins

ఒకటి - అన్యతిరస్కారము

1

పలు ఒకట్లు అన్నవి జైన్-అయ్యేవి

వాటి డాజైన్ లేక వాటి ఒకదానితో మరొక దాని సంబంధము, సంబంధము-లేకుండుట . అది (సంబంధ-రాహిత్యము) వాటికి బాహ్యము. అది కాచిత్-గ్రహీతముగా ఖాళీ. కానీ బహుళములు , ఏవైతే ఒకటి యొక్క తనతో తన నెగెటివ్ సంబంధమో ఇప్పుడు **జైన్-అయ్యే** అన్యములతో వలె. వైరుధ్యము ఇక్కడ , ఇంతకుమునుపే వివరించినట్లు , జైన్ అవ్యవహితత్వములో తిష్ఠితమైన అనంతత్వం. దీని వలన వికర్షణకై ముందే వికర్షితములు అవ్యవహితంగా ఉన్నట్లు. ఈ నిర్ధారములో అవి ఒకదానినొకటి తోసి రాజనునవి. ఒకటి తననుండి ఒకట్లను వికర్షిస్తుంది .ఒకటి ,తాను ఉత్పత్తి చేయని , తిష్ఠితములు కాని ఒకటు-లను , తన నుండి వికర్షిస్తుంది. ఈ వికర్షణ పరస్పరం లేక అన్ని వైపులా వికర్షణ. ఈ వికర్షణ సాపేక్షం , ఒకటి యొక్క జైన్ ద్వారా నిరోధించబడేది , పరిమితీకరించబడేది.

2

బహుళత్వం తిష్ఠితము కాని అన్య-జైన్. హద్దు ఖాళీ మాత్రమే. ఖాళీలో ఒకట్లు లేవు . కానీ అవి హద్దులో కూడా ఉన్నాయి. అవి ఖాళీలో ఉన్నాయి. వాటి వికర్షణ వాటి **ఉమ్మడి సంబంధం**.

3

పరస్పర వికర్షణ పలు ఒకటుల తిష్ఠిత డాజైన్. ఆ డాజైన్ వాటి దాని-వలన-అది-జైన్ కాదు. వికర్షణ దాని-వలన-అది-జైన్ కానీ అయితే (ఒకటి, ఖాళీ కాక) మూడవదిగా

అది బహుళములని భేదితములు అయ్యేది. అలా కాక అవి వాటి స్వంతంగా కలిగి 130
యున్న భేదములు. అవి పరస్పరం నెగేట్ చేస్తున్నాయి. అలాగ పరస్పరం ఒకటి వలన ఉన్నట్లు నిలుపుకొంటాయి. కానీ అవి ఒకటి వలన ఉండడం అనే ఆదర్శమును కూడా వికర్షిస్తాయి. ఆ విధంగా "ఉన్నవి" . విడదీయబడిన తృటులు. ఏవైతే ఆదర్శములో ఒక్కటైతాయో ఆ తృటులు విడదీయబడినవి.

ఒకటి దాని "దాని-వలన-అది-జైన్" లో **ఒకటి వలన** కూడా. కానీ ఈ ఒకటి దాని-వలన-అది-జైన్ వలననే . దాని తో దాని భేదము అవ్యవహితముగా లుప్తము. కానీ బహుళత్వములో భేదితమైన ఒకట్లు ఒక జైన్ ని కలిగి యున్నాయి. ఒకటి-వలన-జైన్ , ఇంకొకదానిని తోసిరాజనినప్పుడు, అది అన్యము-వలన-ఒక జైన్. ప్రతీదీ అన్యము నుండి వికర్షితము, అన్యము వలన లుప్తమై ఒకటవుతున్నది, అట్లు ఒకటగుట ఒకటి వలన కాదు, అన్యమైన -ఒకటి వలన

4

బహుళములైన ఒకటుల , దాని-వలన-అది-జైన్ ఈ ప్రకారం వాటి పరస్పర వికర్షణ ద్వారా అవి తమను నిలబెట్టుకోవడం. అవి పరస్పరం లుప్తం చేసుకుంటాయి, అన్యములను కేవలం అన్యము-వలన-జైన్ గా నిలుపుతాయి. అయితే అవి ఈ ఆదర్శాన్నికూడా వికర్షిస్తాయి. అన్యము-వలన-కాకుండా ఒకటిని నిలుపుతాయి. కానీ వాటి ఈ పరస్పర నెగెటివ్ సంబంధము ద్వారా ఒకటి తనను నిలుపుకోవడం వాటిని లయీకరించడం అవుతుంది.

5

ఒకటులు ఉండడమే కాక పరస్పరం తోసిరాజనడం వలన అవి నిలబెట్టుకుంటాయి. అవి నెగేట్ అయి పోకుండా వాటి విభిన్నతలో నిలిచి ఉండడం , వాటి జైన్, వాటి అంతర్వర్తిత-జైన్ ద్వారా జరిగి ఉండాలి. అన్యముతో సంబంధము నకు ప్రతిగా వాటి జైన్ మరియు వాటి అంతర్-వర్తిత-జైన్. వాటి అంతర్-వర్తిత-జైన్ ఏమంటే అవి "ఒకటి" అన్నది. కానీ అన్ని ఒకటులూ ఇదే. ఒకటులన్ని అంతర్-వర్తిత-జైన్ లో అదే. అంతర్-

వర్తిత-జైన్ లో వాటి విభిన్నత కి ఆధారం కలిగి యుండడానికి బదులు , అవి అన్నీ 131
అదే అని తెలుస్తోంది.

రెండవది వాటి డాజైన్, మరియు పరస్పర వ్యవహారము అనగా ఒక్కొక్కటి తనను ఒకటి గా నిలుపుకొనుట , ఇది పరస్పరం నెగేట్ చేసుకొనుటలో. కానీ అన్నిటిదీ ఇదే నిర్ధారము. దీని ద్వారా అవి ఒకేలాగా నిలుపుకుంటున్నాయి. అవి అంతర్వర్తితముగా అదే అయినట్లు. అన్యము ద్వారా నిలిపే ఆదర్శము దానిదే. ఇందులో వికర్షించడం లేదు. ఇది వాటి జైన్ మరియు తిష్ఠనం ప్రకారం చూస్తే నిశ్చయమైన ఐక్యత.

6

ఒకటులు ఎటుల "ఉన్నవో" , ఒకటులు ఒకదానికొకటి ఎటువంటి సంబంధము కలిగి యున్నవో అన్న రెండు నిర్ధారములను చూశాము. అవి భేదరాహిత్యముతో అన్నియు ఒకేలాగ ఉన్నవి. కానీ మనము పరిశీలించినది పోల్చిచూసే పద్ధతి.

అలాకాక వాటి ఒకదానితో ఇంకొకదాని సంబంధము ప్రకారము వాటిపై ఏమి తిష్ఠమౌతున్నదో . ఈ సంబంధము ప్రకారము అవి ముందుగానే **ఉన్న-వి** అని అనుకున్నాము. కానీ అవి ఒకదానినొకటి నెగేట్ చేసినంత పర్యంతమే అవి ఉన్న-వి. ఈ ఆదర్శమును తన నుండి దూరము ఉంచిననే , అనగా అన్యములను నెగేట్ చేయడం ద్వారా జైన్ ను సాధించిన నెగేషన్-ఫలిత-జైన్ దూరం ఉంచిననే , అనగా నెగేషన్ ను నెగేట్ చేసిననే అవి "ఉన్నవి".

కానీ అవి నెగేట్ అయినంత పర్యంతమే ఉన్నాయి. ఈ వాటి నెగేట్ అవడం నెగేట్ అయినప్పుడు వాటి జైన్ నెగేట్ అవుతుంది. అవి ఉన్నాయి అంటే , అవి ఈ నెగేషన్ నెగేట్ అవనంత పర్యంతమే. నెగేషన్ దానికి బాహ్యమై నిలిచిపోయినప్పుడు. అన్యములను నెగేట్ చేయడం దాని పై బుడగ లాగ పేలిపోతుంది. దాని ఉపరితలాన్ని మాత్రమే తాకుతుంది. అన్యమును నెగేట్ చేయడం నుండి తన-లోకి మరలుతుంది. అవి ఒకట్లు ఉన్నాయంటే ఈ మధ్యవర్తిత్వము గానే. అవి వాటి ఈ పరావర్తనముగా ద్వారా తనను నిలబెట్టుకోవడం మరియు తన-వలన-తాను-జైన్ . జైన్-అయ్యేవాటిగా

మరియు నెగేట్ చేసేవాటిగా అవి ప్రతిఘటన చూపతంతో వాటి నెగేషన్
సఫలం కాదు. అందువలన అవి తిరిగి తమలోకి మరల లేదు. తమను నిలబెట్టుకోలేవు. అవి లేవు. ముందు ఎత్తిచూపబడినది. ఒకటి అదే. ప్రతీదీ అన్యము వలెనే ఒక్కటి. ఇది మనం సంబంధించడం కాదు. బాహ్యం నుండి చేర్చడం కాదు. వికర్షణే సంబంధపడడం.

ఒకటిని తోసిరాజనే ఒకటి తానుగా సంబంధపడేది "ఒకటి"తో, అనగా తనతో .

ఒకటుల ఒకదానితో ఒకదాని నెగెటివ్ సంబంధము , అవి అట్లు ఒకటై కలవడమే .

వికర్షణ పరివర్తనమయ్యే ఈ ఏకత్వము, తమ భిన్నత్వము మరియు బాహ్యత్వము యొక్క లుప్తనం . వాటినే పరస్పరం తోసిరాజనుటగా వక్కాణింప బడవలసి ఉండెను .

ఇలాగ బహు ఒకట్లు , తమను-ఒక ఒకటిలో-తిష్ఠనము చేయుట అది **ఆకర్షణ**.

ఆకర్షణ యొక్క ఒక్క ఒకటి

వికర్షణ - ఒకటి , పలు ఒకట్లు గా స్వీయవిచ్ఛిన్నం అవడం. వాటి నెగెటివ్ వ్యవహారం శక్తిహీనము. ఎందుకంటే అవి ఒకదానినొకటి జైన్-అయ్యేవిగా పూర్వతిష్ఠితమై కలిగినవి . అవి ఆదర్శము **కావలసినట్టివి**. ఈ ఆదర్శము ఆకర్షణలో సఫలమవుతుంది. వికర్షణ ఆకర్షణలోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. పలు ఒకట్లు ఒకటిలోకి పరివర్తనము చెందుతాయి. రెండూ, ఆకర్షణా మరియు వికర్షణా మొదలు భేదితములు. వికర్షణ ఒకటి యొక్క యదార్థత. ఆకర్షణ తిష్ఠితమైన ఆదర్శము. ఆకర్షణ ఈ విధముగా వికర్షణతో సంబంధ పడి ఉన్నది - ఎలాగంటే అది వికర్షణని **పూర్వతిష్ఠితముగా** కలిగి యుంటుంది. వికర్షణ ఆకర్షణకు సామగ్రి సిద్ధం చేస్తుంది. ఒకటు-లు లేకుంటే ఆకర్షణ ఉండేది కాదు. ఆకర్షణ కొనసాగుతున్నట్లు కల్పన, ఏ ఆకర్షణ ఒకటు-లను వినియోగిస్తూ పోతుందో, అట్టి ఆకర్షణ యొక్క కల్పన , ఒకటు-లు ఉత్పత్తి అయితూపోతున్నట్లు ముందే అనుకుంటుంది. ఖాళీ అంతరీక్షాన్ని , అందులో ఆకర్షణని ఊహిస్తే అదే ఊహ నిరంతరంగా ఆకర్షింపబడే ఒకటు-ల ప్రవాహాన్నికూడా అనుమతిస్తుంది.
ఆకర్షణా బిందువులో ఒకటై మాయమయ్యే అణువుల స్థానంలో , ఇంకొన్ని అణువులు ప్రవేశిస్తాయి. తలచుకుంటే ఖాళీ లోనుండి అనంతంగా వస్తునే ఉంటాయి. ఆకర్షణ పూర్తి అయినతరువాత , అనగా ఊహ ప్రకారం అన్ని ఒకటు-లూ ఒక బిందువులో ఐక్యం అయిన తరువాత , అప్పుడు మిగిలేది ఒక స్తబ్దమైన ఒకటి. ఇకపై ఆకర్షణ ఉండదు. ఆకర్షణలో డాజైన్-అవుతున్న ఆడర్శము తన నెగేషన్ నిర్ధారమును కూడా తనపై కలిగి యున్నది, అనగా పలు ఒకట్లను, అది వేటి సంబంధమో, తన పై కలిగి యున్నది. (ఆకర్షణ>వికర్షణ) ఆకర్షణ వికర్షణ నుండి విడదీయ రానిది..
అవ్యవహితంగా ఉన్న అన్ని ఒకట్లలో ప్రతీ ఒకటికీ సమానముగా

ఆకర్షణ గలదు. ఆకర్షణ లో దేనికే ప్రథమస్థానం లేదు. అలాగే ఆకర్షణ ,వికర్షణ 134 సమానం. ఆకర్షణ వికర్షణల అటువంటి సమతుల్యత ఒక స్తబ్దత లో ముగియాలి. ఒక స్తబ్దత, డాజైన్-అయ్యే ఆదర్శము లేకుండా .
కానీ ఇక్కడ ఆకర్షణలో దేనికి ముందు స్థానం అన్నది అప్రసక్తం. ఆకర్షణ అనగా ఉన్న ఒకట్ల బేధరాహిత్యమును ప్రతిపాదించుటయే.

సమతుల్యత ఒక స్థితిగా తీసుకుంటే కొన్ని ఒకట్లు ఏకత్వములోనూ తత్సమానముగా కొన్ని బహుళత్వంలో ఉండి ఉండాలి. కానీ ఇక్కడ కొన్ని ఒకట్లకు మిగిలిన వాటి పైచేయి ఉండడము అయి ఉండాలి లేక ఒకట్ల మధ్య అభేదము ఆకర్షణగా తిష్ఠితము అయినట్లైనా కావాలి , ఆ విధంగా ఒకట్ల మధ్య నిర్ధారిత భేదం ఉండడము పూర్వతిష్ఠితమైనట్లు భావించవలసి ఉంటుంది. ఆకర్షణే ఒకదానినుండి అన్యము భేదితమైన ఒకట్ల తిష్ఠనము. అవి అవ్యవహితములు మరియు వికర్షణ ద్వారా తమను నిలుపుకోవలసిన ఒకట్లు. వాటి తిష్ఠిత నెగేషన్ ద్వారా ఆకర్షణ అయిన ఒకటి ద్యోతకమవుతుంది . ఆకర్షణలో ఒకటి మధ్యవర్తితము . కావున మధ్యవర్తితముగా ఒకటిగా తిష్ఠితమైన ఒకట్లు, నిర్ధారితములు. ఒకటి అవ్యవహితముగా ఆదర్శములో తనలోకి మరలదు , ఆదర్శమును ఇంకొక అన్యముపై కలిగియుంటుంది (ఆకర్షణ -ఒకటి-ఆదర్శము ఒకట్లపై - అనగా అన్యముపై - వికర్షణలో ..)
ఒకటుల పై తిష్ఠితమైన ఆదర్శములో **ఒకటి** సాధించబడుతున్నది. ఒకటి వికర్షణ ద్వారా ఆకర్షించుచున్నది. **ఒకటి** తన నిర్ధారముగా ఈ మధ్యవర్తిత్వాన్ని తన లో కలిగి యున్నది. కాబట్టి ఆకర్షించుచున్న ఒకటు-లను , **ఒకటి** తనలోకి ఒక్క బిందువులోకి వలె మింగివేయదు. ఒకటి, ఒకట్లను తీసివేసినట్లు లుప్తం చేయదు. ఒకటి తన నిర్ధారములో వికర్షణ కలిగి యున్నది, తనలో ఒకటులను కూడా బహుళమై తనలో కలిగి యున్నది. అది తన ఆకర్షణ ద్వారా ముందుగా దేనినో ప్రతిపాదిస్తున్నది. కొంత పరిధిని సాధిస్తున్నది కొంత పూర్తి అవుతున్నది. కావున అది దాని యందు స్థూలంగా **ఆకర్షణ , వికర్షణల ఐక్యత**.

ఆకర్షణ వికర్షణల మధ్య సంబంధము

1

ఒకటికి , బహుళము నకు మధ్య బేధము వాటి మధ్య సంబంధములో ని బేధము అని నిర్ధారణ అయినది. ఆ సంబంధము ఆకర్షణ , వికర్షణ అని రెండుగా విడిపోయి ఉన్నవి. విడిపోయినట్టి ఆకర్షణా వికర్షణా ముందుగా ఒక్కొక్కటి దేనికదే స్వతంత్రంగా ఉంటాయి. ఆకర్షణ/వికర్షణ ఒకదాని కొకటి బాహ్యము అన్నట్లు ఉంటాయి . కానీ అవి వెసనీయముగా కలిసి ఉంటాయి. వాటి అనిర్ధారిత ఐక్యత ను కొంత వివరించవలసి ఉంది.

2

వికర్షణ ఒకటి యొక్క మూలనిర్ధారమని తోస్తుంది , మరియు **అవ్యవహితమ**నీ తెలుస్తున్నది . ఎలాగంటే ఆ ఒకటి ఉత్పత్తి చేసిన ఒకటు-లు ఉన్నాయి. అవి అవ్యవహితములని తిష్ఠించబడినాయి . అవి ఆకర్షణ పట్ల నిర్నిమిత్తములు . కావున వాటికి , అటువంటి పూర్వతిష్ఠితములకు , ఆకర్షణ బయటనుండి అబ్బుతుంది. ఇందుకు భిన్నంగా ఆకర్షణ , వికర్షణకు పూర్వతిష్ఠితం కాదు . కావున వికర్షణ యొక్క తిష్ఠనం లో, జైన్ లో ఆకర్షణకు ఎటువంటి పాత్రా ఉండకూడదు . అనగా వికర్షణ దాని యందే దాని నెగేషన్ కాకూడదు. ఒకట్లు ఒకట్ల యందే నెగేషన్ కాకూడదు. ఆ విధంగా మనం కాచిత్-గ్రహీతంగా, దానికదిగా వికర్షణని పొందుతాం. అలాగే జైన్-అయ్యేవిగా ఒకటు-లు ఉండగా వాటి ప్రతిగా ఆకర్షణ అవ్యవహిత డాజైన్ ని కలిగినది. ఆకర్షణ తనవైపునుండి ఒక అన్యముగా వాటిని సమీపిస్తుంది.

3

మనం వికర్షణని దానికదిగా పరిగణించాము. వికర్షణ దానికదే అయితే పలు ఒకటు-లు నిర్ధారణ రాహిత్యం లోకి చెల్లా చెదరయిపోతాయి. వికర్షణ పరిధిని దాటి పోతాయి. వట్టి వికర్షణ ఒకదానితో ఒకదాని సంబంధాన్ని నిరాకరించేది. అనగా సంబంధరాహిత్యం "వట్టి వికర్షణ" ద్వారా జరిగే నిర్ధారము. కానీ వికర్షణ అన్నది "ఖాళీ" కాదు. సంబంధరహితమైన ఒకటు-లు వికర్షించవు , అన్యములను తిరస్కరించవు .

వికర్షణ నెగెటివ్ అయినా , వెసనీయముగా **సంబంధము** కలిగియుండుట. 136

ఒకదానినొకటి ఎడంగా ఉంచడం, దూరంగా జరగడం అంటే , అలాగ దూరమైనవి ఒకదానినుండి ఒకటి స్వేచ్ఛ పొందటం కాదు. (అన్యమని) తిరస్కరించినది , తిరస్కరింపబడిన దానితో **బంధనంలో** లో ఉంటుంది. ఈ సంబంధము **అన్న తృటియే ఆకర్షణ**. ఆ తృటి వికర్షణలోనే ఉన్నది . కాబట్టి వికర్షణ యందే " కాచిత్-గ్రహీతమైన వట్టి " వికర్షణను నిరాకరించుట ఉన్నది. ఏ కాచిత్-గ్రహీత వికర్షణ యందు ఒకటి , తన-తో-తానే సంబంధము కలిగిన జైన్-అగునది అయితుందో , అటువంటి కాచిత్-గ్రహీత వికర్షణ ను నిరాకరించుట అన్నది వికర్షణలోనే ఉన్నది. వికర్షణ అన్య-తిరస్కారకము అయి ఉండబోదు.

అయితే డాజైన్-అగుచున్న - ఒకటుల యొక్క వికర్షణ నుండి ప్రారంభించి దాని ద్వారా, ఒకటు-ల యందు బయటనుండి ఆకర్షణ కూడా ప్రవేశించినట్లు తిష్ఠితమైంది. ఆకర్షణ , వికర్షణ ఎంత విడదీయరానివైనా అవి వేరువేరు నిర్ధారములుగా విడిగా ఉన్నాయి.

అది అటుండగా ఆకర్షణకు వికర్షణ పూర్వతిష్ఠితమని , వికర్షణ తిరిగి ఆకర్షణ తో సంబంధము కలిగియున్నదనీ , వికర్షణ కు ఆకర్షణ కూడా అంతగా పూర్వతిష్ఠితమని కూడా తెలిసింది.

4

ఈ నిర్ధారము ప్రకారము అవి విడదీయరానివి. అవి పరస్పరం వ్యతిరేకముగా "అవ్వవలసినది- ఆటంకము" అన్నట్లు నిర్ధారితమవుతున్నాయి. వాటి అవ్వవలసినది ఇప్పటికి కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణ (కేవలం వికర్షణగానో , కేవలం ఆకర్షణగానో నిర్ధారము) **అంతర్-వర్తిత-జైన్ అగునది** అన్నట్లు. కానీ అది తన బయట కు పోవలసి వస్తున్నది, అన్యముతో సంబంధ పడుతోంది. ఈ విధంగా (ఆకర్షణ, వికర్షణ) ఒక్కొక్కటి అన్యము ద్వారా, అన్యము.

వాటి స్వాతంత్ర్యం ఎందులో నంటే, ఈ మధ్యవర్తనములో ఒక అన్య నిర్ధారముగా ఒకదాని-వలన-ఇంకొకటి అని తిష్ఠితము అవడములో.

వికర్షణ బహుళములను తిష్ఠనము చేయుట, ఆకర్షణ ఒకటి ని తిష్ఠనము చేయుట. 137
మొదటిది ఒకటి అన్న ఆదర్శమును నెగేట్ చేయుట, రెండవది బహుళములను నెగేట్ చేయుట కూడా. అయితే ఇక ఆకర్షణ, వికర్షణ **ద్వారా** ఆకర్షణ, వికర్షణ ఆకర్షణ ద్వారా వికర్షణ. అట్లగుటలో **అన్యముద్వారా** తాను మధ్యవర్తనము అగుట **నెగేట్** అవుతుంది. ఇందులో ప్రతీ నిర్ధారము **తన ద్వారా తన** మధ్యవర్తనము అవుతుంది. ఇట్లు సమీప పరిశీలన వాటి **సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత** లోకి వెనుకకు మరలుతోంది.

5
తననే పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి , అందులో తన-తో-తాను సంబంధ పడుట అన్నది మొదట్లో ఉన్న సాపేక్ష వికర్షణ ఆకర్షణ లలో ఇప్పటికే ఉన్నది.

6
సాపేక్ష వికర్షణ, ముందే అవ్యవహితంగా పూర్వమే **ఉన్న** బహుళమైన ఒకట్లను ఒక దాని నుండి ఒక దానిని ఎడంగా ఉంచటం. కానీ బహుళమైన ఒకట్లు అన్నది వికర్షణే. వాటి పూర్వతిష్ఠనం వాటి స్వంత తిష్ఠనమే. అవి పూర్వతిష్ఠితము అనుకున్న ఒకటులకు చెందిన జైన్ నిర్ధారము వికర్షణకు చెందినదే. వికర్షణ , దేనిద్వారా ఒకటి ఒకటిగా నిలబెట్టుకుంటుందో , అవి తద్వారా అలాగే **ఉన్నాయి**. వాటి జైన్ వికర్షణే. కావున అది అన్య డాజైన్ కి ప్రతిగా సాపేక్షము కాదు, తన తో తానే సంబంధము కలట్టిది.

7
ఆకర్షణ "ఒకటి" తిష్ఠనం. నిజమైన ఒకటి తిష్ఠనము. దానికి ప్రతిగా బహుళములు వాటి డాజైన్ లో **క్షణభంగురమని** , మాయమగునవనీ నిర్ధారింప బడినవి. ఆకర్షణ తనను పూర్వ తిష్ఠితం చేసుకుంటుంది. అన్య నిర్ధారమైన , ఒకటు-లు లలో క్షణభంగురమయే నిర్ధారముగా.
లేకుంటే అన్యథా అట్టి బహుళములు తమ-వలన-తాము-జైన్ అగునవి, **అన్యము-వలన** అగునవీ అయి దేనివలననో ఆకర్షించునవి, వికర్షించునవీ అయి ఉండవలసినవి. ఆకర్షణ తో సంబంధము ద్వారా ,ఈ వికర్షణ నిర్ధారమునకు వ్యతిరేకముగా ఆదర్శమును నిలబెట్టుకోలేవు. అది (ఈ వికర్షణ నిర్ధారము) పూర్వతిష్ఠితము.
అది "ఒకటి" అన్న ఆదర్శము అంతర్-వర్తిత-జైన్ అయినదిగా. అయితే అది "ఒకటు-

లు" గా , కలుపుతున్నదిగా ,ఆకర్షించుచున్నదిగా భావిస్తే , ఒక-దాని-కొకటి 138
భేదము లేని "ఒకటి" "ఒకటులూ" అదే.

9

రెండు నిర్ధారములనూ , దేనికది పూర్వతిష్ఠితం అనుకుని, ప్రతీదీ దానికదిగా అయితే, ప్రతీదీ అన్యమును ఒక తృటిగా తనలో కలిగి యుంటుంది. తనను- పూర్వ-తిష్ఠనము చేసుకొనుట అన్నది ఒక దానిలో తన తిష్ఠనమునకు నెగెటివ్ గా , ఇది వికర్షణ.
పూర్వతిష్ఠితం , అది పూర్వతిష్ఠన - కారి చేస్తున్నదే , ఆకర్షణ.
ఒక్కొక్కటి తన యందు ఒక తృటి మాత్రమే. ప్రతీదీ తనలోంచి అన్యములోకి పరివర్తనము, తన యందే నెగేట్ అవుట, తనను తన అన్యముగా నిలుపుట.
ఒకటి తనలో నుండి బయటకు వచ్చుట. తనను తన అన్యముగా , బహుళముగా నిలుపుట. బహుళము కూడా ఇదే, తన లోనే ఒక్కటవుట , తనను తన అన్యముగా, ఒకటిగా నిలుపుట. ఇందులో తన తో తాను సంబంధపడుట. ప్రతీదీ తన అన్యములో తన-తో కలిసి కొనసాగుట. కావున తన యందే ఈ తనలోనుండి బయటకు వచ్చుట (వికర్షణ) మరియు తనను-ఒక్కటై-నిలుపుట (ఆకర్షణ) విడిపోకుండా ఉన్నాయి. ఇది సాపేక్ష వికర్షణ, ఆకర్షణ పై తిష్ఠితము. అనగా ఏదైతే అవ్యవహిత, డాజైన్-అయ్యే ఒకటు-లను పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది, ఇందులో ప్రతీదీ తన యందే ఈ నెగేషన్ మరియు అన్యములో తన కొనసాగింపు కూడానూ.
డాజైన్-అయ్యే ఒకటుల వికర్షణ, ఒకటులు పరస్పరం ఎడంగా ఉంచుకుని చేసే స్వీయసంరక్షణం. అట్లగుటచేత 1. అన్యమైన ఒకటులు తన పై నెగేట్ చేయబడతాయి. ఇది దాని డాజైన్ పార్శ్వం లేక అన్యము-వలన-జైన్.కానీ అలాగ ఇది ఆకర్షణ , ఒకటి అన్న ఆదర్శము. 2 ఒకటి తన యందే,అన్యముతో సంబంధము లేకుండా. తన-యందే/అంతర్వర్తితం (das Ansich)అన్నది ఎప్పుడో దాని-వలన-అది-జైన్ లోకి (Fürsichsein)పరివర్తనం అయినది. అంతేకాక అంతర్వర్తితము, దాని నిర్ధార ప్రకారము ఒకటి బహుళము అగుట. డాజైన్-అయ్యే ఒకట్ల ఆకర్షణ వాటి ఆదర్శమే మరియు ఒకటి

యొక్క తిష్ఠనమే, పలు ఒకటులను నెగేట్ చేస్తూ, ఒకటిని ఉత్పత్తి చేస్తూ **తననే** 139 **లుప్తము** చేసుకుంటుంది, ఇది **తన పై ఒకటులను తిష్ఠించుట , ఒకటి యొక్క నెగెటివ్ ఒకటుల పై** , ఇది వికర్షణ

10

ఇంతటితో దాని-వలన-అది-జైన్ (Fürsichseins)యొక్క అభివృద్ధి పూర్తి అయింది. ఫలితం లభించింది. ఒకటి **అనంతముగా** , అనగా తిష్ఠిత నెగేషన్ కు నెగేషన్ గా **తన తో తాను** సంబంధము కలిగి యుండుట మధ్యవర్తనము. తను తన నిరపేక్షముగా (కాచిత్-గ్రహీతముగానైనా) అన్య-జైన్ (బహుళము) ను తననుండి నెట్టివేస్తుంది. తన ఈ నీస్త్-జైన్ (లేకున్నది) తో నెగెటివ్ గా , లుప్తీకరణగా సంబంధపడినప్పటికీ అది తన-తో – సంబంధపడడమే . ఒకటి అన్నది కేవలం ఈ విధంగా "అగుట". ఈ అగుటలో నిర్ధారము , **ప్రారంభమని** చెప్పి , అవ్యవహితముగా , జైన్-అయ్యేదిగా తిష్ఠితము కాగా , దానితో పాటు ఫలితము తాను అంతర్ధానమై "ఒకటు-లు" పునరిద్ధరించబడగా – అవ్యవహిత, అన్య-తిరస్కార "ఒకటు-లు" పునరిద్ధరించబడగా , తాను-ఒకటి అంతర్ధానమవుతున్నది.

అది ఒక ప్రక్రియ . ఇందులో తిష్ఠనము, కలిగి యుండడమూ అంతటా ఒక లుప్తీకరణముగానే. లుప్తీకరణము ముందు కేవలము సాపేక్ష లుప్తీకరణము, అన్యమైన డాజైన్- అయ్యేదానితో సంబంధముగా , ప్రక్రియే ఇంకొక వికర్షణ-ఆకర్షణ గా , నిర్ధారితము. మధ్యవర్తనము యొక్క అనంతమైన సంబంధముగా, అవ్యవహిత మరియు డాజైన్- అయ్యే బాహ్య సంబంధముల నెగేషన్ ద్వారా పరివర్తనము చెందుట. పొందిన ఫలితము మళ్ళీ ఆ "అగుట"యే. ఆ "అగుట"లో దాని తృటులు నిలువలేని చాంచల్యం కలిగి ఉంటాయి. తృటుల ఆ చాంచల్యము అవి కలిసి-మునగటం లేక సాదా అవ్యవహితత్వంలో కలిసి ఒకటై పోవడం . ఈ జైన్ **ఇప్పుడు పొందిన** నిర్ధారము ప్రకారము, **పరిమాణము**.

11

గుణము నుండి పరిమాణము లోకి పరివర్తనం అయ్యే ఈ తృటిని కొంచెంసేపు విస్మరిస్తే , గుణము దాని ఆధారనిర్ధారముగా జైన్ ను అవ్యవహితత్వమును కలిగి యున్నదనియు,

అందులో హద్దూ -నిర్ధారణా మరియు ఎట్వాస్ యొక్క జైన్ ఒకటే. ఎట్వాస్ 140
యొక్క జైన్, హద్దు ఎంతగా ఒకటైనాయంటే తన పరివర్తనం తో సహా ఎట్వాస్ మాయం అయింది.

అలాగ తిష్ఠితమై అది పరిమితమని నిర్ధారింపబడినది. భేదము మాయమైన ఈ ఐక్యత యొక్క అవ్యవహితత్వము వలన, అన్యమైన-జైన్ ఆ ఐక్యతకు బాహ్యమవుతుంది. ఆ ఐక్యత అంతర్వర్తితముగా **జైన్** మరియు **నీస్ట్** ల ఐక్యతతో కూడినది కాబట్టి , అన్యమైన-జైన్ ఆ ఐక్యతకు బయట ఉండి ఉండాలి. గుణాత్మక నిర్ధారణ అనగా తనతో తన సంబంధము. అన్యముతో సంబంధము గుణాత్మక సంబంధము యొక్క అవ్యవహితత్వానికి విరుద్ధము. ఈ అన్యమైన జైన్ తనను దాని-వలన-అది-జైన్ యొక్క (Fürsichseins)అనంతత్వములో లుప్తము చేసుకుంటున్నది. దాని-వలన-అది భేదమును , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా తన యందే తన పైననే కలిగి యున్నది. భేదమును ఒకటి మరియు పలు ఒకటులుగా వాటి సంబంధముగా తెలియనైనది. అట్లు గుణాత్మకమన్నది , అవ్యవహితము కాకుండా, తన-తో సరిపోయిన తిష్ఠితమైన ఐక్యత గా ఉద్ధరింపబడినది.

12

అందుచేత ఈ ఐక్యత

1 **జైన్**. కేవలం **నిశ్చితమన్న** రీతిలో, నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ ద్వారా తన తో తాను మధ్యవర్తితము అయిన **అవ్యవహితత్వము**. నిర్ధారణలు, **హద్దుల లోంచి** దూసుకుపోయిన ఐక్యతగా జైన్ తిష్ఠితము. నిర్ధారణలు, హద్దులూ దానిలో లుప్తితములుగా తిష్ఠితము.

2. **డాజైన్.** అది పైనటువంటి నిర్ధారము ప్రకారము నిశ్చితమైన జైన్ తృటిగా నెగేషన్ లేక నిర్ధారణ. కానీ అది అవ్యవహితము కాదు, తనలోతాను ప్రతిఫలించినది, అన్యముతో కాక తనతో సంబంధపడినది. అంతర్వర్తిత-నిర్ధారిత-జైన్, "ఒకటి". అన్యమైన-జైన్ ఇక్కడ దాని-వలన-అది-జైన్ మాత్రమే.

3. **దాని-వలన-అది-జైన్** (*Fürsichsein*), నిర్ధారణ గుండా కొనసాగుతున్న జైన్

(బహుళములలో ఒకటిగా) . ఒకటి అన్న నిర్ధారితజైన్ మరియు **అంతర్-వర్తిత**- 141 నిర్ధారితజైన్ లుప్తితములుగా దానిలో తిష్ఠితములు. ఒకటి తన లో నుండి బయటకు పోయేదిగానూ, **ఐక్యత** గా కూడా నిర్ధారితము. హద్దు ఏదైతే లేదో , అది నిర్ధారిత హద్దు గా ఒకటి. అది జైన్ పై ఉన్నది, కానీ దాని పట్ల నిర్నిమిత్తము.ఈ విధముగా తిష్ఠితమైనది.

పరిమాణము

1

క్వాలిటీ (గుణం) క్వాంటిటీ (పరిమాణము) కి మధ్య బేధము వివరింపబడ్డది.
గుణం అన్నది అవ్యవహితం మరియు మొదటి నిర్ధారణ.
పరిమాణం అన్న నిర్ధారణ , జైన్ పట్ల నిర్నిమిత్తము, జైన్ పట్టనిది.
పరిమాణం ఒక హద్దు , లేని హద్దు.
పరిమాణము , దాని-వలన – అది- జైన్ (Fürsichsein). దాని-వలన-అది-జైన్ మరియు అన్యము-వలన-జైన్ , ఇవి ఒకటే.
అనగా పలు ఒకట్ల వికర్షణ . పలు ఒకట్ల వికర్షణ , అవ్యవహితమైన అవికర్షణా రెండూ ఒకటే. అది వాటి నిరంతరత్వం

2

దాని-వలన-అది-జైన్ అయినది ఇప్పుడు తిష్ఠితమైనది. దాని అన్యమును ఇక తిరస్కరించడం జరుగదు. దా-వ-అ-జైన్ దానిలో నిశ్చయంగా కొనసాగుతుంది. ఆ దా-వ-అ-జైన్ ఇప్పుడు అన్యమైన-జైన్. డాజైన్ దాని-వ-అ-జైన్ యొక్క కొనసాగింపుగా తెలియవచ్చేపర్యంతం అది అన్యమైన-జైన్. డాజైన్ ఈ కొనసాగింపుగా తిరిగి ప్రత్యక్షమవుతుంది. దాని నిర్ధారణ సాదాగా దాని-తో దాని సంబంధము కాదు. డాజైన్ అయ్యే ఎట్వాస్ వలె అవ్యవహిత నిర్ధారణ కాదు. నిర్ధారణ తిష్ఠితము. డాజైన్ తనను తాను వికర్షిస్తున్నట్లు. ఇంకొక డాజైన్ (దాని-వలన-అది-జైన్ అగుచున్నది) లో నిర్ధారణగా తన తో తన సంబంధం.
డాజైన్-లు, దాని-వ-అ-జైన్ లో నిర్ధారణగా , నిర్నిమిత్తములై, తమలోతామే ప్రతిఫలించేవి, సంబంధములేనివీ అయిన హద్దులు కాబట్టి , నిర్ధారణ దీనంతటికీ బాహ్యము, అదొక బాహ్య నిర్ధారణ, ఎట్వాస్ అంతగానూ బాహ్యము. ఏ హద్దులైతే , ఎట్వాస్ పట్ల నిర్నిమిత్తత , ఎట్వాస్ కు ఆ హద్దు పట్ల నిర్నిమిత్తత అయి ఉన్నవో అవి

3

ముందుగా శుద్ధమైన పరిమాణం నుండి, నిర్ధారిత పరిమాణాన్ని వేరు చేయాలి. అనగా క్వాంటం ని వేరు చేయాలి. శుద్ధమైన పరిమాణం తనలోకి తాను మరలినది, ఇంకా నిర్ధారణ లేనిది. అది దాని- వలన- అది -జైన్ . అది తనలోతాను కొనసాగే పుష్టిగల నిరంతరాయమైన అనంతమైన ఏకత్వం .

3

ఇది నిర్ధారణకు పురోగమిస్తుంది, ఆ నిర్ధారణ దాని-యందే (పరిమాణము నందే) తిష్ఠితమైనది. అది నిర్ధారణ కాదు కూడా. కేవలం బాహ్యామైనది.

అదే క్వాంటం. నిర్దిష్ట పరిమాణం. నిర్దిష్టపరిమాణం నిర్నిమిత్త నిర్ధారణ . అది తనలోనుండి బయటకు బయటకు పోయేదీ మరియు తనను నెగేట్ చేసుకునేదీ . అది అన్యమైన-జైన్ కు అన్యమైన-జైన్ గా అనంతముగా కొనసాగి దిగజారుతుంది. అనంతమైన నిర్దిష్ట పరిమాణం అన్నది నిర్నిమిత్త నిర్ధారణ యొక్క లుప్తీకరణము . అనగా నిర్ధారణా నిర్నిమిత్తత అంతమగుతున్నది. తద్వారా గుణం యొక్క పునః ప్రతిష్ట.

4

నిర్దిష్ట పరిమాణముల మధ్య సంబంధము (లేక నిష్పత్తి) అనునది గుణాత్మక రూపము. నిర్దిష్ట పరిమాణము తననుండి బయటకు పోతున్నది. పరిమాణముల మధ్య సంబంధము (లేక నిష్పత్తి) అనునది పరిమాణమునకు అన్య-జైన్ . ఎట్టి అన్య-జైన్ లో దాని నిర్ధారమున్నదో అది ఇంకొక నిర్దిష్ట పరిమాణముగా నిగమింపబడినట్టిది. ఈ పరిమాణముల సంబంధము ద్వారా , నిర్దిష్ట పరిమాణము తన నుండి బయటకు పోతున్నది. తననుండి బయటకు అన్య-జైన్ లోనికి పోతున్నది. ఇది కూడా ఇంకొక పరిమాణమే . ఈ విధముగా పరిమాణము తిరిగి తన-లోకి-మరలిన –జైన్ . ఇట్లు అన్య-జైన్ లో పరిమాణము తన-తో-తన-సంబంధముగా ఉన్నది .

5

ఈ సంబంధము యొక్క ఆధారము ఇంకనూ నిర్దిష్టపరిమాణము యొక్క బాహ్యత్వమే. అవన్నీ నిర్నిమిత్తములైన నిర్దిష్ట పరిమాణములే. అవే ఒకదానితో ఒకటి సంబంధములో

నున్నవి. పరిమాణముల స్వీయ సంబంధము వాటి స్వీయ బాహ్య-జైన్ లో ఉన్నది. 144 ఇక్కడ పరిమాణముల సంబంధము పరిమాణము, గుణము ల ప్రాకారక ఐక్యతగా నున్నది. ఇది కదిలి నిరపేక్ష ఐక్యత గా మారుతుంది.   అట్టి నిరపేక్ష ఐక్యతే మాస్ das ***Maß***, **ప్రమాణము** . ఇటువంటి నిరపేక్ష ఐక్యతలోనికి మారుటయే దాని తర్కగతి.

A. Die reine Quantität

శుద్ధ పరిమాణము

1

దాని-వలన-అది-జైన్ లుప్తమై పరిమాణము అయినది. వికర్షించే ఒకటి , అన్య నిరాకృత/తిరస్కృత ఒకటులపట్ల నెగెటివ్ గానే వ్యవహరించి **వాటితో సంబంధితముగా** మారుతుంది. అన్ని అన్యములతోనూ అటులనే వ్యవహరించుటవలన , తన నిర్ధారమును కోల్పోతుంది. అట్లు దాని-వలన-అది-జైన్ ఆకర్షణకు పరివర్తనం అవుతుంది.
నిరంతర అస్థిరతలో ఉండే **ఒకటుల** వికర్షణ ఈ **ఐక్యత**లోకి మారుతుంది. అందులో ఒకటులు ఉన్నాయి. వాటికి అంతర్గతంగా వికర్షణ కలిగియుండి , వికర్షణ వలన నిర్ధారణ పొందుతోంది. ఏమా నిర్ధారణ ? ఐక్యతా బాహ్యమైనట్టిది కూడా ఐక్యత లో నున్నదని నిర్ధారణని పొందుచున్నది. అనగా ఐక్యత ఉన్నది అంటే - ఐక్యత జైన్. అటువంటి ఐక్యత లో బేధము అన్నది స్వీయబాహ్య- జైన్. **స్వీయబాహ్య-జైన్** అయినట్టిది కూడా స్వీయ ఐక్యతగా కలియుచున్నది.

ఆకర్షణ పరిమాణములో కొనసాగింపు **నిరంతరాయత్వము** . ఆకర్షణ కొనసాగింపుగా ఒక తృటి గా నిరంతరాయత్వము పరిమాణములో నున్నది.

2

కొనసాగింపు , **నిరంతరాయత్వం** అన్నది సరళమైనది. అది స్వీయసమానత్వ స్వీయసంబంధము. ఏ హద్దూ, ఏ అన్య-తిరస్కారమూ ఈ నిరంతరాయానికి అంతరాయము కాదు. కానీ ఈ నిరంతరాయము అవ్యవహితము కాదు. **అవ్యవహిత ఐక్యత కాదు**. అది దాని-వలన-అది-జైన్ అయిన ఐక్యత . అందులో ఇంకా **బహుళత్వం** ఉన్నది. అందులో ఇంకా ఒక-దాని-వెలుపల ఒకటి అన్న బహుళత్వం ఉన్నది. కానీ అది బేధమున్నది కాదు. **అంతరాయము లేనిది**. బహుళత్వం నిరంతరాయత్వముగా నిగమనము చేయబడినది. అట్టి నిరంతరాయత్వం అంతర్-వర్తితముగా అది ఉన్న రీతిన నిగమనము చేయబడ్డది. పలు ఒకటులు ఒకటి ఎలా

అయినాయి అంటే ప్రతీదీ అన్యముతో సమానము. కాబట్టి బహుళత్వం బేధరహితమైన సరళమైన సమానత్వము. **ఒకదాని బయట ఒకటిగా ఉన్న జైన్** (Außereinanderseins) **స్వతహసమానత్వము**. వేరువేరుగా ఉన్న ఒకటుల యొక్క, అట్టి విబేధితములలో స్వీయ కొనసాగింపు.

3

నిరంతరాయత్వంలో అవ్యవహితంగా 'ఒక పరిమాణం' **నిర్దిష్టతా** తృటిని కలిగి ఉన్నది, పరిమాణంలో తృటిగా అది వికర్షణ. కొనసాగటం అన్నది స్వీయ సమానత్వం. కానీ ఇది బహుళముల స్వీయసమానత్వం. బహుళములైనా అన్య-తిరస్కారములు కావు. వికర్షణ సమానత్వాన్ని నిరంతరాయత్వానికి వ్యాపింపజేస్తున్నది. కావున నిర్దష్టత దాని వంతున అది కలిసిపోయే నిర్దిష్టత. ఆ నిర్దిష్టత లో ఒకటు-లు ఖాళీని , నెగెటివ్ ను వాటి మధ్య సంబంధంగా కలిగి ఉండవు. నిర్దిష్టత దాని స్వంత నిరంతరాయత్వాన్ని సంబంధముగా కలిగి యున్నది. ఈ స్వీయసమానత్వము బహుళములో తెగిపోయినది కాదు..

4

పరిమాణము , నిరంతరాయత్వము నిర్దిష్టత అన్న తృటుల ఐక్యత. ముందు అది వాటిలో ఒకటైన నిరంతరాయత్వం గా ఉంటుంది. ఇది దాని-వలన-అది-జైన్ (Fürsichseins) యొక్క గతితర్కం వలన ఇలాగ ఉంటుంది. దాని-వలన-అది-జైన్ స్వీయసమానత్వ అవ్యవహితంలోకి కూడి ఒకటై కుప్పగూలడం ఈ గతితర్కం. పరిమాణము ఈ సాదా ఫలితము, దాని తృటులను అభివృద్ధి చేయనంతవరకు , వాటిని దాని యందు తిష్ఠితము చేయనంతవరకు.
నిర్దిష్టత , నిరంతరాయత్వం అన్న తృటులను పరిమాణము ముందు దాని-వలన-అది-జైన్ నందు వలే తిష్ఠితమై తన యందు కలిగి యున్నది. అది తన నిర్ధారము ప్రకారము తనను లుప్తము చేసుకుని తన తో సంబంధపడుట, నిరంతరం తన-నుండి బయటకు వచ్చుట. బయటకు వచ్చినదీ తానే. వికర్షణ అన్నది తనను (ఒకట్లను) ఉత్పత్తి చేస్తూ ప్రవహించడం. బయటపడినవి , ఒకేలాగ ఉండడం వలన , నిర్దిష్టత అంతరాయము లేని కొనసాగింపు. తన-నుండి బయటకు వచ్చుట వలన ఈ నిరంతరాయత్వం, తెగిపోకుండా, బహుళత్వము కూడా అయి ఉన్నది, ఆ బహుళత్వంలోనివి అవ్యవహితంగా అంతగానూ సమానమై ఉంటాయి.

A. Die reine Quantität శుద్ధపరిమాణము

కొనసాగింపు- అథోజ్ఞాపిక:

శుద్ధమైన పరిమాణమునకు హద్దులేదు. అది క్వాంటం కాలేదు (ఒక మీటరు వలె). శుద్ధపరిమాణము (అనంతమైన రేఖ) క్వాంటము అయినా (మీటరు అయినా) హద్దు వలన కుదింపబడలేదు. హద్దు వలన పరిమితం కాక పోవడం లోనే శుద్ధపరిమాణము ఉంది. దాని-వలన-అది-జైన్ ను (Fürsichsein) , లుప్తముగా తనలో కలిగినది శుద్ధపరిమాణము. పరిమాణము నిర్దిష్టత కలిగి యుంది. నిర్దిష్టత ఒక తృటి. పరిమాణము తనలో ఒకటి ఉండే సంభావ్యత కలిగియున్నది. (ఒక పుల్ల చిన్న పుల్లలుగా విరిగే సాధ్యత కలిగి యున్నటుల). ఇదే పరిమాణము తనలో అంతటయును నిర్దిష్టత యొక్క తృటి యుండుట (అనంతమైన రేఖలో సెంటీమీటర్ల సంభావ్యత). అదేసమయంలో ఒకటి నిరంతరాయం కూడా.
సంగ్రాహ్య రహితమైన కల్పన ఏమిటంటే నిరంతరమును , కూర్చుట. అనగా ఒకటులను ఒక్కటిగా చేర్చుట. బయటనుండి ఒకటుల పరస్పర సంబంధము. ఇందులో ఒకటులు వెళుసుగా దేనికదిగా , అన్య-తిరస్కార శీలంగా ఉండుట.
కానీ మనము ఇంతకుముందు "ఒకటి" లో చూశాము. అది సహజసిద్ధముగా , దాని-వలన-అది-జైన్ గా ఆకర్షణ లోనికి పోతుందనీ, తన ఆదర్శములోనికి పోతుందని , అందుచేత నిరంతరత్వం దానికి బాహ్యమైనది కాదని, దానిదే చెందిన నిగమిత సారమనీ, దానికే చెందినదనీ తెలుసుకున్నాము. ఒకటుల వలన సిద్ధించే నిరంతరత్వం , అణుసిద్ధాంతానికి చెందినది. ఒకటులన్నీ కలిసే నిరంతరత్వాన్ని సూచించే అణుసిద్ధాంతాన్ని వదలడం ఊహకి కష్టం. సమయాన్ని క్షణాలతో కూడినదిగా , శూన్యంలో రేఖ బిందువులతో కూడినదిగా, సమతలం రేఖ బిందువులతో కూడినదిగా, అంతరీక్షము సమతలములతో కూడినదిగా మెటాఫిజిక్స్ ప్రతిపాదిస్తుంది. కానీ అలా భావించి వదిలి వేయడం గణితశాస్త్రం అంగీకరించదు. ఆ విధంగా మెటాఫిజిక్స్ ను గణితం నిరాకరిస్తుంది. గణితము , ఒకదానినుండి ఒకటి విడివడి అంతరాయము కలిగిన ఒకటులను నిరాకరిస్తుంది. ఉదాహరణకు , సమతలము అనంతమైన రేఖల మొత్తంగా

పరిగణించినప్పటికీ, ఇందులో నిర్దిష్టత/అంతరాయం క్షణమాత్రం ఊహ
మాత్రమే.   రేఖల అనంతమైన బహుళత్వము అంతరిక్షం. అంతరిక్షము వీటిని గలది. అట్టి అంతరిక్షము పరిమితమైనా అది రేఖల లుప్తఫల-భవము. అది నిర్దిష్టముల లుప్త-ఫల-భవము (Aufgehobensein ihrer Diskretion) .
శుద్ధమైన పరిమాణము గురించి ఊహని వదిలి స్పినోజా శుద్ధపరిమాణ-సంగ్రాహ్యము నే ప్రమాణముగా ఎంచాడు. (ఫలానా పరిమాణం అన్నది ఊహకి పరిమితంగానూ, విభాజ్యం గానూ, భాగాలతో కూడినది గానూ తోస్తుంది. అదే పరిమాణం బుద్ధికి మహా సత్త్వము అని తెలుస్తుంది. అపరిమితంగానూ, ఏకత్వంగానూ, అవిభాజ్యంగానూ తెలుస్తుంది. ఊహకీ , బుద్ధికీ తేడా తెలిసినవారికి ఈ విషయం విదితం - స్పినోజా)
శుద్ధమైన పరిమాణానికి ఉదాహరణలు - అంతరిక్షము, కాలము, పదార్థము. కాంతి , అహం కూడా శుద్ధ పరిమాణం. ఇక్కడ పరిమాణము అంటే నిర్దిష్టపరిమాణము (క్వాంటం) కాదు. అంతరిక్షము, కాలము అన్నవి విస్తరిస్తుంటాయి, విభాజ్యమౌతుంటాయి. అనగా ఒకే ప్రవాహము లోనే తన-నుండి-బయటకు పోయేటివై (బహుళవిభజన-అనంతత్వము) , తిరిగి ప్రవాహం తో ఏకమవుతాయి .
అన్య-జైన్ లంటే , పరిమాణానికి వ్యతిరేకమైన గుణంలోకి మారడం కాదు. లేక ఒకటులకు మారడం కాదు. తన-నుండి-బయటకు పోవడమంటే ఏకత్వము యొక్క నిరంతర స్వయం ఉత్పత్తి. అంతరిక్షము పరిమాణముగా నిరపేక్ష స్వీయబాహ్య-జైన్ (తనకుబయట ఉండునది).(అనగా అనంత-అంతరిక్షములో కొంత అంతరిక్షమును మనం పరిగణిస్తాము) ఆ కొంత అంతరిక్షము కూడా నిరంతరాయమైనది. ఈ కొంత అంతరిక్షము అన్యమైన-జైన్. ఇటువంటి నిరంతర అన్యమైన-జైన్ లెన్నో. కానీ అన్నీ అంతరిక్షమే. అన్నీ ఒకటే.
కాలము నిరపేక్షముగా స్వీయబాహ్య భవము. కాలము ఒకటుల ఉత్పత్తి, నిరంతర క్షణముల ఉత్పత్తి. కాలము నిరంతర ప్రస్తుత క్షణము-లు. అవి అవ్యవహితముగా నశిస్తాయి.ఆ క్షయము తిరిగి రద్దవుతుంది. "లేకున్నది" పునరుద్భవిస్తుంది. పునరుద్భవితమైనది (మునుపటివలెనే) స్వీయసమానము, స్వీయ-ఏకత్వము (స్వీయసమానమైన కాలము) .

పరిమాణముగా పదార్థము అన్న విషయముపై లీబ్నిజ్ ఏడు ప్రతిపాదనలు చేశాడు. అందులో ఒకటి ఇది " పరిమాణము , పదార్థము ఒకటే అవడం అసంభావితం కాదు. అయితే ఈ గ్రాహ్యానికీ , ఇంకొకదానికీ తేడాలేదు. అదేమంటే" పరిమాణము శుద్ధమైన ఆలోచనా నిర్ధారము. పదార్థము కూడా అదే కానీ అది దాని బాహ్య అస్తిత్వం". నేను - అహం అన్నదానికి కూడా శుద్ధ పరిమాణమన్న నిర్ధారము వర్తిస్తుంది. అది అన్యమగుట(నిరపేక్షముగా). అనంతముగా తన నుండి వేరగుట , దూరమగుట. అది అంతటా వికర్షణ. తన-వలన-జైన్ యొక్క నెగెటివ్ స్వేచ్ఛ. (స్వీయభవముగా అహం నెగెటివ్-లుగా అహము>అహము>అహము>అహము.... ఉత్పత్తి యగుట) కానీ ఇవన్నీ నిరంతరమైన అహం మాత్రమే.

సాధారణత్వము యొక్క నిరంతరాయత్వము (అది దానిగానే ఉండడం) ఎలాగ ? నిరంతరాయత్వానికి అంతరాయముండదు. అనంతమైన వివిధ హద్దుల గుండా, ఎరుగుట ద్వారా, ఆలోచనల ద్వారా నిరంతరాయత్వం కొనసాగుతుంది.

హద్దులు, ఎరుగుటలు, ఆలోచనలు అన్నవి బహుళత్వాన్ని సాదా ఏకత్వముగా గ్రహించడాన్ని వ్యతిరేకిస్తాయి. దాని బదులు గ్రాహ్యము వైపు కృషి చేస్తాయి. (ఎరుగుటలు, ఆలోచనలు అన్నవి) ప్రతీదీ , ఎన్నిటిలోనో ఒకటి. ఆ విధంగా అదే ,ఇంకొకటి వంటిదే . పసుపు , ఎరుపు వంటి బేధాలు పక్కన బెడితే , ఒక్కొక్కటి దానంత-అది , తన-వలన-జైన్ గా ఒకటే. ఇట్టి గ్రాహ్యమును చేరుటకు ఎరుగుటలు, ఆలోచనలు కృషి చేస్తాయి. అంతేకాక అటువంటి గ్రాహ్యము పట్ల ఊహ పెంపొందటానికి కూడా ప్రయత్నం జరుగుతుంది.

గ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వం , ఊహగా ముందు తెలుస్తుంది. ఊహ పరిమాణములకు చెందిన సాదా ఆలోచనలలో చూడవచ్చు.పరిమాణమునకు చెందిన ఆలోచనలు తిరిగి తిరిగి అవే ప్రత్యక్షమవుతుంటాయి. నిగమనము గా రాబట్టిన పరిమాణం అన్న గ్రాహ్యము,పరిమాణమునకు చెందిన సాదా ఆలోచనలు మార్పులేకుండ అవే పునరావృత్తమవడములో తెలుస్తుంటుంది.

అథోజ్ఞాపిక 2

పరిమాణము యొక్క నైజములో నున్న నిరంతరాయత్వము మరియు విభాజనీయత ల ఐక్యత.

అంతరిక్షము, కాలము, పదార్థము లయొక్క అనంత విభాజనీయత. ఇట్టి విభాజనీయత

గురించిన వివాదము పైన చెప్పిన పరిమాణము యొక్క నైజములో నున్న 150
ఐక్యత కు సంబంధించినది. ఈ వివాదము కాంట్ యొక్క "విభాజనీయత యొక్క ఆంటినొమీ". పరిమాణము యొక్క విభజనీయత ఎలాగో , నిరంతరాయత్వం కూడా అలాగే నొక్కి వక్కాణింపబడుతుంది. ఈ వైరుధ్యమే విభజనీయత యొక్క ఆంటినొమీ. ఏకపక్షంగా విభజనీయతే అంటే ఉండేది అనంతమైన , నిరపేక్షమైన విభాజిత భవము. దీనికి అవిభాజనీయత హద్దు లేక నియమం. (అవిభాజ్యము వరకు విభజించుట). ఏకపక్షంగా నిరంతరాయత్వమే అంటే దానికి అనంతమైన విభజనీయత , నియమము లేక హద్దు అవుతుంది.

"శుద్ధ వివేకము పై విమర్శ" అన్న కాంట్ గ్రంథము నాలుగు ఆంటినొమీ లను పేర్కొంటుంది. అందులో రెండు పరిమాణ తృటులకు చెందినవి.

ఈ కాంటియన్ ఆంటినొమీలు కాంట్ యొక్క విమర్శనాత్మక ఫిలాసఫిలో ముఖ్య అంశాలు. అవి అత: పూర్వం ఉన్న మెటాఫిసికల్ ఫిలాసఫీని కూలదోయడంలో ముఖ్యపాత్ర పోషించాయి. వాటిని కొత్తఫిలాసఫీలో కి ముఖ్యమైన పరిణామమని భావించవలసి యున్నది.

పరిమితత్వము కలిగిన కేటగిరీలు ఉన్నవి. వాటిలోని విషయహీనత వాటి నాస్తికతగా వాటి లేమిగా అర్థం చేసుకోవడానికి పై ఆంటినొమీలు ఉపయోగపడ్డాయని భావించాలి. కేటగిరీల లేమిని నిరూపించడం లో విషయహీనతని ఎంచుకోవడం సరైన పద్ధతి. కేటగిరీల లోపం ఆత్మాశ్రయ భావవాదం అన్న సమీపనము కంటే ఇదే సరి అయినది. ఆ విమర్శ ప్రకారం ఆత్మాశ్రయంగా ఉండడమే వాటి లోపం. అంతే కానీ కేటగిరీలు వాటంతట అవి ఏమిటి అన్న ప్రశ్నలేదు.

ఈ విధంగా కాంట్ పద్ధతి గొప్ప మేలు చేసినది. కానీ , కాంట్ యొక్క ఆంటొనమీలు కేటగిరీల విషయహీనతని అసంపూర్ణంగా మాత్రమే చూపించాయన్నది నిజం. అంటినోమీలలోనే అవరోధం ఉండినది. అవే తికమకగా ఉండినాయి. ఫలితాలు పూర్వ సూచితం అవడం వలన ద్వంద్వంగా ఉండినాయి. జ్ఞానానికి పరిమిత కేటగిరీలు తప్ప అన్య ఆలోచనా రూపాలు లేవని ముందే అనుకోవడం ఇటువంటి పూర్వ ప్రతిపాదన. కాంట్ అసంపూర్ణ విశ్లేషణను , ద్వంద్వత్వం తో కూడిన విశ్లేషణా ఫలితాలను దృష్టిలో పెట్టుకోవడం అవసరం.

(ఈ లోపాలను పరిహరించాలంటే) కాంట్ పద్ధతి దేనిని ఆధార బిందువుగా

చేసుకున్నదో దానిని విమర్శించాలి. కాంట్ ఎంచుకున్న నమూనా పరిశీలనని 151
బలవంతంగా కుదించింది. కాంట్ ఆధార బిందువునుండి , నమూనా ని తొలగించాలి .
ఆ విధంగా కాంట్ వైఖరినీ, ఎంచుకున్న విధానాన్నీ విమర్శించినట్లవుతుంది.
కాంట్ కేటగిరీలను ఒక పథకం ప్రకారం పట్టికలుగా వర్గీకరించాడు. అందుకు గాను
వర్గీకరణ సూత్రాన్ని ఒక దానిని అవలంబించాడు. తద్వారా విశ్లేషణకి సంపూర్ణత
వంటిది ఒనగూర్చదలచుకున్నాడు.
వివేకము యొక్క ఆంటినోమీయ(వైరుధ్య) నైజము లేక గతితార్కిక నైజమును లోతుగా
పరిశిలిస్తేనే ప్రతీ గ్రాహ్యము వ్యతిరేక తృటుల ఐక్యత అని తెలుస్తుంది. ఆ తృటులను
ఆంటినోమీలుగా నిలుపవచ్చును.
భవముగా అగుట(becoming), డాజైన్ వంటి ప్రతి సంగ్రాహ్యము తనకంటు ఒక
ఆంటినోమీని కలిగి యుంది. ఆ విధంగా ప్రతి సంగ్రాహ్యమునకు ఆంటినోమీ ఉంది.
ఎన్ని సంగ్రాహ్యములు
ఉంటే అన్ని ఆంటినోమీలు ఉన్నాయి. కాబట్టి పాత సంశయవాదం ఎక్కువ
కష్టపడకుండా, శాస్త్రంలో ఎదురయ్యే సంగ్రాహ్యములన్నిటిలో ఈ వైరుధ్యాలను లేక
ఆంటినోమీలను ఎత్తి చూపవచ్చు.
గమనించవలసినదేమంటె కాంట్ ఆంటినోమీలను సంగ్రాహ్యములలో వెతకలేదు.
అప్పటికే వ్యవహారంలో ఉన్న సవివర నిర్ధారములను ఎంచుకున్నాడు. అట్టి ఆలోచనా
నిర్ధారములు స్వతహాగానూ మరియు అన్వయంలోనూ బాహ్య ప్రపంచంలో
అంతరిక్షము, కాలము, పదార్థము వంటి పలు విషయాలలో చెలామణీలో ఉన్న
ఊహలతో కలగలిసి ఉంటాయి. కానీ ఆంటినోమీలు శుద్ధంగా ఎంచుకొని వాటి సరళ
సంగ్రాహ్యములను పరిశీలించాలంటే ఊహలు కలగలసిన వివరభరితములను
ఎంచుకోగూడదు. వివరములు విశ్లేషణను బాధించగూడదు. వివరముల
చిక్కులలోనుండి విడివడిన ఆంటినోమీలను వాటి సంగ్రాహ్యముల యందు, వాటంతట
అవిగా పరిశీలించాలి. ఆంటినోమీని సంగ్రాహ్యముగా ఎంచుకున్నప్పుడే దాని
మూలమును పరిశీలించడం సాధ్యము.
కాంట్ ఈ ఆంటినోమీల గురించి ,ఒక సంగ్రాహ్యముగా చెప్పదలుచుకున్నదేమంటే , అవి
సోఫిస్టు వ్యాక్యములవలె కృత్రిమ చమత్కారములు కాక, వైరుధ్యములు. ఈ వైరుధ్యం
వివేచనకు అసంబద్ధంగా అడ్డుతగులుతుంది . వివేచన ఆంటినోమీల ప్రకటిత

రూపముల నుండి వాటి మూలాలు అన్వేషించబూనుకుంటే భంగపడక మానదు. 152
దీనికి క్రిటికల్ ఫిలాసఫీ కనుక్కున పరిష్కారం ఏమిటి? ఎరుగగలిగిన ప్రపంచాన్ని సాంసిద్ధిక భావవాదం ద్వారా దర్శించడం. ఫలితంగా వివాదం భావాత్మకత కు నెట్ట బడుతుంది.ఆపై ఆంటినోమీ ప్రకటిత రూపం ఎలా ఉన్నదో అలాగే అపరిష్కృతంగా ఉండ వచ్చు.

ఆంటినోమీ యొక్క నిజమైన పరిష్కారము ఈ విధంగా ఉంటుంది. ఆంటినోమీ లో రెండు నిర్ధారములు వ్యతిరేకములైనట్టి స్థితిలో , పరిగణించవలసిన విషయం ఒకటుంది.అదేమంటే సంగ్రాహ్యము ఏకపక్షంగా ఉండదు. ఏకపక్షంగా ఉన్నది సంగ్రాహ్యము కాజాలదు. వ్యతిరేకములలో ఒక్కొక్కటి దానంతట అది సంగ్రాహ్యము కాజాలదు. సంగ్రాహ్యము నిజానికి (వ్యతిరేకముల యొక్క) లుప్తభవముగా మాత్రమే సంగ్రాహ్యమై ఉండగలదు. సంగ్రాహ్యము (వ్యతిరేకముల) ఐక్యతగా మాత్రమే ఉండగలదు.

ఒక నిర్ధారము యొక్క రెండు వ్యతిరేకమైన తృటులలో, ఒక్కొక్క దానినీ దానికదిగా అన్యమునుండి వేరు చేసి , దానిని ఒక ప్రత్యేక వర్గముగా వక్కాణించడమే కాంట్ ఆంటినోమీ. ఇటువంటి వర్గీకరణం , ఇటువంటి వక్కాణింపు వితర్కపు పొర వెనుక దాగియున్నది . ఈ వితర్కం వక్రంగానూ , లోపభూయిష్టంగానూ ఉంటుంది. ఈ వితర్కము ద్వారా కొన్ని ఋజువుల వంటివి ఉత్పత్తి చేయబడతాయి. ఈ ప్రయత్నమంతా, వక్కాణింపులను దాచడానికి ఉద్దేశించినది. కానీ జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే విషయం తెలిసిపోతుంది.

మన చర్చకు ప్రస్తుతం అనదగ్గ ఆంటినోమీ , పదార్థము యొక్క అనంతమైన విభజనీయత. ఇది పరిమాణము అన్న గ్రాహ్యములో నున్న నిరంతరాయము మరియు విభాజన అన్న రెండు తృటులు వైరుధ్యం పై ఆధారపడియున్నది.

కాంట్ ప్రకారం సూత్రం ఏమిటంటె :ప్రపంచంలో, కూర్చిన మహాసత్త్వము ఏదైనా , సాదా అంశాలు కలిగి యుంటుంది. అది సాదా అంశాలుగానే ఉంటుంది. ఏ అంశాలతో కూడి ఉందో ఆ అంశాలుగానే ఉంటుంది.

ఇక్కడ ఒక వైపు అణువులు , ఇంకొకవైపు "కూర్చినవి" నిలుపబడి యున్నవి.. ఇటువంటి నిర్ధారము "నిరంతరాయము" అన్నదానికంటే చాలా వెనుకబడ్డ నిర్ధారము.

దీని ప్రకారము ప్రపంచములో పరిశీలనకు గురి అయ్యే పదార్థము - అనగా
మహాసత్త్వము - వస్తువులు మాత్రమే. ఇవే ఇంద్రియజ్ఞానికి అందేవి. వస్తువులన్నవి ఈ యాంటీనోమీ పై ఎటువంటి ప్రభావము చూపలేవు. (యాంటీనోమీ తో సంధానించడానికి గాను) వాటిని అంతరిక్షము, కాలము గా పరిగణించినా పరిగణించవచ్చు. (ఇక్కడ హెగెల్ శాస్త్రము తొక్క గలిగే తప్పుడు దారిని సూచించాడు)ఈ సూత్రము ప్రకారము , "కూర్పు" తప్ప, నిరంతరాయత్వం లేదు.

పై సూత్రము , విశ్లేషణనే వక్కాణిస్తోంది. ముందు అనుకున్నదే , నిగమనముగా పొందడం వలన పునరుక్తి దోషం తెలుస్తోంది. కూర్చియున్నది సహజ సిద్ధముగా స్వీయ భవముగా ఒకటి కాదు. కూర్చియున్నది బయటనుండి కూర్చబడ్డది. అది అన్యములు చేరి యున్నది లేక అన్యములతో యుక్తమై యున్నది. అన్య-యుక్తమనే దీని నిర్ధారణ. ఇది అవ్యవహితమైన నిర్ధారణ. "కూర్చియున్నది" ఒకటి కాదు , "కూర్చబడ్డది" అన్నది పునరుక్తి.

కూర్పుకు చెందిన అన్యము సరళమైనది. కూర్పు అన్నది సరళమైన వాటితో కూర్చబడ్డది అనుట పునరుక్తి. ఫలానాది వేటి వల్ల కూర్చబడ్డది అంటే అర్థం, అన్యములు వేటితో కూర్చబడ్డది అని అర్థం. అన్యములూ చేరగా ఏర్పడ్డది ఆ ఫలానా. ఫలానా రంగు , రంగులు చేర్చగా ఏర్పడితే , అది అన్యములతో ఏర్పడడం కాదు. మన ప్రశ్నకు సమాధానం దొరకలేదు. రంగు , రంగులతో ఏర్పడ్డదని పునరుక్తి చేయడం జరిగింది. కాబట్టి ఇక్కడ ఇంకొక ప్రశ్న అడగ వలసి ఉంది. ఫలానా ది కొన్నిటితో కూర్చబడ్డదై ఉండలా ? మనం కూర్చబడ్డది అని ముందే అనుకున్నాము. అది కొన్నిటి సంబంధముతో ఏర్పడ్డది. అది అన్యములతో కూడి ఉంటుంది. సరళము , సాదా అయినదన్నవాటితో ఫలానా ఏర్పడిందనుకున్నామే, అలాటి సాదా అయినది కూడ ఇక సాపేక్షముగా సాదా అనుకోవలసి వస్తుంది. అలాటి సాదా , తిరిగి మరింత సాదా వాటితో కూర్చబడి ఉండాలి. ఆ మరింత సాదావి , ఇంకింత సాదా వాటితో కూర్చబడి ఉండాలి. మళ్ళీ అదే ప్రశ్న తల ఎత్తుతుంటుంది. ఊహకి , ఒక కూర్పు తరువాత ఇంకొక కూర్పు ఎదురవుతుంటుంది. ఒక ఫలానా తరువాత ఇంకొక ఫలానా సాదా అయినదిగా పరిగణించవలసి వస్తుంది. సాదా అన్న ప్రతీదీ దానికది కూర్చబడ్డదే. మనం వ్యవహరిస్తున్నది కూర్చబడ్డవాటితోనే.

కాంట్ తాను ప్రతిపాదించిన సూత్రాన్ని ఋజువు చేసే పద్ధతి ఉపరితలాన్ని
స్పృశించేదిగా ఉంటుంది. మిగిలిన అన్ని ఆంటినొమీలవలెనే ఋజువు తిన్నగా కాక పక్కదారిగా ఉంటుంది. అనగా ఫలానా వాదము తప్పనిసరిగా అసంబద్ధ నిగమనానికి దారి తీస్తుంది అన్న పద్ధతిలో ఋజువు సాగుతుంది(అపొగొగికల్ గా). భూమి బల్లపరుపుగా ఉంటే అంచులమీదనుండి పడిపోవాలి కదా అన్న రీతిలో ఋజువు ఉంటుంది.

థీసిస్ లేక సూత్రము: వస్తువులు సరళమైన అంశాలతో కూర్చబడ్డవి.
దీనికి ఋజువు ఏమిటంటే , సూత్రవ్యతిరేకముగా ఊహించి , తిరిగి సూత్రానికి రావలసి రావడం. యాంటి-థీసిస్ లేక వ్యతిరేక సూత్రము: వస్తువులు సరళమైన అంశాలతో కూర్చబడి లేవు. సరళములు కూడా కూర్పులే.
దీనికి ఋజువు , వ్యతిరేకంగా ఊహించి , తిరిగి వ్యతిరేక- సూత్రానికి రావలసి రావడం.
వెరసి ఫలితం : వస్తువులు సరళములతో గాని కూర్పులతో గాని కూర్చి లేవు అన్న అసంబద్ధత. ఇది కాంట్ యొక్క ఆంటినొమీ.

కాంట్ వాదన ఇది. మహా సత్త్వములు కూర్చబడినవి. అవి సాదా , సరళమైన ఆంశాలతో కూర్చబడి లేవు అనుకుందాం (అంశాలు కూడా కూర్పులే అనుకుందాం) . ఈ లెక్కన కూర్చబడుట అన్నది ఆలోచనలో లుప్తమవుతుంది. కూర్చడానికి సరళములు ఉండవు. సరళమైన అంశాలన్నవి ఉండవు, మహా సత్త్వములన్నవే ఉండవు.
[అన్నీ కూర్పులే అయినప్పుడు కూర్పు అన్నదే ఆలోచనలో లుప్తం అవుతుంది. ఏదీ ఆంశాలతో కూడిన కూర్పు కానేరదు. ఎందుకంటే పూర్వప్రతిపాదితము ప్రకారము సరళమైన అంశములే ఉండవు. సరళమన్నదే ఉండదు. మహాతత్త్వము అన్నది ఉండదు.]
ఈ నిగమనము సరి అయినదే- అన్నీ "కూర్చినవే" అయితాయి. అన్నిటినీ కూర్చినవే అని పరిగణించాల్సి వస్తుంది. కాబట్టి ఇక మిగిలినది ఏదీ ఉండదు. కానీ ఇదంతా పూర్వప్రతిపాదితం లో నుండి జనించిన నిగమనం. దీనిని విసర్జించాలి.
ఉన్నదానినుండి ఏ నిగమనం వస్తుందో దాని నుండి ప్రారంభించాలి.

ఆలోచన నుండి "కూర్పు" అన్నదానిని లుప్తం చేయడం అసంభవం అయి
ఉండాలి. లేక తొలగించిన తరువాత సరళమైనవి మిగిలి ఉండాలి. కూర్చినవి ఆలోచననుండి లుప్తం అయితే , కూర్చినవి అన్న వాటిలో మహాసత్త్వములు ఉండబోవు. ఎందుకంటే మహాసత్వములు యాదృచ్చికంగా మాత్రమే "కూర్చినవి"(వస్తువులు)గా ఉంటాయి.

అట్టివి లుప్తమయిన స్థితిలో మహాసత్త్వములు వాటంతట అవిగా నిలువగలిగిన మూలములుగా మిగిలి ఉండాలి. అలా అయితే ముందుగా అనుకున్నది (ప్రపంచములో కూర్చినవన్నీ కూర్చినవాటితో ఏర్పడ్డవి అన్న పూర్వప్రతిపాదన) రద్ధవుతుంది . కాబట్టి ఒక విషయమే నిజమై ఉండాలి. అదేమనగా కూర్చినవి అన్నీ సాదా అంశాలతో మాత్రమే కూర్చబడి ఉంటాయి.

(కాంట్ విశ్లేషణలో) ఇటువంటి "మూల" ప్రాధాన్యత గల విషయము పక్కకు నెట్టబడింది. ఆ విషయంతో పోలిస్తే మిగిలిన చర్చ అప్రస్తుతం . సందిగ్ధం అంతా దేని గురించి అంటే, "కూర్పు"లు స్థిరమా కాదా ? లేక సరళములు స్థిరమా ? అన్న దాని గురించి. కూర్పులు స్థిరమనుకుందాం. కూర్పులే మిగులుతాయి అనుకుందాం. అప్పుడు అలాగ మిగిలినవి మహాసత్త్వములు కాజాలవు. ఎందుకంటే మిగిలినవి కూర్పులూ , మరియు ఆ కూర్పులెప్పుడూ యాదృచ్చిక సంబంధాలు కాబట్టి. కాబట్టి మహాసత్త్వములు మిగిలేవి కావాలి. అనగా మిగిలేవి సరళములు కావాలి.

ఇప్పుడు విషయం స్పష్టం. "కూర్పులో మహాసత్త్వములు సరళమైన అంశములు" అన్న సూత్రమును "అపొగొగిష్"గా పక్కదారి గుండా ఋజువుచేయనక్కరలేదు.ఆ ఋజువును విసర్జించవచ్చు. ఎందుకంటే కూర్పు అన్నది మాహాసత్త్వముల యాదృచ్చిక సంబంధము మాత్రమే. ఆ సంబంధము మాహా సత్త్వములకు బాహ్యము. అటువంటి సంబంధాలు మహాసత్త్వములకు సంబంధించనివి. కూర్పు యాదృచ్చికం కాబట్టి తప్పకుండా సరళములు మూలం అయి ఉండాలి. కీలకమైన ఈ యాదృచ్చికత స్వయం విదితం. దానిని ఋజువు చేయనవసరం లేదు. కూర్పు బాహ్యము నుండి జరిగేది మరియు యాదృచ్చికము. ఇదంతా నిజమే కానీ ప్రశ్న "నిరంతరాయము" నకు (నిరంతరాయము మరియు విభజనీయతకు)సంబంధించినది. కూర్పు యాదృచ్చికం కాబట్టి , ఆంటినొమీని నిలబెట్టడం అనవసరం. అంతేకాక అంశాలు సరళంగా ఉంటాయని వక్కాణించడం పునరుక్తి కాక మరొకటి కాదు.

కూర్పులో అంశాలు సరళమైన మహాసత్త్వములు కాదనుకుందాం. అప్పుడు
అంశాలు కూర్చినవై ఉండాలి. అప్పుడు కూర్పులన్నవే లుప్తమౌతాయి అన్న కాంట్ అపొగాగికల్ వాదన కూర్పులో అంశాలు సరళాలనే విషయాన్ని ముందే నొక్కి చెపుతున్నాడు. ఋజువు చేయవలసిన దానిని అంతకు ముందే ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. మహాసత్త్వములు సరళ అంశములతో కాక కూర్పులతో కూడుకున్నవి అనుకుందాం. ఆలోచనలో కూర్పు అన్నది రధ్ధవుతుంది. అది యాదృచ్చిక సంబంధము కావున. ఆపై మహాసత్త్వమన్నది ఉండదు. సరళమైన అంశముతో కూడినవి కానప్పుడు మహాసత్త్వములు అంటూ ఉండవు. కానీ మహాసత్త్వములు ఉండాలి. మహాసత్త్వములు నిలబడేది అని ముందే అనుకున్నాము. ఇటువంటి ఎట్వస్ సరళము.

అయితే విషయాన్ని మొత్తంగా చూధ్దాము. కాంట్ నిగమనము ఇలాగ ఉంటుంది. " ఇందుమూలముగా అవ్యవహితముగా తెలిసేదేమంటే ప్రపంచంలో వస్తువులన్నీ సరళమైన మూలములు గలవి. కూర్పు అన్నది వాటి బాహ్యాపరమైన స్థితి మాత్రమే. వివేచన ప్రాథమిక మహాసత్త్వాలని సరళమైన మూలముగా పరిగణించవలెను. గమనించదగ్గ విషయం ఏమిటంటే కూర్పు అన్నది యాదృచ్చికం అన్న విషయం నిగమనమని పేర్కొనడం జరిగింది. కానీ దానిని ముందే పూర్వప్రతిపాదితంగా తీసుకొని తర్కంలో ఉపయోగించడం జరిగింది.

కాంట్ పరస్పర వ్యతిరేకముగా నున్న ఆంటినొమీ వాక్యముల ద్వారా కలగలపు తర్కంతో వకీలు సాక్ష్యాలవంటివి తీసుకురాలేదని తన సదుధ్దేశ్యాన్ని వివరించ ప్రయత్నించాడు. మనం పైన చూసినదాంట్లో కలగలుపు వాదన లేదు గానీ, అనవసరమైన క్లిష్టత ఉంది. అంతటికీ పైకి ఋజువులాగా కనిపించే ఆకృతి ఒకటి ఇవ్వబడింది. ఋజువు, విషయాన్ని మొత్తంగా తాకలేదు. నిగమనం అన్నది , తర్కానికి కీలక పూర్వ ప్రతిపాదన అయింది. ఎటువంటి ఋజువూ లేదు. పూర్వప్రతిపాదన మాత్రమే ఉంది.
ఆంటీథీసిస్- వ్యతిరేక సూత్రము : ప్రపంచం లో వస్తువులు సరళమైన అంశాలతో కూడి లేవు. వాటిలో సరళమైనదన్నది లేదు.
ఋజువు అపొగొగిష్ గా నడిచింది. ఋజువు మునుపటి కంటే లోపభూయిష్టంగా ఉండింది. అదేమంటె- ఆంటిథీసిస్ కి వ్యతిరేకంగా అనుకుందాం. అంతే వస్తువు సరళ

వస్తువు (మహాసత్త్వము) సరళ భాగాల కూర్పు అనుకుందాం. అంతా బాహ్య సంబంధమే. కూర్పులన్నీ అంతరిక్షములో ఉండాలి. చాలా భాగాలతో కూడిన కూర్పు అంతరిక్షము లో ఉండాలి. చాలా భాగాలు , అంతరిక్షము యొక్క భాగాలను ఆక్రమించి ఉండాలి. కానీ అంతరిక్షము సరళమైన భాగములతో కూడి లేదు. అంతరిక్షములతో కూడి యున్నది. ఒక్కొక్క భాగం ఒక అంతరిక్షాన్ని ఆక్రమించి ఉండాలి. మొదటి భాగము మొదలుకొని కూర్పు అన్నది అంతయూ సరళము కావలెను. ఒక్కొక్క సరళము ఒక అంతరిక్షమునాక్రమించవలెను. అంతరిక్షమును ఆక్రమించిన ప్రతి వాస్తవమైనదీ బాహ్యములైన వివిధములు ఒకచోట కూర్చగా ఏర్పడినది. అట్లైనచో మాత్రమే సరళములు చేర్చగా ఏర్పడినదగును. కానీ అంతరిక్షము ఇట్టి సరళత లేనిది. కాబట్టి వస్తువు సరళమైన భాగములతో కూర్చి లేదు.

ఈ ఋజువు అంతా తప్పులతో నిండి యున్నది.

అపొగొగిష్ తర్కం అని అపొగొగిష్ కాని తర్కాన్ని ఆశ్రయించాడు. వస్తువు అంతరిక్షమును ఆక్రమించును అన్న కల్పన తో పాటు అంతరిక్షము సరళాంశములతో కూడినది కాదు అన్న ప్రతిపాదన జోడించబడింది. ఇది ముందే ఒక విషయాన్ని వక్కాణించడం. తర్కానికి దీనిని ఆధారంగా మార్చడం. చివరకు అనుకున్నదే ఆధారంగా వస్తువు సరళంశాల కూర్పు కాదు అని తేల్చడం.

మహాసత్వములచే వస్తువు కూర్పు అన్నది బాహ్యము నుండి కూర్పే, బాహ్య సంబంధమే అన్నది ఋజువులో ప్రారంభ సూత్రం. బాహ్య సంబంధమే కాబట్టి ఈ కూర్పు అంతరిక్షం లో సాధ్యం. అంతరిక్షంలో ఎన్ని భాగాలున్నాయో , అన్ని భాగాలతో వస్తువు కూర్పబడి ఉంది.ఆ భాగాలు అన్ని అంతరిక్ష భాగాలను ఆక్రమించి ఉన్నాయి. అంతరిక్షము సరళ అంశములతో కూర్పబడినది కాదు. అంతరిక్షములో ఉన్న అంశములు , అంతరిక్ష భాగముల ప్రకారం కూర్పబడినవి. ముందే కూర్పు బాహ్యము అనుకున్నాక, అంతరిక్షము ను ఆక్రమించుట అన్నది బాహ్య సంబంధం కాబట్టి అది మహాసత్త్వముల యొక్క నైజానికి సంబంధించిన విషయం కాజాలదు. వస్తువు అంతరిక్షం లో ఉండడాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని , ఎట్టి నిగమనం రాబట్టినా అది మహాసత్త్వముల నైజానికి సంబంధించినది కాదు. మహాసత్త్వముల గురించి, అంతరిక్షము ఆధారముగా ఎట్టి ప్రతిపాదనా సాధ్యము కాదు.

ఇక్కడ ఇంకొక ప్రతిపాదన ఏమిటంటే అంతరిక్షము సరళమైన అంశాలతో కూడి 158 యున్నది కాదు. ఇది ఒక ఆలోచన - అభిప్రాయం. కాంట్ ప్రకారం ఇలాటి ఆలోచన ,ఒక్కొక్క వస్తువు వలన కలిగే ఊహ. విశ్లేషణ వలన ఏర్పడిన గ్రాహ్యము కాదు. సంగ్రాహ్యమునకూ , అభిప్రాయానికి గల వ్యత్యాసం గురించి కాంట్ ఇచ్చిన వివరణ అభిప్రాయం విషయంలో చాలినంత గందరగోళానికి దారితీసింది. సంగ్రాహ్యము అన్నది సంపాదించడానికి తిప్పలు పడకుండా , అభిప్రాయముగా ఏర్పడిన ఆలోచన యొక్క విలువను , పరిధిని ఎరుగుట-ఎరుకకు అంతటికీ విస్తరించాడు కాంట్. అంతరిక్షము ఒక అభిప్రాయం కావచ్చు. కాని దానిని గ్రాహ్యముగా ఎరుగుట అవసరము. అప్పుడు ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. ఆలోచన లో అంతరిక్షం నిరంతరం కావచ్చు. గ్రాహ్యము ప్రకారము అంతరిక్షాన్ని సరళమైన అంశాలు కలదిగా ఎరుగవచ్చా ? మహాసత్త్వం ఎటువంటి ఆంటినోమీలో ఇరుక్కున్నదో , అంతరిక్షం కూడా అటు వంటి ఆంటినోమీలో ఇరుక్కున్నదా ? ఈ ఆంటినోమీ ని కించిత్ గ్రహీతముగా పరిగణిస్తే , ఇది పరిమాణమునకు సంబంధించినది. అంతరిక్షానికీ, కాలానికీ సంబంధించినది.

అంతరిక్షము సరళమైన అంశములతో కూడియున్నది కాదు. కాబట్టి సరళమైన అంశమును , అంతరిక్ష అంశముగా స్థానభ్రంశము చేయగూడదు అని కూడా వాదించవచ్చును. సరళ అంశము యొక్క నిర్ధారణకి ఇది తగినది కాదు. అంతే కాక అంతరిక్షము యొక్క నిరంతరాయత , కూర్పుకూ విభాజ్యత కు మధ్య గల వ్యతిరేకత ఇక్కడ ఇంకొక అదనపు విషయం. నిరంతరాయత , విభాగ్యత ఒక దాని స్థానం లో ఒకటి ప్రయోగించడం జరిగింది. ఇందు వలన తర్కంలో మూడు బదులు నాలుగు అంశాలు వచ్చి చేరాయి.నాలుగు తో తర్కం దోషభూయిష్టం అవుతుంది. కాంట్ తన రచనలలో వక్కాణించినదేమంటే , అంతరిక్షం ఒక్కటే నని. అందులో భాగముల గురించి ప్రస్తావించడమంటే అంతరిక్షాన్ని పరిమితీకరించడమే. అనగా నిరంతరమైన అంతరిక్షము కంటే ముందుగా , అంతరిక్షములోని భాగాల గురించి ప్రస్తావించలేము లేక అంతరిక్షాన్ని భాగాల కూర్పుగా ప్రస్తావించలేము అని అర్థము . అంతరిక్షము యొక్క నిరంతరాయత కాంట్ నొక్కి వక్కాణించిన సరైన విషయం. కానీ ఆంటినోమీల గురించి తర్కించినప్పుడు మాత్రం అంతరిక్షము భిన్నములైన భాగములు గలదిగానూ , మహాసత్త్వములు భాగములై , ఆ భాగములలో ఉంచబడ్డవిగానూ అందువలన

మహాసత్త్వముల యొక్క ఏకత్వం అసాధ్యమైనది గానూ కాంట్ పేర్కొనడం గమనార్హం. ఆంటి-థీసిస్ యొక్క ఋజువుకి సంబంధించిన చర్చలో , కాంట్ విమర్శనాత్మక తత్త్వము యొక్క ముఖ్య సూత్రమొకటి ప్రవేశపెడతాడు. ఏదైనా కాయములకు సంబంధించి, మనకు వాటి గ్రాహ్యము యొక్క బాహ్య-అవతరణ మాత్రమే తెలుస్తుంది.

బాహ్య అవతరణ యొక్క సాధ్యత అంతరిక్షములోనే . అనగా అవతరణ ఉండే సాధ్యత అంతరిక్షములో ఉండును. ఇది కాంట్ ముందుంచే అనివార్య పూర్వప్రతిపాదన. కాంట్ కు మహాసత్త్వములంటే కాయములు. కాయములను మనం తాకవచ్చు, చూడవచ్చు వగైరా. కాబట్టి ఇక్కడ గ్రాహ్యము కాదు ప్రస్తుతం. ఇంద్రియములతో ఏమి తెలుసుకుంటామో అదే. ఆంటీథీసిస్ యొక్క ఋజువు క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే : మన దృష్టి, స్పర్శ మొదలైనవి కూడిన అనుభవమంతా మనకు తెలుపుతున్నదేమంటే , అంతటా కూర్పులే గలవు అని. ఉత్తమమైన మైక్రోస్కోపుతో గాని, వాడియైన స్కాల్పెల్తో గాని (కూర్పుగానట్టి) సరళమైనది అంటూ ఏదీ మనకు తారస పడలేదు. విజ్ఞతకి కూడా సరళమైనది అన్నది తారసపడలేదు .

థీసిస్ , ఆంటీ-థీసిస్ యొక్క వైరుధ్యాన్ని , వాటి తర్కం చుట్టు కాంట్ అల్లిన అనవసరక్లిష్టతలను తొలగించి పరిశీలిస్తే తెలిసే విషయం ఇది. ఆంటీథీసిస్ యొక్క ఋజువులో , ఒకవైపు మహాసత్త్వముల నిరంతరత్వాన్ని వక్కాణిస్తూ, ఇంకొక వైపు మహాసత్త్వాన్ని అంతరిక్షంలో నిలపడం జరుగుతున్నది.

థీసిస్ యొక్క ఋజువులో మహాసత్త్వాలు కూర్పబడ్డవని ముందు భావించి , కూర్పులు యాదృచ్ఛికములనీ, కాబట్టి మహాసత్త్వముల ఏకత్వము సత్యమనీ తేల్చుట.

ఆంటినొమీ అంతా పరిమాణము యొక్క రెండు తృటులను వేరుచేసి వేరు వేరుగా వక్కాణించుట. పదార్థము, అంతరిక్షము, కాలము అన్నవాటిని సౌకర్యం ప్రకారం విభాజితములుగా పరిగణించుట. ఈ విభజన యొక్క నియమం ఒకటి. నిరంతరత్వం ప్రకారం ఈ ఒకటి భాగముల లుప్త-ఫలము మరియు లుప్త-శీలము . అనగా లుప్తముల ద్వారా ఒకటి. భాగములు భాగములుగా కాక విభాజనీయత యొక్క సాధ్యతగా ఉంటాయి. అణువులుగా ఉండడం కాక అణువులు గా ఉండే సాధ్యత.

ఈ పరస్పర వ్యతిరేకతలో ఉన్న రెండు నిర్ధారములను తీసుకుందాం. దేనికదిగా పరిగణిద్దాం. నిరంతరత్వములోనే , అణువులనే తృటి ఉంది. అణువులనే తృటి

అణువులుగా విభజింపబడే సాధ్యత.
విభజనీయతలోనే , ఏకత్వము యొక్క బేధము లుప్తమగుట ఉన్నది. సరళమైన ఒకటి, అన్యముతో సమానము.అట్టి దాని సమానత్వం లో నిరంతరాయత్వము ఉన్నది.
ఈ విధముగా ఏకపక్షముగా ఒక్కొక్క పార్శ్వమును తీసుకున్నా దానిలోనే దాని వ్యతిరేకము ఉన్నది. దాని వ్యతిరేకము లేకుండా ఒక పార్శ్వమును ఊహించలేము. కాబట్టి విభజనీయత , నిరంతరాయత్వం అన్న నిర్ధారములు వేటికవిగా సత్యములు కావు. వాటి ఐక్యతే సత్యము. ఇదే వాటి గతితార్కిక పరిశీలన. ఇదే సరైన నిగమనము.
కాంట్ ఆంటినొమీ లకంటే ఎంతో అర్ధవంతంగా ,సంపద్వంతంగా ఎలియాటిక్ స్కూల్ కి చెందిన గ్రీకు తత్త్వవేత్తలు గతితర్కానికి ఉదాహరణలను ప్రతిపాదించారు. ముఖ్యంగా గమనానికి సంబంధించి. ఇది కూడా పరిమాణం అనే గ్రాహ్యానికి సంబంధించినదే. గతితర్కం లో దాని పరిష్కారం ఉన్నది. ఇక్కడ అదంతా విస్తరించడం సాధ్యం కాదు. అది అంతరిక్షము , కాలము అన్న గ్రాహ్యములకు సంబంధించిన ఈ విషయాన్ని ఫిలాసఫీ చరిత్ర లో వివరించడం ఉచితం.
ఎలియాటిక్ ల వివరణ వాళ్ళ విజ్ఞతకు సాక్ష్యం. పర్మనెడ్ యొక్క శుద్ధభవమును (జైన్) తీసుకుని , అందులోనే స్థిర నిర్ధారణ అనుకున్న భవము ఎలాగ ద్రవీభవించి మాయమవుతుందో, అందులోనే హెరాక్లిటస్ యొక్క ప్రవాహం ఎలాగ గోచరిస్తుందో ఎలియాటిక్ ల వివరణలో చూడవచ్చు. డయోజెనస్ , గమనం యొక్క తర్కాన్ని , అటూ ఇటూ నడిచి చూపించాడట. ఇది సామాన్యులని ఆకట్టుకుంటుంది. దైనందిన అనుభవం లో గమనం అంటే ఏమిటో బల్లగుద్ది చెప్తుంది. ఈ విధంగా అపోహపడి గమనం యొక్క తర్కాన్ని సోఫిజం (కృత్రిమ తర్కం) అనుకోకుండా దానిని ఆమూలాగ్రం పరిశీలించాలి. గమనాన్ని ఆలోచన లో నిలపాలి. ఆలోచన ఎలా చైతన్యంలో ఉదయిస్తుంది, రూపుదిద్దుకుంటుంది, స్థిరపడుతుంది, ఆలోచన ద్వారానే ఎలా ద్రవీభవించి కరిగిపోతుంది తెలుసుకోవాలి.
అరిస్టోటల్ , గతి తార్కిక రూపాలు మారి ద్రవీభవించడాన్ని ప్రతిభావంతంగా చూపించాడు. కాలము, అంతరిక్షము, గమనము ల గ్రాహ్యములు, శుద్ధ విచికిత్స పై ఆధారితములు. అట్టి గ్రాహ్యముల గురించి అరిస్టోటల్ ఇచ్చిన వివరణలో ఇది చూడవచ్చు. అనంతమైన విభాజనీయత పై నిరంతరాయత ఆధారపడి ఉన్నదన్నది అరిస్టోటల్ యొక్క ప్రఖ్యాత నిరూపణ. కాలమైనా, అంతరిక్షమైనా, అనంతమైన , అనగా

శుష్క బహుళత్వము తనయందే , అనగా నిరంతరాయము నందే సాధ్యతగా
ఉన్నది .శుష్కమైన బహుళత్వము, శుష్కమైన నిరంతరాత్వము ను వాస్తవమైన బహుళత్వము తో పోల్చాలంటే వాటిని కలిగి యుండీ
సవివరములైన కాలము , అంతరిక్షము సరైన దృష్టంతాలు. కాలము , అంతరిక్షము తో పోలిస్తే కదలిక మరియు పదార్థము మంచి ఉదాహరణలు.

శుష్కమైన (బహుళత్వము) తనయందే, అనగా సాధ్యతగా మాత్రమే. అది వాస్తవము యొక్క తృటిగా మాత్రమే. జినోన్ పై ఈ విషయములో అరిస్టోటల్ చేసిన విమర్శను బెయిలీ తన తత్త్వశాస్త్ర నిఘంటువులో ఈసడించాడు. పదార్థము,సాధ్యతగా విభాజనీయము అంటే ఏమిటో అర్థం కాలేదంటాడు బెయిలీ. పదార్థము అనంతముగా విభాజితము అయినప్పుడు, అందులో అనంతమైన భాగాలు ఉంటాయి గదా అన్నది బెయిలీ అభిప్రాయము. విభాజనీయత అన్నది సాధ్యత , వాస్తవముగా భాగములై ఉండుట కాదు, నిరంతరము లో అనంతమైన విభజనీయత లుప్త తృటిగా ఉన్నది అన్నది అరిస్టోటల్ సాటిలేని సూక్ష్మ చింతన. జీనో ది ఇంద్రియానుభవము పై ఆధారపడ్డ మొరటు తనం. అనంతమైన భాగాల వంటి కించిత్ గ్రహీతమును , నిజంగా, వాస్తవంగా తెలుసుకోదలచుకున్నాడు జీనో. ఇంద్రియజ్ఞానం నుండి ఆలోచన లోకి కదలిక ఈ విధంగా సాధ్యం కాదు.

ఆంటినోమీ కి కాంట్ ప్రతిపాదించిన పరిష్కారం ఇది: విజ్ఞత , ఇంద్రియ జ్ఞానమును దాటి పోలేదు. విజ్ఞత బాహ్య అవతరణను స్వీకరించక తప్పదు.

ఈ పరిష్కారము లో , అంటినోమీ లోని వస్తువు పక్కకు నెట్టబడ్డది. నిర్ధారముల గ్రాహ్యము వరకు అది వెళ్ళలేదు. నిర్ధారములను వేరు వేరు గా పరిగణించినది. ఆ విధంగా అవి అర్థరహితములు. ఒక్కొక్కటి అన్యములోకి మారుతున్నాయి. వాటి ఐక్యతలో మాత్రమే పరిమాణము యొక్క సత్యము ఉన్నది.

నిరంతరాయము , నిర్దిష్టము అయిన పరిమాణము

1

పరిమాణము , నిరంతరాయము , నిర్దిష్టము అన్న రెండు తృటులను కలిగి యున్నది . అది రెండిటినీ తన నిర్ధారములుగా తిష్ఠితము చేయాల్సి ఉంది . పరిమాణము ఇప్పటికే వాటి అవ్యవహిత ఐక్యత . ముందుగా అది నిరంతరాయము గా నిగమింపబడినది. అనగా పరిమాణము యొక్క రెండు నిర్ధారములలో ఒకటైన నిరంతరాయత్వముగా నిగమింపబడినది. కావున **నిరంతర పరిమాణము**.

నిరంతరత్వము పరిమాణము యొక్క ఒక తృటి. పరిమాణము నిర్దిష్టత అన్న తృటితో పూర్ణమగుచున్నది.

పరిమాణము ఒకటి యందు రెండు కలది. అనగా విపులమైన ఐక్యత . పరిమాణము బేధమున్న తృటుల ఐక్యత కావాలి. నిరంతరము , నిర్దిష్టము అన్నవాటిని బేధమున్నవాటిని గా పరిగణించాలి. కానీ ఇవి ఆకర్షణ(నిరంతరము) , వికర్షణ(నిర్దిష్టము) గా విడిపోగూడదు. ఆకర్షణ, వికర్షణల సత్యమైన ఐక్యత ప్రకారం నిర్దిష్టము, నిరంతరము అన్న ఒక్కొక్కటి అన్యముతో ఐక్యతగా , ఒక్కొక్కటి **రెండింటి యొక్క మొత్తము** అన్నట్లు ఉండాలి. నిరంతరము , నిర్దిష్టములు కూడినట్టిసంఘటితమైన ఐక్యత ఎట్లయినది అంటే , నిర్దిష్టముల ఐక్యతగా. ఇటువంటి నిగమనము వలన నిరంతరత్వమన్నది వట్టి తృటి మాత్రమే కాదు అది మొత్తము పరిమాణము , నిరంతరమైన “<u>పరిమాణము</u> “ వ్యాప్తము .

2

అవ్యవహితమైన పరిమాణము నిరంతరమైన " పరిమాణము". పరిమాణమన్నది పరిమాణముగా అవ్యవహితము కాదు. దాని అవ్యవహితత్వము ఒక **నిర్ధారణ** . ఆ నిర్ధారణ యొక్క లుప్తన-ఫలమైన-జైన్ , పరిమాణము. పరిమాణమును దాని యందు అంతర్గతమై ఉన్న నిర్ధారణలో తిరిగి నిలపాలి
పరిమాణము నందే ఉన్న నిర్ధారణ ఏదనగా - ఒకటి. ఒకటి గా పరిమాణమును నిగమనము చేయవలెను. పరిమాణము అట్లు **నిర్దిష్ట పరిమాణము (***diskrete Größe* **)**.

నిర్దిష్టత పరిమాణము యొక్క తృటి. నిర్దిష్టత , నిరంతరాయము వలెనే పరిమాణము యొక్క తృటి. నిర్దిష్టత అన్నది పరిమాణం మొత్తం. నిర్దిష్టత అన్నతృటి పాక్షికం కాదు, మొత్తము పరిమాణము. నిర్దిష్టత , నిరంతరత్వం ఐక్యతలో నుండి వేరుపడవు. ఐక్యత నుండి బయటకు రావడం ఉండదు.

పరిమాణము అంతర్వర్తితముగా **దాని-బయట-ఒకటి-జైన్** (Auseinandersein) (పరిమాణము అంటే ఏదో నిర్దిష్టపరిమాణముగా ఉండవలసినదే) నిరంతర , నిర్దిష్ట పరిమాణము ఇటువంటి **దాని-బయట-ఒకటి-జైన్**. ఇది నెగేషన్ లేకుండా కొనసాగే బంధము. తనలో తాను సమానమైన స్వీయబాహ్యజైన్ దాని-బయట-ఒకటి-జైన్ గా నిర్దిష్టపరిమాణము .

నిర్దిష్ట పరిమాణము నిరంతరాయముగాక , **అంతరాయము** కలది. ఇది పలు ఒకటులు కలదైననూ ఈ ఒకటులు అణువులు మరియు ఖాళీ కాదు. అనగా వికర్షణ మళ్ళీ ఉండదు. ఈ ఒకటులు ఒకదానికొకటి సమము.

నిర్దిష్ట మొత్తమన్నది పరిమాణము కాబట్టి ఆ నిర్దిష్టత కూడా నిరంతరాయము.

నిర్దిష్టములో నిరంతరము ఎలా ఉంటుంది ? నిర్దిష్టములు అన్న ఒకటు-లు ఒకదానికొకటి సమానము కాబట్టి అదే ఐక్యత ను కలిగియున్నవి. నిర్దిష్ట పరిమాణమన్నది పలు ఒకటుల దాని-బయట-ఒకటిగా -జైన్ . అవి సమానములుగా , అంతే గానీ పలు ఒకటులు అని కాదు. అవి పలు- అవి ఒకే ఐక్యత నందు తిష్ఠితములు.

C. Begrenzung der Quantität

పరిమాణమును పరిమితీకరించుట

1

నిర్దిష్టపరిమాణము ఒకటి ని తన సూత్రముగా కలిగి యున్నది.
రెండవ సూత్రము ఒకటుల బహుళత్వము. మూడవది నిరంతరాయత్వము. అందులో ఒకట్లు లుప్తమై ఏకత్వం . కావున అది **ఒక పరిమాణముగా** తిష్ఠితము.
అటువంటి పరిమాణము యొక్క నిర్ధారణ "ఒకటి".

దీని యందు తిష్ఠిత-జైన్ మరియు డాజైన్ "ఒకటి" , అన్యతిరస్కారశీలమైన ఒకటి. అట్టి

డాజైన్ యొక్క హద్దు , ఏకత్వం లో ఉంది.

నిర్దిష్టపరిమాణము అవ్యవహితంగా హద్దులో పరిమితీకరించినది కాదు. కానీ నిరంతరాయమైన పరిమాణము తో పోలిస్తే , ఫలానా పరిమాణము ఒక డాజైన్ , ఒక ఎట్వస్ .

దాని నిర్ధారణ ఒకటి. అదే దాని డాజైన్ , ఒక డాజైన్ లో వలె మొదటి నెగేషన్. అదే దాని హద్దు.

2

ఈ హద్దు ఇది యూనిట్ తో సంబంధము కలదే గాక, దానిపై నెగేషన్ అవడమే కాక, ఇది ఒకటిగా తన తో తనకు సంబంధము కలది. కావున ఇది సమగ్రంగా చుట్టివేస్తున్న హద్దు. హద్దు ఇక్కడ తన డాజైన్ యొక్క ఎట్వస్ నుండి వేరు కాదు , హద్దు ఒకటిగా ఇదే నెగెటివ్ బిందువు.కానీ ఇక్కడ పరిమితీకరించిన జైన్ ఏదైతే ఉందో అది వెసనీయముగా నిరంతరాయత్వం. ఆ నిరంతరాయత్వం వలన జైన్ , హద్దు నూ , ఒకటినీ దాటి పోతుంది. హద్దు పట్ల ఒకటి పట్ల నిర్నిమిత్తంగా ఉంటుంది. నిజమైన నిర్దిష్ట పరిమాణం ఒక పరిమాణము లేక క్వాంటం. పరిమాణము ఒక డాజైన్ గా , ఎట్వస్ గా.

3

ఒకటి , ఏదైతే హద్దో, ఏదైతే నిర్దిష్ట పరిమాణము యొక్క ఎన్నో ఒకటులను పొదిగి ఉంటుందో , అది వాటిని తన లో లుప్తమైనట్లు నిలుపుకొన వచ్చు కూడా . అది స్థూలంగా నిరంతరాయం పైన హద్దు. అయితే ఇక్కడ నిరంతరాయము మరియు నిర్దిష్ట పరిమాణములన్న భేదము పట్ల ఈ హద్దు నిర్నిమిత్తము . సరిగ్గా చెప్పాలంటే, అది ఒక నిరంతరాయం పై హద్దు కావచ్చు, లేక నిర్దిష్టపరిమాణము పై హద్దు కావచ్చు. రెండూ దాని యందు క్వాంటాగా పరివర్తనం చెందుతాయి . (ఒక కోటి , ఈ కోటికి హద్దు అలాగే ఆవలనున్న అనంతకోటికి హద్దు)

క్వాంటం - నిర్దిష్ట పరిమాణము

క్వాంటం లేక నిర్దిష్టపరిమాణము , అన్నది ముందు నిర్ధారణ లేక హద్దు. దాని పూర్తి నిర్ధారణలో అది "సంఖ్య".(కింది విధంగా సంఖ్యవైపు పురోగతి ఉంటుంది)

క్వాంటం లో బేధము ఈ విధముగా ఉంటుంది.

ముందుగా క్వాంటం (నిర్దిష్టపరిమాణము) "**బాహ్య వ్యాపితము**". హద్దు డాజైన్-అయ్యే బహుళత్వం పై హద్దు . ఈ డాజైన్, దాని-వలన-అది-జైన్ లోకి పరివర్తనము చెందగా , తీవ్రతా నిర్దిష్ట పరిమాణము / **అంతర్వ్యాపిత** నిర్దిష్ట పరిమాణము - గ్రేడ్/డిగ్రీ *Grad.* అది దానికది. దానికదిగా ఉండుటలో **నిర్నిమిత్తమైన హద్దు** కావటమే కాక అవ్యవహితముగా **బయటనున్న** ఇంకొక అన్యముపై తన నిర్ధారణ కలిగి ఉంటుంది. ఇట్లు తనలో నిర్ధారితమై ఉండి తన నిర్ధారణను తన బయట కలిగి ఉండడమూ, నిర్ధారణ కై తన బయట ఉన్నదానిని సూచించడమూ , ఇది తిష్ఠితమైన వైరుధ్యము. ఈ విధముగా క్వాంటం తన యందే బాహ్య తిష్ఠితమై **పరిమాణాత్మక అనంతత్వం** లోకి పరివర్తనం చెందుతున్నది.

A. Die Zahl సంఖ్య

1.పరిమాణము , నిర్దిష్ట పరిమాణము. దానికి హద్దు ఉంది. అది నిరంతరము మరియు నిర్దిష్టము అయినది , పరిమాణము. ఈ (నిరంతర - నిర్దిష్ట) బేధమునకు తొలుత ప్రాధాన్యత లేదు.

2. పరిమాణము అన్నది లుప్తితమైన దాని-వలన-అది-జైన్ . దానికదిగా ఉన్నది. హద్దు కు అతీతము. అంతమాత్రాన హద్దు కలిగి యుండుట , ఒక నిర్దిష్ట పరిమాణముగా ఉండుట అన్నది దానికి అప్రస్తుతం కాదు. అందులో తృటిగా **ఒకటి** ఉంది. ఒకటి నిరపేక్షమైన నిర్ధారిత-జైన్ . ఆ ఒకటి తనదైన తృటిగా . నిరంతరాయత్వము లేక ఐక్యత పై హద్దుగా తిష్ఠితమైనది . నిరంతరాయత్వము లేక ఐక్యత ఆ ఒకటి అయినట్లు.

3.ఒకటి అన్నది క్వాంటం (నిర్దిష్ట పరిమాణము) యొక్క సూత్రం. కానీ అది పరిమాణముగా ఒకటి. ముందది నిరంతరము. అది ఐక్యత.
ఆపై అది నిర్దిష్టమైనది. తన-యందు జైన్ అయ్యేది (నిరంతరములో వలె). నిర్దిష్ట పరిమాణములో వలె ఒకటు-ల యొక్క బహుళత్వం, అవి సమానమైనవి, ఆ నిరంతరాయత్వం , ఐక్యత కలిగి యున్నదిగా
ఈ ఒకటి సాదా హద్దుగా బహుళమైన ఒకట్ల నెగేషన్. ఇది తన అన్య-జైన్ ను తననుండి తిరస్కరించుట. అన్య నిర్దిష్ట పరిమాణములకు వ్యతిరేకముగా నిర్ధారము.
ఈ పర్యంతం ఒకటి 1 తనతో తాను సంబంధపడేదీ 2 పరిమితీకరించే హద్దు 3 అన్యమును తిరస్కరించే హద్దు

4.

ఈ నిర్ధారములలో తిష్ఠితమైన నిర్దిష్ట పరిమాణము – **సంఖ్య(die *Zahl.*)**
నిర్దిష్ట పరిమాణము, ఈ నిర్ధారములలో పూర్తిగా తిష్ఠితమైనదిగా సంఖ్య అవుతున్నది. పూర్తి తిష్ఠిత-జైన్ హద్దు గల డాజైన్ లో బహుళత్వముగా ఉన్నది. అనగా ఐక్యత నుండి దాని భేదిత-జైన్ లో. సంఖ్య అందువలన నిర్ధారిత పరిమాణంగా దర్శితమవుతుంది. కానీ అది దాని ఐక్యత యందు నిరంతరాయత్వమును కూడా కలిగి యున్నది. దానిలో హద్దు నిర్ధారిత బహుళత్వమై ఉన్నది కాబట్టి పరిమాణము **పూర్తి నిర్ధారణలో**

ఉన్నదనవచ్చు. ఈ **నిర్ధారిత బహుళత్వం** ఒకటిని , నిర్ధారితమైన ఒకటి ని , తనసూత్రముగా కలిగి యున్నది.
నిరంతరాయత్వం , ఒకటిలో కేవలం అంతర్వర్తితముగా, లుప్తితముగా , ఒకటిగా తిష్ఠితమై , అనిర్ధారితత్వ నమూనాలో ఉన్నది.

5.నిర్దిష్ట పరిమాణము లేక క్వాంటం అన్నదానిలో హద్దు అన్నది సాదా నిర్ధారణ కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణ . పరిమాణ నిర్ధారణ లో ఇంకా నిర్దిష్టత లేదు.
సంఖ్యగా, ఈ హద్దు, **తన-లోనే బహుళమని** తిష్ఠితము. సంఖ్య పలు ఒకటులను కలిగి యున్నది. అవన్నీ దాని డాజైన్ అవుతాయి. లేక సంఖ్య యొక్క డాజైన్ వాటితో కూడుకొని యున్నది. కాని ఈ కలిగి యుండడం అనిర్ధారిత రీతిలో కాదు. హద్దు యొక్క నిర్ధారణ అందులో ఉన్నది.హద్దు ఇతర డాజైన్ లను తిరస్కరిస్తోంది, అన్య బహుళములను తిరస్కరిస్తోంది. ఈ హద్దు లో ఇమిడి ఉన్న ఒక నిర్ధారిత బహుళము, అది **అంకె**. అంకె కు సంఖ్యలో ఉన్న నిర్దిష్టత ఉన్నది మరియు దాని అన్యము - ఐక్యత నిరంతరాయత్వము. **అంకె** మరియు **ఐక్యత** సంఖ్య యొక్క రెండు **తృటులు**.
6. సంఖ్యలో పలు ఒకట్లు ఉన్నాయి. సంఖ్య హద్దు లో ఉంది . సంఖ్య పలు ఒకట్లు గలది అన్న మాట నిజం. ఒకట్లు సంఖ్య లో లుప్తమయి ఉండవు. ఒకట్లు సంఖ్యలో ఉంటాయి. సంఖ్యలో ఒకట్లు ఉన్నాయి, వాటికి హద్దు ఉంది. అన్యతిరస్కరమైన హద్దు ఉన్నది. ఒకట్లు ఆ హద్దుకు అతీతము (20 లో ఉన్న ఒకట్లు 20 కి అతీతము) ఒకటులు సంఖ్యకు వ్యతిరేకం కాదు (ఒకటి, బహుళము వలె). డాజైన్ , నిశ్చితమై ,హద్దు కీవల ఉంది. నెగేషన్ అవతల హద్దు పైన ఉంది. వేరవడమన్నది పలు ఒకటు-లపై ఉన్నది . పలు ఒకట్ల పై , ఇతర ఒక్కటైన డాజైన్ ల నుండి వేరు చేసే హద్దు ఉన్నది (ఉదా : 20 కి ప్రతిగా 21 ,19...). నిర్ధారముగా ఇతర ఒకటి-లను తిరస్కరించే వేర్పాటు పలు ఒకటుల పై ఉన్నది. ఈ ఒకటికి బయట ఉన్న అన్య ఒకటి లను ఒక నిర్ధారముగా తోసిరాజనుట. హద్దు డాజైన్ అంతటా వ్యాపించి ఉంటుందని చెప్పడం జరిగింది.

పరిమాణాత్మక విషయాలలో , 100 అంటే నూరవ ఒకటి మాత్రమే నూరు బహుళములను 100 గా పరిమితీకరిస్తుంది. నూరు ఒకట్లలో నూరవది ఏ ఒకటైనా కావచ్చును. ప్రతి ఒక్కటీ నూరవదే. నూరు నిర్ధారణకోసం ఏ ఒకటినీ కాదనడానికి వీలులేదు. అన్యములు

నూరవ ఒకటికి ప్రతిగా (ప్రత్యేక) డాజైన్ కాజాలవు. ఆ నూరవది హద్దుకు
బయట, లేక దాని స్వంత హద్దులో ఉన్నట్లు, దాని నుండి ఈ అన్యములు వేరయినట్లు నూరవ ఒకటికి ప్రతిగా డాజైన్ కాజాలవు.

కావున , సంఖ్య , మితీకరిస్తున్న ఒకటికి ప్రతిగా బహుళత్వం కాదు. సంఖ్యనే ఈ పరిమితి. అదొక నిర్దిష్ట పరిమాణం, క్వాంటం. బహుళములు ఒక సంఖ్య అవుతాయి, ఒక రెండు, ఒక పది, ఒక నూరు... ఈ విధముగా.

7. సీమాబద్ధమైన ఒకటి ఇప్పుడు సంఖ్యగా నిర్ధారిత-జైన్. అన్యముల నుండి వేరు చేయుచున్న సంఖ్య . ఈ భేదించుట ఇది గుణాత్మక నిర్ధారణ కాదు. పరిమాణాత్మకమైనది. బయటినుండి పోల్చుటవలన తెలియుచున్నది . తులనాత్మక బాహ్య ప్రతిఫలనములో జమ (ఉదా:20 ని 21 తో పోల్చితే). 20 కానీ , 21 కానీ అవి ఒక్కొక్కటి తనలో తాను (స్వీయ ప్రతిఫలితములు).ఒకటికి మరొకటి అతీతము. ఈ అతీత్వము వాటి వాటి వెసనీయ నిర్ధారమే . వాటి అంతర్వర్తిత నిర్ధారిత-జైన్ . తిరిగి అదే వాటి స్వంత బాహ్యత్వము .

అది సంఖ్యగా ఒకటి, నిరపేక్షంగా నిర్ధారితము. అది సాదా అవ్యవహితత్వ నమూనా కలిగి ఉంది. కావున అన్యముతో సంబంధమునకు పూర్తిగా బాహ్యము. సంఖ్య ఒకటిగా. దానికి ఇంకా ఉన్న నిర్ధారణ ఏమంటే , అది అన్యముతో సంబంధితమన్న పర్యంతం , అది తన లోనే తన తృటిగా ఉన్నది, **ఐక్యత**కు **సంఖ్య**కూ గల భేదముగా ఉన్నది, సంఖ్యయే ఒకటు-ల తో కూడిన బహుళత్వముగా ఉన్నది , తన లోనే ఈ నిరపేక్ష బాహ్యత్వముగా ఉన్నది. సంఖ్య లేక నిర్దిష్ట పరిమాణము తనలో కలిగి యున్న ఈ వైరుధ్యము , నిర్దిష్ట పరిమాణము యొక్క గుణము. ఇందులోనే ఈ వైరుధ్యము యొక్క ఇంకనూ ఇతోధిక నిర్ధారములు అభివృద్ధి చెందినవి.

B. Extensives und intensives Quantum

a. Unterschied derselben

Bబాహ్యవ్యాపిత పరిమాణము, అంతర్వ్యాపిత పరిమాణము

a. **వాటి మధ్య బేధము**

1.

1. నిర్దిష్ట పరిమాణము యొక్క నిర్ధారణ , సంఖ్య. పరిమాణము యొక్క హద్దు గా నిర్ధారణ సంఖ్య. సంఖ్య తన యందే నిర్దిష్టత కలది , తన యందే "ఒక" బహుళము.. దాని హద్దు నుండి వేరుగా ఒక జైన్ అంటూ లేనిది, దానికి బయట దానినుండి వేరుగా ఒక జైన్ అంటూ లేనిది. తన హద్దుతో ఉన్నది, పలు రెట్లుగా తన యందే హద్దు ఉన్నదీ వ్యాపిత పరిమాణము.

2. వ్యాపిత పరిమాణము , నిరంతరపరిమాణము ల మధ్య బేధం ఉన్నది. వ్యాపిత పరిమాణము నకు ప్రతిగా తీవ్ర పరిమాణము గలదు. నిర్దిష్ట పరిమాణమునకు , వ్యాపిత పరిమాణము ప్రతికాదు.

వ్యాపిత పరిమాణము, తీవ్ర పరిమాణము రెండూ కూడా పరిమాణాత్మక హద్దు యొక్క నిర్ధారణలు. క్వాంటం అన్నది హద్దుతో మమైకం . నిర్దిష్ట పరిమాణము హద్దు ను తీసివేసిన పర్యంతము
పరిమాణము నందు అంతర్వర్తిత నిర్ధారములు నిరంతర మరియు నిర్దిష్ట పరిమాణములన్నవి. అవి మామూలుగా పరిమాణము అన్నదాని నిర్ధారములు.
వ్యాపిత పరిమాణము తన యందే నిరంతరత్వమును తృటిగా కలిగి యున్నది. నిరంతరత్వము దాని హద్దులో కూడా ఉన్నది. వ్యాపిత పరిమాణములో దాని బహుళములు నిరంతరాయము . ఈ బహుళముల సమానత్వము నందే హద్దు , నెగేషన్ గా నిలుస్తుంది. అది బహుళముల ఏకత్వమునకు పరిమితిగా ఉన్నది. ఒక హద్దు అన్నది లేకుండా పరిమాణము యొక్క కొనసాగింపే నిరంతర పరిమాణము. నిరంతర పరిమాణము నకు ఒక మితి అన్నది ఊహిస్తే , అటువంటి మితి పరిమాణము నందే నిగమనము చేసి నిలబెట్టిన మితి కాదు. **పరిమాణము నందే తిష్ఠితము చేసిన మితి కాదు**. క్వాంటం ను నిరంతరాయమైన పరిమాణముగా పరిగణించినంతమాత్రాన అది

దాని-కది గా నిర్ధారించినట్లు కాదు. ఎందుకంటె క్వాంటం దాని-కది-గా
ఒకటి కావాలి, క్వాంటం కేవలం నిరంతర పరిమాణముగా ఇంకనూ నిజంగా దానికదిగా నిర్ధారింపబడలేదు. ఎందుకంటే నిర్ధారములో దానికదిగా-నిర్ధారిత-జైన్ ఉన్న ఒకటి లేదు, సంఖ్య అన్నది లేదు. వాటిని మినహాయించి క్వాంటం నిర్ధారము జరిగినది. నిర్దిష్ట పరిమాణం అవ్యవహితముగా భేదితమైన బహుళము మాత్రమే. కొన్ని బహుళములైన ఒకటు-లను ఒక్కటిగా చేర్చి, అవీ మరియు హద్దూ ఒకటే అయినది నిర్ధారిత క్వాంటం. . దానికి హద్దు ఉండాలంటే, ఏవో కొన్ని ఒకటులు కూడి ఉన్న అనవలసి వస్తుంది అనగా అనిర్ధారితంగా మితీకరించినది. ప్రతీ క్వాంటం, నిరంతర నిర్దిష్ట పరిమాణము, రెండు పార్శ్వాల ఒకటి అయి తన యందు తిష్ఠితము. తద్వారా అది పూర్తిగా నిర్ధారితము , అది **సంఖ్య**. ఇది అవ్యవహిత **వ్యాపిత** క్వాంటం. సాదా నిర్ధారణ, వెసనీయముగా అంకె. **అంకె** గా అది సంఖ్య యొక్క అదే **ఐక్యత**. అది సంఖ్య నుండి ఎలా భేదితం అవుతుందంటే దానిపై బహుళత్వంగా నిర్ధారణ స్పష్టంగా తిష్ఠితమై ఉన్నది (స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది కూడా)

<u>2</u>

1. ఫలానా ది ఎంత పెద్దగా ఉన్నది అని సంఖ్య ద్వారా తెలుపడానికి , ఇంకొకదాని

పరిమాణంతో దానికున్న బేధాన్ని తెలుసుకోనవసరం లేదు. నిర్దిష్ట పరిమాణాన్ని దాని-కదిగానే నిర్ధారణ చేస్తాము. అది దాని-కదిగా అన్నిటికీ అతీతముగా , తనకే చెందిన హద్దుగా ఉంటుంది. అన్య పరిమాణమునకు సంబంధించిన నిర్ధారము దానికే సంబంధించిన హద్దు, నిర్నిమిత్తము, పరిమాణ నిర్ధారణ దానికదే. సంఖ్యలో అది దేని-కదే అయిన దాని-వలన-అది-జైన్ అయిన " ఒకటి " లో కూర్చినదిగా తిష్ఠించబడినది. దానికి గల బాహ్యత్వము అనగా అన్యములతో దానికి గల సంబంధము **సంఖ్య లోపలే** ఉండును. ఈ అన్యములు లేక బాహ్యములు , పలు-ఒకట్లు/బహుళము. ఇదే హద్దు. ఇవి హద్దు అయిన బహుళముల వలెనే , అసమానములు కావు. అవి ఒకే నిరంతరాయముగా నున్నవి. బహుళములో ప్రతీదీ అన్యము వంటిదే. ఒకదాని బయట ఒకటి ఉన్నట్లు విడి విడి గా అవి నిర్ధారణ కాజాలవు. కాబట్టి ఈ బహుళములు వాటంతట అవి నిరంతరాయత్వములో కలిసి, సరళమైన ఐక్యత అవుతాయి . అంకె అన్నది సంఖ్య యొక్క ఒక తృటి. అంతే కానీ **కొన్ని అంకెల ఒకట్లుగా సంఖ్య యొక్క నిర్ధారణ**

మాత్రం కాదు అంకె .. ఈ అంకెల ఒకట్లు నిర్నిమిత్తములై, బాహ్యములై, సంఖ్య 171 యొక్క ఆత్మ-పరావర్తిత-జైన్ లో స్వయం లుప్తము చెందుతున్నవి. అంకెల బహుళత్వం లోని ఒకట్ల బాహ్యత్వం , **సంఖ్య యొక్క స్వీయ సంబంధములో ఏర్పడిన ఒకటిలో మాయమవుతుంది.**

2.

క్వాంటం హద్దు, వ్యాపితపరిమాణముగా తన డాజైన్-అయ్యే నిర్ధారణను, తనకు బాహ్యమైన అంకెగా కలిగి యున్నది. కావున ఇప్పుడు సరళ నిర్ధారణ లోకి పరివర్తనం అవుతున్నది. ఈ సరళ నిర్ధారములో హద్దు తీవ్ర-పరిమాణముగా ఉన్నది. క్వాంటం తో ఏకమైన హద్దు లేక నిర్ధారణ , ఇప్పుడు సరళముగా కూడా తిష్ఠితము – అదే **తీవ్రత** గ్రేడ్(డిగ్రీ) .

3

కావున గ్రేడ్ లేక తీవ్రత నిర్ధారిత పరిమాణము. కానీ దానిలోనే కొన్ని కానీ దానిలోనే అధికం కానీ కాదు. అది ఒక "**ఆధిక్యం**" మాత్రమే. **డాజైన్, దాని-వలన-అది-జైన్ లోకి** తిరిగి పరావృత్తం అయినది. ఆధిక్యం , ఎక్కువ-గా అన్నది ఈ సరళమైన నిర్ధారములోకి తీసుకోబడ్డది , ఆధిక్యం ఈ సరళమైన నిర్ధారములో పోగుచేయబడ్డది . క్వాంటం యొక్క సంపూర్ణ నిర్ధారిత-జైన్ వలెనే, గ్రేడ్ యొక్క నిర్ధారణ ఒక సంఖ్య ద్వారా వ్యక్తం అవుతుంది. కానీ అది వట్టి అంకె కాదు. అంకె వలె కాక సరళమైనది, కేవలం ఒక గ్రేడ్ లేక డిగ్రీ. 10 , 20 డిగ్రీలు అంటే,ఆ క్వాంటం పదవ, ఇరవైయవ డిగ్రీ అని. అంతేకానీ అంకె గానీ , అంకెల మొత్తం కానీ కాదు. అలా అయితే అది వ్యాపిత పరిమాణము అయి ఉండేది. అలా కాకుండా **ఒకటి యొక్క పదవ డిగ్రీ** లేక ఇరవైయవ డిగ్రీ . అది అంకెలలో పది, ఇరవై గా నిర్ధారణను కలిగి యున్నది. కానీ అవి ఎక్కువ అంకెలు ఇంకా ఎక్కువ అంకెలని కావు. లుప్తితమైన అంకెగా సంఖ్యను సాదా నిర్ధారణగా తీసుకున్నది.

3

1. సంఖ్య లో క్వాంటం తన సంపూర్ణ నిర్ధారణలో తిష్ఠితం అయింది. తీవ్ర క్వాంటం గా

దాని-వలన-అది-జైన్ లోవలె తిష్ఠితము. ఇది దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము, లేక 172 అంతర్-వర్తితముగా తీవ్ర క్వాంటము దాని-వలన-అది-జైన్ లోవలె తిష్ఠితము. అయితే గ్రేడ్/డిగ్రీ లో , సంఖ్య తన-తో-తన సంబంధము అన్న నమూనా, సంఖ్యకు **తన-బయట-జైన్** కూడా. సంఖ్య వ్యాపిత క్వాంటంగా అంకెల బహుళత్వం. కావున తనలోనే బాహ్యత్వం కలది. ఈ బహుళములు వాటి తో వాటికే సంబంధములో అభేదమవుతున్నాయి. ఈ బహుళములు అభేదత్వంలో కలిసిపోయి సంఖ్య యొక్క "ఒకటి"లో లుప్తమవుతున్నాయి. కానీ క్వాంటం తన నిర్ధారణని "అంకెలుగా" కలిగి యున్నది. అవి క్వాంటం పై తిష్ఠించక పోయినా అది అంకెలను కలిగి యున్నది. డిగ్రీ / గ్రేడ్ ఈ **బాహ్యమైన అన్య-జైన్** ను తనలో కలిగి యుండకపోయినా తన బయట కలిగి యున్నది , తన నిర్ధారణతో వలె దానితో సంబంధము కలిగి యున్నది. తీవ్ర క్వాంటం కు బయట ఉన్న బహుళత్వం సాదా హద్దు యొక్క నిర్ధారణ , అది దానికదే. అంకె , సంఖ్యలోపల వ్యాపిత క్వాంటం లో ఉండవలసినది, ఆ వ్యాపితత్వములో లుప్తము చేసుకుంటున్నది, లుప్తము చేసుకొనుటలో తనను నిర్ధారించుకుంటున్నది. అంకె సంఖ్యకు బయట తిష్ఠించ బడినది. అట్లు వ్యాపితత్వము లుప్తము అగుటలో అంకె తనను బయట తిష్ఠము చేసుకుని నిర్ధారించుకుంటున్నది. సంఖ్య ఒకటిగా , తనలోతాను ప్రతిఫలించే ఆత్మ-సంబంధముగా తిష్ఠితమవుతున్నది. తిష్ఠితమగుటలో అంకె యొక్క నిర్నిమిత్తతను,బాహ్యతను నెట్టివేస్తున్నది . అది **తనతోతన సంబంధము, బాహ్యముతో సంబంధము ద్వారా.**

2. దీనితో క్వాంటం తన సంగ్రాహ్యానికి అనుగుణమైన యదార్థాన్ని పొందుతున్నది. నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తత దాని గుణం అయింది. నిర్ధారణ దాని పైననే కానీ బాహ్యంగా ఉన్నది. డిగ్రీ / గ్రేడ్ , తీవ్రతలలో ఒక తీవ్రతగా సాదా పరిమాణ-నిర్ధారణ, ఆ తీవ్రతలు వేరు వేరు , ప్రతీ తీవ్రతా దానికది సాదా సంబంధములో ఉన్నది.దానితో పాటు **ఒకదానితో ఒకటి వెసనీయ** సంబంధములో ఉన్నవి. ఇలాగ కొనసాగుటలో ప్రతీదీ దాని అన్యముతో సహా తన నిర్ధారణ కలిగి యున్నది.

గ్రేడ్-లు/డిగ్రీ-ల తన-ద్వారా-తన-అన్యముతో సంబంధము వలన డిగ్రీలు/గ్రేడ్లు ఒక కొలబద్ధపై ఆరోహ శ్రేణి, అవరోహ శ్రేణి వలె నిలకడగా కొనసాగుతాయి . ఇదొక ప్రవాహం వలె , అభిన్నమైన, అవిభాజ్యమైన మార్పు. ఎన్నో అటువంటి భేదితమైన డిగ్రీలలో

ప్రతీదీ తన అన్యమునుండి విడిపోయి ఉండదు, అంతేకాక తన
నిర్ధారణా-జైన్ ను అట్లు విడిపోయి లేకుండుటలో కలిగి యుంటుంది. తన-తో-తాను సంబంధపడే పరిమాణ నిర్ధారముగా ప్రతీ డిగ్రీ అన్యము పట్ల నిర్నిమిత్తము. కాని తన యందే అది అంతగానూ ఈ బాహ్యత్వముతో సంబంధము కలది కూడా. అలాటి బాహ్యత్వ సంబంధము ద్వారానే అది ఏమై ఉన్నదో అది. **బాహ్యముతో నిర్నిమిత్తము కాని అతీతము కాని సంబంధములో దాని-తో-దాని సంబంధం ఉన్నది**, ఇందులో అది దాని గుణమును కలిగి ఉన్నది.

వ్యాపిత , తీవ్ర పరిమాణములు రెండూ ఒకటే-వాటి ఏకత్వము

1

గ్రేడ్/డిగ్రీ తనలోపల తనకు బాహ్యము కాదు. స్థూలంగా సంఖ్య యొక్క సూత్రం అనిర్ధారిత ఒకటి. సంఖ్య అంకె కాక అంకె యొక్క నెగెటివ్. కానీ గ్రేడ్/డిగ్రీ అలాగా అంకె కానిది కాదు. తీవ్ర పరిమాణము మొదలు **ఎన్నిటిదో ఒక సాదా ఒకటి**. ఎన్నో గ్రేడ్లు ఉన్నాయి. అవి ఒక్కొక్కటి , సాదా ఒకటిగా కానీ, ఎన్నో ఒకటులు గా కానీ **నిర్ధారించినది కాదు** . ఈ **తన-కు-బాహ్యమైన-జైన్** తో **సంబంధము లోనే నిర్ధారితములు** . అనగా ఒకటి మరియు అనేకము -ల ఏకత్వములో నిర్ధారితము. అనేకము నిజానికి సాదా గ్రేడ్ కి బయట ఉన్నది . అనేకమునకు సాదా గ్రేడ్ కి గల సంబంధములో దాని నిర్ధారణ ఉన్నది. కావున అది అంకె ని కలిగి యున్నది. ఇరవైయవ గ్రేడ్ వ్యాపిత పరిమాణముగా ఇరవై **ఒకటు**-లను నిర్దిష్టములుగా తన లో కలిగి యున్నది కాబట్టి నిర్ధారిత గ్రేడ్ వాటిని **నిరంతరాయముగా** తనలో కలిగి యుండి ఉండాలి (సమానములుగా). ఆ నిర్ధారిత గ్రేడ్ ఆ నిర్ధారిత అనేకమును ఒక సాదా గా. అది **ఇరవైయవ గ్రేడ్** మరియు అది ఇరవైయవ గ్రేడ్ , ఈ అంకె ద్వారా మాత్రమే , ఇరవైయవ గ్రేడ్. అంకె దానికి బాహ్యము.

2

తీవ్రతా నిర్ధారణను రెండు వైపుల నుండి పరిగణించాలి. అది **ఇతర తీవ్రతా నిర్ధారణల** ద్వారా నిర్ధారింపబడుతుంది. తన అన్యమైన-జైన్ లతో (అంకెలతో) నిరంతరాయత్వము లో ఉంటుంది. కాబట్టి ఇతర తీవ్రత నిర్ధారణలతో సంబంధములో దాని నిర్ధారణ ఉంటుంది.
తీవ్రతా పరిమాణము **ముందుగా గ్రేడ్ గా సాదా** నిర్ధారణ. ఆపై అది ఇతర గ్రేడ్ ల నుండి వేరుగా నిర్ధారింపబడుతుంది. అది ఇతర గ్రేడ్లను తన నుండి తిరస్కరిస్తుంది. తన నిర్ధారణ ఇతరములను తిరస్కరించడము లో ఉన్నది. తీవ్రత తనలో తాను కూడా

నిర్ధారింపబడి ఉన్నది. ఫలానా అంకె దానికి చెందినది. **దాని అంకె**
అనగా ఇతర అంకెలను తిరస్కరించినదని అర్ధం. ఇతర గ్రేడ్ ల అంకెలు దానివి కావు. 20 వ గ్రేడ్ 20 ని తనయందే కలిగి యున్నది. అది 19 వ 21 వ గ్రేడ్ లనుండి వేరు అని నిర్ణయించబడి యున్నది. అంతే కాదు దాని నిర్ధారణ, **దాని అంకె**. ఈ విధంగా అంకె దానిది , నిర్ధారణ కూడా అంకె మూలముగా , ఈ లెక్కన ఇది వ్యాపిత క్వాంటం.

3 వ్యాపిత మరియు తీవ్ర పరిమాణములు క్వాంటం యొక్క అదే నిర్ధారణ. వాటి మధ్య భేదం ఇది : ఒకటి అంకెను తనలో కలిగి యున్నది. ఇంకొకటి అంకెను తన బయటగా కలిగి యున్నది. వ్యాపిత పరిమాణము తీవ్ర పరిమాణములోకి మారుతుంది , ఎందుకంటే దాని అనేకములు తమ-యందు-తమ-వలన ఐక్యతలో ఒక్కటవుతున్నాయి, అనేకము బయటకు పోతోంది. తారుమారుగా ఈ సరళమైనదీ, సాదా అయినదీ, తన నిర్ధారణని అంకె యందే కలిగి యున్నది , తనదిగా కలిగి యున్నది. అన్యము పట్ల నిర్నిమిత్తము అని నిర్ధారించిన తీవ్రతలు , తమ యందే అంకెల బాహ్యత్వాన్ని కలిగి యున్నాయి. కావున తీవ్రతా పరిమాణము వెసనీయముగా వ్యాపిత పరిమాణము. .

4 ఈ ఏకత్వంతో గుణాత్మకమైన ఎట్వాస్ ప్రవేశిస్తున్నది. ఏమంటే అది తన భేదము యొక్క నెగేషన్ ద్వారా తన-తో-తాను సంబంధపడిన ఐక్యత. ఈ భేదము డాజైన్-అయిన పరిమాణ నిర్ధారణ(లు) అవుతుంది. కాబట్టి ఈ నెగెటివ్ ఏకత్వం ఎట్వాస్. అది నిజంగా దాని పరిమాణాత్మక నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తము. ఎట్వాస్ ఒక క్వాంటం. కానీ ఇప్పుడు అది గుణాత్మక డాజైన్. అది అంతర్వర్తిత గుణాత్మక డాజైన్, పట్ల నిర్నిమిత్తమని తిష్ఠించినది. ఎట్వాస్, ఏదైతే క్వాంటం యొక్క మూలపదార్థం అయి ఉండెనో , అటువంటి ఎట్వాస్ లేకుండా , స్థూలంగా సంఖ్య అయినట్టి క్వాంటం గురించి మాట్లాడవచ్చును

c. Die Veränderung des Quantums 176

క్వాంటం లో మార్పు

1

వ్యాపిత , తీవ్ర క్వాంటం ల భేదము, క్వాంటం నిర్ధారణకు నిర్నిమిత్తము . కానీ స్థూలంగా క్వాంటం లుప్తితముగా తిష్ఠిత నిర్ధారణై. నిర్నిమిత్తమైన హద్దై, నిర్ధారణ అన్నది, అది అంతగానూ దాని నెగేషనై . వ్యాపిత పరిమాణములో ఈ భేదము అభివృద్ధి చెందినది. కానీ తీవ్ర పరిమాణము ఈ బాహ్యత యొక్క డాజైన్. క్వాంటం తనలో ఉన్న బాహ్యత్వము యొక్క డాజైన్ తీవ్ర పరిమాణము. అది తనలో తన వైరుధ్యముగా తిష్ఠితము. వైరుధ్యము ఇది- **తన తో తను సంబంధపడే** నిర్ధారణ, అది తన యందే తన నెగేషన్ , తన నిర్ధారణ తనపైన గాక ఇంకొక అన్యక్వాంటం లో కలిగి యున్నది.

2. క్వాంటం దాని గుణం ప్రకారం దాని బాహ్యత్వంతో నిరపేక్ష నిరంతరాయత్వంలో , దాని అన్య-జైన్ తో నిరంతరాయత్వంలో తిష్ఠితము. అది ప్రతీ పరిమాణనిర్ధారణను దాటి పోవడమే కాదు. అది మారగలగడమే కాదు , అది అట్లు తిష్ఠితము కూడా, అది తనను మార్చుకొనును అని **తిష్ఠితం** కూడా. పరిమాణనిర్ధారము తన అన్య-జైన్ లో కొనసాగుతుంది. ఏమంటే దాని **జైన్** ను ఈ అన్యము తో కొనసాగింపు లోనే కలిగి ఉంటుంది. అది జైన్-అయిన హద్దు కాదు. హద్దు **అగుచున్న** హద్దు (ఉద్భవించుచున్న - నశించుచున్న హద్దు) .

3

ఒకటి అనంతము. లేక ఒకటి తనతోతాను సంబంధపడే నెగేషన్. కావున తననుండి తాను వికర్షణ. క్వాంటం అదేవిధంగా అనంతము. తనతోతాను సంబంధపడే నెగెటివిటీగా **తిష్ఠితము**. అది తన నుండి తాను వికర్షిస్తుంది. కాని ఒక **నిర్ధారిత** ఒకటి, ఒకటి. అది డాజైన్ లోకి , హద్దు లోకి పరివర్తనము చెందినది. కావున నిర్ధారణను తన నుండి వికర్షిస్తుంది. తన-నుండి-తన సమము లను ఉత్పత్తిచేయుటకాదు, ఒకట్ల వికర్షణ వలె కాదు. ఒకటి తన అన్య-జైన్ ను ఉత్పత్తి చేయుట . ఇప్పుడది దాని యందే తిష్ఠితము. **తన నుండి బయటకు పోవుట**, అన్యము అగుట. ఇందులో ఉన్నదేమంటే

తనను పెంచుకొనుట లేక తగ్గించుకొనుట. ఇది తన యందే నిర్ధారణ యొక్క 177
బాహ్యాత్వము.

4

క్వాంటము తనను తననుండి ఆవలకు పంపుతుంది. ఈ అన్యము ఏదైతే అది అవుతుందో, అది కూడ మొదలు క్వాంటము. కానీ అది కూడా జైన్-అయినట్లు కాదు. తన ను మళ్ళీ తనను దాటి తోలేటి హద్దు. తిరిగి ఇంకొక హద్దు నెలకొంటుంది. ఈ బయటకు పోవడం లో తిరిగి పుట్టే హద్దు మళ్ళీ లుప్తమవుతుంది. తనను ఇంకా దూరం పంపుతుంది. **ఇలాగ అనంతముగా** కొనసాగుతుంది.

C. Die quantitative Unendlichkeit

a. Begriff derselben

C.పరిమాణాత్మక అనంతత్వము

a.పరిమాణాత్మక అనంతత్వము యొక్క సంగ్రాహ్యము

క్వాంటం (నిర్దిష్ట పరిమాణము) మారుతుంది. అది ఇంకొక క్వాంటం అవుతుంది. ఈ మార్పు **అనంతంగా** కొనసాగుతుంది. ఈ మార్పుని ఇలా నిర్ధారించవచ్చు. ఇది అనంతము. క్వాంటము తన యందు స్వీయవిరుద్ధమని తిష్ఠించుటచే . క్వాంటం ఒక **అన్యము** అవుతుంది. ఆ అన్య-జైన్ లో క్వాంటం **కొనసాగుతుంది**. అన్యము కూడ క్వాంటమే. అది ఒక క్వాంటం కు మాత్రమే అన్యము కాదు . క్వాంటం కే అన్యము. హద్దు కలదిగా క్వాంటం , అటువంటి క్వాంటం యొక్క నెగెటివ్ ఇది . హద్దున్న క్వాంటం నెగెటివ్ గా హద్దు-లేనితనం , అనంతమైనది. మితిహీనము.

క్వాంటం , కావలసినది (జోలన్). క్వాంటం దాని-వలన-అది నిర్ధారము కలిగి ఉండవలసినది. కానీ ఈ స్వీయ-నిర్ధారణా-జైన్ అన్యములో నిర్ధారణా-జైన్ అయినది . ఇక తారుమారుగా , ఇంకొక అన్యములో లుప్తిత నిర్ధారణా-జైన్, అది **నిర్నిమిత్తమైన** తన-వలన-తాను.

2.

పరిమితత్వం, అపరిమితత్వం తమ యందే ద్వంద్వాన్నీ, విరుద్ధద్వంద్వాన్ని కలిగి యున్నాయి. **పరిమితమన్నది** మొదలు హద్దులో ఉన్న క్వాంటం. రెండవది క్వాంటం తన నుండి తనను బయటకు పంపుట. ఇంకొక అన్యములో నిర్ధారణా-జైన్ గా బయటకు పంపుట.

అపరిమితత్వం కూడా మొదలు హద్దుల్లో ఉన్న క్వాంటం యొక్క హద్దు-లేని-జైన్. రెండు దాని తనలోకితానుమరలిన-జైన్, నిర్నిమిత్తమైన దాని-వలన-అది-జైన్.

ఈ తృటులను పోలిస్తే తెలిసేదేమంటే, క్వాంటం యొక్క పరిమితత్వ నిర్ధారము, దాని నుండి బయటకు పోయి అన్యములోకి పోవుట, అందులో తన నిర్ధారము ఉండుట, అది

అపరిమితము యొక్క నిర్ధారమే. హద్దు యొక్క నెగేషన్ నిర్ధారణ లోనుండి
బయటకు పోవుట, క్వాంటం ఈ నెగేషన్ లో , అపరిమితములో దాని ఆఖరి నిర్ధారణ పొందుతుంది. అపరిమితము యొక్క ఇంకొక తృటి హద్దు పట్ల నిర్నిమితమైన దాని-వలన-అది-జైన్. క్వాంటం తానే హద్దున్నది , అదే తన-వలన-తాను హద్దు పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది, కావున అన్య క్వాంటా పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది, ఆవల ఉన్న అన్ని క్వాంటా పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది. పరిమితత్వము , అపరిమితత్వము ,క్వాంటం నందు, ఒక్కొక్కటి అన్య తృటిని తనలో కలిగి యున్నవి.

3. గుణాత్మక , పరిమాణాత్మక అపరిమితాలకు భేదమున్నది. గుణాత్మక అపరిమితంలో పరిమిత-అపరిమితాలకు విరుద్ధద్వంద్వము గుణాత్మకము. పరిమితము, అపరిమితములోకి పరివర్తనము **అంతర్వర్తితమే** , పరిమిత-అపరిమితాల సంబంధము అంతర్వర్తితమే, అది ఆ సంగ్రాహ్యములోనే ఉన్నట్టిది. గుణాత్మక నిర్ధారణ అవ్యవహితమన్న రీతిలో , అన్య-జైన్ తో సంబంధపడునది వెసనీయముగా దానికి ఒక అన్యమైన జైన్ తో వలె. అది **తిష్ఠించబడలేదు**. దాని నెగేషన్, దాని **అన్యము దాని పైననే కలిగి యున్నది.**

అందుకు భిన్నంగా పరిమాణము , **లుప్తీకరణము చెందిన నిర్ధారణ**. అది తిష్ఠితము, తనతోతాను అసమానమై, తనపట్లతాను నిర్నిమిత్తమై, కావున పరివర్తనము చెందునని అది తిష్ఠితము.

కావున గుణాత్మక పరిమితము మరియు అపరిమితము పరస్పరం నిరపేక్షముగా ఉంటాయి, పరస్పరం కాచిత్-గ్రహీతముగా ఉంటాయి. **వాటి ఐక్యత**, అది పునాదిగా ఉన్న అంతర్గత సంబంధము. పరిమితము **తనయందే** కొనసాగుతుంది. కాని **తనపై** అన్యములోకి కొనసాగదు.

ఇందుకు భిన్నముగా పరిమాణాత్మక పరిమితము **తన యందే తన అపరిమితముతో** సంబంధ పడుతుంది. దాని యందు తన నిరపేక్ష నిర్ధారణ కలిగి యుంటుంది. వాటి

సంబంధము **పరిమాణాత్మక అనంత-పురోగతి** గా ప్రదర్శితమవుతుంది. 180

b. Der quantitative unendliche Progreß

అనంత పరిణామాత్మక పురోగతి

1

క్వాంటం లో - పరిమిత పరిమాణం లో వైరుధ్యం ఉంది. ఆ వైరుధ్యమే అనంతమైన శ్రేణిగా వ్యక్తమవుతోంది. మనము గుణాత్మక అనంతము విషయములో చూశాము - పరిమితమును అపరిమితముగానూ , అపరిమితమును పరిమితముగానూ మారి మారి నిర్ధారించడమూ , అది అనంతమైన శ్రేణి గా కొనసాగటము .

పరిమాణాత్మకం విషయం లో బేధం ఏమిటంటే , పరిమాణం లోనున్న హద్దే, హద్దుకు వెలుపలకు దారి తీస్తుంది. పరిమాణ నిర్ధారము కొనసాగుతుంది .ఆవలకు పంపడమూ, కొనసాగడం నుండి పరిమాణాత్మక అపరిమితము తిష్ఠితం చేయబడుతుంది . క్వాంటం తనకు-బాహ్యమైన జైన్ లో తానే అయి ఉన్నది (in seinem Außersichsein zugleich es selbst). దాని బాహ్యత్వము దాని నిర్ధారమునకు చెందినది.

2

అనంత శ్రేణి ఈ వైరుధ్యము యొక్క **వ్యక్తీకరణే** గానీ , **పరిష్కారము కాదు**. ఒక నిర్ధారణ వెంట ఇంకొక నిర్ధారణ కొనసాగటం వలన రెండిటి కలయిక ఒక పరిష్కారంగా పైకి తోచవచ్చు. ఇంతకు పూర్వమే తిష్ఠితము చేసినట్లు,అనంతత్వము అన్నది **లక్ష్యమే** కానీ అనంతత్వం అనే లక్ష్యాన్ని చేరుట కాదు.. క్వాంటం అన్నది ఉత్పత్తి అయితూ ఉంటుంది కానీ క్వాంటం నుండి బయటకు రాదు. అనంతమన్నది రూఢిగా వర్తమానములో నిలబడదు. క్వాంటం తన సంగ్రాహ్యములోనే , తనకు ఆవల ఒక క్వాంటం ని కలిగి యుంటుంది .

ఆవల యున్నది ముందుగా క్వాంటం యొక్క "**లేకున్నది**" అన్న తృటి,
కాచిత్-గ్రహీత తృటి. ఇది తన యందే లుప్తమవుతుంది . క్వాంటం తన విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క గుణాత్మక తృటుల ప్రకారము తన అనంతత్వముతో సంబంధపడుతుంది. అది దాని **ఆవలనున్నదానితో** తన అనంతత్వముతో వలెనే సంబంధ పడుతుంది. క్వాంటం తన "ఆవల" తో నిరంతరాయత్వములో నున్నది. క్వాంటం , తన అన్యము కూడా తానే అయి ఉండుట, తన ఆవల కూడా తాను కొనసాగుట, తాను బాహ్యమగుట జరుగుచున్నది.

ఈ బాహ్యమైనది కూడా క్వాంటమే కానీ అన్యము కాదు. ఆవల ఉన్నది లేక అనంతముగా ఉన్నది "ఒక **క్వాంటమే** ". ఆవల అన్నది ఈ విధంగా తన పలాయనం నుండి వెనుకకు మరలుతున్నది . ఈ విధముగా "అనంతము" ను చేరడమైనది. ఆవల చేరినట్టి ఈ అనంతము కూడా , క్వాంటమే. దానితో కొత్త హద్దు ఒకటి నిలుపబడింది. ఈ క్వాంటం తిరిగి తననుండి దూరముగా ప్రయాణించును. తన నుండి బయటకు వచ్చును. తన "లేకున్నది"లో తాను ఉంటూ ఉంటుంది. తన ఆవల లోకి పోతూ తన నుండి వికర్షింపబడుతూ ఉంటుంది. అది మళ్ళీ మళ్ళీ క్వాంటం అవుతుంది. క్వాంటం తిరిగి తన నుండి ఆవల కు తోయబడుతూ ఉంటుంది.

3

క్వాంటం తన అన్యములోకి కొనసాగింపు , **అనంతమైన పెద్దది అనంతమైన చిన్నది** అనబడే వాటి మధ్య సంబంధాన్ని ప్రస్ఫుటం చేస్తుంది. రెండూ క్వాంటం అనే నిర్ధారమును తమ యందు ఇంకా కలిగి యున్నవి. అవి మారుతూనే ఉంటాయి. అవి తన-వలన-తన-జైన్ అనే నిరపేక్ష నిర్ధారణను చేరలేదు . నిర్ధారము యొక్క తనకు-బయట-జైన్ (క్వాంటం తననుండి బయటకు పోవుట) రెండు వైపులా అనంతము. పెరుగుట , తరుగుట గా ఇవి పరస్పర వ్యతిరేకములు. అవి అనంతమైన కనిష్ఠము గానూ , అనంతమైన గరిష్ఠముగాను తిష్ఠితములు .(ఇంతకు ముందు చూపినట్లు)

ప్రతీ నిర్ధారణతోనూ క్వాంటం పదే పదే **తనకు ఆవల** , గరిష్టము కనిష్టముగా , పరస్పర వ్యతిరేకములను పొందుతుంది. నిర్దిష్ట పరిమాణము ఒకేసారి అపారముగా పెరుగుటయూ, అత్యల్పముగా క్షయించిపోవుటయూ జరుగును.

క్వాంటం , తన లేకున్నది వలె అపరిమితముతో (లేదు ద్వారా)
సంపర్కించుటలో క్వాంటం అపరిమితముల (క్వాంటం>కాదు> అపరిమితము, కావున గుణాత్మకము)వ్యతిరేకత గుణాత్మకము. కావున విస్తరించిన క్వాంటం అనంతమును సాధించలేదు. ఇంతకు ముందు ఉన్నట్లే అపరిమితము క్వాంటం యొక్క తను-లేకున్నదే .

క్వాంటం పెరుగుట అనంతమును **సమీపించుట కాదు**. ఏలననగా క్వాంటం కు , దాని అపరిమితమునకు గల బేధము నకు పరిమాణాత్మకము కాని తృటి కూడా ఉన్నది(క్వాంటం తనలో కలిగిన విరుద్ధ ద్వంద్వమే). వైరుధ్యము యొక్క మరింత స్పష్టమైన వ్యక్తీకరణ ఇది.

అది ఒక **పరిమాణము** అయ్యి ఉండాలి. క్వాంటం అయి ఉండాలి. **అపరిమితము** అయ్యి ఉండాలి. అనగా క్వాంటం కాకూడదు. అయినప్పటికీ , అనంతముగా చిన్నది , ఒక చిన్న క్వాంటం అయి ఉండాలి , ఆ విధముగా అది గుణాత్మకముగా అపరిమితముగా చిన్నది అన్నదానికంటే పెద్దగా ఉండాలి. కాబట్టి అపరిమితముగా చిన్నది అన్నదాని కి వ్యతిరేకముగా ఉంటుంది.

రెండిటి లోనూ (అనంతమైన పెద్దది, చిన్నది) అనంత శ్రేణి యొక్క వైరుధ్యము. ఆ శ్రేణులలో అనంతము తన లక్ష్యాన్ని చేరవలసి యున్నది. (కానీ చేరనిది)

4

పరిమితమునకు ఆవల ఉన్నదానిగా నిర్ధారించిన ఈ అపరిమితమును మనము **లోప భూయిష్టమైన పరిమాణాత్మక అపరిమితము**గా అభివర్ణించాలి. ఇది గుణాత్మకమైన లోప భూయిష్ట అపరిమితము వంటిది. విడువని వైరుధ్యముతో కూడిన ఒక అంశము నుండి ఇంకొక అంశమునకు ఎడతెగకుండా ప్రయాణించుట, హద్దు నుండి హద్దు యొక్క అభావము నకు , అటునుండి తిరిగి హద్దునకు ప్రయాణించుట. పరిమాణాత్మక శ్రేణిలో పురోగతి , ఏదో అన్యమునకు కాదు, ఏదో కాచిత్-గ్రహీత అన్యమునకు కాదు .
వేరే తిష్ఠితమైన క్వాంటమునకు . అది తన నెగేషన్ కు ప్రతిగా అదే పాత పద్ధతిలో విరుద్ధద్వంద్వమై ఉంటుంది . శ్రేణి ఈ విధముగా పురోగతి కాదు. అందులోనుండి బయట పడడం కాదు . అదే అదే తిరిగి పునరావృతం అగుట. నిలుపుట, లుప్తమగుట,

పునస్థాపనము , పునర్లుప్తము . నెగెటివ్ యొక్క నిస్సహాయత్వం ఇది. ఏది
లుప్తమవుతున్నదో , అదే లుప్తము ద్వారా నిరంతరముగా పునరావృత్తమవుతుంది. ఒకదాని నుండొ ఒకటి దూరముగా పలాయనము చెందేవి , ఒకదాని నుండి ఒకటి విడిపోవు. అవి తమ వ్యతిరేక దిశా పలాయనములో లంకె పడి ఉన్నవి. (కనిష్ట అపరిమితము, గరిష్ట అపరిమితము లంకె పడి ఉన్నవి)

c. Die Unendlichkeit des Quantums

క్వాంటం యొక్క అనంతత్వము

1. అనంతమైన చిన్నదిగా లేక అనంతమైన పెద్దదిగా , అనంతమైన క్వాంటం ఒక అనంతమైన క్రమము. అనంతమైన క్వాంటం పెద్దది గానో లేక చిన్నదిగానో. దానితో పాటు అనంతమైన క్వాంటము , క్వాంటము యొక్క జైన్-కానిది (Nichtsein). కాబట్టి అనంతమైన పెద్దది లేక చిన్నది అన్నవి ఊహ చిత్రములు. అవి నిశితముగా చూస్తే "ఏమియు లేని" ఛాయా మాత్రములని అర్ధమవుతుంది. అనంతమైన శ్రేణిలో ఈ వైరుధ్యం స్పష్టం. ఏదైతే క్వాంటం యొక్క నైజమో అది తీవ్రతా పరిమాణంగా తన యదార్ధతను చేరింది. ఇప్పుడు దాని డాజైన్ లో **తిష్ఠితము అగును,** అది దాని **సంగ్రాహ్యములో** ఉన్న రీతిగా. ఈ ఏకత్వాన్ని పరిగణించాలి.

2. డిగ్రీ గా క్వాంటం సాదా అయినది. దానితో అదే సంబంధములో నున్నది. దాని యందే నిర్ధారితము . ఈ సరళత్వము వలన , అన్యమైన-జైన్ మరియు నిర్ధారణ దాని యందు లుప్తమయి , నిర్ధారణ డిగ్రీకి బాహ్యమౌతున్నది. క్వాంటం తన నిర్ధారణ ను తనకు బయట కలిగి యున్నది.

క్వాంటం యొక్క ఈ తన-బయట-జైన్ , ముందుగా క్వాంటం యొక్క "లేకున్నది",**కాచిత్-గ్రహీతముగా "లేకున్నది"** . మొత్తానికి ఇది లోపభూయిష్టమైన అనంతము. పోగా ఈ లేకున్నది కూడా ఒక పరిమాణమే. క్వాంటం తన " లేకున్నది "లో కొనసాగుతుంది. ఏలనన దాని నిర్ధారణ దాని బాహ్యత్వము లో ఉన్నది. క్వాంటం యొక్క బాహ్యత్వం అంతగానూ క్వాంటం . క్వాంటం యొక్క "లేకున్నది", అనంతత్వము నకు ఎలా హద్దుతో మితీకరించబడుతుందంటే "ఆవల" అన్నది లుప్తం చేయబడి , ఆవల కూడా క్వాంటం అని నిర్ధారించడం ద్వారా . ఆ క్వాంటం ఇంతటితో తన నెగేషన్ లో తానే అయి ఉంటుంది.

3. కానీ ఇదే , క్వాంటం తన యందు **అంతర్వర్తితము**గా ఉన్నది. క్వాంటం తన తన-బయట-జైన్ ద్వారా కూడా, **తానే** అయినది. బాహ్యత్వం ద్వారా క్వాంటం ఏమైనదో అది క్వాంటం దాని-కదిగా. కావున అనంతమైన శ్రేణిలో క్వాంటం యొక్క సంగ్రాహ్యము **తిష్ఠితమైనది**. 185

4. ముందు క్వాంటం ను మన ముందున్న దాని కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారముల లో పరిగణిద్దాము. క్వాంటం లో ఉన్నది, క్వాంటం లుప్తమగుట, అంతగానూ దానీ ఆవలనున్నది లుప్తమగుట , కావున అది క్వాంటం యొక్క నెగేషన్, మరియు ఈ నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ కూడా . కాబట్టి వాటి సత్యము వాటి ఐక్యత. (నెగేషన్ మరియు నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ నిరంతరము గా కొనసాగుతాయి కాబట్టి , వాటి ఐక్యత వాటి సత్యము అవుతుంది) ఆ ఐక్యత లో అవి తృటులుగా ఉంటాయి . ఈ ఐక్యత , వైరుధ్యానికి పరిష్కారం. అలాటి పరిష్కారానికి వ్యక్తీకరణము.

దాని సమీప అర్థంలో ఇది **పరిమాణము యొక్క సంగ్రాహ్యము యొక్క పునస్థాపనం**. అది నిర్నిమిత్తమైన లేక బాహ్య హద్దు అయినది కావున . ఏమంటే ప్రతీ క్వాంటము అది పెద్దదైనా, చిన్నదైనా మాయమవుతుంది అన్నదాని గురించే ఆలోచించడం జరుగుతుంది . కాని ఈ లుప్తమవడం , ఆవలకి పోవడం , లోపభూయిష్ట అపరిమితము , అది కూడా మాయమవుతుంది అన్న విషయమై ఆలోచించడం జరగదు .

5

మొదటి లుప్తీకరణము, గుణము యొక్క నెగేషన్, దేనిద్వారా క్వాంటం తిష్ఠితమో అది **దాని యందే** నెగేషన్ యొక్క లుప్తీకరణము. క్వాంటం లుప్తిత గుణాత్మక హద్దు. అనగా లుప్తమైన నెగేషన్. కాని లుప్తీకరణము తన యందే **అంతర్వర్తితము**గా. అది డాజైన్ గా తిష్ఠితమైతున్నది , దాని నెగేషన్ అనంతమని తెలుస్తున్నది, దాని నెగేషన్ క్వాంటం కి ఆవలనై తెలుస్తున్నది, ఏదైతే ఈవలనై ఉన్నదో , ఒక **అవ్యవహితమై** ఉన్నదో అదే ఆ ఆవల . కావున అనంతము కేవలము **మొదటి** నెగేషన్ గా నిర్ధారితమై ఉండెను . మొదటి నెగేషన్ అనంత శ్రేణిలో దర్శితమవుతున్నది . కానీ ఇందులో అంతకంటే ఎక్కువ ఉన్నది. నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ ఉన్నది. అనంతము సత్యంగా ఏదో అదై ఉన్నది.

ముందు ఇది ఎలా పరిగణింపబడుతుందంటే , క్వాంటం యొక్క **సంగ్రాహ్యము**

పునస్థాపింప బడినది అనుకోవచ్చు . ఈ పునస్థాపన ఏమంటే డాజైన్ దాని
అతి సమీప నిర్ధారము పొందదడం. దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము నిర్ధారిత క్వాంటం ఉద్భవించినది. ఇది అవ్యవహిత క్వాంటం కంటే వేరు. బాహ్యత్వం తనకే వ్యతిరేకం అయింది. బాహ్యత్వం పరిమాణము యొక్క తృటిగా తిష్ఠితమై, క్వాంటం , అది తన "లేకున్నది" ద్వారా అపరిమితత్వమై , ఇంకొక అన్య క్వాంటం లో తన నిర్ధారణ కలిగి యుండుట అన్నది, ఇది గుణాత్మకము.

క్వాంటం యొక్క **సంగ్రాహ్యమును** దాని డాజైన్ తో పోల్చడం మన ప్రతిఫలనానికి సంబంధించినది. ప్రతిఫలనం అనే సంబంధము ఇక్కడ ఇంకా లేదు.

అతి సమీప నిర్ధారము ఇద్దై ఉంటుంది. క్వాంటం గుణమునకు మరలినది అన్నదై ఉంటుంది. కావున ఇకపై గుణాత్మకంగా నిర్ధారింపబడుతుంది. దాని ప్రత్యేకత , దాని గుణము ఏమంటే, అది బాహ్యత్వము , నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తము. ఇప్పుడది తన బాహ్యత్వంలో తానే అయి ఉన్నదని తిష్ఠించ బడినది, ఆ బాహ్యత్వంలో తనతోతాను సంబంధపడునని , తన తో తాను సాదా ఐక్యతలో ఉన్నదనీ , **గుణాత్మకంగా** నిర్ధారితమనీ తిష్ఠించబడినది. ఇది గుణాత్మకం, ఇంకా సమీప నిర్ధారణలో దాని-వలన-అది-జైన్ గా గుణాత్మకము. అది స్వీయసంబంధాన్ని చేరింది. ఈ స్వీయసంబంధము, నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ ద్వారా, మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా ఉత్పత్తి అయింది. క్వాంటం అనంతత్వాన్ని , దాని-వలన-అది-జైన్ ని ఎంతమాత్రమూ తన బయట కలిగి లేదు, తన యందే కలిగి యున్నది.

6

అనంత శ్రేణిలో కేవలం లేకున్నది అన్న ఖాళీ ప్రాముఖ్యత మాత్రమే కలిగి యున్న అనంతము, ఒక "చేరనిది" కానీ కోరిన ఆవలిది అన్న ఖాళీ ప్రాముఖ్యత కలిగి యున్న అనంతము నిజానికి "**గుణం**" తప్ప అన్యము కాదు. క్వాంటం నిర్నిమిత్త హద్దుగా తనలోనుండి బయటకు అనంతములోకి పోతున్నది. అలాగ పోవడం దాని-వలన-నిర్ధారిత-జైన్ తప్ప అన్యము కోసం కాదు. అది గుణాత్మక తృటి. కాని కేవలము "వలెను" మాత్రమే. హద్దు పట్ల దాని నిర్నిమిత్తత, అందుచేత తన-వలన-నిర్ధారిత-జైన్ కావడానికి గల లోపం, తనలో నుండి బయటకు పోవడం, ఇది క్వాంటం ను క్వాంటం చేసేది. ఆ బయటకు పోవడం నెగేట్ కా"వలెను". అనంతములో తన నిరపేక్ష నిర్ధారణ కనుగొన "వలెను".

7

స్థూలంగా: క్వాంటం లుప్తమైన గుణము. కానీ క్వాంటం అనంతము. తన లోనుండి బయటకు పోయేది. అది తన నెగేషన్. ఈ దాని బయటకుపోవడం **అంతర్వర్తితంగా** నెగేట్ అయిన గుణము యొక్క నెగేషన్ - క్వాలిటీని తిరిగి స్థాపించుట.
తిష్ఠితమైనదేమంటే, ఆవలగా దర్శితమయ్యే బాహ్యత్వము
క్వాంటం యొక్క **స్వంత తృటిగా** నిర్ధారింపబడినది.

8

ఇంతటితో క్వాంటం తన నుండి తాను వికర్షిస్తున్నట్లు , కావున రెండు క్వాంటములు అయినట్లు , అయినను అవి లుప్తమయేవై , ఒక **ఐక్యత కున్న రెండు తృటులైనట్లు**, తిష్ఠింపబడును. ఈ ఐక్యత క్వాంటం యొక్క నిర్ధారణ. ఇది తన బాహ్యత్వంలో **నిర్నిమిత్తమైన హద్దుగా తనతోతాను సంబంధపడునది**. అందుచేత గుణాత్మకముగా తిష్ఠితము. ఇది **పరిమాణాత్మక సంబంధము**. సంబంధములో క్వాంటము తనకు బాహ్యము, తన నుండి వేరు. దాని ఈ బాహ్యత్వము ఒక క్వాంటమునకు ఇంకొక అన్య క్వాంటమునకు సంబంధము. ఇందులో ఒక్కొక్కటి తన అన్యముతో సంబంధములోనే చెల్లుబాటు అయ్యేవి. ఈ సంబంధము క్వాంటం యొక్క నిర్ధారణ అవుతుంది. అది అట్లు ఐక్యత. ఈ సంబంధములో క్వాంటం నిర్నిమిత్తము కాక గుణాత్మక నిర్ధారము కలిగి యున్నది. దాని ఈ బాహ్యత్వములో తనలోనికి మరలుతున్నది. ఈ సంబంధములోనే అది ఏదో అది.

Drittes Kapitel: Das quantitative Verhältnis

పరిమాణాత్మక సంబంధము (నిష్పత్తి)

1

క్వాంటం యొక్క అనంతత్వము అన్న నిర్ధారము ఏమంటే, అది (తనకు) ఆవల వైపు నెగెటివ్, కానీ అది ఉన్నది దాని యందే. ఈ ఆవల వైపు ఉన్నది స్థూలంగా గుణాత్మకము . అనంతమైన క్వాంటం అన్నది రెండు తృటుల ఐక్యత . అది పరిమాణాత్మక గుణాత్మక నిర్ధారము లు తృటులుగా కలది. ఇది ముందుగా **నిష్పత్తి**.

2

నిష్పత్తి లో , క్వాంటం అతీతమైన నిర్ధారణ మాత్రమే కాదు. అది దాని ఆవలతో ఉన్న సంబంధము వలన గుణాత్మకముగా నిర్ధారింపబడ్డది. క్వాంటం తన ఆవల లో కొనసాగుతున్నది. ఇది మొదలు **అన్య** క్వాంటం. రెండు బాహ్య క్వాంటములుగా పరస్పర సంబంధములో లేవు. అవి **ఒక్కొక్కటి తన నిర్ధారణను , అన్యముతో తనకు గల సంబంధములో** కలిగి యున్నవి. అవి ఒక్కొక్కటి ఈ అన్యమైన-జైన్ లో తనలోకి మరలుతున్నది. ఒక్కొక్కొకటి ఏదో అది అన్యములో ఉన్నది . అన్యము , ఒక్కొక్కదాని నిర్ధారణ అయి ఉన్నది . క్వాంటం తన నుండి బయటకు పోవుట అంటే ఈ అర్థంలో జరుగును: అది ఒక అన్యములోనికో , తన కాచిత్-గ్రహీత అన్యములోనికో ,నెగెటివ్ గా ఆవలకో మారదు. అది మారిన అన్యముద్వారా క్వాంటం , నిర్ధారణను పొందుతుంది . అది తన ఆవల అన్య క్వాంటములో **తనను** కనుగొంటుంది. క్వాంటం యొక్క **క్వాలిటీ** అన్నది దాని సంగ్రాహ్య-నిర్ధారణ. క్వాంటము యొక్క క్వాలిటీ , క్వాంటం యొక్క బాహ్యత్వము. క్వాంటముల నిష్పత్తిలో అది **తిష్ఠితమైనది** . క్వాంటం తన బాహ్యత్వములో , అన్య క్వాంటములో తన నిర్ధారణ ఉన్నట్లుగా తిష్ఠితమైనది. తాను ఏమయి ఉన్నదో అది తనకు ఆవల ఉన్నట్లు నిగమింపబడింది.

3

పరస్పర సంబంధము గల క్వాంటములు ఉన్నాయి. ఈ సంబంధము కూడా ఒక పరిమాణమే. క్వాంటము ఒక నిష్పత్తిలో ఉండుటయే కాక , **క్వాంటమే ఉన్నది నిష్పత్తిలో అని తిష్ఠితమైనది** కూడా . **ఒక** క్వాంటము (రెండు క్వాంటముల సంబంధముగా) , ఆ గుణాత్మక నిర్ధారణను **తన లోపల** కలిగి యుంటుంది.

సంబంధమును తనలో ఇముడ్చుకున్న మొత్తముగా ఆ క్వాంటము ఉంటుంది.
అది తన హద్దులు పట్టనిది. తన నిర్ధారణా-జైన్ ల యొక్క బాహ్యత్వము అది తన లోపలే కలిగి యున్నది. అది తనలో కేవలము తనతో తాను సంబంధములో ఉన్నది. ఆ విధముగా తన లోనే అనంతము.

4

నిష్పత్తి స్థూలముగా ఈ విధముగా ఉంటుంది :

అనులోమ సంబంధము. ఇందులో **గుణాత్మకము** దాని-వలన-అదిగా కాలేదు.
ఈ నిష్పత్తిలో క్వాంటము కంటే ముందడుగు వేసినదేమీ లేదు .క్వాంటములు తమ <u>బాహ్యత్వము**లోనే**</u> తమ నిర్ధారణ కలిగియున్నవిగా తిష్ఠితమైనవి . పరిమాణముల నిష్పత్తి తన యందు బాహ్యత్వము మరియు తనతోతన సంబంధము అన్న వాటి మధ్య గల వైరుధ్యాన్ని కలిగి యున్నది. క్వాంటముల ఉనికిలో ఉన్నాయి, వాటి నెగేషన్ కూడా అలాగే ఉన్నది. ఇట్టి అనులోమ సంబంధము లుప్తమవుతుంది.

1 విలోమ నిష్పత్తిలో , అన్య క్వాంటం యొక్క మార్పుతో పాటు క్వాంటం యొక్క నెగేషన్ ఉంటుంది , ఇంతటితో అనులోమ నిష్పత్తే తిష్ఠితమైతున్నది.

2 **పొటెన్సీ సంబంధములో**(సంఖ్యకు ఘాతాంకానికి గల సంబంధములో) దాని భేదము తనతోతాను సంబంధపడే ఐక్యత. అది క్వాంటం యొక్క సాదా స్వీయ-ఉత్పత్తి. ఈ గుణాత్మకమే సాదా నిర్ధారములో పరిమితము. క్వాంటం మరియు ఇదియును ఒకటే అని తిష్ఠితమై , అది మాస్ లేక **ప్రమాణము *Maß*** అవుతుంది.
[(ఒకే సంఖ్యను దానితోనే గుణకారము చేయగా వచ్చిన గుణకారలభము) నందు గల సంబంధము ఇలా ఉంటుంది 8=2>3, 16=2>4 , 32=2>5,64= 2>6 . ఇది పోటెన్సీ సంబంధము) ఇందులో బేధము గల క్వాంటములున్నవి. తమతో తాము సంబంధము కలిగి ఏ ఐక్యత లో నున్నవో , ఆ ఐక్యత క్వాంటం యొక్క సరళమైన స్వీయ ఉత్పత్తిగా రూఢము. (ఈ ఐక్యత అన్న) క్వాలిటీ , సరళమైన నిర్ధారముగా , క్వాంటం కు అనన్యముగా తిష్ఠితము చేయబడ్డదో , అది మాస్ (ప్రమాణము) అవుతుంది.]

ఈ సంబంధముల గురించి ఇంతకు ముందు అధ్యాయములో (పరిమాణము 190
యొక్క అనంతత్వము) అధోజ్ఞాపికగా వివరముగా ఇవ్వబడింది. కావున ఈ సంబంధము యొక్క కేవల కాచిత్-సంగ్రాహ్యము మాత్రమే చర్చకు మిగిలి ఉన్నది.

A. Das direkte Verhältnis
అనులోమ సంబంధము

1.అవ్యవహితముగా అనులోమ సంబంధములో , ఒక క్వాంటము యొక్క నిర్ధారణ ఇంకొక క్వాంటము యొక్క నిర్ధారణలో ఉంటుంది. ఈ సంబంధములో **విశేషము** గా(*Exponent* des Verhältnisses) ఉన్నది ఒకటే క్వాంటము . ఒకే నిర్ధారణ లేక ఒకే హద్దు రెండిటికీ.

2 విశేషమన్నది ఏద్రైన క్వాంటం కావచ్చు. దాని బాహ్యత్వము (అంకె) లో అది స్వీయ సంబంధములో మాత్రమే ఉన్నది. అనగా క్వాలిటీ గా నిర్ధారింపబడ్డది. దాని భేదము అన్నదీ , దాని ఆవల ఉన్నదీ, దాని అన్య-జైన్ దాని పైననే ఉండాలి . అనగా దాని లో బేధము దాని యందే ఉండాలి. ఇలాగ క్వాంటం లోనే దాని బేధము అంటే , అంకె మరియు ఐక్యతకీ మధ్య భేదముగా అన్న మాట.

ఐక్యత అన్నది దాని-వలన-అది-జైన్, అంకె అన్నది నిర్నిమిత్తముగా వెనుకకు ముందుకు వెళ్ళే నిర్ధారణ , అది క్వాంటం యొక్క బాహ్య నిర్నిమిత్తత. మొదలు ఐక్యత మరియు అంకె క్వాంటం యొక్క తృటులుగా ఉండేవి . ఇప్పుడు ఐక్యత- సంఖ్య అన్నవి సంబంధములో , నెరవేరిన క్వాంటం అయిన పర్యంతం , వాటి ఒక్కొక్క తృటి స్వంత క్వాంటంగా దర్శితము. క్వాంటం డాజైన్ యొక్క నిర్ధారములుగా ఐక్యత-సంఖ్య అన్నవి , ఇతరత్రా కేవలం బాహ్యము, నిర్నిమిత్తము అయిన పరిమాణ నిర్ధారణ కు హద్దులుగా ఉన్నాయి.

21/7= 3 15/5 = 3 12/4=3

విశేషము అన్నది సరళమైన నిర్ధారణగా , బేధము . విశేషము నందు రెండు రెండు నిర్ధారముల ప్రాముఖ్యతా అవ్యవహితముగా ఉన్నది .

విశేషము మొదలు క్వాంటము. కాబట్టి అది అంకె.

అనులోమ సంబంధమును ఒకవైపు ఐక్యతగా తీసుకోవాలి "ఒక్కటి"గా వ్యక్తీకరించాలి(ఉదా: పైన 7,5,4).

అనులోమ సంబంధములో ఒకవైపు "ఒక్కటి" కాక అన్యమైనది అంకె మరియు విశేషము (ఉదా: పైన 21, 15, 12 మరియు 3) .

ఆ అంకె , అది ఎంత పెద్దదైనా, ఐక్యత యొక్క అదే **సంఖ్య గా** , అన్నే "రెట్లు" గా ఉండాలి (ఉదా: పైన 3 "రెట్లు")

విశేషమునకు సంబంధించి రెండవది ఏమంటే అది అనులోమ సంబంధములో 192 రెండిటి మధ్య సరళమైన నిర్ధారణ , సంబంధిత-పార్శ్వముల గుణాత్మకము. ఒకటి నిర్ధారితమైతే, అన్యము విశేషము ద్వారా నిర్ధారితము. ఆ మొదటిది ఎలాగైనా నిర్ధారితము కావచ్చును. దాని స్వీయనిర్ధారణ ప్రాముఖ్యత లేనిది. అనగా అది ఎలా నిర్ధారింప బడినది అన్నది అప్రస్తుతము. అది ఏ క్వాంటం అయినా కావచ్చును. కానీ సంబంధము యొక్క నిర్ధారణ మారదు. ఆ సంబంధము విశేషము మీద మాత్రమే ఆధారపడి యున్నది. ఐక్యత గా తీసుకున్నది ఎంత పెద్దదైనా ఐక్యతే . ఇంకొకటి అంకె - ఆ అంకె , అది ఎంత పెద్దదైనా, ఐక్యత యొక్క అదే **సంఖ్య గా** , అన్నే "రెట్లు" గా ఉండాలి (ఉదా: పైన 3 "రెట్లు")

3 ఇకపై రెండూ, **ఒకటే క్వాంటం** అవుతాయి. ఒకటి అంకె కాక " ఐక్యత"తో సమానమవుతుంది (భాగహారి ఐక్యత మాత్రమే గలది) . ఇంకొకటి అంకె (విభక్తము) మాత్రమే అవుతుంది.

వాటి సంగ్రాహ్యనిర్ధారణ ప్రకారము అవి **పూర్తి క్వాంటా కాదు**.

2/1=2 , 4/2=2 , 6/3=2 , 8/4=2 , 10/5= 2

ఈ అసంపూర్ణత్వం వాటిపై ఒక నెగేషన్ అయి ఉన్నది. తమ మారే నైజం ప్రకారము సాధ్యమైన అన్ని పరిమాణాలకీ అవి మారలేవు. ఆ మార్పు ఒక నిర్ధారము ప్రకారము. ఒకటి మారితే, రెండవది అంత మోతాదులోనే పెరగాలి లేక తరగాలి. అంటే ఒకటి, అనగా ఐక్యత క్వాంటం గా మారితే , రెండవ వైపు అంకె , అన్నే క్వాంటముల రెట్లు "**ఐక్యత**" ఉంటుంది. ఐక్యత ఐక్యత గానే ఉంటుంది. దానిది క్వాంటముగా మార్పు మాత్రమే. కాబట్టి రెండు వైపులూ క్వాంటం యొక్క రెండు తృటులు. అవి ఒక్కక్కటిగా వాటికి చెందే స్వాతంత్రం వాటి యందే నెగేట్ అయింది. ఈ గుణాత్మక సంబంధములో అవి **పరస్పరం నెగెటివ్** లుగా నిలుపబడి , వాటి స్వాతంత్రం వాటి యందే నెగేట్ అయింది.

2 > 4 > 6 > 8 > 10 విభక్తము "అంకె"గా = 2
1> 2> 3> 4 > 5 భాగహారి "ఐక్యత"గా

విశేషము పూర్తి క్వాంటముగా అయి ఉండవలెను. అనగా దానిలో రెండు

పార్శ్వముల నిర్ధారము (అంకె , ఐక్యత) కలిసి యుండవలసి ఉండెను.

కానీ ఇక్కడ అది వట్టి విశేషముగా ఉండి ఐక్యతనో , అంకెనో మాత్రమే అయితున్నది . సంబంధము యొక్క పార్శ్వములను అంకెగా, ఐక్యతగా తప్పక తీసుకోవాలెననే నిర్ధారము ఇక్కడ లేదు.

. అనులోమ సంబంధము లో ఏది "ఒక్కటి" గా తీసుకోవాలి, ఏది "అంకె"గా తీసుకోవాలి అన్న నిర్ధారము లేదు.

A/B = C

ఒకటి , క్వాంటం B క్వాంటం A పై ఐక్యతగా ఉంటుంది. విశేషం C అటువంటి "ఐక్యత" ల రెట్లుగా అంకె. కానీ A నే అంకెగా తీసుకుంటే, విశేషము C ఐక్యత అవుతుంది. అది క్వాంటం B రెట్లుగా A అవుతుంది. ఈ విశేషము అది ఎలా ఉండాలో అలాగ తిష్ఠితము కాలేదు.

అనగా సంబంధ నిర్ధారకముగా లేక వాటి గుణాత్మక ఐక్యతగా తిష్ఠితము కాలేదు.

అది దానికి విలువ ఉన్న పర్యంతము విశేషముగా తిష్ఠితము.అనగా అంకె-ఐక్యత అనే **తృటుల ఐక్యతగా** తగిన విలువ ఉన్న పర్యంతము అది విశేషముగా తిష్ఠితము.

ఈ పార్శ్వములు నిజానికి క్వాంటములు , అవి నిర్దిష్ట క్వాంటములో సంబంధము అయి ఉండవలసినవి . అయి ఉన్నాయి . కానీ కేవలము **వాటి విలువలో మాత్రమే** అలాగ ఉన్నాయి . పార్శ్వములుగా , అసంపూర్తి క్వాంటములై ఉండవలసినవి , కేవలము ఆయా గుణాత్మక తృటులుగా ఉండవలసినవి అవి. కేవలము వాటి విలువలో మాత్రమే అలాగ ఉన్నాయి.

ఇందువలన అవి నెగేషన్ కు లోనవుతాయి (పైన స్థానములు మార్చినట్లు) . అట్టి నెగేషన్ నుండి వాటి నిర్ధారమునకు సరిపోయిన వాస్తవ సంబంధము జనిస్తుంది. ఆ సంబంధములో విశేషము , వాటి గుణకార ఫలము అన్న ప్రాముఖ్యత పొందుతుంది. ఈ నిర్ధారం ప్రకారం అది **విలోమ సంబంధము**.

విలోమ సంబంధము

1. మనకి లభించినదైన విలోమ సంబంధము , అనులోమ సంబంధము యొక్క **లుప్తీకరణ** ఫలితము. అనులోమ సంబంధము **అవ్యవహితము**గా ఉండెను . అనగా నిజముగా నిర్ధారితముకాదు. ఇప్పుడు జోడిస్తున్న నిర్ధారణ ఇలా ఉంటుంది. భాగహార లబ్ధము స్థానములో, గుణకార విశేషమును నిలుపుతున్నాము. అది అంకె మరియు ఒక్కటి యొక్క ఐక్యత అయి ఉన్నది. ఇంతకు ముందు అనులోమ సంబంధములో అది ఒక్కటిగా తీసుకోవచ్చు, లేక అంకె గా తీసుకోవచ్చు అన్నట్లు ఉండినది. దానిని మనం అంకె గానే వ్యవహరించాము. ఇక రెండు వైపులుగా తీసుకున్నవి , ఒకటి అంకె గాను , రెండవది ఒక్కటి గానూ తీసుకున్నాము. భాగహార లబ్ధము ను స్థిరమైన మార్పు లేని అంకెగా తీసుకున్నాము. అది స్థిరముగా తీసుకుంటేనే క్వాంటం అయి ఉండినది . అది స్థిరం అంటే క్వాంటం అన్న అర్థంలోనే అన్నమాట

2.విలోమ సంబంధములో కూడా విశేషము క్వాంటముగా అవ్యవహితము. స్థిరము అని తీసుకున్నది. కానీ ఇది అంకెగా , అవతల ఉన్న ఒక్కటికి కొన్ని రెట్లు అన్నట్లు కాదు.

A . B = C

అనులోమ సంబంధములో A,B అన్నవి మారుతుంటాయి. A దానంతట అది మారుతుంది. B తదనుగుణముగా మారుతుంది. C క్వాంటం ఒక్కటి B లో మార్పు కు అతీతముగా ఉంటుంది.

A/B = C

2.విలోమ సంబంధములో విశేషమన్నది అవ్యవహితమైన క్వాంటం. కొంత స్థిరముగా తీసుకున్నది.

కానీ ఈ క్వాంటం C , B అన్న ఒక్కటి తో సంబంధములో నున్న స్థిరమైన అంకె కాదు. ఇది వరకు అనులోమ సంబంధములో స్థిరమైన సంబంధము అన్నది ఇప్పుడు మారే సంబంధముగా నిలుపబడ్డది.

కానీ ఇది C ఇంకొకవైపు ఉన్న "ఒక్కటి" గా తీసుకున్న దాని తో B తో పాటు మారుతూ ఉంటుంది.

A/B = C

ఈ C మారుతూ ఉంటుంది. B మారినప్పుడల్లా , C మారుతూ ఉంటుంది.

అనులోమ సంబంధములో , B అన్నది , C రెట్లుగా ఆ అవుతుంది. A దానికది (Anzahl selbst für sich) (C మారదు కాబట్టి , B మారాలి. C అన్నది B మార్పుతో సంబంధము లేనిది). **B** పట్ల **C** నిర్నిమిత్తము , ఐక్యత పట్ల క్వాంటం నిర్నిమిత్తము .

అనులోమ సంబంధములో C అన్నది రెండు పార్శ్వాల A,B ల ఉమ్మడి సంబంధము. C , A లో కొనసాగుతున్నది.

3. అనులోమ సంబంధములో ఒక్కటికి ప్రతిగా అంకె మారుతూ ఉంటుంది. ఒకటి మరొక క్వాంటముగా మారిన కొలది అంకె మారుతూ ఉంటుంది. విశేషము ఏదో ఒక సంఖ్యగా స్థిరముగా నిర్ధారించబడింది. సంబంధములో ఉన్న క్వాంటములు మారినా విశేషము హద్దుగా , క్వాలిటీ గా ప్రస్ఫుటమవుతుంది. అనులోమ సంబంధములో రెండు పార్శ్వముల మార్పు , ఒకటే క్వాంటం అవుతుంది. అదే ఐక్యత గా పరిగణించబడుతుంది. ఒక వైపు ఎంతో , ఇంకొక వైపు కూడా అంతే మారుతుంది. వాటి సంబంధము స్థిరముగా , ఈ మార్పుకి అతీతముగా,బాహ్యముగా ఉంటుంది .

విలోమ సంబంధములో పరిమాణాత్మక మార్పు ఇష్టారీతిగా ఉన్నా, **అవి విలోమ సంబంధములో కట్టుబడి** ఉంటాయి. పరిమాణము లో ఇష్టారీతి మార్పు , పరిమాణముల యొక్క నెగెటివ్ నిర్ధారణ ద్వారా (విశేషమన్న నెగెటివ్ నిర్ధారణ) హద్దులో వలె ఉంచబడుతున్నది.

2

1.విలోమ సంబంధములో నెగేషన్ల పరంపరలో రూఢిగా నిలిచే క్వాంటమును ఇప్పుడు చూడాలి. అనగా విలోమ సంబంధము యొక్క గుణాత్మక నైజం చూడాలి. అందుకు గాను విలోమ సంబంధము వాస్తవములో ఎలా ఉంటుందో చూడాలి. విలోమ సంబంధములోని అంశాలను విడమర్చాలి.

{ A . B } = C

E.g (2 . 125), (5 . 50), (25 . 10).= **250**

A B లు విలోమ సంబందములో ఉన్నవి,

గణితములో A , B కారణాంకములు ,

A= 2 , 5, 25 మారుతూ నెగేట్ అయ్యేవి

B = 125 , 50 , 10 మారుతూ నెగేట్ అయ్యేవి

C వాటి విశేషము , మారే క్వాంటముల ఐక్యత, వాటి హద్దు

A , B లు పరస్పర సీమితములు

అది క్వాంటం , గుణాత్మకముగా తిష్ఠితము. ఆ క్వాంటం తనను తానే నిర్ధారించుకునేది, తన పై తన హద్దుగా దర్శితము. అది సాదా నిర్ధారణగా మొదలు అవ్యవహితమైన పరిమాణము, జైన్-అగుచున్నదిగా పరిమాణము , రూఢి అయిన క్వాంటం.

ఒక క్వాంటము **మొత్తము**గా , **సాదా నిర్ధారణగా** , హద్దుగా నిలుపబడినది. అది రెండు క్వాంటముల (గుణకార) లబ్ధము. అవి ఒకదానికి వ్యతిరేకముగా ఒకటి మారేవి. ఆ రెండు క్వాంటముల గుణకార లబ్ధముగా హద్దుగా నిలిచిన క్వాంటం , తన యందు సంపూర్ణమైనది. అదే ఒక్కటి , అదే అంకె. దాని కారణాంకములు రెండు క్వాంటములు. అది వాటి సంబంధము యొక్క విశేషము, స్థిరమైనది. ఆ రెండు కారణాంకములు మారుతూ ఉండేవి. అనగా అవి నెగేట్ అయితూ ఉండేవి. అట్టి నెగేట్ అయ్యే రెండు క్వాంటముల ఐక్యత, విశేషము.

ఒక్కొక్కటి అవ్యవహిత క్వాంటమే కాకుండా , హద్దులో ఉన్నది కూడా. ఒక్కొక్క క్వాంటం , అన్య క్వాంటముతో అంతర్గతముగా ఒక్కటైనది.

విశేషము సాదా నిర్ధారణ గా , రెండు బేధము గల క్వాంటాల , నెగెటివ్ ఐక్యత. అట్టి రెండు పరస్పర సీమితముల (ఒకటి ఇంకొకదానిని సీమితము చేయునది) యొక్క హద్దు.

2 ఈ నిర్ధారము ప్రకారము రెండు తృటులు , విశేషము హద్దు లో ఉంటాయి. తృటులు ఒక జత , ఇంకొక జతకు నెగెటివులు. విశేషము , తృటుల నిర్ధారిత ఐక్యత. కావున ఒక తృటి ఎంత పెద్దగా ఉంటే , రెండవది అంత చిన్నగా ఉంటుంది. ఒకదానిలో లోపించిన పరిమాణము అన్యములో ఉంటున్నది. ఒకదానిలో ఎక్కువైనది ఇంకొక దానిలో తక్కువైనది.ఒకటి **నెగెటివ్ గా** ఇంకొక దానిలో కొనసాగుతున్నది. ప్రతీదీ అంకె అయిన పర్యంతం అన్యమైన అంకె పై లుప్తం అవుతుంది.

ఒకటి ఏదో అది నెగేషన్ ద్వారా లేక హద్దు ద్వారా. ఆ హద్దు దానిపై అన్యము తిష్ఠించినది. ప్రతీదీ ఈ విధముగా అన్యమును **కలిగి** యున్నది. అన్యము ప్రకారము ఉంటున్నది. ప్రతీదీ అన్యము ఏది కాదో ఆ క్వాంటం అవాలి. ప్రతీదాని విలువకీ అన్యము యొక్క పరిమాణము తోసిరాజనలేనిది మరియు అందుచేత అన్యము నుండి

2 x **400** = 800 2 – 800 – 400 .

- 4 x 200 = 800. 4 – 800-200
- 5 x 160 = 800. 5 – 800- 160
- 8 x 100 = 800. 8 – 800 - 100
- 10 x 80 = 800. 10 – 800 - 80
- 16 x 50 = 800. 16 – 800 - 50
- 20 x 40 = 800. 20 – 800 – 40

3.ఒక క్వాంటములో ఇంకొకటి కొనసాగుట , **ఐక్యతా** తృటి. ఒక క్వాంటంలో ఇంకొకటి కొనసాగుట విశేషము. విశేషము ద్వారా అవి సంబంధములో ఉన్నవి . ఈ ఐక్యత అన్న **ఒక** నిర్ధారణ, అన్నది మొత్తము. అది క్వాంటముల జత యొక్క **అంతర్వర్తిత-జైన్** , వాటి యందు ఉన్నది. దాని నుండి వాటి పరిమాణములు ఉండడం వేరుగా ఉన్నాయి. ఒకటి యొక్క పరిమాణము బట్టి రెండవది ఎంత ఉండాలి అన్నది ఈ ఉమ్మడి అంతర్వర్తిత-జైన్ నుండి తీసివేత. ఎంత తో గుణకారిస్తే , విశేషము వస్తుందో , అంతగా రెండవ క్వాంటం అవుతుంది. విశేషము గరిష్ట మితి. ఒకటి విశేషముపై దాని గరిష్ఠమును కలిగి యున్నది. తదనుగుణముగా ఉన్న రెండవది హద్దు యొక్క నిర్ధారము వాటి పరస్పర మితీకరణమూ అయి ఉన్నది.
ఒకటి , రెండవదానిని పరిమితీకరించి , రెండవదానితో పరిమతీకరింప బడినపుడే అవి రెండూ సంబంధములో ఉంటాయి. ఒకటి పెరిగి పెరిగి , విశేషముతో సమానమయినపుడు (ఉదా: పై ఉదాహరణలో 40>50>80>....400 గా మారిన క్వాంటం 800 అయితే అది విశేషమునకు సమానము) రెండవ క్వాంటము ను పరిమితీకరించడము అంటూ ఉండదు. రెండు క్వాంటముల యందూ అంతర్వర్తిత-జైన్ గా ఉన్న విశేషముతో సమానమైన తరువాత , అన్య క్వాంటం ఉండదు అంతర్ధానమవుతుంది , ఈ క్వాంటం కూడా అంతర్ధానమవుతుంది. అంతటితో విలోమ సంబంధము అన్న నిర్ధారమును క్వాంటం కోల్పోయినది. ఆ క్వాంటములు వట్టి క్వాంటములుగా కావు , విలోమ సంబంధములో తృటులు గా మాత్రమే ఉండవలసినవి .

ఇకపై తిరిగి ప్రతీ పార్శ్వమూ దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ గా నిర్ధార-వైరుధ్యము. అనగా ఒక మొత్తము యొక్క ఐక్యత , విశేషము. అది నిష్పత్తి-తృటులుగా నిర్ధారము. ఈ వైరుధ్యము తిరిగి ఇంకొక విశిష్ఠ నమూనాలో **అనంతత్వం** అవుతుంది.

3. విశేషము , విలోమ సంబంధములో ఉన్న రెండు పార్శ్వములకు హద్దు. ఆ హద్దులో రెండు పార్శ్వములు విలోమముగా పెరుగుతాయి తగ్గుతాయి. అవి రెండూ, క్వాంటంగా ఒక నిశ్చిత నిర్ధారణ అయిన విశేషము నకు సమానము కారాదు (అంత వరకు అవి పెరుగ వచ్చు).

అ) విశేషము రెండు క్వాంటములకు **ఆవల** అనుకుంటే , అవి రెండు **అనంత శ్రేణిగా** అట్టి విశేషమును సమీపించవచ్చు. అవి విశేషమును తాకలేవు . ఈ అనంతము లోప భూయిష్ట అనంత శ్రేణి. విలోమ సంబంధములో ఉన్న ఒక్కొక్క క్వాంటం పరిమితమే. ఒక్కొక్కవైపు ఉన్న క్వాంటముల పరిమితత్వము మరియు విశేషము యొక్క పరిమితత్వము ఆటంకము గా ఉన్నవి. కాబట్టి క్వాంటములు , విశేషమును **సమీపించుట** మాత్రమే చేయగలవు.

ఆ) కానీ లోపభూయిష్టమైన అనంతత్వము ఇక్కడ **తిష్ఠితము** కూడా. అది సత్యంగా ఏమిటో , ఆ **సత్యంగా** తిష్ఠితము. అనగా స్థూలంగా **నెగెటివ్ తృటులుగా**. విశేషము ఈ సంబంధితములైన వేరు వేరు క్వాంటములతో **సాదా హద్దు** అనే సంబంధము కలిగి యున్నది. అంతర్వర్తిత-జైన్ గా సాదా హద్దుగా ఉన్నది . క్వాంటముల పరిమితత్వము ఈ హద్దులో ఉన్నది. క్వాంటములు హద్దు నుండి వేరుగా , మారుతూ ఉండేవిగా, నెగేషన్ లుగా ఉంటాయి.

ఇంతకు ముందే చెప్పినట్లు విశేషము , విలోమ సంబంధములో ఉన్న మారుతున్న క్వాంటములకు హద్దు. అది వాటి అంతర్వర్తిత-జైన్ గా హద్దు. అవి మారేటివిగా, పరిమితములుగా, వాటి నుండి వేరుగా ఉండునదిగా విశేషము వాటి అంతర్వర్తిత-జైన్ గా ఉండు హద్దు. ఈ విధముగా క్వాంటములు సమీపించుట మాత్రమే చేయగలిగిన అనంతము అన్నది **మన ముందరే** , **నిశ్చితమై ఈవల** నే యున్నది. ఆ అనంతము గుణించిన వాటి యొక్క సాదా క్వాంటము. ఆ విశేషములోనే క్వాంటముల అనంత శ్రేణి యొక్క " ఆవల " ఉన్నది. దానిలోనే విలోమ సంబంధములో ఉన్న రెండు వైపులా క్వాంటములను బంధించిన "ఆవల" ఉన్నది. అది (విశేషము) **అంతర్వర్తితముగా** వాటి ఐక్యత. ప్రతి క్వాంటము యొక్క అవతల పార్శ్వము అయిన (జోడి) క్వాంటమును విశేషము అంతర్వర్తిత-జైన్ గా కలిగి యున్నది. అవతల క్వాంటం ఎంత లోపించిందో

ఇవతల క్వాంటము అంత ఎక్కువగా ఉంటుంది. వాటి రెండిటీ మొత్తము నిర్ధారణ 199 అన్యములో ఉన్నది.(అవి పైకి క్వాంటములుగా "ఉన్నా" అవి "లేవుగా" , నిర్ధారణలుగా , విశేషము కారణాంకములుగా , కాబట్టి "ఉన్నది" విశేషము). అది వాటి అంతర్వర్తిత-జైన్. అనంతముగా కొనసాగే శ్రేణిగా , సరళమైన విశేషము.

3

1 .పై వివరణ ద్వారా , విలోమ సంబంధము మొదటి వలె కాక ఇంకొక నిర్ధారములోకి మారుతున్నదని తెలుస్తున్నది. అదేమిటంటే - ఒక క్వాంటం అవ్యవహితముగా ఇంకొక క్వాంటము తో సంబంధము కలిగి యున్నది. అది ఎంత చిన్నగా ఉంటే ఇది అంత పెద్దగా ఉంటుంది. ఇది దానితో నెగెటివ్ వైఖరి ద్వారా తాను ఉన్నట్లుగా (ఎంత పరిమాణముగా ఉన్నదో అంత పరిమాణముగా) ఉంటుంది. ఇంకొక మూడవ పరిమాణము, రెండు క్వాంటముల పెరుగుదల తరుగుదలలలో వాటి ఉమ్మడి హద్దు గా ఉంటుంది. గుణాత్మకము అయిన **స్థిరమైన హద్దుకి** భిన్నముగా ,క్వాంటముల మార్పు ఇక్కడ క్వాంటముల ప్రత్యేకత. ఏవైతే **పరివర్తిత** పరిమాణములుగా ఉన్నాయో, వాటి అనంతమైన "ఆవల" ఆ స్థిర పరిమాణము అన్నది నిర్ధారము.

2. కానీ మనము క్రోడీకరించిన నిర్ధారముల బట్టి , ఆవల ఉన్న అనంతము ఎదురుగా ఉన్న ఒక పరిమిత క్వాంటం . దాని స్థిరత్వము ద్వారా అది పరిమాణాత్మకమునకు ప్రతిగా ఆవల ఉన్న అనంతము గా ఉండినది. శుష్కమైన స్వీయ సంబంధముగా గుణాత్మకము(జైన్ గా) గా ఉండినది . అటువంటిది "అన్యముల ద్వారా తాను"గా అభివృద్ధి చెందినది. (అన్యములలో మధ్యవర్తిత్వము చెందుతున్నదానిగా అభివృద్ధి చెందినది). ఆ అన్యములు విలోమ సంబంధములో ఉన్న పరిమిత పరిమాణములు. అట్టి విలోమ సంబంధములో ఉన్న పరిమిత పరిమాణముల ద్వారా తాను ఉన్నది – అన్నట్లు అది అభివృద్ధి చెందినది.

పరస్పరము హద్దులో ఉంచుకొనే రెండు క్వాంటములు యొక్క విశేషము (గుణకార లబ్ధము) అన్న మొత్తము , వాటి మొత్తపు హద్దుగా ఉన్నది. (క్వాంటముల పరస్పర పరిమితీకరణ నెగేషన్ అయితే , వాటి మొత్తాన్ని నిర్ధారించడము రెండవ నెగేషన్ అవుతుంది) విశేషము ఈ విధముగా నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్. కావున అనంతత్వము (

రెండు క్వాంటముల అనంతత్వము) తనకు తాను పరిమితీకరించుకున్నట్లు 200
నిగమించబడినది.
ఇంకా నిర్దిష్టంగా చెప్పాలంటె . విశేషం (క్వాంటముల గుణకార లబ్ధముగా) ఒక్కటి మరియు అంకె ల ఐక్యత. రెండు క్వాంటములు ఒక్కటొ లేక అంకెనో కావాలి. క్వాంటము ఒక్కొక్కటి , అంకె గానో ఒక్కటి గానో మాత్రమే ఉండగలవు (ఉదా: 200.4 లో 200 ఒక్కటి గానూ రెండువందలు నాలుగు రెట్లు గానో లేక నాలుగు రెండువందల రెట్లు గానో ఉండగలదు) తద్వారా (ఒక్కటి, అంకె ద్వారా) అవి విశేషములో ఇముడుతాయి. వాటిలో విశేషము తనను తాను సంపర్కిస్తుంది.
కానీ బేధమన్నది విలోమ సంబంధములో, ఒకానొక బాహ్య పరిమాణామము వరకు పురోగమించినది . గుణాత్మకమన్నది వట్టి స్థిర క్వాంటం మాత్రమే కాదు. తృటులను అవ్యవహితముగా(క్వాంటములను) తన యందు కలిగి నట్టిది మాత్రమే కాదు. గుణాత్మకత అన్యభవము ద్వారా , తనకు బాహ్యముగా ఉన్నట్టి భవము ద్వారా తన తో తాను కలియుటలో ఉన్నది. ఫలితముగా ఇక్కడ నిర్ధారము ఏమంటే , క్వాంటము తృటులుగా ప్రకటమవుతుంది. విశేషము తన అంతర్గత భవముగా ప్రకటమవుతుంది. అంతర్గత భవము , క్వాంటములుగా తృటులు. అవి మారుతూ ఉంటాయి. క్వాంటముల మార్పులో విశేషము రుజువవుతుంది. క్వాంటములు అతీతముగా మారుతూ , అనంత శ్రేణిగా కొనసాగుతాయి. ఆ అనంత శ్రేణి యొక్క మూలము ఇది. వాటి అతీత్వములో కొనసాగే వాటి పరిమాణపు నిర్ధారణ అన్యములో ఉంటుంది. 1. స్థిరమైన విషయం ఏమిటంటే మారే క్వాంటములలో అంతర్గతముగా ఉండేది విశేషము అనే మొత్తము .2 క్వాంటములు నెగేట్ అవుతున్నప్పుడు వాటి పరస్పర మితి కి హద్దు విశేషము. క్వాంటముల యొక్క హద్దు దానిది .
క్వాంటములకు అంతర్గతముగా హద్దు ఇంకేదీ లేక పోవుట వలన , స్థిరమైన అవ్యవహితమైనదేదీ లేక పోవుట వలన , అనంతమైన శ్రేణిలో క్వాంటముల డాౙైన్ కలదు. ప్రతీ విలువ యొక్క నెగేషన్ లో క్వాంటముల హద్దు కలదు.
ఇది విశేషము యొక్క అన్యభవముల నెగేషన్.
విశేషము అట్టి నెగేషన్లలో ప్రతిఫలిస్తున్నది.
విశేషము ఒక క్వాంటము , అది క్వాంటములలోనే (శ్రేణిగా)విడమర్చ బడి యున్నది.
అది క్వాంటముల అతీతమైన (శ్రేణి వతుగా) నెగేషనులో తన ఉనికిని

నిలబెట్టుకుంటున్నట్లు నిగమనము చేయవచ్చును.

అది ఆ విధముగా (ప్రతి నెగేషను లోనూ తనను నిలుపుకుని) తనతో తాను కలుస్తున్నది.

అట్లు (నెగేషన్ల వలన క్వాంటములు) తనను దాటి పోతున్నప్పటికీ (అనంత శ్రేణి యొక్క) తనను తాను నిర్ధారకముగా నిలుపు కుంటున్నది.

ఈ దశలో సంబంధము పొటెన్సీ సంబంధముగా(ఘాత సంబంధము) నిర్ధారించబడుతుంది.

C. Potenzenverhältnis

ఘాత సంబంధము

1. b^n

1.క్వాంటం తన అన్య-జైన్ లో కూడా అది తానే అయి, తనతో ఏకమై నిలిచినపుడు, తన నుండి తాను బయటకు పోవడంలో తననే నిర్ధారించినప్పుడు , క్వాంటం తన-వలన-తాను-జైన్ అయినది అని చెప్పాలి. కావున గుణాత్మక మొత్తము, తనను తాను అభివృద్ధి చేసుకుని తిష్ఠించినది, తన తృటులుగా సంగ్రాహ్యనిర్ధారములైన అంకె, ఐక్యత మరియు సంఖ్యలను కలిగి యున్నది . విలోమ సంబంధములో రెండవది మొదటి దాని వలన కాక , ఇంకెక్కడో మూడవదానివలన నిర్ధారితమైన కూటమి. ఇప్పుడది దానివలననే నిర్ధారితముగా తిష్ఠితమవబోతున్నది.
ఆ అనంతమైన శ్రేణి ద్వారా నిర్ధారితమని నిగమించబడినది. విలోమ సంబంధములో క్వాంటము , [అంకె- ఒక్కటి] ద్వారా నిర్ధారించబడలేదు. ఘాత సంబంధములో ఇలా నిర్ధారించబడుతుంది.
$5^3 = 5 \times 5 \times 5 = 125$

ఘాత సంబంధము ఇటువంటిది. ఐక్యత, ఏదైతే దానిపైననే అంకె అయినదో , దానితో పాటు అంకె తనకే విరుద్ధంగా ఐక్యత అయి ఉన్నదో అది ఘాత సంబంధము.
అన్యమైన-జైన్, ఐక్యతల అంకె , అది ఐక్యతనే. ఘాతము కొన్ని ఐక్యతలతో కూడినది . ఐక్యత ఏదైనా , ఇవీ కొన్ని. క్వాంటం నిర్నిమిత్త నిర్ధారణగా మారుతుంటుంది. కానీ ఈ మార్పు , ఘాతానికి ఎత్తడం అయినంత పర్యంతము , దాని ఈ అన్య-జైన్ దీని ద్వారానే మితీకరించబడుతుంది. క్వాంటం , ఘాతములో తనలోకే మరలినదిగా తిష్ఠితము. అది అవ్యవహితముగా తాను మరియు తన అన్య-జైన్.
$125 = \mathbf{5^3} = 125$

2. అనులోమ , విలోమ సంబంధాలలో వలె విశేషము ఇక ఎంతమాత్రమూ అవ్యవహిత క్వాంటము కాదు. ఘాత సంబంధములో అది పూర్తిగా గుణాత్మక నైజము కలది.

గుణాత్మకము సాదా నిర్ధారణ. ఎలాగంటే అంకె ఇక్కడ ఐక్యతే. క్వాంటం తన
అన్య-జైన్ లో, **తనతో ఏకత్వం కలదై**.

125 = $\mathbf{5^3}$

ఇందులో దాని పరిమాణాత్మక నైజమున్న పార్శ్వం ఉన్నది . ఎలాగంటే ఇక్కడ హద్దు అవ్యవహితముగా జైన్-అగునది కాదు . డాజైన్ తన అన్యభవములో కొనసాగుతున్నట్లు నిలుపబడ్డది . పరిమాణము యొక్క నిరంతరాయత్వము బట్టి చూస్తే క్వాంటము అన్య-జైన్ లో కొనసాగుట ఘాత సంబంధము యొక్క పరిమాణ నైజం అవుతుంది. గుణము అన్న అవ్యవహిత నిర్ధారణను లుప్తము చేయగా ఎర్పడిన నిర్ధారణ పరిమాణము. (ఘాత సంబంధము యొక్క ఐక్యత గుణమైతే, అది రెండిటి సంబంధముగా ఆ గుణము యొక్క లుప్త భవము)

2 .

1. ఘాతసంబంధము ఒక బాహ్య పరివర్తనం లాగా తోస్తుంది. ఏదైన క్వాంటం

ఘాతసంబంధం లోకి మార్చుట లాగా తోస్తుంది. కానీ అది క్వాంటం యొక్క సంగ్రాహ్యానికి దగ్గరి సంబంధం కలది. ఎట్లంటే, ఈ సంబంధములో ఏ డాజైన్ కు అభివృద్ధిచేయబడినదో , క్వాంటం అందులో సంగ్రాహ్యమును చేరినది. సంగ్రాహ్యము పూర్తిగా నిజమైనది. క్వాంటం అంతర్-వర్తితముగా ఏమిటో ఈ సంబంధము దానిని అగుపరుస్తున్నది. ఈ సంబంధము తాను ఇతర సంబంధముల నుండి విభేదించే నిర్ధారణను , గుణమును తెలుపుతున్నది.

క్వాంటం నిర్నిమిత్తము, లుప్తిత నిర్ధారణముగా తిష్ఠితము.ఏ నిర్ధారణ హద్దుగా , ఏదైతే లేనిదో, తన అన్య-జైన్ లో కొనసాగునదో , తన యందు తాను ఒకటిగా ఉంటుందో అది. కావున క్వాంటం , ఘాత-సంబంధములో తిష్ఠించబడినది. దాని అన్య-జైన్, తనలోనుండి ఇంకొక అన్య క్వాంటం లోకి పోయేది తన ద్వారానే నిర్ధారితము.

2. సంగ్రాహ్యమును నిజం చేయడంలో పురోగతిని మనం మునుపటి సంబంధములతో పోల్చి చూడవచ్చు. ఈ పురోగతిలో క్వాంటం యొక్క గుణము తన నుండి తానే భేదిస్తున్నట్లు తిష్ఠితమవుతున్నది. సంబంధముగా భేదము ప్రకటమవుతున్నది. అనులోమసంబంధముగా ఆ తిష్ఠిత భేదము మొదలు స్థూలముగా అవ్యవహితముగా

ఉండె. క్వాంటం కు తనతోతనకు గల సంబంధము వేరు వేరు సంఖ్యలుగా
భేదమై , ఒక సంఖ్య యొక్క ఐక్యతగా స్థిరత్వంగా ఉండె.
విలోమ సంబంధము క్వాంటం తనతో తన సంబంధముగా నెగెటివ్ నిర్ధారములో ఉన్నది. తనతో తాను తన నెగేషన్ గా. అందులో అది దాని విలువని కలిగి యున్నది. తనతో తన నిశ్చిత సంబంధముగా అది విశేషము, క్వాంటం గా అంతర్వర్తితముగా మాత్రమే అది తన తృటులను నిర్ధారించేది.
ఘాత సంబంధములో అది **తన నుండి తానుగా భేదములో** నున్నది. నిర్ధారణ యొక్క **బాహ్యత్వం** క్వాంటం యొక్క గుణము. ఈ బాహ్యత్వము ఇప్పుడు దాని సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణముగా తన స్వంత నిర్ధారముగా, తన తో తన సంబంధముగా , తన గుణము **తిష్ఠితమై** ఉన్నది.

3

1.ఇంతటితో క్వాంటం తన సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణముగా తిష్ఠితమైనది . క్వాంటం అన్య నిర్ధారము లోకి మారినది. దాని నిర్ధారమును ఇప్పుడు నిర్ధారణ అని అనాలి. క్వాంటము అంతర్వర్తిత-జైన్ డాజైన్ అయినది . దాని బాహ్యత్వం లేక నిర్ధారణా-జైన్ యొక్క నిర్నిమిత్తత కేవలం సాదా లేక అవ్యవహితంగా చెల్లుబాటై, తిష్ఠితం అయినంత పర్యంతం అది **క్వాంటం** (దానిని పెంచవచ్చు, తగ్గించవచ్చు అని అనుకున్న పర్యంతం అది క్వాంటం) . అలాటిది దాని అన్యమైన గుణము అవుతుంది ఎప్పుడంటే , ఆ బాహ్యత్వం తన ద్వారానే మధ్యవర్తితముగా, అనగా తృటిగా తిష్ఠితమై, **తన యందు తనతో సంబంధ పడినప్పుడు**. .

ముందు గుణానికి ఎదురుగా పరిమాణము దర్శితమవుతుంది. కానీ పరిమాణమే ఒక గుణము, స్వీయసంబంధితమైన నిర్ధారణ స్థూలముగా. దాని అన్య నిర్ధారణ అయిన వట్టి గుణము నుండి ఇది భేదితము. ఇది కేవలము ఒక గుణమే కాదు. గుణము యొక్క సత్యమే పరిమాణము. గుణము దీనిలోకి పరివర్తనము చెందినట్లు తెలియవచ్చింది. పరిమాణము దాని సత్యములో తనలోకి మరలినదై, నిర్నిమిత్త బాహ్యత్వము కానిదై ఉన్నది . అది గుణమే . ఇది కాక ఈ నిర్ధారమునకు బయట గుణము అంటూ ఏదో లేదు. మొత్తము తిష్ఠితమైనది కాబట్టి, రెండు వైపుల పరివర్తనము జరిగింది. ఒక నిర్ధారణ దాని

అన్యములోకే కాకుండా, ఈ అన్యము వెనుకకు మొదటి దానిలోకి మరలుతున్నది. 205 మొదటి దాని లో అంతర్వర్తితముగా రెండిటి ఏకత్వం ఉండినది. పరిమాణము నందు గుణము ఉన్నది, కానీ ఏకపక్ష నిర్ధారణగా. పరిమాణము గుణమునందు ఉన్నదన్న విషయం, లుప్తముగా ఉండినా, రెండవ పరివర్తనములో తెలియవస్తున్నది. ఇది మొదటికి మరలుట. రెండు వైపులా పరివర్తనము యొక్క అనివార్యత పై ఈ వ్యాఖ్య శాస్త్రీయ పద్ధతి మొత్తానికి ముఖ్యమైనది.

క్వాంటం ఇకపై నిర్నిమిత్తము, బాహ్యము అయిన నిర్ధారము ఎంతమాత్రమూ కాదు. అది లుప్తముగా ఉన్నా, గుణముగా ఉన్నా, తద్వారా "ఏదైనా దానిగా దేనిద్వారా ఉంటుందో అది " , అది క్వాంటం యొక్క సత్యము , **ప్రమాణముగా** ఉండుట (***Maß*** **zu sein**) .

Dritter Abschnitt: Das Maß

మాస్ – ప్రమాణము

1 కాచిత్-గ్రహీత వ్యక్తీకరణగా చెప్పాలంటే, మాస్ లేక పరిమాణములో, పరిమాణము గుణము ఏకమైనాయి.
నిర్ధారణ అవ్యవహితముగా తనకుతాను సమానమైతే అది జైన్. నిర్ధారణ యొక్క ఈ అవ్యవహితత్వం ముందే లుప్తమైంది (ఫలితముగా పరిమాణము) ఈ విధముగా తన లోకి మరలిన జైన్ , పరిమాణము. నిర్ధారణ పట్ల అతీత్వముతో , అది తనకు తానే సమానము. కానీ ఈ నిర్ధారణా అతీత్వము ఇలా ఉంటుంది. నిర్ధారణను తన యందు కాకుండా అన్యములో నిర్ధారణ కలిగి యుండుట. కాబట్టి ఈ నిర్ధారణా అతీతత్వము , కేవలము దాని బాహ్యత్వము. (గుణము, పరిమాణము తరువాత) మూడవదైన మాస్ తనలో తాను సంబంధములో నున్న బాహ్యత్వము. తనతోతన సంబంధముగా అది **లుప్తమైన** బాహ్యత్వము కూడా. మరియు అది తనతో భేదమును తనలోనే కలిగి యున్నది. . ఆ భేదము బాహ్యత్వముగా పరిమాణాత్మకం కాగా, తన-లోకి మరలినదిగా గుణాత్మక తృటి అవుతున్నది..
{10000000= 10^8} .

2

పరిమాణము మరియు గుణము , ట్రాన్సెండెంటల్ ఐడియలిజం ప్రకారం, విధము/ **మొడాలిటీ** కింద "సంబంధము"ను ఏర్పరచే వర్గముల కింద ఉంచబడినాయి. ఇక్కడ ఆ మొడాలిటీ/ విధము ల ప్రస్తావన అప్రస్తుతం కాదు. స్థూలంగా కాటగిరీలు/ వర్గములు ఈ ఫిలాసఫీలో **వస్తువు**కు , **ఆలోచన**కు సంబంధమును గురించే ఉన్నవి. కాంట్ ఫిలాసఫీ ప్రకారం ఆలోచన అన్నది వస్తు-దాని-యందు-అది అన్నదానికి బాహ్యము. ఇతర కాటగిరీలు/వర్గములు కేవలము జ్ఞానాతీతమైన నిర్ధారము మాత్రమే కలవి. అవి చైతన్యానికి మాత్రమే చెందినవి. చైతన్యములో **వస్తు-గతమైనవి** అవి. కావున చైతన్యమునకే చెందినవి. కావున ఆత్మగతముతో సంబంధమైన వర్గము/కాటగిరీ అన్న

రీతిలో , **స్వీయ-ప్రతిఫలనమన్న** నిర్ధారము గలవిగా , మొడాలిటీ/విధము 207 కూడా స్వీయప్రతిఫలనములే.

ఇతర కాటగిరీలకు వస్తు-గతత్వము ఉన్నది, కానీ వాటికి మొడాలిటీ లేదు. కాంట్ అనేదేమంటే, వస్తువు యొక్క నిర్ధారముగా సంగ్రాహ్యమును ఇవి ఇసుమంత కూడా పెంచవు. కేవలం తెలుసుకొనే సామర్ధ్యంతో గల సంబంధాన్ని వ్యక్తీకరిస్తాయి (శుద్ధ వివేకం పై విమర్శ 99 , 266 , కాంట్) కాంట్ మొడాలిటీలు/విధములకింద చేర్చినవి సంభావ్యత, వాస్తవత, అనివార్యత అన్న మూడు. అవి తదుపరి వివరింప బడతాయి. కాంట్ అపారమైన ప్రాముఖ్యత గల త్రిత్వమును పేర్కొన్నవాడు. అదొక ప్రాకారిక వెలుగు రేఖగా అగుపడుతుంది. కానీ కాంట్ కాటగిరీలైన పరిమాణము, గుణము వర్గములో రకములుగా మాత్రమే పరిగణించడం వలన గుణము-పరిమాణమునకు మూడవదైన దాని వరకు వెళ్ళలేక పోయాడు.

3

స్పినోజా కు **మోడస్** లేక విధము దాని సత్త్వము మరియు లక్షణము బట్టి మూడవది. అది సత్త్వము యొక్క **వికృతి** (**die *Affektionen***)లేక ఏదైతే అన్యములో ఉండి తద్వారా దానిని తెలుసుకోగలుగుతామో / సంగ్రాహ్యము పొందగలుగుతామో అది. ఈ మూడవది ఈ సంగ్రాహ్యము ప్రకారము వట్టి బాహ్యత మాత్రమే. స్పినోజా యొక్క కదలిక లేని మహాసత్త్వత లో తనలోకి మరలుట లేదన్నది విదితమే.

4

జైన్ , ఒకటి, సత్త్వము, అపరిమితము , వెసన్ అన్నది మొదలు. ఈ కాచిత్-గ్రహీతము నకు ప్రతిగా నిర్ధారణ అంతయూ స్థూలముగా కేవలము పరిమితము, కేవలము యాదృచ్చికము, తాత్కాలికము , బాహ్యము మరియు అవెసనీయము వగైరా. ఇది కాచిత్-గ్రహీతముగా కూర్చినదైననూ , ప్రాకారక ఆలోచనలో మామూలుగా సంభవించినది పోలె, సంభవించినట్లు , అదే రీతిని సంభవించును . అయితే మొదటిది రెండవదీ ఎంత

దగ్గరయితాయంటే, రెండిటిని వాటి ఐక్యతలోకూడా ఉన్నట్లు గుర్తించకుండా 208
ఉండలేము. స్పినోజా కి మొత్తం మహాసత్త్వము యొక్క **లక్షణం** ఇదే, కానీ యుక్తి-ఆలోచన వలన సంకుచితము లేక విధము అని తెలియబడుతున్నది. కానీ రీతి/విధము మహాసత్త్వము కానిది. విధము అన్యము నుండే తెలియబడును, అది మహాసత్త్వము యొక్క ఇంకొక కొస. బహుశ ఇది మూడవది అనవచ్చు.

ఇండియన్ పాన్-థియిజం/ సర్వేశ్వర వాదం దాని అతివిస్తారమైన కల్పనలో , కాచిత్-గ్రహీతము తీసుకుంటే, ఈ విశిష్టత కలిగి ఉన్నది. దాని అపరిమితం గుండా ప్రయాణించే సంయమిత సూత్రమును కలిగి ఉన్నది. అది ఒక ఆసక్తికరమైన దానికి దారి తీస్తుంది, అదే బ్రహ్మన్. బ్రహ్మన్ , కాచిత్-గ్రహీత ఆలోచన యొక్క "ఒకటి". అది విష్ణు రూపం లో ఉన్నది. అది కాక కృష్ణ రూపంలోనూ , మూడవది శివ గానూ కొనసాగుతుంది. ఈ మూడవదాని నిర్ధారము మోడస్/ విధము, పరివర్తనం, ఉద్భవించుట - నశించుట, ఇది స్థూలంగా బాహ్యత్వం యొక్క క్షేత్రం.

ఈ ఇండియన్ త్రయత్వం, క్రైస్తవ త్రయత్వం తో పోలికకి తప్పు దారి తీసినప్పుడు , రెండిటిలో సంగ్రాహ్య నిర్ధారములో ఒకే ఉమ్మడి అంశం తెలియవస్తుంది నిజమే . కానీ భేదం ఉన్నది. భేదం గురించి నిర్దిష్ట స్పృహ కలిగి ఉండాలి. భేదము అపరిమితము మాత్రమే కాదు సత్యమైన అపరిమితత్వము.(ఇండియన్ త్రయత్వంలో ఆ మూడవ సూత్రము దాని నిర్ధార ప్రకారము సత్త్వయుతమైన ఐక్యత దాని వ్యతిరేకములోకి విడిపోవుట, విచ్ఛిన్నమగుట. అంతేకానీ మహాసత్త్వము **తనలోకి మరలుట కాదు**. మేధస్సు కాదు , మేధో- రాహిత్యం.

సత్యమైన త్రయత్వం ఐక్యతే కాదు , ఏకత్వం .(సత్యమైన త్రయత్వంలో) నిగమనం, **విషయసంచయభరితమైన వాస్తవ ఐక్యతకు** కొనిరాబడుతుంది . అది దాని పూర్తివిపుల నిర్ధారములో **మేధస్సు**. మోడస్/విధము అన్న సూత్రము మరియు పరివర్తనము ఐక్యతని నిరాకరించేవి కావు. స్పినోజిజం లో మొడస్ నిజం కాదు,

మహ్మసత్త్వమే నిజమైనది. అన్ని మహాసత్త్వానికే తిరిగి రావాలి. అనగా

విషయసంచయం అంతా శూన్యంలో మునుగుతుందన్నమాట. ఒక ప్రాకారక, విషయ-శూన్య ఐక్యతలో మునుగుతుంది. అలాగే శివ తిరిగి సమస్త బ్రహ్మాండం అవుతాడు, బ్రహ్మన్ నుండి భేదితము కాక , స్వయంగా బ్రహ్మన్ యే అవుతాడు. అనగా భేదము మరియు నిర్ధారణా మళ్ళీ మాయమవుతాయి. కాని నిక్షిప్తం కావు, లుప్తీకరణం కావు. ఐక్యత , సవిపుల ఐక్యత కాదు , రెండుగా విడుట తిరిగి సంధికీ కూర్పుకీ దారితీయదు. ఉద్భవించుట, అంతరించుటగా ఉన్న క్షేత్రంలో ఉన్నత లక్ష్యం స్థూలంగా చలిత మానవుల మొడాలిటీ-యే లేక ఉండే రీతియే , చైతన్యరాహిత్యం లో మునుగుట, బ్రహ్మన్ తో ఐక్యమగుట, నాశనం. అదే బౌద్ధుల నిర్వాణం.

5

మోడస్ స్థూలంగా కాచిత్-గ్రహీతంగా బాహ్యత్వం అయినప్పుడు, పరిమాణాత్మక గుణాత్మక నిర్ధారాలపట్ల నిర్నిమిత్తత అయి ఉన్నది. అది బాహ్యము , అవెసనీయము పై ఆధారపడి ఉండకూడదు. కానీ మళ్ళీ ఒప్పుకోవాల్సి వస్తుంది, అంతా **ఆయా రీతి** ఆయా విధము పై ఆధారపడి ఉంటుందని . మోడస్/విధము అన్నదే వెసనీయముగా సత్త్వయుతమనీ, ఒక సంగతి యొక్క సత్త్వయుతం మోడస్ యే ననీ ప్రకటించాల్సివస్తుంది . ఈ అనిర్ధారిత సంబంధములో <u>కనీసం ఇది ఉన్నది, ఏమంటే "ఈ బాహ్యము",అంత కాచిత్-గ్రహీత బాహ్యము కాదు.</u>

6

ఇక్కడ మోడ్ నిర్ధారిత ప్రాముఖ్యత కలిగి యుంది**, ప్రమాణము** / మాస్ అయి ఉన్నదన్న ప్రాముఖ్యత కలిగి యున్నది. స్పినోజా యొక్క మోడస్, ఇండీన్ సూత్రమైన పరివర్తనం ప్రమాణ రహితము. గ్రీకు చైతన్యం , అనిర్ధారిత చైతన్యం అయినా, **అంతా ఒక ప్రమాణము కలిగి యున్నదన్న** చైతన్యం కలదై ఉండెను. పర్మనిడ్ స్వయంగా , కాచిత్-గ్రహీత జైన్ ప్రకారము **అనివార్యతను** ఉన్నతమైన హద్దుగా , అన్నిటినీ

తిష్ఠించే హద్దుగా ప్రవేశపెట్టాడు. ఇది చాలా ఉన్నతమైన సంగ్రాహ్యము యొక్క 210 ప్రారంభము. ఏమంటే మహాసత్త్వము గానూ మరియు మోడస్ యొక్క భేదము గానూ దాని యందే కలిగి యున్నది.

7

ప్రతిఫలనముతో అభివృద్ధి చేసిన మాస్ , అనివార్యత, అనివార్య పతన కారకము . విధి అన్నది మాస్/ప్రమాణమును నిర్ధారించడానికి తనను పరిమితం చేసుకుంటుంది. **అతిక్రమిస్తే** అది ఎక్కువైనా అవుతుంది లేక తక్కువై లేకున్నదితో సమమవుతుంది. దానితో మధ్యస్థంగా ప్రమాణం స్థాపితమవుతుంది. " నిరపేక్షము, దైవము, అన్ని వస్తువుల ప్రమాణము " అన్న వాక్యం " నిరపేక్షము, దైవము **, జైన్**" అన్న నిర్వచనం కంటే గాఢమైన పాన్-థీయిజం కాదు. కానీ అంతకంటే అనంతమైన సత్యం. మాస్/ప్రమాణము నిజంగానే బాహ్యమైన రీతి/విధము , ఎక్కువ/తక్కువ. కానీ అది అంతగానూ తనలో ప్రతిఫలించేది. కేవలం నిర్నిమిత్తమైనది కాదు. అంతగానూ అంతర్వర్తిత జైన్-అయ్యే నిర్ధారణ. అది **జైన్ యొక్క విపులమైన సత్యం**. కావున ప్రజలు మాస్/ప్రమాణాన్ని పవిత్రమనీ , అతిక్రమించలేనిదనీ గౌరవించేవారు.

8

మాస్/ప్రమాణం లో **వెసన్** అన్న ఐడీ మొదలే ఉన్నది. నిర్ధారణా-జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వములో తనతోతాను ఏకత్వమై ఉండుట, ఆ అవ్యవహితత్వము ఈ తాను-ఏకత్వమై ఉండుట ద్వారా మధ్యవర్తితముగా తిష్ఠితమగుట, ఇవి కేవలం ఈ బాహ్యత్వము ద్వారా మధ్యవర్తమైనా, **తన-తో-తన మధ్యవర్తనమై** ఉండుట, ప్రతిఫలనము యొక్క నిర్ధారములై ఉండుట, కానీ ఈ జైన్ లో కేవలం దాని నెగెటివ్ ఐక్యత యొక్క తృటులై ఉండుట - వీటన్నిటినీ చూస్తే , మాస్ కు సంబంధించి వీటన్నిటిలో వెసన్ అన్న ఐడీ మొదలే ఉన్నది. మాస్ లో గుణాత్మకమైన పరిమాణాత్మకం. నిర్ధారణ లేక భేదము పట్ల నిర్నిమిత్తముగా. అందుచేత అది భేదము , కానీ భేదము లేదు, లుప్తమైనది. ఈ పరిమాణాత్మకత్వం తన-లోకి తిరిగి మరలుట. ఆ మరలుట లో అది గుణాత్మకం. అది దాని-యందు-దాని-వలన-జైన్. ఇదే **వెసన్**. కానీ

మాస్ ముందుగా అంతర్వర్తితముగా లేక సంగ్రాహ్య-ప్రకారమే వెసన్.
ఈ **సంగ్రాహ్యం** ఇంకా **తిష్ఠితము కాలేదు**. మాస్ ఇంకనూ గుణాత్మకము మరియు పరిమాణాత్మకముల **జైన్-అయే** ఐక్యత. దాని తృటులు ఒక డాజైన్-గా ఒక గుణము మరియు పరిమాణమే.
ముందు అంతర్వర్తితముగా విడదీయరానివే. కానీ ఇంకనూ ప్రతిఫలిత నిర్ధారము (వెసన్) నకు గల ప్రాముఖ్యత గలవి కావు.
మాస్ యొక్క అభివృద్ధి ఈ తృటుల భేదమును కలిగి యుంటుంది. కానీ వాటి **సంబంధమును** కూడా కలిగి యుంటుంది. ఏద్రైతే ఏకత్వం , **అంతర్వర్తితముగా** ఉండి , దాని సంబంధముగా విడిపోయి ఉంటుంది, ఏకత్వంగా **తిష్ఠించ**బడుతుంది. ఈ అభివృద్ధి యొక్క ప్రాముఖ్యత ఏమంటే మాస్ ని వాస్తవం చేయుట.
అందులో అది తనతోతాను సంబంధములో ఉండి, తృటిగా కూడా తిష్ఠితమైనది. ఈ మధ్యవర్తనం ద్వారా లుప్తితముగా నిర్ధారించబడుతున్నది. దాని అవ్యవహితత్వమూ, దానీ తృటులూ మాయమవుతున్నాయి. అవి ప్రతిఫలితములుగా మాయమవుతాయి. దీనంతటిలోనుండీ వెలికి వచ్చేది, దాని సంగ్రాహ్య అనుసారముగా ఉన్నట్టిది, **వెసన్** లోకి పరివర్తనం అయితున్నది.

9

మాస్ ముందు పరిమాణితము మరియు గుణాత్మకముల **అవ్యవహిత** ఐక్యత. **ముందు ఒక క్వాంటం** ఉన్నది. దానికి గుణాత్మక ప్రాముఖ్యత ఉన్న్నది. ఇది **మాస్**. దాని తదుపరి నిర్ధారము ఇది. దాని పైననే , **అంతర్వర్తిత** నిర్ధారములు, దాని తృటుల భేదము, గుణాత్మక మరియు పరిమాణాత్మక నిర్ధారణా-జైన్ లు **దాని పైననే** ప్రకటమవుతాయి. ఈ తృటులు మాస్ యొక్క మొత్తమునకు తమను నిర్ధారించుకుంటాయి. మాస్ యొక్క మొత్తముగా అది **స్వతంత్రము** . అది వెసనీయముగా ఒకటితో మరొకటి సంబంధము ఉన్నది కాబట్టి అది మాస్.

10

ప్రత్యేక పరిమాణాల రెండవ సంబంధము , **స్వతంత్ర మాస్**/ స్వతంత్ర ప్రమాణములుగా. వాటి స్వతంత్రత , వాటి పరిమాణాత్మక సంబంధములోనూ, పరిమాణ భేదముపైననూ అధారపడి ఉన్నది. కావున వాటి స్వతంత్రత ఒకటి ఇంకొక దానిలో

పరివర్తనం చెందుటయే. అంతటితో ప్రమాణము **ప్రమాణ రహితముగా** 212
పతనమవుతుంది. ప్రమాణానికి ఆవలగా ఇది ఏదైతే తోస్తున్నదో , అది మాస్ యొక్క నెగెటివిటీనే , అది అంతర్వర్తితముగా ఉండెను. తద్వారా అది ,

11

మూడవది: **ప్రమాణ-నిర్ధారముల నిర్నిమిత్తత**తోనూ , మరియు మాస్ లో ఉన్న నెగెటివిటీతోనూ మాస్ వాస్తవంగా ప్రమాణముల **తలకిందులు సంబంధము**గా తిష్ఠితమైతున్నది . మాస్ లు అవి స్వతంత్ర గుణములుగా వెసనీయముగా వాటి పరిమాణముతోనే సంబంధము కలవై, పరిమాణముల పరస్పర నెగెటివ్ సంబంధము పై ఆధారపడి యున్నవి. తద్వారా వాటి నిజమైన స్వతంత్ర ఐక్యత యొక్క కేవల తృటులుగా మాత్రమే ఉన్నవని ఋజువు చేసినవి , అదంతా వాటి తన-లో-తన ప్రతిఫలనము , మరియు దాని తిష్ఠనము, అనగా **వెసన్** యొక్క తిష్ఠనము.

12. ఇక ముందు ప్రయత్నించ బోయే మాస్/ప్రమాణము యొక్క అభివృద్ధి చాలా క్లిష్టమైన విషయ వస్తువు . దాని ప్రారంభము అవ్యవహితము , బాహ్యము అయిన మాస్ (ప్రమాణము) తో మొదలవుతున్నది. ఒకవైపు ప్రమాణము పై చర్చ , కాచిత్-గ్రహీతముగా   పరిమాణమును ఇంకా అభివృద్ధి చేసే దిశలో పురోగమించవచ్చు (**ప్రకృతి కి సంబంధించిన గణితము**) . ఇంకొక వైపు ఈ ప్రమాణ నిర్ధారానికీ ప్రకృతిలో వస్తువుల**గుణాల**కీ మధ్య ఉన్న సంబంధాన్ని కనీసం సాధారణముగానైనా చూపవచ్చు. విపుల వస్తువిషయముల సంగ్రాహ్యముల నుండి పరిమాణాత్మక గుణాత్మకముల సంబంధము ను నిర్ధారితముగా ఋజువు చేయుట వివిధ విజ్ఞాన శాస్త్రములకు సంబంధించిన విషయము. ఉదా: తత్త్వ శాస్త్ర సర్వస్వము లో పతన సూత్రములు మరియు అంతరిక్షములో ఖగోళాల స్వేచ్ఛా గతి సూత్రాల వివరణ చూడవచ్చును.

ప్రమాణము ఏ ఏ వివిధ నమూనాలలో సార్థకమవుతుందో అవి ఆ యా **ప్రాకృతిక వాస్తవానికి చెందిన వివిధ రంగాలకు** చెందినవి. పూర్తిస్థాయి మాస్ (ప్రమాణము) యొక్క పూర్తిస్థాయికి అభివృద్ధిచెందిన , కాచిత్-గ్రహీత నిర్నిమిత్తత కేవలము

యాంత్రికతలో మాత్రమే ఉండగలదు . యాంత్రికత లో కాయములు అన్నవే 213 కాచిత్-గ్రహీత పదార్థము . గుణాత్మక బేధము పరిమాణాత్మకతను తన నిర్ధారణ గా కలిగి యుంటుంది (వేరు వేరు గుణాలు , పరిమాణములుగా నిర్ధారణ కలిగి ఉంటాయి).
యాంత్రికతలో **అంతరిక్షము , కాలము** అన్నవే శుద్ధ బాహ్యత్వములు . **కొన్ని** పదార్థములూ అన్నదీ , ద్రవ్యరాశి, భారము అన్నవీ కూడా బాహ్య నిర్ధారములే. పరిమాణము నందు వాటి స్వంత నిర్ధారణలను కలిగి యుంటాయి . అందుకు విరుద్ధముగా కాచిత్-గ్రహీత పదార్థముల అటువంటి పరిమాణ నిర్ధారణ, అందులోని బహుళత్వం వలన **భౌతికంలోని** గుణములతో స్పర్ధిస్తుంది , అంతకంటే ఎక్కువగా జీవంతముల గుణములను వక్రీకరిస్తుంది . అయితే ఇక్కడ గోచరిస్తున్నది గుణాల మధ్య స్పర్థ మాత్రమే కాదు . ఇక్కడ ప్రమాణము ఉన్నత స్థాయి సంబంధాల ఆధీనమగుచున్నది. బహుశ **ప్రమాణము** యొక్క **అంతర్గత అభివృద్ధి** సాదా , అవ్యవహిత ప్రమాణములకు కుదించబడింది.
జంతువుల శరీర భాగాలకు ఒక ప్రమాణము ఉన్నది. అవి సాదా పరిమాణములో ఇతర భాగాల పరిమాణములతో నిష్పత్తిలో ఉంటాయి. మానవ దేహములో నిష్పత్తులు అటువంటి క్వాంటముల స్థిర సంబంధము. ఆ శరీరభాగాల పరిమాణాలు వాటి విధుల పై ఆధారపడి ఉన్నాయి. విజ్ఞాన శాస్త్రం ఈ విషయాన్ని ఇంకా గ్రహించలేదు.

అంతర్గతముగా ఉన్న ప్రమాణాన్ని , **బయటినుండి నిర్ధారించిన** పరిమాణానికి దిగజార్చడం ఒక దురాచారం. దానికి మంచి ఉదాహరణ భౌతిక **చలనము**.

అంతరిక్షంలో ఖగోళాలు స్వేచ్ఛగా కదులుతాయి. అవి సంగ్రాహ్య నిర్ధారిత చలనముతో కదులుతాయి. చలన పరిమాణములు అదే సంగ్రాహ్యం పై ఆధారపడి ఉంటాయి. కానీ అటువంటి గ్రహ చలనాన్ని యాంత్రికక్రమబద్ధత కో, **ఇష్టా రీతిగా** ఎంచుకున్న ఒక పద్ధతికో లోబడే చలనముగా దిగజార్చడము జరుగుతుంది. స్థూలంగా కాచిత్-గ్రహీత ప్రాకరక చలనానికి దిగజార్చడం జరుగుతుంది.
13. మేధా ప్రపంచం లో దానికంటూ స్వేచ్ఛగా స్వంత ప్రమాణము అభివృద్ధి చెందింది లేదు . అథెన్ వంటి రిపబ్లిక్ రాజ్యాంగము లేక అరిస్టొక్రసీ స్థానములో వచ్చిన ప్రజాస్వామ్యము,ఒక పరిమాణములో గల రాజ్యానికి మాత్రమే అన్వయిస్తుంది. అభివృద్ధి

చెందిన సమాజములో వివిధ వృత్తులకు చెందిన వ్యక్తులు, నిష్పత్తి లో ఉంటారు. 214
కాని దానికంటూ ప్రమాణములు వాటి కంటూ సూత్రాలూ స్వంత నమూనా కానీ లేవు .
మేధో విషయాలలో వ్యక్తిత్వాల **తీవ్రతలలో** బేధము ఉంటుంది. గ్రహణ **శక్తిలో**,ఊహాశక్తి
లో తేడా ఉంటుంది. కానీ నిర్ధారము , ఈ **బలము** లేక **బలహీనతలను** దాటి
ముందుకు పోలేదు. మానస్తత్వ వేత్తలు గ్రహణ శక్తి, కల్పనా సామర్ధ్యము లో బలమూ,
బలహీనత గురించి సూత్రాలు తయరు చేయడానికి ప్రయత్నించినా అవన్నీ ఎంత
డొల్లగానూ పేలవంగా ఉంటాయో ఒక సారి చూస్తే తెలుస్తుంది .

విశిష్ట పరిమాణము

1.గుణాత్మక పరిమాణము ముందుగా అవ్యవహితముగా **విశిష్ట పరిమాణము** గా ఉంది.

2. విశిష్ట పరిమాణము కలిగి , తన యందే అన్యము కలిగియుండుటతో , క్వాంటము యొక్క నిర్నిమిత్తత లుప్తమవుతుంది.

ఈ ప్రమాణము ఒక నియమము వలె ఉండుట . ప్రమాణము లో ఉండే **రెండు తృటులు** విడివిడిగా ఉంటాయి . ఆ తృటులు అంతర్వర్తితంగా-జైన్ అయ్యే పరిణామ నిర్ధారణ, బాహ్య పరిమాణము. బేధము గలఈ రెండు పార్శ్వములు , గుణాత్మకము అవుతాయి. నియమము వాటి సంబంధము అవుతుంది. ప్రమాణము ఈ విధముగా స్థిరపడుతుంది.

3 **పరిమాణముల సంబంధముగా** ముందు ఒక ప్రమాణమును కలిగి ఉంటాయి . అది తనలో పోను పోను భేదిత ప్రమాణములుగా తనను విశిష్టీకరించుకుంటుంది.

A.Das spezifische Quantum

విశిష్ట పరిమాణము

1

(ఉదా : కాలు బట్టి , ఒక అడుగు ప్రమాణము)

ప్రమాణము , క్వాంటం యొక్క సాదా స్వీయ సంబంధము.తన స్వంత నిర్ధారణ తన యందే . ముందు అది అవ్యవహిత ప్రమాణముగా ఒక అవ్యవహితము, కావున ఏదో ఒక నిర్ధారిత క్వాంటం. దానికి చెందిన గుణము కూడా అంతగానూ అవ్యవహితము. ఈ రీతిన క్వాంటం ఎంతమాత్రమూ నిర్నిమిత్త హద్దు కాదు , తన-తో-తాను సంబంధపడే బాహ్యత్వము, కావున అదే గుణము. దీని నుండి భేదించి అది బయటకు పోదు. ఈ గుణము కూడా దాని నుండి బయటకు పోదు. అది సాదా స్వీయ సమానత్వము నకు మరలు నిర్ధారణ. అది నిర్ధారిత డాజైన్ తో ఒక్కటైనది. ఈ నిర్ధారిత డాజైన్ తన క్వాంటం తో ఒక్కటైనది.

2. మాస్ గురించి ఇప్పటికి లభించిన నిర్ధారమును ఒక వాక్యంలో చెప్పాలంటే : **ఏదైతే ఉన్నదో , ఉన్న సమస్తమునకు ప్రమాణము ఉన్నది**. డాజైన్ అంతటికీ

పరిమాణము ఉన్నది. ఈ పరిమాణము ఎట్వాస్ యొక్క నైజమునకు చెందినది. 218
అది దాని నిర్ధారిత నైజము మరియు దాని-లోనే-జైన్. ఎట్వాస్ ఈ పరిమాణము పట్ల నిర్నిమిత్తము కాదు. అది మారితే ఎట్వాస్ ఏదో అదే అయి ఉంటుంది, కానీ ఈ మార్పు దాని గుణమును మారుస్తుంది. క్వాంటం , ప్రమాణముగా లేని-కాని- హద్దు కావడం మానేసింది. ఇకనుండీ క్వాంటం , సంగతి యొక్క నిర్ధారము . సంగతి పై క్వాంటం ను పెంచవచ్చు లేక తగ్గించవచ్చు , దానితో సంగతి యొక్క నిర్ధారము నశిస్తుంది. .

3. ఒక ప్రమాణము , ఏదైతే సామాన్య అర్థంలో కొలమానము అయినదో, అది ఒక పరిమాణము. అది **తన-యందే నిర్ధారిత** ఐక్యత గా , బయటి అంకెకు ప్రతిగా మనం ఇష్టారీతి ఎంచుకున్నది. కాలి అడుగు వలె, అటువంటి ఐక్యత నిజంగానే తన-యందే నిర్ధారిత ఐక్యత కావచ్చు. కాలి అడుగు వంటి మౌలికమైన ప్రమాణాల విషయంలో ఇది నిజం. అది ఇతర వస్తువులకు కూడా కొలమానంగా వాడడం అన్నది బాహ్యమైనది. అది ఆయా వస్తువుల మౌలికమైన స్వంత ప్రమాణము కాదు. అలాగ భూమి యొక్క వ్యాసము, లేక పెండ్యులం యొక్క పొడుగు దాని-కదిగా విశిష్ట క్వాంటంగా తీసుకోవచ్చును. అయితే భూమి వ్యాసము లో ఎన్నవ వంతు లేక లోలకముపొడుగులో ఎన్నవ వంతుని కొలమానం గా వాడతామన్నది , ఏ లెక్కన ఆ కొలమానాన్ని తీసుకుంటామన్నది మన ఇష్టం. మళ్ళీ ఇతర వస్తువులకు సంబంధించి అట్టి కొలమానం బాహ్యం. ఈ వస్తువులు , సాధారణ ప్రత్యేక క్వాంటమును (పైన చెప్పిన) తిరిగి ప్రత్యేక విధముగా నిర్దిష్టం చేసుకొని, తద్వారా ప్రత్యేక వస్తువులు అయినాయి.

కావున వస్తువుల ప్రాకృతిక **ప్రామాణిక కొలమానము** గురించి మాట్లాడడం అవివేకం . అయినప్పటికీ సర్వసాధారణ ప్రామాణిక కొలమానమన్నది కేవలం బయటినుండి పోల్చడానికి ఉపయోగపడేట్టు ఒకటి ఉండాలి.

సాధారణ కొలమానమును ఇటువంటి పైపై అర్థములో **సాధారణ ప్రమాణముగా** తీసుకోవడం వలన, దానిని దేనికైనా వాడవచ్చు. అది మౌలికమైన ప్రమాణము కాజాలదు. అనగా వస్తువుల ప్రాకృతిక ప్రమాణము అందులో స్థాపింప బడలేదు. అనగా ప్రత్యేక వస్తువుల సహజ ప్రాకృతిక ప్రమాణము అందులో స్థాపింప బడలేదు.

కాబట్టి అందుచేత ఒక నియమం ప్రకారం , సాధారణ ప్రమాణం యొక్క
విశిష్టీకరణగా వస్తువు సాధారణ కాయం యొక్క ప్రమాణాన్ని తెలుసుకోవడం జరుగుతుంది. . ఇది కాక నిరపేక్షమైన ప్రామాణిక కొలమానమన్నది "**ఉమ్మడి**" ప్రయోజనాలకి మాత్రమే పనికొస్తుంది. దాని ప్రాముఖ్యత కూడా ఉమ్మడి కొలమానము గానే. అది, వస్తువు **యందు ఉన్నదీ** కాదు. ఉమ్మడి అంగీకారము ద్వారా "సాధారణ" మైనట్టిది.

4. అవ్యవహితమైన ప్రమాణము ఒక సాదా పరిమాణ నిర్ధారణ ఉదా: ఒక సహజ వ్యవస్థ యొక్క పరిమాణము, ఆ వ్యవస్థలో అంగముల ప్రమాణము. ఉనికిలో ఉన్న ప్రతీదీ ఫలానాగా ఉండాలంటే , డాజైన్ ను కలిగి ఉండాలంటే , దానికి ఫలానా పరిమాణం ఉంటుంది. దాని డాజైన్ పరిమాణముతో ముడిపడ్డది. (వట్టి)క్వాంటముగా అది నిర్నిమిత్త పరిమాణము. అది బాహ్య నిర్ధారానికి లోనవుతుంది . పెరుగవచ్చు , తరగవచ్చు. కానీ ప్రమాణముగా మాత్రం ప్రమాణము తన యందే క్వాంటమును కలిగినది. క్వాంటము యొక్క నిర్ధారాణా నిర్నిమిత్తతకు భిన్నముగా , ప్రమాణము క్వాంటం మార్పుల ను ఒక హద్దు లో పరిమితీకరిస్తున్నది.

5 ఇందువలన డాజైన్ పై పరిమాణ నిర్ధారణ రెండు విధాల ప్రభావము కలది . ఒక సారి క్వాలిటీతో ముడివడ్డ పరిమాణము. ఇంకొకసారి స్వేచ్ఛగా పెరిగి , తరగ గలిగిన క్వాంటం. దాని వలన ప్రమాణము కలిగినట్టి ఎట్వాస్ నశిస్తుంది . ఇలా నశించడం **అప్రతీక్షితము** అనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే ప్రమాణము గానీ , క్వాలిటీ గానీ మారకుండా కూడా పరిమాణము ను మార్చవచ్చును. పరిమాణపు మార్పుతో ప్రమాణము మారకుండా ఉండడమూ , ప్రమాణము మారడమూ అన్నవి సులభగ్రాహ్యము చేయడానికి "**క్రమక్రమముగా**" మార్పు జరుగున్నదన్న విశేషము జోడించబడింది (durch die *Allmählichkeit*). ఒక క్వాలిటీ నశించడం అన్నది **తెలియజెప్పటానికి** ఊహకు అందడానికి, కంటికి కట్టినట్లు ఉండటానికి "క్రమక్రమముగా" అన్న విశేషము ఉపయోగించబడుతోంది.

ఎందుకంటే క్వాంటం బాహ్యమని, తన నైజం ప్రకారం మారే హద్దు గలదనీ తిష్ఠితము. అందువలన స్వీయ విదితముగా మార్పు అంటే పరిమాణాత్మక మార్పుగా మాత్రమే

అర్ధమవుతుంది. కానీ దాని వలన అర్ధము కానిది , పరిమాణము మారుటతో 220
పాటు మౌలికముగా గుణము మారుట. శుష్కముగా చెప్పాలంటే ఒక డాజైన్ నుండి ఆ డాజైన్ లేని స్థితి అగుట. ఇది క్రమక్రమమైన మార్పు కాక వేరే నిర్ధారము. క్రమక్రమమైన మార్పు అంటే పెరుగుటయో లేక తరుగుటయో. అనగా పరిమాణమును ఏకపక్షముగా పట్టుకుని ఉండుట.

2

1. వట్టి పరిమాణములో మార్పు అనిపించేది గుణాత్మక మార్పు అవుతున్నదన్న

విషయం ప్రాచీనుల దృష్టిని ఆకర్షించింది. అది తెలియక పోవడము వలన వచ్చే గందరగోళాన్ని సామాన్య ఉదాహరణలతో ఎత్తి చూపారు. బట్టతల , కుప్ప అన్నవి అందరూ ఎరిగిన ఉదాహరణలు. మనిషి తాను వక్కాణించిన దానికి వ్యతిరేకమైన దానిని ఒప్పుకోవలసిన స్థితి ఎలా ఏర్పడుతుందో వివరిస్తూ అరిస్టోటల్ చెప్పిన ఉదాహరణ ఇది: తల మీద **ఒక వెంట్రుక** తీస్తే బట్టతల అవుతుందా ? గుర్రం తోక నుండి ఒక వెంట్రుక లాగితే మొండి తోక అవుతుందా? ధాన్యపు కుప్ప నుండి ఒక గింజ తీస్తే అది రాశి కాకుండా పోతుందా? ఈ ప్రశ్నలో ఉన్న సూక్ష్మాన్ని గ్రహించకుండా ఇచ్చే సమాధానం – ఒకటే తీసి వేసాం కాబట్టి , పరిమాణములో అల్పాతి అల్పమైన మార్పు జరిగింది కాబట్టి (బట్ట తల కావడం కానీ , కుప్ప కాకుండా పోవడం జరగదు) ఏమీ మారదు అని. కానీ పైన చెప్పినట్లు ఒక్క వెంట్రుక , ఒక్క గింజ పదే పదే తీసివేస్తూ పోయాము అనుకోండి. ప్రతి సారీ ఒకటే తీసివేయబడ్డది. చివరకు "గుణం" లో మార్పు కనబడుతుంది. బట్ట తల అవుతుంది. ధాన్య రాశి రాశి కాకుండ పోతుంది. ఇక్కడ మనిషి గమనించని విషయం ఏమిటంటే, పదే పదే జరగటము వలన , వాటికవి అల్పమైన పరిమాణములైనా , అవన్నీ "**జమ**" అయితాయి ((ఉన్న సంపద లోంచి జరిగే చిన్న చిన్న ఖర్చులలాగా)) ఈ పరిమాణ మొత్తము, గుణాత్మక మొత్తము అవుతుంది. జుట్టు ఉన్న తల , బట్ట తల అవుతుంది. ధాన్యపు రాశి రాశి కాకుండా పోతుంది, డబ్బుల సంచీ ఖాళీ అవుతుంది.

2.దీని ఫలితం మనకు తికమక. మన ముందే వైరుధ్యం. కానీ ఇది సోఫిస్టు కుయుక్తివాదం కాదు. అనగా వైరుధ్యం మన వక్రీకరణ కాదు. తప్పంతా మన చైతన్యానిది. తప్పు , పరిమాణాన్ని హద్దు కు అతీతముగా స్వీకరించడం. ఒక

నిర్దిష్టమైన అర్థములో దానిని ఒకదాని పరిమాణముగా భావించడం. ఈ
భావన గందరగోళానికి దారితీస్తుంది. కానీ చివరకు సత్యము మనకు తేటపరచేది ఏమంటే పరిమాణము ప్రమాణము యొక్క తృటి, పరిమాణము గుణాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది-అని. మనము కాచిత్-గ్రహీత క్వాంటం నిర్ధారణ నే ఏకపక్షముగా పట్టుకుని ఉండడం తప్పనితేలి తిరస్కరించబడుతుంది .ఈ విషయములో (అపోహలు, దిద్దుబాట్లు) మలుపులన్నీ వృధా చమత్కారము కాదు. ఆలోచనలలో ఎదురయ్యే బాహ్య అవతరణల పట్ల, దర్శితముల పట్ల చైతన్యానికి గల ఆసక్తికి తార్కాణం ఇదంతా.

3. క్వాంటము నిర్ధారణాతీతమైన హద్దు గలదని అనుకున్న తరువాత , డాజైన్ పై ఆ వైపు నుండి అనూహ్యముగా దాడి జరిగి డాజైన్ నశించింది. ఇది సంగ్రాహ్యములో నున్న మెలిక. ఎటువైపు క్వాలిటీకి పాత్ర లేనట్టు ఉంటుందో ఆ వైపును డాజైన్ కు నిర్ణాయకం చేయడం సంగ్రాహ్యములో నున్న **చమత్కారం**. దీనికి ఇంకొక ఉదాహరణ : ఐశ్వర్యముగా భావించే రాజ్య విస్తరణ, చివరకు రాజ్యము నకు దురదృష్టంగా పరిణమిస్తుంది,మనుషుల సిరిసంపదలు మనుషులని కృంగదీస్తాయి.

3

ప్రమాణము దాని అవ్యవహితత్వము లో ఏదో ఒక పరిచిత గుణము దానికే ప్రత్యేకమైనట్టి ఒక పరిమాణము గలది. క్వాంటం నిర్నిమిత్త హద్దుగా ఉండే పార్శ్వం ప్రకారం గుణం మారకుండా, పరిమాణము ఎక్కువ అవచ్చు తక్కువ అవచ్చు. క్వాంటం యొక్క ఇంకొక పార్శ్వం ప్రకారం అది గుణాత్మకం, విశిష్టం . ఈ పార్శ్వాలు భేదితములు. రెండూ ఒకే దాని పరిమాణనిర్ధారములు. కానీ అవ్యవహితత్వంతో మొదలు ప్రమాణం అయిన దాని ప్రకారం ఈ భేదాన్ని అవ్యవహితంగా తీసుకోవాలి. ఈ రెండు పార్శ్వములు ఈ ప్రకారం వేరు వేరు అస్తిత్వాలు కలవి. ప్రమాణము యొక్క అస్తిత్వము, ఏదైతే తన యందు నిర్ధారిత పరిమాణమో, అది మారి పరివర్తనం చెందే బాహ్య పార్శ్వం తో కలిగి యున్న సంబంధం ఏమంటే దాని నిర్నిమిత్తత యొక్క లుప్తనము మరియు **విశిష్టీకరణము**.

A. Spezifizierendes Maß
విశిష్టీకరించే ప్రమాణము

విశిష్టీకరించే ప్రమాణము అన్నది

1 ముందు అది నియమము. వట్టి క్వాంటము కు బాహ్యముగా , ప్రమాణము. 222

2. విశిష్ట పరిమాణము. అది బాహ్యమైన క్వాంటమును నిర్ధారించగా ఫలితము.

3. రెండు వైపులూ గుణములై , విశిష్ట పరిమాణనిర్ధారణలు పరస్పరం సంబంధపడుట , **ఒక** ప్రమాణముగా.

a. Die Regel

నియమము

నియమము లేక ప్రామాణిక కొలమానము. అనగా తన యందే నిర్ధారితమైన పరిమాణము. అది క్వాంటము కు ప్రతిగా "ఒక్కటి". అది ఒక ప్రత్యేకమైన "ఉనికి". అది నియమముగా ఒక ఎట్వాస్. అది ఇంకొక ఎట్వాస్ ను కొలుస్తుంది. కొలతగా అంకె- అన్ని "ఒకటు" లతో కూడినది కొలత. కొలవడము అనగా **బాహ్యముగా పోల్చుట** (ఇంకొక ఎట్వాస్ ను కొలమానముతో). ఒక్కటి - అని తీసుకున్నదే మన ఇష్టానుసారము తీసుకున్న పరిమాణము. అట్టి కొలమానమును కూడా ఇంకొక అంకె గా నిగమించవచ్చును (ఒక అడుగును , 12 అంగుళములుగా). అయితే ప్రమాణమన్నది బాహ్యమైన నియమమే కాదు, నిర్దిష్ట నియమముగా తన యందే తాను తన అన్యమైన ఒక క్వాంటంతో సంబంధపడునది

b. Das spezifizierende Maß

విశిష్టీకరించే ప్రమాణము

1 ప్రమాణము **బాహ్య** పరిమాణము యొక్క విశిష్ట నిర్ధారణ. బాహ్య పరిమాణము నిర్నిమిత్తమైనటువంటిది , ఇప్పుడు బాహ్య పరిమాణము ఒక అన్య అస్తిత్వము పై తిష్ఠితము , ప్రమాణము అన్న ఎట్వాస్ నందు తిష్ఠితము. ఇలా బాహ్య పరిమాణముపై తిష్ఠించినది క్వాంటమే. కానీ గుణాత్మకమైన క్వాంటం అయిన ప్రమాణము నుండి భేదితము. గుణాత్మక పరిమాణము ఇక్కడ నిర్ధారకము. బాహ్యపరిమాణము కేవలము నిర్నిమిత్తము, బాహ్య క్వాంటము. ఎట్వాస్ తన పై అన్యము-వలన-జైన్ అన్న ఇటువంటి పార్శ్వమును తనపై కలిగి యున్నది. అది నిర్నిమిత్తముగా పెంచ వచ్చును, తగ్గించ వచ్చును కోవకి చెందినది. ఆ స్వతహాగా కొలిచేది ఎట్వాస్ యొక్క గుణము. ఆ

గుణమునకు ఇంకొక ఎట్వస్ యొక్క గుణము ప్రతిగా నిలబడుతున్నది. రెండవ 223 ఎట్వస్ సాపేక్షంగా ప్రమాణ రహిత క్వాంటం . మొదటిది కొలిచేదిగా నిర్ధారితము.

2. ఎట్వస్ పై , అది తనలోనే ప్రమాణము అయిన పర్యంతము,పరిణామములో మార్పు దాని గుణము పై ఆపాదమవుతుంది. అట్లని అంకెలలో ఆ పరిమాణ మార్పు కాదు. దాని ప్రమాణము అంకెలలో మార్పుకి విరుద్ధంగా ప్రతిక్రియిస్తుంది. ప్రమాణము అంకెల మొత్తానికి వ్యతిరేకంగా "తీవ్రత్వం"గా ప్రతిక్రియిస్తుంది. అంకెలని తనదైన విధంగా స్వీకరిస్తుంది. అది బాహ్యంగా తిష్ఠితమైన మార్పును, మార్చుతుంది. ఆ క్వాంటం ను అన్యమును చేసి, ఈ విశిష్టీకరణము ద్వారా , ఈ బాహ్యత్వంలో తన-వలన-తాను-జైన్ అని చూపిస్తుంది. ఇలా **విశిష్టముగా తీసుకున్న** మొత్తమే ఒక క్వాంటం. అది అన్యము పై లేక తనపై కేవలము బాహ్య మొత్తముగా ఆధారపడి ఉన్నది. కావున విశిష్టీకృతమైన మొత్తం కూడా పరివర్తనా శీలము కలది.కానీ ఒక క్వాంటంగా అని కాదు. స్థిరముగా విశిష్టీకరించిన ఒక దానిపై బాహ్య క్వాంటం వలె. మాస్/ప్రమాణము దాని డాజైన్ ను ఒక **సంబంధముగా** కలిగి యున్నది. విశిష్టము అన్నది స్థూలముగా సంబంధము యొక్క "**విశేషము**"(der *Exponent* dieses Verhältnisses).

3. **వ్యాపిత** పరిమాణము, **తీవ్ర** పరిమాణము లలో **అదే ఒకటే** క్వాంటము ఒకసారి వ్యాపితముగానూ , ఒకసారి తీవ్రత గానూ ఉంటుంది. ఈ బేధము వలన అసలు క్వాంటము లో మార్పు లేదు. వ్యాపిత , తీవ్ర పరిమాణములు బాహ్య నమూనాలు. పైన వివరించిన విశిష్ట ప్రమాణము లో , క్వాంటము ఒక సారి అవ్యవహిత పరిమాణముగానూ , ఇంకొక సారి అది సంబంధోపరి-విశేషము ద్వారా ఇంకొక సంఖ్యగానూ మారుతుంది.

4

విశిష్టము అన్న విశేషము , ఒక స్థిర క్వాంటం అయి ఉండాలి అనిపిస్తుంది. గుణాత్మకము మరియు బాహ్యము అని నిర్ధారించిన సంబంధము యొక్క విశేషముగా అది స్థిర క్వాంటం అయి ఉండాలి అనిపిస్తుంది.కానీ అది బాహ్య క్వాంటం తప్ప ఇంకేమియు కానిది. ఇక్కడ విశేషము కింద గుణాత్మకం యొక్క తృటి మాత్రమే అని అర్థం చేసుకోవాలి. క్వాంటం దానిని విశిష్టము చేయాలి. క్వాంటం యొక్క అంతర్గత గుణాత్మకం , ఇంతకు పూర్వం వివరించినట్లు, **ఘాత-నిర్ధారము** మాత్రమే.

అటువంటిదానితో సంబంధము ఏర్పడాలి. అటువంటి ఘాతము , అంతర్వర్తిత
నిర్ధారము కలిగి బాహ్యముగా నిర్మితమైనట్లున్న క్వాంటమునకు ప్రతిగా నిలబడుతుంది. ఇది తన అంకెలుగా ఒకట్లను తన సూత్రంగా కలిగి యున్న వాటితో కూడి యున్నది . అది దాని అంతర్వర్తిత-నిర్ధారణా-జైన్. అంకెలుగా ఒకట్ల సంబంధము బాహ్యమైనది.అవ్యహిత క్వాంటం పరివర్తనాశీలం అనీ , అది దాని నైజమనీ నిర్ధారితము. అటువంటి అంకెల ఒకటి, మరొకటి ముందుకు వస్తున్నకొలదీ ఈ సంబంధము కొనసాగుతుంది. బాహ్య క్వాంటం అంకగణిత శ్రేణి ప్రకారం తనను మార్చుకుంటుంది. ప్రతిగా గుణాత్మక ప్రమాణము యొక్క విశిష్టీకరణ ప్రతిక్రియ ఇంకొక శ్రేణిని తీసుకొస్తుంది. ఈ శ్రేణిలోనివి మొదటి శ్రేణిలోనివాటితో సంబంధము కలిగి వాటితో పాటు పెరుగుతాయి, తరుగుతాయి. కానీ సంఖ్య అయిన విశేషము ప్రకారము కాదు. ఒక ఘాత నిర్ధారము ప్రకారము.

[ఉదాహరణ : వేడిగా ఉన్న వస్తువు ఏ లెక్కన చల్ల బడుతుంది అన్నది న్యూటన్ కూలింగ్ లా ద్వారా వ్యక్తము. బయటి ఉష్ణోగ్రత , వస్తువు ఉష్ణోగ్రత ల మధ్య సంబంధము ఇక్కడ క్వాంటము లో మార్పు. అనగా వేరు వేరు ఉష్ణోగ్రతలు . సమయము , ఇవి అంక శ్రేణి లో ఉంటాయి.

కాని వాటి సంబంధము ఇంకొక శ్రేణి లో ఉంటుంది. అది ఘాత సంబంధములో ఉండెడి శ్రేణి.(e−kt)

T(t)=TS+(T0−TS)e−kt]

రెండు పార్శ్వముల సంబంధము గుణములుగా

1

క్వాంటం యొక్క గుణాత్మక పార్శ్వం, అనగా తనయందే నిర్ధారితమైన పార్శ్వం - మాస్ , బాహ్య పరిమాణాత్మక పార్శ్వంతో కేవలం సంబంధములో ఉన్నట్లు ఉన్నది. అట్టి బాహ్య పరిమాణమును **విశిష్టీకరించడం** అంటే దాని బాహ్యత్వాన్ని లుప్తం చేయడం, దేనిద్వారా క్వాంటం యథాతథంగా ఉన్నదో దానిని విశిష్టీకరించడం. దానిని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి , దాని నుండి ప్రారంభం. కానీ ఇది గుణము నుండి (ప్రమాణము నుండి) గుణాత్మకంగా భేదితమై ఉన్నది. ఈ రెండిటి భేదము స్థూలంగా జైన్ యొక్క **అవ్యవహితత్వమే**. మాస్/ ప్రమాణము ఇంకనూ అవ్యవహితత్వంలోనే ఉన్నది. కావున రెండు పార్శ్వాలూ గుణాత్మకంగా పరస్పర వ్యతిరేకం. ఒక్కొక్కటి దానికది ఒక డాజైన్. ఒకటేమో , మొదలు కేవలం ప్రాకారకమైనది , తన యందు అనిర్ధారిత క్వాంటం, ఒక ఎట్వస్ యొక్క క్వాంటం అది మరియు దాని గుణము. ఆ గుణము మరియు క్వాంటం యొక్క సంబంధము ప్రమాణము అని నిర్ధారితము. అదే విధముగా ఈ గుణాత్మకముల నిర్దిష్ట పరిమాణము కూడా నిర్ధారింపబడినది.

ఈ గుణములు ప్రమాణ-నిర్ధారము ప్రకారము పరస్పర సంబంధములో ఉన్నాయి. ప్రమాణ-నిర్ధారము వాటి విశేషము.కాని అవి అంతర్వర్తితంగా , ప్రమాణము యొక్క **దాని-వలన-అది-జైన్** యందే పరస్పరం సంబంధితములు. క్వాంటం దాని ద్వంద్వ-జైన్ గా బాహ్యము, విశిష్టము అయి ఉన్నది. ప్రతీ భేదిత పరిమాణము ఈ ద్వి-నిర్ధారమును తన యందు కలిగి యున్నది. మరియు అన్యము వలన అవరోధించబడి ఉన్నది. అందులోనే గుణములు నిర్ధారితములు. అవి ఒకదానికొకటి జైన్-అవుచున్న డాజైన్ మాత్రమే కాదు, అవి అవిభక్తంగా తిష్ఠితములు. వాటి యందు బంధించబడి యున్న పరిమాణ నిర్ధారణ ఒక గుణాత్మక ఐక్యత. **ఒక్క** ప్రమాణ నిర్ధారము , అందులో అవి వాటి సంగ్రాహ్యము ప్రకారము దాని యందు కూడి ఉన్నవి. కావున ప్రమాణము **తన యందే** పరిమాణాత్మక సంబంధము , రెండు గుణముల పరిమాణాత్మక సంబంధము.

1 ప్రమాణములో , **పరివర్తనము చెందే పరిమాణమన్నది** వెసనీయముగా నిర్ధారమై ప్రకటమవుతుంది. ఏమంటే అది క్వాంటం లుప్తమైనదిగా. ప్రమాణము ఎంతమాత్రమూ అది ఏద్రై ఉండాలో ఆ క్వాంటం కాదు. దానికి బదులు అది క్వాంటమూ మరియు ఇంకేదో అన్యమైనదీ కూడా. ఈ అన్యము గుణాత్మకము . నిర్ధారించినట్లు అది ఘాత-సంబంధము తప్ప వేరు కాదు. అవ్యవహితమైన ప్రమాణములో ఈ పరివర్తనము తిష్ఠితము కాలేదు. అదేదో ఒక క్వాంటం మాత్రమే. అది ఒక గుణానికి ముడివడి ఉంది. ఇంతకు ముందటి మాస్ గా/ప్రమాణంగా విశిష్టీకరించడంలో , కేవల బాహ్య క్వాంటమును గుణాత్మకము ద్వారా పరివర్తినము చేయుట పై రెండు పరిమాణనిర్ధారణల భేదము. అందుచేత స్థూలముగా ఉమ్మడి బాహ్యక్వాంటం పై ,ప్రమాణముల బాహుళ్యము తిష్ఠితమగుచున్నది. క్వాంటం మొదలు తనను డాజైన్-అయే ప్రమాణముగా తనను ప్రదర్శించుకుంటుంది. క్వాంటం తన నుండి తన భేదములో చూపెట్టుకుంటుంది. అది ఒకటే (ఉదా: మాధ్యమం యొక్క అదే ఉష్ణోగ్రత) కానీ వేరు వేరు గా కూడా . గుణాత్మక డాజైన్ (ఉన్న కాయములలో వేరు వేరు ఉష్ణోగ్రతలు) ప్రకటమవుతుంది. వేరు వేరు గుణములలో -వేరు వేరు కాయములలో , ఈ వేరు వేరు క్వాంటముల భేదము వలన ప్రమాణము యొక్క ఇంకొక నమూనా వెలువడుతుంది. అనగా రెండు వైపులు, గుణాత్మక- నిర్ధారిత క్వాంటములు ఒక దానితో ఒకటి సంబంధ పడతాయి. దీనిని **వాస్తవీకరణం చెందిన ప్రమాణము** అనవచ్చు.

2. స్థూలముగా పరిమాణము ఒక పరిమాణముగా పరివర్తనం చెందునది. ఏమంటే దాని నిర్ధారణ ఒక హద్దుగా ఉంటుంది. ఆ హద్దు లేనిది. పరివర్తనం ఏదో ఒక ఫలానా క్వాంటం ది. దాని స్థానంలో అన్యము తిష్ఠితం అవుతుంది. సత్యంగా పరివర్తనం అంటే యథాతథంగా క్వాంటం యొక్క పరివర్తనమే. ఉన్నత స్థాయి గణితంలో పరివర్తనా శీలమైన పరిమాణమును గురించి ఆసక్తికర నిర్ధారములు ఉన్నాయి. కేవలం ప్రాకారకమైన **పరివర్తనాశీలత** వద్ద నిలిచిపోకుండా , సామాన్య సంగ్రాహ్య-నిర్ధారముకాక ఇంకనూ అన్యమును గణితం స్వీకరిస్తోంది. ఆ ప్రకారం **క్వాంటం యొక్క అన్యము** కేవలం

గుణాత్మకమే . మారే పరిమాణము యొక్క నిజమైన నిర్ధారము , గుణాత్మకమనీ,   227
ఘాత సంబంధమనీ ముందే తెలుసుకున్నాము. ఈ మారే పరిమాణం లో **తిష్ఠితమైనదే**మంటే క్వాంటం అది ఉన్నదున్నట్టుగా కాదు , దాని అన్య నిర్ధారమైన గుణాత్మకం ప్రకారం పరిగణించదగ్గది అని.

3

పరస్పర ప్రవర్తన లో ఉన్న ఈ పార్శ్వములు వాటి కాచిత్-గ్రహీత పక్షముననుసరించి అవి గుణములన్న రీతిలో ఏదో ప్రాముఖ్యత కలిగి ఉండాలి ఉదా: కాలము, అంతరీక్షముననుసరించి. వాటి ప్రమాణ-సంబంధములో పరిమాణ నిర్ధారణలుగా ముందు తీసుకోబడతాయి. అందులో ఒకటి సంఖ్య. అది బాహ్యమైన అంకగణిత శ్రేణిలో పెరుగుతుంది తగ్గుతుంది. అన్యమైనది ఒక అంకె. అది , తనకు ఐక్యత అయిన దాని ద్వారా నిర్దిష్టంగా నిర్ధారితము. ఇందులో ఒక్కొక్కటి ప్రత్యేక గుణము అయి ఉంటే, వాటి మధ్యా ఏ భేదమూ ఉండి ఉండదు. వాటి పరిమాణనిర్ధారమును బట్టి కేవలం బాహ్య పరిమాణములుగానూ , పరిమాణ విశిష్టీకరణలోనూ అవి మారుతున్నట్లు తీసుకోబడతాయి. కానీ అవి పరస్పరం ప్రవర్తించుట వర్గమూలం గానో వర్గముగానో అయితే , వాటి పెరుగుట తరుగుట బాహ్యంగా అంకగణిత శ్రేణిగా పోయినా , వర్గము లేక వర్గమూలముగా పోయినా తుల్యం గానే ఉంటుంది.

4

కానీ గుణములు పరస్పరము అనిర్ధారిత విభిన్నములు కావు, వేరు వేరు కావు. ప్రమాణము యొక్క తృటులుగా వాటి యందు వాటి గుణత్వీకరణము ఉండి ఉండాలి.

క్వాలిటీ యొక్క సమీప నిర్ధారణ ఇలాగ ఉంటుంది. దాని ఒక నిర్ధారణ **వ్యాపితము**, దానిపైననే గల బాహ్యత్వము. దాని అన్యము **తీవ్రము**, తన-లోనే-జైన్-అయేది, మొదటి దాని నెగెటివ్. పరిమాణాత్మక తృటుల నుండి ఆ అంకె ఈ ఐక్యతకు చెందుతున్నది. సాదా అనులోమ సంబంధములో అది విభజితము, ఇది విభజించునది, విశిష్టీకరణలో సంబంధములో అది ఘాతము , ఇది ఘాత-మూలముగా తీసుకోబడుతుంది.
ఇక్కడ మాత్రం బాహ్య క్వాంటం పై ప్రతిఫలించడం జరుగుతుంది (యాదృచ్చికంగా ,

అనుభవం బట్టి తీసుకున్న పరిమాణ నిర్ధారణ). అనగా మార్పు బాహ్యంగా
అంకగణిత శ్రేణిగా తీసుకోబడుతుంది. కావున ఐక్యత , తీవ్రత అన్న పార్శ్వం ఇటువైపు ఉన్నది . ఇందుకు భిన్నంగా బాహ్యమైన వ్యాపిత పార్శ్వము ఇంకొక పంక్తిగా పరివర్తనము చెందుతూ నిలుస్తుంది.

అనులోమ సంబంధము (స్థూలముగా వేగములో వలె వేగము = దూరము/ కాలము)
దీనంతటికి సంబంధించి , అస్తిత్వము లేని, ప్రాకారకమైనదీ మాత్రమే , కాచిత్-గ్రహీత ప్రతిఫలనమునకు కుదింపబడినది.

5

ఘాతమూలము మరియు ఘాతము సంబంధములో
(దూరము= వేగపరివర్తనము . కాలము ^ 2) మూలము అనుభవాధారిత క్వాంటంగా, అంకగణిత శ్రేణిలో కొనసాగేది, అన్య పార్శ్వం మాత్రము విశిష్టముగా తీసుకున్నది , ఉన్నతమైనది, సంగ్రాహ్యోచితంగా పరిమాణము యొక్క గుణత్వీకరణము, సంగ్రాహ్య-వాస్తవీకరణము. ఇటువంటి సంబంధములో ఉన్న రెండు పార్శ్వములు ఉన్నత ఘాతనిర్ధారములో ఉన్నవి దూరము ^**3**= వేగపరివర్తనము . కాలము ^ **2**

ప్రమాణములో దాని-వలన-అది-జైన్

1

1. ఒక ప్రమాణనిర్ధారణ యొక్క తృటులు , గుణాత్మక నైజమున్న నిర్ధారణము. అయితే గుణములు మొదలు ఇంకనూ అవ్యవహితముగా ఉన్నవి.అవి వేరు వేరు అని **విడి విడిగా** తిష్ఠితములు. అవి పైన సంబంధములో లేవు. వాటి పరిమాణ నిర్ధారములు ఉన్న సంబంధములో లేవు. పరిమాణ నిర్ధారముల విషయానికొస్తే , అవి ఉన్న ఘాత నిర్ధారణ సంబంధములో **తప్ప** వాటికి డాజైన్ అంటే అర్ధం లేదు. కాబట్టి గుణాత్మకము తానుగా తెరమరుగై లేదు. విశిష్టీకృత పరిమాణనిర్ధారణగా తెరమరుగై ఉన్నది. పరిమాణ నిర్ధారణ పై గుణము తిష్ఠితము (మాత్రమే) అన్నట్లుగా ఉంటుంది . దానికది **అవ్యవహిత గుణము** అన్నట్లు, పై దానికి బాహ్యముగా ఉన్నట్లు ఉంటుంది . పరిమాణము వాటి వలన భేదములో తిష్ఠితము. పై రెండిటి ఒకదానితో ఇంకొకదాని సంబంధమునకు బయట , పరిమాణము దాని వలన అదిగా ఉన్న డాజైన్ కలది . కావున కాలము, అంతరిక్షము విశిష్టీకరణమునకు బయట చెలామణీ అయ్యేవి అన్నట్లుగా ఉంటుంది . ఆ విశిష్టీకరణమును అవి కాలము అంతరీక్షముల పరిమాణనిర్ధారణగా, పతనము అన్న చలనములో అనగా నిరపేక్ష స్వేచ్ఛా పతనములో, కలిగి యున్నవి. స్థూలముగా అంతరీక్షముగా , స్థూలముగా కాలముగా, అంతరీక్షము దానికదిగా ఉన్నదై, కాలమునకు బయట, కాలము లేకుండా కొనసాగునదై, కాలము దానికది అంతరీక్షము లేకుండా ప్రవహించునదై ఉండుటగా కాక, అవి పై సంబంధములో ఉన్నవి.

2. గుణాత్మకము యొక్క ఈ అవ్యవహితత్వము , విశిష్టీకృత ప్రమాణ-సంబంధమునకు ప్రతిగా ఎలాగ ఉన్నదో అంతగానూ **పరిమాణాత్మక అవ్యవహితత్వము**, మరియు వాటి సంబంధము పట్ల పరిమాణత్మకమునకు గల నిర్నిమిత్తత ఈ సంబంధమునకు వ్యతిరేకతతో ముడిపడి ఉన్నది. అవ్యవహిత గుణము ఒక **అవ్యవహిత క్వాంటం** ను మాత్రమే కలిగి యున్నది. విశిష్టీకృత ప్రమాణము కూడా బాహ్య మార్పు పార్శ్వమును కలిగి

యున్నది. ఆ మార్పు కేవలం అంకగణిత శ్రేణిగా సాగుతుంది. కానీ విశిష్టీకృత
ప్రమాణము ఆ మార్పు వలన చెదరదు. ఆ మార్పు బాహ్యము మరియు అనుభవాధారిత పరిమాణనిర్ధారణకి మాత్రమే చెందునది. పరిమాణము, గుణము అట్లు విశిష్ట ప్రమాణమునకు బయట తోచేవి, అవి విశిష్టప్రమాణ సంబంధములో కూడా ఉంటాయి. అవ్యవహితత్వము వాటి ఒక తృటి, అవి ప్రమాణమునకు చెందినవి. అలాగే అవ్యవహిత గుణములు కూడా ప్రమాణమునకు చెందినవి. అవికూడా సంబంధములో ఉండేవి. పరిమాణ నిర్ధారము బట్టి ఒక సంబంధములో ఉన్నవి. అది విశిష్టీకరణలో ఘాత-సంబంధము, విశిష్టీకరణకు బయట కేవలం అనులోమ సంబంధమూ మరియు అవ్యవహిత ప్రమాణమూను. ఈ ఫలితము మరియు వాటి సంబంధము ముందు ఇవ్వబడతాయి.

2

1 అవ్యవహిత నిర్ధారిత క్వాంటం , విశిష్టమైన ప్రమాణము తో బాహ్యముగా సంబంధములో నున్నది. ప్రమాణము అన్న తృటి తన యందు సంగ్రాహ్యసంబంధములో పునాది కలిగి ఉన్నప్పటికీ అవ్యవహిత క్వాంటం విశిష్ట ప్రమాణముతో బాహ్యముగా సంబంధములో ఉన్నది. దీనితో తిష్ఠితమైన అవ్యవహితత్వము, గుణాత్మక ప్రమాణ నిర్ధారణ యొక్క నెగేషన్ అవుతుంది.ముందుగా ఇవే ప్రమాణనిర్ధారము పార్శ్వములుగా ప్రత్యక్షమవుతాయి. కావున పార్శ్వములుగా అవి స్వతంత్ర గుణములుగా తోస్తాయి. అటువంటి నెగేషన్ (గుణాత్మక ప్రమాణనిర్ధార నెగేషన్) మరియు అవ్యవహిత- పరిమాణనిర్ధారణ కు మరలుట గుణాత్మక నిర్ధారిత సంబంధములో ఉన్నది. భేదితముల సంబంధము **ఒక నిర్ధారణ** అయినంత పర్యంతము, పరిమాణాత్మక నిర్ధారణ అయిన పర్యంతము , అవ్యవహిత పరిమాణ నిర్ధారణ , గుణాత్మక నిర్ధారిత సంబంధములో ఉన్నది. అది ఇక్కడ పరిమాణములో, సంబంధనిర్ధారముతో భేదితముగా , క్వాంటము.
గుణాత్మకముగా భేదితములైన పార్శ్వముల నెగేషన్ గా , ఈ విశేషము ఒక తన-వలన-తాను-జైన్ , సాదా నిర్ధారిత-జైన్. కానీ అటువంటి తన-వలన-తన-జైన్ కేవలము అంతర్వర్తితము, డాజైన్ గా. డాజైన్-గా ఒక సాదా , అవ్యవహిత క్వాంటం, ప్రమాణము యొక్క పార్శ్వముల సంబంధముగా విశేషము. ఈ సంబంధము నేరుగా తీసుకున్నద్రై, కానీ

ప్రమాణము యొక్క పరిమాణాత్మకంలో స్థూలముగా అనుభవాధారితంగా
దర్శితమయ్యే ఐక్యత.
వస్తువు పతనం లో ప్రయాణించిన అంతరీక్షము , కాలము యొక్క వర్గముతో సంబంధములో నున్నది. దూరము= వేగవర్ధనము . కాలము ^2 (s = a t^2)
ఇది విశిష్టముగా నిర్ధారించిన ఘాత సంబంధము , అంతరిక్షానికి,కాలమునకు మధ్య.
అన్య సంబంధము ప్రత్యక్ష అనులోమ సంబంధము. అందులో కాలము , అంతరీక్షము పరస్పరం నిర్నిమిత్తమైన గుణములుగా సంబంధములో ఉన్నాయి. మొదటి క్షణమునుండి అంతరీక్షముతో సంబంధమై ఉండాలి. అదే గుణకము అన్ని తదనంతర క్షణాలలోనూ. విశిష్టీకృత ప్రమాణము ద్వారా నిర్ధారితమైన అంకె , **ఐక్యతగా** మామూలు క్వాంటం. ఆ అనులోమ సంబంధానికి అది విశేషము గా చెల్లుబాటవుతుంది. అనులోమ సంబంధము **ఊహకి అందే** ప్రాకారక దోషభూయిష్టం. సంగ్రాహ్యము ద్వారా విశిష్టీకృతమైన నిర్ధారిత వేగానికి చెందినది కాదు. ఇక్కడ   అటువంటి వేగము లేదు. పైన చెప్పిన, వస్తువు **ఒక క్షణాంతంలో** పొందవలసిన వేగం కూడా లేదు. అది పతనం లో **మొదటి కాల-తృటికి** అపాదించేది. కానీ ఈ కాల-తృటి అన్నది కూడా భావించిన ఐక్యత. అటువంటి అణుమాత్రమైనవాటికి డాజైన్ లేదు. చలనము యొక్క ప్రారంభానికి , ఏదైతే సూక్ష్మత ముందు కల్పింపబడినదో, దానితో ఏమీ తేడా రాదు. అది కూడ ఒక పరిమాణమే, పతన-చలనం యొక్క సూత్రం ద్వారా విశిష్టీకరించిన పరిమాణము.
గురుత్వాకర్షణ బలానికి ఆ సాదా క్వాంటం అపాదించబడినది. అనుభవాధారిత క్వాంటం అది. కావున ఈ బలం, విశిష్టీకరణ తో (ఘాత-నిర్ధారణతో) ఎట్టి సంబంధము కలిగి ఉండదు. ప్రమాణనిర్ధారానికి విలక్షణమైనదైన దానితో సంబంధము ఉండవలసినది,కానీ కలిగి ఉండదు. అవ్యవహిత తృటిలో , పతన చలనములో ఒక కాల-యూనిట్ కు (ఒక సెకండ్ , మొదటి సెకండ్) 15 అంతరీక్ష యూనిట్లు (అడుగులు) చెందుతాయి . ఈ అవ్యవహిత తృటి ఒక **అవ్యవహిత ప్రమాణము**. మనిషి అవయవాల ప్రమాణ-పరిమాణాలూ , గ్రహాల దూరాలు, గ్రహాల వ్యాసాలు ప్రమాణ-పరిమాణములైనట్లు , పై అవ్యవహిత తృటి అవ్యవహిత ప్రమాణము.

గుణాత్మక ప్రమాణనిర్ధారములో కాక, అటువంటి ప్రమాణముల నిర్ధారము
అన్యక్షేత్రంలో జరుగుతుంది. ఇక్కడ పతన సూత్రములో నిర్ధారము ఉన్నది. అయితే అటువంటి **సంఖ్యలు**, ఏవైతే అవ్యవహితముగా, అనుభవాధరితముగా తోచే సంఖ్యలు , ప్రమాణానికి చెందినా అనుభవాధారితములని తోచేవాటి గురించి , శాస్త్రములు నిర్ణయాత్మకంగా ఏమీ తేల్చలేదు. ఇక్కడ మనం ఈ సంగ్రాహ్య నిర్ధారణతో మాత్రమే వ్యవహరించాలి. అదేమంటె : అనుభవాధారిత కారణాంకము (లేక గుణకము) ప్రమాణ నిర్ధారములో **తన-వలన-తాను-జైన్** అవుతుంది. కానీ అది తన-వలన-తాను-జైన్ యొక్క తృటి మాత్రమే, అది **అంతర్వర్తితమై**, అవ్యవహితమై ఉన్నంత పర్యంతము.
ఇక అన్యమైనది , ఈ తన-వలన-తన-జైన్ యొక్క **అభివృద్ధి చెందగా** ఏర్పడినది. అది పార్శ్వముల విశిష్ఠ ప్రమాణ నిర్ధారణ. గురుత్వాకర్షణ పతన సంబంధములో , ఏ పతనమైతే నిజానికి సగం నిబంధితము, సగం మాత్రమే స్వేచ్ఛా చలనమో, గురుత్వాకర్షణ మాత్రం రెండవ తృటి ప్రకారము ప్రాకృతిక శక్తి అని పరిగణింప బడుతుంది. కాలము, అంతరీక్షము యొక్క నైజము ద్వారా గురుత్వాకర్షణ సంబంధము నిర్ధారితము. కావున గురుత్వాకర్షణలో ఆ విశిష్టీకరణము, అనగా ఘాతసంబంధము, ఉంటుంది. సాదా అనులోమ సంబంధము , కాలము - అంతరీక్షములతో కేవల యాంత్రిక వ్యవహారమును వ్యక్తీకరిస్తుంది. అట్టి యాంత్రికత ప్రాకరకము, బాహ్యంగా పుట్టించి నిర్ధారించిన వేగము.

3

విశిష్టీకరించిన పరిమాణసంబంధము అని ప్రమాణము తనను నిర్ధారించుకున్నది. పరిమాణముగా అది మామూలు బాహ్య క్వాంటమును తన పై కలిగి యున్నది. ఈ బాహ్య క్వాంటము క్వాంటం కాదు, వెసనీయముగా సంబంధము యొక్క నిర్ధార తృటి.
కావున ప్రమాణము , విశేషము. ఇప్పుడు అవ్యవహిత నిర్ధారణా-జైన్ గా ఒక మార్పు లేని విశేషము. ఇంతకు ముందే వివరించిన అనులోమ సంబంధములోనున్న గుణముల పరస్పర పరిమాణ సంబంధము విశిష్టముగా నిర్ధారించ బడింది. ఈ అనులోమ సంబంధము పతన-చలనమునకు కూడా అన్వయం అవుతుందని ఆశించబడుతుంది. అందులోకూడా అనులోమ సంబంధమున్నదని అనుకోవడం జరుగుతుంది. కానీ , ఇంతకు

ముందు పేర్కొన్నట్లు, అనులోమసంబంధము ఈ చలనములో ఉండదు.

కానీ మరింత నిర్ధారము జరిగి, ప్రమాణము ఈ విధముగా **వాస్తవీకరణ** *(* realisiert)చెందుతుంది. ఏమంటే, ప్రమాణము యొక్క రెండు పార్శ్వములు , అవ్యవహితముగా భేదితములు, బాహ్యములు, తమలో విశిష్టీకరణము చెందినవై. ప్రమాణము వాటి ఐక్యతనే. ఈ ఐక్యతగా ప్రమాణము సంబంధమును కలిగి యుంటుంది. ఆ సంబంధములో పరిమాణము గుణముల నైజము ద్వారా నిర్ధారింపబడి, భేదితముగా తిష్ఠితము. వాటి నిర్ధారణ మొత్తముగా అంతర్గతము మరియు స్వతంత్రము. దానితో పాటు వాటి నిర్ధారణ అవ్యవహిత క్వాంటం యొక్క తన-వలన-తాను-జైన్ లో ఉన్నది. ఆ తన-వలన-తాను-జైన్ లో అనులోమ సంబంధము యొక్క గణకములు ఒక్కటై కూడినవి. అందులో వాటి **స్వీయ-నిర్ధారము నెగేట్** అయినది.

ఏమంటే ఒక్కొక్కటి దాని అన్యములో తన ఆఖరి, తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే నిర్ధారణ పొందుతున్నది.

ఇక అవ్యవహిత ప్రమాణము, ఏదైతే తన యందే గుణాత్మకము అయి ఉండవలెనో, ఇప్పుడు మొదటిసారి నిజంగా పై విధముగా గుణాత్మక నిర్ధారణ అయినది. ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత నిజమైన తన-వలన-తను-జైన్. ఇది **ఎట్వాస్** యొక్క ఒక వర్గము. గుణముల ఐక్యతగా ఎట్వాస్ యొక్క ఒక వర్గము. ఆ గుణములు ప్రమాణ-సంబంధములో ఉన్నాయి. ఇది ఒక **పూర్తి స్వతంత్రతత**. రెండూ అవ్యవహితముగా రెండు వేరు వేరు సంబంధములు. రెండు డాజైన్ లు కూడా.

అటువంటి స్వతంత్రమైన మొత్తం , తన-వలన-తను-జైన్ అయేదిగా , **భేదితమైన స్వతంత్రములుగా** తమను బయటకు తోసుకునేవి కూడా. వాటి గుణాత్మక నైజము, వాటి గుణాత్మక ఉనికి (పదార్థత్వము) వాటి ప్రమాణ నిర్ధారణలో ఉంటుంది.

Zweites Kapitel: Das reale Maß

నిజమైన ప్రమాణము

1

మాస్ లేక ప్రమాణము , ప్రమాణముల సంబంధముగా నిర్ధారితమైనది. స్వంత్రమై, భేదితమైన ఎట్వాస్ల యొక్క గుణము. ఆ ఎట్వాస్ లు వస్తువులు అవుతాయి. పరిగణించిన ప్రమాణసంబంధము కాచిత్-గ్రహీత గుణములైన అంతరీక్షము, కాలమునకు చెందినది. ఇకపై పరిగణించబోయేవీ సాపేక్షసాంద్రత, రసాయన ధర్మాలు **పదార్థ అస్తిత్వాలకి** ఉదాహరణలుగా. అంతరీక్షము, కాలము అటువంటి ప్రమాణముల తృటులై ఉన్నవి. అవి ఇంకనూ ఇతర నిర్ధారములకు లోబడుతూ , వాటి సంగ్రాహ్యనిర్ధార ప్రకారము ఒకదానితో ఒకటి సంబంధపడటంలేదు. లోలకములో , **కాలము** , ఎందులో ఒక సంఖ్య డోలనములు సంభవిస్తాయో అది. అంతరీక్షముగా లోలకము పొడుగు, వ్రేలాడే వస్తు మందం ఇవి నిర్ధారతృటులు. ఆ క్షణభంగుర తృటుల పరిమాణము బాహ్యముగా నిర్ధారించినది, అవి ఘాత సంబంధములో లేవు, అవి మామూలు ప్రత్యక్ష సంబంధములో ఉన్నవి. ఇక్కడ హరాత్మకం లేక హార్మోనీ అన్నది మొత్తం అంకెల బాహ్యత్వ సరళత్వానికి, కుదించుకుపోతుంది. వాటి సంబంధం సులభంగా అర్థమవుతుంది. దానివల్ల తృప్తి కలుగుతుంది. అంతా మన అవగాహనలో ఇమిడినట్లుంది. కానీ మేధస్సుకు ఇందులో సంపూర్ణత ఏమీ కానరాదు. ప్రమాణ సంబంధములో ఉన్న పార్శ్వములే ప్రమాణములై ఉన్నవి. కానీ అవి నిజమైన ఎట్వాస్ కూడా. వాటి ప్రమాణములు అవ్యవహిత ప్రమాణము మరియు ప్రత్యక్ష సంబంధములో కూడా ఉన్నాయి. వాటి ఇతోధిక నిర్ధారణలో , అటువంటి సంబంధములో , ఒకదానితో ఒకదాని సంబంధము ఇప్పుడు పరిశీలించవలసినది.

ప్రమాణము, అది ఇక నుండి వాస్తవమైనది. అది

1.మొదలు స్వతంత్ర ప్రమాణము ఒక కాయత్వము,వస్తుత్వము. అది **అన్యము**లతో వ్యవహరిస్తుంది. ఈ వ్యవహారములో తనను మరియు ఆ విధంగా స్వతంత్ర పదార్థత్వమును విశిష్టీకరిస్తుంది. ఈ విశిష్టీకరణము , ఎన్నో అన్యములతో బాహ్య సంబంధీకరణ , అది అన్య సంబంధములను వెలికి తెచ్చుట, అన్యములను

ప్రమాణములోకి తెచ్చుట, విశిష్ట స్వతంత్రత **ప్రత్యక్ష సంబంధములో** కాదు 235 ఉండేది. **ప్రమాణముల ఒక వరుస విశిష్ట నిర్ధారణ** లోకి పరివర్తనమవుతుంది.

2. రెండవది తద్వారా ఉద్భవించిన అనులోమ సంబంధము తన యందు నిర్ధారితము మరియు అన్యతిరస్కారశీలము అయిన మాస్ లేక అన్యతిరస్కారక-ప్రమాణము (ప్రత్యేక సంయోగము) ఆ ప్రమాణములో ఒకదానికీ ఇంకొకదానికీ భేదము కేవలము పరిమాణాత్మకం. కావున ఒక శ్రేణిగా సంబంధములు ఉన్నాయి. అవి కొంత కేవలము బాహ్యంగా పరిమాణాత్మకం. కానీ మధ్య మధ్య గుణాత్మక సంబంధముతో అంతరాయం గలవి. **విశిష్ట స్వతంత్రముల నోడ్ ల (కణుపుల)వరుస** ఏర్పడుతుంది.

3 మూడవది , ఈ కొనసాగే ప్రమాణ శ్రేణిలో, **ప్రమాణ రాహిత్యం** తల ఎత్తుతుంది, మరియు ప్రమాణము యొక్క **అనంతత్వము** నిర్దిష్టముగా తెలియ వస్తుంది. అందులో స్వతంత్రములు అన్య-తిరస్కారశిలములై ఉంటాయి, స్వతంత్రములు తమకు తాము నెగెటివ్ సంబంధములో ఉంటాయి. స్వతంత్ర ప్రమాణము ఒక కాయము, వస్తువు. అది అన్యములతో వ్యవహరిస్తుంది. ఈ వ్యవహారములో తనను విశిష్టీకరిస్తుంది, తద్వారా స్వతంత్ర పదార్థత్వమును విశిష్టీకరిస్తుంది. ఈ విశిష్టీకరణము, ఎన్నో అన్యముల బాహ్య సంబంధము. అది అన్యముల సంబంధము యొక్క ఉద్భవము. ఆ సంబంధములో అన్యములు ప్రమాణములో ఉంటాయి. విశిష్ట స్వతంత్రము అనులోమ సంబంధములో ఉండదు, విశిష్ట నిర్ధారణ లోకి పోతుంది, ఒక శ్రేణిలో ఉన్న ప్రమాణములు విశిష్ట సంబంధములో ఉంటాయి.

A. Das Verhältnis selbständiger Maße

స్వతంత్ర ప్రమాణముల మధ్య సంబంధము

ప్రమాణములన్నవి ఇకపై వట్టి అవ్యవహితములే కాదు. స్వతంత్రములు. ఎందుకు స్వంతంత్రములు అంటే ప్రమాణములు ఒక్కొక్కటి ఒక ప్రమాణ సంబంధమై ఉన్నది కాబట్టి, విశిష్టములై ఉన్నవి కాబట్టి. ఇట్టి తన-వలన-తాను-జైన్ ఎట్వాస్ లు భౌతికములు , మరియు పదార్థ వస్తువులు అయి ఉన్నవి.

అట్టి ప్రమాణముల సంబంధమై యున్న మొత్తము

1 మొదలు అవ్యవహితము . స్వతంత్ర ప్రమాణములుగా నిర్ధారితములైన రెండు 236 పార్శ్వములు కూడ అవ్యవహితములే. స్వతంత్ర ప్రమాణములు ఒక దాని బాహ్యముగా ఒకటి ప్రత్యేక వస్తువులై ఉంటాయి. అవి **బాహ్యముగా** ఒకదానితో ఒకటి **సంబంధము**లో ఉంటాయి.

2 స్వతంత్ర పదార్థత్వములు , అవి గుణాత్మకముగా ఏవో , కేవలము పరిమాణాత్మక నిర్ధారము ద్వారానే. ఆ పరిమాణాత్మక నిర్ధారము అవి ప్రమాణములుగా కలిగియున్నవి. అనగా అన్యములతో పరిమాణాత్మక సంబంధము ద్వారా. అన్యములతో భేదముతో (బంధుత్వములో) **ఒక శ్రేణిలో ఒక అంగం వలె** అట్టి పరిమాణాత్మక వ్యవహారం నిర్ధారితము.

3. ఈ నిర్నిమిత్త బహుళ వ్యవహారము ప్రత్యేకమైన తన-వలన-తాను-జైన్ లో ముగుస్తుంది. **అన్య-తిరస్కారకమైన** తన-వలన-తాను-జైన్ లో ముగుస్తుంది. ఇది **ప్రత్యేక అనుబంధము** (*Wahlverwandtschaft)*

a. Verbindung zweier Maße
రెండు ప్రమాణముల మధ్య బంధము

1. ఎట్వాస్ తనలో పరిమాణముల ప్రమాణసంబంధముగా నిర్ధారితము. ఆ పైన ఇంకనూ ఆ ఎట్వాస్ కు గుణములు చెందుతాయి. ఎట్వాస్ ఈ గుణముల సంబంధము. **ఒకటి తన-లోనే-జైన్**, దానిబట్టి అది తన-వలన-తాను-జైన్ అయేది, పదార్థము. తీవ్రముగా తీసుకుంటే భారము , వ్యాపితంగా తీసుకుంటే **కొన్ని** పదార్థ శకలములు . అన్యము ఈ తన-లోనే-జైన్ యొక్క **బాహ్యత్వము** (కాచిత్-గ్రహీతము, క్షణమాత్ర-ఏకం అయిన అంతరీక్షము-జాగా) ఈ గుణములు పరిమాణాత్మకముగా నిర్ధారితము. వాటి ఒకదానితో ఒకదాని సంబంధము పదార్థ-ఎట్వాస్ యొక్క గుణాత్మక నైజము అవుతుంది. భారమునకు, ఘనపరిమాణమునకు సంబంధము నిర్ధారిత సాంద్రత. ఘనపరిమాణము, క్షణభంగురముగా ఐక్యతగా తీసుకోబడింది, తీవ్రపరిమాణముగా తీసుకోబడింది. పరిమాణాత్మక నిర్ధారణలో ఘనపరిమాణము వ్యాపితము. అది ఎన్నో తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే ఒకట్లతో నిండిఉన్నది. అవి సంఖ్య అవుతాయి. పరిమాణనిర్ధారణల మధ్య ఏదైతే శుద్ధ గుణాత్మక సంబంధము ఘాతసంబంధమై

ఉండాలెనో అది అందులో మాయమయింది. కారణం ఇది.

తన-వలన-తాను-జైన్ యొక్క స్వతంత్రతలో (పదార్థ జైన్) అవ్యవహితత్వం తిరిగి వచ్చింది. (ఘనము/ఘనపరిమాణము యొక్క నిష్పత్తి లో) దీని యందు పరిమాణ నిర్ధారము "ఒక" క్వాంటము. దానికీ , అవతల దానికీ ఉన్న సంబంధము అనులోమ సంబంధము గానే ఉంటుంది. రెండిటి సంబంధాన్ని నిర్ధారించే విశేషము అనులోమసంబంధపు విశేషముగానే ఉంటుంది.

2. ఈ విశేషము ఎట్వస్ యొక్క విశిష్ట క్వాంటము. కానీ అవ్యవహితమైన క్వాంటము. ఎట్వస్ యొక్క విశిష్ట నైజం , ఇతర ఎట్వస్ ల అటువంటి నిష్పత్తి విశేషాలతో **పోల్చి** మాత్రమే నిర్ధారణ చేయవచ్చు. అది ఎట్వస్ యొక్క **విశిష్ట అంతర్వర్తిత-నిర్ధారిత-జైన్**. ఎట్వస్ యొక్క అంతర్గత ప్రత్యేక ప్రమాణము. ఈ ప్రమాణము క్వాంటము మీద ఆధారపడ్డది కాబట్టి అది నిర్నిమిత్త, బాహ్య నిర్ధారణగా మాత్రమే. దాని అంతర్గత ప్రమాణ నిర్ధారము ఎట్లున్నా గానీ అటువంటి ఎట్వస్, మారునది. ఆ విధముగా మారేదానిగా ఎట్వస్ అన్యముతో సంబంధపడగలదు . ఆ అన్యము , కొన్ని పదార్థములు కావు. ఆ అన్యము ఒక క్వాంటం. ఆ క్వాంటము అన్య పదార్థము యొక్క ప్రమాణ సంబంధము యొక్క విశేషము. ఈ అన్యము, ఎట్వస్ నకు ప్రతిగా తన విశిష్ట అంతర్వర్తిత నిర్ధారిత-జైన్ ను నిలుపుకుంటుంది .

ఇక్కడ రెండు వేర్వేరు వస్తువులు , వేర్వేరు అంతర్గత ప్రమాణములతో పరస్పరం సంపర్కించి , బంధము ఏర్పరచుకుంటున్నాయి. ఉదా:వేర్వేరు సాంద్రతలు కల రెండు లోహములు కలిసినట్లు. ఇక్కడ ఆ లోహాలు నీటితో రసాయన క్రియ జరిపే లక్షణము కలిగి యుండుట వంటిది కాదు విషయం.

ఒకవైపు రెండు ప్రమాణములలో ఒక్కొక్కటి మార్పులో తనను నిలుపుకుంటుంది. ఆ మార్పు క్వాంటం యొక్క బాహ్యత్వం ద్వారా రావలసినది. అది ప్రమాణం కాబట్టి నిలుపుకోవడం జరుగుతుంది. ఇంకొక వైపు ఈ స్వయం-స్థిరత్వం క్వాంటం పట్ల నెగెటివ్ గా వ్యవహరించడమే. క్వాంటం ను విశిష్టీకరించడమే. ప్రమాణ-సంబంధము యొక్క అదే విశేషము ఉండడం, ప్రమాణముల ఒకే మార్పు, ఇది నిజానికి పరస్పర విశిష్టీకరణమే.

3. పరిమాణమాత్మక నిర్ధారము ప్రకారము సమ్మేళనము / కలవడం అంటే రెండు వేరు గుణములు కలిగిన పరిమాణాలను కలిపి కూడటమే.రెండు వేరు వేరు సాంద్రతలు కలిగిన రెండు పదార్ధముల మధ్య సమ్మేళనము కలుగగా రెండిటి భారములను , ఘనపరిమాణములను కూడటము. సమ్మిళితము యొక్క భారము రెండిటి భారముల మొత్తము కావాలి. రెండూ ఆక్రమించిన అంతరిక్షముల మొత్తము , సమ్మిళితము ఆక్రమించిన అంతరిక్షముతో సమానము కావాలి. వీటిలో భారము మాత్రమే కలియుటకు ముందున్న రెండిటి మొత్తము అవుతుంది. తన-వలన-తాను-జైన్ గా స్థిర డాజైన్ అయ్యే పార్శ్వములు కూడుతాయి, తద్వారా అవ్యవహిత క్వాంటం అవుతాయి..
ఇది పదార్థము యొక్క భారము. లేక పరిమాణాత్మక నిర్ధారణా దృక్పథం ప్రకారం , కొన్ని పదార్ధ శకలాల (మొత్తం).
కానీ మార్పు విశేషములలో సంభవిస్తుంది. అవి గుణాత్మక నిర్ధారణ యొక్క వ్యక్తీకరణ. ప్రమాణ సంబంధం ప్రకారం తన-వలన-తాను-జైన్. క్వాంటం యాదృచ్ఛికం. అది అదనంగా చేర్చితే బాహ్యంగా మారేది. కానీ ఇక్కడ , కూడిన తరువాత అది జరుగదు. దానితోపాటు క్వాంటం ఈ బాహ్యత్వానికి వ్యతిరేకముగా నెగెటివ్ గా వ్యవహరిస్తుందని ఋజువవుతుంది. పరిమాణాత్మకం యొక్క ఈ అంతర్గత నిర్ధారణ భారము విషయం లో కానరాదు. అన్య గుణంలో కానవస్తుంది. అది సంబంధములో క్షణభంగుర పార్శ్వం. ఇంద్రియాధారిత పరిశీలనకి అది వింతగా తోచవచ్చు. రెండు విశిష్ట పదార్ధాలని కలిపిన తరువాత కలిసిన మొత్తం ఘనపరిమాణము మారడం - సామాన్యంగా తగ్గడం జరుగుతుంది. అంతరీక్షానికి చెందినంత వరకు పదార్థములు ఒకదాని బయట ఒకటి ఉన్నట్లు. అయితే ఇక్కడ (అంతరీక్షము) తన-వలన-తాను-జైన్ , తనలో నెగెటివిటీ కలిగి యున్నదని చూపుతోంది .ఒకదానిబయట ఒకటి అంతరీక్షములో ఉండడం తెలియవచ్చిన నెగెటివిటీ కి విరుద్ధము. నెగెటివిటీ ప్రకారము (ఘనము) అంతర్-వర్తిత-జైన్ అయేది కాదు. అది మారేది. అంతరీక్షము ఇక్కడ క్షణభంగురముగా తిష్ఠించినది , అచ్చం అలాగే ఉన్నది.

ఇంతటితో కేవలం గుణాత్మక పార్శ్వములలో ఒకటి మాత్రమే మారేదిగా తిష్ఠితం కాదు. ప్రమాణమే మారేదిగా తిష్ఠితము. ప్రమాణంపై ఆధారపడి యున్న ఎట్వాస్ యొక్క

గుణాత్మక నిర్ధారణే తన యందు తాను స్థిరముగా కానని చూపించింది.   239
క్వాంటం వలె, ప్రమాణం యొక్క నిర్ధారము అన్య ప్రమాణ-సంబంధాలలో కలిగి ఉంటుందని చూపించింది.

ఉదా:

1.ఆల్కహాల్ మరియు నీరు కలిపిన మిశ్రమము యొక్క ఘనపరిమాణము, సాంద్రత సాదా కూడిక ప్రకారము ఉండకపోవడం గమనించ దగ్గది

Ethyl Alcohol and Water

	Mass	**Volume**	**Density**
Water	*250 g*	*250 mL*	*1.00 g/mL*
Ethyl Alcohol	*197.5 g*	*250 mL*	*0.79 g/mL*
Solution—Prediction	*447.5 g*	*500 mL*	*0.90 g/mL*
Solution—Actual	*447.5 g*	*480 mL*	*0.93 g/mL*

2.సముద్రజలము (1.03 g/cm3) శుద్ధజలం(1.00g/cm3) కంటే ఎక్కువ సాంద్రత కలది. ఎందుకంటే సముద్రజలంలో కరిగిన లవణాలు ఘనపరిమాణము కంటే ద్రవ్యరాశిని ఎక్కువ నిష్పత్తిలో పెంచుతాయి. సముద్రజలం (-1.8 C) యొక్క హిమీకరణ ఉష్ణోగ్రత శుద్ధజలం (0.0 C) కంటే తక్కువ

b. Das Maß als Reihe von Maßverhältnissen 240

ప్రమాణ సంబంధాల పంక్తిగా ప్రమాణము

1.

ఎట్వాస్ , అన్యముతో ఏకమగునది. ఈ అన్యము కూడా, సాదా గుణము ద్వారా నిర్ధారితము. అది ఏమై ఉండెనో అద్దై ఉన్నది. ఈ జోడింపులో అవి తమను లుప్తం చేసుకుంటున్నాయి. కానీ ఎట్వాస్ తనలో ప్రమాణ-సంబంధము. అది స్వతంత్రము. కానీ తద్వారా తనవంటి దానితో కలవగలుగుతున్నది. అది ఈ ఐక్యతలో లుప్తమవుతూ తనను తన నిర్నిమిత్త, పరిమాణాత్మక ఉనికితో నిలబెట్టుకుంటుంది. కొత్త ప్రమాణ సంబంధములో విశిష్టీకరించే త్రుటిగా వ్యవహరిస్తుంది.
అన్య ప్రమాణము పట్ల నిర్నిమిత్తము. అది అందులో తనను కొనసాగించుకుంటుంది. కొత్తగా ఏర్పడిన ప్రమాణములో తనను కొనసాగించుకుంటుంది. కొత్త ప్రమాణము యొక్క విశేషము కేవలం ఏదో క్వాంటం, బాహ్య నిర్ధారణ, అందులో నిర్నిమిత్తత ప్రదర్శించేది , ఎలాగంటే విశిష్ట నిర్ధారిత ఎట్వాస్ తన వలెనే అన్యప్రమాణముతో కలిసి రెండు వైపులా తటస్థీకరించే ప్రమాణ-సంబంధము లోకి పోతుంది. కేవలం ఒక దానిలో, అనగా దానిదో లేక అన్యముదో ప్రమాణము దాని విశిష్ట లక్షణమును వ్యక్తం చేయదు.

2

1

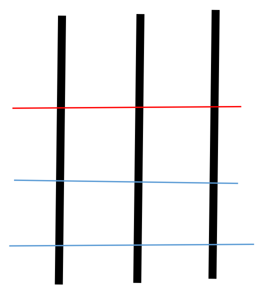
తమ యందు ప్రమాణమును గలిగిన ఎన్నిటితోనో బంధము ఏర్పరచుకోవడం వలన ఏన్నో వేరు వేరు సంబంధములు ఏర్పడతాయి. అవి వేరు వేరు విశేషములను కలిగి ఉంటాయి. స్వతంత్రములు తమ అంతర్వర్తితనిర్ధారిత-జైన్ ల విశేషములను అన్యములతో పోలికలో మాత్రమే కలిగి ఉంటాయి. అన్యములతో తటస్థీకరణ నిజమైన పోలిక అవుతుంది. అది అన్యములతో పోలిక , తన ద్వారా. ఈ సంబంధముల విశేషములు వేరు వేరు . ఒక ఎట్వాస్ దాని గుణాత్మక విశేషములను ఈ **వేరు వేరు సంఖ్యల శ్రేణిగా** ప్రదర్శిస్తుంది. వాటి అన్నిటికి అది ఐక్యత , **అన్యములతో విశిష్ట వ్యవహార శ్రేణిగా**.
గుణాత్మక విశేషము **ఒక** అవ్యవహిత క్వాంటంగా ఒకే ఒక్క సంబంధాన్ని వ్యక్తపరుస్తుంది.

నిజంగా విశేషముల **విలక్షణ శ్రేణి** ద్వారా స్వతంత్రము తాను భేదితమవుతుంది.   241
అవి ఒక ఐక్యతగా తీసుకోబడతాయి. అన్యములతో అటువంటి స్వతంత్రములు తయారవుతాయి. అన్యము కూడా దీనితో సంబంధపడుతుంది. అది ఒక ఐక్యతగా తీసుకోబడుతుంది. అది ఇంకొక శ్రేణిని ఏర్పాటు చేస్తుంది. అటువంటి శ్రేణి లోపల సంబంధము స్వతంత్రము యొక్క గుణాత్మకము అవుతుంది.

2. అటువంటి స్వతంత్రము ఒక శ్రేణి స్వతంత్రములతో ఒక శ్రేణి విశేషములను నిర్మిస్తుంది. ఈ శ్రేణిలో నుండే **పోల్చిన** అన్యముల నుండి భేదితమని తెలుస్తుంది. అన్యమునుండి భేదితమని తెలిసేది, ఈ అన్యము ఎదురుగా ఉన్న వాటితో ఇంకొక అన్య విశేషముల శ్రేణి నిర్మిస్తుంది కావున , ఆ శ్రేణి ద్వారా. కానీ ఈ విధంగా ఈ రెండు స్వతంత్రములు **పోల్చదగినవి కావు**. ఏమంటే ఒక్కొక్కటి **ఒక ఐక్యత** , తన విశేషములకు ప్రతి ఒక ఐక్యత. ఈ సంబంధములలోనుండి పుట్టిన రెండు శ్రేణులూ **అనిర్ధారిత అన్యములు**. రెండూ, స్వతంత్రములుగా పోల్చవలసినవి, మొదలు పరస్పరం కేవలం క్వాంటములుగా భేదితములు. వాటి సంబంధాన్ని నిర్ధారించడానికి ఒక ఉమ్మడి, తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే ఐక్యత కావాలి. ఈ నిర్ధారిత ఐక్యత ఎక్కడ వెతకాలంటే , ఎందులో అయితే పోల్చబడినవి వాటి ప్రమాణము యొక్క విశిష్ట డాజైన్ కలిగియున్నవో. కావున శ్రేణి యొక్క సంబంధ విశేషములు ఒకదానితో ఒకటి కలిగియున్న సంబంధములో.

విశేషముల ఈ సంబంధమే తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యేది . అదే నిజానికి నిర్ధారిత ఐక్యత. శ్రేణి యొక్క అంగములు తమ-మధ్య రెండువైపులా **స్థిర** సంబంధములుగా ఉన్నదానికంటే , విశేషముల పై సంబంధమే తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యేది . కావున అది వాటి **సామాన్య ఐక్యత** కాగలదు. అందులోనే రెండు స్వతంత్రములను పోల్చవచ్చు, అందులోనే తుల్యత ఉన్నది. అవి ఒకదానినొకటి తటస్థ పరిచేవిగా కాక, పరస్పరం నిర్నిమిత్తములుగా తీసుకోబడినవి. ఈ పోలిక నుండి వేరు చేస్తే ఒక్కొక్కటి , సంబంధముల ఐక్యత , ఎదురుగా ఉన్న అంగములతో సంబంధముల ఐక్యత. అవి సంఖ్యలు , ఐక్యతకు ప్రతిగా సంఖ్యలు. అవి విశేషముల శ్రేణి. ఆ శ్రేణి ఆ రెండిటికి ఒక్కొక్క ఐక్యత, శ్రేణులు క్వాంటములుగా ఒకదానితో ఒకటి పోల్చదగ్గవి. వాటి ఐక్యత ప్రదర్శితము, ఆ ఐక్యత యొక్క విశేషములు వేరు వేరు అంకెలు.

3. ఎదురుగా ఉన్నదానితో, పోల్చుతున్న రెండు లేక పోల్చుతున్న **ఎన్నో** , పరస్పర వ్యవహృత విశేషముల శ్రేణి అవుతాయి. అవి వాటి యందే స్వంతంత్రములు. ఒక్కొక్కటి ఒక విశిష్ఠ ఎట్వస్ , తన యందే ఉన్న తత్సంబంధిత ప్రమాణ సంబంధము. వాటిని ఒక్కొక్క దానిని ఒక ఐక్యతగా తీసుకోవాలి. అలా అయితే కేవలం తుల్యమైన రెండు లేక అనిర్ధారిత బహుళములుగా ఒక శ్రేణి విశేషములు అవుతాయి. ఆ విశేషములు పొల్చబడే అంకెలుగా ఒక్కొక్కటిగా వేరు వేరు అవుతాయి. పోల్చేఅంకెలను ఒక్కొక్కటిగా స్వతంత్రంగా తీసుకోవచ్చు. మొదటి శ్రేణి అంగములుగా ఈ శ్రేణి విశేషములు. రెండు పార్శ్వాలూ ఈ విధముగా శ్రేణులు, అందులో ప్రతీ సంఖ్యా **మొదలు** ఐక్యత దాని ఎదురుగా ఉన్న శ్రేణికి ప్రతిగా , దాని యందు అది తన యొక్క తన-వలన-నిర్ధారణ-జైన్ గా విశేషముల ఒక శ్రేణిని కలిగి యున్నది. **రెండవది** ఎదురుగా ఉన్న శ్రేణి లో ప్రతీ అంగమునకు అదే విశేషములలో ఒకటి. **మూడవది** దాని శ్రేణి యొక్క ఇతర సంఖ్యలకు పోలిక-చూపే సంఖ్య. అది విశేషముగా తనకు చెంది (అదే ప్రమాణమునకు చెంది) , ఎదురు శ్రేణిలో దాని తన-వలన-నిర్ధారిత-ఐక్యతగా అయ్యే సంఖ్యను కలిగి యున్నది.

3. ఈ సంబంధములో రీతి మరియు విధము తిరిగివచ్చింది. క్వాంటం తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యేదిగా. అనగా గ్రేడ్/డిగ్రీ గా తిష్ఠితము. సాదాగా, కానీ పరిమాణనిర్ధారణ బాహ్యముగా జైన్-అయ్యే క్వాంటంపై , క్వాంటముల వలయం పై కలిగి యున్నది. ప్రమాణంలో ఈ బాహ్యము వట్టి ఒక క్వాంటం మరియు క్వాంటముల ఒక వలయం కాదు. అది సంబంధ-సంఖ్యల ఒక శ్రేణి. అవి మొత్తం , వాటిలో ప్రమాణము యొక్క తన-వలన-నిర్ధారిత-జైన్ ఉంటుంది. గ్రేడ్ గా క్వాంటం దాని-వలన-అది-జైన్ తన బాహ్యత్వములో స్వతంత్ర ప్రమాణమునకు ఉండే నైజమును తలకిందులు చేస్తుంది.

దాని తనతోతన సంబంధము మొదలు **అవ్యవహిత సంబంధము**, అందువలన 243 అన్యముల పట్ల దాని నిర్నిమిత్తత క్వాంటం లో మాత్రమే ఉంటుంది.

ఈ బాహ్యత్వంలో దాని గుణాత్మక పార్శ్వం ఉంది . అన్యముతో దాని సంబంధము , ఈ స్వతంత్రముల విశిష్ట నిర్ధారము. ప్రమాణము దాని సంబంధములో పరిమాణాత్మక రీతిలో ఉంటుంది. ఈ రీతి తన వలన , అన్యము వలన కూడా నిర్ధారితము. ఈ అన్యము క్వాంటముల ఒక శ్రేణి. అది కూడా ప్రతిముఖ పార్శ్వంగా . కానీ ఈ సంబంధము రెండు విశిష్టములు మూడవదానికి , విశేషమునకు విశిష్టీకరించుకుంటాయో అందులో ఒకటి అన్యములోకి మారదు.కావున **ఒక నెగేషన్** కాదు, అందులో **రెండూ కూడా నెగెటివ్** గా తిష్ఠితములు. ప్రతీదీ నిర్నిమిత్తముగా ఉంటుంది. **దాని నెగేషన్ తిరిగి నెగేట్** అవుతుంది. దాని గుణాత్మక ఐక్యత దాని-వలన-అది-జైన్ అయ్యే, **అన్య-తిరస్కార** ఐక్యత.

విశేషములు, ఏవైతే ముందు వాటిలో అవి పోల్చబడే సంఖ్యలో, అన్య-తిరస్కార-త్రుటిలో అవి పరస్పరం నిజమైన విశిష్ట నిర్ధారణ పొందాయి. వాటి భేదము గుణాత్మక నైజము కూడా. అవి ఆధారపడి యున్నది పరిమాణాత్మకం పై. స్వతంత్రమైనది , గుణాత్మకముగా తన అన్యములైన **ఎన్నిటితోనో** సంబంధపడుతుంది. ఎందుకంటే ఈ వ్యవహరించడంలో నిర్నిమిత్తము కూడా. రెండు: దానిలో ఉన్న పరిమాణాత్మకం ద్వారా ఏర్పడే తటస్థ సంబంధము , అది పరివర్తనము మాత్రమే కాదు, నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా తిష్ఠితము, ప్రత్యేక ఐక్యత. తద్వారా స్వతంత్రము యొక్క అన్య పార్శ్వంలో ఉన్న ఎన్నిటితోనో నిర్నిమిత్త సంబంధము కాదు, **చయనిత విశిష్ట సంబంధము** **(** *Wahlverwandtschaft* **).**

చయనితవిశిష్టసంబంధము (ప్రత్యేకంగా ఎంచుకున్న సంబంధము)

1

ఇంతకు మునుపు **తటస్థత**, **విశిష్ట సంబంధము** అన్న పదములు వాడినట్లు **చయనిత విశిష్ట సంబంధము** వాడబడుతుంది. ఇది **రసాయనిక** సంబంధానికి చెందినది. రసాయన రంగంలో పదార్థము వాటి విశిష్ట నిర్ధారణ అన్యముతో గల సంబంధములో కలిగియున్నది. అది ఈ భేదముగా మాత్రమే అస్తిత్వములో ఉన్నది. ఈ విశిష్ట సంబంధము తన అన్యముతో సంబంధములో ఉన్నది. ఈ విశిష్ట సంబంధము పరిమాణముతో ముడివడి ఉన్నది. అది ఒకానొక అన్యముతో సంబంధమే కాదు, ప్రతిగా ఉన్న శ్రేణిలోని భేదితములతో సంబంధము కూడా. ఈ శ్రేణితో **బంధములు** శ్రేణిలో ఉన్న **ఒక్కొక్క అంగము**తో ఉన్న విశిష్టసంబంధము పై ఆధారపడి యున్నది. ఈ నిర్నిమిత్తత ప్రకారము ఒక్కొక్కటి అన్యము ను తోసిరాజనునది అయి ఉన్నది. ఇలాటి సంబంధమునకు వ్యతిరేకమైన నిర్ధారమును ఇంకనూ పరిశీలించాలి.

విశిష్టం అన్నది బంధముల ఒక వృత్తంగా ప్రదర్శితం అవడం రసాయనం లోనే కాదు. ఒకానొక స్వరం అన్యముతోనూ మరియు అన్యముల శ్రేణితోనూ గల వ్యవహారములోనూ, బంధములోనే సార్థకము. అటువంటి బంధముల వృత్తములో శ్రావ్యత, అశ్రావ్యత ఆ స్వరం యొక్క గుణాత్మక నైజం అవుతుంది. ఇది పరిమాణాత్మక సంబంధములపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆ సంబంధములు విశేషముల ఒక శ్రేణి ఏర్పరుస్తాయి. రెండిటి సంబంధము విశిష్ట సంబంధము అవుతుంది . ఒక్కొక్క బంధిత స్వరమూ తన యందే యున్నది . ఒక్కొక్క స్వరం ఒక అమరికకి ఆధార-స్వరం. అమరికలో ఒక్కొక్క అంగము అన్యమైన ఆధార-స్వరము అవుతుంది.

సుశ్రావ్యములు ప్రత్యేక చయనిత విశిష్ట బంధములు. వాటి గుణాత్మక విలక్షణత తిరిగి పరిణామాత్మక శ్రేణీ పురోగతి యొక్క బాహ్యతలో లయిస్తుంది. అటువంటి చయనిత విశిష్ట సంబంధానికి ప్రమాణ-సూత్రం , ఏదైతే (రసాయనిక లేక సంగీతపర లేక అన్య) చయనితవిశిష్ట సంబంధము లోనూ , అన్యమునకు ప్రతిగానూ ఉన్నదో వాటి గురించి

ముందు ముందు ఒక వ్యాఖ్య చేయబడుతుంది . కానీ ఈ ఉన్నత మైన ప్రశ్న 245
విలక్షణ గుణాత్మకముల విశిష్టములకు సంబంధించినది. అది వివిధ ప్రాకృతిక శాస్త్రముల ప్రత్యేక భాగములకు చెందినది.

2

ఒక శ్రేణి లో అంగము తన గుణాత్మక ఐక్యతని ఎదురుగా ఉన్న శ్రేణిలోని అన్నిటితోనూ గల సంబంధములో కలిగి యున్నంత వరకు, ఆ అంగములు కేవలము క్వాంటముద్వారా , ఏ క్వాంటం బట్టి తటస్థమైతున్నవో , ఆ క్వాంటము గా అవి వేరు వేరు. కావున ఈ బహుళమైన విశిష్టసంబంధము లో ప్రత్యేక నిర్ధారణ కేవలం ఒక పరిమాణాత్మకం.
చయనిత-విశిష్ట-సంబంధములో అన్యతిరస్కార , ప్రత్యేక గుణాత్మక సంబంధము , ఈ పరిమాణాత్మక భేదమునుండే తన గతిని తీసుకుంటుంది. అయితే అదనముగా ఎదురయ్యే తదుపరి నిర్ధారము, బహుళముల భేదము ప్రకారము, **వ్యాపిత పరిమాణముగా**, ఒక వైపు అంగములు ఏవేవి అవతల వైపు ఒక అంగమును తటస్థ పరిచేవి అన్నది . ఈ అంగము ఆ యా అంగములతో మాత్రమే విశిష్ట-సంబంధములో ఉంటుంది.
ప్రత్యేకత , అన్యబంధముల సంభావ్యతకు ప్రతిగా **స్థిర బంధం**. వ్యాపిత మరియు తీవ్ర పరిమాణముల నమూనాలు ఒకటే అని ఇంతకు ముందు ఋజువు చేయడం జరిగింది. ఆ ప్రకారము **ఎన్నో తీవ్రతలలోకి** పరివర్తనము చేయుటవలన పైని ప్రత్యేకత ఏర్పడుతున్నది. వ్యాపిత, తీవ్ర పరిమాణనిర్ధారణలూ ఒకటే. ఏకపక్షమైన వ్యాపిత పరిమాణము దాని అన్యమైన తీవ్ర పరిమాణములోకి పరివర్తనము అగుట , ఆధారనిర్ధారము యొక్క నైజముగా , అనగా అదే క్వాంటముగా, ఎట్టి మార్పు కలుగజేయదు. దీనంతటితో నిజానికి అతి-ప్రత్యేకమైనదేదీ తిష్ఠితము కాదు. **ఒక** బంధనమో , ఒక మిశ్రమమో , ఎన్నో నిర్ధారించని బహుళములతో కూడిన మిశ్రమమో, అందులో చేరినవి కొంత భాగమైనా వాటి మధ్య సంబంధము వలన కావలసిన క్వాంటం కి సరిపోయినట్లు, అటువంటిదేదో ఏర్పడవచ్చు.

3

మనం తటస్థీకరణ అన్న సంబంధము తీవ్రత అన్నట్లుగా మాత్రమే లేదు. విశేషము వెసనీయముగా ప్రమాణనిర్ధారము. అందుచేత ప్రత్యేకము, అన్యము లేనిది. ఈ

ప్రత్యేక,అన్యతిరస్కార సంబంధముతో ఈ పార్శ్వములో సంఖ్యలు వాటి
నిరంతరత్వము, అన్యోన్య ప్రవాహశీలత కోల్పోయాయి. ఒక సంఖ్య నెగెటివ్ లక్షణం **ఎక్కువ** లేక **తక్కువ** , ఒక విశేషము అన్యముల కంటే **ప్రాధాన్యత** కలిగి యుండడం అన్నవీ పరిమాణ నిర్ధారణలో ఉండవు .

ఇంకొక పార్శ్వం కూడా ఉన్నది. ఎదురుగా ఉన్న తృటులలో ఇతోధిక తృటుల నుండి తటస్థ క్వాంటం పొందుట పట్ల కొన్ని తృటులకి నిర్నిమిత్తము . అన్యమునకు ప్రతిగా ఒక్కొక్కటి కేవలము తన విశిష్ట నిర్ధారణ ప్రకారమే . ఈ అన్య-తిరస్కార, నెగెటివ్ వ్యవహారము పరిమాణాత్మక పార్శ్వం నుండి చొరబాటు కు గురవుతుంది. దీని వలన నిర్నిమిత్తత నుండి, అనగా కేవల పరిమాణాత్మకత వ్యవహారము నుండి ఒక గుణాత్మక వ్యవహారమునకు , తద్భిన్నముగా విశిష్ట నిర్ధారణా-జైన్ నుండి కేవలము బాహ్య సంబంధమునకు తిష్ఠించడం జరుగుతోంది. ఇవి ఒక శ్రేణి సంబంధాలు, అవి ఒకసారి పరిమాణాత్మకము, ఇంకొకసారి విశిష్టము మరియు ప్రమాణమూ అయి ఉంటున్నాయి.

ప్రమాణ సంబంధాల రేఖలపై కణుపులు / నిష్పందన స్థానములు

1. ప్రమాణసంబంధముల ఆఖరి నిర్ధారము, అది విశిష్టముగా ప్రత్యేకము,

అన్యతిరస్కారశీలము అని. తటస్థతకు ప్రత్యేకత **నెగెటివ్** ఐక్యతగా , భేదిత తృటుల నెగెటివ్ ఐక్యతగా అబ్బుతుంది. ఈ **తన-వలన-తన-జైన్-అయ్యే** ఐక్యతకు , సంచయిత విశిష్ట సంబంధమునకు , ఇతర తటస్థతలతో గల సంబంధము విషయములో వేరే ఎట్టి విశిష్టీకరణ సూత్రమూ లేదు. ఇది సాన్నిహిత్యంగా పరిమాణాత్మక నిర్ధారముగా మాత్రమే ఉన్నది. దాని ప్రకారము అవి నిర్ధారితములైన కొన్ని, అవి తటస్థీకరించుకుంటాయి, అట్లు అన్య సాపేక్ష సంచయిత విశిష్ట సంబంధములకు ప్రతిగా తృటులుగా నిలబడతాయి.

అన్యరహిత చయనితసంబంధము ఈ సమూహములలో **కొనసాగుతుంది**. అంతా పరిమాణాధారిత నిర్ధారము కాబట్టి సమూహములో తటస్థితముల మధ్య ఇతర చయనిత సంబంధాలు ఏర్పడతాయి.వేరు వేరు తటస్థీకృత సంబంధాలున్నాయి. వాటి మధ్య బాహ్య (ప్రమాణములైన సంఖ్యల మధ్య) సంబంధాలు ఏర్పడతాయి. ఇది కూడా తటస్థీకరణే. కానీ ఈ తటస్థీకరణలో **విభజన శీలము**.

ఇందులోనుండి కొన్నిటి "ఐక్యత" గా ఒక స్వతంత్రమైన ఎట్వాస్ ఏర్పడుతుంది. ఏమి "ఐక్యత" అవుతున్నాయి ? ఒక్కొక్కటి , దీనితోనో అవతల ఉన్న వేరే శ్రేణిలోని దానితోనో , వేరు వేరు నిర్ధారిత సంఖ్యలో సంపర్కించి ఐక్యతలు సంబంధములు కలిగియున్నాయి. ఇదంతా ఒక ప్రమాణము అవుతున్నది. ఆ ప్రమాణము పైన సంబంధాలపై ఆధారపడ్డది. ఈ ప్రమాణముకుడ అతీతత్వము గలది. తన యందే బాహ్యమైనది (ఒక్కటి గా ఎన్నో సంఖ్యలపై ఆధారపడ్డది) . తన స్వీయ సంబంధములోనూ పరివర్తన శీలము గలది (ఏన్నో కొత్త సంబంధాలు పెట్టుకుని కొత్త ఐక్యతలతో కొత్త ప్రమాణాలకు దారితీయగల , దాని అతీత శీలము) .

కానీ పరిమాణాత్మక ఆధారనిర్ధారము వలన ప్రత్యేక సంచయిత విశిష్టసంబంధము దాని అన్య తటస్థతలలో కూడా కొనసాగుతుంది. ఈ కొనసాగటం వేరు వేరు తటస్థతా సంబంధాల పోలికగా, బాహ్య సంబంధము మాత్రమే కాదు, తటస్థత దానిలో ఒక

విభాజనీయతను కూడా కలిగి యున్నది. తటస్థత యొక్క ఐక్యత నుండి
ఏర్పడినది స్వతంత్ర ఎట్వస్. ప్రతి ఒక్కటీ నిర్నిమిత్తము. దీనితో గానీ, లేక ఎదురుగా ఉన్న శ్రేణిలో అన్యము తో గానీ, ఇన్నో కొన్నో ప్రత్యేక నిర్ధారిత ప్రమాణములలో సంబంధములోకి ప్రవేశిస్తుంది. తద్వారా ఈ ప్రమాణము , తనలో ఉన్న అటువంటి సంబంధముపై ఆధారపడేది, తన స్వంత నిర్నిమిత్తతతో బంధింపబడుతుంది. అది తన యందే బాహ్యము. తన తో తన సంబంధము లోనే మారేది.

2

సంబంధిత ప్రమాణము **తనతో తనకే సంబంధితము** అన్నది , దాని పరిమాణాత్మక పార్శ్వముగా దాని బాహ్యత్వము మరియు పరివర్తనత్వము నుండి భిన్నమైనది. అది స్వీయమాత్రసంబంధముగా , బాహ్యత్వ పరివర్తననత్వ వ్యతిరేకముగా , ఒక జైన్-అయ్యే, గుణాత్మక ఆధారవిషయసంచయము. ఇది నిలకడగల పదార్థ అధస్తరం. అది తన బాహ్యత్వంలో ప్రమాణము యొక్క **తనతోతన** కొనసాగింపుగా , తన గుణత్వంలో ఈ బాహ్యత్వం యొక్క విశిష్టీకరణ సూత్రమును కలిగి యుండాలి.

3

ఈ నిర్ధారము ప్రకారము ప్రత్యేక ప్రమాణము తన-వలన-తాను-జైన్ లో తాను బాహ్యము. ప్రత్యేకప్రమాణము తన నుండి తనను బహిర్గతం చేసుకుంటుంది . తనను ఇంకొక అన్యముగా తిప్పిస్తుంది. అది కేవలము పరిమాణాత్మకమై ఉంటుంది . మరియు పరిమాణాత్మకమును ఇంకొక అన్య సంబంధముగా కూడా తిప్పించవచ్చు. ఇట్లు అన్య ప్రత్యేక ప్రమాణమును తన యందు తిప్పించడంలో ప్రమాణము అంతర్వర్తితంగా విశిష్టీకరించే ఐక్యతగా నిర్ధారింపబడుతున్నది. ఈ (ప్రత్యేక ప్రమాణాల మధ్య) సంబంధాలు ఇంతకు ముందు పేర్కొన్న "అన్యోన్యత"ల కు భిన్నమైనవి . అన్యోన్యతలో స్వతంత్రము అన్యములైన స్వతంత్రములతో , గుణములతో లేక అటువంటి వేరు వేరు గుణముల ఒక శ్రేణి సంబంధపడుతుంది . ఇక్కడ అలా కాదు. సంబంధము **అదే పదార్థ-అధస్తరంలో**(**Substrate**) , అదే తృటుల లోపల తటస్థతను పొందుతుంది. కావున ప్రమాణమన్నది ఇక్కడ తన నుండి ఇతర పరిమాణ సంబంధములను బహిర్గతం చేస్తూ నిర్ధారించుకుంటున్నది . అవి కూడా **అన్యోన్యములను** మరియు **ప్రమాణములను** ఏర్పరచేవే.(కానయితే అన్నీ ప్రమాణములు కావు) ప్రమాణములూ మరియు కేవల పరిణామాత్మక భిన్నములూ **ఒకదాని పక్కన ఒకటి** ఉంటాయి

(abwechselnd). పరిమాణముల పెరుగుదల, తరుగుదల కొలబద్ధపై 249
ప్రమాణములు ముడుల వలె మధ్య మధ్య ఉంటాయి. ఇది తరంగముల కలియుటలో ఏర్పడే కణుపుల వలె.

4

కావున ఒక ప్రమాణసంబంధము ఉనికిలో ఉన్నది. అది స్వతంత్ర వాస్తవం. గుణాత్మకంగా అన్యముల నుండి భేదితము. అటువంటి తన-వలన-తాను-జైన్ , అది పరిమాణముల సంబంధము కాబట్టి , బాహ్యత్వానికి , క్వాంటం-పరివర్తనానికి లోనయేది. అది ఒక నిడివి లోపల మార్పు పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉంటుంది. ఆ నిడివిలో దాని గుణము మారదు. కానీ ఒక బిందువు వద్ద పరిమాణ-పరివర్తన ఘటించడంతో గుణము కూడా మారుతుంది. క్వాంటం అక్కడ విశిష్టీకరిస్తున్నదని తెలుస్తుంది. మారిన పరిమాణ-సంబంధము ఒక ప్రమాణములోకి, ఒక కొత్త గుణములోకి, ఒక కొత్త ఎట్వస్ గా పరివర్తనం చెందింది. మొదటి సంబంధము స్థానంలో ప్రవేశించిన సంబంధము గుణాత్మకంగా అటువంటిదే కాబట్టి పరిమాణంగా నిరంతరం కాబట్టి "అన్యోన్యత"లో ఉంటుంది. అయితే భేదమన్నది ఈ పరిమాణములో మాత్రమే ఉండుటవలన కొత్త ఎట్వస్ పాత ఎట్వస్ పట్ల నిర్నిమిత్తంగా వ్యవహరిస్తుంది. వాటి భేదము బాహ్యము అయిన క్వాంటం. అది (రెండవది)ముందున్న దాని నుండి కాక తన లోనుండే అవ్యవహితంగా ఉద్భవించింది. అంతర్గతం నుండి ఉద్భవించింది. డాజైన్ గా వెలువడిన విశిష్టీకరించే ఐక్యత కాదు. కొత్త గుణము లేక కొత్త ఎట్వస్ అదే విధముగా మార్పుకు గురవుతుంది. ఇది అనంతముగా కొనసాగుతుంది.

5.

గుణము యొక్క పురోగతి పరిమాణం యొక్క నిలకడైన కొనసాగింపు. ఒక గుణీకరించే బిందువును సమీపించిన సంబంధము , గుణాత్మకంగా పరిగణిస్తే ఎక్కువ తక్కువలుగానే భేదితమయేది. ఈ పార్శ్వం బట్టి మార్పు ఒక "క్రమేణా" జరిగే మార్పు. కానీ క్రమేణా లేక **మెల్ల-మెల్లగా** మార్పు అన్నది మార్పు యొక్క బాహ్యము. అది గుణాత్మకానికి సంబంధించినది కాదు. మునుపటి పరిమాణాత్మక సంబంధము , తదుపరిదానికి అనంతంగా దగ్గర , అయినప్పటికీ అది ఇంకొక అన్య గుణాత్మక డాజైన్. కావున గుణాత్మక పార్శ్వం బట్టి , కేవలం పరిమాణాత్మక పురోగతి యొక్క "క్రమేణ" , తనలో ఎట్టి హద్దు లేనిది, నిరపేక్షంగా ఖండితం అవుతుంది. కొత్తగా ప్రవేశించిన

గుణము దాని పరిమాణాత్మక సంబంధము ప్రకారము మాయమైన గుణమునకు 250 ప్రతిగా అనిర్ధారిత అన్యము , నిర్నిమిత్త అన్యము, కాబట్టి పరివర్తనము ఇక్కడ **లంఘనము (** Übergang ein ***Sprung*** **)**. పాతదీ కొత్తదీ ఒకదానికొకటి బాహ్యముగా తిష్ఠితములు.

మనిషి "క్రమేణా" తో పరివర్తనాన్ని **అర్థం అయేటట్లు** చేద్దామని ప్రయత్నిస్తాడు. కానీ "క్రమేణా" అన్నదే నిర్నిమిత్తమైన మార్పు. ఇది గుణాత్మక మార్పుకి విరుద్ధమైనది. "క్రమేణా" అన్నదాంట్లో రెండు వాస్తవాలు ఒకదగ్గర కావడం కావచ్చు. అవి పరిస్థితులనీ, స్వతంత్ర వస్తువులనీ పరిగణింపబడి, లుప్తీకరణం చెందుతాయి. వెరసి తిష్ఠితమైనదేమంటే, ఒకటి ఇంకొక దానికి హద్దు కాదు , ఒకటి ఇంకొక దానికి బయట ఉన్నది. ఇక్కడ **సంగ్రాహ్యము**నకు అవసరమైనది , అది అల్పమైనదైనప్పటికీ , ఇంకా దూరమైపోయినది.

ప్రమాణ రహితము

1

ప్రత్యేక ప్రమాణము తన-వలన-తాను-జైన్ గా వాస్తవమై , అలా వాస్తవమవడంలోనే పరిమాణాత్మక డాజైన్ తృటి తో బంధితం అవుతున్నది. క్వాంటం గా పెరుగుదల తరుగదల కలిగి యున్ననూ , పెరుగుట-తరుగుటలో పరిమాణ సంబంధము మారుతున్నది. ఎట్వ్స్ లేక ఒక గుణము , ఆ పరిమాణ సంబంధముపై ఆధారపడినది, తన నుండి ఆవలకు , **ప్రమాణరహితత్వం**లోకి నెట్టబడుతోంది. కేవల పరిమాణ మార్పుతోనే ఎట్వ్స్ నశిస్తున్నది. దేనిలోనూ చిక్కుకోదు అనిపించే డాజైన్, పరిమాణం అన్న అమరిక వైపు నుండి దాడికి గురై ధ్వంసం కాగలదు.

2

కాచిత్-గ్రహీత ప్రమాణరహితం క్వాంటం. క్వాంటం తన యందు నిర్ధారము లేనిది, కేవల నిర్నిమిత్త నిర్ధ్వారణ, తద్వారా ప్రమాణము మారదు. ప్రమాణము యొక్క నోడ్-లైన్ యందు క్వాంటం విశిష్టీకరించేదిగా కూడా తిష్ఠితమైంది. కాచిత్-గ్రహీత ప్రమాణ-రహితం గుణాత్మక నిర్ధారణలోకి లుప్తమవుతున్నది. కొత్త ప్రమాణ-సంబంధము , దేనిలోకైతే ఒక ప్రమాణములోనున్నది మారుతున్నదో, పాతదాని పోలికలో అది ప్రమాణ-రహితం అవుతుంది. ఎందుకంటే మునుపే తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే గుణముగా ఉండె అది . కావున విశిష్ట అస్తిత్వాలు ఒకటి పోయి ఇంకొకటి రావడం మరియు వాటి బదులు కేవలం పరిమాణాత్మక సంబంధములు రావడం అని ఇక్కడ తిష్ఠితం అవుతున్నది , **అనంతంగా** కొనసాగేది. ఈ పరివర్తనంలో ఉన్నదేమంటే, విశిష్ట సంబంధం ఒక్కొక్కటి నెగేట్ అవడమే కాక, పరిమాణాత్మక పురోగతే నెగేట్ అవుతోంది , తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యేదాని పరిమాణ పురోగతి **అనంతముగా** అన్నది నెగేట్ అవుతున్నది. మునుపు మనం చూసినది **గుణాత్మక అనంతము** , డాజైన్ లో వలె , అనగా పరిమితము పై అపరిమితము ప్రకటమగుట, **అవ్యవహిత పరివర్తనము** మరియు అంతర్ధానము, ఈ వైపు నుండి ఆవలకు.

పరిమాణాత్మక అనంతత్వము , దాని "నిర్ధారణ"గా క్వాంటం యొక్క **కొనసాగింపు** , ఒకే కొనసాగింపు . అలాగే గుణాత్మక పరిమితము అనంతము అవుతుంది. పరిమాణాత్మక

అనంతము దాని ఆవల తన యందే కలిగి యున్నది, **తన కు ఆవలని**
సూచిస్తుంది. కానీ ప్రమాణ-విశిష్టీకరణ అనంతత్వము గుణాత్మకమును , పరిమాణాత్మకమును ఒక దానిలోకి ఇంకొక దానిని **లుప్తీకరిస్తూ** పోతుంది. కావున అది రెండిటి **ప్రథమ** అవ్యవహిత ఐక్యత. ఆ ఐక్యత కూడా ప్రమాణమే. అది తనలోకి మరలేదిగా , మరలేదై **తిష్ఠితముగా** అది ప్రమాణము. గుణాత్మకము , ఒక విశిష్ట అస్తిత్వము , ఇంకొక విశిష్ట అస్తిత్వములోకి మారుతోంది. కేవలము సంబంధము యొక్క పరిమాణనిర్ధారణలో మార్పు ముందు సంభవిస్తుంది. అందుచేత గుణాత్మకము , గుణాత్మకములోకి మారుట ఒక బాహ్యము,
నిర్నిమిత్తము అయినదిగా కేవలము (పరిమాణము) **తన-తో-తాను కూడుటగా** తిష్ఠితము అవుతుంది. పరిమాణాత్మకము , గుణాత్మకముగా పరివర్తనము చెందుతూ , తనను లుప్తం చేసుకుంటుంది. తన-యందు-తన-వలన-నిర్ధారిత-జైన్ అయిన గుణాత్మకము లోకి పరివర్తనగా పరిమాణాత్మకము తనను లుప్తము చేసుకుంటుంది. తన యందు ఈ పునః పునః పరివర్తనములో , ప్రమాణము పదే పదే మారుటలో ,తన లో తానే కొనసాగే ఈ ఐక్యత నిజంగా నిలకడగా ఉండేది, అది స్వతంత్ర **పదార్థము**
(*Materie* మటీరియ) , **సంగతి** (జఖ)

3

దీనివలన ఉన్నదేమంటే

1. ఒకటే సంగతి (జఖ) అది ఆధారవిషయసంచితం. దాని బేధములలో , నిరంతరం అని తిష్ఠితం. మునుపే క్వాంటంలో ఆ చీలిక మొదలవుతుంది.అదే జైన్ తన నిర్ధారణనుండి చీలిపోవడం. **పరిమాణము** తన జైన్-అయ్యే నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తము. ప్రమాణములో , సంగతి అన్నదే , తన యందు గుణాత్మకము, పరిమాణాత్మకముల అంతర్వర్తిత ఐక్యత. రెండు తృటులూ , జైన్ అనే సాధారణ క్షేత్రంలో భేదమై ఉన్నాయి. అందులో ఒకటి ఇంకొక దానికి ఆవల ఉంటుంది. నిరంతరమైన పదార్థ-ఆధారస్తరం ఈ విధంగా తన యందే జైన్-అయ్యే అనంతత్వము యొక్క నిర్ధారము కలిగి యుంటుంది.

2. పదార్థ-అధస్తరం **అదే అయి ఉండడం** ఇలాగ తిష్ఠితమవుతున్నది : గుణాత్మక స్వతంత్రములు వేటిలో ప్రమాణ-నిర్ధారణకర ఐక్యత వెల్లడవుతున్నదో అవి కేవలము పరిమాణాత్మక భేదితములై ఉన్నాయి. కావున పదార్థ-అధస్తరం తాను ఈ భేదితములలో

కొనసాగుతున్నది.

3. నోడ్-లైన్ యొక్క అనంతమైన పురోగతిలో గుణాత్మకము పరిమాణాత్మక-పురోగతి లోకి కొనసాగుట , ఒక నిర్నిమిత్త మార్పుగా. కానీ అందులో ఉన్నది గుణాత్మకము యొక్క **నెగేషన్** మరియు దానితో వట్టి పరిమాణాత్మక బాహ్యత్వం తిష్ఠితము. పరిమాణాత్మకం తన కు బయట అన్యమును సూచించుట , అన్య పరిమాణాత్మకముగా , ఇది పతనమవుతుంది. ఒక సంబంధ-ప్రమాణము ఉద్భవిస్తుంది, ఒక గుణము ఉద్భవిస్తుంది. గుణాత్మక పరివర్తనము కూడా అందులో లుప్తమవుతుంది, ఎందుకంటే కొత్త గుణము కేవలం పరిమాణ-సంబంధము కాబట్టి. గుణాత్మకము, పరిమాణాత్మకముల ఒకదానిలోకి-ఒకటిగా ఈ పరివర్తనము , వాటి ఐక్యత అన్న నేల మీద జరుగుతోంది. ఈ ప్రక్రియ అంతటి యొక్క అర్థం కేవలం **డాజైన్**, **చూపడము** , **తిష్ఠనము**లు. వాటి పదార్థ-అధస్తరంగానే వాటి ఐక్యత ఉంటుంది.

4

స్వతంత్ర ప్రమాణ-సంబంధముల శ్రేణులలో , అవ్యవహిత గుణాత్మక ఎట్వాస్ లు ఏకపక్ష అంగములుగా ఉన్నాయి (ఉదా: సాంద్రత, ఆంల , క్షారములుగా రసాయనములు). ఆ పై వాటిని తటస్థపరచడం వచ్చింది (వేరు సాంద్రతలు గల పదార్థాలు కలయుట) తటస్థపరచుటతో స్వంతంత్రములు, అన్య-తిరస్కారములు అయిన ప్రమాణసంబంధములు ఏర్పడినాయి. అవి పరస్పరం నిర్నిమిత్తములైన మొత్తములు, తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యే డాజైన్ లు. ఇప్పుడు అటువంటి సంబంధాలు కేవలము ఒకే పదార్థ-అధస్తరం మీద నోడ్-లుగా నిర్ధారితమయ్యాయి. అంతటితో ప్రమాణములు మరియు తిష్ఠిత స్వతంత్రములూ , **స్థితి** కి కుదించబడ్డాయి. మార్పు అంటే కేవలము స్థితి యొక్క **మార్పే**. మారేది అందులో "**అదేగా**" **ఉండేదని** తిష్ఠితము.

5

ప్రమాణము యొక్క నిర్ధార-పురోగతిలో, దాని తృటులు కూడుతున్నాయి: ప్రమాణము , తానే గుణము పరిమాణముల **అవ్యవహిత** ఐక్యత అయినట్టిది ఒక మామూలు క్వాంటం , కానీ విశిష్టమైనది. అన్యముతో కాక , తనతోనే సంబంధపడే పరిమాణ-నిర్ధారణ అయిన అది వెసనీయమైన **సంబంధము**. కావున అది తన తృటులను అది లుప్తితములుగా, అభిన్నములుగా తనలోనే కలిగి యుంటుంది. ఒక సంగ్రాహ్యములో

వలె , భేదము దాని యందే ఉంటుంది . ప్రతీ తృటీ గుణాత్మక ,
పరిమాణాత్మకముల ఐక్యత అయి ఉంటుంది. **వాస్తవ** భేదము ఎన్నో ప్రమాణ-సంబంధములను ప్రదర్శిస్తుంది. అవి ప్రాకారకముగా మొత్తములై , స్వతంత్రములై ఉంటాయి. ఈ సంబంధములు శ్రేణులుగా రెండు వైపులు కాగా, ప్రతీదీ ఒక్కొక్క అంగమై, ఒక వైపు చెందినది ఎదురుగా ఉన్న శ్రేణిలో అన్నిటితో సంబంధపడుతుంది. అదే స్థిరమైన **క్రమవ్యవస్థ (*Ordnung*)**.

అవి , కేవలము క్రమ-వ్యవస్థగా, ఇంకనూ బాహ్య ఐక్యత మాత్రమే. అవి తనలోనే అంతర్గతంగా విశిష్టీకరించే ఐక్యతగా ఒక తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యే ప్రమాణము. అది తన ప్రత్యేకములతో భేదితము. కానీ ప్రత్యేకించే, నిర్దిష్టీకరించే సూత్రము ఇంకా స్వేచ్ఛా సంగ్రాహ్యము కాలేదు. అది మాత్రమే తనను భేదించే అంతర్-సూత్రాన్ని తెలియజెప్పగలదు. సూత్రము ముందు పదార్థ- అధస్తరం , ఒక పదార్థము, దాని భేదము వలన, ఆ భేదముల మొత్తమై ఉండుటకు , అనగా తనకు తాను సమానముగా ఉండే పదార్థ-అధస్తరమును తనలో కలిగియుండుటకు, కేవలము బాహ్య పరిమాణాత్మక నిర్ధారమే ఉన్నదిగా . అది తనను గుణములో భిన్నతగా కూడా ప్రదర్శిస్తుంది. ఈ పదార్థ-అధస్తరము యొక్క ఐక్యతలో , ప్రమాణనిర్ధారము లుప్తమైతున్నది.దాని గుణము పరిమాణము ద్వారా స్పష్టమయ్యే బాహ్య స్థితి. ఈ మొత్తము గమనము, ప్రమాణము వాస్తవమయ్యే నిర్ధారపురోగతి. అలాగే అది ప్రమాణమును కొన్ని తృటుల కింద కుదించి తిష్ఠించడం కూడా.

A. Die absolute Indifferenz

వెసన్ అగుట A.నిరపేక్ష అతీతత్వము

1

జైన్ కాచిత్-గ్రహీత అతీతత్వం - ఎందుకు , అది దాని వలన అది జైన్ గా ఆలోచింపబడాలి , అందుకు **అతీతత్వం** అన్న పదం వాడబడినది. దానిపై ఎటువంటి నిర్ధారణా ఉండకూడదు. శుద్ధమైన పరిమాణము అతీతత్వము, అది అన్ని నిర్ధారములను కలిగి యుండగలదు, ఏమంటే అవి దానికి బాహ్యము మరియు అది వాటితో ఎట్టి సంబంధమూ లేనిది (అంతమాత్రమే, కింది దానితో పోలిస్తే) కానీ అతీతత్వం నిరపేక్షం అనడానికి అది, జైన్ యొక్క అన్ని నిర్ధారణల **నెగేషన్ ద్వారా** అవుతున్నది. అనగా : గుణము మరియు పరిమాణము మరియు మొదలు వాటి అవ్యవహిత ఐక్యత , ప్రమాణము, సాదా ఐక్యతగా **తనను తన** ద్వారా **మధ్యవర్తితం** చేసుకున్నది. నిర్ధారణ దాని యందు కేవలము ఒక స్థితి, ఒక **గుణాత్మక బాహ్యముగా**, దాని పదార్థ- అధస్తరము అతీతత్వముగా.

2

ఏదైతే గుణాత్మక బాహ్యము అని నిర్ధారింపబడినదో అది మాయమయ్యేది. జైన్ కు ప్రతిగా బాహ్యము అయిన గుణాత్మకము , జైన్ కు విరుద్ధం , అది కేవలము తనను లుప్తం చేసుకునేది. అధస్తరం పై ఈ విధముగా నిర్ధారణ కేవలము ఖాళీ భేదముగా తిష్ఠితము. ఫలితముగా ఈ ఖాళీ భేదము అతీతత్వం. నిజానికి ఇది సవిపులము. అట్టి సవిపులమైనది తన లోనే జైన్ యొక్క అన్ని నిర్ధారములు నెగేట్ అవడం వలన తన-తో తాను మధ్యవర్తితము అవుతున్నది.ఈ మధ్యవర్తనముగా అది నెగేషన్ ను , సంబంధమును కలిగియున్నది, ఏదైతే స్థితి అనబడుతున్నదో, మరియు అది దానికి అంతఃస్థితము, తన-తో-తాను సంబంధపడే భేదీకరణము. బాహ్యము మరియు దాని అంతర్ధానమవడం కూడా జైన్ ను అతీతత్వము నకు ఐక్యత గా చేస్తున్నది (అతీతత్వ పర్యంతము ఐక్యత). కావున అవి జైన్ యందే. అందువలన జైన్ కేవలము పదార్థ- అధస్తరము మరియు **తన యందే** తాను కాచిత్-గ్రహీతము అగుటను విరమిస్తున్నది (

B. Die Indifferenz als umgekehrtes Verhältnis ihrer Faktoren

అతీతత్వము కారణాంకముల విలోమ సంబంధముగా

ఈ అతీతత్వము అన్న నిర్ధారము తన యందు ఎలాగ ఉన్నది , తనను **తన-వలన-తన-జైన్-అయ్యేదిగా** తిష్ఠిస్తున్నది అన్నది ఇప్పుడు చూడాలి

1

1. స్వంతంత్రమని చెలామణీ అయిన ప్రమాణ సంబంధమును తగ్గించుట లేక కుదించుట , దాని **పదార్థ-అధస్తరాన్ని** స్థాపిస్తున్నది. ఇది ప్రమాణ-నిర్ధారము ఒకటి-ఇంకొకదానిలోకి కొనసాగుట. కావున విడిదీయలేని స్వతంత్రము. అది తన భేదములన్నిటిలో **మొత్తంగా** ఉన్నది (in seinen Unterschieden *ganz* vorhanden). ఈ భేదములుగా, దాని యందు గుణము, పరిమాణము అన్న నిర్ధారములు ఉన్నాయి. అవి దాని (పదార్థ-అధస్తరం) పై ఎలాగ తిష్ఠితమైనాయన్న దానిపైననే అంతా ఆధారపడి ఉన్నది. ఇది తద్వారా నిర్ధారితము, దేనిద్వారా నంటే, పదార్థ-అధస్తరము ఒక ఫలితముగా (తెలియవచ్చింది) , అట్లు **అంతర్వర్తితము**గా మధ్యవర్తనమై ఉన్నది. అంతేకానీ అది దాని పై ముందు పదార్థ-అధస్తరమనీ , నిర్ధారణల దృష్ట్యా అతీతమనీ తిష్ఠితము కాలేదు.

2. కావున భేదము దాని యందు వెసనీయముగా ముందు పరిమాణాత్మక బాహ్యము. ఒకే అధస్తరము యొక్క రెండు భేదితములైన క్వాంటములు ఉన్నవి. ఈ రీతిని అది వాటి మొత్తము. అధస్తరమే క్వాంటం గా నిర్ధారితమై ఉండిఉండాలి. కానీ అతీతత్వం ఈ స్థిర ప్రమాణం, అది కేవలము ఆ భేదముతో **సంబంధము**లోనే అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే నిరపేక్ష హద్దు. కావున అది తన యందే క్వాంటం కాకుండును. ఇంకేదన్నా రీతిలో, క్వాంటం ల మొత్తంగా, అన్యముల విశేషంగా , అతీతత్వములుగా అది ప్రత్యక్షమవుతుంది. ప్రత్యక్షమయ్యేది కేవలము కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణ, అది అతీతత్వములో పతనమవుతుంది . రెండు త్రుటులుగా రెండు క్వాంటములు అధస్తరము పై అధస్తరము యందు తిష్ఠితములైనవి, అవి మారేవి, నిర్నిమిత్తములు, పరస్పరం చిన్నవి లేక పెద్దవి. స్థిర హద్దు ద్వారా వాటి మొత్తం పరిమితము.

క్వాంటములు బాహ్యముగా వ్యవహరించవు. పరస్పరం నెగెటివ్ గా
వ్యవహరిస్తాయి. అవి ఒకదానితో ఒకటి ఉన్న పద్ధతిలో అది గుణాత్మక నిర్ధారము. అవి **విలోమ సంబంధములో** ఉన్నవి. ఇంతకుపూర్వము మనకు తెలిసిన విలోమసంబంధమునకు దీనికి భేదము ఉన్నది. ఇక్కడ మొత్తము ఒక నిజమైన అధస్తరము. రెండు వైపులనూ ఒక్కొక్కటి తిష్ఠితము. ఒక్కొక్కటి **తన యందే** ఈ మొత్తము అయి ఉండాలి.

3

ఫలానా గుణాత్మకం అనే నిర్ధారణ ప్రకారం , **రెండు గుణముల** భేదము ఉన్నది. ఒక గుణము అన్యము ద్వారా లుప్తమగుచున్నది. కానీ **ఒక ఐక్యతలో** కలిసి ఉన్నది, ఒక ఐక్యత అగుచున్నది, అన్యమునుండి విడదీయరానిదిగా ఉన్నది. పదార్థ-అధస్తరము స్వయంగా అతీతత్వమై, తన యందు రెండు గుణముల ఐక్యతగా నున్నది. రెండు పార్శ్వాలలో ఒక్కొక్కటి రెండిటినీ తనలో కలిగి యున్నది. గుణము ఒకటి ఎక్కువ ఇంకొక గుణము తక్కువ అగుట ద్వారా మరియు దీని తారు మారుగానూ ఉండుటద్వారా భేదితమైనది. ఒక గుణము దాని క్వాంటము ద్వారా ఒక వైపు **పైచేయిగా** ఉన్నది. ఇంకొక వైపు ఇంకొక గుణము పైచేయిగా ఉన్నది.

4

ప్రతీ పార్శ్వము దాని యందే ఒక విలోమ సంబంధము. ఈ సంబంధము , భేదితములైన పార్శ్వముల పై ప్రాకారకముగా మరలుతుంది. ఈ పార్శ్వములు తమ గుణాత్మక నిర్ధారము ప్రకారము ఒకదానిలో ఇంకొకటి కొనసాగుతాయి.ప్రతీ గుణము అన్యములో తనతో సంబంధీకరిస్తుందు. రెండు పార్శ్వాలలో ఒక్కొక్క పార్శ్వము వేరు వేరు క్వాంటం అయి ఉన్నది. వాటి పరిమాణ భేదము ఆ అతీతత్వము, దాని ద్వారానే ఒకదానిలో ఒకటి కొనసాగుతున్నది. ఈ కొనసాగటము రెండు పార్శ్వములలోనూ గుణములు అదే అయి ఉండడం. ఈ పార్శ్వములు ఒక్కొక్కటి నిర్ధారముల మొత్తము. అందుచేత అతీతత్వమును కలిగి యుండి . అదే సమయంలో ఒకదానికొకటి ప్రతిగా స్వతంత్రమని తిష్ఠితములు.

2

1. జైన్ ఈ అతీతత్వంగా తన అవ్యవహితత్వములో ప్రమాణము యొక్క నిర్ధారణా-జైన్

కాదు. కానీ అదే (ప్రమాణమే) ,పైన చూపినట్లు అభివృద్ధిచేసిన రీతిలో.
జైన్ యొక్క నిర్ధారముల మొత్తముగా , **అంతర్వర్తితమై** , అతీతత్త్వము. ఆ నిర్ధారములు ఈ ఐక్యతకు లయించినవై. తిష్ఠిత వాస్తవీకరణ యొక్క మొత్తముగా అది **డాజైన్** కూడా. అందులో తృటులు అంతర్వర్తితజైన్-అయ్యే **అతీతత్వ** మొత్తము. వాటి ఐక్యతగా అతీతత్వముచే వహింపబడుచున్నవి. ఐక్యత కేవలము అతీతత్వము కావున, అంతర్వర్తితమని మాత్రమే స్థిరముగా నిలిపినవై , తృటులు **తన-వలన-తన-జైన్-అయ్యేది కాక,** అనగా తమయందే ఒకదానిని ఇంకొకటి ఐక్యతగా లుప్తముచేసే నిర్ధారితములు కావు కావున , వాటి **అతీతత్వము వాటికే వ్యతిరేకముగా** అభివృద్ధి చేసిన నిర్ధారణగా ఉన్నది.

2. ఈ అవిభక్త స్వతంత్రమును దగ్గరగా పరిశీలిద్ధాం. దాని అన్ని నిర్ధారములలోనూ అది అంతస్థితం. వాటిలో , తనతోతన ఐక్యతగా వాటివలన కలత లేకుండా ఉంటుంది. కానీ

a) మొత్తమై ఉన్న నిర్ధారణలు, **దాని యందు** లుప్తమైనవి, ఆధారరహితంగా దాని యందు ప్రకటమవుతాయి. అతీతత్వ **అంతర్వర్తితము** మరియు ఈ **డాజైన్** పరస్పర సంబంధరహితములు. నిర్ధారణలు దాని యందు **అవ్యవహితముగా ప్రకటమవుతాయి**. అతీతత్వము ప్రతీదాని మొత్తమై ఉన్నది . కావున ప్రతీదానిలో భేదము లుప్తమయ్యేదిగా. <u>అందుచేత పరిమాణాత్మకముగా తిష్ఠితమై. కానీ అందుకని తనను తాను బహిర్గతం చేసుకునేటట్లు కాదు, స్వీయనిర్ధారకమై కాదు. కేవలం బాహ్య-నిర్ధారణా-జైన్ అయ్యేదిగా , నిర్ధారింపబడేదిగా</u> .

b) రెండు తృటులూ విలోమ పరిమాణ సంబంధములో ఉన్నవి. పరిమాణములో పెరుగుట తరుగుట, కానీ అతీతత్వము ద్వారా కాదు, అతీతత్వము ఈ పెరుగుట తరుగుటుల పట్ల కూడా నిర్నిమిత్తమే . అందుచేత పెరుగుట తరుగుట కేవలము బాహ్యముగా నిర్ధారితము. ఒక అన్యము వైపు సూచించడం జరుగును. అన్యము తనకు బాహ్యము. అందులో నిర్ధారమున్నది. అతీతత్వముగా **నిరపేక్షము** ఈ పార్శ్వము బట్టి **పరిమాణాత్మక** నమూనాకున్న రెండవ లోపాన్ని కలిగి యున్నది. అది, భేదము యొక్క నిర్ధారణ తన ద్వారా నిర్ధారితము కాదు. భేదము దాని పై కేవలము **ప్రకటమవుతుంది**. తిష్ఠనము అవ్యవహితము, దాని మధ్యవర్తనము దానితోనే కాదు.

c) తృటుల పరిమాణాత్మక నిర్ధారణ , ఇప్పుడు సంబంధము యొక్క **పార్శ్వాలై** ఉన్నది,

అది **ఉండే రీతి** అది. తృటి యొక్క **డాజైన్** ఈ అతీతత్వము వలన గుణము 259
యొక్క పరివర్తనము నుండి పరిహరింపబడినది. కానీ దాని ఈ డాజైన్ నుండి భిన్నమైన, దాని **అంతర్వర్తిత**-జైన్-అయ్యే ఉనికి ఎందులో కలిగి యున్నదంటే, అది దాని యందు అతీతత్వమే అయి ఉండుటలో , ప్రతీదీ **రెండు గుణముల ఐక్యత**, ఆ రెండు గుణములలోకి గుణాత్మక తృటి చిట్లుతుంది. రెండు వైపుల నడుమ భేదము ఒక గుణము ఒక వైపు ఎక్కువ ఇంకొక వైపు తక్కువ ఉండుటకు పరిమితము. దాని అన్యము ఇందుకు తలకిందులుగా తిష్ఠితము. కావున ప్రతీ పార్శ్వమూ తన యందు అతీతత్వము యొక్క మొత్తము. రెండు గుణములలో ప్రతీదీ ఒక్కొక్కటిగా తీసుకొనబడి, అదేరీతిలో అదే మొత్తమై, అనగా అతీతత్వమై ఉంటుంది. అది ఒక వైపు నుండి అన్యమునకు కొనసాగుతుంది. పరిమాణాత్మక హద్దుతో , ఏదైతే తన యందు తిష్ఠితమో, ఆటంకితమై లేదు. ఇక్కడ నిర్ధారములు అవ్యవహిత విరుద్ధ ద్వంద్వమునకు వచ్చును. అవి వైరుధ్యమునకు అభివృద్ధి చెందును. అదిప్పుడు చూడవలసి ఉన్నది.

3

1 ప్రతీ గుణము **ప్రతీ వైపూ** అన్య-పార్శ్వముతో సంబంధములోకి ప్రవేశిస్తుంది. నిజంగానే నిర్ధారము ప్రకారము ఈ సంబంధము కేవలము పరిమాణాత్మక భేదము అయి ఉండాలి. రెండు గుణములూ స్వతంత్రము అయి ఉంటే, ఒకదాని పై ఒకటి పరాధీనమైన, ఇంద్రియత్వ పదార్థములు అయి ఉంటే, అతీత్వం అన్న నిర్ధారణ విచ్చినమై పోతుంది. నిర్ధారణల ఐక్యత, మొత్తము అన్నవి ఖాళీ మాటలవుతాయి. కావున అవి ఎలా నిర్ధారింపబడినాయంటే, అవి ఒక ఐక్యతలో కట్టబడి, అవి విడదీయరానివై ఉండి , ఒక్కొక్కటి వాస్తవతనీ సార్థకతనీ అన్యముతో ఈ గుణాత్మక సంబంధములోనే కలిగి యున్నదన్నట్లు . ఇప్పుడు వాటి పరిమాణాత్మకము ఈ గుణాత్మక నైజము కలది కాబట్టి, **ఒకటి అన్యము పర్యంతము విస్తరిస్తుంది**. అవి క్వాంటములు గా వేరుగా ఉండాలనుకుంటే , ఒకటి అన్యములోకి పోతుంది. తనలో ఒక నిర్నిమిత్త డాజైన్ ఎక్కువ కలిగి ఉండవచ్చు. అది అన్యము లో లేకుండచ్చు. కానీ వాటి గుణాత్మక సంబంధములో ప్రతీదీ అన్యము ఉన్న పర్యంతమే. దీనిలోంచి వచ్చే నిగమనం, రెండూ సమతూకంలో తుల్యంగా ఉన్నాయని. ఒకటి ఎంత పెరిగితే అన్యము అంత పెరిగి , ఎంత తగ్గితే అంత తగ్గి, సమతూకం అన్నమాట.

2. గుణాత్మక సంబంధమన్న ఆధారము పై ఎట్టి పరిమాణాత్మక భేదము మరియు

గుణము యొక్క ఎట్టి ఎక్కువా తక్కువా కు చేరలేము. సంబంధములో ఉన్న 260
తృటులలో ఒకటి అన్యము పైన ఉండి ఉండాలన్న, ఎక్కువ అన్నది నిలకడలేని నిర్ధారము. ఈ ఎక్కువ మళ్ళీ అన్యము ఎక్కువ అవడంగా (అతీతత్వము కావున సమానత్వం). ఈ సమానత్వం లో ఏదీ లేదు, ఏమంటే వాటి డాజైన్ క్వాంటం ల అసమానత్వం పై ఆధార పడి ఉంది. ఈ అయి ఉండవలసిన అంశము ప్రతీదీ మాయమవుతుంది. ఒకటి అన్యము కంటే ఎక్కువ కాగానే మాయమవుతుంది.
ఎందుకంటే అవి **సమానము** అయి ఉండాల్సింది. ఆ మాయమవడం దర్శితం అయేది ఎలాగంటే, పరిమాణాత్మక కల్పన సమతూకం వలన చెడిపోతుంది. ఒక అంశం అన్యము కంటే ఎక్కువగా తీసుకోబడుతుంది. దాని వలన అన్యము యొక్క గుణము లుప్తమగుట మరియు దాని అస్థిరత **తిక్షితమైతుంది** . ఒకటి పై చేయి సాధిస్తే అన్యము వేగంగా తగ్గి పోతుంది. మొదటి దాని చేత ఆక్రమింపబడుతుంది. కావున మొదటిది తనను ఒక్కదానినే స్వతంత్రము చేసుకుంటుంది. కాని అప్పుడు రెండు విశిష్టములు , రెండు అంశములు లేవు. ఒకటే మొత్తం గా ఉంది.
ఈ ఐక్యత , నిర్ధారము యొక్క మొత్తముగా ఆ రీతిని తిక్షితమైనది , తనను అందులోనే అతీతత్వంగా నిర్ధారించినది, అది అన్ని వైపులా వైరుధ్యం. కావున దానిని తనను లుప్తం చేసుకునే వైరుధ్యంగా తిక్షనం చేయవలెను. దానిని తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే స్వతంత్రతగా నిర్ధారించాలి. అది కేవలం అతీతమే కాదు. తన యందు అంతఃస్థితమైన నెగెటివ్ నిరపేక్ష ఐక్యత ఫలితముగా కలది మరియు సత్యంగా కలది. అది **వెసన్**.

C. Übergang in das Wesen

వెసన్ లోకి పరివర్తనం

1

నిరపేక్ష అతీతత్వం అన్నది **జైన్** యొక్క చివరి నిర్ధారము. అది **వెసన్** అయ్యే ముందటి నిర్ధారము. అది వెసన్ ని చేరలేదు. **అదింకా జైన్ క్షేత్రానికే** చెందినదని తెలియు చున్నది. **నిర్నిమిత్తము** అని నిర్ధారించబడి, భేదమును **బాహ్యము**గా , పరిమాణాత్మకంగా తన పై కలిగి యున్నది. ఇది దాని **డాజైన్**. ఇంతటితో తనను

విరుద్ధద్వంద్వములో ఉన్నట్లు కనుగొంటుంది. డాజైన్ కి ప్రతిగా అది
అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేదానిగానే నిర్ధారితము తప్ప , **తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యే** నిరపేక్షంగా ఆలోచితము కాలేదు. లేక అది బాహ్య ప్రతిఫలనము, అలాగే ఉండిపోతుంది, బాహ్య ప్రతిఫలనముగా విశిష్టీకరణము **అంతర్వర్తితమై** , నిరపేక్షమే అయి, భేదము కేవలము నిర్నిమిత్తమై, తన యందు భేదమే కానిదై ఉంటుంది. ఇక్కడ లోపించినదీ మరియు నిజంగా ఉన్నదీ ఏమిటంటె, ఈ ప్రతిఫలనము **ఆలోచించేదిగా బాహ్య ప్రతిఫలనము** కాదు, ఆత్మగత చైతన్యమునకు చెందినది కాదు, అది ఆ ఐక్యతా భేదము స్వయం నిర్ధారము అగుట. భేదము తనను స్వయంగా నిర్ధారించుకొనుట. అది స్వీయలుప్తమగుట. ఆ ఐక్యత ఏమని తెలియవస్తుందంటే, నిరపేక్ష నెగెటివిటీ అనీ, **తన పట్ల తనకే** అతీతత్వమనీ, తన అతీతత్వం పట్ల అతీతత్వమనీ , అన్య-జైన్ గా ఉండడం పట్ల కూడా అతీతత్వమనీ.   .

2.

అతీతత్వ నిర్ధారము యొక్క ఈ స్వీయ-లుప్తీకరణము ఇంతకు ముందే ఇవ్వబడినది. అది దాని తిష్ఠిత-జైన్ ను అభివృద్ధి చేయుటలో అన్ని వైపుల నుండి వైరుధ్యమని తెలియజూపినది . అది **తనయందే** మొత్తము. అందులో జైన్ యొక్క అన్ని నిర్ధారములూ లుప్తమై, నిక్షిప్తమై ఉన్నాయి. కావున అది ఆధారవిషయసంచయము. కాని ముందుగా **ఏకపక్ష నిర్ధారమైన అంతర్వర్తిత-జైన్** గా. అందు వలన భేదము, పరిమాణాత్మక భేదము, అంశముల విలోమ-సంబంధము, **బాహ్యముగా** దానిపై ఉంటాయి. కావున దాని నిర్ధారణా-జైన్ కూ దానికీ వైరుధ్యం, దాని అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే నిర్ధారమూ మరియు దాని తిష్ఠిత నిర్ధారణ, అది నెగెటివ్ మొత్తము, దాని నిర్ధారణలు దాని యందే లుప్తమవగా , అందువలన దాని ఈ ఆధార-ఏకపక్షత్వము, దాని అంతర్వర్తిత-జైన్, లుప్తమైనది .
ఇంతటితో అతీతత్వం ఏదో అచ్చం దానిగా తిష్ఠితం అవుతున్నది. అది సాదా మరియు అనంతమైన స్వీయ నెగెటివ్ సంబంధము, తనతో తనకు పడకపోవడం, తన నుండి తనను బహిర్గతం చేసుకోవడం. నిర్ధారము, నిర్ధారించబడడమూ ఇకపై పరివర్తనము కాదు, ఇంకనూ బాహ్య మార్పు కాదు , ఇంకనూ నిర్ధారములు తన పై **ప్రకటమగుట** కాదు. అది తనతోతాను సంబంధపడుట, తనదే అయిన నెగెటివిటీ, తన అంతర్వర్తిత-జైన్.

3.

నిర్ధారములు, బహిర్గతమైనట్టివి, ఇక తమకు చెందినవి కావు, స్వతంత్రతలో లేక **బాహ్యత్వము**లో ప్రకటమగుట లేదు, అవి తృటులుగా బహిర్గతమవుతున్నాయి. మొదలు **అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే** ఐక్యతకు చెందినవి, దాని నుండి విడివడనివి, అధస్తరముగా అది తనయందు మోసేవి, దానితో నింపబడేవి.

రెండవది: నిర్ధారములుగా **తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యే** ఐక్యతలో అంతఃస్తితములైనవి, దానివలననే బహిర్గతమయ్యేవి. జైన్ క్షేత్రములో వలే **జైన్-అయ్యే** బదులు ఇకపై కేవలము **తిష్ఠితములు**గా, వాటి ఐక్యత గా నిర్ధారము ప్రాధాన్యతా గలవి. కావున ప్రతీదీ దాని అన్యమునకు, నెగేషన్ కు **సంబంధపడి** ఉండి , దాని సాపేక్షత ప్రముఖంగా సూచింపబడి ఉంటుంది.

4.

అంతటితో జైన్ మరియు జైన్ లేక భేదిత నిర్ధారణల అవ్యవహితత్వము , **అంతర్వర్తిత-జైన్** పర్యంతం మాయమై పోయినాయి. ఐక్యత అన్నది జైన్. అది **అవ్యవహితముగా పూర్వతిష్ఠితమైన** మొత్తము. ఈ **తనతోతన సాదా సంబంధము** కేవలము ఈ **పూర్వతిష్ఠితమును లుప్తము** చేయుటద్వారా **మధ్యవర్తితము**. పూర్వతిష్ఠిత-జైన్ మరియు అవ్యవహిత జైన్ వాటి బహిర్గతము యొక్క ఒకే తృటి. ఆద్యం నుండి ఉన్న స్వతంత్రత మరియు స్వీయ-ఏకత్వం అన్నవి ఫలితములైనవీ, **అనంతముగా తమతోతాము కలిసిపోవటము** అయినవీనూ . కావున జైన్ , **వెసన్** నకు నిర్ధారితమైనది. అది జైన్ , జైన్ యొక్క తన-తో-తన సాదా జైన్ ను లుప్తము చేయుటద్వారా.

హెగెల్ "తర్కం"

జర్మన్ నుండి తెలుగు తర్జుమా

రూపాకుల వేంకటసుబ్రహ్మణ్య శర్మ

ద్వితీయ భాగం

మరో అల కోసం

లెఫ్టిస్ట్ స్టడీ సర్కిల్
గుంటూరు
2024

జైన్ యొక్క సత్యము వెసన్.

జైన్ అవ్యవహితము. జైన్ దాని-యందు-దాని-వలనగా గానూ ఏమిటి ? జ్ఞానము ఈ సత్యాన్ని తెలుసుకోగోరుతుంది . కావున అది అవ్యవహితములు మరియు అవ్యవహితముల నిర్ధారముల వద్ద ఆగిపోదు. వాటి గుండా వాటిని దాటి ప్రయాణిస్తుంది. జైన్ కాక జైన్ వెనుక ఏదో ఉన్నది. అట్టిది జైన్ యొక్క సత్యము అయితుంది అన్న పూర్వతిష్ఠితాన్ని ముందుంచుకొని జ్ఞానము ప్రయాణిస్తుంది. ఈ జ్ఞానము మధ్యవర్తిత జ్ఞానము. అవ్యవహితముగా ఈ జ్ఞానమును పొందలేము. అవ్యవహితముగా వెసన్ ని చేరలేము. ఎరుగుట అన్యము నుండి ప్రారంభము , అనగా జైన్ తో ప్రారంభము. దీనికి ముందు ఒక మార్గము ఉంటుంది. అదే జైన్ లోనుండి బయటకు వచ్చుట. ఇది జైన్ లోనికి పోవడము కూడా. అవ్యవహిత జైన్ ను జ్ఞానము ఒక సారి మననం చేసుకుని , అట్టి మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా అది వెసన్ ను కనుగొంటుంది. జర్మన్ భాషలో గెవెసన్ , 'గతించినదీ అన్న అర్థం . వెసన్ కాలసంకేతము లేకుండా " గతించిన జైన్ " అనవచ్చు.

ఈ చలనాన్ని ఎఱుగుట యొక్క మార్గమని భావిస్తే , ఈ జైన్ తో ప్రారంభమై మరియు జైన్ నే లుప్తము చేసే తదనంతర పురోగతి, వెసన్ ను మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా చేరుట ఇదంతా (మన) ఎరుక అనే ప్రక్రియ కావాలంటె , అది జైన్ కు బయట జరగాలి , జైన్ యొక్క నైజమునకు సంబంధించినది కాకుండా ఉండాలి.
కానీ ఈ గతి అంతా జైన్ యొక్క గమనమే . జైన్ తన నైజము ప్రకారమే తనను పునశ్చరణ చేసుకుంటుంది. తన గుండా తానే ప్రయాణించి వెసన్ అవుతుంది.

4. మొదలు జైన్ నిరపేక్షమని నిర్ధారించబడింది. ఇప్పుడు వెసన్ నిరపేక్షము. బహుళప్రతి డాజైన్ తో గానీ , జైన్ తో గానీ , శుద్ధ జైన్ తో గానీ , ఎఱుగుట అన్నది నిలిచిపోలేదు. అవ్యవహితముగా ప్రతిఫలనము ప్రవేశిస్తుంది. ఈ శుద్ధమైన జైన్, ఈ అన్ని పరిమితముల నెగేషన్ లు అవ్యవహిత డాజైన్ ను శుద్ధ జైన్ గా శుద్ధిచేయగలిగిన

పునశ్చరణ ని , చలనాన్నీ పూర్వాలోచనగా కలిగి ఉంటుంది. జైన్ ఇప్పటి
నుండి వెసన్ అని నిర్ధారింపబడినది. అందులో అన్ని పరిమితములు, నిర్ధారణలూ నెగేట్ అయిన జైన్ అది. నిర్ధారణా రహితమన్నది ఒక సరళమైన ఏకము. అందు నుండి నిర్ధారితములు బాహ్య రీతిలో తీసివేయబడ్డాయి. ఇటువంటి ఏకమే ఒక బాహ్య నిర్ధారితము. తీసివేసిన తరువాత నిర్ధారణా రహితము నిలిచి ఉంటుంది. అది అంతర్వర్తితముగా లుప్తము కాలేదు. నిర్ధారణల ఏకము నకు సంబంధించి సాపేక్షముగా మాత్రమే లుప్తము అయినది. పైన గుర్తు చేసినట్లు, శుద్ధమైన వెసన్ అన్ని యదార్థముల అంతర్-గ్రాహ్యము అనుకుంటే , యదార్థములు నిర్ధారణ నైజానికి లోబడి ఉంటాయి. గ్రహించే ఆలోచన యొక్క నైజానికి లోబడి ఉంటాయి. అంతర్-గ్రాహ్యము ఒక ఖాళీ సరళత్వానికి కుదింపబడింది.

ఈ విధముగా వెసన్ ఉత్పాదితము. గ్రహణము , బాహ్య నెగేషన్ , జైన్ యొక్క నిర్ధారణలను తొలగించి దూరము చేస్తుంది. మిగిలినది వెసన్. నిర్ధారణలను ఇంకొక స్థానానికి బదిలీ చేయడం జరిగింది. అవి "ఉన్నవి" ఉన్నవిగా ఉంచబడ్డాయి.

వెసన్ ఈ విధముగా చూస్తే తన-యందే కానీ , తన-వలననే కానీ ఉన్నది కాదు (weder *an sich* noch *für sich selbst*;)
వెసన్ అన్యము ద్వారా. అది బాహ్యమైన , కించిత్ గ్రహీత ప్రతిఫలనము ద్వారా. వెసన్ అన్యము ద్వారా. వెసన్ ఎదో తీసివేయటము(కించిత్ గ్రహణము) ద్వారా. వెసన్ , తన కెదురుగా మిగిలి యున్న జైన్-అయ్యే వాటి వలన . కావున వెసన్ ఈ నిర్ధారము ప్రకారము మృతము, నిర్ధారణా రాహిత్యము.

5. వెసన్, తాను ఏది అయిందో అది దానికి చెందని ఏదో బయటి నెగెటివిటీ వలన కాలేదు . వెసన్ తన దైన , జైన్ యొక్క నిరంతర చలనము వలన. వెసన్ తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . వెసన్ నిరపేక్షముగా అంతర్వర్తిత-జైన్ absolutes *Ansichsein*. (
(ఉన్నది అంటే లుప్తమై, అంతర్వర్తితమైన వాటివలన ఉన్నది))
వెసన్ జైన్ **నిర్ధారణల** పట్ల అతీతము. అన్య-జైన్ , అన్య-జైన్ తో సంబంధము లుప్తమైనది. కావున అది వట్టి అంతర్వర్తిత-జైన్ కాదు. వట్టి అంతర్వర్తిత-జైన్ అయి ఉంటే, అది వెసన్ నుండి గ్రహీతము (అబ్స్ట్రాక్షన్) అయి ఉండేది.

అలా కాకుండా అది దాని-వలన-జైన్ అయి ఉన్నది es ist ebenso wesentlich

Fürsichsein;. వెసన్ స్వయముగా ఈ నెగెటివిటీ. అన్య-జైన్ మరియు నిర్ధారణల 265 స్వీయ లుప్తీకరణము .

6.

వెసన్ , జైన్ తనలోకి మరలుట (జైన్ నిర్ధారణలు వరుసగా లుప్తమై జైన్ లో కలిసిపోవడం, జైన్ కు మరలడం). (జైన్ ఒకదానితరువాత ఒకటి గా నిర్ధారములు కాబట్టి) వెసన్ ముందుగా నిర్ధారణ లేనిది. దానిలో జైన్ నిర్ధారణలు లుప్తమైనాయి. వెసన్ వాటిని అంతర్వర్తితములుగా కలిగి యుంటుంది. నిర్ధారణలను వెసన్ యందు నిలిపినట్లు కలిగి యుండదు. తనలో తాను ఇంత సరళము కావటం చేత నిరపేక్షమైన వెసన్ యందు డాజైన్ లేదు. కానీ అది డాజైన్ కి మారాలి. ఎందుకంటే అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . అనగా తన యందు అంతర్వర్తితముగా ఉన్న నిర్ధారములను అది బేధముగా ప్రకటిస్తుంది. తన వాటిని తన నుండి బహిష్కరిస్తుంది. తన (ఉన్నది) పట్ల అతీతభావమును ప్రదర్శిస్తుంది. తన పట్ల తను నెగెటివ్. కావున తన ను తనకు ప్రతిగా నిలబెడుతుంది. అనంతముగా తన-వలన-జైన్ అయినంతవరకే వెసన్ ఉన్నది. తనలోని ఈ బేధముల ఐక్యముగా వెసన్. జైన్ పరిధి లోని నిర్ధారముల కంటే ఇవి భిన్నమైనవి. వెసన్ యొక్క నిర్ధారములు , జైన్ నిర్ధారముల వలే కాక వేరే లక్షణములు కలిగి ఉంటాయి. తన-యందు-తన-వలన-జైన్ నిరపేక్ష ఐక్యత వెసన్ - అనగా "ఒకటి". నిర్ధారం ఈ ఐక్యతలో ఉంటుంది. ఇందులో "అగుట" లేక పరివర్తనము లేవు. కావున నిర్ధారము అన్యము కాదు , అన్యముల మధ్య సంబంధము కాదు. నిర్ధారములు స్వతంత్రములు. కానీ అవి ఒకదానితో ఒకటి ఐక్యత లో ఉన్నంత వరకే అట్టి స్వతంత్రములు.

7

వెసన్ ముందుగా సాదా నెగెటివిటీ. కావున దానికి నిర్ధారణ కలదు. ఆ నిర్ధారణను వెసన్ అంతర్వర్తితముగా కలిగి ఉండి ఉండాలి.

ఇకపై నిర్ధారణను వెసన్ పరిధి లో నిలపి , వెసన్ తనకు తానుగా డాజీన్ ను , తన-వలన-జైన్ ను ప్రదానము చేసుకోవలె.

వెసన్ ను మొత్తంగా తీసుకుంటే, హద్దుల పట్ల నిర్నిమిత్తత విషయంలో , జైన్ లో పరిమాణము ఎటువంటిదో వెసన్ అటువంటిది.

అనగా హద్దు పట్ల నిరపేక్ష నిర్నిమిత్తత గలది.

పరిమాణము ఒక అవ్యవహితం నిర్ధారణ లోని ఈ అతీతత్వము. పరిమాణము 266
నందలి హద్దు దానికి బాహ్యమైన , నిర్ధారణ. అది నిర్దిష్ట పరిమాణము (క్వాంటము) అవుతుంది. బాహ్యమైన హద్దు క్వాంటమునకు అనివార్యము. హద్దు దాని యందు ఉన్నట్టిది an ihr *seiend*.

వెసన్ లో నిర్ధారణ "ఉన్నది" కాదు. అది వెసన్ ద్వారా నిలుపబడినది. అది స్వతంత్రము కాదు. తన ఐక్యత తో సంబంధము లోనే నిర్ధారణ. వెసన్ యొక్క నెగెటివిటీ యే ప్రతిఫలనము. నిర్ధారములు ప్రతిఫలించ బడినవి. అవి **<u>వెసన్ ద్వారానే</u>** నిలుపబడినవి. అందులోనే లుప్తమై ఉండునవి.

8

వెసన్ జైన్ మరియు సంగ్రాహ్యము నకు మధ్య. వాటి మధ్యస్థము .

వెసన్ పరివర్తనము - జైన్ నుండి సంగ్రాహ్యము అగుట.

వెసన్ అన్నది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . ఇది గాక
జైన్ లోనుండి వచ్చినదని, , జైన్ నుండి నిగమితము అని , జైన్ యొక్క మొదటి నెగేషన్ అనీ వెసన్ కి గల మామూలు నిర్ధారణ. అలాగ వెసన్, అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్న నిర్ధారము గలది (జైన్ నిర్ధారణలను అంతర్వర్తితముగా కలదీ అని అర్థము)
వెసన్ యొక్క చలనము ఇప్పుడు, తన యందు నెగేషన్ లేక నిర్ధారమును నిలుపుట. తద్వారా అంతర్వర్తిత-జైన్ గా ఉన్నదానిని తనకు-తాను డాజైన్ Dasein ను ఇచ్చుకొనుట. అట్లు ఆపై అనంతమైన తన-వలన-జైన్ Fursichsein అగుట.

అప్పుడు తన అంతర్వర్తిత-జైన్ Ansichsein తో సమానమైన డాజైన్ Dasein ను ప్రదానము చేసుకొనుట. అంతటితో సంగ్రాహ్యము Begriff అగుట. సంగ్రాహ్యము అన్నది నిరపేక్షము. ఏమంటే సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షము, అది తన డాజైన్ లో నిరపేక్షమైనటుల, లేక తన డాజైన్ లో తన-యందు-తన-వలన ఉన్నట్లు . కానీ వెసన్ తనకు ఇచ్చుకునే డాజైన్ , తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయిన డాజైన్ కాదు. వెసన్ నిలిపే డాజైన్ మాత్రమే. వెసన్ ఎలా ఉందో అదే. కాబట్టి అది సంగ్రాహ్యము వలె ఉండదు. సంగ్రాహ్యము యొక్క డాజైన్ నుండి విబేధించేది.

వెసన్ ముందు తన లో-తాను ప్రతిఫలిస్తుంది. 267

రెండవది వెసన్ దర్శితమవుతుంది *erscheint*.

మూడవది వెసన్ ప్రకటమవుతుంది *offenbart* es sich.

వెసన్ తన చలనము లో కింది నిర్ధారములు కలిగి యుంటుంది.

1. సరళమైన అంతర్వర్తితమైన వెసన్ , తన లోపలి తన నిర్ధారములతో

2. డాజైన్ లోకి పదక్షేపము చేస్తూ వెసన్ తన అస్తిత్వము మరియు దర్శనము ప్రకారము

(**Existenz und *Erscheinung***).

3 తన దర్శనము తో ఒకటైన వెసన్ , అనగా అస్తిత్వము (***Wirklichkeit***).

వెసన్ తనలో-తన ప్రతిఫలనముగా

వెసన్ , జైన్ నుండి వస్తుంది. కావున వెసన్ ఆ పర్యంతము అవ్యవహితమైన -తన-యందు-తన-వలన కాదు. అది ఆ చలనము యొక్క **ఫలితము**. లేక వెసన్ అవ్యవహితంగా తీసుకుంటే అది ఒక నిర్ధారిత డాజైన్ మరియు దాని కెదురుగా దాని అన్యము నిలిచి యున్నది. అది వెసనీయ డాజైన్ అయితే దాని అన్యము నిర్-వెసనీయ డాజైన్ అనాలి.

కానీ ఆ వెసన్ , లుప్తమైన జైన్. అట్లు జైన్ తన-యందు-తన-వలన-లుప్తమవగా నిలిచి యున్నది. దాని కెదురుగా ఉన్నది మొదట ప్రతిబింబము మాత్రమే . కానయితే ఆ ప్రతిబింబము స్వయానా వెసన్ నిలిపినది, వెసన్ తిష్ఠనము.

1.వెసన్ మొదట ప్రతిఫలనము.(A >A′) ఈ ప్రతిఫలనము తనను నిర్ధారించుకుంటుంది(A, A′)- B . దాని నిర్ధారములు తిష్ఠిత-జైన్ . అవి స్వీయ-అంతర్-ప్రతిఫలితములు కూడా(B > B′ >B..)

2. ఈ ప్రతిఫలన నిర్ధారములు లేక వెసనములు పరిశీలింపబడతాయి .

3. తన-లోన-నిర్ధారముల ప్రతిఫలనముగా వెసన్ తనను , ఆధారమును చేసుకుంటుంది. అది అస్తిత్వము మరియు దర్శనము లోకి మారుతుంది.

Erstes Kapitel: Der Schein

ప్రతిబింబము

జైన్ లో నుండి వచ్చిన వెసన్ , ముందు జైన్ కు ప్రతిగా నిలుస్తుంది. కానీ ఈ అవ్యవహిత జైన్ ముందు నిర్వెసనీయం.

కానీ విషయమేమిటంటే అది నిర్వెసనీయము కంటే ఎక్కువ, అది వెసన్ రహిత జైన్ , అది ప్రతిబింబము.

ఈ ప్రతిబింబము బాహ్యము కాదు. వెసన్ కు అన్యము కాదు. అది వెసన్ యొక్క స్వంత ప్రతిబింబము. వెసన్ తనలో ప్రతిబింబించడము , ప్రతిఫలనము.

వెసనీయము మరియు అవెసనీయము

1.వెసన్ , లుప్తమైన జైన్. అది సాదా తనతో తన స్వీయసమానత్వము. మొత్తము జైన్ పరిధి యొక్క నెగేషన్ వెసన్. ఆ నెగేషన్ ఒక సాదా స్వీయసమానము. వెసన్ సాదా స్వీయసమానము. వెసన్ , తనకు ఎదురుగా జైన్-అయేది. అందులోనుండే వెసన్ వచ్చింది. లుప్తమవడములో జైన్ తనను తాను వెసన్ లో నిలబెట్టుకుని నిక్షిప్తము చేసుకున్నది. వెసన్ , ఈ నిర్ధారణ లో "ఉన్నది" మరియు అవ్యవహితము ఐన వెసన్. జైన్ తనయందు-తనవలన స్వయంభవముగా కాకుండా, జైన్ వెసన్ తో సంబంధములో ఉన్న వెసన్ యొక్క నెగేషన్ మాత్రమే అయినట్టు ఉన్నది. ఈ విధముగా వెసన్ ఉన్నది, జైన్ ఉన్నది . కావున వెసన్ అన్నది నిర్ధారణ , నిర్ధారణ గా నెగేషన్ . వెసన్ , జైన్ ఈ విధముగా తిరిగి ఒకదాని కి ఒకటి అన్యము అని వ్యవహరిస్తాయి. జైన్ , వెసన్ ఒక్కొక్కటి **జైన్** ను కలిగి యున్నది, అవ్యవహితత్వమును కలిగి యున్నది. అవి పరస్పరము అతీతములు. రెండూ ఈ జైన్ కి ఒకలాటివే.

2. అయితే (ఇలాగ రెండు వైపులా జైన్ అవడమే కాక) వెసన్ కు విరుద్ధద్వంద్వముగా జైన్ "అవెసనీయము". వెసన్ కు ప్రతిగా లుప్తితము అన్నది జైన్ యొక్క నిర్ధారము . వెసన్ తో అది అన్యముగా వ్యవహరిస్తుంది. కావున వెసన్ , తన దైన వెసన్ కాదు (ఇది జైన్ తో పోల్చుట వలన వచ్చింది కానీ అస్సలైన వెసన్ గురించి కాదు). కేవలము ఒక అన్యముగా నిర్ధారితమైన డాజైన్ , వెసనీయము wesentliche.

3 వెసనీయము , అవెసనీయము అన్న బేధము వెసన్ ని డాజైన్ పరిధిలోకి నెడుతుంది. ఇటుచూస్తే వెసన్ ప్రారంభములో అవ్యవహితమైన జైన్-అయేది. కావున జైన్ కి ప్రతిగా అన్యముగా మాత్రమే నిర్ధారణ అయితున్నది. డాజైన్ పరిధిని ఆధారముగా చేసుకోవడం జరుగుతుంది. ఈ డాజైన్ లో ఉన్న జైన్ అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . ఇంకా చెప్పాలంటే జైన్ డాజైన్ కి బాహ్యం. అలాగే వెసన్ అన్నది తన-యందు-తన-వలన-జైన్, కానీ ఇక్కడ ఒక అన్యమునకు ప్రతిగా మాత్రమే . అనగా డాజైన్ పై వెసనీయము , అవెసనీయము గా విబేధిస్తాయి. ఈ బేధము బాహ్యముగా నిలుపబడినది.

ఒక డాజైన్ ని డాజైన్ కి సంబంధము లేకుండా అవెసనీయము , వెసనీయము అని భేదించుట , దానిని రెండు భాగాలు చేయుట, ఇది బయటినుండి చేసినది. ఈ విభజన

మూడవ దానికి సంబంధించినది. ఏది వెసనీయం , ఏది అవెసనీయానికి చెందినదో నిర్ధారితము కాదు. అది ఏదో బాహ్య దృక్పథం ప్రకారము అయి ఉండాలి. కాబట్టే అదే విషయసంచయాన్ని ఒకసారి వెసనీయముగా , మరొకసారి అవెసనీయముగా పరిగణించడము జరుగుతోంది.

4 పరిశీలిస్తే వెసన్ , వెసనీయం ఎందుకవుతుంది ? అవెసనీయానికి ప్రతిగా వెసన్ వెసనీయం ఎందుకవుతుంది ? వెసనీయం అవెసనీయం అన్నవి ఎందుకొచ్చాయి? జైన్ లేక డాజైన్ లుప్తమయిన ఫలితముగా వెసన్ అని పరిగణించినందువలన . జైన్ > వెసన్

అందువలన అలాటి వెసన్ మొట్టమొదటిది అవుతుంది , నెగేషన్ అవుతుంది,"నిర్ధారణ" అవుతుంది. అప్పుడు జైన్ కూడ డాజైన్ అవుతుంది. ఆ డాజైన్ , వెసన్ కి అన్యము అన్నట్టవుతుంది.

కానీ వెసన్ అన్నట్టిది , జైన్ యొక్క నిరపేక్ష నెగెటివిటీ.

అది జైనే , కానీ అన్యమని నిర్ధారింపబడినది .

అంతేకాక అది అవ్యవహిత జైన్ మరియు అవ్యవహిత నెగేషన్.

అది అన్యభవము తో బంధింపబడినది.

వెసన్ అన్నది , జైన్ యొక్క నిరపేక్ష నెగెటివిటీ
వెసన్ జైనే .అది కేవలము అన్యముగా నిర్ధారింపబడటమే కాదు , జైన్ అవ్యవహితం జైన్ గానూ , అవ్యవహిత నెగేషన్ గానూ కూడా నిర్ధారింపబడినది. అది నెగేషన్ గా , అన్య-జైన్ తనపై మోపబడినప్పుడు దానిని లుప్తము చేయునట్టిది.

వెసన్ "ఉన్నది" అన్నప్పుడు , జైన్ , డాజైన్ అన్నవి వెసన్ కి అన్యములని నిలబెట్టుకోలేవు. దానికి ప్రతిగా జైన్ లేక డాజైన్ అన్యముగా నిలువ లేవు.

వెసన్ "ఉన్నది" , దానితో బేధము కలిగి ప్రతిగా ఉన్న అవ్యవహితము వెసన్-కానట్టి డాజైనే కాదు, తన-వలన-తన-యందు నాస్తి అయిన అవ్యవహితము. అది ఒక నిర్-వెసన్ , ఒక ప్రతిబింబము der *Schein*..

ప్రతిబింబము

1

1.**జైన్** , **ప్రతిబింబము**. ప్రతిబింబము యొక్క జైన్ కేవలం జైన్ యొక్క లుప్తిత-జైన్ నందు ఉన్నది , దాని లేకుండుటలో . ఈ లేకుండట వెసన్ లో ఉన్నది . తన ఈ లేకుండటకు ఆవల , వెసన్ కి ఆవల అది ఏమియూ కాదు
అది నెగెటివ్ గా నిలుపబడ్డ నెగెటివ్.

2. జైన్ యొక్క పరిధి నుండి మొత్తానికి మిగిలినట్టిది,ప్రతిబింబము.

దానికి వెసన్ పై ఆధారపడని పార్శ్వం ఒకటి యున్నట్లు తోస్తుంది, ఒక అవ్యవహిత పార్శ్వం. వెసన్ కు అన్యము అది.

అన్యము లో రెండు తృటులు , డాజైన్ మరియు డాజైన్-లేమిNicht-dasein .
నిర్వెసనీయమునకు జైన్ లేదు. కావున ఈ నిర్వెసనీయమునందు , వెసన్ కు అన్య-జైన్ నందు మిగిలినది డాజైన్ లేమి మాత్రమే. (అన్య-జైన్) నుండి దానికి దక్కినది శుద్ధ తృటి అయిన డాజైన్-లేమి .

ప్రతిబింబము అవ్యవహిత డాజైన్-లేమి. ప్రతిబింబము డాజైన్-లేమి , కానీ జైన్ అన్న నిర్ధారణ**తో** (జైన్ పరిధియొక్క అంత్యావశిష్టమైన దానికి సంక్రమించిన నిర్ధారణ, జైన్ అన్నది) . అన్యముతో సంబంధము లోనే , అన్యము యొక్క డాజైన్ లేమి లోనే డాజైన్ కలది. కావున అస్వతంత్రమైనది, అనగా అన్యము యొక్క నెగేషన్ లోనే ఉన్నది. కాబట్టి దానికి ఉన్నది శుద్ధ నిర్ధారణ అయిన అవ్యవహితత్వము.

ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము అనగా వెసనీయము ప్రతిఫలించుట ద్వారా ఉన్నట్టిది , వెసనీయము (ఉన్నది) -- నిర్వెసనీయం నిర్ లేక నన్ ద్వారా ఉన్నది. నెగేషన్ ద్వారా ఉన్నది. ఈ నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది , డాజైన్-లేమి అన్న ఖాళీ అవ్యవహిత నిర్ధారము.

3. అట్లు ప్రతిబింబము సంశయవాదానికి చెందిన దృగ్విషయం (ఫినామినన్), భావవాదానికి చెందిన దర్శితము (erscheinung) , ఎట్వాస్ కానీ , వస్తువు కానీ కానట్టి

అవ్యవహితత్వము eine solche *Unmittelbarkeit*, die kein Etwas oder kein Ding ist.
ఆ విధముగా అతీతమైన జైన్ కాదు. తన నిర్ధారణకి బయట ఉన్నదో లెక వస్తువుతో సంబంధము ఉన్నదో కాదు.

సంశయవాదము , " అది ఉన్నది" అని అననివ్వదు.

వస్తువును దాని-యందు-అది గా తెలుసుకొనుట , ఎఱుక అని కొత్త భావవాదము ఒప్పుకోదు. తెలుసుకొనుట భావవాదము ప్రకారము , ప్రతిబింబము మాత్రమే . అది జైన్ ఆధారముగా కలది కాదు. ఇలాగ తెలుసుకున్న జ్ఞానములో వస్తువు-దాని-యందు-అది (వస్తుర్తస్మినంతరే) అన్నది ప్రవేశించదు.

4. సంశయ వాదానికి ప్రతిబింబం ఉన్నది (అది ప్రతిబింబము మాత్రమే ఉన్నదని అంగీకరించేది కదా) సంశయవాదం ఆ ప్రతిబింబము కింద , బహుళ-శాఖినా బహుళతమ నిర్ధారములను జమ చేస్తుంది. ప్రపంచము లోని బహుళతమ సంపదంతా ప్రతిబింబము యొక్క అంతస్థములో జమ. అలాగే భావవాదము యొక్క దర్శితము , బహుళతమ నిర్ధారణ ల విస్తృతినంతా తన లో కలిగి యుంటుంది.

సంశయవాదము యొక్క ప్రతిబింబము, భావవాదము యొక్క దర్శితము అవ్యవహితముగా బహుళ-శాఖిన బహుళ తమమని నిర్ధారింపబడుతున్నవి. కానీ ఈ అంతస్థములు , జైన్ కి గానీ , వస్తువు కి గానీ , వస్తుతస్మిన్నంతరే కి గానీ ఆధారము కల్పించజాలవు. అవి ఎలా ఉన్నవో అలాగ వానికవిగా ఉంటాయి. ఒక్కొక్కటి , జైన్ నుండి ప్రతిబింబము లోనికి ప్రవేశించినవి అవి. ఆ ప్రతిబింబము తన యందు బహుళతమ నిర్ధారణను కలిగి యున్నది. అవి అవ్యవహితముగా ఉన్నవి , ఒకదాని కొకటి అన్యము. కావున ప్రతిబింబమే అవ్యవహిత నిర్ధారణ. ప్రతిబింబము ఇదో అదో ఏదో అంతస్థము కలిగి యుండవచ్చును. కానీ ఆ అంతస్థము ప్రతిబింబము ద్వారా నిలిపినది కాదు. ప్రతిబింబము ఆ అంతస్థమును అవ్యవహితముగా కలిగి యుంటుంది. లీబ్నిజ్ , కాంట్ , ఫిఖ్ట్ ల భావ వాదము మరియు వాటి వివిధ అవతరణలు నిర్ధారణ గా జైన్ ను దాటినవి కావు , ఈ అవ్యవహితమును అధిగమించినవి కావు.

సంశయవాదము , ప్రతిబింబమునకు అంతస్థము ను కలుగజేస్తుంది. అంతస్థము 273
ఏది ఉండాలన్నది అవ్యవహితముగా ప్రతిబింబమునకు సంబంధించినదే. లీబ్నిజ్ యొక్క మొనాడ్ ల ఊహ ప్రతిబింబము నుండే వచ్చింది. మొనాడ్ నందు ఉత్పత్తి శక్తి, బంధన శక్తి లేదు. మొనాడ్ ప్రతిబింబము నందు బుడగ లాగా పుడుతుంది. మొనాడ్ లు పరస్పరము అతీతములు. కాబట్టి మొనాడ్ అన్నదాని పట్ల కూడా అతీతము.

కాంట్ యొక్క దర్శితము కూడా పరిశీలనలను ఫలనా అంతస్థముగా కలిగి యున్నది. ఆత్మ నిర్ధారములను , అఫెక్షన్లని కాంట్ ఆదర్శవాదము ముందు నిలుపుచున్నది. అవి పరిశీలనలకు అవ్యవహితము, పరిశీలకునికి అవ్యవహితము.

ఫీఖ్ట్ భావవాదము యొక్క అనంతమైన ఉద్ధతులు (Anstoß)కూడా వస్తువు-దాని-యందు-అది అన్నదానికి ఆధారము కల్పించలేవు. కాబట్టి వస్తువు "నేను" లో ఒక్క నిర్ధారణగా మాత్రమే ఉంటుంది. ఈ నిర్ధారణ ని "నేను" స్వంతం చేసుకుంటుంది. దాని బాహ్యత్వాన్ని రద్దు చేస్తుంది. కాని ఆ నిర్ధారణ అవ్యవహితము , అందువలన ఒక ఆటంకం . అయినా నిర్ధారణ , నేను ను దాట గలదు. నిర్ధారణ నేను పట్ల అతీతమైన పార్శ్వము కలిగి యుండుటవలన . అదేమంటే , నిర్ధారణ అన్నది "నేను లో ఉన్నా అది అవ్యవహితంగా "నేను" యొక్క అభావము అయి ఉండడము.

2.

[వెసన్ – డాజైన్]

1. ప్రతిబింబము , వెసన్ కు ప్రతిగా ఒక స్వతంత్ర పార్శ్వాన్ని కలిగి యున్నట్లు ఒక అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠనమును తాను కలిగి ఉండి ఉండాలె .కానీ వెసన్ తో దానికి భేదము ఉన్నదన్నంత వరకు ఆ ప్రతిబింబమన్నది లుప్తమవుతుందనీ , వెసన్ లోకి తిరిగి మరలుతుందనీ ప్రతిబింబము వెల్లడి చేయదు, **వెసన్ తో దానికి బేధమున్నదన్న వరకు** ప్రతిబింబము వెల్లడి చేయదు. నిజానికి జైన్ కూడా మొత్తంగా వెసన్ లోకి మరలుతుంది.

ప్రతిబింబం తన యందు తాను - "లేదు"/ నాస్తి.
చేయవలసినది ఒక్కటే. వెసన్ నుండి ప్రతిబింబాన్ని వేరు చేసేవి , వెసన్ యొక్క

నిర్ధారములే అని చూపించాలి. అంతే కాక వెసన్ కు చెందిన "నిర్ధారణ"
అనదగిన ప్రతిబింబము , వెసన్ లోనికే లుప్తమవుతుందని చూపించాలి.

2. ప్రతిబింబము యొక్క అవ్యవహితత్వము , జైన్ లేకుండుట (నిస్త్-జైన్). ఈ లేదు అన్నది ప్రతిబింబము నందు యున్న వెసన్ యొక్క నకారతయే. జైన్ , వెసన్ నందు లేకున్నది (నిస్త్-జైన్). తన యందు ప్రతిబింబము కలిగిన "లేమి" , వెసన్ యొక్క నెగెటివ్ తత్త్వమే. ఈ నిస్త్-జైన్ కలిగి యున్న అవ్యవహతిత్వము, అతీతత్వము , వెసన్ యొక్క నిరపేక్ష అంతర్వర్తిత-భవము.

వెసన్ యొక్క నకారతే negetivitat , దాని స్వీయసమానత్వము, దాని సరళ అవ్యవహితత్వము , దాని నిర్నిమిత్తత .
వెసన్ తన అనంతమైన నకారత లో స్వీయసమానత కలిగి యున్నది - ఇట్లు జైన్ , వెసన్ లో ఉన్నది. తద్వారా వెసన్ , జైన్. వెసన్ కు ప్రతిగా , ప్రతిబింబము అన్న నిర్ధారణ యొక్క అవ్యవహితత్వము , స్వయముగా వెసన్ యొక్క అవ్యవహితత్వమే. కాని ఇది "ఉన్నది" అన్నటువంటిదాని అవ్యవహితత్వము కాదు. అది మధ్యవర్తితమైన అవ్యవహితత్వము. లేక ప్రతిబింబితమైన అవ్యవహితత్వము. అదే ప్రతిబింబము. జైన్ , జైన్ గా కాదు. మధ్యవర్తిత్వమునకు ప్రతిగా ,జైన్ అనే నిర్ధారణతో. జైన్ ఒక తృటిగా. (ఇక్కడ జైన్ అన్నది నిర్ధారణ మాత్రమే , పూర్తి జైన్ కాదు. అనగా జైన్ తృటి గా)

3. లేకుండుటను (die Nichtigkeit) ఉనికిగా కలిగి యుండుట
మరియు జైన్ ను తృటిగా కలిగి యుండుట అన్న రెండు తృటులు బింబము యొక్క తృటులై యుండి , అదే విధముగా వెసన్ యొక్క తృటులునూ అయి ఉన్నవి . కావున జైన్ యొక్క బింబముగా వెసన్ లో ఉండడం కాదు. వెసన్ యందలి బింబము అన్యము యొక్క బింబము కాదు. అది జైన్ యొక్క బింబమై వెసన్ యందు ఉన్నది కాదు. అది తన యందే బింబము అది వెసన్ యొక్క బింబమే.
4. ప్రతిబింబము , “ జైన్ ” **నిర్ధారణ లో** వెసన్. వెసన్ తనలో నిర్ధారణ కు గురవుతుంది , తద్వార తన నిరపేక్ష ఐక్యతనుండి విబేధించి - నిర్ధారణ ద్వారా వెసన్ కి ప్రతిబింబమయితుంది. కానీ ఈ నిర్ధారణ ప్రతిబింబము నందే లుప్తమవుతుంది. వెసన్ స్వతంత్రమైనది. తన నెగేషన్ ద్వారా వెసన్ ఉన్నది. స్వీయ మధ్యవర్తితము అవుతున్నది. అది నిరపేక్ష నెగెటివిటీ యొక్క ఐక్యత మరియు అవ్యవహితత. వెసన్

నెగెటివిటీ తన యందలిదే. నెగెటివిటీ ద్వారా స్వీయ సంబంధితము వెసన్. కావున అది అంతర్వర్తితముగా అవ్యవహితము. కానీ అది నెగెటివిటీ. తన నుండి నిర్ధారములను బహిష్కరించే స్వీయ నెగెటివ్ సంబంధము వెసన్ ది. కావున అంతర్వర్తిత అవ్యవహితము ,నిర్ధారము ల పట్ల నెగెటివ్. అనగా వాటి పట్ల నిర్ధారణ గలది. కానీ ఈ నిర్ధారణ , నిరపేక్ష నెగెటివిటీ. ఈ నిర్ధారము తనను తాను లుప్తము చేసుకుని , **<u>తనలోకి తిరిగి మరలుట</u>**.(తన లోనికి వెనుకకు పోవుట ruckkehr in sich)

5.

ప్రతిబింబము నెగెటివ్. దాని జైన్ కలదు. దాని జైన్ అన్యములో. అనగా దాని నెగేషన్ లో. ప్రతిబింబము అస్వతంత్రత. అది తన యందే లుప్తమగునది. నాస్తి అగునది. అది నెగెటివ్ , తనలోకి/ నెగెటివ్ లోకి మరలునది. ఏలననగా అది అస్వతంత్రము. తన యందే అస్వతంత్రము. ఈ విధముగా నెగెటివు లకు తమతోతమకే గల సంబంధము, అస్వతంత్రము లకు తమతోతమకే గల సంబంధము అవ్యవహితత్వము. అట్టి అవ్యవహితముగా అది తనకంటే అన్యము. ఈ విధముగా నెగెటివ్ కు, తన నెగెటివ్ తో సంబంధము , తనకు వ్యతిరేకముగా తనే చేసుకునే నిర్ధారణ. నెగేటివ్ కు వ్యతిరేకముగా నెగేషన్. నెగెటివ్ పై నెగేషన్ , తనతోతాను సంబంధ పడే నెగెటివిటీ. ఇది నిర్ధారణ నే నిరపేక్షముగా లుప్తము చేయుట.

6 కావున నిర్ధారణ , ఏదైతే వెసన్ లో ప్రతిబింబమో , **అది అనంతమైన నిర్ధారణ** . అది నెగెటివ్ , నెగెటివ్ తో జోడవుతూ పోవడమే. ఈ నిర్ధారణ, నిజానికి స్వతంత్రత, మరియు నిర్ధారించబడనిది. తత్వ్యతిరేకముగా ఏ స్వతంత్రమైతే , తనతోతాను సంబంధపడె అవ్యవహితత్వముగా , అయినప్పటికీ వట్టి నిర్ధారణగా, తృటిగా ఉన్నదో, అది తనతోతాను సంబంధపడే నెగెటివిటీ. ఈ నెగెటివిటీ ఏదైతే అవ్యవహితతముతో ఒకటై ఉందో మరియు అవ్యవహితత్వము నెగెటివిటీ తో ఒకటై ఉందో , అది వెసన్. కావున ప్రతిబింబము వెసనే. కానీ ఒక నిర్ధారణలో వెసన్. అది కేవలము దాని తృటియే, వెసన్ దాని ప్రతిబింబం దాని లోనే.

7. జైన్ పరిధిలో అవ్యవహిత- జైన్ కు Sein ప్రతిగా అవ్యవహిత నిష్ట్-జైన్ Nicht-Sein . వాటి సత్యము "అగుట"Werden .

వెసన్ పరిధిలో ముందు వెసన్ మరియు నిర్-వెసనీయము ఉంటాయి. ఆపై వెసన్ కు ప్రతిగా , ప్రతిబింబము.

నిర్-వెసనీయము, మరియు ప్రతిబింబము జైన్ యొక్క అవశిష్టముగా.

నిర్-వెసనీయము/ప్రతిబింబమునకు , వెసన్ కు బేధము ఏమిటంటే , మొదలు వెసన్ అవ్యవహితముగా తీసుకోబడుతుంది. దాని-యందు (అంతర్వర్తితమై) ఎలా ఉన్నదో అలా తీసుకోబడదు. అనగా శుద్ధ-మధ్యవర్తనమైన అవ్యవహితత్వముగా, నిరపేక్ష నెగెటివిటీ అయిన అవ్యవహితత్వముగా తీసుకోబడదు.
కావున మొదటి అవ్యవహితము , అది అవ్యవహితముగా నిర్ధారణ మాత్రమే.

ఈ నిర్ధారణ లుప్తీకరణకు లోనవుతుంది. వెసన్ పై ఈ విధమైన నిర్ధారణను లుప్తీకరించుట కింది విషయాన్ని స్పష్టము చేయుటలో ఉన్నది. అదేమనగా నిర్వెసనీయము , ప్రతిబింబము మాత్రమే అని చూపుట. ఈ ప్రతిబింబమును , వెసన్ తనయందే కలిగి యున్నదని చూపుట. అట్లు ప్రతిబింబములను కలిగి యుండుట అనంతమైన చలనముగా అని చూపుట. వెసన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము నెగెటివిటీ అని, వెసన్ యొక్క నెగెటివిటీ అవ్యవహితత్వముగా నిర్ధారణ పొందుతుందని చూపుట. ఈ నిర్ధారణ , వెసన్ యొక్క ప్రతిబింబము వెసన్ లో ప్రతిబింబించుట. వెసన్ యొక్క , ఈ ప్రతిబింబించుట , తన స్వీయచలనము . ఇదే ప్రతిఫలనము . వెసన్ తన ఈ స్వీయచలనములో , ప్రతిఫలనము Das Wesen in dieser seiner Selbstbewegung ist die *Reflexion* .

ప్రతిఫలనము

1.ప్రతిబింబము అనగా ప్రతిఫలనము. ప్రతిఫలనము ఏదో అదే ప్రతిబింబము . అది ప్రతిఫలనము , కానీ అవ్యవహితమై . తన లోకి పోయి, అట్లు తన లోకి పోవుటలో తన అవ్యవహితత్వము నుండి దూరమైన ప్రతిబింబమునకు , అన్యభాషలో పేరు ప్రతిఫలనము.

ఈ విధముగా ప్రతిబింబము నెగెటివ్ గా తనలోకే మరలి, అనగా నెగెటివ్ తిరిగి నెగెటివ్ అయి, ప్రతిబింబము నకున్న అవ్యవహితత్వము (వెసన్ కు ప్రతిగా ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము) వదిలించుకుంటున్నది. ఇట్లు నెగెటివ్ నెగెటివ్ లోనికి పోయిన , తనలోకి పోయిన ప్రతిబింబమే **ప్రతిఫలనము**.

2.

వెసన్ , ప్రతిఫలనము. అగుట , పరివర్తనము చెందుట అన్న చలనము , తన లోనే ఉండు చలనము . పరివర్తితము అగుచున్న బేధితము అంతర్వర్తితముగా తన యందే నెగెటివ్, ప్రతిబింబము అని దాని నిర్ధారణ. జైన్ కు చెందిన "అగుట" లో జైన్ నిర్ధారణ ఆధారము. "అగుట" అన్నది అన్యముతో **సంబంధము**..

ప్రతిఫలించే చలనము, తన యందే అంతర్వర్తితమైన నెగేషన్ గా అన్యము . ప్రతిఫలించే చలనము స్వీయ సంబంధిత నెగేషన్ గా జైన్ కలది .

ఈ స్వీయ సంబంధము నెగేషన్ ను నకారించుట. నెగేషన్ , నెగేషన్ గా "ఉన్నది". దాని జైన్ , నెగేట్ చేయబడిన జైన్ లో ఉన్నది. అనగా ప్రతిబింబము గా.

ఇక్కడ అన్యము, నెగేషన్ తో జైన్ అనగా హద్దు, కాదు. ఇక్కడ అన్యము నెగేషన్ తో నెగేషన్. ఈ అన్యమునకు ప్రతిగా , ప్రథమము జైన్ లేక అవ్యవహితము అన్నది నెగేషన్ యొక్క స్వీయ సమానత, నెగేట్ చేయబడిన నెగేషన్, నిరపేక్ష నెగెటివిటీ. కాబట్టి ఈ స్వీయ సమానము , అవ్యవహితము అన్నది "మొదటిది" కాదు.. దేనినో మొదలుగా తీసుకొని దాని నుండి ప్రారంభించినట్లు, అది నెగేషన్లలోకి పోయినట్లు కాదు

- ఆ "మొదటిది" కాదు స్వీయసమానమంటే. ఆ అవ్యవహితము , తన నెగేషన్ లోకి మారేది కాదు, ప్రతిఫలనాల గుండా ప్రయాణించే జైన్-అయ్యే అధస్తరపదార్థము కాదు . **అవ్యవహితత్వము ఈ చలనమే**.

వెసన్ లో "అగుట" అంటే ప్రతిఫలన చలనము, నకారము నుండి నకారమునకు చలనము. తద్వారా తనలోకే పరావర్తనం **నాస్తి నుండి నాస్తి కి చలనము ప్రతిఫలనము .**

ముఖ్యముగా ఇందువలనమారుట , అగుట /werden/becoming అన్నది మారుట లోనే లుప్తమగుతున్నది. ఎందులోనికి మారుచున్నదో , ఆ అన్యము , ఒక జైన్ యొక్క లేని-జైన్ కాదు. నాస్తి యొక్క నాస్తి. నాస్తి యొక్క నెగేషన్ గా ఉండుట జైన్ . నకారము నుండి నకారము నకు చలనము మాత్రమే జైన్. కావున అది వెసన్. వెసన్ ఈ చలనము ను తన "లో" కలిగి లేదు. **వెసన్ ఉన్నదే నిరపేక్షమైన ప్రతిబింబము గా** , **శుద్ధ నకారత గా**. అది నెగేట్ చేసేది దాని బయట లేదు. వెసన్ తన నెగెటివ్ నే నెగేట్ చేస్తుంది.. **వెసన్ ఈ నకారించుట లోనే ఉన్నది**.

నాస్తి నుండి నాస్తి కి ఈ చలనం , ఈ **శుద్ధ నిరపేక్ష ప్రతిఫలనం** కింది విధముగా నిర్ధారించబడుతుంది.

1. అది ముందు తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము
2. అది ప్రారంభము చేయునది పూర్వతిష్ఠిత అవ్యవహితముతో. కావున బాహ్య ప్రతిఫలనము.

3. అది ఈ పూర్వతిష్ఠనమును లుప్తము చేస్తుంది. పూర్వతిష్ఠనమును లుప్తముచేయుటలో అది పూర్వతిష్ఠీకరముగా కూడా ఉన్నది, అందులో అదే స్వయంగా నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము అవుతున్నది.

తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము

X X′ సమానత్వం-అవ్యవహితత్వము > [X′ is X is X′ ..] > X X′ సమానత్వం-అవ్యవహితత్వము.......... నిరపేక్ష ప్రతిఫలనము

1

ప్రతిబింబము , లేనిది / నాస్తి లేక వెసన్ రహితము. తాను ప్రతిబింబించుట లో ఈ ప్రతిబింబము అనే , నాస్తి లేక వెసన్ రహితము యొక్క జైన్ ఒక అన్యములో లేదు . ప్రతిబింబము యొక్క జైన్ , ప్రతిబింబము యొక్క స్వీయసమానత్వములో ఉన్నది. నెగటివ్ తన తో తనే స్థానమార్పిడి పొందుట - ఇది వెసన్ యొక్క **నిరపేక్ష ప్రతిఫలనము** అని నిర్ధారణ పొందినది.

2

నెగటివ్ తో నెగటివ్ సంబంధము, అనగా నెగెటివిటీ తనతో తన సంబంధము. ఈ నెగెటివిటీ యొక్క స్వీయసంబంధము, తనను తాను నకారించుటయే. కావున ఇది లుప్తమయిన నెగెటివిటీ కూడా , అప్పటికీ అది నెగెటివ్ , అది సాదా స్వీయ సమానత , అవ్యవహితత్వము. కాబట్టి అదే, మరియు అది లేనిదే తో కూడి యుంటుంది. రెండూ ఐక్యతలోఉన్నది.

3

మొదలు ప్రతిఫలనము , లేదు నుండి లేదు కు చలనము (die Bewegung des Nichts zu Nichts). కావున తనతో తాను కలిసే నెగేషన్. ఈ తనతో తాను కలియుట సాదా సమానత్వము, అవ్యవహితత్వము. కలియుట అంటే నెగేషన్ అన్యము వంటి స్వీయసమానత్వము లోకి మారుట కాదు . ప్రతిఫలనము అన్నది పరివర్తనము యొక్క లుప్తీకరణముగా పరివర్తనము. ఇది అవ్యవహితముగా నెగెటివ్ తనతోనే కలియుట. ఈ కలియుట స్వీయసమానత్వము లేక అవ్యవహితత్వము.

రెండవది ఈ అవ్యవహితత్వము నెగెటివ్ , నెగెటివ్ తో సమానత్వము. అనగా
తననే నకారించుకునే సమానత్వము. అవ్యవహితత్వము, అంతర్వర్తితముగా నెగెటివ్ , తన నెగెటివ్ , అనగా అవ్యవహితము తాను కానిదిగా ఉండుట.

4.

నెగెటివ్ తో నెగెటివ్ సంబంధము అనగా నెగెటివ్ తన లోకి <u>**వెనుకకు మరలుట**</u> . **నెగెటివ్ లుప్తమగుటగా అవ్యవహితము**. ఒకదాని నెగెటివ్, ఆ నెగెటివ్ లుప్తమై ఒకదానికి మరలుట. అనగా ఈ సంబంధముగా మాత్రమే అవ్యవహితత్వము.

ఒకదాని నుండి వెనుకకు మరలుటగా అవ్యవహితత్వము . దానితో పాటు తననే లుప్తము చేసుకొను అవ్యవహితత్వము. **ఇది తిష్ఠిత-జైన్** . అవ్యవహితత్వము శుద్ధముగా నిర్ధారణగా మాత్రమే లేక తాను ప్రతిఫలించునదిగా.
ఈ అవ్యవహితత్వము నెగెటివు తనలోకి మరలుట గా ఉన్నట్టిది , ప్రతిబింబములుగా నిర్ధారణ అయి ఉండినది. దాని నుండే ఇంతకుపూర్వము ప్రతిఫలన చలనము మొదలైనట్లు తోచెను. ఈ అవ్యవహితత్వముతో మొదలవడము కాదు గానీ , అవ్యవహితత్వము వెనుకకు మరలుట(నెగెటివ్ కు) లేక ప్రతిఫలనము గానే మొదట ఉన్నది . ప్రతిఫలనము ఎటువంటి చలనము అంటే, అది నివర్తనము అగుటలో అక్కడ ఉన్నది దేని నుండి ప్రారంభము అయితుందో లేక దేని లోకి నివర్తనము జరుగుతుందో .
5 . ఇది **తిష్ఠనము** , **(తిష్ఠనానంతరము) వెనుకకు మరలుట అవ్యవహితత్వమైన పర్యంతము.** ఇక్కడ అన్యమంటూ లేదు. దానిలోనుండి రావటానికి, దానిలోకి వెనుకకు మరలటానికి అన్యము లేదు. కావున ఇది కేవలం వెనుకకు మరలుటగా లేక తన నెగెటివ్ గా.

ఇంకా ముందుకు పోతే ఈ అవ్యవహితత్వము , లుప్తమయిన నెగేషన్ , లుప్తమైన తనలోకి మరలుట.

ప్రతిఫలనము నెగెటివ్ యొక్క లుప్తీకరణముగా తన అన్యమును లుప్తము చేయుచున్నది, అట్లు అవ్యవహితత్వము.
ప్రతిఫలనము వెనుకకు మరలుటగా అవ్యవహితత్వము, నెగెటివ్ తో నెగెటివ్ కలియుట కాబట్టి , అది ఎంతగా నెగెటివ్ యొక్క నెగేషనో , అంత నెగెటివ్.

తిరిగివచ్చుటగా అది అవ్యవహితము. అనగా నెగెటివ్ నెగెటివ్ తో చేరుట , అనగా 281
నెగెటివ్ తనతో చేరుటగా అవ్యవహితము.

అలాగని అది నెగెటివుగా నెగెటివు యొక్క నెగేషన్ .

అలాగ అది పూర్వతిష్ఠితము .

అవ్యవహితత్వము తన నెగెటివ్ యొక్క నివర్తనము. అంతే , అవ్యవహితత్వము కాదు. కానీ ప్రతిఫలనము తన నెగెటివ్ ను లుప్తము చేయుట. అది తనతోతాను కలియుట. కావున అది తన తిష్ఠనమును లుప్తం చేస్తుంది, అది తన తిష్ఠనం లో తిష్ఠనాన్ని లుప్తం చేయడం , **అలాగ** అది పూర్వతిష్ఠనం.

లేక అవ్యవహితము , వెనుకకు మరలుటగా అవ్యవహితము యొక్క నెగెటివ్. అవ్యవహితత్వము కాకుండుట.

కానీ ప్రతిఫలనమన్నదే నెగెటివ్ యొక్క లుప్తము. అది నెగెటివ్ తో నెగెటివ్ చేరుట.

కావున ప్రతిఫలనము , తిష్ఠనమని నిలుపుటలో తిష్ఠనము యొక్క లుప్తము చేయుచున్నది.

అలాగ అది పూర్వతిష్ఠితము.

పూర్వతిష్ఠితము లో , ప్రతిఫలనము వెనుకకు మరలుటను తన నెగెటివ్ (అనగా అవ్యవహితత్వము) అని నిర్ధారిస్తున్నది. దానిని లుప్తము చేయుటయే వెసన్.

వెసన్ అన్నది తనతో తన సంబంధము , కాని తన నెగెటివులతో సంబంధము గా , అంతా లోననే ఉన్న మాదిరి , తనతో తన సంబంధముగా నెగెటివిటీ.

అవ్యవహితత్వము అన్నది కేవలము వెనుకకు మరలుట అని తెలియవస్తున్నది . . మరియు నెగెటివ్ -ప్రారంభము వలె తోచినది అది వెనుకకు మరలుటలో నెగేట్ చేయబడుతున్నది.

వెనుకకు మరలుట వెసన్ తననుండి తనను బహిష్కరించుకొనుట.

తనలోతన ప్రతిఫలనము , దేనిలోనుండి అది వెనుకకు మరలుతున్నదో దాని పూర్వతిష్ఠనము

తన తో తన సమానత్వాన్ని లుప్తం చేయుట ద్వారా వెసన్ తన-తో-తాను సమానత్వం అవుతున్నది. సమానత్వాన్ని ముందు తిష్ఠిస్తున్నది , మరియు ఆ సమానత్వం అన్న పూర్వతిష్ఠితాన్ని అదే లుప్తం చేస్తున్నది. ఉల్టాగా పూర్వతిష్ఠనం యొక్క ఈ లుప్తీకరణం పూర్వతిష్ఠనమే.

ప్రతిఫలనము ఒక అవ్యవహితమును ముందు కనుగొంటుంది. దాని నుండి బయటకు పోతుంది తిరిగి తనలోకి వెనుకకు వస్తుంది. ఈ నివర్తనము ,
ముందున్నదని-కనుగొన్నదాని పూర్వతిష్ఠనం అవుతుంది. ముందు ఉన్నది అంటే దానిని వదిలినంత పర్యంతమే ముందు ఉన్నది. ముందు ఉన్నదాని అవ్యవహితము , అలాగ లుప్తమయ్యే అవ్యవహితము. లుప్తమైన అవ్యవహితము తిరిగి దానిలోకి వచ్చుట. వెసన్ తనను తాను అందిపుచ్చుకొనుట. తనను తాను వెనుకకు వచ్చి అందిపుచ్చు కొనుటతో తనతో తాను సమానమైన జైన్ ఇది.

లుప్తమయ్యే అవ్యవహితత్వము, తనలోకి మరలుట, వెసన్ వెసన్ బట్టే ఉండుట తనతోతాను సమానమైన జైన్ .

తనను తాను అందిపుచ్చుకొనుట , తనను తాను లుప్తము చేసుకొనుట అవుతుంది. తన నుండి బయటకు తోసుకుని వచ్చే , ముందే ఉందనుకున్న ప్రతిఫలనము. తన నుండి బయటకు తోయడమంటే , తిరిగి తనను తాను అందిపుచ్చుకోవడం.

7. పై చర్చ ప్రకారము ప్రతిఫలించే చలనాన్ని తన లోనే నిరపేక్ష వ్యతిరేక-చలనములు గా తెలియాలి (als *absoluter Gegenstoß* in sich selbst zu nehmen)
పూర్వతిష్ఠితము గా తన లోకి మరలుట ఉన్నది. అందు నుండి వెసన్ ఉద్భవిస్తుంది. వెనుకకు మరలుటగా ముందు "ఉన్నది". వెనుకకు మరలుట లోనే వెసన్ ఉన్నది.

అవ్యవహితము నుండి బయటకు వచ్చుటతో ప్రతిఫలనము మొదలౌతున్నది. అది ముందు ఈ బయటకు వచ్చుట ద్వారానే.

అవ్యవహితము నుండి బయటకు పోవుట , తిరిగి దానిని అందిపుచ్చుకునుట. చలనము అవ్యవహితముగా కొనసాగునట్లు తనలోకే మరలునది. కావున ఇది స్వీయ చలనము.

చలనము తనలోనుండే వస్తుంది. తిష్ఠనము చేయుచున్న ప్రతిఫలనము ,
పూర్వతిష్ఠితము గా పునర్తిష్ఠనము నకు పోవుచున్నది. కానీ పూర్వతిష్ఠితము అన్నది తిరిగి తిష్ఠనము చేసినపుడే పూర్వతిష్ఠితము.

8.

ప్రతిఫలనము అన్నది , అదీ మరియు దాని నిస్త్-జైన్. ప్రతిఫలనము అదే, కేవలం అదే, ఏమంటే అది దాని నెగెటివ్ కాబట్టి. అలాగ మాత్రమే అది నెగెటివ్ యొక్క లుప్తీకరణము మరియు తన-తో కలిసిపోవడం.

9

తాను లుప్తము చెందుటను పూర్వతిష్ఠితము గా కలిగిన అవ్యవహితత్వము , కేవలము **తిష్ఠిత-జైన్ గా *Gesetztsein*.** అంతర్వర్తితముగా లుప్తితమది als *an sich* aufgehobenes . ఇది తనలోకి మరలుట కంటే భిన్నము కాదు. అదే ఇది . అది వెనుకకు మరలుటయే .

కానీ దానితో పాటు అది **నెగెటివ్** గా కూడా నిర్ధారితము అగుచున్నది.
అనగా అవ్యవహితమన్నట్లు ఒక దాని ప్రతిగా , అనగా అన్యమునకు ప్రతిగా అవ్యవహితమన్నట్లు ,నిర్ధారితము. అట్లని ప్రతిఫలనము **నిర్ధారితము**. ఈ నిర్ధారణ ప్రకారము ఇది ఒక పూర్వతిష్ఠనము కలిగి యున్నది, మరియు అవ్యవహితము నుండి దాని అన్యముగా మొదలవుతున్నది , **ఇది బాహ్య ప్రతిఫలనము**(***äußere Reflexion)***.

2. Die äußere Reflexion

284

బాహ్యప్రతిఫలనము

నిరపేక్ష ప్రతిఫలనము నకు బాహ్యముగా దాని నెగెటివ్ గా నిలుపుకుంటున్నది నిజప్రపంచములోనిది

X X′ సమానత్వం-అవ్యవహితత్వము > [X′ is X is X′ ..] > X X′ సమానత్వం-అవ్యవహితత్వము.......... నిరపేక్ష ప్రతిఫలనము

(ప్రారంభము పూర్వతిష్ఠితమైన అవ్యవహితము నుండి, కావున బాహ్య ప్రతిఫలనము)

1.నిరపేక్ష ప్రతిఫలనముగా , ప్రతిఫలనము తనలోనే ప్రతిఫలించే వెసన్. అది తిష్ఠిత-జైన్ ను పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది, ప్రతిబింబమును పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది. అది పూర్వ తిష్ఠీకరించు అవ్యవహితముగా, కేవలము తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము. కానీ బాహ్య ప్రతిఫలనము లేక నిజమైన ప్రతిఫలనము తనను లుప్తమయేదిగానూ, తనదే నెగెటివ్ గానూ పూర్వతిష్ఠనం చేసుకుంటుంది. ఈ నిర్ధారములో అది రెండుగా ఉంటుంది. ఒకసారి తన-లో-తన-ప్రతిఫలనముగానూ పూర్వతిష్ఠితముగానూ, ఏద్రైతే అవ్యవహితమో. ఇంకొకసారి **అది నెగెటివ్ గా** తన-తో-తాను-**సంబంధపడే** ప్రతిఫలనము గానూ. అది తన ఆ నీస్ట్-జైన్ గా తన-తో-తాను సంబంధపడుతుంది.

2. బాహ్య ప్రతిఫలనము ఒక **జైన్** ను పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. ఆ జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము కేవలము తిష్ఠితజైన్ లేక తృటి మాత్రమే అన్న అర్థంలో కాకుండా, ఈ **అవ్యవహితత్వం తన-తో-తన సంబంధము** అని. **నిర్ధారణ ఒక తృటి** మాత్రమే అని.

నిర్ధారణ దాని పూర్వతిష్ఠితముతో ఎలా సంబంధపడుతుందంటే, అది ప్రతిఫలనము నందలి నెగెటివ్ అయి , ఈ నెగెటివ్ నెగెటివ్ గా లుప్తమైతున్నది. ప్రతిఫలనము దాని తిష్ఠనములో అవ్యవహితముగా తిష్ఠనమును లుప్తము చేస్తున్నది, ఏమంటే అది అవ్యవహితము అన్న పూర్వతిష్ఠనము కలిగి యున్నది. కావున అది దేనినుండి ప్రారంభం అవుతుందో దానిలోనికే అది తిరిగి మరలుతుంది, దాని నెగెటివ్ ను నెగేట్ చేయుట ఇది.

కానీ ఈ పూర్వతిష్ఠితము ఒక నెగటివ్ అన్నదో , అది తిష్ఠితము అన్నదో బాహ్య

ఈ నిర్ధారణ తిష్ఠించే ప్రతిఫలనానికి మాత్రమే చెందిన విషయం. కానీ పూర్వతిష్ఠనం లో తిష్ఠిత-జైన్ కేవలము లుప్తమయ్యేదిగా మాత్రమే. బాహ్య ప్రతిఫలనము అవ్యవహితముపై ఏమి నిర్ధారిస్తుంది , ఏమి తిష్ఠిస్తుందీ అన్నవి వాటి సంబంధించినపర్యంతం బాహ్య నిర్ధారములు. అవి జైన్ పరిధిలో అనంతము. పరిమితము మొదటిదనీ, నిజమైనదనీ పరిగణింపబడుతుంది. దానిని పునాదిగా చేసుకుని ప్రారంభించగా, అనంతము అన్నది ఎదురుగా ఉన్న తన-లో-తన ప్రతిఫలనము.

3. ఈ బాహ్య ప్రతిఫలనము అనుమితి (**der Schluß**). అందులో అవ్యవహితము మరియు తన-లో-తన ప్రతిఫలనము రెండు అంత్యములు. మధ్యమము రెండిటి సంబంధము. అది నిర్ధారిత అవ్యవహితము. ఒక భాగమైన అవ్యవహితత్వము ఒక అంత్యమునకు మరియు అన్యభాగమైన నిర్ధారణ లేక నెగేషన్ ఇంకొక అంత్యమునకు చెందినవై ఉన్నవి. బాహ్య ప్రతిఫలన క్రియని దగ్గరగా చూస్తే తెలిసేది, అది అవ్యవహితమును రెండవ సారి తిష్ఠనం చేయడం. అవ్యవహితం నిర్ధారితము లేక నెగెటివ్ అయిన పర్యంతం రెండవ సారి తిష్ఠనము. కానీ అది దాని ఈ తిష్ఠనము యొక్క అవ్యవహిత లుప్తనం కూడా. ఏమంటే అది అవ్యవహితాన్ని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తుంది కావున. బాహ్య ప్రతిఫలనము నెగేట్ చేయడంలో దాని నెగేట్ చేయడాన్ని నెగేట్ చేయడము. కాని అది అవ్యవహితంగా అంతగానూ తిష్ఠనం కూడా, దాని నెగెటివ్ అవ్యవహితాన్ని లుప్తం చేయడం. ఇది , ఏదైతే ఒక పరాయిదాని నుండి ఆరంభించినట్లు తోస్తుందో , మొదలు ఈ- దాని ప్రారంభములో ఉన్నదే.

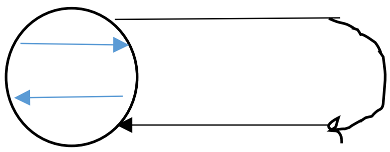
ఈ విధంగా అవ్యవహితం కేవలం అంతర్వర్తితము మాత్రమే కాదు, అనగా మనకు సంబంధించినంతవరకే కాదు, బాహ్య ప్రతిఫలనములోనే కాదు. అవ్యవహితము , ప్రతిఫలనము ఏదో అదే కాదు. అది అవ్యవహితమే నని తిష్ఠించబడినది కూడా. ప్రతిఫలనము ద్వారా దాని నెగెటివ్ గా, లేక దాని అన్యముగా నిర్ధారింపబడినది, కానీ అదే ఈ నిర్ధారమును నెగేట్ చేస్తున్నది. అంతటితో అది అవ్యవహితమునకు ప్రతిగా ప్రతిఫలనము యొక్క బాహ్యత్వము లుప్తమైతున్నది. తానే నెగేట్ చేస్తున్న తిష్ఠనములో తన నెగెటివ్ తో తాను ఒక్కటై కలుస్తున్నది, అవ్యవహితముతో ఒక్కటై కలుస్తున్నది. ఈ కలవడం వెసనీయముగా అవ్యవహితత్వమే. అది "ఉన్నది" , ఎలాగంటే బాహ్య

ప్రతిఫలనము **బాహ్యముకాదు, అవ్యవహితత్వము నందునే దాని యొక్క** ప్రతిఫలనము. తిష్ఠనము చేయుచున్న ప్రతిఫలనము ద్వారా ఏమిటో , అది అదే, తన-వలన-తన-యందు-జైన్ అగుచున్న వెసన్ . కావున అది నిర్ధారించుచున్న ప్రతిఫలనము.

3. Die bestimmende Reflexion

నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము

నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము , తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము మరియు బాహ్య ప్రతిఫలనముల ఐక్యత. దీనిని పరిశీలించాలి .

[A is A'is A is A' …….] is A is [A is A' is A is A'…..]

(ముందు రాబోయే భాగములో , భేదము-ఐక్యతలను ప్రతిఫలనముగా కలిగిన విభిన్నములు , వాటి తిష్ఠిత-జైన్ లుగా సమానత్వం-అసమానత్వములు , తదుపరివాటి నెగెటివ్ ఐక్యత, విభిన్నము మొత్తంగా సమానము- అసమానము అవుతుంటుంది కాబట్టి , విభిన్నములు నెగెటివ్ ఐక్యత యొక్క తృటులగుట- ఇది చదివిన తరువాత ఈ భాగము తిరిగి చదవాలి)

1

బాహ్య ప్రతిఫలనము అవ్యవహిత జైన్ నుండి ప్రారంభం అవుతుంది. తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము లేదు-నిస్ట్ తో మొదలవుతుంది. నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము అయ్యే బాహ్య ప్రతిఫలనము , లుప్తమైన జైన్ స్థానం లో ఒక అన్యమును, అనగా వెసన్ ను నిలుపుతుంది. తిష్ఠనము తన నిర్ధారమును అన్యము అన్న స్థానములో నిలుపదు. తిష్ఠనము ఎట్టి పూర్వతిష్ఠనమూ కలిగి యున్నది కాదు . అందుచేత అది పూర్తిగా నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము కాలేదు. అది తిష్ఠించే నిర్ధారము **కేవల** తిష్ఠితము **మాత్రమే**. అది అవ్యవహితము, కానీ స్వీయసమానము కాదు. తనను నెగేట్ చేసుకునేటిది. అది తనలోకి తాను మరలడంతో నిరపేక్ష సంబంధము కలట్టిది. అది "ఉన్నది" తన-లో-తన ప్రతిఫలనము లోనే, కానీ ఇంకనూ ఈ ప్రతిఫలనము కాదు (కాలేదు)

కావున తిష్ఠితము ఒక అన్యము. కానీ ప్రతిఫలనము యొక్క స్వీయసమానత్వము కాపడబడినది. ఎలా అంటే తిష్ఠితము కేవలము లుప్తితముగా, తనలోకి-తాను-మరలే దానితో సంబంధితముగానే. జైన్ పరిధిలో డాజైన్ తనయందు నెగేషన్ కలిగిన జైన్ గా ఉండెను. ఈ నెగేషన్ కి అవ్యవహిత ఆధారము మరియు మూలకమూ అయి ఉండెను. అవి అందుకే అవ్యవహితమై ఉండినవి. వెసన్ పరిధిలో డాజైన్ కు సమాంతరము తిష్ఠిత-జైన్. అది కూడా అలాగే ఒక డాజైన్, కానీ దాని ఆధారము వెసన్ గా జైన్. లేక శుద్ధ నెగటివిటీ గా జైన్. అది ఒక నిర్ధారణ లేక నెగేషన్ , కానీ జైన్-అగుచున్నదిగా కాదు. లుప్తమయేదిగా అవ్యవహితము. డాజైన్ కేవలము తిష్ఠిత-జైన్. ఇది డాజైన్ గురించిన వెసన్-సూత్రము. తిష్ఠిత-జైన్ ఒకవైపు డాజైన్ కి ప్రతిగానూ, ఇంకొకవైపు వెసన్ కి ప్రతిగానూ నిలుస్తుంది. తిష్ఠిత-జైన్ ను అట్లు మధ్యమం అని భావించవచ్చు. డాజైన్ ను వెసన్ తోనూ, తిరిగి వెసన్ ను డాజైన్ తోనూ కలిపేది తిష్ఠిత-జైన్ .
ఒక నిర్ధారము కేవలము తిష్ఠిత-జైన్ అని ఎవరైనా అంటే,దానికి రెండర్థాలు ఉన్నాయి. తిష్ఠిత-జైన్ డాజైన్ కి ప్రతిగా ఇలాగ అనుకోవచ్చు, వెసన్ కి ప్రతిగా అనుకోవచ్చు. తిష్ఠిత-జైన్ కంటే డాజైన్ ఇంకా ఉన్నతమైనదనీ, తిష్ఠిత-జైన్ బాహ్య ప్రతిఫలనానికీ , ఆత్మగతానికీ చెందినదని అనుకోవచ్చును. నిజానికి తిష్ఠిత-జైన్ ఉన్నతమైనది. డాజైన్ అంతర్వర్తితముగా ఏదో తిష్ఠిత-జైన్ అది. నెగటివ్ గా , తన-లోకి-తాను మరలుటకు సంబంధపడి యున్నది. కావున తిష్ఠిత-జైన్ కేవలము తిష్ఠిత-జైన్ అంటే అది వెసన్ కి సంబంధించి , స్వీయ-నివర్తన-జైన్ యొక్క నెగేషన్ గా కేవలము తిష్ఠిత-జైన్ అది.

2

1. తిష్ఠిత-జైన్ ఇంకనూ ప్రతిఫలన-నిర్ధారము కాదు. అది నెగేషన్ గా కేవలము నిర్ధారణ మాత్రమే. కానీ తిష్ఠనము మాత్రము బాహ్య ప్రతిఫలనముతో ఐక్యతలో ఉన్నది. ఈ ఐక్యతలో అది నిరపేక్షమైన పూర్వతిష్ఠనమై ఉన్నది, అనగా ప్రతిఫలనము తననుండే బహిర్గతం చేసినట్లు. లేక తనదిగానే నిర్ధారణ ని తిష్ఠనం చేసినట్లు. కావున తిష్ఠిత-జైన్ అట్లు నెగేషన్ అన్నట్లు. కానీ పూర్వతిష్ఠితముగా మాత్రము అది స్వీయ-ప్రతిఫలితమే (

తిరిగి ప్రతిఫలనములోకి మరలేదే) . ఆవిధంగా తిష్ఠిత-జైన్ ప్రతిఫలన నిర్ధారము. 288

2.

ప్రతిఫలన-నిర్ధారము , జైన్ యొక్క నిర్ధారణ నుండి , గుణము నుండి భేదము గలది. గుణము అన్యముతో స్థూలముగా అవ్యవహిత సంబంధము. తిష్ఠిత-జైన్ కూడా అన్యముతో సంబంధము. కానీ స్వీయ-ప్రతిఫలిత-జైన్ తో సంబంధము. గుణముగా నెగేషన్ , జైన్-అయ్యేదిగా గుణము. జైన్ దాని ఆధారము మరియు మూలకము. ప్రతిఫలన-నిర్ధారము తన ఆధారముగా తన-లోనిదే ప్రతిఫలిత-జైన్ ను కలిగి యున్నది.

తిష్ఠిత-జైన్ తనను నిర్ధారములో ఎందుకు స్థిరపరచుకొంటుందంటే , తన నకారిత-జైన్ లో ప్రతిఫలనము తనతో తన సమానత్వం అయి ఉంటున్నది. కావున తన నకారిత-జైన్ తన-లో-తన-ప్రతిఫలనమే. ఇక్కడ నిర్ధారము నిలిచి ఉన్నదీ అంటే అది జైన్ ద్వారా కాదు, నిర్ధారము యొక్క తన తో తన సమానత్వము వలన నిలిచి ఉన్నది. గుణమును కలిగియున్న జైన్ , తాను నెగేషన్ తో సమానము కాదు, కావున గుణము తన యందే అసమానము, కావున పరివర్తన చెందునది, అన్యములోకి మాయమయే తృటి. తద్భిన్నముగా ప్రతిఫలన నిర్ధారము అన్నది నెగేషన్ గా తిష్ఠిత-జైన్. అది నకారిత-జైన్ ను తన ఆధారముగా కలిగిన నెగేషన్. కావున తన-లో-తాను అసమానము కాదు, అందుచేత వెసనీయము . పరివర్తనము చెందే నిర్ధారణ కాదు. ప్రతిఫలనము యొక్క స్వయం-సమానత్వము, ఏదైతే నెగెటివ్ కేవలం నెగెటివ్ గానే సమానత్వం అయి ఉన్నదో, లుప్తితముగానూ లేక తిష్ఠితముగానూ నెగెటివ్ గానే సమానత్వం అయి ఉన్నదో , అదే వాటికి ఉనికి ని ఇస్తున్నది.

3. ఈ తన-లో-తన ప్రతిఫలనము వలన ప్రతిఫలననిర్ధారములు స్వేచ్ఛగా, శూన్యములో ఆకర్షణ వికర్షణలు లేకుండా తేలే వెసనీయములని అనిపిస్తుంది. వాటి యందు నిర్ధారణ తన-తో-తన సంబంధము ద్వారా స్థిరపరచబడుతోంది, అనంతంగా స్థిరపరచబడుతోంది. అది నిర్ధారితము, దాని పరివర్తనము మరియు దాని కేవల తిష్ఠిత-జైన్ ను తనకే లోబడేదిగా చేయబడుతున్నది లేక దాని అన్యము-లో-ప్రతిఫలనమును తన-లో-తన-ప్రతిఫలనములోకి వంచబడుతున్నది. ఈ నిర్ధారములు దీనిద్వారా

నిర్ధారిత బింబములగుతున్నవి, వెసన్ లో మాదిరిగా అవి వెసనీయ బింబములవుతున్నవి. దీనంతటివలన నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము తన-నుండి బయటకు వచ్చిన ప్రతిఫలనమవుతున్నది. వెసన్ యొక్క స్వీయసమానత్వము నెగేషన్ లో కోల్పోవడమవుతున్నది, నెగేషన్ పైచేయిగా ఉంటున్నది.

4. కావున ప్రతిఫలన నిర్ధారమునకు రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. రెండూ మొదలు బేధము కలిగినవి.

ఒకటి: ముందు అది తిష్ఠిత-జైన్, అనగా నెగేషన్.

రెండు : అది తన-లో-తన ప్రతిఫలనము.

తిష్ఠిత-జైన్ అయిన ప్రకారము అది నెగేషన్ గా నెగేషన్.
కావున అది దానితో అది ఐక్యతలో ఉన్నది .

ఇది ఇప్పటికే తన-తో-తన ఐక్యత.
కానీ ఐక్యత మొదలు కేవలము అంతర్వర్తితము, అనగా అది అవ్యవహితము కానీ తన యందు తాను లుప్తించునదిగా , తన అన్యము తానే అగునట్లు లుప్తించునదిగా .
ఈ పర్యంతము ప్రతిఫలనము నిర్ధారము , తన-లో-తాను ఉండే నిర్ధారము. అందులో వెసన్ తననుండి బయటకు పోవటల్లేదు. భేదము అందులో తిష్ఠితమగుచున్నది .
వెసన్ లోకి తీసుకోబడుచున్నది .
ఇంకొక వైపు అది తిష్ఠితము కాదు. తనలోనే ప్రతిఫలించేది. నెగేషన్ నెగేషన్ గా అది స్వీయ సమానము. అన్యములోనూ , నిస్త్-జైన్ (జైన్-కానిది) లో ప్రతిఫలించుట కాదు.

3

ప్రతిఫలననిర్ధారము తనలోనే ప్రతిఫలిత సంబంధమూ మరియు తిష్ఠిత-జైన్ కూడా కావున, దాని నైజము తెలుస్తున్నది. తిష్ఠిత-జైన్ గా అది నెగేషన్, ఒక నిస్త్-జైన్ , అన్యమునకు ప్రతిగా ఒక నిస్త్-జైన్ . నిస్త్-జైన్ , నిరపేక్షమైన తన-లో-తన ప్రతిఫలనమునకు ప్రతిగా . నిస్త్-జైన్ వెసన్ కు ప్రతిగా. కానీ తన-తో-తన సంబంధముగా అది తన-లో ప్రతిఫలితము. దాని ఈ ప్రతిఫలనము మరియు ఆ తిష్ఠిత-జైన్

భిన్నమైనవి, వేరు వేరు. దాని తిష్ఠిత-జైన్ ప్రాయశః దాని లుప్తిత-జైన్. కానీ దాని-లో-దాని ప్రతిఫలిత-జైన్ దాని నిలకడైన ఉనికి. ఇప్పుడు అది తిష్ఠిత-జైన్ మరియు తన-లో-తన ప్రతిఫలనము కూడా కావున , ప్రతిఫలన-నిర్ధారణ తన యందే తన అన్య-జైన్ తో సంబంధము.

అది జైన్-అగుచున్న, కదలని నిర్ధారణగా కాదు. అటువంటిది అన్యముతో సంబంధ పడి ఉండేది. అప్పుడు సంబంధితములూ , వాటి సంబంధమూ ఒకదానినుండి ఒకటి వేరై ఉండేది. సంబంధితములు అందులోనే-జైన్ అగుచున్నదై, ఒక ఎట్వస్ అయి, దాని అన్యమును దాని అన్యముతో సంబంధమును తన యందు లేకుండా తిరస్కరించునదై ఉండేది.

అది జైన్-అగుచున్న, కదలని నిర్ధారణగా కాదు. అటువంటిది అన్యముతో సంబంధ పడి ఉండేది. అప్పుడు సంబంధితములూ , వాటి సంబంధమూ ఒకదానినుండి ఒకటి వేరై ఉండేది. సంబంధితములు అందులోనే-జైన్ అగుచున్నదై, ఒక ఎట్వస్ అయి, దాని అన్యమును దాని అన్యముతో సంబంధమును తన యందు లేకుండా తిరస్కరించునదై ఉండేది.

ఇలా కాకుండా ప్రతిఫలన-నిర్ధారము తన యందే నిర్ధారిత పార్శ్వమూ, మరియు తన యందే ఈ నిర్ధారిత పార్శ్వముతో నిర్ధారితముగా సంబంధమూ కూడా. అనగా తన నెగేషన్ తో సంబంధము కూడా. గుణమన్నది దాని సంబంధము ద్వారా అన్యములోకి పరివర్తనము చెందునది. దాని సంబంధములో దాని పరివర్తనము ప్రారంభము. తద్భిన్నముగా ప్రతిఫలననిర్ధారము దాని అన్య-జైన్ ను తనలోకి తిరిగి వంచుచున్నది. తన తో సమానమైన నెగేషన్, తన తో తన అన్యము యొక్క ఐక్యత. కేవలము తద్వారా అది వెసనీయము. కావున తిష్ఠిత-జైన్, నెగేషన్, కానీ తన-లోనే-ప్రతిఫలనముగా అది ఈ తిష్ఠిత-జైన్ యొక్క లుప్తిత-జైన్, అనంతముగా తన-తో-తన సంబంధము.

Zweites Kapitel: Die Wesenheiten oder die Reflexionsbestimmungen

వెసనీయములు లేక ప్రతిఫలన నిర్ధారములు

1ప్రతిఫలనము అన్నది నిర్ధారిత ప్రతిఫలనము . అందుచేత వెసన్ నిర్ధారిత వెసన్ , వెసన్-హైట్ Wesenheit , లేక వెసనీయము .

2.వెసన్ తనలో తాను ప్రతిబింబించడం, ప్రతిఫలనం . వెసన్ అనంతముగా స్వీయ నివృత్తము తనలోనికి మరలేది. అవ్యవహితము కాదు. నెగెటివ్ సరళత్వము. (నిర్ధారము లు నెగెటివులుగా సమానములు. ఇది నెగెటివ్ సరళత్వము) వెసన్ భేదము గల తృటుల ద్వారా చలనము. తన ద్వారా తాను నిరపేక్ష **మధ్యవర్తనము (** absolute Vermittlung mit sich) ఈ తృటులలో అది ప్రతిబింబిస్తుంది. కావున అవి స్వీయ ప్రతిఫలిత నిర్ధారములు .

3.వెసన్ మొదలు సరళమైన స్వీయసంబంధము. శుద్ధ ఏకత్వము (Identität). ఇదే దాని నిర్ధారము. అది బహుశ నిర్ధార హీనత.

4. అసలైన నిర్ధారము, బేధము Unterschied

కొంత బాహ్యమూ , నిర్నిమిత్తమూ అయిన భేదము. అనగా విభిన్నత . కొంత పరస్పర వ్యతిరేకమైన విభిన్నత . అనగా అన్యోన్య వ్యతిరేకము -విరుద్ధ ద్వంద్వము.

5 .ఆపై విరుద్ధ ద్వంద్వము(Gegensatz**)** వైరుధ్యముగా తనలో తాను ప్రతిఫలిస్తుంది. తన ఆధారము (Grund) లోకి మరలుతున్నది

A. Die Identität

ఏకత్వం

1.

లుప్తము చేయబడిన అవ్యవహితముగా వెసన్ సరళమైన అవ్యవహితత్వము. దాని నెగెటివిటీ దాని జైన్. అది తన నిరపేక్ష నకారత తో తన కు తానే సమానము. నకారత

వలన అన్య-జైన్ మాయమయింది. శుద్ధ స్వీయ-సమానతలో అన్యముతో
సంబంధము అన్నది మాయమయింది. కావున వెసన్ శుద్ధమైన స్వీయ ఏకత్వము.

ఈ శుద్ధ ఏకత్వము ప్రతిఫలనము యొక్క అవ్యవహితత్వము. అది జైన్ , నిస్త్ ల వంటి స్వీయసమానత్వము కాదు. తనను ఏకత్వముగా- ఒక్కటిగా స్థాపించే సమానత్వము వెసన్ ది. అన్యము నుండి కాకుండా శుద్ధముగా తన నుండే , తన యందే స్థాపింపబడే ఏకత్వము ఇది, వెసనీయమైన ఏకత్వము. కాచిత్-గ్రహీతముగా ఏదో తీసివేసి నిలిపిన ఏకత్వం కాదు. సాపేక్షముగా నెగేట్ చేయడము ద్వారా ఏర్పడిన ఏకత్వము కాదు. అటువంటి నెగేషన్ ఏకత్వానికి బయట , ముందే జరిగి ఉండేటువంటిది . బేధితమును అందులోనుండి తీసివేసి "జైన్-అయ్యేదిగా " దాని బయట వదిలివేసి ఉండేది -ఎప్పటి వలెనే. కానీ ఇక్కడ అలాకాకుండా జైన్ యొక్క నిర్ధారములు సాపేక్షముగా కాక జైన్ నందే లుప్తమైనవి. తన యందే జైన్ యొక్క ఈ సాదా నెగెటివిటీ జైన్ యొక్క ఏకత్వమే.
జైన్, ఆ పర్యంతం వెసన్ ఏదో, అదే.

B. Der Unterschied

1. Der absolute Unterschied

బేధము - నిరపేక్ష బేధము

స్వీయ ప్రతిఫలనము లో ఉన్న నెగెటివిటీ, - బేధము. అది ఎటువంటి "నకారత్వం " అంటే అదే మాటలో దానిని ఏకత్వము యొక్క తృటి అని కూడా అనగలము. ఏకత్వము యొక్క వెసనీయమైన తృటి ఆ నకారత. ఏకత్వము , ఎలాగంటే "తన" యొక్క నెగెటివిటీ గానే నిర్ధారింపబడి, ఆ విధముగా బేధము నుండి బేధము కలిగి యుంది..

1. ఈ బేధము , తనయందు -తనవలన తానుగా బేధము. నిరపేక్ష బేధము.
వెసన్ యొక్క బేధము. అది దాని యందు దాని వలన గా బేధము. బాహ్యమైన దాని వలన బేధము కాదు . తన-తో-తానే సంబంధపడే, సరళమైన బేధము . నిరపేక్ష బేధము సాదా అయినది , సరళమైనది అని అర్థం చేసుకోవడం ముఖ్యం. (A),(A- కాదు) ల మధ్య నిరపేక్ష బేధము అట్టి సాదా నకారత్వము, అదే సరళత్వముతో కూడినది .

బేధము అన్నది సాదా సంగ్రాహ్యము. రెండు వస్తువులకు అందులో బేధము 293 అనడం కద్దు. "అందులో" అంటే ఫలానా అదే దృక్కోణములో , ఒకే దృక్కోణములో , ఒకే నిర్ధారము ఆధారముగా అని.

అది ప్రతిఫలనము యొక్క బేధము (ప్రతిఫలనము నకు చెందిన బేధము) అది డాజైన్ కి చెందిన అన్య-జైన్ కాదు. డాజైన్ మరియు అన్యమైన డాజైన్ ఒకదాని బయట ఒకటి ఉన్నట్లు నిలుపబడ్డవి. అవి పరస్పరము వ్యతిరేక నిర్ధారణ డాజైన్లు. అవి ఒక్కొక్కటి తనదైన అవ్యవహిత జైన్ కలవి.

వెసన్ యొక్క అన్యము అలా కాదు. అన్యము దాని యందు మరియు దాని-వలన-అది . అన్యము బయట ఉన్నది కాదు. అన్యము దాని యందే అంతర్వర్తిత సాదా నిర్ధారణ.

డాజైన్ పరిధిలో కూడా అన్య-భవము ఉండవచ్చు. అది సరళ నిర్ధారణ కలిగి కూడ ఉండవచ్చు. అదెలాగంటే సరళమైన ఒకేదాని విరుద్ధ-ద్వంద్వమై (ఉదా:పరిమితము / అపరిమితము einfache Bestimmtheit, identischer Gegensatz zu sein). కానీ ఈ ఒకటే అన్నది ఒక నిర్ధారణ ఇంకొకదానిలోకి పరివర్తనము చెందుటగా ఉన్నది.. ప్రతిఫలన పరిధిలో బేధము అన్నది ప్రతిఫలనము గా ఉంటుంది. అది ప్రతిఫలితముగా ఎలా నిలుప బడ్డదంటే వెసన్ నందు అంతర్వర్తితమన్నట్లు .

2

తన యందు భేదము అనగా తనతోతాను సంబంధపడే భేదము. కావున స్వకీయ నెగెటివిటీ. అన్యముతో బేధము కాదు. తనతో తనకే బేధము. తాను తాను కాదు , తన అన్యము. భేదము తో భేదితమైనది , ఏకత్వము. భేదితము , భేదితము మరియు ఏకత్వము. రెండూ కలిసి భేదము అవుతాయి. బేధము అన్నది మొత్తము మరియు దాని తృటి . వట్టి భేదము అన్నది భేదమే కాదని అనవచ్చును. ఏకత్వముతో సంబంధములోనే అది భేదము అవుతుంది. భేదముగా అది ఏకత్వమును మరియు ఈ సంబంధమును కలిగి యున్నది అనవచ్చు . బేధము అన్నది మొత్తము , మరియు తానుగా తృటి. ఏకత్వము కూడా మొత్తము , మరియు తానుగా తృటి. ఇది ప్రతిఫలనము యొక్క వెసనీయ నైజము . ఇంకా నిర్దిష్టంగా చెప్పాలంటే సకల క్రియకు , సకల స్వీయ చలనానికి ఇది మూలాధారము. భేదము , ఏకత్వము తృటులు , తిష్ఠిత-జైన్ లగుతున్నవి. అవి ప్రతిఫలనముగా తన-తో-తన నెగెటివ్ సంబంధము.

భేదము , తాను మరియు ఏకత్వము ల ఐక్యతగా , తన యందే నిర్ధారణ గల
భేదము . అది అన్యములోకి పరివర్తనము కాదు. తన బయట ఉన్న అన్యముతో సంబంధము కాదు. భేదము తన అన్యమైన ఏకత్వమును తన యందే కలిగి యున్నది. ఏకత్వము కూడా భేదమన్న నిర్ధారము ప్రవేశించినాక తనను భేదములో కోల్పోలేదు. ఏకత్వము భేదములో తనను నిలుపుకున్నది, తన యొక్క తన-లో-తన ప్రతిఫలనము మరియు తన (ఏకత్వ) తృటి .

3. బేధము {ఏకత్వము, బేధము} అన్న రెండు తృటులను కలిగినది. రెండూ ఒక తిష్ఠిత-జైన్ , నిర్ధారణ. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ లో రెండు తృటులూ దేనికది సంబంధము కలవి. ఒకటి , ఏకత్వము . అది అవ్యవహితము, స్వీయ ప్రతిఫలనము అన్న తృటి. ఇక అన్యమైన భేదము , తన యందు భేదము, ప్రతిఫలిత భేదము..

ఇటువంటి రెండు తృటులు ఉన్నందున , **అవి ఒక్కొకటి స్వీయ-ప్రతిఫలనము లగుటవలన** భేదము **విభిన్నత** (***Verschiedenheit***) అయింది.

2. Die Verschiedenheit

విభిన్నత-వేరు వేరు

1

1 ఏకత్వం **తన యందే** విభిన్నతగా విచ్చుకుపోతుంది, ఎందుకంటే ఏకత్వము తన లోనే నిరపేక్షమైన బేధముగా , తన నెగెటివ్ గా తిష్ఠనం చేస్తుంది . ఆ రెండు తృటులూ , అదీ మరియు దాని నెగెటివు స్వీయ ప్రతిఫలనము , దేనికది స్వీయ ఏకత్వములుగా ఉన్నాయి . ఏకత్వం తాను నెగేట్ అవడాన్ని అవ్యవహితముగా లుప్తము చేస్తుంది కాబట్టి , తన నిర్ధారములో తనలోనే ప్రతిఫలిస్తున్నది. ఈ విధముగా బేధితములు ఒక దానికి ప్రతిగా ఒకటి అతీతమైన విభిన్నములై నిలుస్తున్నాయి . ఏమంటే అవి దానికదే ఒకటి , ఏకత్వము వాటి ఆధారము , వాటి మూలకము అయి ఉన్నది. విభిన్నత తానేదై యున్నదో అదై ఉండడము, దాని వ్యతిరేకమైన ఏకత్వములో .

2. విభిన్నత , ప్రతిఫలనము నకు అన్య-జైన్ అయితోంది . డాజైన్ యొక్క అన్యము , తన ఆధారముగా అవ్యవహిత జైన్ ను కలిగి యున్నది. అందులో నెగెటివ్ కు ఉనికి ఉన్నది . ప్రతిఫలనములో , తన-తో-తన ఏకత్వము , ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము, నెగెటివ్ ల ఉనికై , వాటి నిర్నిమిత్తత అయి ఉంటున్నది..

3. భేద - తృటులు ఏకత్వము మరియు భేదము. అవి ఒక్కొక్కటి తన-లో-తాను ప్రతిఫలించే , స్వీయసంబంధితములు గా అవి విభిన్నములు. అవి **ఏకత్వ నిర్ధారములో** కేవల స్వీయ సంబంధితములై యున్నవి. ఏకత్వము , భేదముతో సంబంధము కలిగి లేదు. భేదము ఏకత్వముతో సంబంధము కలిగి లేదు. కాబట్టి ఈ ఒక్కొక్క తృటి దాని కది మాత్రమే సంబందితమై యున్నది. కాబట్టి అవి ఒకదానికి వ్యతిరేకముగా ఒకటి **నిర్ధారింపబడిలేవు**. అవి వాటి యందే భేదమును కలిగి లేవు. కావున **భేదము** వాటికి **బాహ్యము**. విభిన్నములు పరస్పరము ఏకత్వము, భేదము అని వ్యవహరించవు. **కేవలము విభిన్నములుగా** మాత్రమే , పరస్పరము అతీతముగా , తమ నిర్ధారణకు అతీతముగా ఉంటాయి.

1.భేదము పట్ల అతీతత్వము అయిన విభిన్నతలో (అవి వేరు వేరు అయి ఉండగా) **ప్రతిఫలనము బాహ్యము** అయినది . ఇక్కడ భేదము కేవలము ఒక తిష్ఠిత-జైన్ , లేక లుప్తమయేదిగా. కానీ భేదమే అసలు **మొత్తం** ప్రతిఫలనము (**ganze Reflexion**).

దగ్గరగా చూస్తే భేదము , ఏకత్వము ఇంతకు ముందే నిర్ధారించినట్లు ప్రతిఫలనములు. ఒక్కొక్కటి తాను మరియు తన అన్యము యొక్క ఐక్యత. అలాగ ఒక్కొక్కటీ **మొత్తము**..

కావున, కేవల ఏకత్వము లేక కేవల భేదము అనే నిర్ధారణ , అది **లుప్తమయేదిగానే** **(**అవుతుంది**)**. ఏకత్వము, భేదము గుణములు కావు. ఏలననగా వాటి నిర్ధారణ , స్వీయ ప్రతిఫలనము గా కూడా , నెగేషన్ గా మాత్రమే జరుగుతున్నది .

కాబట్టి నిర్ధారణ ద్విత్వముగా ఉన్నది.
ఒకటి స్వీయ-ప్రతిఫలనముగా.
(రెండు) నిర్ధారణ నెగేషన్ గా లేక తిష్ఠిత-జైన్ గా.
తిష్ఠిత-జైన్ పూర్తిగా బాహ్యప్రతిఫలనము. అది వట్టి నెగేషన్ గా నెగేషన్.
అందుచేత అది నిజానికి అంతర్వర్తితముగా తన-తో-తాను సంబంధపడే నెగేషన్ మరియు తన-యందు-ప్రతి ఫలనమే , కానీ (స్వీయప్రతిఫలితము) అంతర్వర్తితముగా మాత్రమే. తిష్ఠిత-జైన్ , స్వీయప్రతిఫలితముతో బయట నుండి వలె సంబంధపడి ఉన్నది.
2. అంతర్వర్తిత-ప్రతిఫలనము (Reflexion an sich) మరియు బాహ్య ప్రతిఫలనము (äußere Reflexion)అన్నవి రెండు నిర్ధారములైనాయి. ఆ నిర్ధారములలో భేద- తృటులైన , ఏకత్వము - భేదము తిష్ఠితములు. అవి తమను నిర్ధారించుకొనుటలో ఈ తృటులు. అంతర్వర్తిత-ప్రతిఫలనము ఏకత్వము. కానీ, భేదము పట్ల అతీతమని నిర్ధారింపబడుతున్నది. భేదముతో పనే లేనట్లు కాదు కానీ, కానీ తన-తో-తాను ఒక్కటై దానికి ప్రతిగా వ్యవహరించునట్లుగా. అదీ విభిన్నత (*Verschiedenheit*).
అది ఏకత్వం, తనలోతాను ప్రతిఫలించిన ఏకత్వం, నిజానికి తనలో రెండు తృటుల ఒకే ప్రతిఫలనము. రెండూ తన-లో ప్రతిఫలనములు. రెండిటి ఈ ఒక్క ప్రతిఫలనము

ఏకత్వము, అవి భేదమును నిర్నిమిత్తముగా తమపై కలిగి యున్నవి. ఇదీ విభిన్నత 297 స్థూలంగా.
ఇందుకు ప్రతిగా బాహ్య ప్రతిఫలనము వాటి నిర్ధారణ-కృత భేదము. నిర్ధారణ-కృత భేదము (*bestimmte* Unterschied) నిరపేక్ష స్వీయ-ప్రతిఫలనముగా కాదు. నిర్ధారముగా. ఈ నిర్ధారము పట్ల అంతర్వర్తిత ప్రతిఫలనము నిర్నిమిత్తము. ఆ నిర్ధారము యొక్క రెండు తృటులూ, ఏకత్వము మరియు భేదము , ఎంత బాహ్యముగా తిష్ఠితములంటే, అవి రెండూ తమ-యందు-తమ-వలన జైన్-అయ్యే (nicht an und für sich seiende) నిర్ధారములు కావు.

3.బాహ్య ఏకత్వము ఇక సమానత్వము మరియు బాహ్య భేదము అసమానత్వము. సమానత్వము నిజంగా ఏకత్వమే , కానీ తిష్ఠిత-జైన్ గా. అది ఏకత్వము , తన-యందు-తన-వలన కానిది. అలాగే అసమానత్వము భేదము , కానీ ఒక బాహ్య-భేదము. అది అసమానముల తమ-యందు-తమ-వలన భేదము కాదు. ఒక ఎట్వాస్ , అన్య-ఎట్వాస్ కి సమానమా కాదా అన్నది దీనికీ , దానికీ కూడా సంబంధించి కాదు, అవి ఒక్కొక్కటి వాటికవే సంబంధితములు, దాని-యందు-దాని-వలన గా ఉన్నవి. ఏకత్వము, ఏకత్వము-కాకుండుట లు వాటికి బాహ్యముగా మూడవ దృక్పథంలో సమానత్వము మరియు అసమానత్వముగా ఉన్నాయి.

3

1.బాహ్య ప్రతిఫలనము విభిన్నములనడుమ సమానత్వము , అసమానత్వము గా సంబంధములను కలిగిస్తుంది. ఈ సంబంధము తులన లేక **పోలిక**. రెండిటి మధ్య తులన అన్నది సమానత్వము నుండి అసమానత్వము నకు , అసమానత్వము నుండి సమానత్వమునకు ప్రయాణిస్తుంది. సమానత్వము నుండి అసమానత్వము నకు , అసమానత్వము నుండి సమానత్వమునకు ఒకదానినుండి ఇంకొకదానికి సంబంధము మారుట ఈ నిర్ధారములకే బాహ్యమైనది. కావున అవి ఒకదానితో ఒకటి సంబంధము లేకుండా ఒక్కొక్కటి దానికదిగా మూడవదానితో సంబంధములో ఉన్నవి. సమానత్వం పోయి అసమానత్వం, మళ్ళీ ఇది పోయి అది రావడంలో ఒక్కొక్కటి అవ్యవహితంగా ముందుకు వస్తున్నది. బాహ్య ప్రతిఫల మన్నదే బాహ్యం. నిర్ధారిత బేధమన్నది

నకారిత నిరపేక్ష బేధము . అది సరళము కాదు . అది స్వీయ ప్రతిఫలనము
కాదు. స్వీయ-ప్రతిఫలనము నిర్ధారిత భేదాన్ని బయట కలిగియున్నది. నిర్ధారిత భేదం యొక్క తృటులు అందువలన వేరుగా విడిపోయి, ఆ తృటులు ఒకదాని కొకటి బాహ్యంగా నిలిచి , ఎదురుగా ఉన్న స్వీయ-ప్రతిఫలనముతో సంబంధం లో ఉంటాయి.

.

2.ప్రతిఫలనము నకు పరాయి అయిపోయిన ఈ (బాహ్య)ప్రతిఫలనములో సమానత్వము, అసమానత్వము పరస్పరము సంబంధము లేకుండా ముందుకొస్తాయి. బాహ్య ప్రతిఫలనము లో అసమానత్వం, సమానత్వం సంబంధము లేకుండా తెలియవస్తుంది. అట్టి ప్రతిఫలనం వాటి రెండిటినీ పార్శ్వాలు, దృక్పథాల ప్రకారం అంటూ విడదీస్తుంది. అవే విభిన్నములతో సమానత్వమూ, అసమానత్వమూ కూడా సంబంధం కలిగియుంటున్నాయి . ఒక పార్శ్వము ప్రకారము ఆ విభిన్నములు సమానము, ఇంకొక పార్శ్వము ప్రకారము విభిన్నములు అసమానము , అవి అసమానము కాని పర్యంతము అవి సమానము.
సమానత్వమునకు సమానత్వము తోటే సంబంధము, అసమానత్వమునకు అసమానత్వము తోటే సంబంధము. .

3.

ఇలా విభిన్నములను విడదీయటము ద్వారా అవి లుప్తం అవటమే జరుగుతుంది . ఫలానాది ఇంకొకదానితో ఒక విధంగా సమానం , ఇంకొక ప్రకారం అసమానం అని చెప్పి , అసమానత్వ - సమానత్వాలని వైరుధ్యం నుండి కాపు గాచి, అవి లయమయి పోకుండా ఆపాలన్నదే , వాటిని వేరు వేరుగా నిలపాలన్నదే వాటి నాశనానికి దారి తీస్తుంది . సమానత్వము, అసమానత్వము అన్నవి రెండూ **భేదము** యొక్క నిర్ధారములు. రెండూ పరస్పరము సంబంధములో ఉన్నవి. ఎలాగంటె ఒకటి ఏదో , రెండవది అది కాదు. అసమానము కానిది సమానము, సమానము కానిది అసమానము. రెండూ ముఖ్యంగా ఈ సంబంధము కలిగి యున్నాయి.

ఈ సంబంధం తప్ప వాటికి వేరే ప్రాముఖ్యత లేదు. భేద- నిర్ధారములుగా ఒకటి

అన్యము నుండి భేదముగా ఉన్నట్టిది . కానీ వాటి పరస్పర అతీతత్వము వలన

అసమాన , సమానము లు ఒక్కొక్కటి స్వీయసంబంధములో నున్నవి. అతీత్వము అనగా దానితో దాని సంబంధము . అసమానత్వము దాని ఫలానా దృష్టిలో అన్నది,ప్రతిఫలనముగా దానికదే. ప్రతీదీ స్వీయసమానము. కావున **భేదము లుప్తమైనది**. ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకటి (ఎట్టి) నిర్ధారము కలిగి లేవు. కావున ప్రతీదీ కేవలము **సమానత్వము మాత్రమే** .

4.ఈ అతీతత్వ దృష్టి లేక ఈ బాహ్య భేదము స్వీయ-లుప్తము అవుతుంది. అది తన యందే కలిగిన నెగెటివిటీ. పోల్చే ప్రక్రియలో పోల్చేవానికి చెందుతున్నదీ నెగెటివిటీ. పోల్చబడ్డవి సమానత్వము నుండి అసమానత్వమునకు , మళ్ళీ దీనినుండి దానికీ పోతాయి. ఒకటి ఇంకొకటిలో మాయమగుతుందన్నమాట. కాబట్టి అది **రెంటి నెగెటివ్ ఐక్యత**.

ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత , ముందుగా , పోల్చినవాటికీ, పోలిక తృటులకూ ఆవల, స్వీయాత్మకతలో కాకుండా, ఆవల జరిగే క్రియలా తోస్తుంది . కానీ నెగెటివ్ ఐక్యత సమానత్వము , అసమానత్వముల నైజానికే చెందినదే అన్నది తెలియ వచ్చింది. సమానత్వమూ, అసమానత్వమూ దేనికదే అన్న స్వంతంత్ర దృక్పథం, ఇలాగే భేదత్వం అయి మరియు అలాగే తానే లుప్తం కూడా అయి స్వీయ సంబంధమే అయి ఉండాలి.

5. బాహ్య ప్రతిఫలన తృటులుగా మరియు తామే బాహ్యముగా,-ఈ పార్శ్వము ప్రకారము , సమానత్వము - అసమానత్వము వాటి సమానత్వములో కలిసిపోయి అంతర్ధానమవుతున్నాయి .
ఇదికాక ఇక ముందు ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత వాటిపై తిష్ఠితము అవుతున్నది కూడా(auch an ihnen *gesetzt*). అనగా అవి తమకు బయట అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేటి ఈ ప్రతిఫలనాన్ని కలిగి యున్నవి. అవి ఏదో మూడవదాని సమానత్వము- అసమానత్వము అవుతున్నవి. తమ ది గాక ఒక అన్యము యొక్క సమానత్వ , అసమానత్వములు అవుతున్నవి. ఆ విధముగా అసమానము తన అసమానము గాక, సమానము తన సమానము గాక , తనకు అసమానమైనదే సమానము అయి ఉన్నది . కావున సమానము ,

అసమానమూ దాని అసమానములు .
కావున ప్రతీదీ ఈ ప్రతిఫలనము , సమానత్వము , ఏమంటే అది అదే మరియు అసమానత్వము. ప్రతీదీ ఈ ప్రతిఫలనము , అసమానత్వము , ఏమంటే అది అదే మరియు సమానత్వము.
(ఉదా: **త్రిభుజము** , ఈ త్రిభుజము - సమానత్వ అసమానత్వముల ప్రతిఫలనము) మూడు భుజముల అసమానత్వము> ప్రత్యేక కోణముల అసమానత్వము - ఇదంతా బాహ్య ప్రతిఫలనము, స-అసాల నెగెటివ్ ఐక్యతలో ముగిసేది.
ఇది అంతర్వర్తిత జైన్-అయ్యే ప్రతిఫలనము.
అంతర్వర్తిత జైన్ - ప్రతిఫలనమని , తదుపరి తిష్ఠితము చేయబడుటతో తెలియవస్తుంది. ఆ తిష్ఠనము ఏమంటే- నెగెటివ్ ఐక్యత మూడవదానిది అన్న నిగమనము - మూడవది త్రిభుజము
అన్నదాని సమానత్వ-అసమానత్వ ప్రతిఫలనమును చూపించడం .
6.
సమానత్వము , అసమానత్వము తిష్ఠిత-జైన్-పార్శ్వముగా ఉన్నాయి. అవి పోల్చిన లేక విభిన్నములకు ప్రతిగా తిష్ఠిత-జైన్ పార్శ్వము. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ విభిన్నములకు ప్రతిగా అంతర్వర్తిత-జైన్ అయ్యేటి ప్రతిఫలనము అని తనను నిర్ధారించుకున్నది. కానీ అంతటితో విభిన్నములకు ప్రతిగా తన నిర్ధారణను కోల్పోయినది కూడా. బాహ్య ప్రతిఫలన-నిర్ధారములైన సమానత్వము మరియు అసమానత్వము , అవి కేవలము అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేటి ప్రతిఫలనమే (*an sich seiende* Reflexion) , విభిన్నము దానంతట అది అలాగ ఉండి ఉండాలి, కేవలం తన అనిర్ధారిత భేదమై .
అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే ప్రతిఫలనము అన్నది తన-తో-తన సంబంధము, నెగేషన్-వినా తన-తో-తన సంబంధము. అనగా కాచిత్-గ్రహీతముగా తనతో తన ఏకత్వము. అందుచేత అది తిష్ఠిత-జైన్-యే.
విభిన్నము తిష్ఠిత-జైన్ ద్వారా , నెగెటివ్ ప్రతిఫలనములోకి పోతున్నది .
విభిన్నము కేవలము తిష్ఠిత భేదము, కావున లేని భేదము, కావున తన యందే తన నెగేషన్. అట్లు సమానత్వము - అసమానత్వము అన్నవి తిష్ఠిత-జైన్. అతీత్వము వలన లేక అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేటి ప్రతిఫలనము వలన ఈ తిష్ఠిత-జైన్ లు తన-తో-తన

నెగెటివ్ ఐక్యతలోకి మరలుతున్నాయి.

సమానత్వము-అసమానత్వముల భేదము దీనినే ప్రతిఫలనము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతగా తన యందు కలిగినది .

ఏ విభిన్నత యొక్క **నిర్నిమిత్త** పార్శ్వములైనవి తిరిగి అంతగానూ నెగెటివ్ ఐక్యతగా కేవలము **తృటులో**, ఆ విభిన్నత **విరుద్ధ-ద్వంద్వము (** der *Gegensatz)* .

3. Der Gegensatz

విరుద్ధ-ద్వంద్వము

1

విరుద్ధ-ద్వంద్వము నందు **నిర్ధారిత ప్రతిఫలనము** భేదమును పూర్తి చేసినది. నిర్ధారిత ప్రతిఫలనము ఏకత్వము,భిన్నత్వముల ఐక్యత. దాని తృటులు ఒకే ఏకత్వములో వేరు వేరు. కావున అవి **వ్యతిరేకములుగా తిష్ఠితములు**.

2

ఏకత్వము, **భేదము** అన్నవి భేదము యొక్క తృటులు, తృటులను తమ యందే కలిగి యున్నట్టివి. అవి వాటి ఐక్యత యొక్క **ప్రతిఫలిత** తృటులు. కానీ **సమానత్వము** , **అసమానత్వము** స్వీయబాహ్యమైన ప్రతిఫలనము. దేనికదేగా సమానత్వ అసమానత్వముల స్వీయ ఏకత్వము , అవి ఒకటి తన భేదితము పట్ల కలిగియున్న నిర్నిమిత్తత్వమే కాదు, తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అనుదాని పట్ల కూడా నిర్నిమితత్వము కూడా. ఇది తన-తో-తాను ఏకత్వము అయినది తన-లో-తాను ప్రతిఫలితమైనదాని పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉండుట. కావున అసమానత్వ, సమానత్వములు తన-లో-ప్రతిఫలితమైన **అవ్యవహితతత్వము** కాదు. కావున బాహ్య ప్రతిఫలనము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ ఒక జైన్ అయితే , దాని-తిష్ఠిత-జైన్-కానిది ఒక నిస్ట్-జైన్ (**జైన్-కానిది**) *Nichtsein*.

3

విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క తృటులను దగ్గరనుండి పరిశీలిస్తే, అవి (ఒక్కొక్కటి) తన-లో ప్రతిఫలితములైన తిష్ఠిత-జైన్ లేక స్థూలంగా నిర్ధారము. తిష్ఠిత-జైన్ (లు) సమానత్వము మరియు అసమానత్వము. అవి రెండూ తమ-లో ప్రతిఫలితములవుతూ, విరుద్ధ-ద్వంద్వముల నిర్ధారములవుతున్నాయి. వాటి స్వీయ ప్రతిఫలనము ఎట్టిదంటే ప్రతీదీ

తన యందే సమానత్వ, అసమానత్వముల ఐక్యత. సమానత్వము కేవలము
ప్రతిఫలనములో , అసమానత్వముతో పోల్చగా ఉన్నది, అట్లు సమానత్వము తన అన్యమైన నిర్నిమిత్త తృటి ద్వారా మధ్యవర్తితమై ఉన్నది .

అసమానత్వము, సమానత్వము ఎందులో ఉన్నదో దాని యందు ప్రతిఫలించేటి సంబంధములోనే తాను ఉన్నది. ఈ తృటులలో ప్రతీదీ తన నిర్ధారణలో మొత్తము అయి ఉన్నది. తన అన్య తృటిని కలిగి యున్న పర్యంతము అది "మొత్తము". కానీ దాని ఈ అన్యము ఒక నిర్నిమిత్తమై జైన్-అయ్యేటిది. కావున ప్రతీదీ తన సంబంధమును తన జైన్-కానిది తో కలిగి యున్నది. ప్రతీదీ "మొత్తమో" లేక స్వీయ-ప్రతిఫలితమో అయి ఉండడం తన జైన్-కానిది తో వెసనీయముగా సంబంధము కలిగియుంటూ మాత్రమే.

4

ఈ తనలో ప్రతిఫలితమైన స్వీయ సమానత్వము, తనలోనే అసమానత్వముతో సంబంధము కలట్టిది , ఇది **పాజిటివ్**. అలాగే అసమానత్వము - అది తనలోనే తన-జైన్-కానిదయిన సమానత్వము తో సంబంధము కలిగి ఉంటుంది. అది **నెగటివ్**. లేక రెండూ **తిష్ఠిత-జైన్(లు**) అయి ఉన్నాయి.

తిష్ఠిత-జైన్ స్వీయ సంబంధముగా భేదాన్ని తెలిపే నిర్ధారిత-సంబంధమును పరిగణించినపుడు , విరుద్ధ-ద్వంద్వము ఒకవైపు తిష్ఠిత-జైన్ తన సమానత్వములో తన-లో ప్రతిఫలించినట్లు, ఇంకొక వైపు తన అసమానత్వములో తన-లో ప్రతిఫలించినట్లు , పాజిటివ్ మరియు నెగెటివ్, అయి ఉన్నది. పాజిటివ్ , తన-తో-తన సమానత్వములో తిష్ఠిత-జైన్ ప్రతిఫలితమై.

కానీ ప్రతిఫలితమైనది తిష్ఠిత-జైన్. అనగా నెగేషన్ గా నెగేషన్ . కావున ఈ తన-లో-ప్రతిఫలనము అన్యముతో సంబంధమును తన నిర్ధారముగా కలిగి యున్నది. నెగెటివ్ , అసమానత్వములో ప్రతిఫలితమైనదిగా తిష్ఠిత-జైన్. కానీ తిష్ఠిత-జైన్ స్వయానా

అసమానత్వమే. కావున ఈ ప్రతిఫలనము అసమానత్వము యొక్క తన-తో-తన 304
ఏకత్వము మరియు తన-తో-తన నిరపేక్ష సంబంధము.

కావున రెండునూ, తన-తో-తన సమానత్వములో ప్రతిఫలిత తిష్ఠిత-జైన్ అసమానత్వమును కలిగి యుండగా, అసమానత్వములో తన-తో-తాను ప్రతిఫలితమైన తిష్ఠిత-జైన్ తనపై సమానత్వమును కూడా కలిగి యున్నది.

5

విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క స్వతంత్రత పొందిన పార్శ్వములైనాయి పాజిటివ్, నెగెటివ్. అవి స్వతంత్రములు, అవి ఒక్కొక్కటి **మొత్తము** తనలో ప్రతిఫలనంగా ఉన్నవి. అవి విరుద్ధ-ద్వంద్వమునకు చెందినవి, ఎలాగంటే మొత్తముగా తనలో ప్రతిఫలితమై ఆ విధంగా **నిర్ధారితమైన** పర్యంతం అది విరుద్ధ-ద్వంద్వమునకు చెందినది. వాటి స్వతంత్రతవలన అవి ఒక్కొక్కటి తన-యందే అంతర్వర్తితముగా నిర్ధారిత విరుద్ధ-ద్వంద్వమై ఉన్నవి. ఒక్కొక్కటి తాను మరియు తన అన్యము. తద్వారా ఒక్కొక్కటి తన నిర్ధారణ అన్యమునందు కాక **తన యందే** కలిగి యున్నవి.

ఒక్కొక్కటి కేవలము తన అన్యముతో సంబంధపడుతూనే తన-తో-తాను సంబంధపడుతున్నది. దీని రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. (రెండిటిలో) ఒక్కొక్కటి తన జైన్-కానిదానితో సంబంధపడడం అంటే ఈ అన్య-జైన్ యొక్క లుప్తనముగానే సంబంధపడుతున్నది. దాని జైన్-కానిది దాని యందు ఒక తృటి మాత్రమే . కానీ ఇంకొకవైపు తిష్ఠిత-జైన్ ఒక జైన్. అది నిర్నిమిత్త ఉనికి అయినది. దాని అన్యమేదైతే ఉన్నదో, (రెండిటిలో) ఒక్కొక్కటి కలిగి యుండే అన్యము,ఆ అన్యము కూడా జైన్-కానిది, దేనిలో అది ఒక తృటిగా ఉండవలెనో, అది కలిగి యుండే అన్యము. కావున ఒక్కొక్కటి(రెండిటిలో) దాని **జైన్-కానిది** ఉన్నంత పర్యంతమే ఉన్నది. ఇది నిజానికి ఒకటే సంబంధములో .

6

పాజిటివ్ , నెగెటివ్ అన్న నిర్ధారములు ముందు అవి విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క నిరపేక్ష **తృటులు** అగుటలో ఉన్నాయి. వాటి ఉనికి విడదీయరాని ఒక ప్రతిఫలనము. అది ఒక మధ్యవర్తనము. అందులో ప్రతీదీ తన జైన్-కాని అన్యము ద్వారా ఉన్న మధ్యవర్తనము, లేక తన స్వంత జైన్-కానిది ద్వారా తాను ఉన్నట్లు మధ్యవర్తనము. కావున అవి వ్యతిరేక-తిష్ఠితములు**. ప్రతీదీ** తన అన్యము యొక్క వ్యతిరేక-తిష్ఠితము. ఒకటి పాజిటివ్ కాదు అన్యము నెగెటివ్ కాదు, రెండూ పరస్పరం నెగెటివ్.

ప్రతీదీ **ముందు అన్యము ఉన్నంత పర్యంతము**. అది అన్యము ద్వారానే ఉన్నది. తన జైన్-కానిది ద్వారా తాను ఉన్నది. అది కేవలము తిష్ఠిత-జైన్. ఇక రెండవదేమంటే, అది ఉన్నది,**అన్యము లేనంత పర్యంతము**. అది అన్యపు , జైన్-కానిది ద్వారా తానయి ఉన్నది. అది **తన-లో-ప్రతిఫలనము**. ఈ రెండూ విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క **ఒకే** మధ్యవర్తనము. స్థూలముగా ఆ మధ్యవర్తనము లో అవి **తిష్ఠితములు**.

7

కానీ **ఇదికాక** ఈ తిష్ఠిత-జైన్ మాత్రమే అయినది తన-లోనే ప్రతిఫలితము. ఈ **బాహ్య ప్రతిఫలన** తృటి ప్రకారం పాజిటివ్ , నెగెటివ్ ఆ మొదటి ఏకత్వము పట్ల **నిర్నిమిత్తములు**. ఏ ఏకత్వములో అవి కేవలం తృటులో, ఆ ఏకత్వం పట్ల అవి నిర్నిమిత్తములు. ఇంకొక విధంగా చెప్పాలంటే, ఆ మొదటి ప్రతిఫలనము , ఇప్పుడు పాజిటివ్, నెగెటివ్ ల తమ తమలో ప్రతిఫలనము కావున, ప్రతీదీ తన యందే తన తిష్ఠిత-జైన్ కాబట్టి, ప్రతీదీ తన జైన్-కాని దానిలో ప్రతిఫలనము పట్ల నిర్నిమిత్తము, తన స్వంత తిష్ఠిత-జైన్ పట్ల నిర్నిమిత్తము అని చెప్పాలి.

రెండు పార్శ్వాలూ కేవలము వేరు వేరు. పాజిటివ్, నెగెటివ్ లుగా వాటి నిర్ధారణ పరస్పరం వ్యతిరేకమైన తిష్ఠిత-జైన్. ప్రతీదీ తన యందే అలాగ నిర్ధారితము కాదు. కానీ ప్రతీదీ

స్థూలంగా నిర్ధారణ. ఒక్కొక్క పార్శ్వానికి పాజిటివో , నెగెటివో అన్న నిర్ధారణ
చెందుతుంది. వాటిని ఒకదాని బదులు ఇంకొక దానిని మార్చవచ్చు. ఒక్కొక్క పార్శ్వం ఎలా పాజిటివో అలాగే నెగెటివ్ గా కూడా పరిగణించవచ్చు.

8

ఇక మూడవదేమంటే పాజిటివ్ , నెగెటివ్ తిష్ఠితములే కాదు, కేవలము నిర్నిమిత్తములే కాదు, ఒక్కొక్కదాని తిష్ఠిత-జైన్ ఒక ఐక్యతలో ఉంది లేక **అన్యముతో సంబంధము ఒక ఐక్యతలో ఉన్నది**. ఆ ఐక్యత ఒక్కొక్కటీ తాను మాత్రమే ఉన్న ఐక్యత కాదు. ఇలాగ అన్యముతో సంబంధములో నున్నది ఒక్కొక్కటి **తనలోనికి వెనుకకుతీసుకోబడి** ఉన్నది. ఒక్కొక్కటి తన యందే పాసిటివ్ మరియు నెగెటివ్. పాజిటివ్, నెగెటివ్ అన్నది ప్రతిఫలన నిర్ధారము, అది తన-యందు-తన-వలన గా ప్రతిఫలననిర్ధారము.

ఈ వ్యతిరేక-తిష్ఠితముల తమ-లో **ప్రతిఫలనము మొట్టమొదలు నెగెటివ్ మరియు పాజిటివ్ గా నిలుస్తున్నది.**

పాజిటివ్ అన్యముతో సంబంధము కలిగి యున్నది. (కానీ) పాజిటివ్ తన యందే పాజిటివ్ నిర్ధారణలో అన్యముతో సంబంధము కలిగి యున్నది. నెగెటివ్ కూడా అన్యమునకు వ్యతిరేకమని నెగెటివ్ కాదు. దేనిద్వారా అది నెగెటివో ఆ నిర్ధారణని తనలోనే కలిగి యున్నది.

9

రెండిటిలో ఒక్కొక్కటి స్వతంత్రము, తన-వలన-తాను-జైన్-అయ్యే తనతో తన ఐక్యత. పాజిటివ్ ఒక తిష్ఠిత-జైన్. కానీ దాని తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తమయేది మాత్రమే . అది **వ్యతిరేకముగానిలువనిది**, లుప్తిత విరుద్ధద్వంద్వము, కానీ విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క పార్శ్వముగా మాత్రమే . పాజిటివుగా ఒక అన్య-జైన్ తో సంబంధములో నిర్ధారితము. కానీ దాని నైజము మాత్రము తిష్ఠితము కాకుండా ఉండునట్లు . (అల్లైతే) అది అన్య-జైన్ ను

నెగేట్ చేసే తన-లో-తన ప్రతిఫలనము. కానీ దాని అన్యమైన నెగెటివ్ ఇంకెంత మాత్రమూ తిష్ఠిత-జైనో లేక తృటియో కాదు , అదొక స్వతంత్ర జైన్. కావున అది పొజిటివ్ యొక్క నెగేట్ చేస్తూ ఉండే ప్రతిఫలనముగా తన-లో నిర్ధారితము, ఈ తన **జైన్-కానిది** తన నుండి **తిరస్కరించుటకు** తన-లో-తాను నిర్ధారితము .

10

నెగెటివ్ , నిరపేక్ష ప్రతిఫలనముగా అవ్యవహిత నెగెటివ్ కాదు. నెగెటివ్ లుప్తితం అయ్యే తిష్ఠిత-జైన్ గా. తన-వలన-తన-యందు నెగెటివ్, తన-పైననే నిలిచే పొజిటివ్. తన-లో-తాను ప్రతిఫలించేదిగా అది తన-అన్యముతో సంబంధమును నెగేట్ చేస్తున్నది. దాని అన్యము పొజిటివ్, ఒక స్వతంత్ర జైన్.

అట్టి స్వతంత్ర జైన్ ను తన నుండి తిరస్కరించడమే దానికి పొజిటివ్ తో గల నెగెటివ్ సంబంధము. ఈ నెగెటివ్ తన-వలన-తానుగా ఉనికి కలిగియున్న వ్యతిరిక్తమై పొజిటివ్ కు వ్యతిరేకమయినిలిచినది , - అట్టిది లుప్తమైన విరుద్ధ-ద్వంద్వమన్న నిర్ధారము. అది తన-పైననే-ఆధారపడిన **మొత్తం విరుద్ధ-ద్వంద్వమై** ఉన్నది. ఇది తాను తానేగా ఏకత్వమై ఉన్న తిష్ఠిత-జైన్ కు వ్యతిరేక-తిష్ఠితము.

11

ఇంతటితో పొజిటివ్ , నెగెటివ్ ఒక్కొక్కటి **అంతర్వర్తితముగానే** పొజిటివ్ మరియు నెగెటివ్ కాక అవి తన-వలన-తన-యందు గా పొజిటివ్ మరియు నెగెటివ్ అయినవి. తన నుండి అన్యముతో సంబంధమును తిరస్కరించినంత పర్యంతము, శుద్ధముగా ఒక్కొక్కదాని నిర్ధారము ప్రకారము తీసుకున్న పర్యంతము , అంతర్వర్తితముగా నెగెటివ్, పొజిటివ్ అయి ఉన్నవి . కేవలము అన్యమునకు ప్రతిగా అంటూ పొజిటివ్ గా లేక నెగెటివ్ నిర్ధారించకూడదు అన్న పర్యంతము ఏదైనా అంతర్వర్తితముగా పొజిటివ్ లేక నెగెటివ్. కానీ పొజిటివ్ లేక నెగెటివ్ అన్నవి కేవల తిష్ఠిత-జైన్ , వ్యతిరేక-తిష్ఠితములు కావు, ఒక్కొక్కటి

అవ్యవహితం **జైన్** గా అవ్యవహితం , ఇంకొకటి **జైన్-కానిది**గా (నిస్త్-జైన్ గా)
అవ్యవహితం .

కానీ పాజిటివ్, నెగెటివ్ విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క తృటులు. వాటి ఒక్కొకక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ కేవలము తన-లో-తన-ప్రతిఫలన-జైన్. ఒకటి **తన-యందే పాజిటివ్**, నెగెటివ్ తో తన సంబంధానికి బయట తన-యందే పాజిటివ్. ఒకటి **తన-యందే నెగెటివ్**, నెగెటివ్ తో సంబంధానికి బయట. ఈ నిర్ధారములో ఈ ప్రతిఫలిత-జైన్ ల కాచిత్-గ్రహీత తృటులనే పట్టుకుని ఉండడం జరిగుతోంది. నిజానికి అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే పాజిటివ్ మరియు నెగెటివ్ అంటే ఏమిటి ? అవి ఏమిటని మనకు తెలుస్తున్నదంటే , వ్యతిరేకముగా-తిష్ఠితమగుట వట్టి తృటి మాత్రమే కాకుండగా , కేవలము పోలికకే చెందకుండగా, **అంతర్వర్తిత-జైన్ అయ్యే** పాజిటివ్, నెగెటివ్ అనగా విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క పార్శ్వముల తమదైన నిర్ధారము అని తెలుస్తున్నది. కావున అంతర్వర్తిత పాజిటివ్ లేక నెగెటివ్ అన్యముతో సంబంధానికి బయటకాదు. అలాగ బయటకాకుండగా - పాజిటివ్, నెగెటివ్ ల **సంబంధము** నిజంగా అన్య-తిరస్కార-శీలంగానే , ఈ సంబంధమే అంతర్వర్తిత-జైన్ అయితున్నది, నిర్ధారమూ అయితున్నది. కావున దానితోపాటు పాజిటివ్, నెగెటివ్ లు తమ-యందు-తమ-వలనగానూ ఉన్నవి.

వైరుధ్యము

1

1.బేధము తన రెండు పార్శ్వములను తృటులుగా కలిగి యుంటుంది. అవి విభిన్నతలో పరస్పర అతీతములై విడిపోయాయి. విరుద్ధ-ద్వంద్వములో అవి నిజానికి బేధము కలిగిన రెండు పార్శ్వములు. ఒకటి ఇంకొక దాని ద్వారా నిర్ధారితము. కావున తృటులు. అయినా అవి ఒక్కొక్కటి తనయందే నిర్ధారితములు. అటుల ఒకటి అన్యము పట్ల అతీతము. ఒకటి ఇంకొకదానిని పూర్తిగా లేనట్టిది, అన్య-తిరస్కారము. ఒక్కొక్కటి స్వతంత్ర ప్రతిఫలన నిర్ధారములైనవి.

2. ఒకటి పాజిటివ్, ఇంకొకటి నెగెటివ్. పాజిటివ్ తన యందే పాజిటివ్. నెగెటివ్ తన యందే నెగెటివ్. అతీత్వము తో కూడిన స్వతంత్రత ఎలా వచ్చినదంటే, అన్య తృటితో సంబంధము తన యందే. కాబట్టి ఇది మొత్తాన్ని తనలో కలిగియున్న విరుద్ధ-ద్వంద్వము. ఒక్క మొత్తముగా ఒక్కొక్కటి తన అన్యము ద్వారా తాను మధ్యవర్తితము. ఆ అన్యమును కలిగి యుంటుంది. ఆపైన **అన్యమన్న జైన్-కానిది** ద్వారా తాను ఉంటున్నది , అనగా అన్యమన్న జైన్-కానిది ద్వారా తాను మధ్యవర్తితము. కావున తనకు తాను జైన్-అయ్యే ఐక్యము. అన్యమును తన నుండి పూర్తిగా నివారించింది.

3 స్వతంత్రమైన ప్రతిఫలన నిర్ధారము , అందులో అన్యము ఉన్నది , తద్వారా తాను స్వతంత్రమైతున్నది. అన్యమును తిరస్కరిస్తున్నది. అయితే ఇటువంటి స్వతంత్రత లో **తన స్వతంత్రతను తననుండి తిరస్కరిస్తున్నది**. అలా ఎందుకన్నామంటే, **స్వతంత్రత** లో ఉండునదేమంటే , తన అన్య నిర్ధారమును తన లో కలిగి యుండడం, తద్వారా మాత్రమే బాహ్యముతో సంబంధము లేకపోవడం. కానీ అంత అవ్యవహితంగానూ అది తానే అయి ఉండడమూ, **తన నెగెటివ్ నిర్ధారము తన నుండి తిరస్కరించడమూ** అయి ఉన్నది. కావున స్వతంత్రత - **ఇది వైరుధ్యము**.

4.బేధము , అంతర్వర్తితముగా వైరుధ్యమే. ఎందుకంటే అది ఐక్యత మరియు విడదీత. వేటి ఐక్యత అంటే, ఏవైతే ఒక్కటి కానప్పుడు మాత్రమే "ఉండునవో", వాటి ఐక్యత. అది విడదీత అంటే , అదే సంబంధములో(ఐక్యతా సంబంధములో) అవి విడిపోయి
ఉండాలి.

పాజిటివ్ , నెగెటివ్ లు తిష్ఠితములుగా వైరుధ్యము. వాటి తిష్ఠనమే , నెగెటివ్ ఐక్యతగా ఉంటుంది. నెగెటివ్ ఐక్యతలో తనను లుప్తము చేసుకుని, వ్యతిరేకమును నిలబెట్టుట. నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము కాస్తా , అన్య తిరస్కార ప్రతిఫలనము అయితున్నది. అన్య తిరస్కారమన్నది , రెండిటికీ గల ఒకే బేధము కాబట్టి, ప్రతిబేధితముకూడా అన్యతిరస్కారము ద్వారా , మొత్తాన్ని తిరస్కరిస్తున్నది. కావున ఒక్కొక్కటి తనలో తననే తిరస్కరిస్తున్నది.

5. రెండు స్వతంత్ర నిర్ధారప్రతిఫలనములను వాటికవిగా పరిశీలిస్తే, పాజిటివ్ తనతోతాను సమానతలో ఉన్న తిష్ఠిత-జైన్ గా ప్రతిఫలించాలి. అన్యముతో సంబంధము లేని తిష్ఠిత-జైన్ . కావున అది నిలకడగా ఉండడం - తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తితమయి, నిరాకరించబడిన పర్యంతం అది నిలకడగా ఉండడం .

ఆ విధముగా పాజిటివ్ , అనే **తనను జైన్-కానిది అన్న సంబంధముగా** చేసుకుంటున్నది, తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకుంటున్నది . ఇది వైరుధ్యం . పాజిటివ్ , తనతోతన ఏకత్వాన్ని నిలబెట్టడానికి , నెగెటివ్ ను తననుండి తిరస్కరించాలి. కాని అదే **తనను ఒకదాని నెగెటివును** చేసుకుంటున్నది . తాను తిరస్కరించిన అన్యము తాను అవుతున్నది.

ఇది తిరస్కృతముగా , అన్య-తిరస్కారకము నుండి ముక్తమై నిలుపబడినది. ఇది మళ్ళీ తన లో ప్రతిఫలితమై స్వయంగా (అదే) అన్య-తిరస్కారకము అవుతున్నది. కావున అన్య-తిరస్కారక ప్రతిఫలనము పాజిటివ్ ను నిలుపుట, అన్య-తిరస్కారకముగా అన్యమును (నిలుపుట) . ఈ నిలుపుట అవ్యవహితముగా దాని అన్యమును నిలుపుట , అదీ అన్యతిరస్కారకము.

6. ఇది పొజిటివ్ యొక్క నిరపేక్ష వైరుధ్యము. అది అవ్యవహితముగా నెగెటివ్   311
యొక్క నిరపేక్ష వైరుధ్యము కూడా. రెండిటి తిష్ఠనము ఒక్క ప్రతిఫలనము. పొజిటివ్ కు ప్రతిగా నెగెటివ్ ను దాని-వలన-అది గా పరిగణిస్తే , అది తన అసమానతలో తాను ప్రతిఫలించే తిష్ఠిత-జైన్ కావాలి. అనగా నెగెటివ్ గా నెగెటివ్. కానీ నెగెటివ్ అన్నదే అసమానము, అన్యము అన్న "జైన్-కానిది". దాని అసమానత్వములో ప్రతిఫలనము దాని-తో-దాని సంబంధము కావాలి. నెగేషన్ మామూలుగా గుణముగా నెగెటివ్ అవుతుంది. అలాగ అవ్యవహిత నిర్ధారణ అవుతుంది. కానీ నెగెటివ్ , "నెగెటివ్ యొక్క"గా , తన నెగెటివ్ తో సంబంధము అవుతుంది. అనగా తన అన్యముతో సంబంధము. నెగెటివ్ ను కానీ **మొదటి దానివంటిదే అనుకుంటే , అది కూడా మొదటి దానివలె కేవలం అవ్యవహితము** అయి ఉండాలి.. అప్పుడవి పరస్పరం అన్యము కావు. కాబట్టి నెగెటివ్ కావు. స్థూలంగా నెగెటివ్ ఒక అవ్యవహితం కాదు .

ఆపైన అవి ఒక్కొక్కటి అన్యము ఏదో తానూ అదే కాబట్టి ఈ అసమానముల సంబంధము అంతగానూ **వాటి ఏకత్వ సంబంధము** .

7. ఇది పొజిటివ్ ఏ వైరుధ్యమో అదే వైరుధ్యము. అనగా తిష్ఠిత-జైన్ లేక నెగేషన్ తనతో తన సంబంధము గా. అయితే పొజిటివ్ అంతర్వర్తితముగానే ఈ వైరుధ్యము. నెగెటివ్ తిష్ఠితవైరుధ్యము. ఏమంటే తన-లో-తన ప్రతిఫలనములో అది, తనయందు-తనవలన నెగెటివ్ గా కావాలి లేక నెగెటివ్ గా స్వీయఏకత్వం కావాలి. కానీ ఏమంటే అదొక నిర్ధారమును కలిగి యున్నది- ఏమనగా అది ఏకత్వము కానిదనీ   , ఏకత్వమును తిరస్కరించినట్టిదని . కానీ అది ఏకత్వమునకు ప్రతిగా తన-తో-తాను ఒకటైనది . అనగా తన అన్యతిరస్కార ప్రతిఫలనముతో తననే తన నుండి తిరస్కరించుకోవాలన్నట్లు.

8. కావున నెగెటివ్ అన్నది మొత్తము. పరస్పర- వ్యతిరేక-తిష్ఠనముగా తనపై తాను ఆధారపడిన వ్యతిరేక-తిష్ఠనము . నిరపేక్షముగా అన్యమన్నదానితోనే సంబంధము లేని బేధము. వ్యతిరేక-తిష్ఠనముగా అది ఏకత్వమును తన నుండి తిరస్కరిస్తూ - కానీ తానే, తనతోతను

మాత్రమే సంబంధమని నిర్ధారించుకుని , తనను ఏకత్వముగా
నిర్ధారించుకుని , ఆ విధంగా తాను తిరస్కరించినదే అవుతున్నది .

వైరుధ్యము యొక్క పరిష్కారము

1.పైన పరిశీలించిన అన్యతిరస్కార ప్రతిఫలనములో , పొజిటివ్ నెగెటివ్ లు తమ తమ స్వతంత్రత లో తమనే లుప్తము చేసుకున్నాయి. వాటిలో ప్రతీదీ అన్యములోకి పరివర్తన చెందునది. అలాగ వ్యతిరేక-తిష్ఠితములు నిలకడ లేకుండా ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి మాయమగుటనే వైరుధ్యము ద్వారా ఏర్పడిన **ఐక్యత** అనుకోవాలి , అదే **ఏమీలేదు** లేక సున్నా.

2. అయితే వైరుధ్యము వట్టి నెగెటివ్ మాత్రమే కాక, **పొజిటివ్** కూడా కలిగి యున్నది. అన్యతిరస్కార ప్రతిఫలనము, తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము కూడా. వైరుధ్యము యొక్క ఫలితము సున్నాయే కాదు. పొజిటివ్ , నెగెటివ్ లు స్వతంత్రత అనే తిష్ఠిత-జైన్ నిలబెట్టాయి. పొజిటివ్, నెగెటివ్ లు వాటి ద్వారానే అవి నెగేట్ అవడం (స్వతంత్ర నెగెటివ్, పొజిటివ్ ల ద్వారా) స్వతంత్రత అన్న తిష్ఠిత-జైన్ ను లుప్తం చేస్తున్నది. వైరుధ్యములో నిజానికి పతనము అయినది ఈ స్వతంత్రతే.

3. విరుద్ధ-ద్వంద్వము యొక్క పార్శ్వములు తమను ఏ స్వీయ-ప్రతిఫలనము ద్వారా స్వీయ-సంబంధములుగా చేసుకున్నవో , అది ముందు **భేదిత-తృటులుగా** వాటి స్వంతంత్రత అయి ఉన్నది.
కావున వాటిలో ఈ స్వతంత్రత ఇంకా **అంతర్వర్తితము**గానే ఉన్నది.
అవి ఇంకా పరస్పర వ్యతిరేకముగానే ఉన్నాయి. అవి తిష్ఠిత-జైన్ లు అగుట యన్నది వాటి కేవల అంతర్వర్తిత స్వతంత్రత . కానీ వాటి అన్యతిరస్కారప్రతిఫలనము ఈ తిష్ఠిత-జైన్ లను లుప్తము చేస్తున్నది. వాటిని , తమ-వలన-తాము జైన్ అయ్యే స్వతంత్రములను చేస్తున్నది. అవి అంతర్వర్తితముగానే కాక , అన్యముతో నెగెటివ్ సంబంధము ద్వారా స్వతంత్రములు అయినాయి. వాటి స్వతంత్రత తిష్ఠితము కూడా అయింది (నిగమింపబడినది). పైగా అవి వాటి ఈ తిష్ఠనము ద్వారా ఒక తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకుంటున్నాయి. అవి **పతనమూ** అవుతున్నాయి, ఎలాగంటే –
ఒక్కొక్కటి తనతోతాను ఏకత్వముగా నిర్ధారించుకుని , కానీ తద్వారా నెగెటివ్

గా నిర్ధారించుకుని , ఆ నెగెటివ్ గా తన-తో-తాను ఏకత్వముగా , అట్లు
అన్యముతో సంబంధముగా అయి .

4. ఈ అన్యతిరస్కారప్రతిఫలనమును పరిశీలిస్తే అది ఇలాటి ప్రాకారక నిర్ధారము మాత్రమే కాదు. అది అంతర్వర్తితంగా-జైన్-అయ్యే స్వతంత్రత. అది ఈ తిష్ఠిత-జైన్ యొక్క లుప్తీకరణము. అట్టి లుప్తీకరణము ద్వారా మొదలు తన-వలన-జైన్-అయేది. తనవలనతానైన స్వతంత్రము. నిజానికి స్వతంత్రమైన ఐక్యత.

అన్య-జైన్ లేక తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తమై, తిరిగి తిష్ఠిత-జైన్ అక్కడ ఉన్నది, నిజమే, అది అన్యమైన నెగెటివ్. కానీ ఈ నెగేషన్ మళ్ళీ మొదటి అవ్యవహితము యొక్క అన్యముతో సంబంధము (వలె) కాదు. అవ్యవహితము లుప్తమై తిష్ఠిత-జైన్ ఏర్పడుట కాదు. తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తమైనదిగా తిష్ఠిత-జైన్. స్వతంత్రత యొక్క అన్యతిరస్కార ప్రతిఫలనము అన్యమును తిరస్కరిస్తూ తనను తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకుంటున్నది.. ఆ తిష్ఠిత-జైన్ కూడా లుప్తమవుతున్నది . అది లుప్తమవుతూ తన-తో-తాను సంబంధపడుట. అది అట్లు సంబంధపడుటలో ముందు నెగెటివ్ ను లుప్తము చేయుచున్నది. లుప్తము చేయుటలో నెగెటివ్ ను తిష్ఠనము చేయుచు, తిరిగి లుప్తము చేయుచున్నది. ఈ విధముగా **అన్య-తిరస్కార నిర్ధారమే తాను అన్యము అగుట**, దేని నెగేషన్ తానో అదే అగుట. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ యొక్క లుప్తీకరణము అన్నది అన్యము యొక్క నెగెటివ్ గా తిరిగి తిష్ఠిత-జైన్ ఏర్పడుట కాదు, తన-తో-తాను కలిసి పాజిటివ్ ఒక్కటిగా అగుట. పాజిటివ్ ఐక్యతగా అగుట. కావున స్వతంత్రత అన్నది తన నెగేషన్ ద్వారా తనలోనికి మరలే ఐక్యత. దాని తిష్ఠిత-జైన్ నెగేషన్ ద్వారా అది తన-లోకి మరలుతున్నది. అది వెసన్ ఐక్యత. నెగేషన్ ద్వారా అన్యము యొక్క ఐక్యతగా కాక తానే తన-తో-ఐక్యత అగుట.

1.ఈ పొసిటివ్ పార్శ్వం ప్రకారం విరుద్ధద్వంద్వము ఆధారములోకి
పోతున్నది . విరుద్ధ ద్వంద్వములో స్వతంత్రత అన్యతిరస్కార
ప్రతిఫలనముగా తనను తిష్థిత-జైన్ చేసుకున్నది.

తిష్థిత-జైన్ గా ఉండుటయే లుప్తము అవుతున్నది కూడా. దీనివలన
విరుద్ధద్వంద్వము **నేలకూలుటయే** కాక అది **తన ఆధారములోకి**
మరలినది. విరుద్ధ ద్వంద్వము యొక్క స్వతంత్రముల అన్యతిరస్కార
ప్రతిఫలనము వాటిని నెగెటివ్ లను చేస్తున్నది. కేవలము తిష్థితములను చేస్తున్నది.
తన స్వతంత్ర నిర్ధారములు పొజిటివ్, నెగెటివ్ లను
ముందుగా కేవల నిర్ధారములుగా నిలబెడుతోంది. తిష్థిత-జైన్ తిరిగి తిష్థిత-
జైన్ చేయబడగా అది తనతో తన ఐక్యతలోకి మరలుతుంది. అది **సాదా వెసన్**. కానీ
ఆధారముగా వెసన్. తమ యందు తామే వైరుధ్యములవుతున్న వెసన్ నిర్ధారముల
లుప్తీకరణము ద్వారా , వెసన్ పునస్థాపింపబడుతున్నది.
కానీ ఈ పునస్థాపనము అన్య-తిరస్కారకముల
ప్రతిఫలన ఐక్యత అయినది. సాదా ఐక్యత. ఆ ఐక్యత తనను నెగెటివ్ గా
నిర్ధారించుకుంటున్నది. కానీ ఈ నెగెటివ్ గా , తిష్థిత-జైన్ గా
అవ్యవహితముగా తన-తో-తాను సమానము , తన-తో-తాను కలిసేది.
2. మొదలు స్వతంత్ర విరుద్ధ ద్వంద్వము తన వైరుధ్యము వలన
ఆధారములోనికి మరలుతున్నది. అది మొదటిది , అవ్యవహితము . దానినుండి
ప్రారంభమవుతుంది. లుప్తమైన విరుద్ధద్వంద్వము లేక లుప్తమైన తిష్థిత-జైన్ (తిరిగి)
ఒక తిష్థిత-జైన్ . **అట్లు వెసన్ , ఆధారముగా తిష్థిత-జైన్** . ఆధారము , "అయినట్టిది".

"అయినట్టిది"కి తలకిందులుగా వెసన్ తనను ఆధారముగా నిగమనం
చేసుకుని నిలుపుకుంటున్నది, ఏమంటే విరుద్ధ-ద్వంద్వము లేక తిష్థిత-
జైన్ ఒక లుప్తితము,(తిరిగి) తిష్థిత-జైన్ గానే లుప్తితము కావున.
వెసన్, ఆధారముగా అన్యతిరస్కారకముగా ఉండే ప్రతిఫలము. ఏమంటే
వెసన్ తననే తిష్థిత-జైన్ ను చేసుకుంటుంది. దేనినుండి ఇంతకుముందు
ఆరంభించితిమో , ఏది అవ్యవహితముగా ఉండెనో, అది

విరుద్ధ-ద్వంద్వము , మరియు అది కేవలము తిష్ఠితముగా వెసన్ , అది వెసన్
యొక్క నిర్ధారిత స్వంతంత్రత్వం మాత్రమే. అది తనను తనయందే లుప్తము చేసుకునేది. కానీ అది వెసన్ , తన నిర్ధారణలో తనలోతాను ప్రతిఫలించేది. ఆధారముగా వెసన్ తన నుండి తనను తిరస్కరిస్తుంది, తనను తిష్ఠిస్తుంది. దాని తిష్ఠిత-జైన్ ఏదైతే తిరస్కృతమో , అది తిరిగి తిష్ఠిత-జైన్ గానే , నెగెటివుల తమ-తో-తమ ఏకత్వముగా. ఈ స్వంత్రమైనది , అదీ నెగెటివ్, **నెగెటివుగా తిష్ఠితము**. తన-లోనే విరుద్ధమైతుండేది. కావున అది వెసన్ లో తన ఆధారములో ఉన్నట్లుగా ఉంటుంది.

3. కావున ఆధారము పరిష్కృత వైరుధ్యము. అది పొజిటివ్, నెగెటివ్ ల ఐక్యతగా వెసన్. విరుద్ధ-ద్వంద్వములో నిర్ధారము పుష్టి చెంది స్వతంత్రత పొందినది. ఆధారము ఈ పూర్తి అయిన్న స్వంతంత్రత. దానిలో నెగెటివ్ స్వతంత్రమైన వెసన్, కానీ నెగెటివుగా. కావున అంతగానూ ఈ నెగెటివు తన-తో-తాను ఒక్కటి అయిన పొజిటివ్ అయినది. విరుద్ధ-ద్వంద్వము మరియు దాని వైరుధ్యము , ఆధారముగా ఎంతగా లుప్తమైనవో అంతగాను నిలబెట్టబడుతున్నవి కూడా.

అధారము అన్నది , వెసన్ తన-తో-తాను ఒక్కటైన పొజిటివ్ ఏకత్వం. కానీ దానితో పాటు నెగెటివిటీగా తన-తో-తాను సంబంధపడేది. కావున తనను నిర్ధారించుకునేది, తనను అన్యతిరస్కారకమైన తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకునేది. కానీ ఈ తిష్ఠిత-జైన్ మొత్తం స్వంతంత్ర వెసన్. వెసన్ అన్నది ఆధారము. దాని ఈ నెగేషన్ లో తన-తో-తాను ఒక్కటైనదీ పొజిటివ్ అయినదీ. కావున తనలో విరుద్ధంగా ఉన్న స్వతంత్ర విరుద్ధ-ద్వంద్వము అప్పటికే ఆధారము అన్నమాట. కొత్తగా వచ్చి చేరినది తన-తో-తాను ఐక్యము అన్న నిర్ధారము మాత్రమే. స్వతంత్రమైన విరుద్ధ-తిష్ఠితములు ఒక్కొక్కటి తననుతాను లుప్తీకరించుకుని , అన్యము చేసుకుని, దానితో పతనమై , పతనమవడంతో పాటు తన-తో-తాను కలిసి , తన పతనం లో – అనగా నెగేషన్ లో , తన తిష్ఠిత-జైన్ లో , తన-లో-తాను ప్రతిఫలించి , తన-తో-తాను ఏకమైన వెసన్ అయి ఉన్నది. దీనంతటిద్వారా ఏకత్వము తెలియవస్తున్నది.

ఆధారము

వెసన్ తనను తాను ఆధారము అని నిర్ధారణ చేసుకుంటుంది.

1

ప్రారంభములో **జైన్** , **కాదు** (నిష్) తో సరళ -అవ్యవహిత-ఐక్యత లో నున్నట్లు ఇక్కడ వెసన్ మొదలు తన నిరపేక్ష నెగెటివిటీ తో అవ్యవహిత ఐక్యత లో ఉండెను. వెసన్ , ఈ తన నెగెటివిటీ యే. ఈ నెగెటివిటీ శుద్ధ ప్రతిఫలనము. వెసన్ , జైన్ తనలోకి తాను మరలినట్లు శుద్ధనెగెటివిటీ . కావున దాని నిర్ధారణ అంతర్వర్తితమనాలి, అనగా మనకొరకు. అట్లు అది "ఆధారం"గా Grund - అంతర్వర్తితముగా అనగా మన కొరకు "ఆధారం"గా నిర్ధారణ అయి ఉన్నది. ఆధారములో జైన్ లయీకరణం చెందింది. ఈ నిర్ధారణ ఆధారము ద్వారానే తిష్ఠితము కాదు. అది ఆధారము ద్వారానే తిష్ఠితము కాని పర్యంతము అది ఆధారము కాదు (ఇక్కడ పరముగా ఆధారమైనది పూర్వముగా ఆధారము కాదని సూచన- కానీ వెసన్ అన్నది ఆధారము). ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలనము ఏమంటే, అది అంతర్వర్తితముగా ఉన్నదానిని నెగెటివ్ గా తిష్ఠించుట , **తనను నిర్ధారణ చేసుకొనుట**. పాజిటివ్ నెగెటివ్ లు వెసనీయ నిర్ధారములవుతాయి. వాటిలో ఆధారము తన నెగేషన్ గా తనను కోల్పోతుంది. ఈ స్వతంత్ర ప్రతిఫలన నిర్ధారములు తమను లుప్తం చేసుకుంటాయి. అలాగ పతనమైన నిర్ధారము వెసన్ యొక్క నిజమైన నిర్ధారము అవుతుంది.

2

ఆధారము స్వయంగా వెసన్ యొక్క **ప్రతిఫలన నిర్ధారములలో** ఒకటి. కానీ లుప్తమయే నిర్ధారముగా ఆఖరిదీ మరియు ఒకేఒక్క లుప్తమయే నిర్ధారము అనవచ్చు. ప్రతిఫలన-నిర్ధారము, పతనం అవడంలో తన నిజమైన ప్రాముఖ్యతను పొందుతుంది. తన-లోనే-తాను ఒకటి ఇంకొకదానిగా తోసుకుని వచ్చే నిరపేక్ష-అంతస్సంఘాతం అన్న (absolute Gegenstoß)ప్రాముఖ్యతను పొందుతుంది. అనగా వెసన్ కి చెందిన తిష్ఠిత-జైన్ కేవలం లుప్తమయ్యే తిష్ఠిత-జైన్ అవుతున్నది. తిరిగి తనను లుప్తంచేసుకునే తిష్ఠిత-జైనే వెసన్ యొక్క తిష్ఠిత-జైన్. వెసన్ తనను ఆధారముగా నిర్ధారించుకొనుటలో,

తనను నిర్ధారించుకొనని దానిగా నిర్ధారించుకుంటుంది, కేవలము దాని

నిర్ధారిత-జైన్ యొక్క లుప్తమవడమే దాని నిర్ధారించుట. తనను-తాను లుప్తం చేసుకునేదిగా ఈ నిర్ధారిత-జైన్, అన్యములోనుండి ఉద్భవించినది కాదు, తన నెగెటివిటీలో తన-తో-తాను ఏకమైన వెసన్.

3

నిర్ధారమన్నది మొదటిది అన్నదాని నుండి, అవ్యవహితము నుండి ఆధారమునకు పురోగమించినది. ఈ పర్యంతము (నిర్ధారము యొక్క నైజము ద్వారానే, ఏదైతే తన-ద్వారానే తాను పతనం అవుతుందో) ఆధారము మొదలు ఆ మొదటిదాని ద్వారా నిర్ధారితమైనది. ఈ నిర్ధారించుట మాత్రం ఒకవైపు నిర్ధారము యొక్క లుప్తీకరణముగా, వెసన్ యొక్క పునస్థాపిత, శుద్ధీకృత, స్వయం-ప్రకటిత ఏకత్వము. వెసన్ యొక్క ఈ ఏకత్వము ప్రతిఫలన-నిర్ధారముల **అంతర్వర్తితమై** ఉండె. ఇంకొక వైపు ఈ నెగేట్ చేస్తూ పోయే చలనము నిర్ధారించడముగా మొదలు ప్రతిఫలన-నిర్ధారణ యొక్క తిష్ఠనము అవుతున్నది. ముందు ఏదైతే అవ్యవహితముగా తోచినదో, కానీ అది స్వయంగా తన నుండే ఆధారము యొక్క అన్య-తిరస్కార ప్రతిఫలనముగా తిష్ఠితమవుతున్నది. అలాగ తిష్ఠితమగుటలో కేవల- తిష్ఠితముగానూ, లుప్తమయేదిగానూ నిలుపబడుతున్నది. తనను తాను ఆధారముగా నిర్ధారించుకొనుటలో వెసన్ తన లో నుండే ఉద్భవిస్తున్నది. **ఆధారముగా అది తనను వెసన్ గా తిష్ఠించుకుంటున్నది.** తనను వెసన్ గా నిలుపుకొనుటలో దాని నిర్ధారించడం ఉన్నది. ఈ నిలుపుట , వెసన్ యొక్క ప్రతిఫలనము, అది తన **నిర్ధారించడంలో** తనను **లుప్తం** చేసుకుంటున్నది (అన్యతిరస్కారముగా) . ఆ పార్శ్వం ప్రకారం అది తిష్ఠనము (ఆధారము) , ఈ పార్శ్వం ప్రకారం వెసన్ యొక్క తిష్ఠనము. రెండు **ఒకే క్రియలో** జరిగేవి .

4

ప్రతిఫలనము, వెసన్ తనతో తనదిగా **శుద్ధ మధ్యవర్తిత్వమైతే**, “ఆధారము” వెసన్ యొక్క తన-తో-తన వాస్తవ మధ్యవర్తిత్వము.

శుద్ధప్రతిఫలనము లో కాదు (Nichts) నుండి కాదు (Nichts) కి చలనము చివరకు

తనలోకే తిరిగి మరలుటయే. ఇది ప్రతిబింబించుట - తనదే అయినది **ఒక అన్యములో** ప్రతిబింబించుట. అయితే ఈ ప్రతిఫలనములో విరుద్ధ-ద్వంద్వము ఇంకా స్వతంత్రత కలిగి లేదు . కావున మొదటిదీ , తాను ప్రతిఫలించేదీ పొజిటివ్ కాదు, రెండవదీ ప్రతిబింబమయినదీ నెగెటివ్ కాదు. రెండూ ఒక ఆధారభూతమైన ముడిపదార్థం . రెండూ కేవలం ఊహా శక్తి (పై ఆధారపడ్డవి). అవి ఇంకనూ వాటితో అవి సంబంధితములైనవి కావు . అవి శుద్ధమైన మధ్యవర్తిత్వము , **శుద్ధ సంబంధము** మాత్రమే. సంబంధితములు లేని సంబంధము.

నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము , ఒక్కొక్కటి తాను-తానే అయినవాటిని తిష్ఠిస్తుంది నిజమే , కానీ దానితో పాటు అవి కేవలం నిర్ధారిత సంబంధములు మాత్రమే.
కానీ ఆధారము , వాస్తవ మధ్యవర్తిత్వము. ఏందుకంటే అది ప్రతిఫలనము ను లుప్త-ప్రతిఫలనము గా కలిగి యుంటుంది. అది తనదే అయిన **"జైన్-కానిది" ద్వారా తన లోకి మరలుతుండే** , తనను **తానే తిష్ఠితం** చేసుకుంటుండే వెసన్ .
ఈ ప్రకారము లుప్తిత-ప్రతిఫలనా తృటులు తిష్ఠితము **అవ్యవహితత్వ** నిర్ధారమును పొందుతున్నది, అది సంబంధానికి బాహ్యము, దాని బింబము అది-అదేగా ఉన్నది. ఈ అవ్యవహితము వెసన్ ద్వారా పునస్థాపించిన జైన్. అది ప్రతిఫలనమునకు చెందిన జైన్-కానిది. దాని ద్వారా వెసన్ తాను మధ్యవర్తితం అవుతున్నది. వెసన్ తనలోకి మరలుతున్నది , నెగేట్ చేస్తూ నెగేట్ చేస్తుండేదిగా తనలోకి మరలుతున్నది. అలాగ తనలోకి మరలుతూ తనకు తాను నిర్ధారణ ప్రదానం చేసుకుంటున్నది. అందువలన తన-తో-తాను ఒక్కటైన నెగెటివ్, లుప్తమైతున్న తిష్ఠిత-జైన్. తద్వారా అది అంతగానూ **జైన్-అయితున్నట్టిది**, (ఎలాగంటే) ఆధారమై తను-తానే అయిన వెసన్ గా.

ఆధారము ముందు నిరపేక్ష ఆధారము. అందులో ముందు ఆధార-సంబంధానికి వెసన్ ఆధార-విషయ-సంచయం. ఇంకింత సమీపంగా అది తనకుతానే నమూనా మరియు పదార్థముగా నిర్ధారణను పొంది, అట్లు విషయసంచయాన్ని పొందుతుంది.

రెండు అది నిర్ధారిత విషయసంచయముతో నిర్ధారిత ఆధారము అయినది. ఆధార-

సంబంధము తాను యదార్ధమగుటలో బాహ్యమవుతున్నది, అట్లు అది నిబంధిత- 319
మధ్యవర్తితం అవుతున్నది- నిబంధితమధ్యవర్తిత్వం లోకి మారుతున్నది .

మూడవది ఆధారము నిబంధనని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. కానీ నిబంధనే అంతగానూ ఆధారమును పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. వాటి ఐక్యత నిర్-నిబంధితము. ఇది, "**సంగతి**" అంతర్వర్తితముగా (Sache) . ఇది నిబంధిత-సంబంధము యొక్క మధ్యవర్తిత్వముతో "**అస్తిత్వము**"లోకి మారుతున్నది (Existenz) .

A. Der absolute Grund

a. Form und Wesen

నమూనా మరియు వెసన్

1.ప్రతిఫలన నిర్ధారము , ఆధారములోకి మరలినంత పర్యంతము, అది ఒక ప్రథమము అయి ,మొదటిదై, స్థూలముగా ఒక అవ్యవహిత డాజైన్ అయి , దాని నుండి ప్రారంభము అవుతుంది . కానీ డాజైన్, తిష్ఠిత-జైన్ అనే ఎంచబడి, అది వెసనీయముగా ఒక ఆధారమును పూర్వతిష్ఠీకరిస్తుంది. దీనర్థం ఏమంటే తిష్ఠిత-జైన్ ఆధారమును తిష్ఠించదు, ఏమంటే ఈ తిష్ఠనము తానే లుప్తమగుట అవుతుంది , కావున అవ్యవహితం బహుశ తిష్ఠితమూ మరియు ఆధారము అ-తిష్ఠితమూ అయి ఉండాలి. ఇంతకు పూర్వం తెలియవచ్చినట్లు, ఈ పూర్వతిష్ఠనము తిష్ఠించుచున్న దానిపైననే వెనుకకు తిరోవర్తనమయ్యే తిష్ఠనము. ఆధారము లుప్తితమైన నిర్ధారణా-జైన్ గా అనిర్ధారితము కాదు, తన ద్వారానే నిర్ధారితమైన వెసన్. కానీ అనిర్ధారితముగా లేక లుప్తితమైన తిష్ఠిత-జైన్ గా నిర్ధారితం. అది వెసన్, తన నెగెటివిటీలో తాను-తానే ఏకత్వమైనది.

2.

ఆధారముగా వెసన్ నిర్ధారణ రెండుసార్లుగా అయింది, ఆధారముగానూ మరియు ఆధారితముగానూ. ముందు అది ఆధారముగా వెసన్, అనగా తిష్ఠిత-జైన్ కు ప్రతిగా అ-తిష్ఠితజైన్. రెండు అది ఆధారితము, అవ్యవహితము కానీ తన-యందు-తన-వలన కానట్టిది. తిష్ఠిత-జైన్ గా తిష్ఠిత-జైన్. ఇది అలాగ తాను-తానేగా ఏకత్వము, కానీ అది నెగెటివ్ కు తనతోగల ఏకత్వము. తనతో ఏకత్వమయిన నెగెటివ్ మరియు తనతో ఏకత్వమయిన పొజిటివ్ ఇక అదే ఒకటే అయినట్టి - ఏకత్వము.
ఏమంటే ఆధారము తాను అనగా పొజిటివ్ యొక్క ఏకత్వము అయి ఉన్నది , తిష్ఠిత-జైన్ యొక్క తనతో తన ఏకత్వము కూడా అయి ఉన్నది.
ఆధారితము అన్నది తిష్ఠిత-జైన్ గా తిష్ఠిత-జైన్. కానీ దాని ఈ తన-లో-తన ప్రతిఫలనము ఆధారము యొక్క ఏకత్వము. కావున ఈ సాదా ఏకత్వమే స్వయంగా ఆధారము కాదు, ఏమంటే ఆధారము తిష్ఠితమయ్యే వెసన్, అది తిష్ఠిత-జైన్ కు ప్రతిగా

అ-తిష్ఠితము. ఆధారము ఈ నిర్ధారిత ఏకత్వము మరియు ఆధారితములన్న నెగెటివుల ఐక్యత. ఆధారము స్థూలముగా వెసన్, తన మధ్యవర్తిత్వము నుండి భేదితమైన వెసన్.

3

మొదలు ప్రారంభించిన ప్రతిఫలనము తో పోలిస్తే ఈ మధ్యవర్తనము , దానినుండే ఉద్భవించినదైనను , దాని వలె శుద్ధ ప్రతిఫలనము కాదు. అనగా వెసన్ నుండి భేదము ఎరుగనిదై లేదు, నెగెటివ్ అయి ఉన్నా నిర్ధారముల స్వతంత్రత ఇంకను లేని శుద్ధ ప్రతిఫలనము కాదు. అధారము లుప్తిత ప్రతిఫలనముగా , దాని యందు ఈ నిర్ధారములు, నిలకడను కలిగి ఉన్నాయి. అయితే ఇది నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము కూడా కాదు. అందులో నిర్ధారములు వెసనీయమైన స్వతంత్రత కలిగి యుండెను. అట్లుండగా ఇక్కడ నిర్ధారములు ఆధారములో పతనమవుతున్నవి. ఆధారము యొక్క ఐక్యతలో అవి కేవలము తిష్ఠితమవుతున్నవి. కావున ఆధారము యొక్క ఈ మధ్యవర్తనము శుద్ధ మరియు నిర్ధారించే ప్రతిఫలనముల ఐక్యత. దాని నిర్ధారములు లేక తిష్ఠితము ఉనికిని కలిగి యున్నవి , దానికి మారుగా వాటి ఉనికే ఒక తిష్ఠితము. వాటి ఈ ఉనికే ఒక తిష్ఠితము (నిగమితము) కాబట్టి , లేక అది నిర్ధారణ కలది కాబట్టి, అవి దాని సాదా ఏకత్వమునుండి భేదితములు. అట్లు అవి **నమూనా** అయి ఉన్నవి, <u>వెసన్ కి **ప్రతిగా**</u> నమూనా అయి ఉన్నవి.

4. వెసన్ **<u>కి</u>** ఇక ఒక నమూనా ఉన్నది, నమూనా నిర్ధారములు ఉన్నాయి.
మొదలు అధారముగా అది అవ్యవహితత్వమును కలిగియున్నది. లేక అది **మూలద్రవ్యము**.

వెసన్ అసలు తన ప్రతిఫలనముతో మమైకమై ఉన్నది. ప్రతిఫలన చలనముతో వెసన్ అభేదమై ఉన్నది. ప్రతిఫలనము వెసన్ గుండా కదిలేది కాదు. వెసన్ నుండి ప్రారంభము అయినట్లూ కాదు. ఇందువలన స్థూలంగా ప్రతిఫలనమును ఎత్తిచూపడం, ప్రదర్శించడం కష్టం అవుతుంది. వెసన్ తన-లోకి మరలుతుంది అనలేము. వెసన్ తనలో ప్రతిబింబిస్తుంది అనలేము. ఎందుకంటే అది దాని చలనానికి **ముందు** గానీ , చలనములో గానీ లేదు. దాని చలనము ఎట్టి ఆధార-స్థితిని కలిగి లేదు. ఆధార-స్థితి యందు అటూ ఇటూ చలించడానికి ఆధార-స్థితి లేదు. ఒక సంబంధితము ఆధారము

గా ప్రకటమయ్యేది లుప్తిత-ప్రతిఫలన-తృటుల ప్రకారం అవుతుంది
(పాజిటివ్, నెగెటివ్).
కానీ వెసన్, సంబంధము పొందిన మూలద్రవ్యముగానైతే అది నిర్ధారిత-వెసన్. (మూలద్రవ్యమన్నట్టి వెసన్ - ఫలానా ఫలానాగా. ఇది నిర్ధారిత వెసన్ అనగా, తిష్ఠిత జైన్) ఈ తిష్ఠిత-జైన్ వలన వెసన్ తనయందే వెసనీయముగా నమూనాను పొందుతున్నది .
ఇంకొకవైపునుండి నమూనా నిర్ధారములు **వెసన్ యందలి నిర్ధారములైనట్లు** ఉన్నవి. **వెసన్ వాటికి మూలముగా అనిర్ధారితం అయి ఉన్నది**. వెసన్ నమూనా ప్రకారముండే నిర్ధారములో నమూనా నిర్ధారముల పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉన్నది. అవి నమూనా ప్రకారము వెసన్ యందు తమ స్వీయ-ప్రతిఫలనమును కలిగి యున్నవి . ప్రతిఫలన-నిర్ధారములు తమ యందే తమ ఉనికిని కలిగి యుండి స్వతంత్రమై ఉండవలసి ఉండె. కానీ వాటి స్వతంత్రతే వాటి రద్దు కావడానికి దారితీస్తుంది. అవి స్వతంత్రతను అన్యములో కలిగి యుంటున్నాయి . కానీ ఈ రద్దు కావడమే తన-తో-తన ఏకత్వం లేక ఉనికికి ఆధారం. ఆ ఆధారాన్ని అవి రద్దవుతుండడంలో పొందుతున్నాయి.

5. స్థూలముగా నిర్ధారణ అన్నదంతా నమూనాకి చెందుతుంది . అది ఒక తిష్ఠితము(నిగమితము) అయిన పర్యంతము అది నమూనా నిర్ధారము. దేని నమూనానో దాని నుండి అది భేదితము. ఒక క్వాలిటీగా నిర్ధారణ మూలద్రవ్యము (Substrate) తో ఒకటై ఉంటుంది, అనగా జైన్ తో ఒకటై ఉంటుంది. జైన్ అవ్యవహితముగా నిర్ధారితము. జైన్ తన నిర్ధారణ నుండి బేధమున్నది కాదు. అనగా క్వాలిటీ తనలోతాను ప్రతిఫలించేది కాదు . కావున ఈ గుణము జైన్-అయ్యేటిది, ఇంకనూ తిష్ఠితము కానిది .

వెసన్ యొక్క నమూనా నిర్ధారములు, ప్రతిఫలననిర్ధారణలుగా ఉన్నవి. వాటి సమీప నిర్ధారణ ప్రకారము అవి ఏకత్వము, భేదము. ఇవి కొంత విభిన్నత్వము అన్నట్లు కొంత విరుద్ధద్వంద్వము అని నిర్ధారితములు. ఆధారసంబంధము , అది లుప్తిత ప్రతిఫలననిర్ధారము అయిన పర్యంతము తద్వారా తిష్ఠితమూ ,వెసన్ కూడా అయి ఉన్నది.

దీనికి విరుద్ధంగా నమూనాకి చెందనిది ఏకత్వం. ఆధారము తనలో ఏకత్వాన్ని 323
కలిగియున్నది, అనగా తిష్ఠిత-జైన్ లుప్తితముగా, తిష్ఠిత-జైన్ ఒకే ప్రతిఫలనముగా ఆధారమూ-ఆధారితమూ అయి ఉండి, తిష్ఠిత-జైన్ ఉన్నదున్నట్లుగా. ఒకే ప్రతిఫలనము అన్నది సాదా ఆధార-భూతముగా వెసన్. ఇది నమూనాకి ఉనికి.

ఈ ఉనికి ఆధారములో తిష్ఠితమవుతున్నది. అర్థాత్ ఇది వెసన్ స్వయంగా నిర్ధారితమై నిలిచినట్టిది అన్నమాట . దీనితో వెసన్ ఆధార-సంబంధ-తృటీ అవుతోంది మరియు నమూనా అవుతోంది.

అది వెసన్ మరియు నమూనాల నిరపేక్షమైన పరస్పర సంబంధము. ఏమంటే ఇది ఆధారము, ఆధారితముల సాదా ఐక్యత అయి ఉన్నది. ఐక్యత నిర్ధారితమై ఉన్నది, నెగెటివ్ అయి ఉన్నది. అందులో ఆధార-భూతముగా నమూనా నుండి భేదితమై ఉన్నది. ఆధారముగానూ, నమూనా తృటిగానూ ఉన్నది.

6.

నమూనా ప్రతిఫలనము యొక్క మొత్తం , పూర్తి అయినట్టిది. అది ప్రతిఫలనము యొక్క మొత్తం అన్న నిర్ధారమును తనయందు లుప్తితమై కలిగి యున్నది. ఆ విధముగా అది తన నిర్ధారించుటల ఐక్యత అయి, నిర్ధారించుటల లుప్తిత-జైన్ కు **సంబంధితమై**, అట్లు అన్యముతో సంబంధితమై , ఆ అన్యము నమూనా కానిదై, **ఆ అన్యమునందు తానున్నదై**. ఈ సాదా నెగెటివ్ కు ప్రతిగా , వెసనీయముగా స్వీయసంబంధితమయే నెగెటివిటీగా ఇది తిష్ఠించేదీ, నిర్ధారించేదీనూ. సాదా వెసన్ ఇందుకు భిన్నంగా అనిర్ధారితమూ, **క్రియారహితమైన** ఆధారభూతమన్నట్లు. దానిపైన నమూనా నిర్ధారములు ఉనికినీ లేక స్వీయ-ప్రతిఫలనాన్నీ కలిగి యున్నట్లు.

వెసన్ మరియు నమూనా అనే ఈ భేదీకరణ వద్దనే బాహ్య ప్రతిఫలనము ఉండిపోతుంది. ఆ బాహ్య ప్రతిఫలనము అనివార్యము. కానీ ఈ భేదించుటే వాటి ఐక్యత. ఈ ఆధార-ఐక్యత తన నుండి తనను వెల్లడించే వెసన్, తిష్ఠిత-జైన్ ను నిలిపే వెసన్. నమూనా నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీనే. లేక నమూనా నెగేట్ అయితూ ఉండే నిరపేక్ష స్వీయ ఏకత్వం. తద్వారా వెసన్ జైన్ కాక వెసన్ అయి ఉన్నది. కాచిత్-గ్రహీతంగా తీసుకుంటే ఈ ఏకత్వము , నమూనా కి ప్రతిగా వెసన్. మరియు నెగెటివిటీని కాచిత్-గ్రహీతముగా తీసుకుంటే, అదే తిష్ఠిత-జైన్ గా ఒంటి నమూనా-నిర్ధారము అవుతున్నది .

నిర్ధారము, తాను వెల్లడైన ప్రకారము, తన-తో-తాను సంబంధపడే నెగెటివిటీ
మొత్తము. అది ఈ ఏకత్వముగా గా సాదా వెసన్ ను తన యందే కలిగి యున్నది. తన ఏకత్వమునందు నమూనా, వెసన్ ను కలిగియున్నది. అలాగే వెసన్ తన నెగెటివ్ నైజమునందు నిరపేక్ష నమూనాను కలిగియున్నది. కావున నమూనా వెసన్ వరకు ఎలా చేరుతుంది అని ప్రశ్నించే వీలులేదు. ఎందుకంటే నమూనా , వెసన్ తనలోతాను ప్రతిబింబించుటయే , తనలోనే ఉన్న ప్రతిఫలనమే. అటులనే నమూనా తన యందే తనలోకే మరలే ప్రతిఫలనము లేక ఏకమైన వెసన్. దాని నిర్ధారించుటలో అది తిష్ఠిత-జైన్ గా తిష్ఠిత-జైన్.

నమూనా ముందే ఉన్నట్లు పూర్వతిష్ఠితమైనట్లు ,నమూనా వెసన్ ని నిర్ధారించడం అంటూ లేదు. అలాగైతే నమూనా వెసన్ నుండి వేరై, వెసన్-రహితమై, చంచలమై పతనమైపోయే ప్రతిఫలన-నిర్ధారమవుతుంది. ఇలా తాను వేరై నిర్ధారిస్తే నమూనా తనకు తాను లుప్తమవడానికి ఆధారం అవుతుంది అనవచ్చు. అనగా అది దాని నిర్ధారముల ఏక-సంబంధము అవుతుంది. నమూనా వెసన్ ను నిర్ధారిస్తుంది అంటే, నమూనా దాని భేదించడంలో భేదించడాన్నే లుప్తం చేస్తుంది, అది తనతోతన ఏకత్వం అవుతుంది. అట్టిది నిర్ధారముల ఉనికిగా వెసన్. నమూనా తన తిష్ఠిత-జైన్ స్థితిలో తాను లుప్తమయ్యేదీ మరియు ఈ లుప్తిత-జైన్ లో ఉనికిని పొందేది. కావున వైరుధ్యం. ఆ విధంగా ఆధారము నిర్ధారిత-జైన్ లో లేక నెగేట్-అయినిలిచిన-జైన్ లో స్వీయ ఏకత్వమైన వెసన్.

7

నమూనా , వెసన్ అనే ఈ భేదితములు , సాదా నమూనా-సంబంధము యొక్క తృటులే. (బాహ్య ప్రతిఫలనముగా నమూనా బట్టి పోతే , వెసన్ మరియు నమూనా అన్న సంబంధము కలిగిన , రెండుగా ఒక నమూనా తెలియవస్తుంది) అయినా వాటిని ఇంకొంత సమీపంగా పరిశీలించి, స్థిరపరచాలి.

నిర్ధారించే నమూనా తనతో తాను లుప్తిత తిష్ఠిత-జైన్ గా సంబంధపడుతుంది. అది తన ఏకత్వముతో అన్యముతోవలె సంబంధపడుతుంది .తనను లుప్తితముగా తిష్ఠించుకుంటుంది. దాని వలన ఆ అన్యము యొక్క ఏకత్వమును పూర్వతిష్ఠితము కావిస్తుంది. వెసన్ ఈ తృటుల ప్రకారము అనిర్ధారితము, నమూనా కి అన్యము. కావున

అది వెసన్ కాదు, ఏ వెసన్ నిరపేక్ష ప్రతిఫలనమును తన యందే కలిగి
యున్నదో ఆ వెసన్ కాదు. నమూనా రహిత ఏకత్వముగా నిర్ధారితమైనది- అది పదార్థము లేక మటిరియ (die *Materie*) .

b. Form und Materie

నమూనా మరియు పదార్థము

1.

1. వెసన్ తాను పదార్థము(Materie) అవుతోంది, ఎలాగంటే దాని ప్రతిఫలనము దానిని నిర్ధారిస్తున్నది, ప్రతిఫలనము - వెసన్ తాను నమూనా-రహితమైన అనిర్ధారితమన్నట్లు నిర్ధారిస్తున్నది. కావున పదార్థమన్నది సాదా భేదరహితమైన ఏకత్వం, ఏదైతే వెసన్ అయినదో అదే, కానీ ఇక్కడ ఒక నిర్ధారము కలదై, అనగా నమూనాకు అన్యమై ఉన్నదన్నట్లు. కావున అది నమూనాకు స్వంతమైన అస్తివారము లేక మూలద్రవ్యము. ఎందుకంటే నమూనా-నిర్ధారముల స్వీయ-ప్రతిఫలనము అది, స్వతంత్రము అది . నమూనా దానితో పొజిటివ్ ఉనికితో వలె సంబంధపడి ఉన్నది.

2. ఒక దాని నిర్ధారములన్నీ తీసివేసి, అనగా నమూనా అంతా తీసివేస్తే మిగిలినది అనిర్ధారిత "పదార్థము". పదార్థము ఒక కాచిత్-గ్రహీతము మాత్రమే (మనం పదార్థాన్ని చూడలేము, స్పృశించలేము. మనము చూసేదీ, స్పృశించి అనుభవించేదీ, ఒక **నిర్ధారిత పదార్థము**. అనగా పదార్థము మరియు నమూనా యొక్క ఐక్యతనే) ఈ కాచిత్-గ్రహణము , ఎందులోనుండైతే పదార్థము వస్తోందో, అది కేవలము **బాహ్యముగా** నమూనాను తీసివేసి, లుప్తం చేయడము మాత్రమే కాదు, ఇక్కడ నమూనా తనను తనద్వారానే కుంచింపజేసుకుంటున్నది, పైన వివరించినట్లు ఈ సాదా ఏకత్వానికి కుంచింపజేసుకుంటున్నది.

3.

నమూనా పదార్థాన్ని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది, దానితో సంబంధపడుతున్నది. కానీ అందువలననే రెండూ ఒకదాని బయట ఒకటి , పరస్పరం యాదృచ్ఛికంగా తారసపడవు.
పదార్థమూ దానికదికాదు, నమూనానూ దానికది కాదు, ఇంకొకవిధంగా చెప్పాలంటే వాటిలో ఏ ఒక్కటీ శాశ్వతం కాదు. పదార్థము నమూనాకి ప్రతిగా నిర్నిమిత్తము. కానీ ఈ

నిర్నిమిత్తత తన-తో-తన ఏకత్వం అన్న నిర్ధారణ. నమూనా తన అస్థివారం లోకి 327 మరలినట్లు మరలుతున్నది. నమూనా , పదార్థాన్ని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. అది పదార్థాన్ని తనను లుప్తం చేసుకుని తిష్ఠించినా నమూనా పదార్థాన్ని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తుంది. అందువలన నమూనా , తన ఏకత్వం అయిన ఈ పదార్థం తో అన్యముతో వలే సంబంధపడుతుంది. ఇక దీనికి తలకిందులుగా పదార్థము నమూనాను పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. ఏమంటే పదార్థము సాదా వెసన్ కాదు, అవ్యవహితమూ నిరపేక్ష ప్రతిఫలనమూ అయిన వెసన్ కాదు. పదార్థము వెసన్ నే పొజిటివ్ గా నిర్ధారించినది, అనగా అది కేవలము లుప్తితమైన నెగేషన్ గానే పొజిటివ్. ఇంకొక వైపు నుండి , నమూనా తననే పదార్థముగా నిలుపుతుంది కాబట్టి, తాను లుప్తమైన పర్యంతము కాబట్టి, అలాగ నమూనా పదార్థమును పూర్వతిష్ఠితం చేస్తుంది కాబట్టి, పదార్థము అధారము లేని ఉనికిగా కూడా నిర్ధారితము.

పదార్థము , నమూనా యొక్క ఆధారమని నిర్ధారింపబడలేదు. నమూనా నిర్ధారము లుప్తము కాగా దాని యొక్క కాచిత్-గ్రహీత ఏకత్వముగా పదార్థము తనను తిష్ఠితము చేసుకుంటున్నది కావున పదార్థము ఆధారమన్న ఏకత్వము కాదు. నమూనా పదార్థానికి ప్రతిగా ఆధారరహితము. అందువలన నమూనా మరియు పదార్థము, ఒకటి ఎలాగో ఇంకొకటి కూడా అలాగే నిర్ధారితం అయినాయి, ఒకదాని ద్వారా ఇంకొకటి తిష్ఠితము కానట్లు నిర్ధారితం అయినాయి, ఒకదాని ఆధారం ఇంకొకటి కానట్లు నిర్ధారితం అయినాయి. పదార్థము , ఆధారము ఆధారితముల ఏకత్వం కావచ్చు. పదార్థము అస్థివారంగా ఈ నమూనా-సంబంధానికి ప్రతిగా నిలిచేది కావచ్చు. పదార్థము , నమూనా ల పరస్పర నిర్నిమిత్తత అనే ఉమ్మడినిర్ధారము , పదార్థము యొక్క అసలు నిర్ధారము , అదే పరస్పర సంబంధము కూడా. భేదితముగా సంబంధము అన్న నమూనా నిర్ధారము, నమూనా-పదార్థముల సంబంధము యొక్క అన్య తృటి. నిర్నిమిత్తమని నిర్ధారించిన పదార్థము జడము, క్రియాశీలమైన నమూనాకి ప్రతిగా జడము.

నమూనా తనతోతాను సంబంధపడే నెగెటివ్ గా తనలోనే వైరుధ్యభరితము. అది తాను లయమవుతూ, తన నుండి తనను బహిష్కరిస్తూ నిర్ధారిస్తున్నది. తాను పదార్థముతో సంబంధపడుతున్నది. తన ఈ ఉనికితో అన్యముతో వలె సంబంధపడుతున్నట్లు నమునా తిష్ఠించబడుతున్నది. ఇందుకు భిన్నముగా తనతో తాను మాత్రమే

సంబంధపడునదని, అన్యము పట్ల నిర్నిమిత్తమని పదార్థము తిష్ఠించబడు 328
తున్నది. కానీ పదార్థము అంతర్వర్తితముగా నమూనాతో సంబంధపడుచున్నది, ఏమంటే పదార్థము లుప్తిత-నెగెటివిటీని కలిగి యున్నది. అది ఈ నిర్ధారము ద్వారానే పదార్థము అయి ఉన్నది. పదార్థము నమూనాతో అన్యముతో వలె సంబంధపడుచున్నది
ఎందువలనంటే నమూనా పదార్థము నందు తిష్ఠితము కాకుండుటచేత (పదార్థము నుండి నమూనాను రాబట్టలేదు) నమూనా **పదార్థము నందే అంతర్వర్తితముగా** ఉన్నది. పదార్థము తన యందు నమూనాను నిబిడీకృతంగా కలిగి యున్నది. నమూనాని అది నిరపేక్షంగా స్వీకరించే ప్రవణత కలిగి ఉన్నది. నమూనాని నిరపేక్షంగా స్వీకరించే ప్రవణతే అది. ఏమంటే నమూనాని నిరపేక్షంగా తన యందు కలిగి యున్నది. పదార్థము నమూనా యందు అంతర్వర్తిత-జైన్ అయ్యే నిర్ధారము. కావున **పదార్థము నమూనీకరించబడును**. **నమూనా తనను పదార్థీకరించుకోవలెను**. పదార్థము నందే నమూనా తన-తో-తన ఏకత్వమును లేక ఉనికిని పొందవలెను.

2.

1 . కావున నమూనా పదార్థాన్ని నిర్ధారిస్తున్నది. పదార్థము నమూనా చేత నిర్ధారింపబడుతున్నది. నమూనా తానే తన-తో తన నిరపేక్ష ఏకత్వము. కావున పదార్థమును తనలో కలిగి యున్నది. పదార్థము కూడా తన శుద్ధ కాచిత్-గ్రహీత స్థితిలో , నిరపేక్ష నెగెటివిటీగా నమూనాను తనలో కలిగియున్నది (నెగెటివిటీని తీసివేస్తే- నెగెటివ్ చేస్తే - అనగా నిరపేక్షనెగెటివిటీగా పదార్థము. అనగా శుద్ధకాచిత్ గ్రహీతముగా అది నిరపేక్ష నెగెటివిటీ) కావున పదార్థము పై నమూనా యొక్క క్రియ మరియు పదార్థమును నమూనా నిర్ధారించుట అన్నది వాటి పరస్పర నిర్నిమిత్తత అన్న భ్రమ-ఛాయని తొలగిస్తున్నది.వాటి మధ్య భేదము అన్న భ్రమ-ఛాయని తొలగిస్తున్నది. ఈ నిర్ధారించటం ద్వారా సంబంధము అన్నది , నమూనా పదార్థములు ఒక్కొక్కటి తనతోతాను మధ్యవర్తితమగుట, ఒక్కొక్కటి తన జైన్-కానిది ద్వారా తనతోతాను మధ్యవర్తితము అగుట. కానీ ఈ రెండు మధ్యవర్తిత్వములూ ఒకే చలనమై ఉన్నవి. వాటి ప్రాథమిక ఏకత్వము పునస్థాపింపబడుతున్నది. అది వాటి బాహ్యీకరణము యొక్క

2. మొదలు నమూనా మరియు పదార్థము పరస్పరం ఒకదానిని ఇంకొకటి పూర్వతిష్ఠితంగా కలిగి యుంటాయి. మనం పైన చూసినట్లు దీని అర్థం ఏమిటంటే , ఇది ఒకే వెసనీయమైన ఐక్యత , ఇది తన-తో-తన నెగెటివ్ సంబంధము. అటుల అది వెసనీయమైన ఏకత్వములో తనను రెండుగా చేసుకుంటుంది, ఒక నిర్ధారము నిర్నిమిత్త అస్థివారంగా మరియు ఇంకొకటి వెసనీయంగా భేదములో ఉన్నది లేక నిర్ధారించే నమూనాగా ఉన్నది. వెసన్ మరియు నమూనా యొక్క ఆ ఐక్యత, తనను నమూనా మరియు పదార్థముగా ఎదురుగా నిలబెట్టుకుంటుంది, అది నిరపేక్ష ఆధారము, తనను నిర్ధారించుకునేది. అది తనను వేరు వేరుగా చేసుకుంటున్నది. కాని అది మూలముగా ఏకత్వమే, వేరు వేరు అన్నట్లున్నవాని ఏకత్వము అగుటవలన అవి పరస్పరము పూర్వతిష్ఠితములుగా ఉన్నవాటి సంబంధముగా ఉన్నవి.

3. రెండు. ఏమైననూ నమూనా **స్వతంత్రమైనదిగా, తనను తాను లుప్తంచేసుకునేటువంటి వైరుధ్యం**. కానీ అది స్వతంత్రము అన్నట్లు (నిగమించబడుతుంది) తిష్ఠించబడుతుంది కూడా.

కానీ అట్లు అది స్వతంత్రమూ మరియు వెసనీయముగా అన్యముతో సంబంధపడునది కూడా. అంతటితో అది తనను లుప్తము చేసుకుంటుంది.

నమూనా అన్నదే రెండు పార్శ్వాలు కలది కావున ఈ లుప్తీకరణము కూడా రెండు పార్శ్వాలు కలది.

ముందుగా అది తన స్వతంత్రతను లుప్తం చేసుకుంటుంది. అలాగే తనను ఒక తిష్ఠితమును చేసుకుంటుంది, తనను ఒక అన్యమునందు ఉన్నదానిగా చేసుకుంటుంది. ఈ నమూనాకు అన్యము పదార్థము.

రెండవదిగా అది పదార్థమునకు ప్రతిగా తన నిర్ధారణను లుప్తం చేసుకుంటుంది, తనతో తన సంబంధముగా అవుతుంది, తన తిష్ఠితజైన్ ను లుప్తం చేసుకుంటుంది, అట్లు తనకు నిలకడను ఇచ్చుకుంటుంది. అది తన తిష్ఠితజైన్ ను లుప్తం చేయుటలో తన ప్రతిఫలనము తనదైన ఏకత్వం అవుతున్నది, ఆ ఏకత్వములోకి అది మారుతున్నది. అయితే ఈ ఏకత్వమును కూడా విసర్జించి , పదార్థముగా దానిని తన ముందు నిలుపుకుంటున్నది, కావున ఆ తిష్ఠితజైన్ యొక్క **తనలోకి ప్రతిఫలనము**

పదార్థముతో ఏకమవడముగా , దానిపై తన నిలకడ పొందడముగా ఉంటున్నది. 330
పదార్థముతో ఈ ఏకమవడములో కూడా **అన్యముతో వలె** జరుగుతున్నది.
- అనగా మొదటి పార్శ్వము ప్రకారము తిష్ఠితము కావించుట జరుగుతున్నది, అలాగే అందులోనూ **తన స్వంత ఏకత్వము**తో కలియుట కూడా జరుగుతున్నది.

4 **నమూనా యొక్క క్రియ**, ఏ క్రియద్వారా పదార్థము నిర్ధారణ అవుతుందో , అది నమూనా తనపట్ల నెగెటివ్ గా వ్యవహరించడంతో కూడి యున్నది. తారుమారుగా ఆ క్రియ పదార్థము పట్ల కూడా నెగెటివ్ గా వ్యవహరిస్తుంది. పదార్థము యొక్క నిర్ధారించడం నమూనా యొక్క చలనమే. ఇది పదార్థము నుండి ముక్తము. కానీ ఇది దాని స్వతంత్రతను లుప్తం చేస్తుంది కూడా. కాని నమూనా యొక్క స్వతంత్రత , పదార్థమే. పదార్థము నందే నమూనా దాని వెసనీయ ఏకత్వమును కలిగి యున్నది. నమూనా తనను తిష్ఠితము చేసుకోవడం అంటే ఇది అదే , అనగా ఏకత్వమే. ఇందులో నమూనా పదార్థమును నిర్ధారితము చేయడం ఉన్నది. ఇంకొక వైపునుండి పరిగణిస్తే నమూనా తన ఏకత్వమును తాను విసర్జిస్తున్నది మరియు పదార్థము దాని అన్యమును విసర్జిస్తున్నది. నమూనా తన స్వంత స్వతంత్రతను లుప్తం చేయడంలో పదార్థము నిర్ధారింపబడుట కూడా జరగటల్లేదు. నమూనాకి ప్రతిగా మాత్రమే పదార్థము స్వతంత్రముగా ఉండేది. నెగెటివ్ తనను లుప్తం చేయుటలో పాజిటివ్ కూడా లుప్తమవుతున్నది. నమూనా తనను లుప్తం చేసుకోవడంలో పదార్థము నిర్ధారణకూడా మాయమవుతున్నది . నమూనాకి ప్రతిగా దాని నిర్ధారణ మాయమవుతున్నది . అనిర్ధారిత ఉనికిగా పదార్థ నిర్ధారణ మాయమవుతున్నది .
5. ఏదైతే నమూనా యొక్క క్రియగా అనిపిస్తోందో అది అంతగానూ పదార్థము యొక్క స్వంత చలనము కూడా. పదార్థము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ అయ్యే నిర్ధారము దాని నిరపేక్ష నెగెటివిటీ,పదార్థం అలాగ అయి ఉండవలసినది దాని నిరపేక్ష నెగెటివిటీ. దీని ద్వారా పదార్థము నమూనాతో అన్యముతో వలె సంబంధపడడమే కాక, ఈ నమూనా ఏదైతే బాహ్యమో తనలోనే దాచుకుని కలిగి యుంటుంది. నమూన కలిగి యున్న వైరుధ్యమే పదార్థము కూడా అంతర్వర్తితముగా కలిగి యున్నది. ఈ వైరుధ్యమూ దాని పరిష్కారమూ రెండిటికీ ఒక్కటే. కానీ పదార్థము తనలోనే వైరుధ్యమై ఉన్నది, ఏమంటే

అది నిరపేక్ష నెగెటివిటీ మరియు అనిర్ధారిత ఏకత్వమూ కూడా. అది తన యందే
లుప్తమై దాని ఏకత్వము దాని నెగెటివిటీలో విచ్ఛిన్నమవుతుంది, ఈ నెగెటివిటీ పదార్థముయందు తన ఉనికిని పొందుతుంది.
పదార్థమును , నమూనా బాహ్యము నుండి నిర్ధారించుటలో , పదార్థము తన నిర్ధారమును చేరుతున్నది. పదార్థము మరియు నమూనాల సంబంధము యొక్క బాహ్యత్వము ఎక్కడనుండి పుడుతున్నదంటే , అవి ఒక్కటొక్కటై ఉండుట లేక వాటి ఒక్కొక్కదాని మౌలికమైన ఐక్యత వాటి తిష్ఠనము పూర్వతిష్ఠనము కూడా కావటములో ఉన్నది. దీనిద్వారా ఒకదాని తనతో-తన సంబంధమన్నది తన లుప్తీకరణముగానూ , తన అన్యముతో సంబంధముగానూ ఉండుటలో ఉన్నది.

6. మూడవది , నమూనా మరియు పదార్థము యొక్క చలనము వలన , రెండిటి ప్రారంభం లోని ఐక్యత పునస్థాపింపబడినది. ఇది ఒక వైపు. ఇంకొకవైపు ఆ ఐక్యత ఇకపై తిష్ఠితము అయినది . పదార్థము తనను తనే నిర్ధారించుకుంటుంది. ఈ నిర్ధారించడం నమూనా యొక్క బాహ్య క్రియ కూడా. ఇక అటువైపు , నమూనా తనను తానే నిర్ధారించుకుంటుంది. తను నిర్ధారించే పదార్థమును అది తన యందే కలిగి యున్నది. నిర్ధారములో , నమూనా తను అన్యమునకు ప్రతిగా వ్యవహరిస్తున్నది. నమూనా యొక్క క్రియా, పదార్థము యొక్క చలనమూ రెండూ ఒకటే. నమూనా యొక్క క్రియ నెగెటివిటీ – తిష్ఠితముగా . పదార్థమునది చలనము , అగుట , నెగెటివిటీ అన్నది అంతర్వర్తిత -జైన్-అయ్యే నిర్ధారముగా. ఫలితము అంతర్వర్తిత-జైన్ , తిష్ఠిత-జైన్ ఒకటగుట. పదార్థము నిర్ధారితము , లేక అనివార్యముగా నమూనా కలిగి నది. నమూనా అన్నది పదార్థము, ఉనికి కలిగినట్టిది.

7. నమూనా , పదార్థము తన అన్యమై పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగినపర్యంతము అది పరిమితం అవుతుంది. అది ఆధారము కాదు. క్రియాశీలకము మాత్రమే (Tatige) . అలాగే పదార్థము , నమూనాను తన జైన్-కాని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగిన, అది పరిమిత పదార్థము. నమూనాతో దాని ఐక్యతకి అది అధారము కూడా కాదు , నమూనా కి పునాది చట్రము మాత్రమే. పరిమిత పదార్థము , పరిమిత నమూనా లలో నిజం లేదు. ఒకటి

ఇంకొక దానితో సంబంధ పడుతోంది. వాటి ఐక్యత లోనే వాటి సత్యమున్నది.
రెండు నిర్ధారములూ , ఐక్యత లోకి మరలుతాయి , తమ స్వతంత్రతను లుప్తము చేసుకుంటాయి. ఐక్యత వాటి ఆధారమని వెల్లడవుతుంది. పదార్థము పదార్థము కాకుండా వెసన్- నమూనాల నిరపేక్ష ఐక్యత అయితేనే , నమూనా నిర్ధారముల ఆధారము కాగలదు. నమూనా కూడా తన నిర్ధారముల ఆధారము కావాలంటే , అటువంటి ఐక్యత లోనే. ఐతే ఈ ఐక్యత నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీ. ఈ నెగెటివిటీ తన ప్రతిఫలనములో **ఐక్యతనే ప్రత్యేకంగా** పూర్వ తిష్ఠితముగా కలిగి యుంటుంది . దీనిని ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే - తిష్ఠనము లో తనను ఐక్యతగా నిలబెట్టు కోవడమూ, తన నుండి తనను బహిర్గతము చేసుకోవడమూ, తన తో తాను తనుగానూ , తన తోతాను అన్యముగానూ సంబంధ పడడమూ , ఇదంతా కూడా ఒకే క్రియ. నమూనా ద్వారా పదార్థము యొక్క నిర్ధారము వెసన్ ద్వారా మధ్యవర్తితము. ఆధారముగా ఐక్యత లో వెసన్ మధ్యవర్తనముతో జరిగేది , నమూనా ద్వారా పదార్థ నిర్ధారము. వెసన్ ద్వారా , వెసన్ యొక్క నెగెటివిటీ ద్వారా జరిగేది ఇది.

8. నమూనా కలిగిన పదార్థము- నమూనీకృత పదార్థము , ఉనికి కలిగిన నమూనా అన్నది ఆధారము యొక్క నిరపేక్ష స్వీయ ఐక్యత మాత్రమే కాదు. అది తిష్ఠితమైన ఐక్యత కూడా sondern auch die *gesetzte* Einheit .

పైన పరిశీలించిన చలనము లో నిరపేక్షమైన ఆధారము తన తృటులను లుప్తితములుగానూ మరియు తద్వారా తిష్ఠితములుగానూ ముందుంచింది.. పునస్థాపితమైన ఆధారము యొక్క ఐక్యత తను ఒక్కటి కావడం లో తననుతాను బహిర్గతము చేసుకుని , తనను తాను నిర్ధారించుకున్నది. దాని ఐక్యత నెగేషన్ ద్వారా ఏర్పడ్డది కావున అది నెగెటివ్ ఐక్యత. అది పదార్థము , నమూనాల ఐక్యత తన పునాదిగా కలది . కాని వాటి పునాదిగా, నిర్ధారితమైన పునాది. అది నమూనీకృత పదార్థము. కానీ అది నమూనా పట్ల, పదార్థము పట్ల నిర్నిమిత్తము. అవి లుప్తితములుగా , నిర్-వెసన్ గా వాటి పట్ల నిర్నిమిత్తము. నమూనీకృత-పదార్థము, అదే **విషయసంచయము Inhalt** .

c. Form und Inhalt

నమూనా మరియు విషయసంచయం

1.మొదలు వెసన్ కి ప్రతిగా నమూనా. నమూనా ఆపై అలాగే ఆధార సంబంధము. ఆధారసంబంధముగా నిర్ధారములు ఆధారము ఆధారితము. నమూనా ఆ పై పదార్థమునకు ప్రతిగానిలుస్తుంది . నమూనా నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము. అట్లది నిర్ధారించే ప్రతిఫలనము , ఎలాగంటే ఆ ప్రతిఫలన నిర్ధారమే దాని ఉనికి అయి ఉన్నట్టిది(ముందు భాగములో వివరింపబడినది). చివరకు నమూనా విషయసంచయమునకు ప్రతిగా నిలిచినది. నమూనా నిర్ధారములు నమూనా మరియు పదార్థము అవుతాయి. మొదలు ఏకత్వముగా ఉండినట్టి ఆధారము , ఆపై ప్రతిఫలనము యొక్క ఉనికి , చివరకు పదార్థము అన్నవి నమూనా యొక్క ఆధిపత్యం కిందకు వచ్చాయి. దాని నిర్ధారములలో ఒకటి అయితున్నాయి.

2. విషయసంచయం (**Inhalt)** ముందు ఒక్క నమూనా , ఒక్క పదార్థము కలట్టిది. అవి వెసనీయముగా దానికి చెందినవి. అది వాటి ఐక్యత.
కానీ ఈ ఐక్యత ఆపై **నిర్ధారితమూ** లేక **తిష్ఠితమూ** అయిన ఐక్యత అయినప్పుడు , విషయసంచయము నమూనాకి ప్రతిగా నిలుస్తుంది. నమూనా తిష్ఠిత-జైన్ అవుతుంది మరియు విషయసంచయమునకు ప్రతిగా ఇది నిర్-వెసనీయము. అటువంటి విషయసంచయము నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తము.
అట్టి తిష్ఠిత-ఐక్యత లేక నమూనా, పదార్థము మరియు నమూనాలను ఇమిడి యున్నది , అసలు విషయసంచయము నమూనాను , పదార్థమును కలిగియున్నది .
విషయసంచయము ఆ తిష్ఠిత-ఐక్యత పునాది అయి ఉన్నది.
ఆ తిష్ఠిత-ఐక్యత విషయసంచయానికి వట్టి తిష్ఠిత-జైన్ గా ఉన్నది.

3. రెండవదేమంటే విషయసంచయము నమూనాలో, పదార్థములో ఒక్కటే అయి ఉండి , అవి దానికి నిర్నిమిత్తమైన బాహ్య నిర్ధారములై ఉన్నాయి. అవి స్థూలముగా తిష్ఠిత-జైన్, ఆ తిష్ఠిత-జైన్ విషయసంచయములో తన ఐక్యతలోకి పోతున్నట్టిది, లేక తన ఆధారములోకి పోతున్నట్టిది. విషయసంచయము యొక్కతనతోతన ఏకత్వము కావున, ఒక సారి నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తమైన ఏకత్వము.

ఇంకొక సారి ఆ విషయసంచయ-ఏకత్వము **ఆధార-వత్ ఏకత్వము**. ఆధారము 334 విషయసంచయములో ముందు మాయమవుతుంది.
కానీ విషయసంచయము నమూనా-నిర్ధారముల తమలో నెగెటివ్ ప్రతిఫలనము కూడా అయి ఉన్నది. విషయసంచయ-ఐక్యత మొదలు కేవలము నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉన్నది, విషయసంచయ-ఐక్యత ఆపై నమూనా యొక్క ప్రాకారకమైన ఐక్యతగా ఉంది, **ఆధారసంబంధముగా** ఉంది. విషయసంచయము ఆధారసంబంధమును తన **వెసనీయమైన నమూనాగా** కలిగి ఉన్నది. **ఆధారము** ఇందుకు మారుగా **విషయసంచయము** కలిగియున్నది.

4. ఆధారము యొక్క విషయసంచయము ఏమంటే తనలోకి తన ఐక్యతగా మరలినట్టి ఆధారము. ఆధారము ముందు వెసన్. అది దాని తిష్ఠిత-జైన్ లో తనతో తాను ఒక్కటై ఉన్నట్టిది. ఆ తన తిష్ఠిత-జైన్ కు ప్రతిగా దాని నుండి వేరుగా ఉన్నట్లున్న – నిర్నిమిత్తంగా ఉన్నది అనిర్ధారిత పదార్థము.
కానీ విషయసంచయముగా అది నమూనీకరణము పొందిన ఏకత్వము కూడా. (ఏకత్వము, మరియు దానిపై నమూనా) ఈ నమూనా ఆధారసంబంధము. ఎందుకంటే విషయసంచయము నందు విరుద్ధ-ద్వంద్వ-నిర్ధారములు నెగేట్ అగుచూ తిష్ఠించబడి ఉన్నాయి .
ఇక పోగా విషయసంచయము తన యందే నిర్ధారణ కలిగియున్నది నిర్నిమిత్తమైన పదార్థముగానే కాదు, నమూనీకరణము పొందిన పదార్థముగా కూడా, తద్వారా నమూనా నిర్ధారములు ఒక పదార్థయుతమైన నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి కలిగి యుండునట్లు.
. ఒకవైపు విషయసంచయము అధారము యొక్క వెసనీయమైన ఏకత్వమవుతోంది , తన తిష్ఠిత-జైన్ లో వెసనీయమైన ఏకత్వమవుతోంది.
ఇంకొకవైపు ఈ **ఆధారసంబంధమునకు ప్రతిగా** విషయసంచయము తిష్ఠిత **ఏకత్వమై** నిలుస్తోంది. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ , నమూనానిర్ధారముగా ఈ ఏకత్వము-నందు న్నది. ఇది స్వేచ్ఛాయుతమైన తిష్ఠిత-జైన్ కు. అనగా **ఆధార-ఆధారితముల సంబంధము**నకు మొత్తము నమూనా కు ప్రతిగా నమూనా నిర్ధారము . ఈ నమూనా

మొత్తంగా తనలోకి మరలిన తిష్ఠిత-జైన్. ఆ నమూనా అవ్యవహితముగా తిష్ఠిత-జైన్ ,స్థూలంగా **నిర్ధారణ.**

5. (దీనంతటిద్వారా) ఆధారము తనను నిర్ధారణాయుత ఆధారముగా చేసుకుంటోంది. నిర్ధారణ రెండింతలుగా జరుగుతోంది. ఒకటి నమూనాగా నిర్ధారణ , రెండు విషయసంచయ నిర్ధారణ .

నమూనాగా ఆధార నిర్ధారణ, విషయసంచయమునకు బాహ్యముగా ఉన్నది, విషయసంచయ-సంబంధము పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది.

ఇదే విషయసంచయ నిర్ధారణ , ఏ నిర్ధారణను ఆధారము (నమూనాగా) కలిగియున్నదో అదే.

B. Der bestimmte Grund

నిర్ధారిత ఆధారము

a. Der formelle Grund

ప్రాకారక ఆధారము

1. ఆధారమన్నది **ఒక నిర్ధారిత** విషయసంచయమును కలిగి యుంటుంది. విషయసంచయం యొక్క నిర్ధారణ అన్నది నమూనాకి పునాది, నమూనా మధ్యవర్తనము నకు ప్రతిగా సాదా అవ్యవహితము. ఆధారము అన్నది ఏకత్వము, తనతోతాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడే ఏకత్వము. తద్వారా అది తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలుపబడుతుంది. అది ఈ తన-తో-తన నెగెటివిటీలో తాను ఒక్కటై ఉన్నది. (కానీ) ఈ ఏకత్వము పునాది లేక విషయసంచయము. ఈ విధంగా ఆధారసంబంధము యొక్క నిర్నిమిత్త ఐక్యత లేక ఆధారసంబంధము యొక్క పొజిటివ్ ఐక్యత ఇది . ఆధారసంబంధము యొక్క మధ్యవర్తితము కూడా ఇదే.

2

ఈ విషయసంచయములో ముందుగా, ఆధారము - ఆధారితముల పరస్పరప్రతి నిర్ధారణ మాయమై ఉన్నది. మధ్యవర్తిత్వము నెగెటివ్ ఐక్యత అయి ఉన్నది. ఆ నిర్నిమిత్త పునాదిగా నెగెటివ్ అవ్యవహిత నిర్ధారణే, తద్వారా ఆధారము ఒక నిర్ధారిత విషయసంచయము కలిగి యుంటుంది. కానీ నెగెటివ్ అన్నది నమూనా కి తన తో తనకి గల నెగెటివ్ సంబంధము. తిష్ఠితము ఒక వైపు తనను లుప్తము చేసుకుని తన ఆధారములోకి మరలుతుంది. ఆధారము, ఏదైతే వెసనీయమైన స్వతంత్రతనో, అది తనతోతాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడుతుంది, తనను తిష్ఠితము చేసుకుంటుంది. ఆధారము ఆధారితముల ఈ నెగెటివ్ మధ్యవర్తనము నమూనా యొక్క ప్రత్యేక మధ్యవర్తనము, అది ప్రాకారకమైన మధ్యవర్తనము. నమూనా యొక్క రెండు పార్శ్వాలూ ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి పరివర్తనము చెందుతుంది కాబట్టి , అవి తమను లుప్తితములుగా ఒక ఏకత్వములో ఉమ్మడిగా నిలుపుకుంటాయి. నమూనా రెండు పార్శ్వాలూ ఆ ఏకత్వమును తద్వారా పూర్వతిష్ఠితము కూడా చేస్తాయి.
కావున ఆ ఏకత్వము నిర్ధారిత విషయసంచయము, ప్రాకారక మధ్యవర్తనము దానితో

పాజిటివ్ మధ్యవర్తకముతో వలె దానిద్వారానే సంబంధపడుతుంది. అది రెండిటి 337 ఏకత్వము, అయితే ఏకత్వము భేదించిన పర్యంతము ,భేదితములలో ఒకటి అన్యముతో సంబంధితము, ఆ నిర్ధారిత విషయసంచయము నమూనాకి ఉనికి, అందలి పార్శ్వాలు ఒక్కొక్కటి మొత్తముగా ఉంటాయి .

3. నిర్ధారిత ఆధారము లో ఉన్నది ఇది. మొదలు నిర్ధారిత విషయసంచయము రెండు వైపుల పరిగణింపబడుతుంది. ఒక సారి ఆధారముగానూ, ఇంకొకసారి ఆధారితముగానూ తిష్ఠితమవుతుంది. నిర్ధారిత విషయసంచయము ఈ నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తము. ఆ విషయసంచయము రెండిటిలోనూ ఒకే నిర్ధారము. రెండవది ఆధారము నమూనా యొక్క తృటి మరియు ఆధారము ద్వారా తిష్ఠితమన్నట్లు (ఆధారితముగా) ఒక తృటి అయి ఉన్నది. నమూనా బట్టి ఇది వాటి ఏకత్వము. వాటిలో ఏది మొదటి నిర్ధారమన్నది నిర్నిమిత్తం. అది మొదలు ఆధారమై, దాని అన్యమైన తిష్ఠితములోకీ, అదే మొదలు తిష్ఠితమై ఆధారము లోకి పరివర్తన చెందుతుంది.

ఆధారితము,దానంత దానిని పరిగణిస్తే , తనను లుప్తం చేసుకునేది. అట్లు అది తనను ఒక వైపు తిష్ఠితం చేసుకుని దానితో పాటు ఆధారమును తిష్ఠితం చేస్తున్నది. ఆధారము కూడా ఇదే చలనము. అది తనను తిష్ఠించుకుని, తద్వారా ఒక దాని ఆధారము అవుతున్నది. అందులో అది తిష్ఠితము గానూ , ఆధారముగానూ ఉంటున్నది. ఒక ఆధారము ఉన్నది అంటే ఆపై తిష్ఠితము ఆధారమై ఉన్నది, దీనికి మారుగా ఆధారము తిష్ఠితమై ఉన్నది. మధ్యవర్తనము దీని నుండీ మొదలు కావచ్చు లేక అన్యము నుండీ ప్రారంభము కావచ్చును. ప్రతీ పార్శ్వమూ ఎంత ఆధారమో అంతగా తిష్ఠితము కూడా. ప్రతీదీ మొత్తం మధ్యవర్తనము లేక మొత్తము నమూనా. ఈ మొత్తము నమూనా అన్నది, ఆపై, తాము ఏకమైన నిర్ధారములు, ఆధారము మరియు ఆధారితము –

ఒక్కటైన ఆ నిర్ధారముల పునాది. నమూనా అదే ఏకత్వము, విషయసంచయము కూడా అదే ఏకత్వము. విషయసంచయము, నమూనా ఒకే ఏకత్వము.

4.

ఆధారము, ఆధారితముల ఏకత్వము వలన, విషయసంచయము బట్టి మరియు నమూనా బట్టి కూడా , ఆధారము సరిపోయినట్లున్నది, సంపుష్టముగా ఉన్నది (సంపుష్టము అన్నది ఈ సంబంధానికి పరిమితమై ఉన్నది). ఆధారితములో లేనిది

ఆధారములో లేదు, ఆధారములో లేనిది ఆధారితములో లేదు. ఆధారము గురించి 338
ప్రశ్నించి నపుడు అదే నిర్ధారమును, ఏదైతే విషయసంచయమో , దానినే రెండుగా పరిగణించడం అవుతున్నది. ఒకసారి తిష్ఠితము అన్న నమూనాలో , ఇంకొక సారి తన-లో-ప్రతిఫలించే డాజైన్ గా , వెసనీయత్వములో.

5

నిర్ధారిత ఆధారములో , ఆధారము ఆధారితమూ అన్నవి రెండూ మొత్తము నమూనా. వాటి విషయసంచయము ఒక నిర్ధారితము, కానీ అదే ఒకటే విషయసంచయము. కావున ఆధారము దాని రెండు వైపులా ఇంకా నిజంగా నిర్ధారింపబడలేదు. అది వేరు విషయసంచయము కలిగి లేదు. నిర్ధారణ ముందు సరళంగా ఉన్నది, ఒక పార్శ్వము ఇంకొక పార్శ్వంలో కి పరివర్తనం అయ్యే నిర్ధారణ కాదు. అది మొదలు నిర్ధారిత ఆధారము, తన శుద్ధ నమూనాలో , ప్రాకారక ఆధారముగా ఉన్నది. విషయసంచయము ఈ సరళ నిర్ధారణ కాబట్టి, తన యందే ఆధారసంబంధమన్న నమూనాను కలిగి లేదు. కావున ఆధారసంబంధము , తనతో తాను ఏకత్వము గల విషయసంచయము, నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తము , మరియు **నమూనా విషయసంచయమునకు బాహ్యము**.

నమూనా గా విషయసంచయము అన్యమై ఉన్నది

నిజమైన ఆధారము

1. ఆధారము యొక్క నిర్ధారణ అన్నది, ముందు చూపినట్లు, ఒక వైపు పునాది నిర్ధారణ లేక విషయసంచయాన్ని నిర్ధారించడం . ఇంకొకవైపు అది ఆధార-సంబంధములో అన్య-జైన్ ని నిర్ధారించడం. అనగా విషయసంచయములో భేదము మరియు నమూనాలో భేదము. విషయసంచయముపై ఆధార-ఆధారిత సంబంధము ఒక బాహ్య నమూనాగా వర్తిస్తుంది. విషయసంచయము ఈ నిర్ధారములపట్ల నిర్నిమిత్తము. నిజానికి రెండూ ఒకదానికొకటి బాహ్యములు కావు. ఎందుకంటే విషయసంచయము , **ఆధారితములో ఆధారము యొక్క స్వీయ-ఏకత్వం. ఆధారములో ఆధారితముల స్వీయ-ఏకత్వం**. తాను తిష్ఠితమని ఆధార-పార్శ్వము చూపినది. తాను ఆధారమని ఆధారిత-పార్శ్వము చూపినది. ఒక్కొక్కటి తన యందే మొత్తము యొక్క ఏకత్వాన్ని కలిగి యున్నది. దానితోపాటు అవి నమూనాకి చెందినవి , వాటి నిర్ధారిత భేదత్వమును కలిగి యున్నవి. ప్రతీదీ దాని నిర్ధారణలో మొత్తము యొక్క స్వీయ-ఏకత్వమును కలిగి యున్నది. కావున ప్రతీదీ అన్యమునకు ప్రతిగా **వేరే విషయసంచయమును** కలిగి యున్నది. విషయసంచయము వైపు నుండి చూస్తే , అది ఆధార-సంబంధము యొక్క ఏకత్వము కాబట్టి, అది ఈ నమూనా-భేదమును తన యందు వెసనీయముగా కలిగి యున్నది. కావున **ఆధారము , ఆధారితము కంటే వేరై** ఉన్నది.

(ఉదా:**అ** అక్షరము-లో **అ**-తో ఐక్యతలో నున్నది. ఆధారితము అక్షరము **అ**-లో అక్షరముతో ఐక్యతలో నున్నది. ఆధారము)

2. ఆధారము మరియు ఆధారితమూ విభిన్నమైన విషయసంచయము కలిగి యుండుట వలన , ఆధారసంబంధము కేవల ప్రాకారకము కానిదైనది. అనగా ఆధారసంబంధము కేవల ప్రాకారకము కాదు. ఆధారము లోకి మరలుట మరియు ఆధారములోనుండి తిష్ఠితము అగుట పునరోక్తి కాదు. ఆధారము వాస్తవమైనది. ఇక దేనిదైనా ఆధారము ఏది

అంటే అడిగినదానిది కాక అన్య-విషయసంచయ-నిర్ధారమును ఆధారముగా చూపమని అర్థం. 340

3. ఈ సంబంధము ఇంకనూ నిర్ధారణ పొందుతుంది. రెండు పార్శ్వములూ వేరు వేరు విషయసంచయము కలిగి యున్న పర్యంతము, అవి పరస్పరము నిర్నిమిత్తము. ప్రతీదీ ఒక అవ్యవహితము , తనకితాను ఏకత్వమైన నిర్ధారము. ఆపైన ఆధారము , ఆధారితముగా ఒకదానికొకటి సంబంధపడి యున్నాయి, ఆధారము అన్యములో తన తిష్ఠిత-జైన్లో వలె తన-లో-ప్రతిఫలితము. ఆధారము వైపున్న విషయసంచయము ఆధారితములో కూడా ఉన్నది.ఆధారితము , తిష్ఠితము-గా ఆధారములోనే తన స్వీయ-ఏకత్వము కలిగి యున్నది, తన ఉనికిని కలిగి యున్నది. ఆధారితము , ఆధారము యొక్క ఈ విషయసంచయమే గాక ఆధారితము తన స్వంత విషయసంచయము కూడా కలిగి యున్నది, అట్లు ఆధారితము **రెండు విషయసంచయముల ఐక్యతగా** నున్నది. భేదితములైన వాని ఐక్యతగా ఆధారితము వాటి నెగెటివ్ ఐక్యత అయి ఉన్నది. అయితా అవి పరస్పరము నిర్నిమిత్తములైన విషయసంచయనిర్ధారములు కాబట్టి , (సంబంధము) కేవలము వాటి ఖాళీ సంబంధము. అది తన యందు విషయసంచయ-రహిత సంబంధము, వాటి మధ్యవర్తనము కాదు. అది ఎట్వాస్ లేక ఒక **ఒకటి** , వాటిని బయటనుండి చేర్చినదిగా **ఎట్వాస్**.
(ఉదా:**అ** అక్షరము-లో **అ**-తో ఐక్యతలో నున్నది. ఆధారితము
అక్షరము **అ**-లో అక్షరముతో ఐక్యతలో నున్నది. ఆధారము)

3.

వాస్తవమైన ఆధార-సంబంధములో **ద్వంద్వము** ఉన్నది. ఒక పర్యాయము అది ఆధారము అన్న విషయసంచయనిర్ధారము. అందులో తిష్ఠిత-జైన్ లో తన-తో-తాను కొనసాగుతుంది. అది ఆధారము , ఆధారితముల సాదా ఏకత్వము. ఆధారితము , ఆధారమును పూర్తిగా తనలో కలిగి యుంటుంది. వాటి సంబంధము భేదరహితమైన వెసనీయమైన నిరంతరాయమైన ఘనత్వము అని చెప్పవచ్చు.

అయితే తిష్ఠితభవములో ఈ సాదా వెసన్ కి జతగూడేది ఇంకొకటి ఉన్నది. అది 341
వెసన్ రహితమైన నమూనాలో ఉంటుంది. **అది బాహ్యమైన** విషయసంచయ నిర్ధారములతో కూడినది.

అవి ఆధారమునుండి స్వేచ్ఛ గలిగినవి. అవి **అవ్యవహితమైన** బహుళ శాఖిన బహుళ తమము (die als solche vom Grunde frei und eine unmittelbare Mannigfaltigkeit sind) ఈ వెసన్ రహితమునకు ఆ వెసన్ , ఆధారము కాదు. ఆధారితములో నున్న రెండిటి సంబంధమునకు (వెసన్ మరియు వెసనేతర అవ్యవహితముల సంబంధమునకు) గూడా అది ఆధారము కాదు.

అది ఆధారితములోనే ఉండే పొసిటివ్ ఏకత్వము. అది ఎటువంటి నమూనాయుత బేధమును నిలుపదు aber sich darin in keinen Formunterschied setzt,. అది తనతో తానే సంబంధంలో ఉన్న విషయసంచయముగా , అధారితములో అది నిర్నిమిత్త పొసిటివ్ పునాది అవుతుంది. sich auf sich selbst beziehender Inhalt gleichgültige positive *Grundlage* ist. ఏదైనా ఒక దాంట్లో , అనగా ఎట్వస్ లో ఆధార-విషయసంచయము తో ఇటువంటి నిర్నిమిత్తమైన విషయ సంచయము ముడిపడి ఉంటుంది. కాని అది వెసన్ రహిత పార్శ్వముగాఉంటుంది.

ఇక్కడ ముఖ్యమైన విషయం **ఆధార-విషయసంచయం మరియు వెసన్ రహిత బహుళతమము ల మధ్య సంబంధము**. సంబంధితమైన నిర్ధారములు పరస్పరం అతీతమైన విషయసంచయములు కాబట్టి **వాటి మధ్య సంబంధము ఆధారము కాజాలదు**. ఒకటి వెసనీయమైన విషయసంచయము. ఇంకొకటి వెసన్ రహితము, తిష్ఠిత- విషయసంచయ నిర్ధారితము.

తన-తో-తాను సంబంధితమైన విషయసంచయములుగా ఉన్న ఈ రెండిటికీ నమూనా బాహ్యము. ఎట్వస్ యొక్క ఒకటి, ఏద్దైతే వాటి సంబంధమో, అది నమూనా సంబంధము కాదు. అది బాహ్య సంబంధము మాత్రమే. అది నిర్-వెసనమైన బహుళ-శాఖిన-విషయసంచయమును **తిష్ఠితముగా పొందినది కాదు**. కావున అది కూడా కేవలము **పునాది మాత్రమే**.

4.

ఆధారము తనను వాస్తవ ఆధారముగా నిర్ధారించుకున్నప్పుడు , విషయసంచయ-

విభిన్నతవలన చీలిపోతుంది. దాని వాస్తవస్థితి అయిన బాహ్య నిర్ధారములుగా. 342
ఇక్కడ రెండు సంబంధాలు ఉండేవి. ఒకటి **వెసనీయమైన విషయసంచయం**. అది ఆధారము ఆధారితముల సాదా **అవ్యవహిత ఏకత్వము**.
ఇంకొకటి బేధము గల విషయసంచయముల సంబంధము గా **ఎట్వాస్** dann *das Etwas* als die Beziehung des unterschiedenen Inhalts. ఇవి **రెండు వేరు పునాదులు**.

దీనితో , ఒకసారి వెసనీయముగానూ , ఇంకొకసారి తిష్ఠితముగాను అగుటవలన జరిగినదేమంటే , ఒకటే అయి స్వీయ ఏకత్వము గలిగిన ఆధారము అంతర్ధానము చెందినది.

ఆధార **సంబంధమే , బాహ్యము** అయినది.

5. కావున ఒక బాహ్యమైన ఆధారము , వేరు వేరు అయిన విషయసంచయములను సంధానిస్తున్నది మరియు నిర్ధారిస్తున్నది. ఏది ఆధారము ఏది దానిద్వారా తిష్ఠితము అన్నది నిర్ధారిస్తున్నది. ద్విపార్శ్వములు గల విషయసంచయమునందు ఈ నిర్ధారము లేదు.
నిజమైన ఆధారము అన్యముతో సంబంధములో నున్నది. ఒక వైపు విషయసంచయమునకు అన్య-విషయసంచయముతో గల సంబంధములో , ఇంకొకవైపు ఆధారసంబంధమునకు లేక నమూనాకు అన్యముతో అనగా **అవ్యవహితముతో** గల సంబంధములో నిజమైన సంబంధము ఉన్నది. ఆధారము తాను తిష్ఠితము చేయనట్టి అవ్యవహితముతో గల సంబంధములో ఉన్నది .

సంపూర్ణమైన ఆధారము

1

నిజమైన ఆధారములో , విషయసంచయము మరియు సంబంధముగా అధారము కేవలము **పునాదులతో** కూడినది మాత్రమే. విషయసంచయము తిష్ఠితమైనది కేవలము వెసనీయముగా - ఆధారముగా మాత్రమే. సంబంధము అన్నది ఆధారితమైనదాని **ఎట్వస్**. విభిన్న విషయసంచయములతో కూడిన అనిర్ధారిత మూలమైన ఎట్వస్. విభిన్న విషయసంచయముల సంధానము. ఈ సంధానము దానిదే అయిన స్వంత ప్రతిఫలనము కాదు. బాహ్యమైనది. కేవలము ఒక తిష్ఠితమైనది. ఆధారమన్నది నిజమైన ఆధారసంబంధము లుప్తమయ్యేదిగా ఆధారము. అది ఆధారితము లేక తిష్ఠిత-జైన్ వైపు అయి ఉంటుంది. తిష్ఠిత-జైన్ గా ఆధారము తన అధారము లోకి మరలుతున్నది. అది ఒక ఆధారితము, **ఇంకొక ఆధారము కల** ఆధారితము. అది నిజమైన ఆధారము తో ఆధారితముగా **ఒక్కటై** ఉన్నది. ఇది దీని నిర్ధారణకు దారితీస్తుంది. ఇక్కడ రెండు వైపులూ అదే విషయసంచయమును కలిగి యున్నాయి. ఎట్వస్ నందు రెండు విషయసంచయ-నిర్ధారములూ మరియు వాటి సంధానమూ కొత్త ఆధారములో తెలియవస్తున్నాయి. కానీ కొత్త ఆధారములో ఆ కేవలము తిష్ఠితమైన బాహ్య సంధానము లుప్తమైంది. కొత్త ఆధారము అట్లు తిష్ఠిత బాహ్య సంధానము యొక్క స్వీయ-అంతఃప్రతిఫలనముగా రెండు విషయసంచయనిర్ధారముల **నిరపేక్ష సంబంధమై**యున్నది.

నిజమైన ఆధారం స్వయంగా తన ఆధారం లోకి మరలి, ఆధారితము ఆధారముల ఏకత్వముగా నిలుపుకోవడంతో , తిరిగి ప్రాకారక ఆధారము పునస్థాపితమైనది der formelle Grund wieder her. ఏర్పడ్డ ఆధారసంబంధము **సంపూర్ణము**. (కొత్త) ఆధారసంబంధము ప్రాకారక ఆధారము ను, నిజమైన ఆధారమును కలిగి యున్నది. నిజమైన ఆధారములో , ఒక దాని ప్రతిగా ఒకటి అవ్యవహితములైన విషయసంచయ నిర్ధారముల ద్వారా మధ్యవర్తితమైనట్టిది ఈ ఆధారసంబంధము.

ఆధార సంబంధమును క్రిందివిధముగా ఇంకనూ నిర్దిష్టంగా నిర్ధారించవలసి ఉన్నది.

ముందు, ఎట్వ్స్ ఒక ఆధారమును కలిగి యున్నది. అది విషయసంచయనిర్ధారమును కలిగియున్నది, అదే ఆధారం.

రెండవ ఎట్వ్స్ అదే ఆధారముద్వారా తిష్ఠితముగా తన యందు కలిగియున్నది..

నిర్నిమిత్తమైన విషయసంచయము గా మొదటి ఎట్వ్స్ తనకు తానే ఆధారము కాదు , అన్యమైన ఎట్వ్స్ తనకు తానే దాని ఆధారితము కాదు.

ఈ ఆధార-ఆధారిత సంబంధము , ఈ సంబంధము లుప్తితము లేక తిష్ఠితమగునట్టి విషయసంచయ-అవ్యవహితత్వములో ఉన్నది.

ఆ సంబంధము నిజానికి ఇంకొక **అన్యము**లో తన ఆధారమును కలిగియున్నది hat als solche in einer *anderen* ihren Grund.

ఈ రెండవ సంబంధము నమూనాగా మాత్రమే బేధము కలది. మొదటి దాని లోని విషయసంచయమే కలది.

అనగా **రెండు విషయసంచయనిర్ధారములు** (ప్రతిఫలితము-అవ్యవహితము) మరియు వాటి **అవ్యవహిత సంధానము**.

సంధానింప బద్ధవి వేరు వేరు విషయసంచయములు.

పరస్పర నిర్నిమిత్త నిర్ధారములు.

వాటి సంబంధము నిజానికి వాటి నిరపేక్ష సంబంధము కాదు.

నిరపేక్ష సంబంధము అనగా , ఒక నిర్ధారము తిష్ఠిత-జైన్ లో స్వీయ ఏకత్వము కలది కాగా. రెండవది ఈ తిష్ఠిత-జైన్ గా దానితో ఒక్కటై ఉన్నట్లు కాదు.

అట్లుకాకుండా , ఒక ఎట్వ్స్ వాటిని (ప్రతిఫలితము-అవ్యవహితము) తనయందు కలిగి యున్నది. వాటిని ప్రతిఫలిత సంబంధములో కలిగిలేదు, అవ్యవహితసంబంధములో కలిగి యున్నది. అన్యమైన ఎట్వ్స్ లో సంధానముతో పోల్చగా , ఈ ఎట్వ్స్ లోనిది సాపేక్ష ఆధారం.

రెండు ఎట్వాస్ లు , విషయసంచయము యొక్క రెండు వేరు సంబంధములు
కలవి. అవి **నమూనాగా ఒకే ఆధారసంబంధములో** ఉన్నట్టివి Sie stehen in der identischen Grundbeziehung der Form. వాటి రెండిటి లోనూ **"మొత్తము" విషయ సంచయము అదే** sie sind ein und derselbe *ganze Inhalt*, అనగా రెండిటి లోనూ అదే - రెండు విషయసంచయనిర్ధారములు మరియు వాటి మధ్య సంబంధము. వాటి మధ్య బేధమల్లా ఈ సంబంధము యొక్క తరహా ఎటువంటిది అన్నదే. ఒక ఎట్వాస్ లో అది అవ్యవహితము , రెండవ ఎట్వాస్ లో అది తిష్ఠితము. కావున రెండూ **నమూనా ప్రకారము** ఒకటి ఆధారము , ఒకటి ఆధారితము అన్న బేధము కలవి అవుతాయి రెండు , ఈ ఆధారసంబంధము కేవలం ప్రాకారకమేగాక, నిజమైనది కూడా.

తాను వెల్లడైనట్లు , ప్రాకారకమైన ఆధారము నిజమైన ఆధారముగా పరివర్తనం చెందుచున్నదని తెలియుచున్నది. నమూనా యొక్క తృటులు తమలో తాము ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. అవి ఒక స్వతంత్రమైన విషయసంచయముగా ఉన్నాయి మరియు ఆధారసంబంధము తనదైనదిగా ఆధారముగాను , ఆధారితముగాను విషయసంచయమును కలిగి ఉంటుంది.
విషయసంచయము మొదలుప్రాకారక నమూనాగా ఉన్న ఆధారము యొక్క రెండు పార్శ్వముల **అవ్యవహిత ఏకత్వము** గా ఉన్నది. రెండూ ఒకే విషయసంచయాన్ని కలిగి ఉన్నాయి . అయితే అదియునూ తన యందే నమూనా ను కలిగి ఉన్నది. అట్లు విషయసంచయము ద్విగుణీకృతమై ఉన్నది. అదే విషయసంచయము ఆధారముగానూ, ఆధారితముగానూ వ్యవహరిస్తుంది.

రెండు ఎట్వాస్-ల రెండు విషయసంచయనిర్ధారములలో ఒకటి , వాటి ఉమ్మడి ఒకటిగా బయటనుండి పోల్చడం ద్వారా కాకుండా, వాటి ఏక మూలముగా , వాటి సంబంధము యొక్క పునాదిగా నిర్ధారమవుతున్నది. ఇంకొక విషయసంచయనిర్ధారమునకు ప్రతిగా అది వెసనీయముగానూ, ఆధారముగానూ రెండవది తిష్ఠితముగానూ నిర్ధారమవుతున్నది. రెండవ ఎట్వాస్ లోనిది తిష్ఠితముగా, ఆధారితసంబంధములో ఉన్నట్లు నిర్ధారమవుతున్నది. మొదటి ఎట్వాస్ ఆధార-సంబంధము. రెండవ విషయసంచయనిర్ధారము అవ్యవహితముగా ఉన్నది మరియు

మొదటి ఎట్వాస్ లో అంతర్వర్తితముగా మొదటిదానితో సంధానింపబడి
ఉన్నది. అన్య ఎట్వాస్ ఒకదానినే అంతర్వర్తితముగా కలిగి యుండగలదు. ఆ ఒకదానిలో అన్య ఎట్వాస్ మొదటి ఎట్వాస్ తో అవ్యవహితముగా ఏకమై ఉన్నది. అన్యము తనలో ఆ ఒకదానిని తిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది. తద్వారా మొదటి విషయసంచయనిర్ధారము అన్యమైన దాని ఆధారము. ఏమంటే విషయసంచయనిర్ధారము మొదటి ఎట్వాస్ లో మౌలికముగా అన్యములోని విషయసంచయనిర్ధారముతో సంధానింపబడి ఉన్నది కాబట్టి.

రెండవ ఎట్వాస్ లో విషయసంచయ- నిర్ధారముల యొక్క **ఆధారసంబంధము**, మొదటి-ఎట్వాస్ ద్వారా మొదటి -ఎట్వాస్ యందు గల అంతర్వర్తిత- -జైన్-అగుచున్న సంబంధము ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది durch die erste an sich seiende Beziehung des ersten Etwas *vermittelt*.

ఇందులో ఉన్న నిగమనము ఏమంటే, ఒక ఎట్వాస్ లో A, B తో అంతర్వర్తితముగా సంధానమై ఉంటే, రెండవ ఎట్వాస్ నకు A అవ్యవహితముగా చెందినదైతే , B కూడా దానికి చేరినదై ఉంటుంది. రెండవ ఎట్వాస్ లో ఈ రెండవ నిర్ధారము B మధ్యవర్తితమై ఉండుటయే గాక, అది తన అవ్యవహిత ఆధారము అగుటవలన, అది ప్రాథమికముగా మొదటి ఎట్వాస్ లో B తో ముడివడి ఉండుట వలన , మధ్యవర్తితమైతున్నది.

ఈ సంబంధమే , A లో ఆధారము (మధ్యవర్తితము-అవ్యవహితం ల మధ్యసంబంధము లేక **అన్యముతో సంబంధము** అన్నట్టిదీ ఆధారము). **ఈ మొత్తం** ఆధార సంబంధము , రెండవ ఎట్వాస్ లో తిష్ఠితముగా , అనగా ఆధారితముగా నిలుపబడ్డది.

3

1.నిజమైన అధారము, ఆధారము యొక్క తనకు బాహ్యమైన ప్రతిఫలనము అని తెలియనైనది *äußerliche Reflexion* des Grundes. ఆధారము యొక్క పూర్తి మధ్యవర్తనము , దాని తనతోతన **ఏకత్వాన్ని** పునస్థాపించడం అవుతుంది.

అయితే తద్వారా అది నిజమైన ఆధారము యొక్క బాహ్యత్వాన్ని కూడా పొందుతున్నది .ప్రాకారక ఆధారసంబంధము తన (ప్రాకారక ఆధారము) మరియు నిజ ఆధారముల ఐక్యతలో తనను తిష్ఠించుకునే ఆధారము, తనను లుప్తీకరించుకునే ఆధారమూ కూడా అయి ఉన్నది.

ఆధార సంబంధము **తన నెగేషన్ ద్వారా** తాను మధ్యవర్తితం అయితున్నది. 347

మొదలు ఆధారము, **ప్రాథమిక సంబంధముగా** అవ్యవహిత విషయసంచయ నిర్ధారముల సంబంధమై యున్నది.

ఆధారసంబంధము వెసనీయమైన నమూనాగా లుప్తమయ్యే వాటిని, తృటులుగా మాత్రమే ఉండేవాటిని పార్శ్వములుగా కలిగి యున్నది.
అవ్యవహితమైన నిర్ధారములను కలిగిన నమూనాగా ఆధారసంబంధము, "రెండూ అదే"అయిన ఏకత్వ సంబంధముగానే కాక, **వాటి నెగేషన్ ల** సంబంధముగా కూడా ఉన్నది . అందుచేత అది దాని-యందు-దానివలన ఆధారము కాదు.

లుప్తమయ్యే ఆధార-సంబంధముతో సంబంధముగా అది ఆధారము .

ఇక రెండవదేమంటే: అవ్యవహితము లేక లుప్తితసంబంధము , ఏదైతే ప్రాథమికములో మరియు తిష్ఠిత-సంబంధములో **అదే పునాది** అయి ఉన్నదో , అది నిజమైన ఆధారముగా తన-యందు-తన-వలన అధారము కాదు. అది ఆధారమై కలిగి యున్న ప్రాథమికమైన సంధానము వలన తిష్ఠితమైనది .

2.ఆధారసంబంధము దాని పూర్ణత్వములో పూర్వతిష్ఠితమైన ప్రతిఫలనము.

ప్రాకారక ఆధారము అవ్యవహిత- విషయసంచయ నిర్ధారమును పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది.

నిజమైన-ఆధారము నమూనాను (ఆధారము-తిష్ఠితము) పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది.

(ఆధార-ఆధారిత నమూనా ప్రకారం) ఆధారము , నమూనాగా **అవ్యవహిత-సంధానము**. అది అవ్యవహితము ఎలాగంటే , అది తనను తననుండి బహిర్గతం చేసుకుంటుంది, మరియు అవ్యవహితత్వాన్ని బహుశ పూర్వతిష్ఠితం చేసుకుని, తాను అందులో తనతోనే ఒక అన్యముతో వలె సంబంధపడుతుంది.
ఆధారము తనతోతాను అన్యముగా సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది. ఈ అవ్యవహితము విషయసంచయనిర్ధారము. సాదా ఆధారము యొక్క విషయసంచయనిర్ధారము. కాని అది , ఆధారముగా తననుండి తనను బహిర్గతం

చేసుకునేది. తన తో తాను ఒక అన్యముతో వలె సంబంధపడేది. కావున
మొత్తం **ఆధార సంబంధము నిబంధిత మధ్యవర్తిత్వము**గా తనను తాను నిర్ధారించుకున్నది. అనగా ఆధారసంబంధము ఉన్నదీ అంటే మధ్యవర్తనము ద్వారానే. మధ్యవర్తన నిబంధితమై ఉన్నది.

Note: ఆధార సంబంధమునకు - ప్రతిఫలనము పూర్వతిష్ఠితము.
నమూనా ఆధారమునకు అవ్యవహిత సంచయము పూర్వతిష్ఠితము
అవ్యవహిత సంచయమునకు - నమూనా పూర్వతిష్ఠితము

ఆధారము అవ్యవహిత సంధానము
అవ్యవహిత సంధానముగా తనను తననుండి బహిర్గతం చేసుకుంటుంది
అట్టి తన తోటే అన్యము వలె సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది.

C. Die Bedingung నిబంధన

a. Das relativ Unbedingte సాపేక్ష అనిబంధితము

1

1 . ఆధారము అవ్యవహితము. ఆధారితము మధ్యవర్తితము. కానీ ఆధారము తిష్ఠన ప్రతిఫలనము Aber er ist setzende Reflexion. ఆధారము తనను తిష్ఠితజైన్ గా చేసుకుంటున్నది. అది పూర్వతిష్ఠన-ప్రతిఫలనము. కావున ఆధారం తన తో తానుగా , అవ్యవహితముతో లుప్తితముగా సంబంధము
కలిగి యున్నది. తద్వారా ఆధారం స్వయంగా మధ్యవర్తితము అయితున్నది. ఈ మధ్యవర్తనము , అవ్యవహితమునుండి ఆధారమునకు
పురోగతి. ఇది బాహ్య ప్రతిఫలనము కాదు. అది వివరించినట్లు , ఆధారము యొక్క స్వంత క్రియనే. అదే , ఆధారసంబంధము. ఆధార సంబంధము ప్రతిఫలించుటలో తనకు-తాను-**ఒక్కటై** తనను **యదార్థము** చేసుకునే
ప్రతిఫలనము. వెసనీయముగా **యదార్థము** చేసుకునే ప్రతిఫలనము. అవ్యవహితము , దేనితోనైతే ఆధారము అది తన వెసనీయ తన పూర్వతిష్ఠితమని సంబంధపడుతుందో, ఇట్టి అవ్యవహితము "**నిబంధన**".

నిజమైన ఆధారము కలిగి యున్న నిర్ధారణ, ఆధారమునదే అయిన అన్య-జైన్.

2. కావున నిబంధన అన్నది మొదటిగా అవ్యవహితమైన బహుళశాఖిన బహుళతమమైన **డాజైన్** .

రెండవది, ఈ డాజైన్ ఒక అన్యముతో సంబంధము కలిగి యున్నది. ఆ అన్యము ఆధారము అన్నయేదో ఎట్వస్. ఈ డాజైన్ దృష్టిలో కాక ఇంకొక దృష్టిలో ఆధారము అవుతున్నది..
ఎందుకంటే ఈ **డాజైన్ స్వయానికి అవ్యవహితము** , ఆధారము లేనిది.

ఆధారం అన్న పై సంబంధము ప్రకారము అది **తిష్ఠితము**. అవ్యవహితమైన
డాజైన్ స్వయానా "నిబంధన" లేక షరతు కాకుండగా , అన్యమునకు నిబంధన అయి ఉన్నది.

అదేసమయములో అన్యమునకు నిబంధనగా అగుట వలన అది కేవలము తిష్ఠిత-జైన్ అయి ఉన్నది .

అది తిష్ఠితము అన్నది దాని అవ్యవహితత్వములో లుప్తమగుచున్నది.

ఇక డాజైన్ , నిబంధన అయి ఉండి తద్భిన్నంగా నిబంధన అగుట పట్ల అతీతము, నిర్నిమిత్తము అయి ఉన్నది .
మూడవదేమంటే అది ఆధారము యొక్క **పూర్వతిష్ఠితమై** ఉన్నది కావున నిబంధన అన్నది ఒక అవ్యవహితము.
ఈ నిర్ధారములో నిబంధన, ఆధారమన్న నమూనా-సంబంధము తనలోకి తాను మరలిన ఏకత్వము . అట్లు అది స్వయానా ఆధారము యొక్క **విషయసంచయమే** అవుతుంది.

కానీ నమూనా ప్రకారము ఆధారము ఒక్కటి (ఆధారము-ఆధారితము) అట్టి ఒక్కటైన ఆధారము యొక్కనిర్నిమిత్తమైన ఏకత్వమే విషయసంచయము.
నమూనా లేనిదే విషయసంచయం లేదు.
అయితే పూర్తి ఆధారములో విషయసంచయము, నమూనా నుండి వేరు పడుతుంది. పూర్తి-ఆధారము లో ఆధారసంబంధము , నమునా యొక్క ఏకత్వము నకు ప్రతిగా బాహ్యసంబంధము అవుతుంది.

విషయసంచయము అవ్యవహితత్వమును పొందుతుంది.

ఆధారసంబంధము తనకుతాను ఏకత్వం అయిన పర్యంతము నిబంధన విషయసంచయము అవుతుంది.

కానీ నిబంధన ఈ నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తము కావున అది అంతర్వర్తితముగానే ఆధార-విషయసంచయము . అది ఎటువంటిదంటే విషయసంచయము కావలసియున్నట్టిది. ఇందుమూలముగా ఆధారమునకు సామగ్రి అవుతున్నట్టిది.

నిబంధనగా తిష్ఠితమైనాక **డాజైన్** , తన నిర్నిమిత్త అవ్యవహితత్వమును
కోల్పోయి , అన్యమునకు చెందిన తృటిగా **రెండవ నిర్ధార తృటిని** పొందుతున్నది.

తన అవ్యవహితత్వము వలన ఈ సంబంధము పట్ల నిర్నిమిత్తత కలిగి యున్నది. కాని అది ఈ సంబంధములో ప్రవేశించడముతో , డాజైన్ ఆధారము యొక్క **అంతర్వర్తిత-జైన్** das *Ansichsein* des Grundes అవుతోంది. ఆ డాజైన్ ఆధారమునకు చెందిన **నిర్నిబంధితము** . డాజైన్ నిబంధన కావడానికి , ఆధారము దాని పూర్వతిష్ఠితము , కావున డాజైన్ తానే నిబంధితము . కానీ నిబంధితమన్న నిర్ధారము డాజైన్ కు బాహ్యము.

2

ఎట్వాస్ తన నిబంధన వలన "ఉన్నది" కాదు . ఎట్వాస్ నిబంధన దాని ఆధారము కాదు. ఎట్వాస్ ఆధారము నకు వలసిన అవ్యవహితత్వము , ఎట్వాస్ ఆధారమునకు నిబంధనారహిత అవ్యవహితత్వ తృటి. కానీ తనతో తాను నెగెటివ్ గా సంబంధము కలిగి , తనను తిష్ఠిత జైన్ చేసుకునే **చలనము గానీ** , తిష్ఠనము కానీ ఆ ఎట్వాస్ ది కాదు.

కాబట్టి నిబంధన **ఆధారసంబంధమునకు ప్రతిగా** నిలుస్తుంది.

ఎట్వాస్ , తన యందలి నిబంధనకు బయట ఆధారమును కూడా కలిగి యున్నది. ఈ ఆధారము ప్రతిఫలనము యొక్క **ఖాళీ** చలనము Dieser ist die leere Bewegung der Reflexion. ఎందుకంటే ఈ ప్రతిఫలనము అవ్యవహితత్వమును పూర్వతిష్ఠితము గా తనకు బయట కలిగియున్నది. కానీ ఇదే మొత్తం నమూనా అయి ఉన్నది, స్వతంత్రంగా మధ్యవర్తిత్తమైనదై ఉన్నది. నిబంధన దాని ఆధారము కాదు కావున. ఈ మధ్యవర్తకము తనతోతాను తిష్ఠనముగా సంబంధపడుతున్నది కాబట్టి, ఈ వైపుబట్టి అది అవ్యవహితమూ, **నిర్-నిబంధితమూ** అనవచ్చు.
అది తనను పూర్వతిష్ఠితము చేసుకుంటుంది, కానీ తనను నిజం చేసుకున్నట్లుగా లేక తిష్ఠనాన్ని లుప్తంచేసుకున్నట్లుగా ఉంటుంది ఆ పూర్వతిష్ఠనం. ఆధారము , తన నిర్ధారము ప్రకారమైతే , తన-యందు-తన-

వలననే. ఆధారసంబంధము స్వతంత్ర స్వీయసంబంధము అయిన
పర్యంతము , ప్రతిఫలనము యొక్క ఏకత్వము తనయందే
కలిగియున్నంత పర్యంతము , అది తనదే అయిన స్వంత
విషయసంచయమును కలిగి యుంటుంది. ఇది నిబంధనకు చెందిన
విషయసంచయమునకు ప్రతిగా విషయసంచయము. అది ఆధారమునకు చెందిన
విషయసంచయము మరియు అది వెసనీయముగా
నమూనీకరించబడినది wesentlich formiert.

నిబంధనకు చెందిన విషయసంచయము తద్భిన్నముగా అవ్యవహితమైన
సామగ్రి. ఇది ఆధారసంబంధమునకు బాహ్యమైనది. కానీ ఆధారసంబంధము,
అవ్యవహిత పదార్థమైన నిబంధనకు అంతర్వర్తితము. దానికి ఆధారముతో
సంబంధము **ఎంత బాహ్యమో , అంతగా** అది
ఆధారము యొక్క **అంతర్వర్తిత జైన్** Ansichsein కూడా అవుతున్నది. నిబంధన -
ఆధారనిర్ధారము యొక్క విషయసంచయముతో సంబంధము
లేని స్వతంత్ర విషయసంచయము కలిసినదీ, ఆధారము లోకి ప్రవేశించి ,
దానితో కూడి యుండి , దాని సామగ్రి దాని తృటీ కావలసినదీ .

3

మొత్తానికి చెందిన రెండు పార్శ్వాలు , ఆధారము మరియు నిబంధన . ఇవి ఒకవైపు
పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు , పరస్పరం నిర్-నిబంధితములు.

ఒకటి సంబంధము లేనిది. ఏ సంబంధము నకు అది నిబంధనో , ఆ
సంబంధముతో సంబంధము లేనిది మరియు బాహ్యమైనది . ఇంకొకటి
సంబంధము లేక నమూనా. ఆ నమూనాకు నిబంధన అయినట్టి నిర్ధారిత డాజైన్,
సామగ్రిగా మాత్రమే ఉన్నది. అట్టిది జడము (Passives). జడముగా దాని నమూనా దాని
యందే దాని కదేగా ఉన్నా, అది వెసన్
రహితము. ఇంకా ముందుకు పోతే , పై రెండూ మధ్యవర్తితములు.

నిబంధన ఆధారము యొక్క అంతర్వర్తిత జైన్ Die Bedingung ist das
Ansichsein des Grundes.

నిబంధన , ఎంతగా ఆధార సంబంధము యొక్క వెసనీయ తృటి అంటే
నిబంధన, ఆధారసంబంధము యొక్క సాదా స్వీయ ఏకత్వము అవుతుంది.

కానీ ఆధారసంబంధము లుప్తమైనదై. ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ కేవలము తిష్ఠితమైనదిగా . అవ్యవహిత డాజైన్ , తను ఆధారమునకు నిబంధన కావడం పట్ల పట్టకుండా ఉన్నట్టిది. అయితే నిబంధన , ఆధారమును అంతర్వర్తిత-జైన్ గా కలిగి యుండుట వలన, **<u>నిబంధన మధ్యవర్తిత పార్శ్వమును పొందుచున్నది</u>**.

అదే విధముగా ఆధారసంబంధము కూడా తన స్వతంత్రతలో ఒక పూర్వతిష్ఠితమును కలిగి యున్నది. తన అంతర్వర్తిత-జైన్ ను తనకు బయటకలిగి యున్నది ihr Ansichsein außer sich.

ఈ విధముగా **వైరుధ్యము** యొక్క రెండు వైపులా ఒక్కొక్కటి ఇలా ఉన్నది . పరస్పర నిర్నిమిత్తమైన అవ్యవహితత్వము. మరియు వెసనీయమైన మధ్యవర్తిత్వము. ఈ రెండూ **ఒకే సంబంధములో**.
ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే ఒక్కొక్క వైపు స్వతంత్రమైన ఉనికి గా ఉండడమూ , ఆ ఉనికి నిర్ధారము యొక్క కేవల తృటి మాత్రమే కావడమూ వైరుధ్యము.

b. Das absolute Unbedingte

నిరపేక్ష- నిర్-నిబంధితము

1.రెండు సాపేక్షముగా నిర్నిబంధితములూ ముందు ఒకదానిలో ఒకటి ప్రతిబింబిస్తున్నాయి.

నిబంధన అవ్యవహితము-గా, ఆధారం అన్న -నమూనా సంబంధములో ఉండి .

ఆధారము , అవ్యవహిత డాజైన్ లో తనదైన తిష్ఠిత-జైన్ అయిఉండి.
అన్యములో ఇలాగ ప్రతిబింబించుటే గాక , ఆధారము , నిబంధన అన్నవి ఒక్కొక్కటి స్వతంత్రమై. ఒక్కొక్కటి తన స్వంత విషయసంచయము కలిగి యున్నవి.

2. మొదలు నిబంధన అన్నది అవ్యవహిత డాజైన్. దాని నమూనాకు రెండు తృటులున్నాయి. ఒక తృటి **తిష్ఠిత-జైన్** *Gesetztsein*, దాని ప్రకారము నిబంధన ఆధారము యొక్క తృటియు , సామగ్రియునూ అయి ఉన్నది.

రెండవ తృటి **అంతర్వర్తిత-జైన్** *Ansichsein*,. అంతర్వర్తిత-జైన్ గా నిబంధన, ఆధారము యొక్క వెసనత్వం (రెండు ఒక్కటగుట) లేక ఆధారము సాదా గా తనలో తాను ప్రతిఫలించుట .

నమూనా యొక్క రెండు తృటులూ అవ్యవహిత డాజైన్ కి బాహ్యము. ఏమంటే డాజైన్ , లుప్తమైన ఆధార-సంబంధము. కానీ మొదలు డాజైన్ తన యందు తాను ఏమిటి అంటే , తన అవ్యవహితత్వములో ఆధారమును లుప్తీకరించి నశించేది . (zugrunde zu gehen) జైన్ అన్నది స్థూలముగా వెసన్ “అగుచుండునది ” das *Werden* zum Wesen.

దాని నైజం తనను - తిష్ఠితముగా, ఏకత్వముగా , ఏ ఏకత్వము నెగేషన్ ద్వారా అవ్యవహితం అగునో , అట్టి ఏకత్వమును చేసుకొనుట .
కావున నమూనా-నిర్ధారములు తిష్ఠిత-జైన్ మరియు స్వీయ-ఏకత్వమైన అంతర్వర్తిత-జైన్- ఇవి నమూనా . నమూనా,దేనిద్వారా అవ్యవహిత డాజైన్ నిబంధనో,ఆ నమూనా నిర్ధారములు డాజైన్ కు బయటలేవు, స్వయంగా డాజైనే ఈ ప్రతిఫలనమై ఉన్నది (తిష్ఠిత-జైన్ > అంతర్వర్తిత-జైన్).

ఇక రెండవది : నిబంధన అన్నది జైన్ , తిష్ఠితము కూడా అయిన జైన్ .
ఆ తిష్ఠనము వెసనీయముగా తృటియై. అనగా నిబంధన ఒక అన్యము (అన్యతృటి).అదే సమయములో అంతర్వర్తితభవము, అన్యము యొక్క అంతర్వర్తితము Ansichsein
gleichfalls eines Anderen ,
అది **అంతర్వర్తితము** అయ్యేది కేవలము తన నెగేషన్ ద్వారా, అనగా అధారము ద్వారా, నిబంధన స్వీయ లుప్తనము ద్వారా, అనగా పూర్వతిష్ఠితమైన ప్రతిఫలనము ద్వారా.
జైన్ కి చెందిన అంతర్వర్తిత-జైన్ అట్లు తిష్ఠితము మాత్రమే
ఈ నిబంధన అన్న అంతర్వర్తిత-జైన్ నకు రెండు పార్శ్వములున్నవి. ఒకటి ఆధారము అన్న వెసనత్వముగా. రెండు దాని డాజైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము గా రెండు పార్శ్వములు . రెండూ ఒకటే అయి ఉండాలి. డాజైన్ అవ్యవహితము. కానీ అవ్యవహితత్వము వెసనీయముగా మధ్యవర్తితము. తనను తానే లుప్తము చేసుకునే ఆధారము ద్వారా మధ్యవర్తితము.

మధ్యవర్తనము తనను లుప్తముచేసుకోవడం ద్వారా మధ్యవర్తితం అవుతున్న అవ్యవహితత్వము , దానితో పాటు ఆధారము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ అయి ఉన్నది, అది ఆధారము ప్రతిగా నిర్-నిబంధితము. తాను నిర్-నిబంధితము అవుతూ ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ దానితోపాటు కేవలము తృటి లేక తిష్ఠిత-జైన్, అనగా అది మధ్యవర్తితము.-నిబంధన ఆధారసంబంధము యొక్క పూర్తి నమూనా. అది ఆధారసంబంధమును పూర్వతిష్ఠనముగా కలిగిన అంతర్వర్తితజైన్ vorausgesetzte Ansichsein derselben. కాని అట్లు అది తిష్ఠిత-జైన్ . నిబంధన యొక్క అవ్యవహితత్వము ఇలాగ , ఏమంటే తనను తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలుపుట మరియు అట్లు తనను తననుండి బహిష్కరించుకొనుట.

అట్లు నిబంధన యొక్కఅవ్యవహితత్వము తను నశించి , తాను ఆధారము కాబట్టి , ఆధారముగా తనను తిష్ఠిత-జైన్ గా చేసుకుంటుంది, ఆధారితముగా చేసుకుంటుంది. ఆధారము , ఆధారితము రెండూ ఒకటే.

నిబంధిత ఆధారము నందు అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్నది , దాని అన్యము నిబంధనలో ప్రతిఫలించుట మాత్రమే కాదు.

అది (నిబంధిత ఆధారము) స్వతంత్రము. స్వతంత్రము అనగా అది తిష్ఠనము యొక్క తనతోతాను సంబంధపడే ప్రతిఫలనము. తనకు తాను ఒక్కటైనది , ఏకత్వమైనది.

తన యందే తన అంతర్వర్తిత జైన్ , తన విషయసంచయము కలది. వీటితో పాటు అది ప్రతిఫలనము పూర్వతిష్ఠితముగా కలట్టిది. తనతోతాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడుతుంది . తన అంతర్వర్తిత-జైన్ ను తన అన్యముగా తనకెదురుగా కలిగినది.

<u>నిబంధన , తన అంతర్వర్తిత-జైన్ తృటి మూలముగానూ , అవ్యవహిత డాజైన్ తృటిగానూ , ఇట్లు రెండు విధములా తనస్వంతదే అయిన ఆధారసంబంధమన్న తృటి అయి ఉన్నది </u>ist das eigene Moment der Grundbeziehung .

అవ్యవహిత డాజైన్ తన ఆధారము ద్వారానే మౌలికముగా "ఉన్నది". అది ఆధారము యొక్క తృటి , పూర్వతిష్ఠనముగా. ఆధారము కూడా దీనివలన "మొత్తము" అవుతున్నది.

4

దీనంతటి వలన **ఒకే** మొత్తముగా నమూనా ఉన్నది. **ఒకే** మొత్తముగా విషయసంచయము ఉన్నది.

ఏమంటే నిబంధన యొక్క తనదైన విషయసంచయము వెసనీయమైన సంచయము మాత్రమే. నమూనాగా స్వీయ ప్రతిఫలనము యొక్క ఏకత్వము అయిన పర్యంతము, అవ్యవహిత డాజైన్ తనయందే ఆధారసంబంధమును కలిగియున్న పర్యంతము నిబంధన యందున్న స్వంత విషయసంచయము , వెసనీయ సంచయము మాత్రమే.

పైగా ఇది నిబంధన ఎలా అయితుందంటే కేవలం పూర్వతిష్ఠితంగా

ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలనము ద్వారా. నిబంధన ఆధారప్రతిఫలనము
యొక్క ఏకత్వమై ఉన్నది. అనగా ఆధారప్రతిఫలనము యొక్క విషయసంచయం, నిబంధన అయి ఉన్నది.. (మొదటి దశలో)ఇదే విషయ సంచయానికి ప్రతిగా ఆధారము నిలుపుట జరిగింది.

డాజైన్ అన్నది ఆధార సంబంధమునకు వలసిన నమూనారహిత సామగ్రి కాదు. డాజైన్ తన యందే ఈ నమూనాను కలిగి యున్నది. అట్లది నమూనా యుక్త పదార్థము formierte Materie . నమూనా తో ఏకమై అది విషయసంచయము, నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తముగా కూడా అది
విషయసంచయము .

చివరకు అదే విషయసంచయము ఆధారమును(నమూనాసంబంధము) కలిగి యున్నట్టిది. అదే నమూనాసంబంధము తాను ఒక్కటిగా , అది విషయసంచయము.

5

మొత్తానికి చెందిన రెండు పార్శ్వాలూ , నిబంధన మరియు ఆధారము అన్నవి **ఒకే** వెసనీయమైన ఏకత్వము. నమూనాగానూ , విషయసంచయముగానూ రెండూ ఒకే వెసనీయ ఏకత్వము. అవి ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి పరివర్తనం చెందుతాయి. అవి ప్రతిఫలనము కాబట్టి లుప్తితములుగా తిష్ఠితములవుతాయి. ఈ నెగేషన్ సంబంధము మూలముగా , **ఒకటి ఇంకొకదానిని పూర్వతిష్ఠితంగా** కలిగి యుంటుంది. ఇది రెండిటికీ **ఒకే** ప్రతిఫలనము అగుట వలన. కావున రెండిటి పూర్వతిష్ఠితములు కూడా ఒకటే. వాటి పరస్పరత్వము ఏమంటే , వాటి ఉనికిగా **ఒక్కటై** , వాటి పునాదిగా ఒక్కటై పూర్వతిష్ఠనము అగుట అని అర్థము.

ఈ రెండిటి విషయసంచయము , మరియు నమూనా ఏకత్వమూ , నిజమైన నిర్-నిబంధితము. ఇది అంతర్వర్తితముగా " సంగతి" ist das *wahrhaft Unbedingte*; *die Sache an sich selbst*..
ముందు వివరించినట్లు నిబంధన అన్నది సాపేక్షముగా నిర్నిబంధితము. ఎవరైనా నిబంధితమునకు ఇంకొక నిబంధన ఏమిటి అని అడుగుతారు. ఇది గొలుసు కట్టుగా నిబంధనకు నిబంధనగా **అనంతముగా**

కొనసాగుతుంది. ఎందుకు ఒక నిబంధనకున్న ఇంకొక నిబంధన ఏమిటని అడగడం జరుగుతోంది ? ఎందుకంటే నిబంధన ఏదో ఒక పరిమితమైన డాజైన్ కాబట్టి Weil sie irgendein endliches Dasein ist.

ఇట్లు **ఒక నిబంధనకు ఇంకొక నిబంధన మొదటి దాని సంగ్రాహ్యమునకు బాహ్యము**.

నిబంధనే అసలు నిబంధితము ఎందుకంటే, అది తిష్ఠిత- అంతర్వర్తిత- జైన్ Ansichsein కాబట్టి. అనగా తన యందు జైన్ ను(ఆధారమును) అంతర్వర్తితముగా కలిగి యున్నది కాబట్టి. వెరసి నిబంధన నిరపేక్ష అనిబంధితములో లుప్తమవుతున్నది.

6

నిరపేక్ష అనిబంధితము తన యందు రెండు వైపులనూ రెండు తృటులుగా కలిగి యున్నది, నిబంధన మరియు ఆధారము. అట్లది "ఒక్కటి" లోకి విరమించినది. అవి (ఒకటిలో) రెండూ కలిసి నమూనా లేక రెండూ కలిసి తిష్ఠిత-జైన్ అవుతున్నాయి. "నిర్-నిబంధిత సంగతి" రెండిటి నిబంధన. కానీ నిరపేక్షమైనది. అదే నిబంధన , అదే ఆధారము అయినట్టిది.

ఆధారముగా అది నెగెటివ్ ఐక్యత. అది తనను రెండు తృటులులో వెలువరించుకుంటోంది . మొదలుగా ఆధారసంబంధము లుప్తమై , అవ్యవహితమైన-అనైక్యమైన-బాహ్యమైన-బహుళశాఖిన బహుళత్వం అన్న రూపములో (*erstens* in die Gestalt der aufgehoben Grundbeziehung, einer unmittelbaren, einheitslosen, sich selbst äußerlichen Mannigfaltigkeit). అది ఆధారముతో, తన అన్యముగా సంబంధము కలిగి యుంటుంది. ఆ ఆధారమునకు అంతర్వర్తిత-జైన్ కూడా అవుతుంది.

రెండు అంతర్గతముగా సాదా నమూనా రూపములో. అదే ఆధారము. తనతో కలిసి ఏకత్వముగా ఉన్న అవ్యవహితము తో , అన్యముతో వలె సంబంధము కలిగి యున్నది. దానినే నిబంధనగా కలిగి యున్నది. నిబంధన , ఆధారము యొక్క అంతర్వర్తితము , తృటిగా నిర్ధారింపబడ్డది (పైన).

ఈ రెండు పార్శ్వాలూ , "మొత్తాని"ని పూర్వవిచారితముగా తిష్ఠించి యున్నాయి.

మొత్తము , వాటి తిష్ఠితమే. కానీ అవి ఎలాగైతే మొత్తాన్ని పూర్వతిష్ఠితముగా
తిష్ఠించినవో, మొత్తం కూడా వాటిని తిష్ఠించినది .
ఆ మొత్తము వాటి ద్వారా నిబంధితమైనట్టు పైకి అనిపిస్తుంది.
సంగతి **Sache** , దాని నిబంధన నుండి, దాని ఆధారము నుండి
ఉద్భవించినట్టు అనిపిస్తుంది.

అయితే ఈ రెండు పార్శ్వాలూ ఒకటే అని చూపడం జరిగింది. దానితో నిబంధన, ఆధారముల సంబంధము అంతరించింది . అది ఒక **ఛాయ**
అన్న స్థాయికి తగ్గిపోయింది. తిష్ఠనము , పూర్వతిష్ఠనము అనేటివి నిరపేక్ష నిర్-నిబంధితము యొక్క **చలనమే** . ఈ చలనము లో పైని ప్రతిబింబము Scheine లుప్తమవుతుంది. "**సంగతి**" యొక్క స్వయంక్రియ das Tun der Sache ఏమిటంటే , తనను నిబంధితము చేసుకోవడమూ, ఆ నిబంధనలను
ఆధారముగా ఎదురుగా నిలబెట్టడమూ. నిబంధనలనీ , ఆధారమనీ సంగతి లో ఉన్న సంబంధము , సంగతి **తనలోపల** ప్రతిబింబించుటయే. వాటితో దాని సంబంధము , అది తనతోతాను కలిసిపోవుటయే .

c. Hervorgang der Sache in die Existenz

సంగతి నుండి అస్తిత్వము

1

నిరపేక్ష నిర్-నిబంధితము అన్నది నిరపేక్షము , తన నిబంధన ఆధారము తో ఒక్కటయిన నిరపేక్షము. అది అవ్యవహితమైన "సంగతి". నిజమైన వెసన్ పూరితం.

ఆధారమై , సంగతి , తనతోతాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడుతుంది, తనను తిష్ఠిత-జైన్ చేసుకుంటుంది. ఆ తిష్ఠిత-జైన్ సంపూర్ణమైన ప్రతిఫలమును తన పార్శ్వములలో కలిగి యున్న తిష్ఠిత-జైన్. ఆ పార్శ్వములలో రెండువైపుల అదే అయి ఉన్న ఏకత్వమైన నమూనా-సంబంధముగా ఉన్నది. ఇట్టిదే దాని సంగ్రాహ్యము కూడా. దాని సంగ్రాహ్యములో తెలియవచ్చినటుల తనతోతాను ఒక్కటి అయిన నమూనా సంబంధము.

ఈ తిష్ఠిత-జైన్ **ముందుగా** లుప్తిత-ఆధారము. సంగతి ప్రతిఫలనములేని అవ్యవహితము. అనగా నిబంధన అన్న పార్శ్వము. ఇది సంగతికిచెందిన నిర్ధారముల **మొత్తము**. ఇది సంగతే, కానీ జైన్ యొక్క బాహ్యాత్వములో వెలివడ్డది. ఇది పునరుద్ధరించిన జైన్ వలయం. వెసెన్ తన-లో-తన ప్రతిఫలనం యొక్క ఐక్యతని నిబంధనల అవ్యవహితత్వముగా వెలువరిస్తుంది. కాని ఆ అవ్యవహితత్వానికి ఇప్పుడు ఒక **నిబంధించే** పూర్వతిష్ఠనము అన్న నిర్ధారము ఉన్నది. అది వెసనీయముగా సంగతి యొక్క ఒక పార్శ్వము మాత్రమే. నిబంధనలు నమూనా-రహిత జైన్ అన్న నమూనాలో నిర్-నిబంధితములు కావున , అవి సంగతి యొక్క మొత్తము విషయసంచయమై ఉన్నవి. యదాతథంగా సంగతిలో విషయసంచయ-నిర్ధారములుగా కాక ఈ నమూనా వలన(జైన్ అన్న నమూనా)అన్య రూపాన్ని కలిగియున్నాయి. ఎట్లంటే నిబంధనలు ఐక్యత-లేని బహుళశాఖీన బహుళత్వముగా దర్శితమవుతాయి. వెసన్-బాహ్యామైన స్థితులూ, ఇతర స్థితులతో కలగలిసి ఉన్నవై , ఈ ఫలానా **నిర్ధారిత** సంగతి యొక్క నిబంధనలన్నట్లుగా కాకుండా అటువంటి డాజైన్ కక్ష్యకి చెందినవి కాకుండా ఉన్నాయి .

పరిమితి లేని నిరపేక్ష సంగతి అన్నదానికి **జైన్ పరిథే నిబంధన** .

తన లోకి మరలిన ఆధారము అట్టి దానిని **మొదటి** అవ్యవహితత్వముగా నిలుపుతుంది, అది దానితో తన నిర్-నిబంధితమని సంబంధపడుతుంది..

లుప్తమైన ప్రతిఫలనముగా ఈ అవ్యవహితత్వము, జైన్ యొక్క అంశాల **ప్రతిఫలనము** అవుతుంది .

జైన్ యొక్క అంశాలు **అన్నీ కలిసి ఒక మొత్తానికి** అభివృద్ధి అవుతాయి .
జైన్ యొక్క నిర్ధారణగా **నమూనా ప్రవర్ధనమానమవుతుంటుంది** .
కావున జైన్ నిర్ధారణ బహుళశాఖినముగా దర్శితమవుతుంది. ప్రతిఫలన నిర్ధారము నకు విభిన్నముగా ఉంటుందీ (జైన్ అంశాల మొత్తము). ఆ మొత్తము యొక్క విషయసంచయము , (మొత్తము అన్న) ప్రతిఫలన నిర్ధారము పట్ల అతీతము.

నిర్-వెసనీయాన్ని, ఏ నిర్-వెసనీయం జైన్ పరిధి తన యందు కలిగి యున్నదో దానిని తొలగించుట అవ్యవహితత్వము యొక్క నిర్ధారణ, నమూనా-ఐక్యత ఏ అవ్యవహితత్వములో దాగి ఉన్నదో, ఆ అవ్యవహితత్వమును నిర్ధారణతో తొలగించుట. నమూనా ఐక్యత , జైన్ సంబంధముగా, మొదలు "**పరిణమించుట లేక అగుట**" . ఒక జైన్ నిర్ధారణ నుండి ఇంకొక జైన్ నిర్ధారణకు పరిణమించుట . ఇంకా ముందుకు వెళితే **జైన్ యొక్క పరివర్తనము , వెసన్ గా మారుట** అవుతుంది. అది ఆధారములోనికి మరలుటకు దారితీస్తుంది.

నిబంధనలు డాజైన్ గా కూడితే, అది ఏ అన్యముద్వారానో నిబంధనగా నిర్ధారించబడదు, సరంజామాగా ఉపయోగించబడదు. అది తన-ద్వారానే తనను అన్యము యొక్క తృటిని చేసుకుంటుంది. దాని పరిణామము ఏదో నిజమైన మొదటిదాని నుండి అవ్యవహితమునుండి ప్రారంభము కాదు. దాని అవ్యవహితత్వము కేవలము పూర్వతిష్ఠితము. పరివర్తనము లేక అగుట అన్న చలనము ప్రతిఫలన-కృత క్రియనే. కావున డాజైన్ యొక్క సత్యము నిబంధన అగుట. డాజైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము అన్నది ఆధార-సంబంధముగా ప్రతిఫలించుట ద్వారానే. ఆ ప్రతిఫలనములో అవ్యవహితము తనను లుప్తితముగా తిష్ఠించుచున్నది. అవ్యవహితత్వము (ప్రారంభ అవ్యవహితత్వము) , పరివర్తనము అన్నవి నిర్-నిబంధితమునకు చెందిన ప్రతిబింబములు మాత్రములే. ఇట్టి నిర్-నిబంధితము తనను పూర్వతిష్ఠితము చేసుకుని, అట్లు చేసుకొనుటలో తన నమూనాను పొందటములో, **జైన్ అవ్యవహితత్వము** వెసనీయముగా **నమూనా యొక్క తృటి మాత్రమే** అని తెలియవస్తున్నది. (జైన్, నిర్-నిబంధిత సంగతి ఒకే నమూనా తృటులు)

నిర్-నిబంధితమునకు సంబంధించి **ప్రతిబింబాల** ఇంకొక పార్శ్వం , ఆధారసంబంధము. ఇది నమూనాగా నిర్ధారింపబడేది. నిబంధనల యొక్క , విషయసంచయము యొక్క అవ్యవహితత్వానికి ప్రతిగా నమూనాగా నిర్ధారింపబడేది. కానీ ఇది నిరపేక్ష సంగతి (absoluten Sache) సిద్ధించినప్పుడు, దాని నమూనా. అనగా నమూనా యొక్క తన-తో-తన సంపూర్ణ ఐక్యత సిద్ధించినప్పుడు. ఇది విషయసంచయాన్ని తనయందే కలిగి యున్నది .

నమూనాకి ఐక్యత సిద్ధించిన తరువాత , **విషయసంచయం** దాని యందే . అయితే అది నిబంధన అని నిర్ధారించనైనది కావున , ఈ తిష్ఠనములో దాని వివిధత్వం, విభిన్నతా రద్దు అయినది. అది కేవలము సంగతి యొక్క తృటి అయినది . ఇందుకు తారుమారుగా వెసన్-రహిత నమూనాగా ఈ తన-తో-తన ఏకత్వములో తాను ఉనికిగా అవ్యవహితత్వాన్ని పొందుతుంది.

అధారము యొక్క ప్రతిఫలనము నిబంధనల అవ్యవహితత్వాన్ని లుప్తంచేస్తుంది . సంగతి యొక్క ఐక్యతలో వాటిని తృటిగా సంబంధీకరిస్తుంది. కానీ నిబంధనలు నిర్-నిబంధిత సంగతి ద్వారా పూర్వతిష్ఠితములైనవి. కావున అంతటితో అవి తమ తిష్ఠనమును లుప్తముచేసుకుంటాయి. వాటి తిష్ఠనము వాటిని అవ్యవహితము చేస్తుంది, పరివర్తనమునకు దారి తీస్తుంది .

రెండూ(నిబంధనల చలనము , ఆధారము) **ఒకటై** ఐక్యతలో ఉన్నాయి. నిబంధనలు తమయందు తామే చలించు చలనము- ఆ చలనము (అవ్యవహితము) మారుట అగుచున్నది , ఆధారములోకి మరలుట , ఆధారము యొక్క తిష్ఠనము అగుచున్నది. కానీ ఆధారము తిష్ఠన-కరముగా, అనగా లుప్తన-కరముగా , అది అవ్యవహితం అవుతున్నది. ఆధారము తన-తో-తాను నెగెటివుగా సంబంధపడుతున్నది , తనను తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకుంటున్నది, నిబంధనలను ఆధారితమును చేస్తున్నది. ఇక్కడ అవ్యవహిత డాజైన్ ఒక తిష్ఠితముగా నిర్ధారింపబడుతున్నది కాబట్టి ఆధారము డాజైన్ ను లుప్తము చేసి తనను ఆధారము చేసుకుంటున్నది .

ఈ ప్రతిఫలనము నిర్-నిబంధిత సంగతి తన నెగేషన్ ద్వారా తాను మధ్యవర్తనము చెందుట అగును .

ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే , నిర్నిబంధిత-సంగతి యొక్క ప్రతిఫలనము
ముందు పూర్వతిష్ఠనము.
కానీ ఇట్లు డాజైన్ తనను లుప్తము చేసుకొనుట అవ్యవహిత నిర్ధారక తిష్ఠనము కూడా అగుచున్నది.

రెండవది అది అలా అగుటలో పూర్వతిష్ఠితమును అవ్యవహితముగా లుప్తము చేయుట అగుచున్నది, తననుండే తన నిర్ధారించుట అగుచున్నది. ఈ నిర్ధారించుట తిరిగి తిష్ఠనమును లుప్తీకరించుట అగుచున్నది. తనయందే తన పరివర్తనమగుచున్నది. తాను తనలోనికి నెగేషన్ ద్వారా మరలుట అనే మధ్యవర్తనము మాయమగుచున్నది. అది ఒక సరళమైనదై, తనలోకి ప్రతిఫలించేదై ప్రతిఫలనమై, ఆధారరహితమైన నిరపేక్ష పరివర్తనం అవుతున్నది. సంగతి యొక్క చలనము , ఒక వైపు నుండి దాని నిబంధనల ద్వారా , ఇంకొకవైపు దాని ఆధారము ద్వారా తిష్ఠితమగుట , ఈ చలనము **మధ్యవర్తనమనే ప్రతిబింబము మాయమగుటయే**. ఇందువలన సంగతి తిష్ఠనా-క్రియ , తాను ప్రకటమగుటయే, **అస్తిత్వములో** సరళమైన స్వీయ-ప్రతిష్ఠాపనయే, సంగతి తాను తనకు మరలుటయే , అట్టి శుద్ధచలనమే.

3

ఒక సంగతి యొక్క నిబంధనలన్నీ ఉన్నప్పుడు , సంగతి అస్తిత్వములోనికి వస్తుంది. సంగతి అస్తిత్వములోనికి **రాక ముందు** సంగతి **ఉన్నది**.

ఒకటి అది **వెసన్** అయి లేక నిర్-నిబంధితము అయి మొదలు ఉన్నది.

రెండు అది డాజైన్ కలిగినది లేక నిర్ధారింపబడినది..

ఈ నిర్ధారము రెండు విధాలుగా పరిగణింపబడినది. ఒకవైపు నిబంధనలలో నిర్ధారము , ఇంకొకవైపు ఆధారములో నిర్ధారము.
నిబంధనలలో అది బాహ్యము , ఆధారరహితము అయిన జైన్ నమూనాలో ఉన్నది. ఎందుకంటే అది నిరపేక్ష ప్రతిఫలనముగా తనకు తాను నెగెటివ్ సంబంధములో ఉంటుంది కాబట్టి. తనను తన పూర్వతిష్ఠితము చేసుకుంటుంది కాబట్టి. ఈ పూర్వతిష్ఠిత నిర్-నిబంధితము ఆధారరహిత అవ్యవహితము. ఆధారరహిత-

అవ్యవహిత జైన్ , నీస్ట్ మాత్రమై ఉన్నది (dessen Sein nichts ist). ఎందుకంటే అది ఆధారము లేని అవ్యవహితము కావున.

ఒక సంగతి యొక్క అన్ని నిబంధనలు ఉన్న తరువాత, అనగా సంగతి యొక్క మొత్తం అంతా ఆధారరహిత అవ్యవహితముగా నిలిపిన తరువాత , ఈ చెదిరి ఉన్న బహుళశాఖిన్యం అంతా తనయందు **పోగు చేసుకుంటుంది** .

(పోగు చేసుకున్న) సంగతి మొత్తం, దాని నిబంధనలలో డాజైన్ అయి ఉండాలి. లేక **అన్ని** నిబంధనలు చెందినవి సంగతి అస్తిత్వానికి . ఇందులో "**అన్నీ**" అన్నది ప్రతిఫలనము . లేక డాజైన్ , అది నిబంధన కాబటి, నమూనా ద్వారా నిర్ధారణ పొందుతుంది కాబట్టి .

డాజైన్ నిర్ధారములు ప్రతిఫలన నిర్ధారములు మరియు అవి ఒక వెసనీయమైన అన్యముతో తిష్ఠితమవుతాయి . <u>నిబంధనల సంచయనం</u> **అవ్యవహిత డాజైన్ యొక్క పతనము** మరియు ఆధారముగా దాని పరివర్తన అగుట.

దానివలన ఇందులో ఆధారము తిష్ఠితము అవుతోంది . అనగా , అది ఎంతగా ఆధారముగా ఉన్నదో , అంతగా ఆధారము లుప్తితమై అవ్యవహిత జైన్ గా ఉన్నది.

{.....నిబంధనలు డాజైన్ వెసన్ ఆధారము > సంగతి > ఆధారము > అవ్యవహితము > నిబంధనలు> డాజైన్> వెసన్> ఆధారము > సంగతి > ఆధారము> అవ్యవహితము> నిబంధనలు ...}

కావున సంగతి యొక్క అన్ని నిబంధనలూ ఉన్నప్పుడు , అది అవ్యవహిత డాజైన్ గా , పూర్వతిష్ఠనముగా లుప్తమవుతుంది. అలాగే ఆధారము కూడా లుప్తమవుతుంది. ఆధారము ప్రతిబింబ మాత్రమవుతుంది , అవ్యవహితముగా మాయమయేదవుతుంది . ఇలాగ ఉద్భవించడం , **సంగతి తన కే తిరిగి వచ్చే** పునరుక్తి-వత్ చలనము (dies Hervortreten ist somit die tautologische Bewegung der Sache zu sich) నిబంధనల ద్వారా, ఆధారము ద్వారా దాని మధ్యవర్తిత్వము అంతర్ధానమవుతుంది. అందుచేత **అస్తిత్వములోకి** రావడమన్నది **ఎంత అవ్యవహితమంటే** , మధ్యవర్తిత్వము అంతరించడముతోనే అది మధ్యవర్తితమయ్యేటంత.

సంగతి ఆధారము నుండి వెలువడింది .
ఆధారము ఇంకా దాని అడుగున ఉంటూ సంగతి ఆధారం ద్వారా ఆధారితము కావడమో , తిష్ఠితము కావడమో జరుగదు. తిష్ఠనము అంటే ఆధారము ఆధారమునకు కదలడమే. సరళంగా ఆధారం అంతర్ధానము కావడమే.
ఆధారము నిబంధనలతో ఏకమవడం వలన బాహ్య అవ్యవహితత్వము పొందుతున్నది. జైన్ తృటిని పొందుతున్నది das Moment des Seins . అది ఏదో ఒక బాహ్యమైన దానిగానో , బాహ్య సంబంధము ద్వారానో అవ్యవహితత్వము పొందుట లేదు.

ఆధారము తనను తిష్ఠిత-జైన్ ను చేసుకుని, ఆధారము యొక్క సాదా వెసనత్వము తిష్ఠిత-జైన్ తో బాటు అందులోకి పోతోంది. అది లుప్తమైనప్పుడు , తిష్ఠితభవముతో ఆధారమునకున్న భేదము కూడా మాయమయినది. అంతటితో అది సాదా వెసనీయ అవ్యవహితత్వము.

ఇక ఆధారము , ఆధారితము నుండి వేరుగా నిలిచి లేదు. ఆధారితము యొక్క సత్యం ఏమిటంటె , ఆధారము ఆధారితము నందు తనతో ఐక్యమైనది.

అన్యములో ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలనము తనలోకితన ప్రతిఫలనమే.

సంగతి , అందువలన , **ఎలాగ నిర్-నిబంధితమో** అలాగే **నిర్-ఆధారము కూడా** లేక ఆధారరహితము కూడా.

సంగతి ఎంతగా ఆధారము నుండి బయటకొస్తుందో , అంతగా సంగతి అంతర్ధానమవుతుంది. ఆధార-రహితము నుండి , అనగా తన ప్రత్యేక వెసనీయమైన నెగెటివిటీ నుండి లేక శుద్ధ నమూనా నుండి , ఏదీ రాదు. ఏదీ లేదు
ఈ విధముగా ఆధారము, నిబంధన ద్వారా మధ్యవర్తితమై , ఆ మధ్యవర్తిత్వము లుప్తమవడం ద్వారా తనతోతాను ఏకమైన అవ్యవహితత్వము , **అస్తిత్వము**.

Zweiter Abschnitt: Die Erscheinung

రెండవ భాగము : దర్శనము

Das Wesen muß erscheinen.

వెసన్ అన్నది దర్శితము కావలెను (వెసన్ లోనే దర్శనములుగా కొన్ని నిర్ధారములు)

జైన్ ఉన్నది అన్నది నిరపేక్షమైన గ్రహీతము . ఈ నెగెటివిటీ దానికి బాహ్యాము కాదు. కేవలం ఈ నిరపేక్ష నెగెటివిటీగా మాత్రమే అది జైన్, జైన్ తప్ప మరొకటి కాదు . అందువలననే జైన్ , తనను తాను లుప్తము చేసుకునే జైన్ , అనగా **వెసన్**.
అలాగే తనతో తాను సాదా సమానత్వముగా ఉన్న వెసన్ , తిప్పిచూస్తే జైన్. జైన్ ను సిద్ధాంతీకరిస్తే మొదటి సూత్రం "జైన్ అన్నది వెసన్" అని ఉండాలి. రెండవ సూత్రం " వెసన్ అన్నది జైన్". ఇదే వెసన్ సూత్రాల మొదటి భాగం యొక్క విషయసంచయం. ఈ జైన్ , వెసెన్ దేని వరకు తనను అభివృద్ధి చేసుకుందో , అది **వెసనీయమైన జైన్**, అదే **అస్తిత్వం**. అయితే ఈ జైన్ మాత్రం నెగెటివిటీ లోనుండి , అంతర్గతత్వం నుండి నిర్గత-జైన్ .
అలాగ వెసన్ (తనలో) దర్శితము అవుతుంది . ప్రతిఫలనము , వెసన్ తనలోనే తాను ప్రతిబింబించుట Die Reflexion ist das *Scheinen* des Wesens *in ihm selbst*..

అలాగ వెసన్ తనలోకి ప్రతిఫలించగా ఏర్పడ్డ నిర్ధారములన్నీ ఐక్యతలో ఇమిడి ఉన్నాయి . ఆ నిర్ధారములన్నీ , **ఒక ఐక్యతలో** సమీకృతములు. నిర్ధారములని కేవలము తిష్ఠితములుగా నిలుపబడి, లుప్తితములగుచున్నవి **.**
లేక అది తన తిష్ఠిత-జైన్లో అవ్యవహితముగా తనతో ఏకత్వము కలిగిన వెసన్ .

తిష్ఠితభవము మరియు వెసన్ అవ్యవహితముగా ఒకటే.
కాని అయితే ఇది (వెసన్) ఆధారం కాబట్టి, తనను లుప్తితము చేసుకోవడమూ లేక తన లోకి తిరిగి మరలే ప్రతిఫలనము ద్వారా , ఈ అధారము తనను నిజముగా నిర్ధారణ

చేసుకుంటుంది.

పైగా , ఇంకా ముందుకు పోయి , ఈ నిర్ధారము లేక ఆధారసంబంధము యొక్క అన్య-జైన్ (అవ్యవహితము- డాజైన్- నిబంధన) , ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలనములో లుప్తం అవుతుంది. అస్తిత్వం అవుతుంది Existenz wird.

కావున ఇక్కడ నమూనానిర్ధారములు **స్వతంత్ర ఉనికి** అనే అంశను కలిగియున్నాయి..

వాటి ప్రతిబింబము , తనను దర్శనముగా పరిపూర్ణము చేసుకుంటుంది .

అవ్యవహితత్వమునకు పురోగమించిన వెసనితము **ముందు** అస్తిత్వము Existenz మరియు అస్తిత్వముగలది -తస్థివస్ Existierendes లేక **వస్తువు** Ding . తస్థివస్ లేక వస్తువు , ఇది వెసన్ కు దాని అవ్యవహితత్వానికి భేదము లేని ఐక్యత.

వస్తువులో ప్రతిఫలనము ఉంది. కానీ ముందు దాని నెగెటివిటీ , అవ్యవహితత్వములో అంతర్ధానమై ఉన్నది. కానీ వస్తువు ఆధారము మౌలికముగా ప్రతిఫలనము కాబట్టి అది తన అవ్యవహితత్వమును లుప్తము చేసి , తిష్ఠిత-జైన్ అగుచున్నది. వస్తువు (Ding) తననొక తిష్ఠిత-జైన్ (Gesetztsein) చేసుకుంటున్నది.

కావున రెండవది , అది **దర్శనము**. దర్శనము అనగా , వస్తువు తనయందు ఏమిటో అది . లేక వస్తుతస్మిన్నంతరే - లేక వస్తువు యొక్క సత్యము .

కేవల తిష్ఠితము, అన్య-జైన్ లో ప్రతిఫలిత అస్తిత్వము అయిన ఇది అలాగ తన-లో-నుండి బయటికి అనంతత్వములోనికి పోవుట కూడా అవుతుంది. దర్శనము యొక్క ప్రపంచము, తనలోకే ప్రతిఫలించే **అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేటటువంటి ప్రపంచానికి** ప్రతిగా నిలుస్తుంది.

NOTE:

I{.....నిబంధనలు డాజైన్ వెసన్ ఆధారము > సంగతి > ఆధారము > అవ్యవహితము > నిబంధనలు> **{ ....}** డాజైన్> వెసన్> ఆధారము > సంగతి > ఆధారము> అవ్యవహితము> నిబంధనలు ...**}**

II

{.....నిబంధనలు డాౙైన్ వెసన్ ఆధారము > సంగతి > ఆధారము > అవ్యవహితము > నిబంధనలు> **సంగతి> అస్తిత్వము లోనున్నది {......................}** డాౙైన్> వెసన్> ఆధారము > సంగతి > ఆధారము> అవ్యవహితము> నిబంధనలు ...**}**

III

{.....నిబంధనలు డాౙైన్ వెసన్ ఆధారము > సంగతి > ఆధారము > అవ్యవహితము > నిబంధనలు> తిష్ఠిత-ౙైన్ లుగా సంగతి> అస్తిత్వము లోనున్నది { **అన్యౙైన్ లో ప్రతిఫలించుట } అన్యౙైన్ అయిన అస్తిత్వము** డాౙైన్> వెసన్> ఆధారము > సంగతి > ఆధారము> అవ్యవహితము> నిబంధనలు ...**}**

కానీ వెసనీయమైన ౙైన్ మరియు దర్శనమైతున్నట్టిది సంబంధములో ఉన్నవి.

అట్లు అస్తిత్వము , వెసనీయ **సంబంధము** అవుతున్నది.

దర్శనమైతున్నది వెసనీయమును చూపుతున్నది.

వెసనీయమైనది దాని దర్శనములోనున్నది.

అన్య-ౙైన్ లో ప్రతిఫలనము మరియు తన-లో-ప్రతిఫలనముల అసంపూర్తి ఏకీకరణమే సంబంధము. రెండిటి పూర్తిగా ఒక దానిలోకి ఒకటి చొచ్చుకొనిపోవటం **<u>వాస్తవత్వం</u>** అవుతుంది.

Erstes Kapitel: Die Existenz

అస్తిత్వము

{.....నిబంధనలు డాౙైన్ వెసన్ ఆధారము > సంగతి > ఆధారము > అవ్యవహితము > నిబంధనలు> తిష్ఠిత-ౙైన్ లుగా సంగతి> అస్తిత్వము లోనున్నది DING { అన్య-ౙైన్ లో ప్రతిఫలించేటివి } డాౙైన్> వెసన్> ఆధారము > సంగతి > ఆధారము> అవ్యవహితము> నిబంధనలు ...}

1.ఆధారము యొక్క సూత్రము : **అంతా** ఏదయితే "**ఉన్నదో**" , ఆధారము 369
కలిగియున్నది, తిష్ఠితముగా ఉన్నది, **మధ్యవర్తితమై** ఉన్నది. అలాగే అస్తిత్వము యొక్క సూత్రము ఇలా ఉండాలి: " అంతా , ఏదైతే ఉన్నదో, అస్తిత్వములో నున్నది".

జైన్ యొక్క సత్యము , మొదటిదీ అవ్యవహితమైనదీ అని కాదు. అవ్యవహితత్వములోకి ఉద్భవించిన వెసన్ అని.

2.ఇంకా ఏమంటారంటే ఏది **అస్తిత్వములో ఉన్నదో** అది **ఆధారమును** కలిగి యున్నది, **నిబంధితమై ఉన్నది**. కానీ అదే విధం గా <u>అస్తిత్వములో నున్నదానికి ఆధారము లేదు</u>, నిబంధన లేదు అనికూడా అనవచ్చు. ఎందుకంటే ఆధారము-నిబంధనల సంబంధము ద్వారా జరిగే మధ్యవర్తిత్వములో ఉద్భవించిన అవ్యవహితత్వము , అస్తిత్వము కాబట్టి. ఇట్లు ఉద్భవించుటలో ఆ ఉద్భవించుటయే రద్దైనది .

3. దేముని అస్తిత్వము నకు గల ఋజువు గురించి కొంత ఇక్కడ ప్రస్తావించవచ్చు. ముందు గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం ఒకటుంది. జైన్ లు మూడు సార్లు మనకు ఎదురవుతాయి. ముందుగా అవ్యవహితమైన జైన్. తరువాత వెసన్ నుండి వచ్చిన జైన్- అనగా అస్తిత్వము. మూడవ జైన్ ఇంకొకటుంది. అది సంగ్రాహ్యము నుండి వచ్చేది. అదే వస్తుగతత్వము/ విషయాత్మకత.

ఋజువన్నది స్థూలముగా మధ్యవర్తితమైన ఎరుక/జ్ఞానం. వేరు జైన్ లు వేరు మధ్యవర్తిత్వము ను కలిగి యున్నవి. కావున ఋజువులు వేరు వేరు. **ఉనికి** కి చెందిన ఋజువు Der *ontologische Beweis* **సంగ్రాహ్యము** నుండి ఉద్భవిస్తుంది. సంగ్రాహ్యము అన్ని యదార్థమైన వాటి యందూ అంతర్లీనమైనది. అస్తిత్వం కూడా యదార్థం కింద చేర్చబడింది. అస్తిత్వంలో కూడా సంగ్రాహ్యము ఉన్నది . సంగ్రాహ్యము నిగమనము ద్వారా మధ్యవర్తితము . దేముని ఉనికి గురించిన ఋజువు సంగ్రాహ్యం నుండి ఉద్భవిస్తుంది కాబట్టి , ఋజువు నిగమనము పై నిలుస్తుంది. నిగమనాన్ని ఇంకా వివరించడం జరుగలేదు. (అది ముందు ముందు వివరించ బడేది)

ఇక్కడ కాంట్ అన్నది కొంత పేర్కొనడం ఉచితం. కాంట్ అస్తిత్వాన్ని , నిర్ధారిత 370
డాజైన్ గా పరిగణించాడు. నిర్ధారిత డాజైన్ ద్వారా ఎట్వస్ మొత్తము అనుభవ-నేపథ్యములో స్థితమవుతుంది, అనగా **అన్య-జైన్ నిర్ధారములో** , **అన్యముతో**

సంబంధములో

ప్రవేశిస్తుంది. కావున అలాగ అస్తిత్వము Existenz లో నున్న ఎట్వస్ గా అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితమన్నమాట . అస్తిత్వమన్నది(Existenz) దాని మధ్యవర్తిత పార్శ్వమన్నమాట . కాంట్ సంగ్రాహ్యము అన్నది , అనగా ఎట్వస్, తన-తో-తాను మాత్రమే సంబంధమున్నదిగా పరిగణించినది, అనగా కల్పనలో అట్లున్నది . అంతే కాని దాని మధ్యవర్తనమును దృష్టిలో పెట్టుకుని కాదు. ఈ శుష్క స్వీయ-ఏకత్వం లో పరస్పర-విరుద్ధత త్యజించబడింది .

ఇక ఉనికి కి సంబంధించిన ఋజువు ఏమి చూపించాలంటే, నిరపేక్షమైన సంగ్రాహ్యము అనగా దేముడు అన్న సంగ్రాహ్యము, నిర్ధారిత డాజైన్ గా మధ్యవర్తిత్వము లోకి వచ్చును అని . లేక సాదా వెసన్ లాగా తనద్వారాతాను మధ్యవర్తితం కావాలి. ఇందుకు అస్తిత్వం నిజంగా ఉన్నది అన్న సాధారణం కిందకు వస్తుందనేది ప్రతిపాదన . నిజంగా ఉన్నది అస్తిత్వానికి , దేముడనే సంగ్రాహ్యమునకు మధ్య వారధిగా ఉంటుందన్నమాట. ఈ మధ్యవర్తిత్వము తార్కిక నిగమనముగా ఉండాలి, కానీ అలాగ ఉంటుందా అన్నది ఇక్కడ చెప్పని విషయం.

వెసన్ మధ్యవర్తిత్వము , అస్తిత్వం లో ఎలా నిర్మితం అయిందో ఇంతకు ముందే వివరించడం జరిగింది. ఋజువు అంటే ఏమిటి దాని నైజమేమిటి అన్నది జ్ఞాన-సూత్రాలలో పరిశీలించబడుతుంది . **మధ్యవర్తిత్వం యొక్క నైజం** గురించే ఇక్కడ చెప్పడం జరుగుతుంది.

4
దేముడి డాజైన్ కి ఋజువు, ఆ డాజైన్ కు ఆధారమును చూపుతుంది . కానీ అది దేముని

డాజైన్ కి వస్తుగతమైన ఆధారము కాదు. ఎందుకంటే వస్తుగతము
తన-యందు-తన- వలన అయి ఉండాలి.

కావున పై ఆధారము కేవలము జ్ఞానానికే/ఎరుకకే సంబంధించిన ఆధారమై ఉండాలి. అటువంటి ఎరుకకు మాత్రమే ఆధారము అయినది వస్తువును ఆధారితముగా ఎరుగుటతో మాయమవుతుంది. (ఉదా: పొడుగు-పొడుగైనది, సులభము-సులభమైనది. సులభము అన్నది ఆధారితములో అంతము)
(ఇటువంటి ఆధారము) ప్రపంచం యొక్క యాదృచ్ఛికత నుండి గ్రహించిన ఆధారము , నిరపేక్ష వెసన్ లోనికి మరలుతుంది (సులభము అనగా సులభము- ఇదే దేమునికి వర్తించునట్లు-దేముడు నిరపేక్ష వెసన్ గా) ఏమంటే యాదృచ్ఛికతకి ఆధారము లేదు, స్వీయలుప్తము కావున.

నిరపేక్ష వెసన్ ఇట్లు ఆధారరహితము నుండి వస్తున్నట్లు లెక్క. ఇక్కడ ఆధారము తనకు తానే లుప్తమవుతుంది(యాదృచ్ఛికత). దానితో సంబంధ- ప్రతిబింబము కూడా లుప్తమవుతుంది. దేముడు ఏదో అన్యములో ఆధారితమైనట్లు తోస్తుంది. ఈ సంబంధము కూడా మాయమవుతుంది (ఉదా: దేముడు దయామయత్వము , దేముడు అద్యంతరహితము - ఇవి అన్యముల అధారితముగా దేముడు , డాజైన్ గా. ఇట్లు దేముడు సంబంధముగా - ఈ సంబంధము ప్రతిబింబమై, ఆపై మాయమయేదికూడా).

ఈ మధ్యవర్తిత్వము ఇందుమూలముగా నిజమైనది . కానీ లోపమెక్కడంటే ఋజువుపరుస్తుందన్న ఆ ప్రతిఫలనము దాని మధ్యవర్తిత్వం ఏమిటో ఎరుగనిది. ఒకవైపు ఈ మధ్యవర్తిత్వం తనను కేవలం ఆత్మగతం అనుకోవడం ఉంది. అందుమూలముగా ఈ మధ్యవర్తిత్వం దేముడికి దూరమైతోంది . ఇంకొకవైపు వెసన్ లో మధ్యవర్తనం ఎలా ఉంటుందో తెలియనిది కావున మధ్యవర్తిత చలనం ఏమిటో తెలియకుండా ఉండిపోతోంది.
నిజమైన సంబంధం ఏమిటంటే , రెండూ ఒకటిలో ఉండగా మధ్యవర్తనం. మధ్యవర్తనం ఆత్మగతం అనిపించవచ్చు. అనగా తన యందే తిరిగి లుప్తమయేటి మధ్యవర్తనం

బాహ్యం అనిపించవచ్చు. అలా చూపించడంలో అస్తిత్వం వక్రీకరింపబడిన
సంబంధం లా తోస్తుంది, వక్రించినది అంటే కేవలం మధ్యవర్తితమనో లేక కేవలం తిష్ఠితం అనో తోచవచ్చు.

4. ఇక అస్తిత్వం యొక్క అన్య పార్శ్వం అవ్యవహితం తప్ప ఇంకోటి కాదనే ఆలోచన కూడా ఉన్నది. దేముని అస్తిత్వము అవ్యవహితత్వములో ఉండునని పరిగణించి అది నిరూపించలేనిదని, తత్సంబంధ జ్ఞానం అవ్యవహిత చేతన మాత్రమే , అది నమ్మకం మాత్రమే అనీ అనడం కద్దు. తన మధ్యవర్తిత చలనాన్ని , తద్వారా జనించే నిర్ధారములను త్యజించిన జ్ఞానం , తాను తెలుసుకోలేను అన్న నిర్ణయానికి రావలసి వస్తున్నది అన్నమాట. ఈ విషయం ఇంతకు ముందు వివరింపబడింది. ఇక్కడ అదనంగా చెప్పవలసినది ఏమంటే- ప్రతిఫలనము తాను లుప్తం అవడంలో ముగుస్తున్నందు వలన "నీస్త్" లేదు అన్నది దాని ఫలితం కాదు. వెసన్ ను పాజిటివ్ గా ఎరుగుట అంటే దానితో అవ్యవహిత సంబంధమే కావున, ఇందులో అసలు ఫలితం నుండి జ్ఞానము వేరైతున్నది.

అసలు ఫలితము తన నుండే ప్రారంభమైన చర్యగా తెలియరావచ్చు , లేక తానే బహిర్గతమవుతున్నదిగా తెలియరావచ్చు . ఇటువంటి ముగింపు , ఇలాగ మధ్యవర్తనము అంతమవడం కూడా ఆధారము నుండి అవ్యవహితము ఉద్భవించడమే అని గుర్తించాలి .

ఈ అంతమవడమూ మరియు ఆధారముల ప్రాముఖ్యతని భాష ఒక్కటి చేస్తోంది (Grund , Abgrund అన్న జర్మన్ భాషా పదాలకి సంబంధించిన వ్యాఖ్య ఇది). పరిమితమైన వివేకము పతనమయేది దేముడి-వెసన్ అనే అగాధంలోకే అని అంటారు. పరిమితత్వాన్ని వదిలేసి ఆ వెసన్ యొక్క మధ్యవర్తన చలనములో మునగటమే అది. నెగెటివ్ ఆధారమైన ఈ అగాధము నుండి జైన్-అయ్యే పాజిటివ్ ఉద్భవించేదే, అది అంతర్వర్తిత అవ్యవహిత వెసనే. మధ్యవర్తనము వెసనీయముగా తృటి. ఆధారము ద్వారా మధ్యవర్తనము తనను లుప్తం చేసుకుంటుంది, కానీ ఆధారమును మిగల్చదు ,

అందుచేత అందులోనుండి వచ్చేది ఒక తిష్ఠితమూ రాబోదు, అలా వచ్చిన దాని వెసన్ ఇంకేదో ఆధారము అయి ఉండదు . ఈ ఆధారము మధ్యవర్తనమును మాయం చేసే అగాధమే అయి ఉంటుంది. కేవలము మాయమయే మధ్యవర్తనము మరియు మాయమయే ఆధారము కూడా అయి ఈ నెగేషన్ ద్వారా మాత్రమే స్వీయసమానముగా , అవ్యవహితముగా అయి ఉన్నది.

5. అస్తిత్వమును , వెసన్ ను విశేషించేదనో లేక వెసన్ నిర్ధారము గానో తీసుకోకూడదు. ఈ అర్థములో "వెసన్ అస్తిత్వములో ఉంటుంది లేక వెసన్ కి అస్తిత్వము కలదు" అన్నట్లు ఒక సూత్రం కాదు . "వెసన్ అస్తిత్వములోకి మారినది" అన్నది సరైనది. అస్తిత్వము అన్నది వెసన్ యొక్క నిరపేక్ష బాహ్యీకరణ. అవతల ఏమీ మిగలలేదు (ఆధారము ఆధారితము వలె)

కాబట్టి సూత్రం ఏమంటే " వెసన్ , అస్తిత్వము". వెసన్ కు తన అస్తిత్వము నుండి బేధము లేదు. వెసన్ , అస్తిత్వములోకి పరివర్తనము చెందినది. వెసన్ , ఆధారముగా ఆధారితమునుండి ఏ మాత్రమూ బేధము లేకపోగా, ఆ విధముగా ఆధారము లుప్తమైనట్లు , వెసన్ అస్తిత్వములోకి పరివర్తనము చెందినది. ఈ నెగేషన్ , వెసన్ యొక్క స్థానము ను తెలుపుతోంది. ఈ నెగేషన్ వెసన్ యొక్క తనతో కొనసాగింపే. అస్తిత్వము , ఆధారము యొక్క తనలోతన ప్రతిఫలనము . వెసన్ యొక్క నెగేషన్ (పరంపర) లో ఘటించిన తనతో -తన -ఏకాత్మకత. కావున అది మధ్యవర్తనము , తనతో -తాను - ఒకటిగా తిష్ఠితము, తద్వారా అవ్యవహితత్వము.

అస్తిత్వము వెసనీయముగా **తనతోతాను ఒక్కటైన మధ్యవర్తనము** కాబట్టి అస్తిత్వము తన యందు మధ్యవర్తన-**నిర్ధారములను** కలిగిఉంటుంది. అవి తమలో ప్రతిఫలిస్తున్నవి కూడా కాబట్టి ఆ నిర్ధారములు వెసనీయమైన మరియు అవ్యవహిత ఉనికిను కలిగి యున్నవి. తమలో అవి లుప్తమగుట ద్వారా తిష్ఠించే అవ్యవహితత్వము వలన అస్తిత్వము నెగెటివ్ ఐక్యతయును మరియు తనలో-జైన్. కావున అస్తిత్వము తనను అవ్యవహితముగా ఒక అస్తిత్వములో ఉన్న **అస్తితముగా** , **వస్తువు** -గా

(**als** ***Ding***)నిర్ధారించుకుంటుంది.

A.Das Ding und seine Eigenschaften

వస్తువు మరియు దాని ధర్మములు

అస్తిత్వము , అస్తితము గా నిలుపబడినది, ఒక నెగెటివ్ ఐక్యత నమూనా లో నిలుపబడినది, అది వెసనీయము, అనగా అస్తిత్వము-అస్తితము లు ఒకటైనట్టిది. కానీ ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత మొదలు కేవలము అవ్యవహిత నిర్ధారము, అట్లు స్థూలముగా ఎట్వాస్ లో ఒకదాని వలె . అస్తిత- ఎట్వాస్ , జైన్-అగుచున్నఎట్వాస్ నుండి భేదము కలట్టిది. అస్తితము ఎటువంటి అవ్యవహితత్వం అంటే , అది తన-లో-తాను మధ్యవర్తనము ప్రతిఫలించుట ద్వారా ఉద్భవించినది. అట్టి అస్తిత్వము లో ఉన్న ఎట్వాస్ ఒక వస్తువు. **ఎట్వాస్** తన **జైన్** నుండి భేదితమైనట్లే **వస్తువు** తన **అస్తిత్వము** నుండి భేదితమగును. వస్తువు మరియు అస్తితము అవ్యవహితముగా ఒకటే. రెండూ అదే. కానీ అస్తిత్వము జైన్ యొక్క మొదటి అవ్యవహితత్వము వలె కాదు కాబట్టి , తన యందు మధ్యవర్తన తృటిని కలిగియున్నది కాబట్టి, , వస్తువుగా దాని నిర్ధారమో మరియు రెండిటి భేదమూ అన్నవి పరివర్తనము కాదు. అది ప్రత్యేక విశ్లేషణ, అస్తిత్వము ఈ భేదీకరణను తన యందే మధ్యవర్తన తృటిలో కలిగి యుంటుంది.

అదే **వస్తు-దాని-యందు** (వస్తు-తస్మిన్-అంతరే) మరియు **బాహ్యమైన అస్తిత్వము** మధ్య గల భేదము. (వస్తువు మరియు దాని ధర్మములు) .

a. Ding-an-sich und Existenz

వస్తు-తస్మిన్నంతరే మరియు అస్తిత్వము

1.

1. వస్తు-తస్మిన్నంతరే అన్నది అస్తితము (వస్తువు) , దాని మధ్యవర్తనము లుప్తమగుట ద్వారా ఉన్నది, **వెసనీయ అవ్యవహితము**. అందువలన వస్తు-తస్మిన్నంతరే కి అంత గానూ మధ్యవర్తనము వెసనీయము.

అవ్యవహితము , మధ్యవర్తనము అన్న భేదము ఈ మొదటి అస్తిత్వం లో
లేక ఈ అవ్యవహిత అస్తిత్వంలో(వస్తువులో) **నిర్నిమిత్త నిర్ధారములుగా**
వేరు వేరయి ఉంటుంది.
ఒక పార్శ్వం ఏదైతే వస్తువు యొక్క మధ్యవర్తనమన్న పార్శ్వమో అది , వస్తువు యొక్క "**ప్రతిఫలితము కాని" అవ్యవహితత్వం**, దాని జైన్.

అది మధ్యవర్తనముగా కూడా నిర్ధారించబడినది కాబట్టి , అది తన యందే
అన్యము, **బహుళశాఖినమైన డాజైన్**, **బాహ్యమైన** డాజైన్ .
అది డాజైన్ మాత్రమే కాదు. అది లుప్తమైన మధ్యవర్తనము తో సంబంధమున్నది, వెసనీయమైన అవ్యవహితముతో సంబంధమున్నది . కావున ఆ డాజైన్ ఒక **నిర్వెసనీయముగా** , డాజైన్ ఒక తిష్ఠిత జైన్ గా.

(వస్తువు ను దాని అస్తిత్వము నుండి వేరు చేసినపుడు **సంభావ్యం** అవుతుంది, అది ఊహకావచ్చు, వట్టి ఆలోచన కావచ్చు. అట్లది అస్తితము కావాలని లేదు . సంభావ్యత మరియు వస్తువు - అస్తిత్వముల విరుద్ధ-ద్వంద్వము గురించి తరువాత వివరిద్దాం) కానీ వస్తు-తస్మిన్నంతరే మరియు వస్తువు యొక్క మధ్యవర్తిత జైన్ అన్నవి రెండూ అస్తిత్వములో
ఉన్నాయి. రెండూ అస్తిత్వమే . వస్తు-తస్మిన్నంతరే అస్తితము, వెసనీయము.
మధ్యవర్తిత జైన్ నిర్వెసనీయము, అది వస్తువు యొక్క నిర్వెసనీయ అస్తిత్వము.

2.

వస్తుతస్మిన్నంతరే, అస్తిత్వము యొక్క తన-లో-తన సాదా

ప్రతిఫలించిన-జైన్ గా , నిర్-వెసనీయ డాజైన్ కు ఆధారము కాజాలదు. అది చలన రహిత , అనిర్ధారిత ఐక్యత. అందుచేత దానికి లుప్తిత మధ్యవర్తనము అని నిర్ధారము కూడా ఉన్నది. కావున అవెసనీయ డాజైన్ కి చెంది ఆధారవిషయసంచయము *Grundlage* మాత్రము కాగలదు.

'అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితమైన డాజైన్' అన్నట్టి ప్రతిఫలనము కూడా , అందువలన , **వస్తుతస్మిన్నంతరేకి బయటే** ఉండి ఉండాలి.

వస్తుతస్మిన్నంతరే తన యందు **నిర్ధారిత** బహుళత్వమును కలిగి యుండదు . అలాటి నిర్ధారణకోసం బాహ్యప్రతిఫలనానికి వస్తుతస్మిన్నంతరే కొనిరాబడుతుంది . బాహ్య ప్రతిఫలనం ద్వారా వస్తుతస్మిన్నంతరే యందలి బహుళ శాఖిన బాహుళ్యము, అట్లని నిర్ధారణ పొందుతుంది. కాని దాని పట్ల వస్తు తస్మన్నంతరే నిర్నిమిత్తము. (వస్తుతస్మిన్నంతరే కి కంటి చూపు, ముక్కు వాసనా కావాలి. ఇక్కడ కన్ను - రంగు , ముక్కు-వాసనా పరస్పర అన్యములు అవలంబించిన వేరు వేరు వైఖరులని గమనించాలి.)

వస్తుతస్మిన్నంతరే యందలి విభిన్నత్వము వేరు వేరు వైఖరులు వేరు వేరు నిర్ధారిత సంబంధాలు. ఈ సంబంధాలు వస్తుతస్మిన్నంతరే కు ఆపాదింపబడతాయి . అవి వస్తుతస్మిన్నంతరే యొక్క స్వంత నిర్ధారములు కావు.

2

1.

పైన పేర్కొన్న అన్యమన్నది ప్రతిఫలనము. అది బాహ్యమని నిర్ధారింపబడినది , మొదలు తనను బాహ్యమని నిర్ధారించుకొనును మరియు బహుళశాఖిన బహుళమునకు నిర్ధారణనిచ్చును. ఈ ప్రతిఫలనము వెసనీయమైన అస్తితమునకు బాహ్యము. వెసనీయమైన అస్తితమునకు బాహ్యమై, వెసనీయ-అస్తితము తన నిరపేక్ష **పూర్వతిషితము**గా సంబంధము కలిగి యున్నది. బాహ్య ప్రతిఫలనము యొక్క ఈ రెండు తృటులు , తన బహుళ శాఖిన్యత మరియు దాని అన్యమైన వస్తుతస్మిన్నంతరే తో సంబంధము ఒకటే.

(ఉదా: ఈ త్రిభుజము త్రిభుజమన్న వస్తుతస్మిన్నంతరే,
త్రిభుజసంబంధిత సమస్త నిర్ధారము మొదటిదానితో అనగా

వస్తుతస్మిన్నంతరే తో ఒకటై ఉన్నది)
ఏమంటే , ఈ అస్తిత్వము కేవలము ఎంతవరకు బాహ్యము అంటే , వెసనీయమైన ఏకత్వముతో **ఒక అన్యముతో** వలె సంబంధము కలిగి ఉన్నంతవరకు. బహుళశాఖిన బహుళత్వము వస్తుతస్మిన్నంతరేకు ఆవల స్వంత స్వతంత్ర ఉనికి కలిగిలేదు, పైగా అట్టి బహుళత్వము దీనికి ప్రతిగా ఒక బింబము మాత్రమే అయి ఉన్నది. దానితో అనివార్య సంబంధము కలిగి , దాని యందు ప్రతిఫలనమయ్యేటువంటిదై ఉన్నది. విభిన్నత అంటే , వస్తుతస్మిన్నంతరే తో అన్యము అన్నట్లు సంబంధము కలిగి ఉండేది . ఈ అన్యము దాని వలన అదిగా ఉనికి గలది కాదు . మొదలు అది వస్తుతస్మిన్నంతరే తో సంబంధము కలదిగా ఉన్నది. అదే సమయములో విభిన్నత దానినుండి బహిర్గతమవుతున్నది. అట్లు అది పరస్పర విరుద్ధముగా నిలకడ లేని తోపులాట.

2. ఈ నిర్-వెసనమైన ప్రతిఫలనం వస్తు-తస్మిన్నంతరేకి చెందదు, వస్తు-తస్మిన్నంతరే అస్తిత్వము యొక్క వెసనీయమైన ఏకత్వం అయి ఉన్నది. నిర్వెసనమైన ప్రతిఫలనం వస్తు-తస్మిన్నంతరేకి బయట తన-లో-తాను ఒకటయేది . అది అలాగ పతనమయేది. అలాగ అది వెసనీయ ఏకత్వమయేది, అనగా వస్తు-తస్మిన్నంతరే అయేది . దీనిని ఇలాగ కూడా పరిగణించవచ్చు. వెసన్-రహిత అస్తిత్వము వస్తు-తస్మిన్-అంతరేలో స్వీయ ప్రతిఫలనము కలిగి యున్నది. అది ముందు వస్తు-తస్మిన్-అంతరేతో అన్యముతో వలె సంబంధము కలిగి యున్నది. కాని అది తనను లుప్తము చేసుకుని అంతర్వర్తిత-జైన్ అగుచున్నది. కావున ఏ అస్తిత్వమునందు ఇది అంతర్వర్తితమై ఉన్నదో దాని ప్రతిగా ఇది అన్యము. వస్తు-తస్మిన్-అంతరే, బాహ్యమన్న అస్తిత్వముతో ఒక్కటైనది.
3. ఇది వస్తు-తస్మిన్-అంతరే లో ఇలాగ గోచరిస్తుంది. వస్తు-తస్మిన్-అంతరే **తన-తో-తాను సంబంధపడే** వెసనీయమైన అస్తిత్వము. అది కేవలం తన-తో-తాను ఒక్కటి అయినంత పర్యంతమే , తనలోనే ప్రతిఫలన నెగెటివిటీని కలిగి యున్నంత పర్యంతమే . కావున ఏదైతే దానికి బాహ్యమైన అస్తిత్వముగా తోచేదో అది దానిలోనిదే తృటి అయినట్టిది అని. అందువలన అది తనను తన నుండి బహిర్గతం చేసుకుంటున్న వస్తు-తస్మిన్-అంతరే. కావున **తనతో తాను - అన్యముతో వలె** సంబంధపడుచున్నది అని . అందువలన ఇక చాలా వస్తు-తస్మిన్-అంతరేలు ఉన్నాయి. అవి బాహ్య ప్రతిఫలన

సంబంధములో ఒక దాని ప్రతిగా ఒకటి ఉన్నాయి. అన్యముల పోలె వాటి పరస్పర సంబధము , వాటి వెసన్-రహిత అస్తిత్వము. కానీ అవే వాటికి వెసనీయము. అవి తాము కూడి ఒక్కటయ్యి వస్తు-తస్మిన్-అంతరే అగునది వస్తు-తస్మిన్-అంతరే . ఈ వస్తు-తస్మిన్నంతరే మొదటిది కాక అన్యమైనది. ఎందుకంటే ఆ మొదటిది అవ్యవహిత వెసనీయత్వం. కానీ ఇది మాత్రం నిర్-వెసన అస్తిత్వం నుండి ఉద్భవించినది. ఈ అన్య తస్మిన్-అంతరే కేవలము "అన్యము" , ఎందుకంటే తన-కు-తాను ఒక్కటైన వస్తువు లాగా అయితే ఇది మొదటిదాని ప్రతిగా ఎట్టి నిర్ధారణా కలిగి ఉండేది కాదు . కానీ ఇది నిర్-వెసనీయమైన అస్తిత్వముగా తనలోతాను ప్రతిఫలించేది , మొదటిదాని వలెనే. కావున వేరు వేరు వస్తు-తస్మిన్-అంతరే లన్న నిర్ధారణ , పరస్పర ప్రతిగా , బాహ్య ప్రతిఫలనములోనే ఉంటుంది. 378

3

ఈ బాహ్య ప్రతిఫలనమునకు ఇకనుండి వస్తు-తస్మిన్-అంతరేలకు మధ్య సంబంధము. వాటి నడుమ పరస్పరము **అన్యములుగా** మధ్యవర్తనము. వస్తు-తస్మిన్-అంతరేలు ఒక నిగమనము యొక్క అంత్యములుగా ఉన్నవి . నిగమన మధ్యము వాటి కి చెందిన బాహ్య అస్తిత్వం. ఆ అస్తిత్వం ద్వారా అవి ఒకటితో ఒకటి అయి ఉండి , అట్లే భేదము కూడా కలిగి యున్నవి. ఆ వస్తుతస్మిన్నతరే-ల భేదము వాటి సంబంధములోనే ఉన్నది. అవి వాటి ఉపరితల నిర్ధారముల ద్వారానే సంబంధములో ఉండుటయూ, అవి ఒక్కొక్కటి స్వీయ-ప్రతిఫలితములై ఆ సంబంధము పట్ల నిర్లిప్తముగా ఉండుటయు కూడా కలదు. ఈ సంబంధమే అస్తిత్వము యొక్క మొత్తము అయి ఉన్నది. వస్తుతస్మిన్నంతరే తనకు బాహ్యమైన ప్రతిఫలనము తో సంబంధము లో ఉన్నది. అందులో బహుళశాఖిన బహుళములైన నిర్ధారములు ఉన్నవి. ఇదే వస్తుతస్మిన్నంతరే తన వాటిని తననుండే ఒక అన్య వస్తు-తస్మిన్నంతరే లోకి తోసివేయుట. ఇలా తోసివేయడం తిరిగి తనలోనే ప్రతిక్రియగా జరిగేది. ఎందుకంటే ప్రతీదీ ఒక అన్యము , అన్యములో ప్రతిఫలించేదిగా. **ప్రతీదీ తన తిష్ఠిత-జైన్ తన యందు కాకుండా , అన్యము నందు కలిగియున్నది** es hat sein Gesetztsein nicht an ihm selbst, sondern an dem Anderen. అన్యము ద్వారానే నిర్ధారణ కలిగి యున్నది. ఈ

అన్యము తిరిగి మొదటి దాని ద్వారా నిర్ధారణ పొందుతున్నది.
రెండు వస్తుతస్మిన్నంతరేలు , తమ విభిన్నత్వము తమ యందే కలిగి లేవు. అవి ఒకటి అన్యమునందు ఉండుట వలన భేదము కలవి కావు(దీని నిర్ధారణ దాని యందు దాని నిర్ధారణ దీని యందు). ఒక కొసను ఉన్న వస్తుతస్మిన్నంతరే , ఇంకొక కొసలో ఉన్న అన్య తస్మిన్నంతరే తో సంబంధము కలిగి యుండాలి. ఒక అంత్యమున ఉన్నదాని నుండి భేదము లేనిది ఇంకొక అంత్యమున ఉన్నది . బాహ్య ప్రతిఫలనము , ఆ అంత్యముల మధ్య మధ్యవర్తిత సంబంధము అయి ఉండవలెను. ఆ సంబంధమే వస్తుతస్మిన్నంతరే యొక్క స్వీయ సంబంధము , వెసనీయమైన స్వీయ-అంతర్-ప్రతిఫలనము. ఇది వస్తుతస్మిన్నంతరే యొక్క అంతర్వర్తిత నిర్ధారణ లేక వస్తుతస్మిన్నంతరే యొక్క నిర్ధారణ అయి ఉన్నది.

ఈ వస్తుతస్మిన్నంతరే అన్య వస్తుతస్మిన్నంతరే తో బాహ్య సంబంధములో ఉండదు. అన్యము కూడా దానితో బాహ్య సంబంధములో ఉండదు. నిర్ధారణ అన్నది ఉపరితలం మాత్రమే కాదు. అది వెసనీయముగా అన్యముతో వలె తనతో తాను మధ్యవర్తనములో ఉండడం. సంబంధము యొక్క రెండు అంత్యములుగా ఉండవలసిన రెండు వస్తు-తస్మిన్నంతరేలు నిజానికి ఒక దానిలో జమ అవుతున్నాయి. అది కేవలం ఒకటే వస్తు-తస్మిన్నంతరే , బాహ్య ప్రతిఫలనములో తనతో తాను సంబంధములో ఉంటుంది. **అది అన్యముతో సంబంధము వలె తనతో తన సంబంధము**. అది దాని నిర్ధారణ అవుతుంది. వస్తుతస్మిన్నంతరే యొక్క ఈ నిర్ధారణ **వస్తువు యొక్క ధర్మం** అవుతుంది.

b. Die Eigenschaft వస్తుధర్మము 380

1.

గుణము , ఎట్వాస్ యొక్క అవ్యవహిత నిర్ధారణ. ఆ నెగెటివ్ ద్వారా జైన్, ఎట్వాస్ గా ఉంది. వస్తువు యొక్క **ధర్మము** , ప్రతిఫలనము యొక్క నెగెటివిటీ (...1>2>3>4>1..). తద్వారా అస్తిత్వము ఒక అస్తితించుచున్నది (అస్తితము)గా అవుతున్నది.
అది సాదాగా దానిలో-అది-ఒక్కటిగా, వస్తుతస్మిన్నంతరే అవుతున్నది. ప్రతిఫలనము యొక్క నెగెటివిటీ, ఇది మధ్యవర్తనము యొక్క లుప్తనము. ఇది వెసనీయముగా మధ్యవర్తనము మరియు సంబంధీకరణము.
సంబంధీకరణము అన్యముతో కాదు. గుణం ఎలాగైతే ప్రతిఫలనము కాని నిర్ధారణో , అలాగ కాదు. ఇది తన తో తన సంబంధము , కానీ అన్యముతో సంబంధము వలె తనతోతన సంబంధము. ఇది **మధ్యవర్తనము** , ఇది అవ్యవహితముగా అంతగానూ తన-తో-తాను-ఒక్కటైన ఏకత్వము . కాచిత్-గ్రహీతమైన వస్తుతస్మిన్నంతరే స్వయంగా ఇటువంటి అన్యము లోనుండి తనలోకి మరలే సంబంధము కలిగి యున్నది. తద్వారా అది తన యందే అంతర్వర్తితముగా నిర్ధారణ కలిగి యున్నది. అటువంటి దాని నిర్ధారణ దాని నిర్మాణము అగును, అదే నిర్ధారము కూడా, ఎందుకంటే అది అన్యములతో సంబంధములో అన్య-జైన్ లోకి పరివర్తనం చెందదు.
పరివర్తనము నివారింప బడింది.

2

వస్తువు **ధర్మములు** కలిగి యున్నది . ధర్మములు మొదటగా వస్తువునకు **అన్యముతో** గల నిర్ధారిత సంబంధములు. వస్తుధర్మము ఒక దానితో ఇంకొకటి వ్యవహరించే విధమై ఉన్నది. కావున ఇది బాహ్య ప్రతిఫలనము. ఇది వస్తువు యొక్క , తిష్ఠిత-జైన్ పార్శ్వము.

రెండు, వస్తువు ఈ తిష్ఠిత-జైన్ నందు "తన" యందే అన్నట్లుగా ఉన్నది . అన్యముతో సంబంధములో వస్తువు తననుతాను నిలుపుకుంటుంది. అస్తిత్వము , తాను జైన్ వలె "అగుచుండుటకు" మరియు పరివర్తనమునకు లోనగుట కేవలము ఉపరితలం మాత్రమే. అందులో ధర్మమూ తనను కోల్పోదు.

వస్తువు ధర్మము కలిగి యుండుట అనగా , అన్యములో ఇదో అదో ప్రభావము

కలుగజేయటము , అన్యముతో సంబంధములో ఒక ప్రత్యేక విధం గా
వ్యక్తమవడము . అన్యవస్తువు తదనుగుణ నిర్మాణమును కలిగి యుంటేనే ఫలానా ధర్మము ప్రకటితమవుంది అన్నది నిబంధన. కానీ ఆ ధర్మము వస్తువుకే ప్రత్యేకం, వస్తువుకే **విశిష్టం**. వస్తువుతో ఒక్కటైపోయిన , ఆధారవిషయసంచయం mit sich identische Grundlage. ఈ ప్రతిఫలితమైన గుణాన్ని అందుకే విశిష్ట-ధర్మము అన్నారు. ధర్మము గా బాహ్యత్వము లోకి పోతున్నా, ధర్మము అందులోనే తనను నిలబెట్టుకుంటున్నది. వస్తువు తన ధర్మముల ద్వారా కారణం. కారణము అంటే "ప్రభావముగా" తనను నిలబెట్టుకోవడం. అయినప్పటికీ వస్తువన్నది ఇక్కడ మొదలు బహు ధర్మాలు కలిగిన
ప్రశాంతమైన వస్తువే. ఇంకా వాస్తవ కారణముగా నిర్ధారణ పొందినది కాదు.
అది మొదలు అంతర్వర్తిత-జైన్-అయితున్నది , ఇంకా తన నిర్ధారములను తానే తిష్ఠించే ప్రతిఫలనము కాదు .

3.

దాని విశిష్టధర్మాలు బాహ్యప్రతిఫలనానికి చెందిన తిష్ఠిత- జైన్ కాగా , **వస్తుతస్మిన్నంతరే** అన్నది వస్తుతస్మిన్నంతరే మాత్రమే కాదు. వివరించినట్లు, ధర్మములు వస్తుతస్మిన్నంతరే కే చెందిన నిర్ధారములు. ధర్మముల ద్వారా వస్తుతస్మిన్నంతరే తనతో తాను నిర్ధారణా పూర్వకంగా సంబంధము కలిగి యుంటుంది. వస్తుతస్మిన్నంతరే తన బాహ్య అస్తిత్వమునకు ఆవల కనుగొన్న ఏదో అనిర్ధారిత పునాది కాదు. వస్తుతస్మిన్నంతరే తన ధర్మముల యందు ఆధారమై ఉన్నట్టిది. అనగా తన తిష్ఠిత-జైన్ నందు తన-తో-తాను ఒక్కటై ఉన్నది.

దానితో పాటూ అది నిబంధిత ఆధారము , ఏలననగా తన తిష్ఠిత-జైన్ ఇంకనూ బాహ్యప్రతిఫలనము. అది ఉన్నది అంటే , అది బాహ్యమైన పర్యంతమూ తనలో ప్రతిఫలితమై , తన-యందే అయిన పర్యంతము.

అస్తిత్వము ద్వారా , వస్తుతస్మిన్నంతరే బాహ్యసంబంధములలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అస్తిత్వము ఈ బాహ్యత్వముతో కూడి యున్నది. ఈ వస్తు-తస్మిన్నంతరే జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము. వస్తువు అస్తిత్వము ద్వారా పరివర్తనానికి లోనవుతుంది. కానీ అది ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము కూడా. కావున వస్తువు తన

మార్పులో , తన యందు తానై ఉంటుంది. ఆధారసంబంధాన్ని గురించి
పేర్కొన్నాం గదా అని , వస్తువును తన ధర్మముల ఆధారముగా నిర్ధారించాలని పొరపాటుపడవద్దు . వస్తుత్వమన్నదే అసలు ఆధారనిర్ధారము. వస్తుధర్మమును , ఆధారమునుండి బేధము గలది గా పరిగణించకూడదు. ధర్మము వట్టి తిష్ఠిత-జైన్ కాదు. అది నిజంగానే తన బాహ్యత్వములోకి పోయి, తనలోకి నిజంగా ప్రతిఫలించిన ఆధారము అది. వస్తుధర్మమే ఆధారము. వస్తుధర్మం ఆధారము, అంతర్వర్తిత-జైన్ అయితున్న తిష్ఠిత-జైన్.

ఆధారము దానితో తన-తో-తన ఏకత్వమన్న **నమూనా** అవుతుంది.. వస్తుధర్మము ఫలానా అన్న నిర్ధారణ, ఆధారము యొక్క తనదే అయిన బాహ్య ప్రతిఫలనము.

మొత్తం , తన తన వెలువరింతలో మరియు నిర్ధారములో తన బాహ్య అవ్యవహితత్వములో తనతోతాను సంబంధము కలిగిన ఆధారము. వస్తు-తస్మిన్నంతరే వెసనీయముగా అస్తితించును , (తిప్పి చెప్పాలంటే) అస్తితించుచున్నది అనగా బాహ్య అవహితత్వము మరియు దానితో పాటు అంతర్వర్తిత-జైన్.

c. Die Wechselwirkung der Dinge

వస్తువుల పరస్పరప్రతిక్రియ

వస్తుతస్మిన్నంతరే **అస్తితించుచున్నది** (అస్తిత్వములోకి వచ్చుచున్నది) వెసనీయముగా. బాహ్యముఖ అవ్యవహితత్వము మరియు నిర్ధారణ దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ కు చెందినదై ఉండాలి , (లేక) స్వీయ ప్రతిఫలనమునకు చెంది ఉండాలె . తద్వారా ధర్మము కలిగి యున్న వస్తు-తస్మిన్నంతరే ఒక వస్తువు. అదేవిధముగా చాల వస్తువులు ఉన్నాయి. చాలా వస్తువులు , ఏదో బాహ్య దృష్టి ద్వారా కాక, ధర్మములు కలిగిన వస్తు-తస్మిన్నంతరేలుగా ఒక్కొక్కటి తన ద్వారానే ఒక దాని మరొకటి భేదము కలిగి యున్నవి.

అవి వాటి గానే ఒకదానినుండి ఒకటి బేధితమై ఉన్నాయి. ఈ పలు విభిన్నమైన వస్తువులు తమ ధర్మముల ద్వారా ఒకదానినొకటి ప్రభావితం
చేస్తాయి. వివిధ వస్తువులు ధర్మముల ద్వారా పరస్పర ప్రభావకరములు
ధర్మము అన్నది ఈ పరస్పర సంబంధమే. వస్తువు ఈ సంబంధానికి బాహ్యము కాదు. వస్తువు ఈ సంబంధానికి బయట లేదు. పరస్పర నిర్ధారము అన్నది

వస్తుతస్మిన్నంతరేలు రెండు కొసలుగా, వాటి సంబంధము పట్ల అతీతముగా ఉండాలె , ఈ మధ్యనున్నదే దానికది-ఏకత్వమయిన ప్రతిఫలనముగా , అదే వస్తుతస్మిన్నంతరే అవుతున్నది.

ఏద్వైతే కొసలు వస్తుతస్మిన్నంతరే అయి ఉండవలెనో , మధ్యమమే వస్తుతస్మిన్నంతరే అవుతున్నది.

కావున <u>వస్తుత్వం అన్నది అనిర్ధారిత స్వీయఏకత్వము అన్న నమూనాకి</u> కుదించబడ్డది. దాని వెసనీయత్వం దాని ధర్మములో మాత్రమే ఉన్నది. (వస్తువెసనీయత్వం ధర్మము లోనే ఉన్నది కావున, ధర్మము పరస్పర-నిర్ధారము కాగా, కొసలకు కుదింపబడిన వస్తుత్వం అనిర్ధారిత ఏకత్వం) కాబట్టి ఒక వస్తువు మరియు కొన్ని వస్తువుల గురించి , నిర్ధారిత ధర్మాల ప్రసక్తి లేకుండా ప్రస్తావన అన్నది, వాటి బేధము పట్ల నిర్నిమిత్తమైన పరిమాణం గురించి అయి ఉండాలి. (వస్తుధర్మం అన్న ప్రస్తావన లేకుంటే) ఒక వస్తువు గా పరిగణించినదానిని, ఎన్నో వస్తువులును గా చేయవచ్చు. లేక ఎన్నో వస్తువులుగా పరిగణించవచ్చు. అది **బయటనుండే విడగొట్టడం , కలపడం** అవుతుంది. ఒక పుస్తకం ఒక వస్తువు. ప్రతీ పుటా కూడా ఒక వస్తువు. పుటలో ప్రతీ ముక్కా ఒక వస్తువు, ఇలాగ అనంతంగా కొనసాగవచ్చు.

ఒక వస్తువు "**ఈ** వస్తువుగా" నిర్ధారణ దాని ధర్మముల లోనే ఉంటుంది. దాని ధర్మముల ద్వారానే అన్యవస్తువుల నుండి విబేధిస్తుంది. ధర్మము అన్నది నెగేటివ్ ప్రతిఫలనము, ధర్మము బేధము కలది. తనకు అన్యముతో గల బేధమును వస్తువు తన ధర్మము లో తన యందే కలిగి యున్నది.

దేని ద్వారా వస్తువు తన తిష్ఠిత - జైన్ అయి ఉన్నదో తద్వారా అన్యముతో తన సంబంధములో నున్నది. దానితో పాటు అది తనలో తాను ప్రతిఫలితమైన బేధమగుట వలన అన్యము పట్లనూ, అన్యముతో సంబంధము పట్లనూ నిర్నిమిత్తతతో కూడా ఉన్నది.

వాటి ధర్మాలు లేకుండా వస్తువులు , అవి "శుష్కమైన అంతర్వర్తిత-జైన్ లు ",
అవి వెసన్-రహితమైన పరిధి, అవి బాహ్యమైన కూర్పు మాత్రమే.

నిజమైన అంతర్వర్తిత-జైన్ , తన తిష్ఠిత- జైన్ యందు అంతర్వర్తిత-జైన్ కావాలి. అంతర్వర్తిత-జైన్ తిష్ఠిత-జైన్ లో అది ధర్మము . దీనితో **వస్తుత్వము ధర్మము లోకి** పరివర్తనము చెందినది

2

వస్తువు ఒక కొసగా, తన-యందే-జైన్ అయితున్న కొసగా ధర్మమునకు ప్రతిగా ఉండవలసి ఉండె . ధర్మం , సంబంధములో నున్న వస్తువుల మధ్య మధ్యమముగా ఉండవలసి ఉండె. కానీ ఈ సంబంధములోనే రెండు వస్తువులు ప్రతిఫలనముగా ఎదురవుతాయి. ఈ సంబంధములోనే వస్తువు **ఒకటి ఇంకొకవస్తువులోకి తనను తోసుకునే ప్రతిఫలనం** కనబడుతుంది (ధర్మము దీనిగా దానిలోకి , దానిగా దీనిలోకీ) . ఈ ప్రతిఫలనములో వస్తువులు సంబంధములో ఉన్నాయి, బేధములో ఉన్నాయి. ఈ బేధము, సంబంధము ఒకే ప్రతిఫలనము. అది ఆ వస్తువుల నిరంతరం, కొనసాగింపు. వస్తువులు ఈ కొనసాగింపులోనే ఉన్నాయి. ఈ నిరంతర కొనసాగింపే "ధర్మము". వస్తువులు ఈ ధర్మమనే కొనసాగింపులోనే ఉంటాయి . వస్తువులు నిలకడైన కొసలుగా అంతర్ధానమవుతాయి . ఈ వస్తువులకు ధర్మమునకు ఆవల ఒక అస్తిత్వము ఉండి ఉండినది.

3

ఏ ధర్మమైతే స్వతంత్రమైన కొసలమధ్య సంబంధము కావలసి యుండెనో ఆ ధర్మమే స్వతంత్రమవుతున్నది. ఇందుకు భిన్నముగా వస్తువులు నిర్-వెసనీయము అయినాయి. తమను పరస్పరం భేదించుకుని, పరస్పరం సంబంధపడే ప్రతిఫలనముగా మాత్రమే అవి వెసనీయము.

కానీ- ఆ ' భేదకారక స్వీయ సంబంధిత ప్రతిఫలనమన్నదే ' ధర్మము. ఇది వస్తువులో లుప్తమయేటిది కాదు . ఇది వస్తువు యొక్క వట్టి తృటియును కాదు.

వస్తువు నిజానికి ఒక నెగెటివ్ ఐక్యత, కానీ ఎట్వస్ యొక్క ఒకటి లాగా, అవ్యవహితమైన ఒకటి , వస్తువు వెసన్ రహితమైన పరిధి ఇదే.పూర్వం వస్తువు నిర్-వెసనీయ పరిధి

నిర్ధారింపబడిన విధము ఇలాగుండినది, బయటనుండి దాని ధర్మములను 385
తీసివేయడం ద్వారా మిగిలినది వస్తువు అన్నట్లు.కానీ ఇప్పుడు తీసివేయడం ఇంకొక రీతిగా జరిగినది, వస్తు-తస్మిన్-అంతరే అన్నది ధర్మము లోకి పరివర్తనం చెందడము ద్వారా. కాని మునపటి తీసివేతకీ ఇప్పటికీ తేడా ఉంది. కానీ మునుపటిది దీనికి తలకిందులు. మునుపు ధర్మములు లేని కాచిత్-గ్రహీత-వస్తువు ఇంకనూ వెసనీయమన్నట్లు, ధర్మము బాహ్య నిర్ధారమన్నట్లు అనిపించినది. కాని ఇప్పుడు వస్తువు తనకు తానే తనను ధర్మము యొక్క నిర్నిమిత్తమైన బాహ్య నమూనాగా నిర్ధారించుకున్నది.

ఒక వస్తువు అన్న **వస్తువు యొక్క ఒక్కదనము** అనే **అనిర్ధారిత, బలహీనమైన బంధనము నుండి వస్తుధర్మము విముక్తి పొందినది**. ఇప్పుడు దాని నుండి విముక్తి పొంది, ధర్మము వస్తువు **ఉనికిగా** నిలకడగా స్వతంత్ర "**పదార్థమై**" ఉన్నది. పదార్థము తన-తో-తన సాదా నిరంతరత్వము . పదార్థమునకు నమూనా అంటే వేరుగా ఉన్నది మాత్రమే. ఒక పదార్థము వంటివే , ఎన్నో స్వతంత్ర పదార్థములు ఉంటాయి. **వస్తువు వాటితో కూర్పబడి** యున్నది.

B. Das Bestehen des Dings aus Materien

వస్తువు- పదార్థముల కూర్పు

1

ధర్మము ఒక **పదార్థము**గానో లేక స్వతంత్ర ద్రవ్యముగానో పరివర్తనము చెందుట అన్నది పరిచితమే . కెమిస్టులు ఇంద్రియాలకు తెలిసిన వాటిని పదార్థాలను చేశారు. రంగు రుచి వాసనా వంటి ధర్మాలను వర్ణపదార్థమనో , చేదుపదార్థమనో , ఆంల(పులుపు) పదార్థమనో చెప్పి నిలపడానికి ప్రయత్నించారు. వేడి, విద్యుత్తు, అయస్కాంత ధర్మాలను తిన్నగా పదార్థాలుగానే తీసుకున్నారు. దాని వలన ధర్మాలు నిజంగా చేతికందుతాయనీ, పట్టుకు చిక్కుతాయనీ భావించారు.

ఇంతేకాక ఇంతకంటే ప్రాచుర్యంలో ఉన్న ధారణ ఇంకొకటి ఉంది. వస్తువులు విభిన్న పదార్థములతో/ ద్రవ్యములతో కూడినట్టివి అన్నది ఆ ధారణ. ఒక రంగు ను వస్తువన్నప్పటికీ , పదార్థములను/ద్రవ్యములనూ వస్తువు అనకుండా తప్పించుకోవడం కూడా ఉంది. కాంతి పదార్థము, ఉష్ణపదార్థము, విద్యుత్ పదార్థము అన్నవాటిని "వస్తువు" అంటారో లేదో నాకు తెలియదు .అవి వస్తువులా , ఎంతవరకు వస్తువులు, ఎంతవరకు పాక్షికవస్తువులు అన్న విషయం తేల్చకుండా వస్తువులని బేధితములను చేసి చూస్తున్నారు , వస్తు-భాగాలంటూ వేరు చేయడం జరుగుతోంది. అటువంటివన్నీ , అస్తితములుగా అస్తిత్వములో కొంతైనా ఉన్నది నిజం.

2

ధర్మముల నుండి పదార్థములోకి పోవలసిన అనివార్యత లేక ధర్మములు నిజానికి పదార్థములే అనవలసిన అనివార్యత ఏమిటి? ఆ అనివార్యత ధర్మము యొక్క వెసనీయత నుండి వచ్చింది. అవి వెసనీయములు కావున వస్తువు యొక్క నిజమైన స్వతంత్రములు అవే అన్నదానినినుండి వచ్చినది. దీనితో పాటు వస్తుధర్మము యొక్క తన-లో-తన ప్రతిఫలనము , మొత్తం ప్రతిఫలనము యొక్క ఒక పార్శ్వము మాత్రమే. ఈ ప్రతిఫలనము , భేదము లుప్తమగుట , ధర్మము నిరంతరాయమగుట, అన్యము-వలన అస్తిత్వమవవలసినది , తన-తో-తాను నిరంతరాయమగుట కూడా అయి ఉన్నది. తన-లో-తన నెగెటివ్ ప్రతిఫలనముగా, తన నుండి అన్యమును బహిష్కరించే

భేదితముగా ఉండిన వస్తు-త్వము ఒక నిర్వ్యెసనీయ తృటికి కుదింపబడినది .
దానితో పాటు అది ఇంకింత నిర్ధారమును పొందినది.

ధర్మము ఈ నెగెటివ్ తృటిని **ముందుగా నిలబెట్టుకున్నది** . ఏమంటే వస్తువుల బేధము “లుప్తమైన పర్యంతమే ” ధర్మము తన కొనసాగింపుగా, నిరంతర స్వతంత్ర పదార్ధముగా అవగలదు.

ధర్మము యొక్క "అన్య- జైన్ “నందు నిరంతరత్వమే ఈ నెగెటివ్ తృటిని కలిగియుండి ఉండాలి . ధర్మము యొక్క స్వతంత్రత అన్నది ఈ **నెగెటివ్ ఐక్యతగా**, "వస్తు"త్వం ఏదో తిరిగి నిలబెట్టినట్లు . ద్రవ్యము (అయస్కాంత, విద్యుత్, ఉష్ణ ద్రవ్యము ల వంటి) పాసిటివ్ కు ప్రతిగా ఇది నెగెటివ్ స్వతంత్రత.

రెండవది దీనిద్వారా వస్తువు అన్నది కూడా తన అనిర్ధారిత్వం నుండి పూర్తి నిర్ధారత్వానికి పురోగమించినది.

వస్తుతస్మిన్నంతరేగా అది **కించిత్రహితమైన** శుష్క ఏకత్వం, సాదా **నెగెటివ్** అస్తిత్వం, **అనిర్ధారితముగా** నిర్ధారింపబడినట్టిది. దాని ధర్మము ద్వారా అది నిర్ధారణ పొందినపుడు, తద్వారా అది అన్యమునుండి బేధితమై ఉండవలె. కానీ ధర్మము ద్వారా <u>అన్యము తో నిరంతర కొనసాగింపు</u> అవడం తో , ఈ అసంపూర్తి బేధమన్నది రద్దయి పోయింది. వస్తువు తద్వారా తనలోకి మరలింది. ఇప్పుడు నిర్ధారితముగా నిర్ధారితమైనది. ఆ నిర్ధారణ **తన యందే నిర్ధారితముగా** , “**ఈ** వస్తువు” అయింది.

3

ఇక మూడవది , ఈ తన లోకి తిరిగి మరలడం తనతోతను సంబంధపడే నిర్ధారము. కానీ అది నిర్-వెసనీయము కూడా. ఒకవైపు తన నిరంతరమైన **ఉనికిగా** స్వతంత్ర "పదార్ధము" ఏర్పడుతోంది. అందులో వస్తువుల మధ్య బేధము , వస్తువుల మధ్య ఏ భేదమైతే వస్తువు తన-యందు-తన-వలనగా-ఉండుట అన్న నిర్ధారణై ఉండెనో అది లుప్తమై పోయినది . వస్తువుల మధ్య భేదము ఇక బాహ్యము అయిపోయింది.
వస్తువు "**ఇది**" అని, ఇట్లు పూర్తి నిర్ధారమైనప్పటికీ , ఈ నిర్ధారము నిర్వ్యెసనీయత్వ-అంశమునందు అయినది .

4

ఈ విషయము, ధర్మము అన్నదాని చలనము వైపునుండి గమనించినా స్పష్టమవుతున్నది. ధర్మము అన్నది **బాహ్య**నిర్ధారము మాత్రమే కాదు. తాను **అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే** అస్తిత్వము. ఒక్కొక్కటి తన-లో-తన ప్రతిఫలనము మరియు అన్యములో-ప్రతిఫలనమును కలిగి యున్నది కాబట్టి, ఈ బాహ్యత్వ ఐక్యత మరియు వెసనీయత్వ ఐక్యత ఒక్కొక్కటి తనను తననుండి బహిష్కరించుకుంటుంది..

ఒకవైపు ఈ నిర్ధారము సరళముగానూ, స్వీయసంబంధములో ఒక్కటై ఉన్న స్వతంత్రము గానూ ఉన్నది. ఈ నిర్ధారము నందు 1. నెగెటివ్ ఐక్యతా మరియు వస్తువు అనే ఒక్కటియు లుప్తము 2 ఇంకొక వైపు "అన్యమునకు" ప్రతిగా నిర్ధారము అయినది, స్వీయప్రతిఫలితము, తన-యందే ఒక్కటిగా నిర్ధారణైనది - కావున **పదార్థము** మరియు **ఈ వస్తువు** . ఇవి రెండు తృటులు. తాను-తనతో-ఒక్కటైన బాహ్యత్వము లేక తనలో తాను ప్రతిఫలించిన వస్తుధర్మము యొక్క రెండు తృటులు.
ధర్మము ద్వారా వస్తువులు బేధితములు కావలసి ఉండెను. అన్యము కిందికి వచ్చే తన నెగెటివ్ పార్శ్వము నుండి విముక్తిపొందినది , వస్తువు "తన నిర్ధారణాభవము అన్య-వస్తువు ద్వారా" అన్న దానినుండి కూడా విముక్తి పొందినది.. అన్యముతో సంబంధము నుండి తన లోకి మరలింది. దానితో పాటు అది , వస్తు-తస్మిన్-అంతరే **<u>తానే అన్యము అయినట్టి వస్తుతస్మిన్నంతరే</u>** గా మారినది. ఎందుకంటే బహుళశాఖినమునకు చెందిన పలు ధర్మములు వాటి పక్షాన అవి స్వతంత్రమైనాయి. వాటికి వస్తువు యొక్క **ఒక్కటి**లో/ఏకత్వములో నున్న నెగెటివ్ సంబంధము ఒక లుప్తితమై పోయింది. అందువలననే ఈ దాని-కది- ఏకమైన నెగేషన్ , ద్రవ్యము యొక్క **పొసిటివ్ కొనసాగింపుకు విరుద్ధము మాత్రమే కాగలదు .**

5

"**ఇది**" అన్నది వస్తువు యొక్క సంపూర్ణ నిర్ధారణ అవుతున్నది. అది బాహ్యమైన ది కూడా. వస్తువు స్వతంత్రమైన పదార్థములతో కూడినదవుతుంది . అవి వస్తువులో వాటి సంబంధము పట్ల నిర్నిమిత్తము. ఈ సంబంధము ఒక నిర్వెసనీయ సంధానము మాత్రమే . ఇక ఒక వస్తువునకు , అన్యమునకు గల బేధము ఎందులో ఉందంటే ఫలానా పదార్థములు ఎక్కువో తక్కువగానో , ఏ ప్రమాణములో అందులో ఉన్నాయన్న దానిలో

ఉన్నది. అవి **ఈ వస్తువులోనుండి** అన్యవస్తువులోకి కొనసాగుతాయి.
ఈ వస్తువులో ఉండడం అనేది వాటికి (ఇంకొక వస్తువులో ఉండడానికి) ఆటంకము కాదు. వస్తువులో పదార్థములు ఒక దానికొకటి పరిమితో, అవరోధమో కావు. ఎందుకంటే **వాటి నెగెటివ్ సంబంధము** బలహీనమైన "ఇది" మాత్రమే

అందువలన పదార్థములు ఒక వస్తువులో కూడి ఉన్నందున , అవి లుప్తమై పోవు. ఒక్కొక్క పదార్థము స్వతంత్రము , అన్యమునకు అబేధ్యము. ఒక్కొక్కటి దాని నిర్ధారణ లో దానికదే, దానితోదానికే సంబంధముగా నున్నది. అవి ఉనికి లో ఉన్న బహుళశాఖినము, పరస్పరం అతీతములతో కూడినది. అవి ఒకదానికొకటి పరిమాణాత్మక హద్దై ఉండడానికే సమర్థములు. "ఈ" వస్తువు అంటే , ఆ ఇది వట్టి పదార్థముల పరిమాణాత్మక సంబంధము. వట్టి పదార్థముల కూర్పు . ఆ కూర్పు మరియు,మరియు కలది.   ఆ వస్తువు ఒక పదార్థము ఫలానా పరిమాణములో కలది, **మరియు** ఇంకొక పదార్థము యొక్క ఇంకొక పరిమాణము కూడా కలది, మరియు వేరొక పదార్థము ... ఈ కూర్పు కు సంబంధము లేదు. కానీ ఇలాగ ఏర్పడేదే వస్తువు.

C. Die Auflösung des Dings

వస్తువు లయించుట

వట్టి కొన్ని పరిమాణములలో స్వతంత్ర పదార్థముల కూర్పు **ఈ వస్తువు** గా నిర్ధారితమైంది . ఇది మార్పు చెందేది. మార్పు ఎలాగా అంటే, ఒకటో కొన్నో పదార్థములు ఈ కూర్పు నుండి వైదొలగవచ్చు. లేకుంటే "**మరియు**" కింద అదనముగా వచ్చి చేరవచ్చు. లేక పదార్థముల పరిమాణ నిష్పత్తి మారవచ్చు. "**ఈ**" వస్తువన్నది ఏర్పడడం , అంతరించడం అన్నవి అటువంటి బాహ్యసంబంధాల బాహ్య లయనమే. పదార్థములు అటువంటి కూడి యుండుటా, వేరగుట పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉంటాయి. ద్రవ్యములు , పదార్థములూ "ఈ" వస్తువు లోనికీ, వస్తువు బయటకీ నిరంతరము చెలామణీ ఐతూ అయితూ ఉంటాయి. వస్తువు నిరపేక్ష- రంధ్రయుతమై , స్వంత ప్రమాణమూ , నమూనా అంటూ లేకుండా ఉంటుంది.

దాని నిరపేక్ష నిర్ధారణలో వస్తువు , ఏ నిర్ధారణ ద్వారా అది "ఇది" అయిందో , ఆ నిర్ధారణ ద్వారా అది లయీకరిణకు లోనయేది, లయీకరణ - పాత్రము. ఇలాగ లయీకరించబడటం దాని బాహ్య నిర్ధారణ వలన. దాని జైన్ యొక్క బాహ్యనిర్ధారణ వలన .
అలాగ లయీకరించబడటం మరియు దాని జైన్ యొక్క బాహ్యత్వం అన్నవి ఈ జైన్ కు వెసనీయమైనవి.

వస్తువు అన్నది "మరియు,మరియు" మాత్రమే. వస్తువు ఈ విధమైన బాహ్యత్వాన్నే కలిగి యుంటుంది.

వస్తువు యందు దాని పదార్థాలు కూడా ఉంటాయి.

కాబట్టి "ఈ " వస్తువు అన్నదే కాక "మొత్తం " వస్తువన్నదే లయీకరణానికి లోనవుతుంది. (అదెలాగంటే) వస్తువు స్వతంత్ర పదార్థముల బాహ్యమైనకూడిక గా నిర్ధారించడం అయింది. ఈ పదార్థాలు వస్తువులు కావు. వాటికి నెగెటివ్ స్వతంత్రత లేదు. అవి "ధర్మములు"గా స్వతంత్రములు. అనగా " నిర్ధారిత-జైన్ "గా. తమలో తాము ప్రతిఫలించే నిర్ధారిత-జైన్ లు.

కావున పదార్థాలు సరళమైనవి, స్వీయసంబంధితములు . **వాటిలో ఉన్నది ఒక నిర్ధారణ** (వాటిలో ఉన్న విషయసంచయము) స్వీయ ప్రతిఫలనము అన్నది ఈ విషయసంచయముయొక్క **నమూనా**. అది "దానిలో" అదే ప్రతిఫలనం చెందదు, పదార్థము దాని నిర్ధారణ ప్రకారం అన్యముతో సంబంధము ఏర్పరచుకుని ఉంటుంది .

వస్తువు పదార్థము "మరియు" పదార్థముమాత్రమే కాదు. పదార్థము ల మధ్య సంబంధము పరస్పరము పరస్పర- నిర్నిమిత్తము . అంతేకాక పదార్థము ల మధ్య ఉన్నది **పరస్పర నెగెటివ్** సంబంధము.

పదార్థ నిర్ధారణను అనుసరించి పదార్థములు స్వయంగా నెగెటివ్ ప్రతిఫలనము. ఇదే వస్తువు యొక్క బిందుత్వం welche die Punktualität des Dinges ist.
పదార్థము ఒకదాని ప్రతిగా ఇంకొక దాని విషయసంచయ నిర్ధారణ బట్టి, ఒక పదార్థము

కానిది , అన్యపదార్థము అయి ఉన్నది. వాటి స్వతంత్రత బట్టి ఒకటి "ఉన్నది" అంటే ఆ పర్యంతము అన్యము "లేదు" అని. (స్వతంత్రము కావున దాని యందు అన్యము లేదు) 391

3

కావున వస్తువు ఏ పదార్థంలతో కూడి ఉన్నదో ఆ పదార్థముల ఒకదానితో ఒకదాని సంబంధము. ఒకటి ఉంది "మరియు" అన్యము కూడా ఉంది. అయితే అన్యము "ఉన్న" పర్యంతం ఒకటి "లేదు". కావున ఒక పదార్థము వస్తువు లో ఉంది అంటే అన్యము తద్వారా లుప్తమౌవుతున్నది. కానీ వస్తువు "మరియు" కూడా, అన్యము "కూడా" ఉన్నట్టిది. ఒక పదార్థము ఉండుటలో , అన్యము లేదు. అంతగానూ అన్యము మొదటిదానిలో ఉన్నది కూడా. ఇదే విధంగా వివిధ పదార్థములు పరస్పరం ఉన్నాయి.

ఒకటి ఉన్నది అన్న అదే దృష్టిలో అన్యము కూడా ఉన్నదన్నది , ఒకే ఉనికి. ఇదే వస్తువు యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత లేక బిందుత్వం. రెండూ ఒకదానిని చొచ్చుకొని ఒకటి ఉన్నాయి.

అయితే వస్తువు పదార్థముల "మరియు" అయి ఉన్నప్పుడు, పదార్థములు వస్తువు నిర్ధారణలో ప్రతిఫలించెడివయినప్పుడు (ఒక వస్తువులో బహుళము ఉన్నట్లు ప్రతిఫలించేవైనపుడు), అవి పరస్పరం అతీతములైనప్పుడు , పదార్థములు ఒకదానినొకటి తాకవు. అవి చొచ్చుకుపోవడం లో కూడా ఒకదానినొకటి తాకవు und *berühren* sich in ihrer Durchdringung *nicht*.

కావున పదార్థములు వెసనీయముగా రంధ్ర-యుక్తములు . ఒక పదార్థము ఇంకొకదాని రంధ్రములలో "ఉండాలి" అనగా ఇంకొకదాని లేమిలో, లేకుండుటలో ఉండాలి. ఈ అన్యపదార్థము కూడా రంధ్రపూరితమై ఉండలి. ఈ అన్య పదార్థపు రంధ్రములలో , "లేకుండుటలో" మొదటి పదార్థము ఉండాలి. అలాగే మిగిలిన పదార్థములు కూడా.

కావున ఒక పదార్థము యొక్క ఉనికి దాని లుప్తిత-జైన్ కూడా . తిరిగి అన్యము యొక్క ఉనికి దాని లుప్తిత-జైన్ . మరియు మొదటిదాని ఉనికి . ఇదే విధముగా మిగిలినవన్నియునూ.

కావున వస్తువు స్వతంత్ర ఉనికిగలవాటి యొక్క తమ-తో-తమ స్వీయవర్తనము,
స్వీయ-విరోధితమైన మధ్యవర్తనము , తన-కు-వ్యతిరేకమైన దాని ద్వారా అనగా తన నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తనము. లేక ఒక అన్యము యొక్క ఉనికి మరియు ఉనికి-లేమి ద్వారా ఒక స్వతంత్ర పదార్థము ఉనికిలో ఉండుట.

అస్తిత్వము ఈ వస్తువు లో తన పూర్ణత్వాన్ని చేరుకుంది. అనగా అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే జైన్ లో లేక స్వతంత్ర ఉనికిలో పూర్ణత్వాన్ని చేరుకుంది. (అట్లు) వెసన్ రహితమైన అస్తిత్వము అయి పూర్ణత్వాన్ని చేరుకుంది. అస్తిత్వము యొక్క సత్యము నిర్-వెసనీయత్వములో తన అంతర్వర్తిత-జైన్ కలిగి యుండుట, తన ఉనికి ని అన్యములో కలిగి యుండుట, నిరపేక్షమైన అన్యమును తన పునాదిగా కలిగి యుండుట, తన **లేమిని** ఉనికిగా కలిగి యుండుట. కావున అది **దర్శనము**.

దర్శనము

అస్తిత్వము , జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము. వెసన్ , అస్తిత్వమనే అవ్యవహితత్వము గా తనను స్థాపించుకుంది. ఈ అవ్యవహితము **అంతర్వర్తితముగా** తనలో వెసనీయ ప్రతిఫలనము . అస్తిత్వముగా , వెసన్ తన ఆధారము నుండి బయటకు వచ్చింది. ఆధారం అస్తిత్వం లోకి పరివర్తనం చెందినది. అస్తిత్వము ఈ **ప్రతిఫలిత** అవ్యవహితత్వము. తన యందే నిరపేక్ష నెగిటివిటీ అయిన పర్యంతము అస్తిత్వము ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము. అస్తిత్వము తనను దర్శనముగా నిర్ధారించుకొనుటలో ,ఇప్పుడు తన యందే నెగెటివిటీగా **తిష్ఠనము** కూడా చేయడం జరుగుతున్నది .

దర్శనము మొదలు వెసన్ , దాని అస్తిత్వములో . వెసన్ అస్తిత్వము నందు అవ్యవహితముగా ఉన్నట్టిది. దర్శనము అవ్యవహితముగా కాక ప్రతిఫలిత అస్తిత్వముగా ఉన్నది గాన , ఇది అస్తిత్వము నందలి వెసన్ తృటి అవుతున్నది . అస్తిత్వము **వెసనీయమైన** అస్తిత్వముగా, దర్శనము

ఏదైనా, ఏదో **కేవలం** దర్శనము మాత్రమే అంటే అర్థం , అచట అస్తిత్వము కేవలము నిలుపబడినది, తిష్ఠితము అని. అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయితున్నది కాదు. (ఏక పక్షం, ఉభయ పక్షం కాలేదు) అది తన-యందు-తన-వలన-అయితేనే వెసనత్వం అవుతుంది. దాని యందే ప్రతిఫలనము యొక్క నెగెటివిటీ కలిగి యుండాలి, అలాగ వెసన్ నైజము కలిగి యుండాలి.

ఇట్లు అవడం అంటే దానికి చెందని ఏదో బాహ్య ప్రతిఫలనము ద్వారా కాదు. అదేదో వెసన్ కి చెందిన బాహ్యప్రతిఫలనమై, అస్తిత్వం తో దానిని పోల్చి , పోలిక బట్టి అది అస్తిత్వ-దర్శనం అని వివరించడం కాదు.

ఇంతకు ముందే వివరించినట్లు అస్తిత్వము యొక్క వెసనత్వము దర్శనం అవడం అంటే, అస్తిత్వం యొక్క స్వంత సత్యమే అది(అస్తిత్వము యొక్క సత్యం దర్శనము అని చూపతగ్గది). ఏ ప్రతిఫలనము ద్వారా అది దర్శనమో , అది అస్తిత్వమునకు చెందినదే, బాహ్యము కారాదు. .

అవ్యవహిత అస్తిత్వమే నిజమైనదన్న అర్థం లో , ఫలానాది **దర్శనము మాత్రమే** అంటే అది పొరపాటు. దర్శనము ఇంకా ఉన్నతమైన సత్యము అనవచ్చు. ఎందుకంటే దర్శనము, వెసనీయముగా అస్తిత్వము. తద్భిన్నముగా అవ్యవహిత అస్తిత్వము, ఇంకనూ వెసన్ రహితమైన దర్శనము అనాలె. ఎందుకంటే అది దర్శనము యొక్క ఒక తృటిని మాత్రమే కలిగి ఉంది, అవ్యవహిత అస్తిత్వమనే తృటిని మాత్రమే కలిగి ఉంది, ఇంకా నెగెటివ్ ప్రతిఫలనాన్ని తన యందు కలిగి లేదు.

దర్శనమును, వెసన్ రహితము అని అన్నప్పుడు , దాని యందలి నెగెటివిటి కంటే అవ్యవహితము అన్నది పొసిటివ్ గా మరియు సత్యవంతమై ఉంటుందన్న భావన ఉన్నది. కానీ ఆ అవ్యవహితము దాని యందు ఇంకనూ వెసనీయమైన సత్యాన్ని కలిగి యుండక పోవచ్చు. దర్శనము లోనికి మారిన తరువాత , అస్తిత్వము నిర్-వెసనీయము కానేరదు అన్నది రూఢి.

5.

వెసన్ ముందు తన యందే **ప్రతిబింబిస్తుంది**. తన సాదా ఏకత్వములో ప్రతిబింబిస్తుంది. అట్లది శుష్క ప్రతిఫలనము. నాస్తి నుండి నాస్తి కి అనగా తన లోనికే , శుద్ధ చలనము. వెసన్ **దర్శనమైన** నుండి అది **నిజమైన ప్రతిబింబము**. ఏమనగా ప్రతిబింబము యొక్క తృటులు అస్తిత్వము కలిగినవై యున్నట్టివి . ఇంతకు ముందే తెలుసుకున్నట్లు దర్శనము అన్నది వస్తువు **తనతో తాను నెగెటివ్ గా మధ్యవర్తితమగుట**. అది కలిగి యున్న బేధము , స్వతంత్రమైన పదార్థములు.

స్వతంత్ర పదార్థములు వైరుధ్యమై యున్నవి. ఏమనగా అవ్యవహిత ఉనికి అయి ఉండి , అన్యములోనే తమ స్వతంత్రత కలిగి యుండుట. అనగా తమ నెగేషన్ లోనే ఉనికిని కలిగి యుండుట. అదికాక , ఆ పరాయివాటి నెగేషన్ లో , అనగా తమ స్వంత నెగేషన్ లో తమ ఉనికిని కలిగి యుండుట. ప్రతిబింబము ఇదే మధ్యవర్తనము. కానీ దర్శనములో నిలకడలేని ఆ తృటులు అవ్యవహిత స్వతంత్రత అనే రూపాన్ని కలిగి యున్నాయి. ఇందుకు విరుద్ధముగా అస్తిత్వమునకు చెందిన అవ్యవహితమైన స్వతంత్రత , దాని పక్షాన తృటులన్న స్థాయికి పరిమితం చేయబడ్డది.

దర్శనము , అస్తిత్వము ప్రతిబింబముల ఐక్యత.

దర్శనము తనను ఇంకా కృత్యంగా నిర్ధారించుకుంటుంది. అది వెసనీయ అస్తిత్వము. దాని వెసనీయత్వం , అస్తిత్వము నుండి భేదితము, అస్తిత్వము నిర్-వెసనీయమన్నట్లు . ఈ రెండు పార్శ్వాలూ పరస్పర సంబంధములో ప్రవేశిస్తాయి. కావున అది ముందు తన-తో-తాను ఒక్కటైన సాదా స్వీయ ఏకత్వం. దానితో బాటు అది వేరు వేరు విషయసంచయ-నిర్ధారములను కూడా కలిగి యున్నది.
అది **వాటి** సంబంధముగా, దర్శనము యొక్క తారుమారులో (అటుది ఇటైనా ఇటుది అటైనా) అది స్థిరంగా ఉంటుంది, అది **దర్శనము యొక్క న్యాయము.**

.

రెండవది. సరళమైన సూత్రము తన వేరు-వేరు తనములో (భిన్నత్వములో) విరుద్ధద్వంద్వములోకి పరివర్తనం అవుతుంది. దర్శనము యొక్క వెసనీయము , దానికే వ్యతిరేకముగా తిష్ఠితం అవుతుంది (భిన్నత్వము ప్రకారము వెసనీయము మరియు వేటికవిగా అస్తిత్వము , అంతర్వర్తిత-జైన్-అగునదిగా). **దర్శనం అయ్యే ప్రపంచము**, **అంతర్-వర్తిత-జైన్-అయ్యే ప్రపంచమునకు** ప్రతిగా నిలుస్తుంది.
మూడవది ఈ విరుద్ధద్వంద్వము దాని ఆధారములోకి మరలుతుంది. అంతర్-వర్తిత-జైన్-అయ్యేది దర్శనము లో ఉన్నది. దీనికి తారుమారుగా దర్శనము అయ్యేది దాని అంతర్-వర్తిత-జైన్ లోకి గ్రహించబడినట్లు నిర్ధారితం అవుతుంది.
దర్శనము **సంబంధము** అవుతుంది.

A.Das Gesetz der Erscheinung

దర్శనము యొక్క న్యాయము

1. దర్శనము , అస్తితమగునది. దర్శనము అస్తితమగుదాని నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితము. అస్తితమగునది ఉనికి అయి ఉండెను . అస్తితమగుదాని ఈ నెగేషన్ నిజానికి ఇంకొక స్వతంత్రము అవుతున్నది. కానీ ఈ స్వతంత్రమైనది కూడా వెసనీయముగా లుప్తమయేది. అస్తితమగునది తన నెగేషన్ ద్వారా తనలోకే మరలి వచ్చేది, తన నెగేషన్ నెగేషన్ కావడం ద్వారా తన లోకి మరలి వచ్చేది. కావున అది వెసనీయ స్వతంత్రత కలిగి యున్నది. దానితోపాటు అది అవ్యవహితముగా తిష్ఠిత-జైన్. అది ఒక ఆధారము మరియు ఒక అన్యమును

తన ఉనికి గా కలిగి యున్నది.
కావున ముందు దర్శనము అస్తిత్వము , అస్తిత్వముతో బాటు అస్తిత్వము దాని వెసనీయత్వముతో, తిష్ఠిత-జైన్ దాని ఆధారముతో. కానీ ఈ ఆధారము నెగేషన్, మరియు అన్య- స్వతంత్రము, మొదటిదాని ఆధారము కూడా అలాగే కేవలము తిష్ఠిత-జైన్. లేక అస్తితమగుచున్నది , దర్శనమగుచున్నదిగా అన్యములో ప్రతిఫలితము, దర్శనమగుచున్నదానిని తన ఆధారముగా కలిగియున్నది. ఆ దర్శనమగుచున్నది కూడా కేవలము అన్యములో ప్రతిఫలితమగునదిగా ఉన్నది . దానికి చెందే వెసనీయ స్వతంత్రత , తాను తన లోకి మరలుట వలన, అది ఆ తృటుల నెగెటివిటీ వలన, కాదు-కాదు ద్వారా తనకే తిరిగి వస్తున్నది. కావున అస్తితమగుచున్నదాని స్వతంత్రత వెసనీయముగా కేవల ఛాయ మాత్రమే. పరస్పరము ఆధారితములైన అస్తితమగువాటి మధ్య సంబంధము , ఈ పరస్పర నెగేషన్ లో ఉన్నది. ఒక దాని ఉనికి అన్యము యొక్క ఉనికి కాదు, దాని తిష్ఠిత-జైన్ మాత్రమే. తిష్ఠిత-జైన్ ల సంబంధమే వాటి ఉనికి. నిజంగా ఉండునట్లే , ఆధారము దాని సత్యమైన ప్రథమం అయి ఉండటంలో ఉంది. కానీ ఈ ప్రథమం పూర్వతిష్ఠితం.

2. ఇది దర్శనము యొక్క **నెగెటివ్** పార్శ్వము అవుతుంది. కానీ ఈ నెగెటివ్ మధ్యవర్తనములో అస్తితముల తమ-తో-తమ **పాజిటివ్ ఏకత్వము** అవ్యవహితముగా ఉన్నది. ఎందుకంటే అది వెసనీయమైన ఆధారమునకు ప్రతిగా తిష్ఠిత-జైన్ కాదు. లేక అది ఒక స్వతంత్రమునకు చెందిన ఛాయ కాదు. అదేదీ కాకుండా , అది ఒక తిష్ఠిత-జైన్ తో సంబంధపడుతున్న తిష్ఠిత-జైన్ అయి ఉన్నది. లేక ఒక ఛాయతో సంబంధిత ఛాయగా ఉన్నది. అది తన నెగేషన్ తో లేక అన్యముతో సంబంధితమగుటలో, అన్యము లుప్తితమగుటలో **తనతో సంబంధితమగుచున్నది**. కావున తనతోతాను ఒకటై, లేక పాజిటివ్ వెసనీయత్వమై ఉన్నది. ఈ ఏకత్వం **అవ్యవహితత్వము కాదు**, మామూలుగా అస్తిత్వమునకు చెందిన అవ్యవహితత్వము కాదు, ఏదైతే నిర్-వెసనీయమో, అన్యమునందు తన ఉనికిని కలిగి యున్న, అట్టి అవ్యవహితత్వము కాదు. అట్లు గాక, అది దర్శనము యొక్క **వెసనీయ విషయసంచయము** అయి ఉన్నది, దానికి రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. మొదలు తిష్ఠిత-జైన్ గా లేక బాహ్య అవ్యవహితత్వముగా. రెండు తిష్ఠిత-జైన్ తన-తో-తాను ఒకటై, ఏకత్వముగా. మొదటి

పార్శ్వము ప్రకారము అది ఒక డాజైన్, కానీ ఒక యాదృచ్చిక,నిర్వ్యసనము, తన
అవ్యవహితత్వము ప్రకారము పరివర్తనము, ఉద్బవము మరియు పతనమునకు లోనవునది. రెండవ పార్శ్వము ప్రకారము అది సరళము , అటువంటి **మార్పు నుండి వైదొలగిన విషయసంచయనిర్ధారము**, ఆ విషయసంచయమునకు చెందిన "**నిలువగలిగినట్టిది**".

3

ఈ విషయసంచయము , నశ్వరములకు చెందిన సరళమైనది , అదలాగ ఉండగా అది తనయందే నిర్ధారణ కలిగి , విభిన్నమైన విషయసంచయము కూడా. అది దర్శనము యొక్క ప్రతిఫలనము. అది డాజైన్ నెగెటివుల ప్రతిఫలనము. అది తనలో నెగెటివ్ డాజైన్ ల ప్రతిఫలనముగా స్వీయ అంతః ప్రతిఫలనము . కావున వెసనీయముగా నిర్ధారణ . దర్శనము జైన్-అగుచున్న పలు బహుళముల విభిన్నత , దర్శనము నిర్వ్యసనీయమైన బహుళ శాఖిన బాహుళ్యములో అలంగోలంగా అటూ ఇటూ పొర్లుతుంటుంది (a నెగెటివ్ b , b నెగెటివ్ c , c నెగెటివ్ d ......
దర్శనము యొక్క ప్రతిఫలిత విషయసంచయము దాని క్లిష్టబాహుళ్యతని **సాదా భేదమునకు**_ (einfachen Unterschied) కుదిస్తుంది .

నిర్ధారితమైన వెసనీయమైన విషయసంచయము నిర్ధారణ కలదే కాదు , దర్శనము యొక్క వెసనీయముగా **దాని** **<u>పూర్తి నిర్ధారణ</u>** కూడా, **ఒకటి** మరియు దాని **అన్యము** అన్న సంపూర్ణ నిర్ధారణ
దర్శనము లో వీటిలో ఒక్కొక్కటి తన ఉనికిని అన్యములో కలిగి యున్నది. దానితో పాటు అన్యము లేకుండుటలోనూ ఉన్నది. ఇక ఈ వైరుధ్యం లుప్తమవుతుంది. వాటిలో వాటి పరస్పర ప్రతిఫలనము వాటి ద్వంద్వపార్శ్వములుగల ఉనికి యొక్క **ఏకత్వము** .

ఒకదాని తిష్ఠిత-జైన్ , అన్యము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ కూడా . <u>అవి **ఒకే** ఉనికి అవుతుంది(అవుతాయి), అదే సమయంలో **వేరు వేరుగా** , పరస్పరం నిర్నిమిత్తమైన విషయసంచయం గలవి అవుతాయి .</u>

దర్శనము యొక్క వెసనీయమైన పార్శ్వము నందు, నిర్-వెసనీయ విషయసంచయం యొక్క **నెగెటివ్** కలదు . ఇది తనను లుప్తము చేసుకుని ఏకత్వములోకి

మరలుతున్నది. అదొక నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి అయి ఉండి , లుప్తమై-జైన్
కాకుండా అది అన్యము యొక్క ఉనికి అయి ఉండవలెను. ఈ ఐక్యతే **దర్శనము యొక్క న్యాయము**

2

1 కావున దర్శనము యొక్క **న్యాయము** , దర్శనమగు వాటి మధ్యవర్తనము యొక్క **పాసిటివ్**. దర్శనము మొదటగా అస్తిత్వము యొక్క తన-తో-తన నెగెటివ్ మధ్యవర్తనము గా. అది ఎలాగంటే అస్తితములు తాము లేకుండుట ద్వారా లేక తమ ఉనికి లేమి ద్వారా , అనగా అన్యము ద్వారా , మరల ఆ అన్యము లేకుండుట ద్వారా తమతోతాము మధ్యవర్తనము అయితున్నవి .

దానిలో ఉన్నదేమంటే , ఒకటి - వట్టి ప్రతిబింబములు, రెండు వైపుల ప్రతిబింబములు అంతర్ధానము చెందుట .ఇది నిర్వ్యసనీయమైన దర్శనము.

రెండు - <u>**నిలిచి ఉండుట** లేక **న్యాయము**</u>. ఏమంటే రెంటిలో ప్రతి ఒక్కటీ అన్యము లుప్తమగుటలో అస్తిత్వములో నున్నది. వాటి నెగెటివిటీగా వాటి తిష్ఠిత-జైన్, దానితో పాటూ రెండిటి **ఏకత్వము** రెండిటి **పొజిటివ్** అయిన తిష్ఠిత-జైన్ కూడా అయి ఉన్నది.

2. ఈ నిలకడైన ఉనికి, ఏదైతే దర్శనము తన **న్యాయము** లో కలిగి యున్నదో , అది దాని నిర్ధారణానుసారముగా జైన్ అవ్యవహితత్వానికీ, అస్తిత్వము తన యందు కలిగి యున్న జైన్ అవ్యవహితత్వానికి వ్యతిరేకమైనది. ఈ అవ్యవహితము నిజంగా **అంతర్వర్తితముగా** ప్రతిఫలితమే , అనగా తనలోకి మరలి నివృత్తమైన ఆధారముగా , అంతర్వర్తిత-ప్రతిఫలితమే . కానీ ఈ సరళమైన అవ్యవహితత్వముతో, దర్శనమునందలి ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము భేదితమగుచున్నది . ఈ భేదితమగుట మొదలు వస్తువులో విడిపోవటంతో ఆరంభమైంది .

అస్తితమగుచున్న వస్తువు తన లయీకరణాగతిలో ఈ విరుద్ధ ద్వంద్వముగా అయినది . అస్తితమగుచున్న వస్తువు లయమగుటలో పాసిటివ్ ఏమిటంటే, దర్శనమయేది ఏకత్వమగుట , దర్శనమయేది తిష్ఠిత-జైన్ గా దాని అన్య తిష్ఠిత-జైన్ లో తన-తో-తాను ఏకత్వమగుట .

రెండవది , <u>ఈ ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వమే , అస్తిత్వము యొక్క **జైన్-అయితున్న**</u>

<u>అవ్యవహితత్వానికి ప్రతిగా , **తిష్ఠిత-జైన్ గా నిర్ధారమవుతున్నది**</u>.
ఈ తిష్ఠిత-జైన్ ఇకనుండీ నిజముగా వెసనీయమైనదీ, <u>పొసిటివ్ అయినదీ</u>.
జర్మన్ పదం గెసెట్జ ఈ నిర్ధారాన్ని తన అర్థముగా కలిగియున్నది. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ లో బేధితములైన రెండు వైపుల వెసనీయ <u>**సంబంధము**</u> ఉన్నది. ఈ బేధితములు **న్యాయము** లో ఉన్నవి. అవి విభిన్నములు, పరస్పరము అవ్యవహిత విషయసంచయములు కలవి. ఈ విభిన్న విషయసంచయములు దర్శన-ప్రతిఫలనమునకు చెందినవై , అంతర్ధాన-శీల విషయసంచయములైతున్నవి . వెసనీయమైన విభిన్నతగా , ఈ విభిన్నములు ఒక్కొక్కటి తనతోతాను సంబంధమున్న

విషయసంచయ నిర్ధారములు . అయినప్పటికీ ఒక్కొక్కటి తన వలన తానైన అవ్యవహితము కాదు. ఒక్కొక్కటి వెసనీయముగా తిష్ఠిత-జైన్. అనగా అన్యము ఉన్న పర్యంతము ఉన్నది .

3. ఇక మూడవదిగా **దర్శనము , న్యాయము ఒకే విషయసంచయమును** కలిగి యున్నవి. న్యాయము దర్శనము యొక్క **ప్రతిఫలనము**, తన-తో-తన ఏకత్వముగా. **తన-లో-ప్రతిఫలితము** అన్నదానికి ప్రతిగా దర్శనము అవ్యవహిత- నాస్తి గా ఉంటుంది .
అవ్యవహిత-నాస్తి మరియు అవ్యవహిత-నాస్తి నమూనా గా అవి బేధితములు. దర్శనము యొక్క ప్రతిఫలనము ద్వారా ఈ బేధము కలదు. దాని యందే దర్శనము మరియు ప్రతిఫలనముల వెసనీయ ఏకత్వము కూడ ఉన్నది. ఇది ప్రతిఫలనము యొక్క సామాన్య నైజము. ఏదైతే తిష్ఠిత-జైన్ లో తన-తో-తాను ఏకత్వమై ఉన్నదో, నమూనా/ తిష్ఠిత-జైన్ వలన ఉన్న బేధము పట్ల అతీతమై ఉన్నదో , కావున అది ఒక విషయ సంచయమై దర్శనము నుండి న్యాయము లోకి **కొనసాగుతోంది**. అది న్యాయము యొక్క , దర్శనము యొక్క విషయసంచయము.

4. ఈ విషయ సంచయము దర్శనము యొక్క **పునాది**. దర్శన-న్యాయమే ఈ పునాది. దర్శనమే దాని విషయసంచయము. కాని అది అంతకు మించి కలిగి ఉంటుంది. అనగా దాని అవ్యవహిత జైన్ యొక్క నిర్-వెసనీయ విషయసంచయము. అంతేకాక నమూనా-నిర్ధారము , దేని ద్వారా దర్శనము , దర్శన-న్యాయము నుండి భేదితమో ఆ నమూనా నిర్ధారము ఒక విషయసంచయమును కలిగి యుంటుంది. అది దర్శన-న్యాయము యొక్క విషయసంచయము నుండి భేదితము కావించేది. ఇక అస్తిత్వము

అవ్యవహితత్వముగా తన-తో-తాను ఏకత్వమై ఒకటే అయిన పదార్థమును, నమూనాను కలిగినది. ఇట్టిది అస్తిత్వము యొక్క నమూనా నిర్ధారముల పట్ల నిర్నిమిత్తము. కావున అట్టిది విషయసంచయము అవుతుంది. అదే వస్తు-త్వము, దాని ధర్మములతో, పదార్థములతో కూడిన వస్తు-త్వము. కానీ అది ఎటువంటి విషయసంచయమంటే దాని స్వతంత్ర అవ్యవహితత్వము కూడా కేవలం ఉనికి లేనిదిగా ఉన్నది. దానితో దాని ఏకత్వము దాని ఉనికి-లేమిలో , దాని అన్యములో , వెసనీయమైన విషయసంచయములో ఉన్నది. ఈ ఏకత్వము దర్శనము నకు పునాది. ఈ ఏకత్వము దర్శన-న్యాయము. ఈ ఏకత్వము/దర్శన-న్యాయము దర్శనము యొక్క తృటి. అది వెసనీయత్వము యొక్క పాజిటివ్ పార్శ్వము. తద్వారా అస్తిత్వము దర్శనము .

5. న్యాయము అన్నది , దర్శనమునకు ఆవల ఎక్కడో లేదు. అది దానియందే , అవ్యవహితముగా దాని వర్తమానం లోనే ఉంది. న్యాయముల ప్రపంచము అస్తితమగుచున్న లేక దర్శనమగుచున్న ప్రపంచానికి , ప్రశాంతమైన ప్రతికృతి అనవచ్చు. రెండూ **ఒకే** మొత్తం . అస్తిత్వం లో ఉన్న ప్రపంచమే, న్యాయముల సామ్రాజ్యం. న్యాయముల రాజ్యంగా అది సాదా ఏకత్వము. దానితో పాటు తిష్ఠిత-జైన్ లో తన-తో-తాను ఒక్కటి లేక (ఇంకొకలాగా చెప్పాలంటే) అస్తిత్వము యొక్క స్వయం-లయకరశీలమైన స్వంతంత్రతలో అది తన-తో-తాను ఏకమవుతోంది .
అస్తిత్వము , న్యాయముల లోకి మరలుతుంది , తన ఆధారము లోకి మరలినట్లు. దర్శనము రెండిటినీ కలిగి యుంటుంది. ఏవనగా ,దర్శనము సాదా ఆధారమును (న్యాయమును) కలిగియుంటుంది. దర్శనమయే ప్రపంచం యొక్క లయీకరణ చలనమునూ కలిగియుంటుంది. దీని వెసనీయత్వమే ఆధారము(న్యాయము).

3

1 న్యాయము , **వెసనీయ** దర్శనము. న్యాయము , దర్శనము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ ల తమ-లో-తమ ప్రతిఫలనము . అట్లు న్యాయము యొక్కయు , నిర్వాసన అస్తిత్వం యొక్కయూ ఏకత్వ-విషయసంచయము .
మొదలు న్యాయము మరియు దాని (కి చెందిన) అస్తిత్వం యొక్కయూ ఏకత్వం అన్నది **అవ్యవహితమూ మరియు సరళమూ అయిన ఏకత్వము**. న్యాయము ,

అస్తిత్వం పట్ల నిర్నిమిత్తం గా ఉంటుంది. న్యాయము తో పోలిస్తే దర్శనములో అన్యమైన విషయసంచయం కూడా ఉంటుంది. అది అవెసనీయమైన విషయసంచయం. అది న్యాయము లోకి మరలేదే. కానీ న్యాయమునకు సంబంధించినంతవరకు దర్శనము తనకంటే ముందు వచ్చినది, తను నిలిపినది కాదు. విషయసంచయముగా అది బాహ్యముగా న్యాయముతో **సంబంధపడిఉన్నది .**

అటువంటి దర్శనము ఎన్నో సమీప నిర్ధారములతో కూడినది. అవి "ఇది" అన్న విపులమునకు చెందినవి. అవి న్యాయములో ఇమిడినవి కావు. అవి ఇంకొక "అన్యము" ద్వారా నిర్ధారించబడేవి.

ఇక రెండవది, దర్శనము , న్యాయము కంటే భిన్నమైన విషయసంచయము కలిగి ఉన్నదీ అంటే , న్యాయము పాసిటివ్ గానూ , అన్య విషయసంచయముగా ఉన్నది. కానీ న్యాయము వెసనీయముగా నెగెటివ్ . న్యాయము దర్శనమునకే చెందిన నమూనా మరియు దర్శనము యొక్క చలనము.

న్యాయము యొక్క ప్రపంచము , దర్శనం యొక్క ప్రశాంత విషయసంచయము .

దర్శనము , ఇదే న్యాయము, కానీ నిలకడలేని అశాంతితో కదులుతూ మారుతూ ఉంటుంది. "అన్యములో-ప్రతిఫలనము" గా కనపడుతుంది. అది న్యాయము , కానీ నెగెటివ్ గా, పరివర్తనమయ్యే అస్తిత్వముగా, వ్యతిరేకములోకి మారే చలనముగా, తనను లుప్తము చేసుకుని ఏకత్వము లోకి మరలేదానిగా. దర్శనము యొక్క ఈ మారే నమూనా , ఈ నెగెటివిటీ దర్శనమును తనలో కలిగి లేదు. దర్శనము , న్యాయమునకు ప్రతిగా " మొత్తము " అని చెప్పాలి. ఏమంటే అది న్యాయమును తనలో కలిగి యున్నది. అంతకు మించి దర్శనము ఇంకా కలిగియున్నది. అదేమనగా స్వీయచలిత నమూనాను తృటిగా కలిగి యున్నది.

మూడవది , న్యాయము నందు ఒక లోపము ఉన్నది. న్యాయము యొక్క విషయసంచయము మొదలు కేవలము వేరు వేరై ఉన్నది. పరస్పరం నిర్నిమిత్తం అయి ఉన్నది. కావున దాని పార్శ్వముల ఏకత్వము మొదలు ఒక **అవ్యవహితమై** ఉండి కేవలము అంతర్గతమై ,ఇంకనూ ఏకత్వము అనివార్యము కాకుండా , ఉన్నది..

న్యాయములో రెండు విషయసంచయ నిర్ధారములు వెసనీయముగా
సంధింపబడి యున్నవి. (ఉదా: పడుతున్న వస్తువు యొక్క చలనమునకు సంబంధించిన న్యాయము లో దూరము మరియు కాలము ల పరిమాణముల మధ్య సంబంధము , కాలము యొక్క వర్గము తో నున్నది). న్యాయము లో **సంధింపబడి** యున్నవి. ఇది ముందు కేవలము ఒక అవ్యవహిత సంబంధము. కావున ముందు అది "నిలుప బడ్డది" లేక తిష్ఠితము మాత్రమే. దర్శనములో వలె అవ్యవహితము , తిష్ఠిత-జైన్ అన్న ప్రాధాన్యత పొందినది. .

న్యాయము యొక్క రెండు పార్శ్వాల వెసనీయ ఐక్యత వాటి నెగెటివిటీ అయి ఉండాలె. అనగా ఒక పార్శ్వము తన యందే తన అన్యమును కలిగి యుండి ఉండాలె. కానీ ఈ వెసనీయమైన ఐక్యత న్యాయము నందు ఇంకా ప్రకటమవలేదు, బయటకి తెలియలేదు. (కావున పతనము యొక్క సంగ్రాహ్యములో, దూరము సమయము యొక్క వర్గము బట్టి ఉంటుందని , లేదు) పడడం అన్నది ఇంద్రియాలతో తెలిసే చలనము కాబట్టి, అందులో కాలానికీ దూరానికీ సంబంధము ఉన్నది. కానీ ఇది ముందే కాలనిర్ధారములో పొందుపరచి లేదు. కాలము మన ఊహ ను బట్టి తీసుకోబడింది. కాలము , దూరముతో సంబంధం పెట్టు కోవచ్చు అన్నది భావన . కాలము లేకుండా దూరమును , దూరము లేకుండా కాలమును భావించవచ్చు అనుకుంటారు. కాబట్టి ఒకదానితో ఇంకొకటి బాహ్యముగా సంపర్కించ వచ్చనీ , ఆ బాహ్య సంపర్కమే చలనమనీ భావన.

ఇక దూర కాలాల మధ్య నిర్నిమిత్తత కాక ఈ అతీతత్వములో కొంత సన్నిహిత మేమంటె , చలనములో దూరము కాలము ఏ పరిమాణములో సమబంధితములౌతాయన్నది. ఇక్కడ న్యాయము అనుభవము ద్వారా తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నం జరుగుతుంది . న్యాయము ఇంకా అవ్యవహితమే కాబట్టి కాబట్టి దానికి కావలసినది ఒక **ఋజువు**. అనగా తెలుసుకోవడానికి మధ్యవర్తనము. న్యాయము **అనివార్యము** అని తెలుసుకోవడానికి మధ్యవర్తనము. కానీ ఈ ఋజువు కానీ , ఋజువు యొక్క వస్తుగత అనివార్యత గానీ న్యాయము ను కలిగిలేవు) కావున న్యాయము దర్శనము యొక్క **పాసిటివ్** వెసనీయత్వమే కానీ దాని నెగెటివ్ కాదు.

నెగెటివ్ వెసనత్వము ప్రకారమయితే విషయనిర్ధారములు నమూనా యొక్క తృటులు

అయి ఉంటాయి. (కాలము వేరు దూరము వేరుగా వెసనత్వములో- ఒకటి
ఇంకొక దానిలోకి నెగేట్ అవడం- కాలము దూరము ద్వారా కాలముగా , దూరము కాలము ద్వారా దూరముగా అవడం ద్వారా ఒక దానిలోకి ఇంకొకటి నెగేట్ అవడం. ఇది రెండుగా విషయసంచయ నిర్ధారము మొత్తం ఒకదానిలో , రెండుగా నమూనాగా) నమూనా యొక్క తృటులై ఒకటి తన అన్యములోకి పోవుట ఉంటుంది. తనయందు తనను గాక అన్యమును కలిగి యుండుట ఉంటుంది.

న్యాయము నందు ఒక వైపు తిష్ఠిత-జైన్ , అన్యము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ అయితున్నది. కానీ (ఆ తిష్ఠిత-జైన్ ల) వాటి విషయసంచయములు , ఈ సంబంధము పట్ల నిర్నిమిత్తములై ఉన్నవి. ఏలనగా విషయసంచయము ఒకటి తన యందే ఇంకొక తిష్ఠిత-జైన్ ను కలిగి లేదు. ఇట్లు న్యాయము పూర్తిగా వెసనీయమైన నమూనా. కానీ దాని పార్శ్వములలో విషయసంచయముగా ప్రతిఫలిస్తున్న నిజమైన నమూనాకాదు.

B. Die erscheinende und die an sich seiende Welt

దర్శనమయేవి మరియు అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేవి ప్రపంచములు

1

1.అస్తిత్వములో ఉన్న ప్రపంచము ప్రశాంతముగా న్యాయము ల ప్రపంచముగా ఉత్థానము చెందుతుంది. దాని బహుళశాఖిన డాజైన్ యొక్క నాస్తి అయిన విషయసంచయము అన్యములో తన నిలకడని కలిగి ఉంటుంది. కాబట్టి దాని ఉనికే దాని లయీకరణము .

కానయితే ఈ దర్శనమయేది అన్యములోనే **తనతో-తిరిగి కలుస్తుంది**.

కావున దర్శనము తన మారుటలో కూడా "నిలిచి ఉండుట" అవుతున్నది .
దాని తిష్ఠిత-జైన్ , న్యాయము.
న్యాయము దర్శనము యొక్క ఈ సాదా స్వీయఏకత్వమే. కావున న్యాయము , దర్శనము యొక్క ఆధారవిషయసంచయము అవుతుంది , కానీ ఆధారము కాదు. ఎందుకంటే న్యాయము , దర్శనము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత కాదు. న్యాయము , దర్శనము యొక్క సాదా ఏకత్వముగా , అవ్యవహితము, ఒక కాచిత్రహిత ఐక్యత .
కావున అందులో **దీనికి తోడు** ఇతర విషయసంచయము **కూడా** ఉంటుంది.
విషయసంచయము "**ఇది**" అవుతుంది, తనలో కలిసి ఉంటుంది.
ఆ "ఇదిలోనే" - తన నెగెటివ్ ప్రతిఫలనమును కలిగి యుంటుంది .
విషయసంచయము ఒక అన్యములో ప్రతిఫలిస్తుంది.
ఈ అన్యము కూడా స్వయంగా దర్శనము యొక్క ఒక అస్తిత్వము.
దర్శనమయే వస్తువులు వాటి ఆధారములను , నిబంధనలను అన్యమైన దర్శనమయే వస్తువుల యందు కలిగి ఉంటాయి.

2

నిజానికి న్యాయము అసలు **దర్శనము యొక్క అన్యమే** . న్యాయము తన నెగెటివ్ ప్రతిఫలాన్ని దర్శనములో కలిగి యున్నది . న్యాయము యొక్క విషయసంచయము నుండి భిన్నమైనది దర్శనము యొక్క విషయసంచయము . దర్శనముల విషయసంచయము అస్తితము అగుచున్నవాటితో కూడినది మరియు తన నెగెటివిటీని

ఆధారముగా కలిగి నది. అనగా తన నాస్తి లో / **నిస్త్-జైన్ లో ప్రతిఫలించేది**..

కానీ ఈ **అన్యమన్నది** కూడా అస్తితములతో కూడి దాని నీస్త్-జైన్ లేక నాస్తి యందు ప్రతిఫలించునది.

కావున అన్యము కూడా **అదే** .

దర్శనమగుచున్నది అన్యములో ప్రతిఫలించుటలేదు, **తన యందే ప్రతిఫలించుచున్నది.**

ఇలాగ తిష్ఠిత-జైన్ లు తమలో తాము ప్రతిఫలించుటే , న్యాయము .

దర్శనమగుచున్నది తన నాస్తి లో/నీస్త్-జైన్ ప్రతిఫలించును.

కావున న్యాయముగా దర్శనము యొక్క ఏకత్వము అన్నది , దాని నెగెటివిటీ మరియు దాని అన్యము అయితున్నది.

దర్శనము యొక్క తన-లో-తన ప్రతిఫలనము అయిన న్యాయము , దర్శనమే ఆధారవిషయసంచయము గా కలిగి యుండుటయే కాక, తన యందు దర్శనము యొక్క విరుద్ధద్వంద్వమును కలిగి యున్నది, దర్శనము యొక్క నెగెటివ్ ఏకత్వమై ఉన్నది.

3. తద్వారా న్యాయము యొక్క నిర్ధారము దాని యందే మార్పునొందింది. ముందు అది వేరు విషయసంచయము గా ఉండినది. తమలోతాముగా తిష్ఠిత-జైన్ ల ప్రాకారక ప్రతిఫలనముగా ఉండినది. ఈ ప్రతిఫలనము ఎటువంటిదంటే ఒకవైపు తిష్ఠిత-జైన్ ఇంకొక వైపున్న తిష్ఠిత-జైన్ అయి ఉన్నది . అది నెగెటివ్ స్వీయప్రతిఫలనము కాబట్టి, రెండు వైపులూ ఒకదాని కొకటి వేరు వేరు గా మాత్రమే కాక , ఒకదాని కొకటి నెగెటివ్ గా సంబంధ పడి యున్నవి.

లేక న్యాయమును దానికదిగా పరిశీలిస్తే, దాని విషయసంచయము యొక్క పార్శ్వములు పరస్పర నిర్నిమిత్తముగా ఉన్నాయి. అవి అంతగానూ న్యాయము యొక్క ఏకత్వము వలన లుప్తము కూడా అవుతున్నాయి. ఒక దాని తిష్ఠిత-జైన్, **అన్యము యొక్క** తిష్ఠిత-జైన్. కావున ఒక్కొక్కదాని ఉనికి **దానిదే ఉనికి-లేమి** కూడా అవుతున్నది.

అన్యములో ఒకదాని ఈ తిష్ఠిత-జైన్ వాటి నెగెటివ్ ఐక్యత అయి ఉన్నది.

ప్రతీదీ తన తిష్ఠిత-జైనే కాక అన్యము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ కూడా. లేక

ప్రతీదీ స్వయంగా ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత అయి ఉన్నది.

న్యాయము లో పార్శ్వములు కలిగి యున్నది పొసిటివ్ ఏకత్వము, అది ముందు వాటి **అంతర్గత** ఐక్యత మాత్రమే. దానికి **నిరూపణలూ** , **మధ్యవర్తనమూ** అవసరం. ఏమంటే నెగెటివ్ ఐక్యత అన్నది మొదలు వాటి యందు ఇంకా నిలుపబడలేదు.

అయితే న్యాయము యొక్క వేరుపార్శ్వా లను , అవి తమ నెగెటివ్ ఐక్యత లోనున్న వేరు వేరు అని నిర్ధారించడం జరిగింది. లేక ప్రతీదీ తన అన్యమును తన యందే కలిగి ఉన్నది . అదే సమయములో తాను స్వతంత్రము అన్న రీతిలో అది అన్యభవమును తను నుండి వెలివేయుచుండాలి. ఇప్పుడు న్యాయము యొక్క ఏకత్వము, **తిషితమూ** మరియు **యదార్థమూ** కూడా అయింది.

4. అంతటితో తనలో లోపించిన తన పార్శ్వముల నెగెటివ్ నమూనా ను కూడా న్యాయము పొందినది. ఆ తృటి ఇంతకు ముందు దర్శనమునకు మాత్రమే చెందినది. ఇంతటితో అస్తిత్వము పూర్తిగా తనలోకి మరలినది. ఇంతటితో అస్తిత్వము తాను తన అన్య-జైన్ నందు పూర్తిగా ప్రతిఫలిస్తున్నది. తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న నిరపేక్ష అన్య-జైన్ (న్యాయము) నందు అస్తిత్వము పూర్తిగా ప్రతిఫలిస్తున్నది.. ఇంతకు ముందు న్యాయము అన్నది, మొత్తము యొక్క **ఒక పార్శ్వము** మాత్రమే అన్నట్లు ఉండేది . దాని ఇంకొక పార్శ్వము దర్శనము అయి ఉండేది .
కానీ ఇప్పుడు న్యాయమే **మొత్తమని** తెలుస్తోంది . అది దర్శనము యొక్క వెసనీయమైన మొత్తము. కావున అది అవెసనీయత్వ-తృటిని కూడా కలట్టిది . కానీ తనకే చెందిన అవెసనీయత్వమును ఇప్పుడు ప్రతిఫలిత – అంతర్వర్తిత-అవెసనీయత్వముగా కలట్టిది , అనగా **వెసనీయ నెగెటివిటీ** గా కలట్టిది.

న్యాయము అవ్యవహిత విషయసంచయముగా , అందులోనూ **నిర్ధారితముగా**, అన్య న్యాయముల నుండి బేధము కలిగి యున్నది. కావున న్యాయములు అంచెనా వెయ్యలేనన్ని ఉంటాయి . <u>ఇప్పుడు న్యాయము తనయందే వెసనీయమైన నెగెటివిటీ కలదిగా,</u> తన యందు కేవలము నిర్నిమిత్తమైన , యాదృచ్ఛికమైన విషయసంచయనిర్ధారమును కలిగి యుండెడిది ఎంతమాత్రమూ కాదు .

దాని విషయసంచయము అంతయునూ నిర్ధారితము అయి ఉంటున్నది , ఇక నుండి వెసనీయముగా తననే "మొత్తము" చేసుకునే సంబంధము అయి ఉంటున్నది . తనలో తాను ప్రతిఫలించే దర్శనము ఇప్పుడొక **ప్రపంచము** ((న్యాయముల ప్రపంచము)). న్యాయముల ప్రపంచము **తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేదిగా దర్శనమయే** ప్రపంచము ముందు ప్రత్యక్షమవుతుంది

5.న్యాయము ల ప్రపంచము, అస్తిత్వ ప్రపంచము యొక్క సరళమైన , మార్పులేని , వేరు వేరుగా ఉన్న విషయసముచ్చయమును కలిగి యుంటుంది. అస్తిత్వ ప్రపంచము యొక్క మొత్తము ప్రతిఫలనము న్యాయము ల ప్రపంచము కాబట్టి , అస్తితమవుతున్న ప్రపంచపు వెసన్ రహితమైన బహుళశాఖిన విపులత్వమును కూడా తృటిగా కలిగి యుంటుంది. (బహుళశాఖినబహుళత్వము పరివర్తనా శీలత కలది)

ఈ పరివర్తనాశీల-తృటి మరియు పరివర్తనము , స్వీయ-ప్రతిఫలిత- వెసనీయముగా నిరపేక్ష నెగెటివిటీ. అట్లు అది స్థూలముగా నమూనా, ఏనమూనా యొక్క తృటులు , తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే ప్రపంచములో స్వతంత్రములు అన్న యదార్థత ను కలిగియున్నవో ఆ నమూనా. అవి స్వతంత్రములైననూ ప్రతిఫలిత అస్తిత్వమును కలిగి యున్నవి.

దీనికి తలకిందులుగా, ఈ ప్రతిఫలితస్వతంత్రత నమూనాను తనపైననే కలిగి యున్నది. తద్వారా దాని విషయసంచయము కేవలము బహుళశాఖినము కాదు. అది వెసనీయము మరియు తన-తో-తాను సంధానమయి సంబంధపడ్డదై ఉన్నది .

6. ఈ సహజభవ-స్వీయభవ ప్రపంచాన్ని **అధిభౌతిక ప్రపంచమనీ** , అస్తితములతో కూడి -అస్తిత్వముగా ఉన్న ప్రపంచాన్ని **భౌతిక**ప్రపంచమనీ నిర్ధారించడం జరిగింది. భౌతికప్రపంచానికి చైతన్యంతో అవ్యవహిత సంబంధం కలదన్న భావన లేక ఊహ వలన అలా నిర్ధారించడం జరిగింది. అధిభౌతిక ప్రపంచంలో కూడా అవ్యవహితత్వమూ , అస్తిత్వమూ కలవు. కానీ అది వెసనీయమైన , ప్రతిఫలితమైన అస్తిత్వం.

వెసన్ కి ఇంకా డాజైన్ లేదు. కానీ వెసన్ "**ఉన్నది**". జైన్ కంటే లోతైన అర్థం లో వెసన్ ఉన్నది. వస్తువు , ప్రతిఫలిత అస్తిత్వము యొక్క ప్రారంభము. అది ఇంకా వెసనీయముగానో, ప్రతిఫలితముగానో **తిష్ఠితము గాని** ఒక అవ్యవహితత్వము.

కానీ వస్తువు నిజానికి **జైన్-అయితున్న** అవ్యవహితం కాదు . వస్తువులను అన్యమైన అధిభౌతిక ప్రపంచానికి చెందిన వస్తువులుగా తిష్ఠితము చేయుటలో ,

ఒకటి నిజమైన అస్తిత్వములుగా, రెండు జైన్-అయేందుకు విరుద్ధంగా

సత్యం అయేదిగా నిలుపుట జరుగుతున్నది.
అటువంటి వస్తువులో గుర్తింపబడినదేమంటే అవ్యవహితమైన జైన్ కంటే బేధమున్న

జైన్ ఉన్నది , అది నిజమైన అస్తిత్వము అని . ఒక వైపు <u>ఈ నిర్ధారములో ఇంద్రియపరమైన భావనను అధిగమించడం</u> జరిగింది. ఇంద్రియపరమైన భావన - అనుభూతి అనే అవ్యవహిత జైన్ కు మరియు ఊహకు మాత్రమే అస్తిత్వాన్ని

ఆపాదిస్తుంది. ఇంకొకవైపు అచేతనమైన ప్రతిఫలనమును కూడా పై నిర్ధారములో అధిగమించడం జరిగింది .
అచేతనమైన ప్రతిఫలనానికి - వస్తువులు, శక్తులు, అంతర్గతములు వంటి వాటి గురించిన కల్పన ఉన్నప్పటికీ , దానికి తెలువనిదేమంటే అటువంటి నిర్ధారములు

ఇంద్రియపరమైనవి కావు, జైన్-అయే అవ్యవహితత్వాలు కావు, అవి ప్రతిఫలితమైన

అస్తిత్వాలు.

2

1

తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము (న్యాయముల ప్రపంచము) అస్తిత్వము యొక్క మొత్తము . దానికి బయట ఇంకొకటి లేదు.
అది దాని యందే నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీ లేక దానియందే నమూనా. దాని స్వీయ ప్రతిఫలనము , తనతో తనకు గల **నెగెటివ్ సంబంధము**. అది తనలో విరుద్ధ ద్వంద్వమును కలిగి యున్నది . నెగెటివ్ లు లేక తిష్ఠిత-జైన్ లతో దర్శనప్రపంచము - తిష్ఠిత-జైన్ ల ప్రతిఫలనములతో వెసనీయ న్యాయముల ప్రపంచము అన్నవి విరుద్ధ

తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము వెసనీయమైన ప్రపంచముగానూ , అన్య-జైన్ ల ప్రపంచముగానూ తనలోకే రెండుగా తోసుకుంటుంది . అనగా వెసనీయమైన ప్రపంచముగానూ , దర్శనమైయే ప్రపంచముగానూ తనలోకే తోసుకుంటుంది.

తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము మొత్తంగా ఒకే ప్రపంచం కాబట్టి, అది **ఒక పార్శ్వము కూడా** కాబట్టి . ఈ నిర్ధారములో , దర్శనముల ప్రపంచానికి ప్రతిగా భిన్నమైన స్వతంత్రతగా నిలుస్తోంది. దర్శనముల ప్రపంచము, వెసనీయప్రపంచము నందు తన నెగెటివ్ ఐక్యతని కలిగి యున్నది. తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న వెసనీయ ప్రపంచములో తాను పతనమవడమే కాక ,అందులోకి తన ఆధారములోకి మరలినట్లు మరలుతోంది దర్శనముల ప్రపంచం.

పైగా వెసనీయ ప్రపంచము , దర్శనముల ప్రపంచము ను తిష్ఠించే ఆధారము. ఏమంటే నిరపేక్షమైన నమూనా దాని వెసనీయత్వం లో తన ఏకత్వాన్ని లుప్తం చేసుకుంటూ, తనను తాను తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలుపుకుంటోంది. ఇటువంటి తిష్ఠిత అవ్యవహితత్వముగా , దర్శనమయే ప్రపంచము అవుతోంది.

2.వెసనీయ ప్రపంచం , దర్శనముల ప్రపంచం యొక్క ఆధారము మాత్రమే కాదు , దర్శనముల ప్రపంచమునకు **నిర్ధారిత** ఆధారము (రెండు బహుళములను నెగెటివ్-ల ఐక్యతగా న్యాయము అని "నిర్ధారించుట") . అది న్యాయముల ప్రపంచము , **బహుళ విషయ సంచయము** గలది . న్యాయముల ప్రపంచము, దర్శనముల ప్రపంచము యొక్క వెసనీయమైనది. దర్శనముల విషయసంచయముతో సంపన్నమయిన ఆధారముగానే న్యాయప్రపంచము ఆ అన్యము యొక్క **నిర్ధారిత ఆధార**మవుతోంది , కానీ కేవలం ఆ విషయసంచయమునకు అనుగుణముగా.
దర్శనముల ప్రపంచము న్యాయప్రపంచము కంటే ఇతరమైన “ బహుళ విషయసంచయము” కలిగి యున్నది . న్యాయ ప్రపంచములో బహుళ విషయసంచయమునకు ప్రత్యేకంగా నెగెటివ్ తృటి చెంది ఉన్నది .
ఈ నెగెటివ్ తృటి తన యందు కలిగి యుండుట వలన న్యాయముల ప్రపంచము దర్శనముల ప్రపంచపు బహుళ విషయసంచయం మొత్తం తానై ఉన్నది మరియు

వెసనీయ ప్రపంచము , అదే సమయములో , దర్శనముల ప్రపంచము యొక్క నెగెటివు కూడా, దానికి **వ్యతిరేకమైన** ప్రపంచము.

ఈ రెండు ప్రపంచముల ఏకత్వములో , ఒకటేమో వెసనీయమనీ , ఇంకొకటి అదే ప్రపంచమైనా తిష్ఠితమూ - నిర్ వెసనీయమనీ నిర్ధారింపబడినవి . దీనితో **ఆధారసంబంధము** మళ్ళీ పునస్థాపింపబడినది. ఈ సంబంధము అదే సమయములో , **దర్శనము యొక్క ఆధారసంబంధము** .

అది అన్ని తిష్ఠనముల వలె రెండూ ఒకటే అయిన విషయసంచయముల సంబంధము కాదు, అలాగని వేరు వేరయిన వాటి సంబంధము కాదు.

న్యాయము లాగ , ఈ సంబంధము మొత్తము సంబంధము. ఈ సంబంధము నెగెటివ్ ఐక్యత వలె. **పరస్పర వ్యతిరేకములుగా "విషయసంచయము" యొక్క వెసనీయసంబంధము**

ఒక విషయసంచయ- తిష్ఠిత-జైన్ అన్యమైన విషయసంచయ తిష్ఠిత-జైన్ అయినది కావున అంత మాత్రాన న్యాయముల ప్రపంచం కాలేదు .

అంతేగాక (దానికి తోడు) అందులో ఈ ఏకత్వం వెసనీయం అయి ఉన్నది . మరియు అది నెగెటివ్ ఐక్యత కూడా అయి ఉన్నది . న్యాయము యొక్క ఒక్కొక్క పార్శ్వము , దాని నెగెటివ్ ఐక్యతలో **తనయందే అన్య** విషయసంచయము అయి ఉన్నది. .

ఆ అన్యము ఎదో అనిర్ధారిత అన్యము కాదు, **దాని** అన్యము. అనగా అది తనయందే మొదటి దాని విషయసంచయ నిర్ధారమును కలిగి యున్నది. ఇట్లు రెండు పార్శ్వాలు పరస్పర వ్యతిరేకములు (ఒకటిలో రెండవది, రెండవదానిలో ఒకటి). న్యాయముల ప్రపంచము ఈ నెగెటివ్ తృటిని , విరుద్ధద్వంద్వమును తనయందు కలిగి యున్నది గాన, దాని వలన అది "మొత్తము" అయి , తన నుండి తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయితున్న ప్రపంచాన్ని, ఒక దర్శనమైతున్న ప్రపంచాన్ని బహిర్గతం చేస్తూ ఉంటుంది. అవి ఎట్లు బహిర్గతం అయితవంటే, దర్శనము తనయందు న్యాయమై , వ్యతిరేకం గావున బహిర్గతం అవటము, అట్టి న్యాయమే నెగెటివులను కలిగి దర్శనము

గా బహిర్గతమవడమూ , ఇలా జరుగుతుంది. అనగా **రెండిటి ఏకత్వము,**
రెండు వ్యతిరేకముల మధ్య వెసనీయ సంబంధము.

. మామూలుగా ఆధార- సంబంధము అన్నది వైరుధ్యములో పతనమైన విరుద్ధ ద్వంద్వము . ఆధారము **తనతో తాను** కలిసిపోవుట అస్తిత్వం అవుతుంది. అస్తిత్వము దర్శనమయితున్నది. ఆధారము అస్తిత్వములో ముందే లుప్తమైనది. కానీ (పైన చూసినట్లు) దర్శనము తనలోకి మరలడము అన్నరీతిలో , ఆధారము తనను తిరిగి నిలబెట్టుకున్నట్లుంది. కానీ దానితో పాటు లుప్తనము చేసేదిగా తెలియవస్తోంది. లుప్తనము చేసేదిగా అంటే వ్యతిరేక నిర్ధారముల మధ్య ఆధార-సంబంధముగా. అటువంటి వాటి ఏకత్వము వెసనీయముగా "అగుచున్నది, పరివర్తనమైతున్నది" అయేదే గానీ , ఆధార-సంబంధము ఎంతమాత్రమూ కాదు.

3. తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము తన యందే, బేధితమైన

బహుళ విషయసంచయ- ప్రపంచము యొక్క మొత్తమై యున్నది. దాని ఆధారమైనంత పర్యంతము దర్శనమవుతున్న లేక తిష్ఠితమవుతున్న ప్రపంచము తో ఏకత్వము కలది ఈ తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము దర్శనముల ప్రపంచము , తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము తో కలిసి ఉండడాన్ని వ్యతిరేకముగా ఉండడం అని కూడా నిర్ధారించడం జరిగింది .

ఎందుకంటే దర్శనమయే ప్రపంచము దాని అన్య-జైన్ లో ప్రతిఫలనమన్న నమూనాలో ఉన్నది. కావున అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయితున్న ప్రపంచములో నిజంగా తనలోకే తిరిగి-మరలుతున్నది. ఇది దానికి విరుద్ధమైనది. తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయితున్న ప్రపంచము , దర్శనమైతున్న ప్రపంచానికి **ఉల్టాగా ఉన్నది** కావున సంబంధము ఇలా నిర్ధారితము .

C. Auflösung der Erscheinung

దర్శనము లయమగుట

1. తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే ప్రపంచం, దర్శనములప్రపంచము యొక్క **నిర్ధారిత** ఆధారం. అది తన యందే నెగెటివ్ తృటి అయి , తద్వారా విషయనిర్ధారముల యొక్క మొత్తమై , వాటి మార్పుల మొత్తమై , అనగా దర్శనమయే ప్రపంచానికి వర్తించే మార్పుల మొత్తమై - ఇవన్నీ అయిన పర్యంతమే అది దర్శనముల ప్రపంచము యొక్క నిర్ధారిత ఆధారము అవుతుంది. . కానీ అదే సమయం తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయే ప్రపంచం దర్శనమయే ప్రపంచానికి విరుద్ధమైన పార్శ్వం అయి ఉన్నది. ఆ రెండు ప్రపంచాల సంబంధము ఎలా ఉంటుందంటే, దర్శిత ప్రపంచములో పొసిటివ్ అయినది, తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే ప్రపంచములో నెగెటివ్. ఇందులో నెగెటివ్ పొసిటివ్ అయినది అందులో పొసిటివ్ . దర్శిత ప్రపంచములో ఉత్తర ధృవము , తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేదిగా దక్షిణ ధృవము. అదే విధంగా దర్శనమయే ప్రపంచములో దక్షిణధృవము కూడా. పాజిటివ్ విద్యుత్తు అంతర్వర్తిత నెగటివ్ (దర్శనము).
దర్శనమయే డాజైన్ గా చెడు, దురదృష్టం అన్నది **తన-యందు-తన-వలనదిగా** మంచిది, అదృష్టము అవుతుంది.

2. సరిగ్గా ఈ రెండు ప్రపంచముల విరుద్ధద్వంద్వములోనే **వాటి బేధము మాయమయ్యింది**.
ఏది తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేప్రపంచము కావాలో అది దర్శనముల ప్రపంచము గానూ, అది తిరిగి దానియందే వెసనీయ ప్రపంచము అయి ఉన్నది. ఇది కింది విధముగా -
దర్శనమయే ప్రపంచము ముందు అన్య-జైన్‌లో ప్రతి ఫలనము గా నిర్ధారితము. దాని నిర్ధారములు, అస్తిత్వములూ తమ తమ అన్యములో ఆధారమును , నిలకడనూ కలిగి యున్నాయి. కానీ **ఈ అన్యము అదేవిధముగా ఇంకొక అన్యములో ప్రతిఫలిస్తున్నది**. అనగా అన్యము లుప్తమయ్యే అన్యముతో సంబంధం కలిగియున్నది. అనగా **తనతోనే సంబంధము** కలిగి యుంటున్నది.

దర్శనముల ప్రపంచము ఈ విధముగా **తన యందే తనకు సమానమైన**
న్యాయము. దీనికి మారుగా , తన-యందు-తన-వలన జైన్-అయే ప్రపంచం మొదలు తనతో తాను ఏకత్వం కలది . అన్యజైన్ మరియు మార్పు నుండి మినహాయించిన విషయసంచయము దానిది.

కానీ ఈ ప్రపంచము, దర్శనమయే ప్రపంచము యొక్క పూర్తి తన-లో-తన ప్రతిఫలనముగా , దానిలో వేరు వేరు అన్నట్టున్న భిన్నత్వం దానిలోనే ప్రతిఫలించడం వలన, ఆ విధముగా నిరపేక్ష భేదమై ఉండుట వలన, న్యాయముల ప్రపంచము తనలో నెగెటివ్ తృటిని అన్య-జైన్ తో సంబంధముగా కలిగి యున్నది. అది తన-తో-తన సంబంధము ను అన్య-జైన్-తో సంబంధముగా కలిగి యున్నది. (అనగా దర్శనముల ప్రపంచము ద్వారా తనతో- తన సంబంధము). అటుల తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేప్రపంచము తనకు తానే వ్యతిరేకమైన, తలక్రిందులైన, **వెసన్ రహితమైన విషయసంచయము** అవుతున్నది.

(అన్య-జైన్ ద్వారా తనతోతన సంబంధమూ కలిగి యుండడమూ, ఆ రీతిన తాను వెసన్-రహిత విషయసంచయము కావడమూ దృష్టిలో పెట్టుకుంటే - అవ్యవహితత్వం అబ్బినట్లు తెలుస్తుంది) ఇందువలన తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే-ప్రపంచము నకు చెందిన విషయసంచయము **అవ్యవహిత అస్తిత్వ** నమూనాను కూడా పొందుతున్నది. అది ఇక మొదలు దర్శనమయే ప్రపంచానికి ఆధారము. కానీ అది తన యందే తన వ్యతిరేకమును కలిగి యున్నది కావున, ఆ ఆధారము అంతగానూ లుప్తమయే ఆధారము మరియు అది వట్టి అవ్యవహిత అస్తిత్వము మాత్రమే .

3. కాబట్టి దర్శనముల ప్రపంచము మరియు వెసనీయ ప్రపంచములు **ఒక్కొకక్కటి** తన యందే, తనకు తానే ఒక్కటి అయిన ప్రతిఫలముగానూ, అన్యములో ప్రతిఫలనము గానూ , లేక తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేదిగానూ , దర్శనముగానూ దేనికది మొత్తమై యున్నది . అవి రెండూ స్వతంత్రమై అంతయునూ అస్తిత్వము అయి ఉన్నవి. ఒకటి కేవలం **ప్రతిఫలిత- అస్తిత్వము** కావాలి. ఒకటి **అవ్యవహిత అస్తిత్వము** మాత్రమే కావాలి. కానీ ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి- అన్యము లోకి **కొనసాగుతున్నది**. కావున ఒక్కొక్కటి తనయందే రెండు తృటుల ఏకత్వము. **కాబట్టి**

ఉన్నది ఈ మొత్తము. అది తననుండే రెండు తృటులను బయట

పెడుతుంది. ఒకటి ప్రతిఫలిత మొత్తము, ఇంకొకటి అవ్యవహితము అయిన మొత్తము.

ప్రపంచములు ముందు స్వతంత్రములు. కానీ అవి మొత్తములుగానే స్వతంత్రములు. ఒక్కొక్కటి వెసనీయముగా అన్యతృటిని తనలో కలిగి నంత పర్యంతమే అవి మొత్తములు. ఒక్కొక్కదాని భేదితమైన స్వతంత్రత , ఏదైతే అవ్యవహితము , ప్రతిఫలితము అని నిర్ధారితమో, ఇప్పుడు ఈ విధముగా నిలుపవచ్చును. అర్థాత్ - ఈ రెండు ప్రపంచములలో ఒక్కొక్కదానికి అన్యముతో గల వెసనీయమైన సంబంధము గానూ , వాటి స్వతంత్రత వాటి **ఈ రెండిటి ఐక్యత లోనే** ఉన్నట్లు గానూ తిష్ఠితమైతున్నది.

4. ఇది **న్యాయము నుండి దర్శనము** ఉద్భవిస్తుంది. న్యాయము ఒక విభిన్న విషయసంచయము , ఇంకొక అన్య విషయసంచయము తో కలిగియున్న ఏకత్వము. ఒకదాని తిష్ఠిత- జైన్, అన్యము యొక్క తిష్ఠిత- జైన్ తో ఏకత్వం కలిగియున్నది. న్యాయము లో ఇంకా ఈ బేధము ఉన్నది. దాని పార్శ్వముల ఏకత్వము ఇంకా అంతర్గతమే. ఇంకనూ పార్శ్వములు ఏకత్వమును తమ యందే కలిగి లేవు. కావున ఒక వంక ఏకత్వం అన్నది ఇంకా సాధించబడలేదు. న్యాయము యొక్క విషయసంచయము ఇంకా ఏకత్వము కాలేదు.అది పరస్పర అతీతముగా వేరు వేరు విషయసంచయములుగా ఉన్నది. అందువలన న్యాయము ఇంకొకవంక కేవలము "అంతర్వర్తితముగా" ఏకత్వమని నిర్ధారింపబడినది. న్యాయము లో కేవలము అంతర్వర్తితముగా ఒకదాని తిష్ఠిత- జైన్ ఇంకొక దాని తిష్ఠిత- జైన్ అని నిర్ధారింపబడినది . ఒకదాని తిష్ఠిత- జైన్ నందే ఇంకొక దాని తిష్ఠిత- జైన్ ఇంకనూ లేదు. **ఇక నుండి న్యాయము యదార్థీకృతమవుతుంది**. దాని లోపలి ఏకత్వం , ఏకత్వంతో పాటు డాజైన్-అయేది గా ఉన్నది. అనగా ఫలానా ఫలానా గా ఉన్నది. అందుకు భిన్నంగా న్యాయము యొక్క విషయసంచయము **ఆదర్శమన్న** స్థాయికి ఉద్ధరింపబడి యున్నది

అదెలాగంటే, ఒక్కొక్క పార్శ్వం తనయందు తన అన్యమును కలిగి యుండి , అట్లు నిజంగానే అన్యముతోటే, తనతోటే ఒక్కటై అయి ఉండగా , న్యాయము తన యందు

తనను లుప్తము చేసుకునేటిది, తనలో ప్రతిఫలించేటిది అయితున్నది . 415
5

కావున న్యాయము **వెసనీయముగా** "**సంబంధము**".
నిర్వెసనీయ ప్రపంచము యొక్క సత్యము మొదటగా , **తన-అన్యము** అయినదీ , తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే ప్రపంచము.
కానీ ఇది (రెండవది) "మొత్తము". ఇది తాను గానూ, నిర్వెసనీయముగానూ (మొదటిది) మొత్తము. రెండూ అవ్యవహిత అస్తిత్వాలు, కావున తన అన్య-జైన్ లో ప్రతిఫలనములు , దానితో పాటు నిజానికి తన-లోకే-ప్రతిఫలితాలు . **ప్రపంచము** బహుళత్వముల మొత్తమై వ్యక్తమవుతుంది, నమూనా లేని మొత్తమై వ్యక్తమవుతుంది. ఈ ప్రపంచం యొక్క బహుళత్వం వట్టి విభిన్నతగా కొనసాగబోదు, అది వెసనీయముగానూ, దర్శనముగానూ కూడా బహుళత్వము నుండి పతనమవుతోంది. అప్పుడు కూడా అది "మొత్తము" లేక విశ్వము. కానీ **వెసనీయమైన సంబంధముగా** మొత్తము.
దర్శనములో రెండు విషయసంచయ మొత్తములు ఏర్పడ్డాయి. అవి పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు, స్వతంత్రములు అని ముందు నిర్ధారింపబడ్డవి. ఒక్కొక్కటి నిజానికి తన యందు తానే నమూనాకలిగియున్నట్లు . ఒకదానికి వ్యతిరేకముగా ఇంకొకటి అన్న నమూనాగా కానట్లు నిర్ధారము జరిగింది .
(నిర్ధారము పురోగమించుటతో ఆఖరికి) ఈ వ్యతిరేకత లేక పోవుటకూడా వాటి **సంబంధము** అని తెలియవచ్చింది. మరియు **వెసనీయ సంబంధము నమూనా-ఐక్యతని పూర్తిచేయుట <u>అయింది</u>.**

Drittes Kapitel: Das wesentliche Verhältnis

వెసనీయ సంబంధము

1.దర్శనము యొక్క సత్యము "**వెసనీయ సంబంధము**". దర్శనము యొక్క విషయసంచయము అవ్యవహిత స్వతంత్రము కలవి. ఏమనగా **జైన్-అయే** అవ్యవహితత్వము మరియు **ప్రతిఫలిత** అవ్యవహితత్వము లేక దేనికది ఒక్కటై ప్రతిఫలనము . ఈ స్వతంత్రతలో దానితో పాటు అది సాపేక్షమై ఉన్నది, అనగా ఒక్కొక్కటి అన్యములో ప్రతిఫలనము గా స్వతంత్రము, అన్యముతో సంబంధముగా ఐక్యత గలట్టిది. ఈ ఐక్యతలో స్వతంత్ర విషయసంచయము అదొక న్యాయము మరియు లుప్తితము. కానీ సరిగ్గా ఈ ఐక్యతే దర్శనము యొక్క వెసనీయత మరియు స్వతంత్రత అయితున్నది. ఈ అన్యములో ప్రతిఫలనము , స్వీయములోకి ప్రతిఫలించుటయే. సంబంధానికి పార్శ్వాలుంటాయి. ఎందుకంటే అది అన్యములోకి ప్రతిఫలనము కాబట్టి. అవి పరస్పర నిర్నిమిత్తమై విభిన్నత్వములో **విరిగి ఉన్నాయి** కాబట్టే ,ఆ పార్శ్వముల బేధము సంబంధము నందు ఉంటుంది . సంబంధానికి చెందిన పార్శ్వాలకు స్వతంత్ర ఉనికి ఉంటుంది. - అర్థాత్ ప్రతీదాని ఉనికీ మరియు ప్రాముఖ్యతా అన్యముతో సంబంధము లోనూ, నెగెటివ్ ఐక్యత లోనూ మాత్రమే ఉన్నాయి.

2 వెసనీయ సంబంధము అన్నది వెసన్ , అస్తిత్వము ల కోవలో మూడవది కాదు. కానీ ఇప్పటికే అది రెండిటి నిర్ధారిత కలయిక ని తనలో కలిగి యున్నది. వెసన్ , వెసనీయ సంబంధములో సార్థకం (realisiert) ఎలా అయిందంటే , స్వతంత్రమైన అస్తితములు దానికి ఉనికినిచ్చినవి. స్వతంత్ర అస్తితములు తమ పరస్పర నిర్నిమిత్తత నుండి వెసనీయ ఐక్యతలోకి మరలాయి. ఆ మరలుటతో వెసనీయ ఐక్యతే వాటికి ఉనికి అవుతుంది. పాజిటివ్, నెగెటివ్ అనే ప్రతిఫలననిర్ధారములు కేవలము వ్యతిరేకములో ప్రతిఫలించుటతోనే తనలో ప్రతిఫలించునవి, మరియు వాటి ఇలాటి నెగెటివ్ ఐక్యత తప్ప అన్య నిర్ధారమును కలిగి లేవు .

ఇందుకు ప్రతిగా వెసనీయ సంబంధము స్వతంత్ర మొత్తములుగా
నిలిపినవాటిని తన పార్శ్వములుగా కలిగి యున్నది . పాసిటివ్ నెగెటివ్ ల వలే విరుద్ధ-తిష్ఠనమే. కానీ తలకిందులు ప్రపంచముగాకూడా నిలిపినది.

వెసనీయ సంబంధముల పార్శ్వం ఒక్క మొత్తము, వెసనీయముగా ఒక విరుద్ధ-తిష్ఠితము. విరుద్ధ-తిష్ఠితముగా దానికి ఆవల ఏదో కలిగి యున్నది . అది కేవలము దర్శనము. దాని అస్తిత్వము దానిది కాదు. దాని అన్యమునది
కావున అది తన-లోనే విరిగియున్నట్టి ఒకటి . కానీ ఇట్టి లుప్తిత-జైన్ ఏమంటే , దాని మరియు దాని అన్యము యొక్క ఐక్యత . కావున అదీ అసలు మొత్తము. మరియు అందువలననే స్వతంత్ర అస్తిత్వము కలిగి , వెసనీయముగా తన-లో-తన ప్రతిఫలనమై యున్నది.

3.

ఇది **సంబంధము అన్నదాని సంగ్రాహ్యము**.

(అంతర్గత ఐక్యత నుండి వెసనీయ ఐక్యత వరకు సంబంధమనే సంగ్రాహ్యము చలించుట)

మొదలు సంబంధమనే సంగ్రాహ్యమునందు ఏకత్వము పరిపూర్ణము అయిలేదు. ఒక్కొక్క సాపేక్షము (పార్శ్వము) తన యందు ఏద్రైతే మొత్తమై ఉండవలెనో అది ముందు అంతర్గతము . నెగెటివ్ ఐక్యత యొక్క ఒక్కొక్క నిర్ధారములో ప్రతిఫలనము యొక్క పార్శ్వము ఒక్కొక్కటి తిష్ఠితము అయితున్నది. రెండు పార్శ్వములలో ఒక్కొక్కదాని స్వతంత్రతతోటే సంబంధమనే నమూనా.

దాని ఏకత్వమన్నది కేవలము ఒక సంబంధము మాత్రమే, దానికావల పార్శ్వముల వాటి స్వతంత్రత ఉన్నది.ఇంకనూ అది ఆ ఏకత్వము మరియు స్వతంత్ర అస్తితములు ప్రతిఫలిత ఐక్యత కాదది. అది ఇంకనూ మహాసత్వము (*Substanz*) కాలేదు. కావున ప్రతిఫలితములు మరియు అవ్యవహిత స్వతంత్రముల ఐక్యతగా సంబంధమనే సంగ్రాహ్యము తెలియవచ్చుచున్నది. ఈ సంగ్రాహ్యము కూడా మొదలు ఇంకనూ అవ్యవహితమే. దాని తృటులు పరస్పరం అవ్యవహితములు, వాటి ఐక్యత వెసనీయముగా సంబంధము. అట్టి సంబంధము సంగ్రాహ్య- చలనము ద్వారా ఐక్యత గా

తిష్ఠితమై సార్థకమైన పర్యంతము నిజమైన ఐక్యత అవుతుంది, సంగ్రాహ్యమునకు 418
సరిపడిన ఐక్యత అవుతుంది

కావున వెసనీయ సంబంధము అవ్యవహితముగా "**మొత్తము**" "**భాగము**"ల సంబంధం అయిఉండాలి. అది ప్రతిఫలితమూ మరియు అవ్యవహిత స్వతంత్రతకీ సంబంధము అది. ఆ ప్రకారం రెండూ పరస్పరము నిబంధితములుగానూ , పరస్పర పూర్వతిష్ఠితములుగానూ .

ఈ సంబంధములో రెండిటిలో ఏపార్శ్వమూ కూడా అన్యము యొక్క తృటిగా నిలుపబడలేదు. కావున వాటి ఏకత్వము ఒక పార్శ్వము మాత్రమే. అనగా సంబంధం వాటి నెగెటివ్ ఐక్యత కాదు. అందుకని సంబంధము ఎలా మారుతుందంటే, ఒకటి అన్యము యొక్క తృటి అయి మరియు (అలా ఒకటి అన్యము యొక్క తృటి , ఆ అన్యము మొదటి దాని తృటి అగుటలో) అవి ఆధారములోకి వెలె పోయి ,రెండిటి నిజమైన స్వతంత్రతకి సంబంధము మారుతుంది. ఇది **బలానికీ** , **వ్యక్తీకరణకీ** ఉన్న సంబంధము

మూడు , ఈ సంబంధములో ఇంకా ఉన్న అసమానత్వము లుప్తమై , చివరకు ఏర్పడే సంబంధము **అంతర్గతము** మరియు **బహిర్గతము**. వట్టి ప్రాకారికముగా మాత్రమే గా మిగిలిన బేధము యందు సంబంధము అన్నదే పతనమవుతుంది. **మహాసత్వము** లేక **వాస్తవము** ప్రకటమవుతుంది. అది ప్రతిఫలిత , అవ్యవహిత అస్తిత్వముల నిరపేక్ష ఐక్యతగా నిలుస్తుంది.

A . Das Verhältnis des Ganzen und der Teile

మొత్తము భాగముల సంబంధము

తొలుత వెసనీయ సంబంధము అస్తిత్వము యొక్క **తన-లో ప్రతిఫలించిన** స్వతంత్రత . కావున అది సాదా నమూనా. నమూనా నిర్ధారములూ అస్తిత్వములే. కానయితే అవి తిష్ఠితములు- (ఒక్కొక్కటి) ఐక్యతలో నిలిపిన తృటులుగా .

ఈ తన-లో-ప్రతిఫలితమైన స్వతంత్రత దానితో పాటు దాని వ్యతిరేక-తిష్ఠితములో

ప్రతిఫలనము కూడా. అనగా **అవ్యవహిత** స్వతంత్రతలో ప్రతిఫలనము.
అది తన-లో-ప్రతిఫలితమై స్వతంత్రము. దాని ఉనికి అంతకంతగా వెసనీయము, ఏమంటే అది తన స్వతంత్రతయే గాక తన వ్యతిరేకముతో ఏకత్వము కూడా గలది కాబట్టి (ఒక వంక ప్రతిఫలితమూ ఇంకొకవంక అవ్యవహితమూ).
దానితో పాటు అవ్యవహితముగా ,రెండవదిగా, అన్య పార్శ్వము తిష్ఠితమైతున్నది. అన్యముగా నిర్ధారితమైన అవ్యవహిత స్వతంత్రత ఏద్రైతే ఉన్నదో (అస్తితము) , అది తనలో బహుళత్వము. ఈ బహుళత్వము వెసనీయముగా అన్య-పార్శ్వముతో సంబంధితము కాబట్టి, అవ్యవహిత స్వతంత్రత ప్రతిఫలిత స్వతంత్రత యొక్క ఐక్యతను తన యందు పొందుతున్నది.
అవతలి పార్శ్వము , **మొత్తము** . అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యే ప్రపంచమై, స్వతంత్రత కలది. అన్య పార్శ్వము, **భాగములు**, అది అవ్యవహిత అస్తిత్వము , అది దర్శనమయే ప్రపంచము. మొత్తము-భాగముల సంబంధములో రెండు పార్శ్వాలూ స్వతంత్రములు. కాని ప్రతీదీ అన్యమును తనలో ప్రతిఫలిస్తున్నది. ఈ రీతిగానే రెండు పార్శ్వముల ఏకత్వము ఉన్నది.
వెసనీయ సంబంధము కేవలం ముందుగా మాత్రమే మొదటిదీ , అవ్యవహితమూ కాబట్టి నెగెటివ్ ఐక్యతా , పొసిటివ్ స్వతంత్రతా "**మరియు**" అన్న పదము ద్వారా సంధానించబడి ఉన్నాయి.

రెండు పార్శ్వాలూ తృటులుగా నిలుపబడ్డాయి. కానీ అవి అంతగానూ , అస్తితములైన **స్వతంత్రములు** కూడా. రెండూ తృటులుగా నిలుపబడినాయి కాబట్టి , ఇలా విడదీయబడి ఉన్నాయి. ఎలాగంటే , ముందుగా "**మొత్తం**" , ప్రతిఫలిత స్వతంత్రత. అస్తితము అందులో అన్యము, అవ్యవహితము, తృటిగా .
ఇక్కడ “మొత్తము” , రెండు పార్శ్వముల ఐక్యత అవుతున్నది. పునాది అవుతున్నది. అవ్యవహిత అస్తిత్వము , ఒక తిష్ఠిత-జైన్ .
దీనికి తలకిందులుగా అన్యపార్శ్వము నందు, అనగా "**భాగముల**" పార్శ్వము నందు, అవ్యవహితము, తనయందలి బహుళ అస్తిత్వము స్వతంత్రమైన పునాదిగా ఉన్నది . మళ్ళీ ఆ "భాగముల"ప్రతిఫలిత ఐక్యత గా "మొత్తము"అన్నది బాహ్య సంబంధము మాత్రమే.

1.ఈ సంబంధము రెండు పార్శ్వముల స్వతంత్రతతను కలిగియున్నది. అంతగానూ రెండు పార్శ్వముల లుప్తఫల-జైన్ ను కూడా కలిగి యున్నది. రెండూ "ఒక" సంబంధములో ఉన్నవి. "మొత్తము" స్వతంత్రమైనది. భాగములు కేవలము ఈ ఐక్యత యొక్క తృటులై ఉన్నవి. కానీ అవి అంతగానూ స్వతంత్రములు కూడా. వాటి ప్రతిఫలిత ఐక్యత కేవలము ఒక తృటి మాత్రమే. ప్రతీదీ తన స్వతంత్రతలో అన్యమునకు సాపేక్ష-మాత్రమై యున్నది. కావున ఈ సంబంధము తన యందే అవ్యవహితముగా వైరుధ్యము. మరియు అది లుప్తమై పోతున్నది.

2.దీనిని దగ్గర నుండి పరిశీలిస్తే, "మొత్తము" ప్రతిఫలిత ఐక్యత. దానికది స్వతంత్రమైన ఉనికి కలిగినది. కానీ ఈ ఉనికి దానినుండి అంతగానూ బహిష్కరించబడుతున్నది. "మొత్తము" అన్నది నెగెటివ్ ఐక్యతగా తన పట్ల తనకు నెగెటివ్ సంబంధము అవుతుంది. తనను తాను త్యజించాలిసి వస్తుంది. అది దాని **ఉనికి ని** దాని విరుద్ధములో కనుగొన వస్తుంది. అనగా బహుళ అవ్యవహితత్వములో, భాగములలో. **కావున "మొత్తము" , "భాగముల" తో కూడినది**. అనగా "భాగములు" లేకుండా అది ఫలానా కాదు . కావున అది "మొత్తము" సంబంధము , స్వతంత్రమైన సకలము. కానీ అదే కారణాన అది సాపేక్షము. ఏమంటే , "మొత్తాన్ని" చేసేది దాని **అన్యము** అయిన "భాగములు". కావున "మొత్తము" తన యందు కాదు , తన అన్యము (భాగములు) లో తన ఉనికిని కలిగి యున్నది.

3. అలాగే "భాగములు" అన్నవి మొత్తము సంబంధము. ప్రతిఫలిత స్వతంత్రతకు ప్రతిగా అవి అవ్యవహిత స్వతంత్రత. అవి మొత్తములో ఉనికి కలిగి లేవు, వాటి వలన మాత్రమే అవి ఉన్నాయి. ఇకపోతే అవి వాటి "మొత్తము"ను తృటిగా వాటి యందు కలిగి యున్నాయి. అది వాటి సంబంధము. "మొత్తము" లేకుండా "భాగములు" లేవు. కానీ అవి స్వతంత్రములు కాబట్టి ఈ సంబంధము వాటికి ఒక బాహ్య తృటి. (మొత్తము అనే బాహ్య సంబంధ తృటి పట్ల) అవి తమ-యందు-తమ-వలన నిర్నిమిత్తములై ఉన్నవి. దానితో బాటు "భాగములు" బహుళమై యున్న అస్తిత్వముగా తమ యందే కూడి ఒకటగుట కూడా ఉన్నది. కానయితే ఇది ప్రతిఫలన రహితమైన "జైన్"గా.

"భాగములు" అవి వాటి స్వతంత్రతను కేవలము ప్రతిఫలిత ఐక్యతలో కలిగియున్నవి. ప్రతిఫలిత ఐక్యత అస్తిత-బహుళత్వమూ మరియు ఐక్యతకూడా . అవి స్వతంత్రతను కేవలం మొత్తము లోనే కలిగి యున్నవి. ఆ స్వతంత్రత గల మొత్తము , భాగములుగా అన్య స్వతంత్రత అయి ఉన్నది.

4. "భాగము" , "మొత్తము"లు ఒకదానికొకటి నిబంధనగా ఉన్నవి (ఒకటి ఉండాలంటే ఇంకొకటి ఉండాలి). కానీ ఇక్కడ పరిగణింపబడుతున్న సంబంధం , నిబంధన - నిబంధితముల సంబంధము కంటే ఉన్నత సంబంధము. ఈ సంబంధము ఇక్కడ యదార్ధమైంది. యదార్ధమైనది అంటే ఈ విధంగా తిష్ఠితమైంది- ఎట్లనగా : నిబంధన , నిబంధితము యొక్క వెసనీయ స్వతంత్రత అని . నిబంధనను నిబంధితము పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి ఉన్నది అని తిష్ఠితమైంది. మామూలుగా నిబంధన అవ్యవహితమైనది. అంతర్వర్తితంగా పూర్వతిష్ఠితమై ఉంటుంది. "మొత్తము" అన్నది "భాగముల"కు నిజముగానే నిబంధన. కానీ"మొత్తము" అవ్యవహితముగా "భాగముల"ను కలిగియుంటుంది. మరియు "మొత్తము" ఉన్నదీ అంటే "భాగముల"ను పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగియే అది "ఉన్నది".

ఇక సంబంధితమైన రెండు పార్శ్వములు పరస్పరము నిబంధితములని తిష్ఠితమైనాయి కావున , ఒక్కొక్కటి అవ్యవహితముగా తనయందే స్వతంత్రము. కానీ వాటి స్వతంత్రత అంతగానూ అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితము , అన్యము ద్వారా తిష్ఠితము.

ఈ పరస్పరత ద్వారా , మొత్తం సంబంధము , నిబంధన తనలోకి మరలడంగా , సాపేక్షము కానిదిగా, నిర్-నిబంధితముగా ఉన్నది

5.సంబంధిత పార్శ్వములు ఒక్కొక్కటి తన యందు కాక అన్యమునందు తన స్వతంత్రత కలిగి యుండుట వలన , రెండిటి యొక్క ఒకటే ఏకత్వము ఉన్నది. ఒకదానిలో అవి రెండూ తృటులు. కానీ రెండూ వాటికవి స్వతంత్ర అస్తిత్వములుగా ఉన్నవి కాబట్టి , అవి పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు (కూడా).

6. మొదటి విధంగా చూస్తే రెండు పార్శ్వముల వెసనీయ ఐక్యత ప్రకారం, "**మొత్తము" "భాగముల"కు సమానం**, "**భాగములు" "మొత్తము"నకు సమానం**. "మొత్తము" లో

లేనిది "భాగముల"లో లేదు. "భాగముల"లో లేనిది "మొత్తము"లో లేదు.
"మొత్తము" శుష్క కాచిత్-గ్రహీత ఐక్యత కాదు. విభిన్నత గల బహుళత్వము యొక్క ఐక్యత "మొత్తము". ఈ ఐక్యత ఏమిటి అంటే , ఎందులో బహుళములు ఒకదానితో ఒకటి సంబంధపడి యున్నవో బహుళముల అటువంటి నిర్ధారణే ఐక్యత. దాని ద్వారానే అవి
భాగములుగానూ ఉన్నవి. ఈ సంబంధము ఒక విడదీయరాని ఏకత్వము మరియు అది **ఒకే** స్వతంత్రము.

7. ఆపైన “మొత్తము” , భాగములకు సమానము.

మొత్తము , స్వయంగా భాగములు మాత్రం కాదు.

"మొత్తము" ప్రతిఫలితము . మొత్తము ప్రతిఫలితమైన ఐక్యత. భాగము నిర్ధారిత తృటి , లేక భాగము ఐక్యత యొక్క అన్య-జైన్ . భాగములు వేరు వేరు బహుళము. ఈ స్వతంత్ర బహుళములుగా , "మొత్తము" వాటికి సమానము కాదు. మొత్తము, అవి అన్నీ కూడగా, వాటికి సమానము. ఇలాగ అన్నీ కూడి అనగా వాటి ఐక్యత తప్ప వేరు కాదు, అనగా "మొత్తము" . కాబట్టి భాగములతో "మొత్తము" అన్నది దానికే సమానము (వేరు వేరువి చేర్చి మొత్తము అంటే, ఆ మొత్తము మొత్తమే, దానికదే సమానము)భాగముల మరియు మొత్తము యొక్క సమానత్వము పునరుక్తి-దోషము అవుతుంది (టౌటాలజీ) తప్ప వేరు కాదు. అనగా మొత్తము , భాగములకు కాదు, మొత్తమునకు సమానము అన్నది పునరుక్తే.

8. దీనికి తారుమారుగా "భాగములు" , "మొత్తము" నకు సమానము. ఎందుకంటే భాగముల నందే ఆ అన్య-జైన్ తృటి ఉన్నది కాబట్టి. అనగా అవి **ఐక్యతగా** (ఐక్యమై) "మొత్తము"నకు సమానం కాదు. ఏదో ఫలానా, బహుళములకున్న బహుళ నిర్ధారములలో అది ఒకటి కాబట్టి . లేక బహుళములుగా అవి దానికి సమానము. "భాగము" యందు ఉన్న బహుళశాఖిన నిర్ధారములలో ఒకటి, బహుళములైన "భాగముల"కన్నిటికీ ఒకటే అయి ఉన్నది. బహుళములు దాని భాజితములు, మొత్తమును విభజించగా ఏర్పడ్డవి. అలాగ ఆ మొత్తము భాగములకు సమానము. ఇక్కడ మళ్ళీ అలాటి పునరుక్తే ఉన్నది. అదేమంటే భాగములు భాగములుగా మొత్తమునకు సమానము కాదు. మొత్తములో భాగములుగా మొత్తమునకు సమానము అనుట పునరుక్తి..

9. "మొత్తము" , "భాగము" ఈ రీతిగా పరస్పర నిర్నిమిత్తములై వేరు పడ్డాయి. 423
ఇందులో ఏ పార్శ్వం ఆ పార్శ్వం తోనే స్వీయసంబంధం లో ఉన్నది. కానీ ఇలాగ విడిగా ఉండడం వలన అవి స్వీయనాశనానికి గురౌతాయి. "భాగముల" పట్ల నిర్నిమిత్తమన్న "మొత్తము" కాచిత్-గ్రహీత మైనది. తనలో భేదితము గాని ఏకత్వం అది.

తనలో బేధము కలిగియుండి మాత్రమే అది "మొత్తము" అవగలదు. బహుళశాఖీన నిర్ధారములు తనలో ప్రతిఫలించగా, అట్లు తనలో బేధము కలిగినంతనే అది "మొత్తము" కాగలదు . ఈ బహుళ నిర్ధారములు తమలో ప్రతిఫలితములు మరియు అవ్యవహిత స్వతంత్రత గలవి . వాటి చలనము ద్వారా ప్రతిఫలన ఏకత్వము చూపినది,ఇవి అన్యములో ఈ (ఏకత్వ)ప్రతిఫలనములో తమ సత్యమును కలిగి యున్నాయని.
అదేవిధంగా , "భాగములు", "మొత్తము" యొక్క ఐక్యత పట్ల నిర్నిమిత్తములైనవైతే, అవి సంబంధరహిత బహుళములు అయితాయి. ఒక్కొక్కటి తనలోనే అన్యము అయితుంది , తాను అన్యమై, తననే లుప్తముచేసుకునేదవుతుంది. ఇలాగ రెండు వైపులా ఒక్కొక్కదాని తనతోతన సంబంధము , స్వతంత్రత . కానీ దాని-వలన-అదిగా ఒక్కొక్కదాని స్వతంత్రత దాని నెగేషనే అవుతుంది. కాబట్టి ఒక్కొక్కటి దాని స్వతంత్రత దాని యందు కలిగి లేదు. దాని స్వతంత్రత అన్యమునందు కలిగి యున్నది. ఈ అన్యము , ఏదైతే దాని ఉనికి అవుతుందో , దానిని పూర్వతిష్ఠిత అవ్యవహితము , అది మొదటిది అయి, దాని నుండి ప్రారంభం కావాలె . కాని ఒక్కొక్కదాని ఈ ప్రథమం ఏదైతే ఉందో అది ప్రథమం కాదు. అది "అన్యములో" తన ప్రారంభము కలిగి యున్నది.

9 కావున సంబంధము యొక్క సత్యము "**మధ్యవర్తనము**" లో నున్నది. దాని వెసన్ నెగెటివ్ ఐక్యత. అందులో ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వమూ, జైన్-అయే అవ్యవహితత్వమూ లుప్తమవుతాయి. సంబంధమన్నది ఒక వైరుధ్యము. అది తన ఆధారములోకి మరలుతుంది , ఐక్యతలోకి మరలుతుంది . అది తిరిగి-తిరిగి మరలుతుండేదిగా ప్రతిఫలిత ఐక్యత . ఇది కూడా తనను లుప్తమయేదిగానే నిలుపుకున్నది గాన , ఈ ఐక్యత తనతో నెగెటివ్ గా వ్యవహరించి తనను లుప్తము చేసుకుంటూ , జైన్ అయే అవ్యవహితత్వం చేసుకుంటుంది . ఈ ఐక్యత యొక్క నెగెటివ్ సంబంధము , (ముందున్నది) ఒక ప్రథమమూ , అవ్యవహితమూ అయిన

పర్యంతము అది కూడా (ఆ ప్రథమము కూడా) కేవలము అన్యము ద్వారా 424
మధ్యవర్తితము మాత్రమే. కావున అది సైతం తిష్ఠితము మాత్రమే. అన్యము , జైన్-అయే అవ్యవహితత్వం, కేవలం లుప్తితం గానే. దాని స్వతంత్రత ఒక ప్రథమం , కానీ అంతర్ధానమయ్యేది . మరియు ఈ అన్యము ఒక డాజైన్ ని కలిగియున్నది, అదియునూ తిష్ఠితము మరియు మధ్యవర్తితమూను.

10.

ఈ నిర్ధారములో అది ఇకపై “మొత్తము”, “భాగము” ల మధ్య సంబంధము కాదు. సంబంధము యొక్క పార్శ్వములుగా ఉన్న అవ్యవహితత్వము , తిష్ఠిత-జైన్ గానూ మధ్యవర్తనము గానూ పరివర్తనమైనది . ప్రతీదీ తిష్ఠితము, అది అవ్యవహితమైనంత పర్యంతమూ, తనను లుప్తము చేసుకునేదిగా, అన్యములోకి పరివర్తనమయేదిగా తిష్ఠితము. అది తానే నెగెటివ్ సంబంధము అయి ఉండగా అన్యము ఒక పాజిటివ్ అన్నట్లు, అన్యము ద్వారా నిబంధితమైనట్లు ఉన్నది. అలాగే దాని అవ్యవహిత -పరివర్తనము కూడా మధ్యవర్తితము అన్నట్లు ఉన్నది . అనగా ఒకదాని లుప్తనము ఏదైతే అన్యము ద్వారా తిష్ఠితమైనదో. కావున మొత్తము-భాగముల సంబంధము , **బలము-దాని వ్యక్తీకరణ** సంబంధముగా పరివర్తనమైతున్నది.

B. Das Verhältnis der Kraft und ihrer Äußerung

బలము మరియు దాని వ్యక్తీకరణల సంబంధము

మొత్తము - భాగముల వైరుధ్యము "బలము" యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతలో లయీకరణము చెందినది. ఇది ఆ మొదటి సంబంధము యొక్క సత్యము. మొత్తము-భాగము అన్నది అలోచనారహిత సంబంధము. అందులో మన ఊహ పతనమవుతుంది. వస్తుగతంగా చూస్తే అది నిర్జీవమైన , యాంత్రికమైన కూర్పు. దానికి నమూనానిర్ధారము ఉన్నది నిజమే. తద్వారా బహుళము , తన స్వతంత్ర పదార్థమును ఒక ఐక్యతలోకి చేర్చినది. కానీ ఆ ఐక్యత బహుళమునకు బాహ్యము.

"బలం" యొక్క సంబంధము , ఉన్నత స్థాయిలో తనలోకి తిరిగి మరలుతున్నట్టిది. ఇంతకుపూర్వం కంటే ఉన్నత స్థాయి నివృత్తి ఎలాగంటే "మొత్తము" ఐక్యత స్వతంత్ర అన్య-జైన్ ల సంబంధమైనట్టిది అది బహుళమునకు ఇక బాహ్యము కాబోదు , నిర్నిమిత్తము కాబోదు.

వెసనీయ సంబంధమును ఇకపై నిర్ధారించు ప్రకారము , అవ్యవహితమైన మరియు ప్రతిఫలితమైన స్వతంత్రతలు దాని యందే లుప్తితముగా లేక తృటులుగా నిలుపబడ్డవి. ఇంతకు పూర్వపు సంబంధములో అవి వాటికవిగా ఉనికి కలిగిన పార్శ్వములుగా , కొసలుగా ఉండినవి.

ఇప్పుడు ఉన్నదేమంటే మొదలు, ప్రతిఫలిత ఐక్యత మరియు దాని అవ్యవహిత డాజైన్ . రెండూ మొదటివీ, రెండూ అవ్యవహితము అయి ఉండగా , అనగా ఒక్కొక్కటి మొదటిదీ, ఒక్కొక్కటి అవ్యవహితము అయి ఉండగా , అది తన యందు తానే లుప్తమై దాని అన్యములోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. . "బలము" , తన "వ్యక్తీకరణ"లోకి పోతున్నది. ఈ బాహ్యవ్యక్తీకరణ కూడా మాయమయేది , అది తన ఆధారములోకి వలె బలం లోకి మరలుతున్నది, బలమే దాన్ని భరిస్తుంది , బలం యొక్క వ్యక్తీకరణగానే తిష్ఠితమవుతున్నది .

రెండవది , ఈ పరిణమించుట అన్నది "అగుట" కానీ, మాయమగుటకానీ కాదు. అది తనతో తన నెగెటివ్ సంబంధము. అనగా **తన నిర్ధారణ మారుటలో** అది తన-లోకి-

ప్రతిఫలించి , తనను నిలబెట్టుకుంటున్నది (బలము నిర్ధారణ మారుటలో
వ్యక్తీకరణ అగుటలో స్వీయప్రతిఫలనము , బలము తనను నిలబెట్టుకొనుట ఉన్నది. వ్యక్తీకరణమే బలము కదా) బలము యొక్క చలనము పరివర్తనము కాదు. అది తనను అనువదించుకోవడం . ఇలా అనువదించడంలో తన ద్వారా తిష్ఠితమైన మార్పులో తానే అయి ఉంటుంది.

ఇక మూడవది , ఈ ప్రతిఫలితమూ, తనతోతాను సంబంధితమై ఐక్యత అయినది , అది కూడా <u>లుప్తమయేది మరియు తృటి-మాత్రము</u> . ఇది దాని అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితము. అది **<u>అన్యమును నిబంధనగా కలిగి యున్నది</u>**.

ప్రథమము అయిన ,దాని స్వీయనెగెటివ్ సంబంధము తన లో నుండి మొదలైయుండి ఉండునన్న పరివర్తనం అనే చలనము కూడా అంతగానూ ఒక పూర్వతిష్ఠితమును కలిగి యున్నది, దాని వలన ప్రేరేపింపబడుతున్నది. ఆ అన్యమునుండి అది మొదలై యుండి ఉండును.

Das Bedingtsein der Kraft

"బలం" యొక్క నిబంధిత-జైన్

1. దాని సమీప నిర్ధారములను పరిశీలిస్తే , బలం తన యందు ఒక జైన్ అయే అవ్యవహితత్వ తృటిని కలిగి యున్నది . కానీ బలం మాత్రం తానొక నెగెటివ్ ఐక్యతగా నిర్ధారింప బడుతున్నది. అవ్యవహిత జైన్ నిర్ధారములో ఉన్నది ఒక అస్తితమైనది- లేక **అస్తితమైన ఎట్వస్**. ఈ అస్తితమైన ఎట్వస్ దర్శనము ఇస్తున్నది. అది అవ్యవహితముగా నెగెటివ్ ఐక్యత కాబట్టి, మొదటిది కాబట్టి, బలమన్నది ప్రతిఫలితము కాబట్టి, బలము తిష్ఠిత-జైన్ అయింది. అస్తితమైన వస్తువు కి చెందినదై బలము, తిష్ఠిత-జైన్ అయి లేక ఒక పదార్థమై.

ఈ వస్తువు నమూనా, మరియు వస్తువు బలము ద్వారా నిర్ధారింపబడలేదు. అలాకాక వస్తువు అవ్యవహితముగా బలము పట్ల నిర్నిమిత్తముగా ఉన్నది. వస్తువునందు బలమును కలిగి యుండడానికి ఆధారము లేదు. దానికి బదులు బలము తిష్ఠిత-జైన్ అన్న పార్శ్వమై, వస్తువును పూర్వతిష్ఠితంగా కలిగి యున్నది. వస్తువుకి లేక పదార్థానికి బలం ఎలా వచ్చింది అని అడిగితే, బలం బాహ్యంగా వాటితో సంధానించి ఉన్నట్లు

తెలుస్తున్నది. బలం , బలవంతంగా వస్తువు పై మోపినట్లు తెలుస్తున్నది.

2. బలం , ఈ అవ్యవహిత ఉనికిగా, **వస్తువు యొక్క ప్రశాంత నిర్ధారణ** అవుతుంది. తనకు తాను వ్యక్తం అయేది కాదు. దానికి బదులు అవ్యవహిత బాహ్యం అయేది, (తెలియ వచ్చేది). కావున బలానికి పదార్థమని కూడా పేరు. అయస్కాంత బలం, విద్యుత్బలం బదులుగా పదార్థమని అనుకుంటున్నారు. ఆకర్షణా బలానికి బదులుగా ఈథర్ ని ఊహిస్తున్నారు. ఈథర్ అన్నిటిని చేర్చి కలిపి ఉంచుతుంది.అవన్నీ పదార్థములు . పదార్థములలో వస్తువు నెగెటివ్ ఐక్యత లయమవుతుంది. పదార్థములో క్రియాశూన్యమై, జడమైన , వస్తువు యొక్క బలములేని నెగెటివ్ ఐక్యత లయమవుతుంది. ఇది ముందు వివరింపబడింది.

3

(ఇక బలంతో ఒక వస్తువు ఉండాలన్న విషయానికొస్తే) కానీ బలం అవ్యవహిత అస్తిత్వాన్ని ఒక తృటిగా పొందింది .ఆ అస్తిత్వ తృటి , అస్తిత్వము కావున ఒక నిబంధనే అయినా (బలం తో ఒక వస్తువు ఉండాలన్న నిబంధన) అది పరివర్తనం చెంది తనను లుప్తం చేసుకునేది, కావున అస్తితమైన వస్తువు కాదు. పైగా అది నిర్ధారణగా నెగెటివ్ కాదు, తన-లో-తాను ప్రతిఫలించే నెగెటివ్ , ఐక్యత. దేని యందు "బలము" ఉండవలెనో అట్టి వస్తువు కు ఎట్టి ప్రాముఖ్యతా లేదు. బలము బహుశ బాహ్యత్వమును నిలుపునది కావచ్చు (బాహ్యము-వ్యక్తీకరణ), ఆ బాహ్యత్వము అస్తిత్వ దర్శనము వలె తోచవచ్చు . అదొక నిర్ధారిత పదార్థము కూడా కాదు. అటువంటి స్వతంత్రత ఎన్నడో తిష్ఠితభవము లోకీ, దర్శనము లోకీ వెళ్ళిపోయింది.

4.

రెండవది. బలము ప్రతిఫలిత ఉనికి,అవ్యవహిత ఉనికి యొక్క ఐక్యత. లేక నమూనాగా ఐక్యత మరియు బాహ్య స్వతంత్రత (బాహ్యముగా వ్యక్తమగునపుడు బలము-క్రియగా స్వతంత్రత). అది రెండూ ఒకదానిలో. బలం రెండూ ఒక చోట కలుసుకోవడం, అందులో అన్యము లేనంతవరకూ ఒకటి ఉన్నది. అది తన-తో-తాను ఒకటైన పాజిటివ్, నెగేట్ కాబడ్డ ప్రతిఫలనము.

కావున బలం తననుండి తనను బహిష్కరించుకునే వైరుధ్యం. బలము **క్రియాత్మకం**, బలము తనతోతాను సంబంధపడే నెగెటివ్ ఐక్యత. అందులో లుప్తితముగా లేక తృటిగా

ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము తిష్ఠనం అవుతుంది లేక వెసనీయమైన
తన- లోనే-జైన్ తిష్ఠనం అవుతుంది.
బలం అవ్యవహిత అస్తిత్వము నుండి భేదితమైన పర్యంతం , ఇందులోకి పరివర్తనం అవుతున్నది.
బలం, మొత్తము యొక్క ప్రతిఫలిత ఐక్యతా నిర్ధారమై తిష్ఠితము. **తన నుండే** అస్తితమైన బాహ్య బహుళము అగునట్లు మొత్తము యొక్క ప్రతిఫలిత ఐక్యతా నిర్ధారము.

5.మూడవది: బలం కేవలం మొదలు అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేది మరియు అవ్యవహిత క్రియ. బలము క్రియ ప్రతిఫలిత ఐక్యత, అలాగే వెసనీయముగా **ఆ క్రియ యొక్క నెగేషన్ కూడా**. కానయితే క్రియ బలము నుండి భిన్నమై వేరుగా ఉన్నది. కానీ క్రియ యొక్కయూ , బలము యొక్క నెగేషన్ యొక్కయూ ఐక్యతగా అయి ఉండి వేరుగా ఉన్నది. బలము , క్రియతో దానికి బాహ్య అవ్యవహితత్వముగా వెసనీయ సంబంధములో ఉన్నది. క్రియ బలమును **పూర్వతిష్ఠితముగా** , **నిబంధనగా** కలిగి యున్నది.
6.ఈ పూర్వతిష్ఠితము దాని కెదురుగా ఉన్న వస్తువు కాదు. వస్తువన్న నిర్నిమిత్త స్వతంత్రత పూర్వమే బలం లోకి లుప్తమైంది. బలము నకు నిబంధనగా దానికి **అన్యమైన ఒక స్వతంత్రమైనది**. కాని అది వస్తువు కాదు.ఇక్కడ స్వతంత్ర అవ్యవహితత్వము, తన-తో-తాను సంబంధపడే నెగెటివ్ ఐక్యతగా కూడా నిర్ధారితము. కావున **అదే బలము**. బలము యొక్క క్రియ తన ద్వారానే , అన్యము ద్వారా అయినట్లు , బలము ద్వారా నిబంధితము.

7. బలము ఈ విధముగా సంబంధము. ఇందులో ప్రతీ పార్శ్వమూ అన్యము వలెనే. బలములు , సంబంధములో ఉంటాయి. వెసనీయముగా ఒకదానితో ఒకటి సంబంధములో ఉంటాయి. అవి ముందు వేరు వేరు. వాటి సంబంధము యొక్క ఐక్యత ముందు **అంతర్గతం**, **అంతర్వర్తిత-జైన్ అయే** ఐక్యత. అన్య బలము ద్వారా నిబంధిత-జైన్ , తన యందే బలము యొక్క క్రియనే. అది ముందు **పూర్వతిష్ఠితమైనది**, తన-తో-తాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడే క్రియ అయిన పర్యంతము. బలము యొక్క తిష్ఠన క్రియకు ఆవల అన్య బలము యొక్క లేదు. బలము

దాని నిర్ధారములో అవ్యవహితముగా తన-లోకే వెనుకకు మరలే ప్రతిఫలనమే అది. 429

b. Die Sollizitation der Kraft

బలమునకు ప్రోద్బలము ప్రోత్సాహము

బలము నిబంధితము. ఎందుకంటే - బలము ఒక తృటిని అవ్యవహిత అస్తిత్వముగా కలిగి యున్నది. బలము తిష్ఠితముగా మాత్రమే. ఆ తృటి అవ్యవహితము కూడా కాబట్టి , అదొక పూర్వతిష్ఠితము, అందులో బలము తానే నెగేట్ అవుతున్నది. బలము యొక్క బాహ్యత (బయటకు వ్యక్తమగుట) అన్నది బలము యొక్క పూర్వతిష్ఠిత క్రియే. అది ముందు అన్య బలము గా తిష్ఠితము.

ఈ పూర్వతిష్ఠనం రెండు వైపుల నుండీ , పరస్పరం పూర్వతిష్ఠనము. రెండిటిలో ఒక్కొక్క బలమూ స్వీయప్రతిఫలిత ఐక్యతని లుప్తితముగా, కావున పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగియున్నది.. ఒక్కొక్కటి తననే బాహ్యముగా నిలుపుకుంటుంది(వ్యక్తీకరణగా). బాహ్యత్వ తృటి తనదే . ఒక్కొక్కటి తన-లో-తాను ప్రతిఫలించిన ఐక్యత కాబట్టి , ఈ బాహ్యత్వాన్ని **తన యందు కాకుండా** , అన్య బలము అన్నట్లు నిలుపడం జరుగుతుంది.

K1 (K A2 K2) A1

కానీ ఈ బాహ్యత్వము స్వీయలుప్తము కావించుకొనేది. తనలోతాను ప్రతిఫలించే ఈ క్రియ ఆ బాహ్యముతో తన అన్యముతో వలె వెసనీయముగా సంబంధము నెరపుతున్నది. కానీ ఈ అన్యము **దాని అంతర్వర్తితముగా నాస్తి** అన్నట్లు , మొదటిదానితో ఒక్కటగునదిగా ఉంటున్నది.

ఇట్లు పూర్వతిష్ఠితమైన క్రియ అంతగానూ స్వీయ ప్రతిఫలనము. అది తన నెగేషన్ యొక్క లుప్తనము అయి ఉండి, దానిని తన వలె (బలముగా) లేక తన బాహ్యముగా నిలుపుతున్నది.. అప్పుడు బలాలు పరస్పరం నిబంధితములు. బలము పరస్పరము నిబంధితమగుట అంటే తాను దాని పట్ల సక్రియమై అన్య బలమునకు ఒక కుదుపు నిచ్చుట.

నిర్ధారితములో అన్యము నిలిచేటట్లు , నిర్ధారితం కావలసినది జడముగా ఉండుట కాదు ,

ఇక్కడ జరిగేది. నిర్ధారితమే **కుదుపును అహ్వానిస్తుంది** (sollizitiert AnstoB). 430

ఒక బలము <u>తన యందే తన నెగెటివిటీ</u> (నిర్ధారమగునది). తన నుండి తనను తోసుకోవడం అన్నది తన స్వయం- తిష్ఠనమే. దాని క్రియ ఏమిటంటే , బయటనుండి కుదుపు

అన్నదానిని లుప్తం చేయడం . దానితో అది తననుతానే బయటకి తోసుకున్నట్లు తిష్ఠనము కావించుకుంటుంది. తనను బాహ్యపరచుకొని , బయటకు వెల్లడవుతుంది.

ఇది **తన స్వయం- వ్యక్తీకరణమే**.

తనను వెల్లడించుకునే బలము , మొదలు కేవలం పూర్వతిష్ఠితమైన క్రియ. తనను బాహ్యము చేసుకున్నది అదే. తనను బయటకు వెల్లడించుకున్న బలము , బాహ్యత్వాన్ని నెగేట్ చేసేది కూడా. అది దానిని తన స్వయం-తిష్ఠన క్రియగా నిలిపేది . ఈ విధముగా బలము ను పరిగణించడం ప్రారంభిస్తాము. అది దాని స్వంత నెగెటివ్ ఐక్యత. కావున పూర్వ తిష్ఠిత ప్రతిఫలనము. అదే బలము వ్యక్తీకరణ (ఇంకొక బలం) బయటి నుండి ఆహ్వానించిన పొందిన తోపు తో మొదలైనట్లుండేది.

అందుకే బలం మొదలు **దాని సంగ్రాహ్యములో** తనను-తాను-లుప్తముచేసుకునే ఏకత్వంగా నిర్ధారితమై , యదార్ధంలో రెండు బలాలో ఒకటి ప్రోత్సహించేది ఒకటి ఆహ్వానించేదిగా ఉంటుంది.

కానీ బలం అన్న సంగ్రాహ్యము తిష్ఠన , పూర్వతిష్ఠన ప్రతిఫలనముల ఏకత్వం. లేక అది ప్రతిఫలితము మరియు అవ్యవహితముల ఐక్యత. ఇందులో ఒక్కొక్క నిర్ధారము ఒక తృటి మాత్రమే. తృటులు , ఐక్యతలో నున్నవి. ఒకటి ఇంకొకదాని ద్వారా మధ్యవర్తితము అన్నట్లు .

పరస్పరం సంబంధము లో ఉన్న బలములలో , ఏదీ ప్రోత్సహించేది, ప్రోత్సహింపబడేది అని తెలిపే నిర్ధారమన్నది లేది. అవి రెండు నమూనా నిర్ధారములకూ బహుశ సమానముగా వర్తించేవి. అయితే (ఈ భేదము తెలియని) ఏకత్వం బయటి నుండి పోలిక కాదు, బలముల వెసనీయమైన ఐక్యత.

4. ఒక బలము ప్రోత్సాహకముగా , ఇంకొకటి ప్రోత్సాహితముగా ముందు నిర్ధారము జరుగుతుంది. ఈ నమూనానిర్ధారములు అవ్యవహితముగా గోచరిస్తాయి. రెండు బలములకూ తమ యందే ఉన్న బేధమన్నట్లు. కానీ అవి వెసనీయముగా

మధ్యవర్తితములు. ఒక బలము ప్రోత్సాహితము. దానికి కలిగిన కుదుపు , దాని 431
యందు బయట నుండి నిలిపిన నిర్ధారము.

బలము అన్నదే పూర్వతిష్ఠనకరం. అది తనలో తాను ప్రతిఫలించేది, తనను లుప్తం చేసేది . తనకు ప్రేరణ బాహ్యం నుండి వస్తుందన్నట్లు తనను లుప్తం చేసేది. ప్రోత్సహింపబడడం- ప్రేరణ (బాహ్యము నుండి) దాని స్వీయ క్రియనే . అనగా అన్య బలము ప్రోత్సహించినట్లు తన ద్వారానే తాను నిర్ధారింపబడుతుంది. ప్రేరణని ఆహ్వానించేది అన్యముతో నెగెటివ్ గా సంపర్కిస్తుంది, దాని బాహ్యత్వాన్ని లుప్తం చేస్తుంది, అలాగ ఆహ్వానించేది అన్యమును తిష్ఠనం చేసేది. కానీ ప్రేరణని ఆహ్వానించేది తనకెదురుగా అన్యమున్నదని పూర్వతిష్ఠనం చేసినంత వరకే ఇలాగ తిష్ఠనం చేయుట. అది ఆహ్వానించడం కూడా అది తన యందు బాహ్యత్వం పొందినంతవరకే. అనగా ప్రేరేపింపబడినంతవరకే. లేక అది ఎంత వరకు ప్రేరేపింపబడుతుందో, అంతవరకు ప్రేరణను ఆహ్వానిస్తుంది

దీనినే తిప్పి ఆలోచిస్తే, ఒకటి ప్రోత్సహించినంత వరకే, రెండవది అన్యమును, అనగా మొదటిదానిని ప్రోత్సహిస్తుంది.

రెండిట్లో ఒక్కొక్కటి అన్యమునుండి ప్రేరణని పొందుతుంది.

అది క్రియాశీలకమై తిరిగి ప్రేరణ నిస్తుంది. ఒక్కటి ఇచ్చిన ప్రేరణ , (తిరిగి) అన్యమునుండి పొందుతుంది. ఒక్కటి పొందిన ప్రేరణ అది ప్రోత్సాహకముగా అన్యమునకు ఇచ్చినదే. రెండూ, ఇచ్చిన , తీసుకున్న ప్రేరణలు , క్రియాశీలకమైన వ్యక్తీకరణము , జడ బాహ్యత్వమూ ఇవేవీ అవ్యవహితము కాదు , మధ్యవర్తితము. రెండు బలాలలో ఒక్కొక్కటి, ఒక దానికి ప్రతిగా ఇంకొక దానికి గల నిర్ధారణ , అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితము. ఈ మధ్యవర్తన అన్యము , తన ద్వారానే నిర్ధరణా తిష్ఠనము పొందినది.

5

ఒక బలము నకు ఇంకొక బలము ద్వారా ప్రేరణ సంభవిస్తుంది. మొదటిది ఆ పర్యంతం <u>జడము గా</u> ఉండగా. కానీ అది తిరిగి జడత్వం నుండి క్రియాశీలకం అవుతుంది. ఇది

బలం తనలోకి మరలడం . బలం తనను తాను బయటకు వెల్లడించుకుంటుంది. 432 ఈ బాహ్యావ్యక్తీకరణ ఒక విధంగా అంతర్ ప్రతిక్రియ. ఎలాగంటే అది బాహ్యత్వాన్ని తన స్వంత తృటిగా నిలుపుతున్నది. అన్య బల ప్రేరణని లుప్తం కావిస్తోంది .

కావున రెండూ ఒకటే. 1.బలము యొక్క వ్యక్తీకరణ ద్వారా తన పై తన నెగెటివ్ చర్యగా తన యందు అన్యము-వలన-డాజైన్ ను పొందుట.2. ఇట్టి బాహ్యావ్యక్తీకరణ ద్వారా అనంతమైన స్వీయ-నివర్తనము (తన లోకి తాను మరలుట). కేవలము తన తో తానే సంబంధము నెరపుట.

నిబంధిత-జైన్ మరియు ప్రేరణ కు చెందిన పూర్వతిష్ఠన ప్రతిఫలనము, అది అవ్యవహితముగా తన-లోకే మరలే ప్రతిఫలనము. క్రియ వెసనీయముగా తనపైననే ప్రతిక్రియ. ప్రేరణ యొక్క తిష్ఠనం , లేక బాహ్యం యొక్క తిష్ఠనం అన్నది దానిని లుప్తం చేయుటయే. దీనికి తలకిందులుగా ప్రేరణ యొక్క లుప్తీకరణము బాహ్యత్వము యొక్క తిష్ఠనము.

పూర్వతిష్ఠిత ప్రతిఫలనము నకు చెందిన నిబంధిత-భవము, ప్రేరణ అన్నవి అవ్యవహితము. ఏలననగా అవి తనలోకే మరలే ప్రతిఫలనము. ఆ క్రియ (ప్రోత్సాహనము) అంతా తన పైననే తన ప్రతిక్రియ die Tätigkeit ist wesentlich reagierende, *gegen sich*. బాహ్యము లేక ప్రేరణ అన్న దాని తిష్ఠనమే దాని రద్దు. కానీ తిరిగి **ప్రేరణ యొక్క లుప్తనము , బాహ్యత్వము యొక్క తిష్ఠనము అవుతున్నది**.
(A , Bను తోసి, అది కదిలితే B యొక్క స్వీయ చలనము , A యొక్క బాహ్యత్వ తిష్ఠనము అవుతున్నది)

బలము యొక్క అనంతత్వము

దాని తృటులు అవ్యవహిత నమూనా కలిగియున్న పర్యంతం, బలము పరిమితము. దాని పూర్వతిష్ఠితమైతున్నదిగానూ, దాని తన-తో-తన-సంబంధమైన ప్రతిఫలనం గానూ,అవి అవ్యవహిత నమూనా నిర్ధారములో భేదితములై ఉన్నవి.
మొదటిది స్వంత ఉనికి గల బాహ్య బలముగా దర్శనం అయితున్నది , అన్యమైనది దానితో సంబంధము లో నున్న జడముగా passiv కనబడుతుంది. (ఇలాగ రెండుగా చేయుటవలన) బలము నమూనా పరముగా నిబంధితమైంది. కాబట్టి విషయసంచయపరంగా కూడా సీమితమైపోయింది . ఏమంటే , ఇటువంటి నమూనా నిర్ధారణ విషయసంచయాన్ని కూడా సీమితం చేస్తుంది కాబట్టి.
కానీ బలము యొక్క క్రియ ఏమిటంటే **తనను వ్యక్తం చేసుకోవడం**. ముందే వివరించినట్లు , బాహ్యత్వమును లుప్తము చేయుట, (బాహ్యమన్నదానిని) దానిని తన-తో ఒకటై, ఏకత్వముగా నిర్ధారించడం.

బలము నిజానికి వ్యక్తీకరించినదేమంటే, అన్యముతో సంబంధము తనతోతన స్వీయ సంబంధమే అని. బలము యొక్క జడత్వము , దాని చైతన్యములోనే ఉన్నది అని. ప్రేరణ ద్వారా అది క్రియకు ప్రోత్సహింపబడిందో, అది తనకుతన ప్రోత్సాహమే. ఏ బాహ్యత్వానికి అది ఉపక్రమిస్తుందో ఆ బాహ్యత్వము అవ్యవహితము కాదు , దాని ద్వారే మధ్యవర్తితము. అలాగే బలము యొక్క దానితో దాని వెసనీయమైన ఏకత్వము అవ్యవహితము కాదు, దాని నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితము . లేక బలము వ్యక్తము చేసేది ఇది : **దాని బాహ్యత్వము దాని అంతర్గతత్వముతో ఒక్కటై ఉన్నది.**

C. Verhältnis des Äußeren und Inneren

బహిర్గతము అంతర్గతముల సంబంధము

1

“మొత్తం” , “ భాగముల” సంబంధము అవ్యవహితము. కావున ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వము మరియు జైన్-అయే అవ్యవహితత్వము అన్నవి ఒక్కొక్కటి

స్వతంత్రత కలిగి యున్నాయి. కానీ అవి వెసనీయ సంబంధములో ఉండుట 434
వలన వాటి స్వతంత్రత ,కేవలం వాటి నెగెటివ్ ఐక్యత అవుతుంది. ఇది ఇప్పుడు బలము యొక్క వ్యక్తీకరణ లో నిలుపబడ్డది. ప్రతిఫలిత ఐక్యత్వము వెసనీయముగా తనను అన్యము అగుటగా బాహ్యత్వము లోకి తర్జుమా చేసికొనుట .

ఈ బాహ్య వ్యక్తీరణం అన్నది అవ్యవహితముగా తిరిగి బలము, లోనికి తీసుకోబడుట . స్వతంత్ర "బలము" బేధం లుప్తమైంది (జడము ప్రేరకమన్న బలముల భేదము) బలము యొక్క వ్యక్తీకరణ, మధ్యవర్తనము . అది ఒక ప్రతిఫలితమైన ఐక్యత <u>తనతో తాను మధ్యవర్తనము లో ఉండుట</u>. ఇదొక ఖాళీ భేదము , బింబ-మాత్రము . ఆ బింబ-మాత్ర మధ్యవర్తనము అనగా స్వతంత్ర ఉనికి కలిగి యుండుటయే . ఈ ఉనికి రెండు వ్యతిరేక నిర్ధారములు మాత్రమే కాదు, అవి తమ యందే లుప్తమయేటివి, వాటి చలనము ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి పరివర్తనం. అంతేకాదు అంతేకాదు ఏ అవ్యవహితత్వముతో ప్రారంభించి అన్య-జైన్ లోకి పరివర్తనమో ఆ అవ్యవహితము కేవలము తిష్ఠితముగా మాత్రమే . తద్వారా ఒక్కొక్క నిర్ధారము దాని అవ్యవహితత్వము లో దాని అన్యముతో అప్పటికే ఐక్యత అయి ఉన్నది. తద్వారా దాని పరివర్తనము అంతగానూ తన లోకి మరలుటగా , స్వీయవర్తనమై తానే తిష్ఠించుటగా ఉన్నది .

2 అంతర్గతం , ప్రతిఫలిత అవ్యవహితత్వ నమూనాగా లేక వెసన్ నమూనాగా , బాహ్యమునకు వ్యతిరేకముగా, జైన్ నమూనాగా నిర్ధారితమైన బాహ్యమునకు విరుద్ధముగా. కానీ రెండూ కూడా ఒకే ఏకత్వం. ఈ ఏకత్వం ముందు రెండిటి పుష్టి గలిగిన ఐక్యతగా విషయసంచయసంపూర్తిగల పునాది , లేక **నిరపేక్షమైన "సంగతి**" అది . సంగతిపై రెండు నిర్ధారములూ నిర్నిమిత్తములు, బాహ్య తృటులు.

సంగతి విషయసంచయమూ, మొత్తమూ అయిన పర్యంతం , ఏద్రైతే అంతర్గతమో , అది అంతగానూ బాహ్యం. కానీ అంతర్గతం బాహ్యం అవడం కాదు, పరివర్తనం కాదు. రెండుగానూ సంగతికి సమానమే. ఈ నిర్ధారము బట్టి బాహ్యము అంతర్గతము నకు విషయసంచయ రీత్యా సమానమే కాదు, రెండూ కేవలం ఒకే సంగతి . ఈ సంగతి తన-తో-తాను ఒక్కటైన సాదా ఏకత్వముగా ఉండి తన నమూనా నిర్ధారములకు భిన్నముగా ఉన్నది. ఈ నమూనానిర్ధారములు దానికి బాహ్యము.

సంగతి ఆ మేరకు తానే ఒక **అంతర్గతము**, తన బాహ్యత్వముతో భిన్నమైనది. బాహ్యము అంతర్గతమూ అన్న రెండు నిర్ధారములతో నెలకొన్నదీ బాహ్యత్వము . సంగతి బాహ్య,

అంతర్గతముల ఐక్యత తప్ప వేరు కాదు. విషయసంచయము బట్టి రెండు
పార్శ్వములూ మళ్ళీ సంగతే. సంగతి లో అవి ఆమూలాగ్రం ఏకత్వమే, విషయసంచయపూర్తి కల పునాదే. కానీ తమ బాహ్యత్వములో, సంగతి-నమూనాగా, అవి సంగతి పట్ల నిర్నిమిత్తం, అలాగే పరస్పరం నిర్నిమిత్తం.

2

ఇవి ఈ విధంగా వేరు నమూనా-నిర్ధారాలు. అవి తమ యందు కాకుండా అన్యము నందు ఏకత్వంగలపునాదిని కలిగి ఉంటాయి. ఏకత్వం గల పునాది, ప్రతిఫలన-నిర్ధారములు. అవి వాటి వలన అవి గా ఉన్నవి. వాటిలో అంతర్గతం తన-లో-ప్రతిఫలనము యొక్క నమూనాగా, వెసనీయత్వం. కానీ బాహ్యం అన్యములో ప్రతిఫలించే అవ్యవహితత్వము యొక్క నమూనా, లేక అవెసనీయత్వం.
సంబంధముల తత్వమును పరిశీలించినప్పుడు మాత్రమే తెలిసినది,ఈ నిర్ధారములు ఒకే ఏకత్వం అని (తన-లో-ప్రతిఫలనమూ, అన్యములో ప్రతిఫలించే అవ్యవహితత్వమూ ఒకే ఏకత్వం అని).
బలం దాని వ్యక్తీకరణలో ఇలాగుంది: పూర్వతిష్ఠనమూ , తన-లోకి-మరలే నిర్ధారము ఒకటేగా.
కావున అంతర్గతమూ, బాహ్యమూ నమూనానిర్ధారములని పరిగణించిన పర్యంతం అవి కేవలం సాదా నమూనా మాత్రమే. రెండు, అవి వ్యతిరిక్తములుగా కూడా నిర్ధారితములు కావున, వాటి ఐక్యత శుద్ధంగా కాచిత్-గ్రహీతమైన మధ్యవర్తనము. ఆ మధ్యవర్తనములో ఒకటి అవ్యవహితముగా అన్యము, అన్యము ఉన్నది అంటే అది ఒకటి అవడం వలన. కావున అంతర్గతము అవ్యవహితముగా బాహ్యము మాత్రమే. అది అందువలన బాహ్యత్వము నకు చెందిన నిర్ధారణ, ఎందుకంటే అది అంతర్గతం కాబట్టి. దీనికి తలకిందులుగా బాహ్యము అంతర్గతము మాత్రమే, ఎందుకంటే అది కేవలం ఒక బాహ్యము కాబట్టి. అంతర్గతము-బాహ్యము అన్న రెండు నిర్ధారములనూ ఈ నమూనా-ఐక్యత వ్యతిరిక్తములుగా కలిగి యున్నది కాబట్టి వాటి ఏకత్వము కేవలము ఈ పరివర్తనము గానే మాత్రమే, ఇందులో రెండిట్లో ఒకటి అన్యములోకి మారడమే తప్ప విషయసంచయ-పూర్ణమైన ఏకత్వం లేదు.
లేక ఇలాగ నమూనాకి అంటిపెట్టుకుని ఉండడం స్థూలంగా నిర్ధారణా పార్శ్వం. నిర్ధారణ

పార్శ్వంగా తిష్ఠించినది, నిజంగా మొత్తం కాదు. అది మొత్తం లేక సంగతిని
నమూనా నిర్ధారణలో ఉంచినది. ఈ నమూనా రెండు వ్యతిరేక నిర్ధారములను చేర్చిన ఐక్యత. ఈ నమూనాలో ఏదైనా ఒకటి ముందు ఎంచుకుంటే, ఏది ముందన్నది నిర్నిమిత్తం, ఆ నిర్ధారణ ప్రకారం పునాది గానీ లేక సంగతి గానీ , అది కావచ్చు లేక అన్య నిర్ధారణ కావచ్చు. ముందే చెప్పినట్లు **ఇది కాబట్టి అది** కావచ్చు.

2. కావున ఏదో ఫలానా కేవలం ఒక అంతర్గతం అయి ఉన్నది, అందుకే కేవలం బాహ్యం అయి ఉన్నది. లేక తలకిందులుగా, ఏదోఫలానాది బాహ్యమే, అందుకే అది అంతర్గతమే.లేక అంతర్గతం వెసన్ గానూ, బాహ్యం జైన్ గానూ నిర్ధారిస్తే, ఒక సంగతి , అది కేవలం దాని వెసన్ లో ఉన్న పర్యంతం , అందుకే కేవలం అవ్యవహిత జైన్ . లేక ఒక సంగతి , అది కేవలం ఉన్నది , అందుకే దాని వెసన్ లోనే ఉన్నది. బాహ్యము మరియు అంతర్గతము అన్న నిర్ధారణ ఎలాగ తిష్ఠితమంటే, ఈ రెండు నిర్ధారములలో ఒక్కొక్కటి అన్యమును పూర్వతిష్ఠితం గా కలిగి ఉండడమే కాదు, ఆ అన్యములోకి సత్యములోకివలె మారుటయే కాదు, ఈ అన్యము దాని అన్యము యొక్క సత్యము కావున, నిర్ధారణగా తిష్ఠితమై ఉంటుంది, రెండిటీ మొత్తాన్ని సూచిస్తుంది.
అందుచేత, అంతర్గతము అన్నది వెసన్ ను నమూనా అనుసరించి పూర్తి చేయడం అవుతుంది. వెసన్-ని అంతర్గతము అని నిర్ధారించగా, అలాగ అది లోపయుక్తం కావున , కేవలం దాని అన్యముతోనే సంబంధములో ఉంటుంది కావున వెసన్ బాహ్యము(కావాలి) . కానీ అది జైన్ లేక అస్తిత్వం అగుట మాత్రమే కాదు, వెసన్ కో అంతర్గతానికో తాను సంబంధపడి ఉండాలి. కానీ అది రెండిటి పరస్పర సంబంధమే కాదు (అంతర్గతం-బాహ్యం మాత్రమే కాదు), నిరపేక్ష నమూనా యొక్క నిర్ధారితమై ఉండాలి. అనగా ఒక్కొక్కటి అవ్యవహితంగా తన వ్యతిరేకమై, వాటి రెండిటి సంబంధమూ మూడవదానితో వాటి ఉమ్మడి సంబంధమై ఉండాలి, లేక దాని ఐక్యతతో సంబంధమై ఉండాలి. కానీ రెండిటి(నమూనా) మధ్యవర్తనము ఈ రెండిటినీ కలిగియున్న ఏక పునాది అక్కర్లేకుండా చేస్తుంది.రెండిటి సంబంధము అందుచేత ఒకటి అవ్యవహితంగా అన్యములోకి మారడం అవుతుంది. వాటిని కలిపే ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత సాదా, విషయసంచయ రహిత బిందువవుతుంది.

1 అంతర్గతము , బాహ్యముల ఏకత్వమని పరిగణించిన మొదటిది పునాది.
పునాది తన కు బాహ్యమైన నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తమైన పునాదిగా, అంతర్గతము-బాహ్యముల భేదము పట్ల నిర్నిమిత్తము. లేక అది విషయసంచయం.
రెండవది వాటి భేదము యొక్క మధ్యవర్తన-రహిత ఏకత్వము. అనగా ఒకటి దాని వ్యతిరేకములోకి అవ్యవహితముగా మారిపోవుట. లేక ఇది కేవలం శుద్ధ నమూనా.
కానీ ఈ రెండు ఏకత్వములు ఒకే మొత్తము యొక్క పార్శ్వములు. లేక ఆ మొత్తమే ఒకటి అన్యములోకి మారిపోవుట. మొత్తము అన్నది పునాదిగా, విషయసంచయముగా ఇట్టి తనలో ప్రతిఫలించే అవ్యవహితత్వము. ఇట్టి తనలో ప్రతిఫలించే అవ్యవహితత్వము కేవలము పూర్వతిక్షిత నమూనా-ప్రతిఫలనం ద్వారా. ఈ ప్రతిఫలనము తన భేదమును లుప్తం చేసి, దానికి ప్రతిగా తనను నిర్నిమిత్త ఏకత్వంగా, ప్రతిఫలిత ఐక్యతగా తిక్షనం చేసుకుంటుంది.
లేక విషయసంచయం , నమూనాయే. విషయసంచయము తనను భిన్నత్వమని నిర్ధారించిన పర్యంతం, తనను రెండిటిలో ఒక పార్శ్వమైన బాహ్యత్వముగానూ, అన్య పార్శ్వముగా తన-లో-ప్రతిఫలించిన అవ్యవహితత్వముగానూ, లేక అంతర్గతము గానూ చేసుకుంటుంది.

2. కావున తద్వారా నమూనా భేదము , అంతర్గతము మరియు బాహ్యము , ఒక్కొక్కటి తన మరియు తన అన్యముల మొత్తముగా తన యందే తిక్షితమైంది. అంతర్గతము తనలో ప్రతిఫలించే ఏకత్వముగా అవ్యవహితము, కావున ఎంతగా జైన్ మరియు బాహ్యత్వమో అంతగా వెసన్.
బాహ్యము , బహుళ,నిర్ధారిత జైన్ గా కేవలం బాహ్యము. అనగా నిర్-వెసనీయముగా తిక్షితమై, మరియు దాని ఆధారములోకి మరలినదై, అట్లు అంతర్గతం.
ఇట్లు రెండూ ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి మారడం దాని అవ్యవహిత ఏకత్వం , పునాదిగా వాటి అవ్యవహిత ఏకత్వం.
కానీ అది వాటి మధ్యవర్తిత ఏకత్వం కూడా. అనగా ఒక్కొక్కటి తన అన్యము ద్వారానే, ఏదైతే దాని అంతర్వర్తితమో, సంబంధము యొక్క మొత్తము. లేక ఒక్కొక్క పార్శ్వము యొక్క నిర్ధారణ, అది ఒక్కొక్కటి తన యందే మొత్తము కాబట్టి, అన్య నిర్ధారణ ద్వారా

మధ్యవర్తితము. కావున మొత్తము తన-తో-తానుగా, నమూనా ద్వారా లేక
నిర్ధారణ ద్వారా మధ్యవర్తితం చేసుకుంటుంది. నిర్ధారణ, మొత్తము యొక్క తన-తో-తన ఏకత్వము ద్వారా మధ్యవర్తితము.

3. ఎట్వస్ ఉన్నది దాని బాహ్యత్వములో. దాని బాహ్యత్వం దాని మొత్తము. అది అంతగానూ దాని-లో-దాని ప్రతిఫలిత ఐక్యత కూడా. దాని దర్శనము అన్యములో ప్రతిఫలనము మాత్రమే కాదు, తన-లో-ప్రతిఫలనము కూడా. మరియు దాని బాహ్యత్వము , ఏదైతే అంతర్వర్తితమో దాని వ్యక్తీకరణము. దాని విషయసంచయమూ, దాని నమూనా సరళంగా ఒకటే. అది, తన-యందు-తన-వలన వేరే ఏదో కాదు తనను వ్యక్తీకరించుకోవడమే. అది తన వెసన్ ను బహిరంగపరచుకోవడమే, కావున ఈ వెసన్ కూడా తనను బహిరంగపరచుకోవడం లోనే ఉన్నది.

వెసనీయమైన సంబంధము తనను, దర్శనముతో అంతర్గతము లేక వెసన్ యొక్క ఈ ఏకత్వములో, వాస్తవత్వమునకు నిర్ధారించుకున్నది.

వాస్తవత్వం

వాస్తవత్వము , **అస్తిత్వము-వెసన్ ల ఐక్యత** .
అందులో రూపరహితమైన వెసన్ , ఉనికి-నిలకడ లేని దర్శనము, లేక నిర్ధారము లేని ఉనికి మరియు ఉనికిలేని బాహుళ్యము తమ సత్యమును కలిగి యున్నాయి.
అస్తిత్వము నిజముగానే ఆధారము నుండి వచ్చిన అవ్యవహితత్వము. కాని దాని యందు "నమూనా" ఇంకా నిలుపబడలేదు.
అట్లుండగా అస్తిత్వము తనను తనను నిర్ధారించుకుని , నమూనా పొందగా , దర్శనము అయినది . అలాగ అస్తిత్వము నందు నమూనా ఏర్పడింది. ఇటువంటి కేవలము అన్యములో ప్రతిఫలనము ఆపై , తన-లో-తన ప్రతిఫలనముగా ఉనికి పొందే స్థాయికి పురోగతనిర్మితమవుతున్నది.
దాంతో అస్తిత్వము రెండు ప్రపంచాలుగా , రెండు విషయసంచయాలుగా, వాటి ఒకటి తనలోప్రతిఫలించినదిగానూ, ఇంకొకటి అన్యములో ప్రతిఫలించినదిగానూ నిర్ధారించబడినది..
రెండిటి మధ్య మొదలు నమూనా సంబంధం వెసనీయ సంబంధము గా ఉండినది. ఇంకా ముందుకు పోగా నమూనా సంబంధం పూర్తిగా అభివృద్ధి అయి చివరకు అంతర్గత- బహిర్గత సంబంధమని తెలియవచ్చినది.
రెండు ప్రపంచాల విషయసంచయమూ ఒకటే, అది **ఒకటే ఆధారవిషయసంచయము**. అంతగానూ ఒకే ఏకత్వమైన నమూనా (అంతర్గతమూ-బాహ్యంగా) .
నమూనా యొక్క ఈ ఏకత్వాన్ని పురస్కరించుకుని , నమూనా నిర్ధారము గా **రెండూ వేరు వేరు** అన్ననమూనా నిర్ధారము లుప్తము కావింపబడి **ఒకటే నిరపేక్షమైన మొత్తం గా <u>తిష్ఠితమైనది</u>** daß sie *eine* absolute Totalität sind.
అంతర్గతము, బహిర్గతముల ఈ ఐక్యత , **నిరపేక్షమైన వాస్తవత్వము**. ఈ వాస్తవత్వము మొదలు నిరపేక్షం, దానంతట అదిగా . అది ఐక్యతగా తిష్ఠితమైన పర్యంతం, అందులో నమూనా లుప్తమై, నమూనా బాహ్యము-అంతర్గతమన్న బాహ్యమైన ఖాళీ

భేదమైనంత పర్యంతం. ప్రతిఫలనము ఈ నిరపేక్షమునకు ప్రతిగా బాహ్యముగా 440
వ్యవహరిస్తుంది. నిరపేక్షం , ప్రతిఫలనం తన చలనం కాదన్నట్లు వ్యవహరిస్తుంది. కానీ ప్రతిఫలనము వెసనీయముగా తన చలనమే, నిరపేక్షం తనలోకి తన నెగెటివ్ పునర్-నివృత్తమై ఉన్నది.

రెండవది వాస్తవత్వం. **వాస్తవత్వం, సాధ్యత్వము/సంభావ్యత్వము, అనివార్యత్వము** అన్నవి నిరపేక్షము యొక్క ప్రాకారక తృటులు *die formellen Momente*. అవి నిరపేక్షము యొక్క స్వీయ ప్రతిఫలనములు.

మూడవది నిరపేక్షము మరియు దాని ప్రతిఫలనముల ఐక్యత అన్నది నిరపేక్ష సంబంధము. లేక <u>నిరపేక్షము</u> **తన తో తన సంబంధముగా** - ఇది **మహాసత్త్వము** లేక సబ్స్టంజ్ SUBSTANZ.

Erstes Kapitel: Das Absolute

నిరపేక్షము

నిరపేక్షము యొక్క సాదా శుద్ధమైన ఏకత్వము , **<u>అనిర్ధారితము</u>**. దాని యందు బహుశ వెసన్, అస్తిత్వము, జైన్ తోబాటు ప్రతిఫలనము యొక్క నిర్ధారణ కూడా లయీకరణము చెందినది. నిరపేక్షము యొక్క నిర్ధారము , నెగెటివ్ అన్న రీతిలో ఇక నశించి విసర్జింపబడుటవలన, నిరపేక్షమే అన్ని విశేషణముల నెగేషన్ గా , ఖాళీగా దర్శితమవుతుంది.

కానీ అది అన్ని విశేషణముల స్థానము,స్థితి అనాలి. కావున అది అతి-ప్రాకారకమైన వైరుధ్యంగా దర్శితము .

(నిరపేక్షమును నిర్ధారించడానికి) అలాగ ఒకసారి నెగేషన్ మరియు ఇలాగ ఒకసారి తిష్ఠనము చేయవచ్చు, అవి బాహ్య ప్రతిఫలనమునకు సంబంధించినవైతాయి. కావున అది వట్టి ప్రాకారకమై, క్రమహీనమైన గతితర్కం అవుతుంది. అటువంటి నిర్ధారములను అక్కడక్కడ ఎంచి చుట్టుముట్టి సులభంగా వాటి పరిమితత్వం, సాపేక్షత్వం బట్టబయలు చేయవచ్చు. ఇంకొకవైపు నిరపేక్షం ఒక మొత్తమని గోచరమవుతుంది, అన్ని నిర్ధారములలో ఉన్నదానిని నిరపేక్షం వ్యక్తీకరిస్తుంది, పై వంటి తిష్ఠనములూ

నెగేషన్ లూ లేకుండా నిజమైన ఐక్యత కు ఉన్నతిచెందుతుంది.
.కానీ నిరపేక్షం ఏమిటో ప్రస్తుతి చేయవలసే ఉంది. ఈ ప్రస్తుతి నిర్ధారమూ కాదు, బాహ్య ప్రతిఫలనమూ కాదు. ప్రస్తుతి చేయడం అంటే వ్యాఖ్య/అనువచనము చేయడం , నిజానికి నిరపేక్షము యొక్క స్వీయ వ్యాఖ్య . నిరపేక్షం ఏమిటో చూపించడం మాత్రమే.

A.Die Auslegung des Absoluten

నిరపేక్షము యొక్క అనువచనము

1.

నిరపేక్షము జైన్ కాదు, వెసన్ కాదు. అది ప్రతిఫలనము లేని అవ్యవహితత్వము. ఇది ప్రతిఫలితము . వీటిలో ఒక్కొక్కటీ తన యందే మొత్తం అయి ఉన్నట్టిది. కాని నిర్ధారితముగా.

వెసన్ నందు జైన్ అస్తిత్వముగా వెల్లడవుతుంది. జైన్ , వెసన్ ల సంబంధము అంతర్గత-బహిర్గతములదాకా ముందుకు పోతుంది. అంతర్గతము వెసన్ , కానీ **మొత్తముగా**, అది జైన్ సంబంధితమూ మరియు అవ్యవహిత జైన్ కూడా అయినట్లు దానికి వెసనీయ నిర్ధారము ఉన్నది.

బహిర్గతము జైన్. ప్రతిఫలనము ద్వారా సంబంధితము అన్న వెసనీయ నిర్ధారము కలది . కానీ ఇది అవ్యవహితముగా వెసన్ తో కలసిన సంబంధ-రహితమైన ఏకత్వమని కూడా నిర్ధారము కలట్టిది. నిరపేక్షమే , రెండిటి **నిరపేక్ష ఐక్యత**.

నిరపేక్షము వెసనీయ సంబంధమునకు **ఆధారము** అవుతుంది (అవ్యవహితము> ప్రతిఫలనము> అవ్యవహితము..... ఆధారము). అవి కేవలము సంబంధముగా ఉండి ఇంకా ఆ ఏకత్వము లోకి మరలలేదు. ఏకత్వము యొక్క ఆధారము ఇంకా **తిష్ఠితము** కాలేదు (W1/M2 >W2/M3 > W3/M4 > .... ~ ONE)

2.

దీనిద్వారా తెలుస్తున్నదేమంటే, నిరపేక్షము యొక్క నిర్ధారము **నిరపేక్ష నమూనా** కాగా అది సామాన్య నిర్ధారణలను తృటులుగా కలిగిన ఏకత్వము కాదు.

ఎట్టి ఏకత్వము నందు, దాని తృటులు ఒక్కొక్కటి తనయందే మొత్తమై ఉంటాయో deren Momente jedes an ihm selbst die *Totalität*. అందుచేత ఏకత్వము నమూనా పట్ల

నిర్నిమిత్తమై ఉంటుందో అట్టి ఏకత్వము మొత్తము అన్నదాని సంపూర్తి పొందిన విషయసంచయము అయి ఉంటుంది..

అది మొత్తము **విషయసంచయ సంపూర్తి** కలదై ఉన్నది.

ఇందుకు ప్రతిగా , నిరపేక్షము, నిరపేక్షమైన విషయసంచయము .

ఎలాగంటే ఈ విధముగా. విషయసంచయము ఏదైతే **నిర్నిమిత్తమైన** బహుళ విపులమో, తన యందు నెగెటివ్ నమూనాసంబంధము కలిగియుండి (తిష్ఠిత-జైన్ న్యాయముగా), తద్వారా దాని బహుళత్వము ఘనీభూతంగా " **ఒక్కటయే** " ఏకత్వము అగుచున్నది , అలాగ నిరపేక్షము నిరపేక్ష విషయసంచయమై ఉన్నది.

3.

నిరపేక్షము యొక్క ఏకత్వము నిరపేక్షము. దాని ప్రతీభాగమూ , మొత్తమే. ప్రతీనిర్ధారణా మొత్తమే . అంటే నిర్ధారణ, సాకల్యమైన ఛాయమాత్రమే durchsichtiger Schein .

మొత్తము నిర్ధారణ , దాని తిష్ఠిత-జైన్ లో మాయమయ్యే భేదము .

వెసన్ , అస్తిత్వము, అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేటి ప్రపంచము, మొత్తము, భాగము, బలము అన్న ప్రతిఫలిత నిర్ధారణలు , తన-యందు-తన-వలన ప్రామాణికమైన జైన్ అన్నట్లు ఊహకు తోస్తుంది. కానీ నిరపేక్షము , వాటికి ప్రతిగా వాటి ఆధారము. అందులోకి అవి అంతరిస్తాయి .

నిరపేక్షము లో , నమూనా అన్నది సాదాగా తనతోతన ఏకత్వం కాబట్టి , నిరపేక్షము తనను నిర్ధారించుకోదు. ఎందుకంటే నిర్ధారము అన్నది నమూనాగా భేదము. అది నమూనాగా భేదముగానే చెల్లుబాటయేది. . కానీ నిరపేక్షము తానే బేధాన్నీ అంతటినీ, నమూనా నిర్ధారాన్ని అంతటినీ కలిగి ఉంటుంది కాబట్టి, అదే నిరపేక్షమైన నమూనా మరియు ప్రతిఫలనము కాబట్టి, విషయ సముచ్చయములో విభిన్నత కూడా నిరపేక్షములో ప్రకటము కావాల్సి ఉంటుంది.

కానీ నిరపేక్షము, **నిరపేక్ష ఏకత్వము**. ఇదీ దాని నిర్ధారము. అంతర్వర్తిత-జైన్ అయేటిది మరియు దర్శనము అయిన ప్రపంచము యొక్క బహుళత్వము, లేక అంతర్గత,బహిర్గత సర్వత్వము అంతా నిరపేక్షములో లుప్తమైనది.

నిరపేక్షము నందు "అగుట-మారుట" వంటిది లేదు. ఏమనగా అది జైన్ కాదు. అది తానే ప్రతిఫలించే స్వీయ-ప్రతిఫలన నిర్ధారము కాదు . అది తనలోనే తాను నిర్ధారించుకొనే వెసన్ కాదు.

అది స్వయముగా బాహ్యమై వ్యక్తీకరించుకోవడం కాదు. ఏమనంటే అది అంతర్గత 443 బహిర్గతముల ఏకత్వము. ప్రతిఫలనము యొక్క చలనము దాని నిరపేక్ష ఏకత్వమునకు ప్రతిగా నిలుస్తుంది.

ప్రతిఫలన చలనము నిరపేక్షమునందు లుప్తమవుతుంది. కావున ప్రతిఫలనము నిరపేక్షము యొక్క కేవల- అంతర్గతము, కావున అందువలననే నిరపేక్షమునకు బాహ్యము. ప్రతిఫలనము ఉన్నదీ అంటే ప్రతిఫలన క్రియ నిరపేక్షములో లుప్తమవడంగానే ఉన్నది .

బహుళమైన భేదము మరియు నిర్ధారములు మరియు వాటి చలనమునకు ప్రతిఫలనము ఆవల ఉన్నది. ప్రతిఫలనము నిరపేక్షమునకు వెనుక ఉన్నది. కావున నిరపేక్షము , ప్రతిఫలనమును తనలోకి స్వీకరిస్తుంది. కానీ దానితోపాటు ప్రతిఫలనము పతనమవుతుంది. కావున అది నిరపేక్షము యొక్క నెగెటివ్ వ్యాఖ్య, ఇంతకుపూర్వం పేర్కొన్నట్లు. ఈ వ్యాఖ్య , నిరపేక్షము యొక్క దాని నిజమైన ప్రస్తుతి ప్రకారము. జైన్ మరియు వెసన్ పరుధుల ఇతఃపూర్వపు తార్కిక చలనము యొక్క మొత్తము అవుతుంది. జైన్, వెసన్ పరుధులలో విషయసంచయము సిద్ధంగా ఉన్నట్లు బయటనుండి , యాదృచ్చికముగా కూడదీసింది కాదు. అలాగని వాటికి బాహ్యంగా బాహ్య ప్రతిఫలనంతో నిరపేక్షపు అగాధంలో మునిగింది కాదు. నిరపేక్షము నందే దాని అంతర్గత అనివార్యత ద్వారా నిర్ధారింపబడి, జైన యొక్క స్వయం పరిణామముగా మరియు వెసన్ యొక్క ప్రతిఫలనముగా నిరపేక్షములోకి దాని ఆధారములోనికి వలె మరలినవి.

4

ఈ అనువచనము లేక వ్యాఖ్య కు ఒక **పాసిటివ్** పార్శ్వం కూడా ఉంది. వ్యాఖ్యలో ఎదురయ్యే"పరిమితము" అంతరించి ఆధారోన్ముఖము కాగా , అది నిరపేక్షముతో సంబంధము కలిగి యున్నట్లు వెల్లడవుతుంది. లేక పరిమితము నిరపేక్షమును తనయందే కలిగియుందని వెల్లడవుతుంది. కానీ ఈ పార్శ్వము , నిరపేక్షము పై అంతటి పాసిటివ్ వివరణ ఏమీ కాదు. ఇది నిర్ధారములపై వ్యాఖ్య అనవచ్చు . నిర్ధారములపై వ్యాఖ్యా ఏమంటే, నిరపేక్షము వాటిని లోనికి తీసుకునే అగాధము, నిరపేక్షము నిర్ధారముల ఆధారము కూడా, నిర్ధారములు క్షణిక ఛాయలు మాత్రమే,

వాటికి ఉనికినిచ్చేది నిరపేక్షమే.
ప్రతిబింబము , "లేదు" కాదు, అది ప్రతిఫలనము, నిరపేక్షముతో సంబంధము.
నిర్ధారము ఛాయ, **నిరపేక్షము దానిలో ప్రతిబింబించిన పర్యంతము** అది ఛాయ. ఈ పొసిటివ్ వివరణ పరిమితమును దాని అంతర్ధానము నుండి ఆపుతుంది. పరిమితమును నిరపేక్షము యొక్క ప్రతిరూపముగా , దాని వ్యక్తీకరణ గా పరిగణిస్తుంది. పరిమితం యొక్క ఈ పారదర్శకత ,ఏదైతే తన ద్వారా మాత్రమే నిరపేక్షమును చూడనిస్తున్నదో, అది మొత్తంగా పరిమితము అంతరించడములో ముగుస్తుంది. అసలు నిరపేక్షముతో భేదమును కలిగి యుండునదేదియూ పరిమితము నందు లేదు నిరపేక్షము ఒక మాధ్యమము, దేని ద్వారా (నిర్ధారము/పరిమితము) నిరపేక్షం తెలియవస్తున్నదో అది నిరపేక్షంలో లీనమైపోతుంది

5

కావున నిరపేక్షము యొక్క ఈ పొసిటివ్ వివరణ కూడా ప్రతిబింబము మాత్రమే . నిజానికి ఇందులో పొజిటివ్ తన యందూ మరియు వ్యాఖ్యానిత విషయసంచయము నందు ఉన్నదే, అనగా నిరపేక్షమే . ఇదికాక మరిన్ని నిర్ధారములు ఎదురవుతాయో , అనగా నమూనా అన్నమాట, ఏ నమూనాలో నిరపేక్షం ప్రతిబింబిస్తుందో , ఆ నమూనా "లేనిది" Nichtiges .
అది (నిరపేక్షము యొక్క) వివరణని **బయటినుండి** అందుకుంటుంది. వివరణను బయటనుండి చేపడుతుంది. అలాగ చేయడములో వివరణ తనకొక ప్రారంభాన్ని సంపాదిస్తుంది.. కాని దాని ప్రారంభం నిరపేక్షం లో లేదు. **దాని అంతం నిరపేక్షం లో ఉన్నది**. నిరపేక్షం తో దానికున్న సంబంధము వలన, అది నిరపేక్షములోకి మరలుతున్నది కాబట్టి, ఈ వివరణని నిరపేక్ష క్రియ అనవచ్చు . కానీ దాని ప్రారంభము నిరపేక్షమునకు బాహ్య నిర్ధారము కాబట్టి, ప్రారంభము బట్టి నిరపేక్షములోకి మరలటల్లేదు.

6

నిజానికి నిరపేక్షము యొక్క వివరణ , నిరపేక్షము యొక్క కార్యమే. **అది దానితో ఆరంభం**, **దానిపైనే ఆధారపడినది**. నిరపేక్ష **ఏకత్వముగా** మాత్రమే నిరపేక్షము నిర్ధారితము. బహుళమునకు, పరస్పరవిరుద్ధతకు ప్రతిగా, ప్రతిఫలనము

ద్వారా అది "ఏకత్వము"గా నిలుపబడ్డది. కావున దానిని , ప్రతిఫలనము
యొక్క నెగెటివ్ , నిర్ధారము యొక్క నెగెటివ్ అనవచ్చు. అలాగ నిరపేక్షము యొక్క ఆ వివరణ అసంపూర్ణము. అలాటి నిరపేక్షము కూడా అసంపూర్ణం. ఏమంటే, ఆ నిరపేక్షము నిరపేక్ష ఏకత్వము మాత్రమే. అది బాహ్య ప్రతిఫలనమునకు నిరపేక్షము. అది నిజానికి నిరపేక్ష నిరపేక్షం కాదు. ఒక నిర్ధారణలో నిరపేక్షము. ఒక **విశేషణము** Attribut ప్రకారము నిరపేక్షము. లేక ఆ నిరపేక్షము ఒక విశేషణము .

7

కానీ అది బాహ్య ప్రతిఫలనానికి లోనయిన విశేషము కాబట్టి , అలాగ బాహ్య నిర్ధారణ ద్వారా నిర్ధారించబడింది కాబట్టి , నిరపేక్షం కేవల-విశేషణం కాదు. ప్రతిఫలనము నిరపేక్షానికి కేవలం బాహ్యం కాదు. బాహ్యం కాబట్టి ప్రతిఫలనము నిరపేక్షానికి అవ్యవహితంగా అంతర్గతము. (అదెలాగంటే) నిరపేక్షము ఒక కాచిత్-గ్రహిత ఏకత్వముగా నిరపేక్షము కాదు. నిరపేక్షము జైన్ , వెసన్ ల ఏకత్వముగా అంతర్గత-బాహ్యముల ఏకత్వముగా నిరపేక్షము. కావున అదే నిరపేక్ష నమూనా, అది తన-లో ప్రతిబింబించి , విశేషణముగా నిర్ధారిస్తోంది.

B. Das absolute Attribut

నిరపేక్ష విశేషణము

నిరపేక్ష-నిరపేక్షము అంటే దాని నమూనాలో తిరిగి తనలోకి మరలిన నిరపేక్షము అని అర్థము. లేక ఇంకొకవిధంగా చెప్పాలంటే దాని నమూనా దాని విషయసంచయమునకు సమానము. విశేషణము అనగా కేవలము సాపేక్షమైన నిరపేక్షము. విశేషణం అంటే ముడిపెట్టటం . అది నిరపేక్షము , ఒక నమూనా నిర్ధారములో, తప్ప మరేమీ కాదు. నమూనా , నిరపేక్షము యొక్క పూర్తి వ్యాఖ్య కు ముందు, అంతర్గతము మాత్రమే . అనగా బహిర్గతము మాత్రమే. అది ఒక నిర్ధారిత నమూనా లేక స్థూలంగా నెగేషన్.
కానీ అది నిరపేక్షము యొక్క నమూనా కూడా అయి ఉన్నది. కావున నిరపేక్షము యొక్క <u>మొత్తము విషయసంచయము యొక్క విశేషణము</u>.
అది "మొత్తము". (దర్శనప్రపంచము, న్యాయముల ప్రపంచము) అంతకు పూర్వము

అది ఒక ప్రపంచము లాగ దర్శితము.
లేక వెసనీయ సంబంధములో ఒక్కొక్కటీ ఒక మొత్తమై ఉన్నట్టిది. వాటి ఒక్కొక్కటి ఒక మొత్తము. రెండూ - దర్శనమయే ప్రపంచము , తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయే ప్రపంచము. రెండూ విరుద్ధములు అయిఉండాలి.

వెసనీయసంబంధములో ఒకటి ఇంకొక దానికి సమానము. మొత్తము - భాగములు, అదే విషయసంచయమే బలమూ దాని బాహ్యవ్యక్తీకరణకూడా . బహిర్గతము ఏదో అంతర్గతము అదే. ఈ పార్శ్వములు తమ స్వంత అవ్యవహిత ఉనికిని కూడ కలిగి ఉండవలె. ఒకటి జైన్-అయేదిగా అవ్యవహితము , ఇంకొకటి ప్రతిఫలిత అవ్యవహితము . (దీనిని దర్శనప్రపంచముతో, న్యాయముల ప్రపంచముతో పోలిస్తే) **నిరపేక్షములో** , ఈ బేధితమైన అవ్యవహితములు , ఛాయా మాత్రములన్న స్థాయికి కుదింపబడ్డవి.. మొత్తం, ఏదైతే విశేషణమో, అది ఇక దాని నిజమైన విశిష్ట ఉనికిగా తిష్ఠితమైంది . మొత్తము-ను నిర్ధారించునది , ఆ నిర్ధారము నిర్-వెసనీయము .
ఇందువలన ఏకత్వనిర్ధారములో అది **సాదా నిరపేక్ష ఏకత్వము ,** అన్నది నిరపేక్షమునకు విశేషణము. ఈ నిర్ధారమునకు , అన్యనిర్ధారములు సంధానింప బడవచ్చు. "మరియు" తో ఎన్నో విశేషణములు చేరవచ్చు. అయితే , నిరపేక్ష ఏకత్వము యొక్క ప్రాముఖ్యత ఏమంటే (ఏకత్వమంటే ఏకత్వమే కాబట్టి), అందులో అన్ని నిర్ధారములూ లుప్తమైతాయి. అంతేకాదు ఏకత్వము ప్రతిఫలనము కాబట్టి, ప్రతిఫలనముగా ఏకత్వము లుప్తమవుతుంది . దాని యందు అన్ని నిర్ధారములు లుప్తమయినవిగా నిలుపబడతాయి. అనగా మొత్తము, నిరపేక్షముగా నిలుపబడ్డది. విశేషణం తన విషయసంచయముగా, తన ఉనికిగా నిరపేక్షమును కలిగి యున్నది. ఆ నిరపేక్షపు నమూనా నిర్ధారము , ఏ నమూనా నిర్ధారము ద్వారా అది నిరపేక్షమో, ఆ నిర్ధారము తిష్ఠితమే. అది అవ్యవహితముగా వట్టి ఛాయ మాత్రమే . ఒక నెగెటివ్ గా నెగెటివ్. వ్యాఖ్యానం విశేషణము ద్వారా, తన పరిమితిలో ఉన్న పరిమితముగా తన-వలన-తన-యందు-జైన్-అయేదిగా పాజిటివ్ ఛాయను పొందినా, తన ఉనికిని నిరపేక్షములో లీనం కావిస్తుంది, మరియు ఆ వ్యాఖ్యనే విశేషణము వరకు విస్తరించి, ఆ పై విశేషణము గా ఉండడాన్నే లుప్తం చేస్తుంది, దానిని, దాని భేదకారకమైన క్రియనూ సాదా నిరపేక్షములో లీనం చేస్తుంది.

ప్రతిఫలనము దాని బేధము నుండి నిరపేక్షము యొక్క ఏకత్వమునకు

మరలినది. అయినప్పటికీ అలా అవడంతో పాటు ప్రతిఫలనము బాహ్యత్వం నుండి బయటపడ్డదా అంటే దాని బాహ్యత్వము నుండి బయటకు రాలేదు. నిజమైన నిరపేక్షమును చేరలేదు. అది అనిర్ధారిత , శుష్క ఏకత్వాన్ని చేరింది. ఏకత్వము అన్న నిర్ధారణలో ఉన్నటువంటి అనిర్ధారితత్వము , శుష్కత్వము అది.

ఒక అంతర్గత నమూనా గా , నిరపేక్షమును విశేషణముతో నిర్ధారించినది ప్రతిఫలనము . ఈ నిర్ధారము బాహ్యత్వము నద్రై, వేరై ఉన్నది.

అంతర్గత నిర్ధారము నిరపేక్షమునందు అమూలాగ్రమూ వ్యాప్తము కాదు. దాని బాహ్యవ్యక్తీకరణము ఏమిటంటే, వట్టి తిష్ఠితముగా నిరపేక్షములో మాయమగుట .

దేని ద్వారా నిరపేక్షము విశేషణమో , అది అంతర్గతముగా తీసుకున్నా బహిర్గతముగా తీసుకున్నా, అది కూడా తిష్ఠితమే అగుట మాత్రమే కాక - అది తన యందు "లేనిది" (an sich selbst Nichtige) , బాహ్యఛాయా మాత్రము. లేక వట్టి " ఈ విధముగా , ఇలాగ, ఈ రీతి, ఈ భంగి " అన్నట్లు మాత్రమే ఉండును .

C. Der Modus des Absoluten

నిరపేక్షము యొక్క విధము

(సంగ్రాహ్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షము)

1

విశేషణము అన్నది ఏమంటే

ముందుగా విశేషణము **Attribut** , నిరపేక్షము సాదా స్వీయ ఏకత్వము లోఉన్నట్లు విశేషించుట . ఆపై విశేషణము నెగేషన్. నెగేషన్ గా ప్రాకారకంగా తన లో తాను ప్రతిఫలించుట.

ఈ రెండు పార్శ్వాలూ విశేషణము యొక్క రెండు కొసలు. వాటి మధ్యమం విశేషణము. అది నిరపేక్షముగానూ మరియు నిర్ధారణగానూ కూడా ఉన్నది..

కొసలలో రెండవది నెగెటివ్, నెగెటివ్ గా. ఇది నిరపేక్షానికి **బాహ్య** ప్రతిఫలనము. లేకుంటే , "నెగెటివ్, నెగెటివ్ గా" అన్నది నిరపేక్షమునకు అంతర్గతమని పరిగణించిన పర్యంతం , "నెగెటివ్, నెగెటివ్ గా" అన్నది స్వంత నిర్ధారము "విధము" లేక మోడస్ **Modus** గా తనను నిలుపుట అయినంత పర్యంతం , నిరపేక్షమునకు బయటి-జైన్ అవుతుందది.

అది నిరపేక్షమునకు తన-బయటి-జైన్ Außersichsein గా మాత్రమే , జైన్ మార్పులలో, యాదృచ్ఛికతలలో తనను పోగొట్టుకోవడం అవుతుంది , తాను పరివర్తిత-భవముగా తన వ్యతిరేకములోకి మారి ననూ **తన-లోకి-మరలి రానిది** అవుతుంది. మొత్తమన్నదే లేని నమూనా బహుళత్వము, విషయసంచయ బహుళత్వమూ అవుతుంది .

2. "విధము", నిరపేక్షము యొక్క బాహ్యత్వము, పైన వివరించినదేకాదు. అది బాహ్యత్వము **బాహ్యత్వముగా తిష్ఠితము**. ఒక "**ఈ రీతిగా** " వలె.

ఛాయ , ఛాయ గా , అనగా నమూనా తనలో తాను ప్రతిఫలించుట. తనతోతన ఏకత్వము , యే ఏకత్వము నిరపేక్షమో (అట్టిది) .

నిజానికి "విధము"లో నిరపేక్షము , నిరపేక్ష ఏకత్వముగా తిష్ఠితము చేయబడ్డది. విధము కేవలము నిరపేక్షము ఏమై "**ఉన్నదో**" అదే , అనగా దాని కది ఏకత్వము. దానితో అది సంబంధము గల నెగెటివిటీ, ఛాయగా, **ఛాయ ఛాయగా** తిష్ఠితమై.

3.నిరపేక్షం యొక్క వ్యాఖ్య, అనువచనం లేక వివరణ, దాని నిరపేక్ష ఏకత్వంతో మొదలయి, విశేషణమయి, విధము (Modus) అయింది. అంతటితో వివరణ తన తృటులన్నిటిని గుండా ప్రయాణించింది. ఈ నిర్ధారముల పట్ల వ్యాఖ్య , వట్టి నెగెటివ్ గా వ్యవహరించదు. వ్యాఖ్య యొక్క క్రియనే ప్రతిఫలనా చలనము , ప్రతిఫలనా చలనముగా నిరపేక్షము నిజమైన **నిరపేక్ష ఏకత్వమే**..

రెండవది, ఈ ప్రతిఫలనము వట్టి బాహ్యాత్వము మాత్రమే కాదు. "విధము" (Modus) , బాహ్యాతి బాహ్యత్వమే కాదు , అది ప్రతిబింబము గా ప్రతిబింబము కాబట్టి, అది **తనలోకితాను తిరిగి మరలుట**. తననే లయీకరించుకునే ప్రతిఫలనము. ఆ విధంగా నిరపేక్షము , నిరపేక్ష జైన్.

మూడవది , వివరణాత్మకమైన ప్రతిఫలనము తన నిర్ధారములతో , బయటి నుండి ప్రారంభమయినట్లు తోస్తుంది . విశేషణము యొక్క నిర్ధారములను , విధమును నిరపేక్షమునకు బయట , ముందే కనుగొన్న వి అన్నట్లు తీసుకుంటుంది.

ప్రతిఫలనము చేసినదేమంటే వాటిని నిర్నిమిత్తమైన ఏకత్వము లోకి తిరిగి వెనక్కి తీసుకెళ్ళడం . నిజానికి ప్రతిఫలనము, ఎక్కడ మొదలెట్టిందో **<u>ఆ నిరపేక్షము నందే నిర్ధారణ కలిగి యున్నది</u>**.

నిరపేక్షమన్నది మొదలు నిర్నిమిత్తమైన ఏకత్వముగానే , నిర్ధారిత నిర్నిమిత్తము లేక విశేషణముతో కూడినది. అది చలనము లేనిది మరియు ప్రతిఫలించని నిరపేక్షము. ఈ నిర్ధారణ , అది నిర్ధారణ కాబట్టి , ప్రతిఫలన చలనానికి చెంది ఉండేది. ప్రతిఫలన చలనము ద్వారానే **మొదటి ఏకత్వముగా** నిరపేక్షమును నిర్ధారించడం అయితున్నది. ప్రతిఫలన చలనము ద్వారానే నిరపేక్షమునకు నిరపేక్ష నమూనా ఏర్పడింది. అది స్వీయసమానంగా ఉండడం కాక, (ప్రతిఫలన చలనము ద్వారా) స్వీయసమానంగా నిలుపుకోవడం జరిగింది. నిరపేక్షము స్వీయసమానంగా ఉండడం (Gleichseiende) కాదు, స్వీయసమానంగా నిలుపుకునేది (Gleichsetzende).

4"విధము" యొక్క నిజమైన ప్రాముఖ్యత ఏమిటంటే, అది నిరపేక్షము యొక్క స్వంత ప్రతిఫలన చలనము అయి ఉండుట. అదొక నిర్ధారము, కానీ తద్వారా అన్యము అగుట

కాదు. అది అప్పటికే ఏదయి ఉన్నదో అదే అగుట was es schon *ist*. 450
పూర్తి బాహ్యత్వం , తనని తాను చూపించుకోవడం, అది తనలోనుండే బయటకు చలనం, ఈ జైన్-బాహ్యముఖంగా , అంతగానూ అంతర్గతత్వమే . ఎంతగా అది తిష్ఠనమో , కేవలము తిష్ఠిత-జైన్ కాకుండా, అది నిరపేక్ష జైన్.

5.

వ్యాఖ్య / వివరణ లో విషయసంచయం ఏమిటి (der Inhalt der Auslegung) అని అడిగితే, అనగా నిరపేక్షము ఏమి చూపుతుంది అని. అంటే నిరపేక్షము నందు, నమూనా కీ విషయ సంచయమునకూ బేధము లయీకరణము చెందినది అని. ఇక పోతే నిరపేక్షము యొక్క విషయసంచయము ఏమిటంటే, **నిరపేక్షము ప్రకటమవ్వడం**. నిరపేక్షము నిరపేక్ష నమూనా. అది ద్వయీకరణము చెందుటలో నిరపేక్ష స్వీయ ఏకత్వం అవుతుంది . **ఎలాగంటే నెగెటివ్ , నెగెటివ్ గాతనతో తాను కలవటం ద్వారా.** కావున నిరపేక్షముగా తనతో తాను ఒక్కటై ఉన్నది . అది అంతగానూ తన బేధము పట్ల నిర్నిమిత్తము గా ఉన్నది. అనగా నిరపేక్షమైన విషయసంచయము వేరేదో కాదు ఈ వ్యాఖ్యే.

6. నిరపేక్షము తానే నిర్వహించే వివరణ అన్న చలనముగా, "రీతి , భంగి " గా, నిరపేక్ష స్వీయ ఏకత్వమే . అది వ్యక్తీకరణము , అంతర్గతము కాదు, అన్యమునకు ప్రతిగా అంతర్గతము కాదు , నిరపేక్షముగా దానికదే ప్రకటమవ్వడం - అది **వాస్తవత్వము** ***Wirklichkeit***.

Zweites Kapitel: Die Wirklichkeit

వాస్తవత్వము

1

నిరపేక్షము **మొదటి**, **అంతర్వర్తిత ఐక్యత గా** అంతర్గతము, బహిర్గతముల ఐక్యత. వ్యాఖ్య/వివరణ అన్నది బాహ్యప్రతిఫలనముగా తెలియవస్తున్నది . బాహ్య ప్రతిఫలనమునకు అవ్యవహితమొకటి ముందే ఉన్నట్లుగా ఉన్నది. కానీ ప్రతిఫలనము యొక్క చలనము, సంబంధము ఆ నిరపేక్షముతోనే ఉన్నది.
ప్రతిఫలనము నిరపేక్షములోకే మరలుతున్నది , మరియు వ్యాఖ్య అన్న ప్రతిఫలనము

కేవలము నిరపేక్షము యొక్క రీతి , విధము అని తెలియవస్తున్నది..
కానీ ఈ రీతి , ఈ భంగి అన్నది నిరపేక్షము యొక్క నిర్ధారమే. అనగా దాని మొదటి ఏకత్వము లేక కేవలం అంతర్వర్తితంగానే కల - జైన్-అయే ఐక్యత.

ఈ ప్రతిఫలనము ద్వారా ఆ మొదటి అంతర్వర్తిత- జైన్ , వెసన్ రహిత నిర్ధారముగా తిష్ఠితమవడమేకాదు. ఆ అంతర్వర్తిత- జైన్ తనతోతాను స్వీయ నెగెటివ్ సంబంధము కాబట్టి, అంతర్వర్తిత- జైన్ ప్రతిఫలనము ద్వారా మొదలు "ఆ విధము" అవుతుంది.. ఈ ప్రతిఫలనము తన నిర్ధారములలో తననే లుప్తము చేసుకునేది. తనలోకే మరలే చలనము ఇది. ఇది మొదటి నిరపేక్షమైన ఏకత్వము. దానితో పాటు ఇది మొదటి నిరపేక్షము యొక్క నిర్ధారము. నిరపేక్షము యొక్క ప్రకారత **Modalität** అనవలె (ఈ ప్రకారము , ఈ విధముగా ఉంటుంది అని)

కాబట్టి విధము **Modus**అన్నది నిరపేక్షము యొక్క బాహ్యత్వము. విధము అంతగానూ కేవలం దాని తన-లో-తన-ప్రతిఫలనముగా బాహ్యత్వము. విధము నిరపేక్షము యొక్క స్వీయ-ప్రకటనము. ఎట్లంటే ,దాని వ్యక్తీకరణమే దాని స్వీయ-ప్రతిఫలనము. అందుచేత దాని తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయేది .

2

కావున ప్రకటనము , దానికి అన్యథా విషయసంచయము లేనిదై , అది నిరపేక్షము యొక్క ప్రకటనమే తప్ప వేరు కాదు . అట్టి ప్రకటనము నిరపేక్షము యొక్క నిరపేక్ష నమూనా. వాస్తవత్వాన్ని , ఈ ప్రతిఫలిత నిరపేక్షత్వముగా పరిగణించాలి. జైన్ అన్నది ఇంకానూ వాస్తవం కాదు. అది మొదలు అవ్యవహితత్వము. కావున దాని ప్రతిఫలనము , అగుట. అన్యము లోకి మారుటగా ఉండును. జైన్ అవ్యవహితత్వము , తన-యందు-తన-వలన-జైన్ కాదు .

వాస్తవత్వము , అస్తిత్వము కంటెనూ ఉన్నతము. అస్తిత్వము , ఆధారము - ఆధారితము నిబంధనల నుండి వచ్చినది. వెసన్ మరియు దాని ప్రతిఫలనముల నుండి వచ్చిన అవ్యవహితత్వము.

అస్తిత్వమన్నది వాస్తవత్వము ఏదో, ఆ నిజమైన ప్రతిఫలనమును, తన యందు అంతర్గతముగా కలిగినది.

కానీ అది **ఇంకా ప్రతిఫలనము , అవ్యవహితత్వముల ఐక్యతగా తిష్ఠించబడలేదు**.

కావున అస్తిత్వము , దర్శనము లోనికి పరివర్తనము చెందుతుంది. అది తన యందు ఉన్న ప్రతిఫలనమును అభివృద్ధి చేస్తుంది.

అస్తిత్వము , పతనమైన ఆధారము . ఇక ఆపై అస్తిత్వము-యొక్క నిర్ధారము ఆధారమును పునప్రతిష్ఠించుటవంటిది. అది వెసనీయ- "సంబంధము" అవుతుంది. తనలో-తన-ప్రతిఫలనముగానూ,తద్వ్యతిరేకమైన అన్యములో ప్రతిఫలనము గానూ అవ్యవహితత్వం తిష్ఠితము కావడం అస్తిత్వము యొక్క చివరి ప్రతిఫలనము .

ఈ ఐక్యత లో అస్తిత్వము లేక అవ్యవహితత్వము, అంతర్గతభవము , ఆధారము, ప్రతిఫలితము అన్నవి తృటులు మాత్రమే. అటువంటి **తృటుల** ఐక్యత ఇప్పుడు వాస్తవత్వము ***Wirklichkeit.***

వాస్తవము, ప్రకటితమగుచున్న ఒక ప్రకటనము అని (*Manifestation)* .

వాస్తవత్వము , తన ఈ బాహ్యత్వము వలన, పరివర్తనపు పరిధిలోకి లాగబడలేదు . అది అన్యములో ప్రతిఫలనము కూడా కాదు. అది **స్వీయ ప్రకటనము** . వాస్తవత్వము తన బాహ్యత్వములో తానే. అది తనది తనలోనే, తన నుండి తాను బేధితమై నిర్ధారితమైన చలనము, స్వయముగా తానే.

వాస్తవత్వములో , నిరపేక్షనమూనాగా తృటులన్నవి లుప్తితములు, ప్రాకారకములే, నెరవేరినవి కావు. అవి వేరు వేరు అనుకోవడం బయట నుండి పోల్చగా అనిపించేది . అనగా వాటి విభిన్నత్వము బాహ్య ప్రతిఫలనానికి చెందినది. అది విషయసంచయముగా నిర్ధారించినది కాదు.

వాస్తవత్వము **Wirklichkeit** , అంతర్గత-బహిర్గతముల నమూనాల అవ్యవహిత ఐక్యత. కావున స్వీయప్రతిఫలితమన్న నిర్ధారమునకు ప్రతిగా , వాస్తవత్వము అవ్యవహితమన్న నిర్ధారములో ఉన్నది. లేక అది ఒక సంభావ్యత్వమునకు ***Möglichkeit*** ప్రతిగా ఒక వాస్తవత్వము.

రెండిటి పరస్పరసంబంధము మూడవది. అంతగానూ వాస్తవము తనలోప్రతిఫలించే జైన్ గా నిర్ధారమైనది. ఇది అవ్యవహితమైన అస్తితమైతున్నది కూడా. కావున రెండిటి పరస్పర సంబంధమైన మూడవది , అనివార్యము లేక విధి - **die *Notwendigkeit*.**

వాస్తవము మరియు సంభావ్యము ప్రాకారక భేదితములు . కావున వాటి
సంబంధము కూడా అలాగే కేవల ప్రాకారకము . వాస్తవమూ , సంభావ్యమూ రెండూ ఒక తిష్ఠిత-జైన్ ein *Gesetztsein* అన్నది వాటి మధ్యసంబంధము. అనగా వాటి సంబంధము యాదృఛ్ఛికత్వము లోనున్నది.

యాదృచ్ఛికత్వము నందు వాస్తవము మరియు సంభావ్యము , తిష్ఠిత-జైన్ కావున , అవి యాదృచ్ఛికత్వము నందు నిర్ధారమును పొందినవి అనవలెను..

రెండవది తద్వారా నిజమైన వాస్తవత్వము, దానితో పాటు నిజమైన సంభావ్యత్వము మరియు సాపేక్ష అనివార్యత్వము ఉద్భవిస్తాయి.

సాపేక్ష అనివార్యత్వము యొక్క స్వీయ ప్రతిఫలనము వలన నిరపేక్ష అనివార్యత ఉద్భవిస్తుంది. అది నిరపేక్ష సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వము .

A.Zufälligkeit oder formelle Wirklichkeit, Möglichkeit und Notwendigkeit

యాదృచ్ఛికత లేక ప్రాకారక వాస్తవత్వము, సంభావ్యత, అనివార్యత

1.

మొదలు వాస్తవత్వము కేవలము **అవ్యవహితమూ, అప్రతిఫలితమూ** అయిన వాస్తవత్వముగా , **ప్రాకారకము మాత్రమే**. అనగా కేవలము **ఈ నమూనా** నిర్ధారములోనే గానీ, నమూనా యొక్క మొత్తముగా కాదు. అదొక జైన్ కావచ్చు, అస్తిత్వం కావచ్చు తప్ప వేరు కాదు. కానీ అది వట్టి అవ్యవహిత అస్తిత్వం కాదు కాబట్టి, అంతర్గతము లేక అంతర్వర్తిత-జైన్ మరియు బహిర్గతములనే నమూనా ఐక్యత కాబట్టి అంతర్వర్తిత జైన్   లేక సంభావ్యత్వమును అవ్యవహితముగా కలిగి ఉండి ఉండాలి. ఏది వాస్తవమో , అది సంభావ్యము .

2.

1. ఈ సంభావ్యత్వము, తన-లో-తాను అని ప్రతిఫలించిన తరహా వాస్తవత్వము.. (కావున ఈ సంభావ్యత్వము ప్రతిఫలిత-భవము) కానీ ఈ మొదటి ప్రతిఫలిత-జైన్ కూడా ప్రాకారకమే.

కేవల ప్రాకారకం కాబట్టి ఈ సంభావ్యత్వము నిర్ధారముగా తన-కు-తాను ఒక్కటై ఉన్న స్వీయ-ఏకత్వం అయి ఉన్నది., అంటే సంభావ్యత్వము స్థూలంగా అంతర్వర్తిత-జైన్ .

2. ఇక్కడ నిర్ధారము నమూనా యొక్క **మొత్తం** కాబట్టి (నమూనా లో రెండు) . ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ లుప్తితముగా నిర్ధారింపబడినది లేక వెసనీయముగా వాస్తవత్వముతో సంబంధములో ఉన్నట్లు నిర్ధారింపబడినది. అంతర్వర్తిత-జైన్ వాస్తవత్వము యొక్క నెగెటివ్ గా , నెగెటివ్ గా తిష్ఠితమైనది. కావున సంభావ్యత రెండు తృటులను కలిగియున్నది . మొదటిది పాసిటివ్. తనలోనేతాను ప్రతిఫలిత-జైన్ గా అది పాసిటివ్.

కానీ అది నిరపేక్ష నమూనా లో ఒక తృటి కింద దిగజార్చబడుతుంది (వెనుక భాగాల్లో నిరపేక్షము-నమూనా గురించి చూడుడు)

కావున తనలోనేతాను ప్రతిఫలిత-జైన్ , వెసన్ కాదు . రెండవది , దానికి
నెగెటివ్ ప్రాముఖ్యత ఉన్నది . అదేమంటే - సంభావ్యత్వము లోపాన్వితము . ఎట్లనగా, అది తన అన్యమును లేక వాస్తవము వైపు సూచిస్తుంది. వాస్తవత్వము నందు తనను పూరించుకుంటుంది. సంభావ్యము తనను వాస్తవము పై ఇంకనూ పూర్ణము చేసుకుంటుంది

3.

దాని మొదటి వట్టి పొసిటివ్ పార్శ్వం ప్రకారం,. సంభావ్యత్వము కేవలము స్వీయ-ఏకత్వము అనే కేవల ప్రాకారక నిర్ధారము లేక వెసనీయత్వ- నమూనా.

సంబంధము లేకుండా , నిర్ధారణ లేకుండా అన్నిటినీ తనయందు కలిగియుండ గలిగిన **పాత్ర వంటిది**. ఈ **ప్రాకారక సంభా<u>వ్యత్వము</u>** యొక్క అర్థము ఏమంటే తన యందు విరుద్ధత్వము లేని ప్రతీదీ సంభావ్యమే..

కావున సంభావ్యత్వము యొక్క పరిధి **హద్దులు లేని బహుళత్వమే**. కానీ బహుళత్వము నందు ఒక్కొక్కటి "తన యందు"గానూ , అన్యమునకు ప్రతిగానూ నిర్ధారింపబడినట్టిది. అనగా తన యందు నెగేషన్ కలది.

అనగా స్థూలముగా పరస్పర నిర్నిమిత్తమైన విభిన్నత, వ్యతిరేకత లోకి మారుతోంది. కానీ వ్యతిరేకత అన్నది వైరుధ్యము. కావున అన్నీ అంతగానూ వైరుధ్యములు , కావున **అసంభావితములు**.

4.

ఏదైనా ఒకదానిని "ఇది సాధ్యము " అని చెప్పడం, ప్రాకారకం . ఒక్కొక్కటి తనలోకి స్వీకరించిన విషయ సంచయమై ఉన్నది. ఏదైనా ఒక దానిని ఇది సాధ్యము అని చెప్పడం విరుద్ధ సూత్రం వలె శుష్కము మరియు తేలిక మాట. **A** అన్నది సంభావ్యము అంటే **A అంటే A** అన్నంత.

విషయసంచయాన్ని అభివృద్ధి చేయనివ్వక పోయినంతవరకూ, **A** సాదా నమూనాగానే ఉండిపోతుంది. అటువంటి సాదాతనాన్ని నిర్ధారములో లయీకరించడంతో **దానిలో బేధము బయటకు** వస్తుంది. కానీ అదే సాదా నమూనా ని అంటి పెట్టుకుని ఉంటే విషయసంచయము అది అది గానే ఉంటుంది,

కావున (అది) " ఒక సంభావ్యము ".

A అనగా A అన్న ప్రాకారక ఏకత్వ వాక్యము వలె తప్ప అందులో వేరే చెప్పిందేమీ లేదు.

5.

కానీ , వట్టి ఏకత్వ వాక్యం కంటే సంభావ్యము లో ఎక్కువే ఉండి ఉండాలి సంభావ్యము జైన్- తన-లో-ప్రతిఫలించిన ప్రతిఫలితము . అనగా ఏకము అన్నది మొత్తము అన్నదాని తృటిగా. అందువలన అది అంతర్వర్తిత్వం కాదు అని నిర్ధారణైనదిగా.

కావుననే సంభావ్యము రెండవ నిర్ధారము పొందుతున్నది. అదే **కేవలము సంభావ్యము**. మరియు నమూనా మొత్తం కావలసి ఉన్నదిగా . "మొత్తం కావలసి ఉన్నది" లేకుండా సంభావ్యత్వము, వెసనీయత్వం అవుతుంది (నిరపేక్షము లో నిర్ధారములన్ని ఏకత్వం-మొత్తము కావలసినదే , లేకుంటే వ్యాఖ్య వెసన్-నిర్ధారమవుతుంది)

కానీ నిరపేక్ష నమూనా యందు వెసన్ ఒక తృటి మాత్రమే, జైన్ లేకుండా ఆ వెసన్ కి సత్యం లేదు. కానీ ఇక్కడ చూసినప్రకారం సంభావ్యత్వం వెసనీయత్వం గా మాత్రమే ఉన్నది. అది ఎలా నిలుపబడినదంటే, సంభావ్యత్వము ఒక తృటి మాత్రమే అన్నట్లు నిలుపబడింది. అది నిరపేక్ష నమూనా కు తగినట్లు లేదు und der absoluten Form nicht gemäß ist.

అది అంతర్వర్తిత-జైన్ , కానీ నిర్ధారము ప్రకారము "**తిష్ఠితము**". ఎంత తిష్ఠితమంటే, ఆప్రకారం అది అంతర్వర్తితమూ కాదు . ఇలాటి సంభావ్యత్వం తన యందే వైరుధ్యము కలద్రై, అసంభావ్యత్వము అయి ఉన్నది *Unmöglichkeit*.

6.

తన యందు విషయసంచయమును కలిగి, దానిని లుప్తిత-తిష్ఠిత-నమూనా-నిర్ధారముగా నిలుపుట సంభావ్యత్వం అయినపుడు మొదలు ఇది తెలియవస్తుంది (లుప్తిత-తిష్ఠిత-నమూనా అనగా సంభావ్యము ఏ మరియు -ఏ కూడా అని). ఇది సంభావ్యముగా ఒక అంతర్వర్తిత-జైన్, దానితోపాటు ఒక లుప్తితమూ లేక ఒక అన్య-జైన్ కూడా. అది కేవలము

ఒక సంభావ్యము కాబట్టి , అన్యమూ మరియు దానికి వ్యతిరేకము కూడా
సంభావ్యము. A , A . అంతగానూ - A , -A కూడా.
రెండు వ్యాక్యాలూ ఒక్కొక్క విషయసంచయ-నిర్ధారము యొక్క సంభావ్యత తెలియజేస్తున్నాయి. కానీ ఈ ఏకత్వవాక్యాలుగా అవి పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు. ఒకటి తిష్ఠితం అవగానే, అన్యము కూడా వస్తుంది. సంభావ్యత రెండిటీ తులనా-సంబంధం. మొత్తము యొక్క ప్రతిఫలనముగా , విరుద్ధము కూడా సంభావ్యము అన్నది ఈ నిర్ధారములో కలట్టిది. కావున విషయసంచయము రెండిటి సంబంధకారక ఆధారము. వేటి సంబంధము? A = A మరియు -A= -A అన్నవాటి సంబంధము. A సంభావ్యం అన్నదానిలో A కాదు సంభావ్యం కూడా ఉన్నది. ఈ సంబంధమే రెండూ సంభావ్యము అని నిర్ధారిస్తున్నది.
ఒక సంభావ్యము తన అన్యమును కలిగి యుంటున్నది కాబట్టి , ఈ సంబంధముగా సంభావ్యము వైరుధ్యము, తనను లుప్తం చేసుకుంటున్నది.
ఈ సంభావ్యము దాని నిర్ధారము ప్రకారము ప్రతిఫలితము. తనను లుప్తంచేసుకునే ప్రతిఫలితము , అది అవ్యవహితము కూడా, కావున అది వాస్తవత్వము

3

1.ఈ వాస్తవత్వము మొదటిది కాదు. అది ప్రతిఫలితమై, సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వముల ఐక్యతగా తిష్ఠితమైనది. వాస్తవము మామూలుగానే సంభావ్యము. అది అవ్యవహితంగా సంభావ్యత్వంతో పొజిటివ్ ఏకత్వమై ఉన్నది . కానీ సంభావ్యత్వము తనను కేవలం సంభావ్యత్వమని నిర్ధారించుకున్నది. అందుచేత, వాస్తవము కూడా కేవలం ఒక సంభావ్యం గా నిర్ధారించుకుంటుంది. సంభావ్యత్వము వాస్తవత్వములో అవ్యవహితంగా ఉన్నందు వలన , వాస్తవత్వము లుప్తమై కేవలం సంభావ్యత్వంగా ఉన్నది. తలకిందులుగా వాస్తవత్వము, సంభావ్యత్వముతో ఐక్యతలో ఉన్నది, కేవలం లుప్తమైన అవ్యవహితత్వము. ప్రాకారకమైన వాస్తవత్వము అవ్యవహితంగా మాత్రమే మొదటిది కాబట్టి, అది ఒక తృటి మాత్రమే. కేవలం లుప్తమైన వాస్తవత్వము లేక కేవలం సంభావ్యత్వము మాత్రమే.
2. ఎంతవరకు సంభావ్యత్వము వాస్తవత్వము అవుతుంది, అన్నది నిర్ధారించాలి. సంభావ్యత్వం, ఇంకనూ అంతయునూ వాస్తవత్వము కాదు. ఇక్కడ నిజమైన నిరపేక్ష

వాస్తవత్వము గురించిన ప్రస్తావన కాదు. ముందుగా ఏది ఎదురవుతుందో
దాని గురించిన ప్రస్తావన. అనగా ప్రాకారకమైనదీ , తనను నిర్ధారించుకున్నదీ, కేవలము సంభావ్యత్వమని నిర్ధారించుకున్నది, కావున ప్రాకారక వాస్తవత్వము, ఏదైతే స్థూలంగా జైన్ లేక అస్తిత్వమో , అది. సంభావ్యమంతా జైన్ లేక అస్తిత్వాన్ని కలిగి ఉంటుంది
3.సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వము యొక్క ఈ ఐక్యత యాదృచ్ఛికత్వము. యాదృచ్చికము ఒక వాస్తవము, దానితోపాటు కేవలము సంభావ్యమని నిర్ధారితము. దాని అన్యము లేక వ్యతిరేకము కూడా అంతగానూ సంభావ్యము. ఈ వాస్తవత్వము కేవలము జైన్ లేక అస్తిత్వము. తిష్ఠిత-జైన్ లేక సంభావ్యత్వమన్న విలువ కలదిగా దాని సత్యములో తిష్ఠితము. దీనికి తలకిందులుగా సంభావ్యత్వము తన-లో-ప్రతిఫలనముగా లేక తిష్ఠిత-జైన్ గా తిష్ఠితమైతున్న అంతర్వర్తిత-జైన్ . ఏది సంభావ్యమో ఈ అర్థంలో వాస్తవత్వము. దాని విలువ కేవలం యాదృచ్ఛిక వాస్తవత్వం మాత్రమే. వాస్తవమే ఒక యాదృచ్ఛికము.
4. యాదృచ్ఛికత రెండు పార్శ్వాలను ప్రదర్శిస్తుంది. యాదృఛ్ఛికము , మొదలు అవ్యవహితముగా తన యందు సంభావ్యత్వమును కలిగి యున్నంత పర్యంతము. అనగా సంభావ్యత్వము వాస్తవత్వము నందు తాను లుప్తమై ఉన్నంత పర్యంతము , యాదృచ్చికము అది తిష్ఠిత-జైన్, మధ్యవర్తితమూ కాదు. యాదృచ్ఛికము అవ్యవహితముగా వాస్తవత్వము.
యాదృఛ్ఛికమునకు "ఆధారము" లేదు. సంభావ్యమునకు చెందినదై ఈ అవ్యవహిత వాస్తవత్వము ఉన్నది కాబట్టి, ఎంతగా అది వాస్తవమని నిర్ధారితమో , యాదృచ్ఛికమని నిర్ధారితము కూడా. కావున ఆవిధంగా యాదృఛ్ఛికము ఆధారము లేనిది ein *Grundloses*.
5
రెండవది, యాదృచ్ఛికము అన్నది వాస్తవము , కేవలము సంభావ్యముగా. లేక ఒక తిష్ఠిత-జైన్ గా. అలాగే సంభావ్యము ప్రాకారక అంతర్వర్తిత-జైన్ గా కేవలము తిష్ఠిత-జైన్. కావున రెండూ తన-యందు-తన-వలన కాదు. అవి "తన-లో-ప్రతిఫలనము" ను అన్యములో కలిగి యున్నవి. యాదృచ్ఛికము అట్లు ఆధారమును కలిగి యున్నది. యాదృచ్ఛికము , యాదృచ్ఛికము కాబట్టి ఆధారమును కలిగిలేదు. అది యాదృచ్ఛికము కాబట్టి అది ఆధారమును కలిగి యున్నది.

ఇక్కడ తిష్ఠితమైనది ఇది: అంతర్గతము బహిర్గతము అవ్యవహితముగా పరివర్తనము చెందుట. తనలో-ప్రతిఫలించు-జైన్ మరియు జైన్ ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి పరివర్తనము చెందుట. సంభావ్యత్వము, వాస్తవత్వము ఒక్కొక్కటి తనయందే ఈ నిర్ధారమును (అంతర్గత/బహిర్గతములు) కలిగి యున్న్నవి. అట్లు అవి నిరపేక్ష నమూనా యొక్క **తృటులై** ఉన్నవి. ఈ తిష్ఠనము దేనిద్వారా అంటే, సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వము ఒక్కొక్కటి తన యందే ఈ (తిష్ఠన) నిర్ధారము కలిగి యున్నవి. తద్వారా అవి నిరపేక్ష నమూనా యొక్క తృటులై ఉన్నవి. వాస్తవత్వము , సంభావ్యత్వముతో అవ్యవహిత ఐక్యతలో కేవలము అస్తిత్వము. అది ఆధారరహితమని , కేవలము తిష్ఠితమని లేక కేవలము సంభావ్యమని నిర్ధారితము. లేక ప్రతిఫలితముగానూ, సంభావ్యత్వమునకు ప్రతిగా నిర్ధారితముగానూ, వాస్తవత్వము సంభావ్యత్వము నుండి వేరయి , జైన్-తనలోప్రతిఫలించు-జైన్ నుండి వేరయి, అట్లైననూ అవ్యవహితముగానూ, కేవలం సంభావ్యం అవుతున్నది. అయిననూ సంభావ్యత్వము , సాదా అంతర్వర్తిత-జైన్ గా, ఒక అవ్యవహితము, కేవలము జైన్-అయేది. లేక వాస్తవత్వము కు ప్రతిగా వాస్తవత్వహీన అంతర్వర్తిత-జైన్ కేవలం ఒక సంభావ్యము. అనగా తిరిగి అది , తన-లో ప్రతిఫలించని అస్తిత్వము మాత్రమే.

Diese *absolute Unruhe* des *Werdens* ఈ రెండు నిర్ధారములు , అశాంతిగా ఒకటి ఇంకొకటి "అగుట" యే యాదృచ్ఛికత *Zufälligkeit*. ఒక్కొక్కటి అవ్యవహితముగా దాని వ్యతిరేకములోకి మారుతోంది. కావున ఇందులో **ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోతోంది**. ఒకటి దాని అన్యములో ఉన్న ఈ ఏకత్వమే , అనివార్యత ***Notwendigkeit***.

[వాస్తవము, సంభావ్యము అలజడితో ఒకటి రెండవ దానిలోకి, రెండవది మొదటి దానిలోకి మారుట , యాదృచ్ఛికమైతే
ఇలాగ ఒకటి అన్యములో వృత్తంలాగా కలిసిపోతూ ఉండడం, ఈ ఏకత్వం అనివార్యత వాస్తవంలో , సంభావ్యం, సంభావ్యంలో తిరిగి వాస్తవం ఉండుట,మారుట (విషయసంచయం, నిర్ధారం పురోగతిలో) ఇది అనివార్యత.]
అనివార్యము, ఒక వాస్తవము. అది అవ్యవహితము , ఆధారరహితము. కానీ అది

అంతగానూ దాని వాస్తవత్వమును **ఒక అన్యము ద్వారా** కలిగి యున్నది, లేక 460
ఇంకొకవిధముగా చెప్పాలంటే ఆధారము నందు కలిగియున్నది అదే సమయములో అదే ఆధారము యొక్క తిష్ఠిత-జైన్ కూడా (ఆధారితముగా) . తనలో ఆ ఆధారము యొక్క ప్రతిఫలనము కలిగి యున్నట్టిది (ఆధారితముగా) . అనివార్యము యొక్క సంభావ్యత ఒక లుప్తం .

యాదృచ్ఛికము అనివార్యము. ఏలననగా వాస్తవము సంభావ్యమని నిర్ధారింపబడినది. దానితో దాని అవ్యవహితత్వము లుప్తమైనది. అవ్యవహితత్వము ఆధారము లేక అంతర్వర్తిత-జైన్ లోకి, ఆపై ఆధారితము (సామగ్రి, అస్తిత్వము)లోకి లోపలికి,బయటికీ మరల మరల నెట్టివేయబడుతున్నది.

ఈ దాని సంభావ్యత్వము, ఏదైతే ఆధార-సంబంధమైనదో, అది లుప్తమయేది మరియు జైన్ గా తిష్ఠితమయేది. దీనంతటివలన యాదృచ్ఛికము అనివార్యమయింది (ఆధార-సంబంధము ఆధారము-గా సామగ్రిని ఒక్కటి చేయుట)

[జైన్-అయేది/సామగ్రి/అస్తిత్వము అనివార్యము- ఇది "ఉన్నది" (ప్రారంభములో) . కానీ తన-లో-ప్రతిఫలనముగా అనివార్యము వేరే.

అనగా అవ్యవహితత్వము యొక్క అనివార్యము కాక తన-లో-ప్రతిఫలనముగా అనివార్యము అన్యము

అనివార్యము **ఉన్నది**. ఈ జైన్-అయేది స్వయంగా అనివార్యము.

అంతే కాక అది అంతర్వర్తితము. అంతర్వర్తితమైనది తన-లో-ప్రతిఫలనము. ఈ జైన్-అయేది యొక్క తన-లో-ప్రతిఫలనము అన్నది అన్యము. జైన్ లో ముందు ఎదురయే అవ్యవహితత్వము గాక ఇది అన్యము. జైన్-అయేదాని అనివార్యత్వము ఒక అన్యము. కావున జైన్-అయేదే అనివార్యము కాదు. కానీ ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్నది కేవలం తిష్ఠిత-జైన్. అది లుప్తితమూ, అదే అవ్యవహితమూ.

కావున వాస్తవత్వము , దాని భేదితములలో , సంభావ్యత్వమై(భేదిత) ఉంటున్నది .
వాస్తవత్వము తన భేదితములైన సంభావ్యత్వములో తన-తో-తాను ఒక్కటవుతున్నది. ఈ ఏకత్వముగా అది అనివార్యత్వము.

B. Relative Notwendigkeit oder reale Wirklichkeit, Möglichkeit und Notwendigkeit

సాపేక్ష అనివార్యత్వం లేక నిజమైన వాస్తవత్వం, సంభావ్యత్వం, అనివార్యత్వం

1

1

ఉత్పన్నమైన అనివార్యత్వం **ప్రాకారకమై**నది. ఏమనగా దాని తృటులు ప్రాకారకములు. అనగా సాదా నిర్ధారములు . అవి కేవలం అవ్యవహిత ఐక్యతగా . లేక అవ్యవహితముగా, ఒకటి అన్యమొత్తము లోకి పరివర్తనం అగుటగా. అందుచేత ఒక్కొక్కటి స్వతంత్ర రూపంలో ఉండవు. అందుచేత ఈ ప్రాకారక అనివార్యతలో ఐక్యత ముందు సాదాగా, నిర్ధారముల భేదము పట్ల అతీతముగా ఉంటుంది.
నమూనా నిర్ధారముల అవ్యవహిత ఐక్యతగా ఉన్నట్టి ఈ అనివార్యత్వము వాస్తవత్వము. కానీ అది ఎటువంటిదంటే, దేని ఐక్యత దాని నమూనా నిర్ధారముల భేదము పట్ల, అనగా దాని మరియు సంభావ్యత్వముల భేదము పట్ల ఏద్రైతే నిర్నిమిత్తము అని నిర్ధారము పొందినది
కాబట్టి , అట్టి వాస్తవత్వము, **ఒక విషయసంచయము** కలిగి యున్నది.. .
ఈ విషయసంచయము ఒక **అతీత ఏకత్వముగా** , నమూనా ను అతీతముగా కలిగియున్నది., అనగా **కేవలము వేరు వేరు** నిర్ధారములుగా . కాబట్టి స్థూలముగా అట్టి విషయసంచయము, **బహుళమైన** విషయసంచయము .

2

ఈ వాస్తవత్వం **నిజమైన** వాస్తవత్వం *reale Wirklichkeit*.

3

నిజమైన వాస్తవత్వం ఉన్నదున్నట్లు ముందుగా ఎన్నో ధర్మాలు కల వస్తువు గా అస్తిత్వములో ఉంటున్న ప్రపంచం. కానీ అది అస్తిత్వము కాదు . అది దర్శనం లో లయించిపోయే అస్తిత్వం కాదు. వాస్తవత్వంగా అది అంతర్వర్తిత-జైన్ , మరియు తన-లో- ప్రతిఫలనము కూడా .
అది కేవలం అస్తిత్వము యొక్క బహుళత్వం లో తనను నిలబెట్టుకుంటుంది. దాని

బాహ్యత్వము దానికి **తనతో మాత్రమే** ఉన్న అంతర్గత సంబంధము .
ఏది వాస్తవమో అది **ప్రకటమవగలదు**. దాని వాస్తవత్వము అది **అది వెలువరించేదాని ద్వారా ప్రకటమవగలదు.** అన్యముతో సంబంధము **దాని** స్వీయప్రకటనమే.
అది పరివర్తనము కాదు. జైన్-అయితున్న ఎట్వాస్ పరివర్తనము ద్వారా అన్యముతో సంబంధపడుతుంది.
అది అన్యముతో సంబంధముగా , దర్శనము కాదు. వస్తువు అన్యములతో సంబంధములోనే స్వతంత్రమైతున్నది. దాని స్వీయ-ప్రతిఫలనము, దాని నిర్ధారిత వెసనత్వము, అన్యమైన స్వతంత్రములో గలట్టిది. నిజమైన వాస్తవత్వము , సంభావ్యత్వమును అవ్యవహితముగా **తన యందే** కలిగి యున్నది. అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్న తృటి కలిగి యున్నది.కానీ మొదట కేవల **అవ్యవహిత ఐక్యతే** నమూనా నిర్ధారముగా ఉన్నది. అనగా జైన్-అయేదానిగా. అంతర్వర్తిత-జైన్ లేక సంభావ్యత్వము నుండి భేదము కలిగిన , జైన్ అయేదానిగా.

2

1. ఈ సంభావ్యత్వము , నిజమైన వాస్తవత్వము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ గా , అదే **నిజమైన సంభావ్యత్వము**, ముందుగా విషయసంచయభరితమైన అంతర్వర్తిత-జైన్. ప్రాకారక సంభావ్యత్వము ఒక్కటైనదానిగా , తన-లో-ప్రతిఫలనము, ఆ ఒక్కటవడం కాచిత్-గ్రహీత ఏకత్వముగా. ఒక్కటవడం అంటే తనలో విరుద్ధం కాని ఎట్వాస్. కానీ నిర్ధారములు, పరిస్థితులు, సంగతి-నిబంధనలను అనుమతించి , వాటిని పరిగణించి సంభావ్యత్వం తెలుసుకోవాలంటే , పై ప్రాకారకమైన దాని వద్ద నిలిచిపోము, నిజమైన సంభావ్యత్వమును పరిశీలిస్తాము.

2. ఈ నిజమైన **సంభావ్యత్వమే** అవ్యవహిత **అస్తిత్వము**. అది ప్రాకరక తృటిగా సంభావ్యత్వము కాదు. అవ్యవహితముగా తనకు విరుద్ధమైన ప్రతిఫలితం-కాని వాస్తవత్వం కాదు.
ఒక సంగతి యొక్క నిజమైన సంభావ్యత్వము పరిస్థితుల డాజైన్-అయే బాహుళ్యత్వము నందలివి తాము-సంగతిగా సంబంధపడడం లో ఉన్నది.

ఈ డాజైన్ యొక్క బహుళత్వము సంభావ్యత్వమూ మరియు వాస్తవత్వమూ అయి ఉన్నది. కానీ దాని ఒక్కదనం కేవలం **విషయసంచయము** యొక్క ఒక్కదనం. ఆ ఏకత్వం ఈ నమూనా నిర్ధారముల పట్ల నిర్నిమిత్తము. అవి దాని ఏకత్వానికి ప్రతిగా **నమూనా** అవుతున్నవి.

లేక **అవ్యవహిత** నిజ-వాస్తవత్వము అవ్యవహితం కాబట్టి,దాని సంభావ్యత్వమునకు **ప్రతిగా** నిర్ధారితము . అవ్యవహిత నిజ-వాస్తవత్వము అవ్యవహితము కాబట్టి సంభావ్యత్వమునకు వ్యతిరేకము. అవ్యవహిత నిజవాస్తవత్వము, అవ్యవహితమే. ఈ అవ్యవహితము నిర్ధారమునకు లోనవుతుంది. అట్లు అవ్యవహితము ప్రతిఫలనమునకు గురై నిజ-సంభావ్యత అవుతుంది.. నిజ-సంభావ్యత **నమూనా మొత్తం**గా తిష్ఠితం. కానీ **దాని నిర్ధారణలో** నమూనాగా తిష్ఠితం (నిర్ధారణలో అనగా విషయసంచయ-నిర్ధారణలో నమూనా నిర్ధారణ), అనగా వాస్తవం ప్రాకారకంగా లేక అవ్యవహితంగా, అలాగే సంభావ్యత్వం కాచిత్-గ్రహీత అంతర్వర్తిత-జైన్ గా.

ఈ వాస్తవత్వం ఏదైతే ఒక సంగతి యొక్క సంభావ్యత్వమో, తన సంభావ్యత్వం కాదు, అన్య వాస్తవం యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్. తన వరకు తాను వాస్తవత్వం, అది లుప్తం అవవలసి ఉన్నది, సంభావ్యత్వం కేవలం సంభావ్యత్వంగా. కావున నిజ-సంభావ్యత్వం , నిబంధనల మొత్తం అవుతోంది. (ఇంకా)తనలో ప్రతిఫలించని , చెల్లా చెదరైన వాస్తవత్వం . కానీ అవి అంతర్వర్తిత-జైన్ అని నిర్ధారమవుతాయి, , కానీ ఒక అన్యము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ అని నిర్ధారమవుతాయి. అవి (ఒక్కటై) "తన" లోకి మరల వలసి ఉన్నది.

4. నిజ-సంభావ్యం , తన అంతర్వర్తిత-జైన్ బట్టి ప్రాకారకంగా ఒక్కటి అయి ఉన్నది , తన సాదా విషయసంచయనిర్ధారం ప్రకారం తనలోతాను విరుద్ధం కానిది.

కానీ తన ఇతోధిక అభివృద్ధి పొంది భేదితములైన పరిస్థితుల ప్రకారం, అది వేటితో జతయి ఉంటుందో అన్నిటితోనూ, అది ఒక్కటై-ఉన్నట్లుగా తనలోతాను విరుద్ధం కానిది. కానీ రెండవదేమంటే , అది తనలోనే బహుళమై, అన్యములతో బహుళమైన సంకీర్ణతతో ఉంటుంది, కావున తన యందే విభిన్నత్వం విరుద్ధత్వంలోకి పరివర్తనం అవుతుంది, అట్లు అది వైరుధ్యపూరితం.

ఏదైనా సంభావ్యత్వం గురించి చెప్పినపుడు, దాని వైరుధ్యం చూపించాలంటే, అది

విషయసంచయముగా లేక నిబంధిత అస్తిత్వముగా కలిగి యున్న బహుళత్వాన్ని 464 పట్టుకుంటే చాలు . అందులో వైరుధ్యాన్ని కనుగొనడం చాలా సులభం.
కానీ ఇది బహుళము లోపల పోల్చుట వలన వచ్చిన వైరుధ్యం కాదు. బహుళ-అస్తిత్వమే తన యందు ఇలా ఉంటుంది, తనను లుప్తం చేసుకుని పతనమగునట్లు ఉంటుంది . అట్లు ఉండుటలో వెసనీయమైన నిర్ధారమును, **కేవలము ఒక సంభావ్యము** అన్న నిర్ధారమును తన యందే కలిగి ఉంటుంది. ఒక సంగతి యొక్క అన్ని నిబంధనలూ పూర్తిగా ఉన్నపుడు , సంగతి వాస్తవత్వంలోకి ప్రవేశిస్తుంది.
విషయసంచయములో మొత్తము అన్నది నిబంధనలు పూర్తిగా ఉండడం , **సంగతే** ఈ విషయసంచయం, వాస్తవం గానూ, సంభావ్యంగానూ కూడా నిర్ధారితం.
నిబంధిత-ఆధారం పరిధిలో నిబంధనలు నమూనాని తమ బయట కలిగి యున్నాయి. అనగా ఆధారము, తన-వలన-తాను-జైన్-అయే ప్రతిఫలనము అనే నమూనాని నిబంధనలు తమ బయట కలిగి యున్నాయి. నమూనా నిబంధనలని సంగతి యొక్క తృటులుగా సంబంధపరుస్తుంది, వాటి యందు ఉన్న అస్తిత్వాన్ని వెలికి తెస్తుంది.
కానీ ఇక్కడ తద్భిన్నంగా అవ్యవహిత వాస్తవత్వం ఒక పూర్వతిక్షిత ప్రతిఫలనం ద్వారా నిబంధన అని నిర్ధారితం కాదు, అది తిక్షితము, ఆ వాస్తవత్వమే సంభావ్యత్వమని తిక్షితము.
ప్రాకారక సంభావ్యత్వం ప్రకారం, ఏదో ఒకటి సంభావ్యం అయితే **అదే కాదు** దాని **అన్యము** కూడా సంభావ్యము. నిజ-సంభావ్యత్వమునకు ఎదురుగా అటువంటి అన్యము ఇంక ఎంతమాత్రమూ లేదు. ఏందుకంటే ఈ సంభావ్యత్వము నిజమైనది, ఇది స్వయంగా వాస్తవత్వం కూడా అయిన పర్యంతమే నిజ-సంభావ్యత్వం.
నిబంధనల వృత్తము యొక్క అవ్యవహిత అస్తిత్వము లుప్తమగుటతో , తనను అంతర్వర్తిత-జైన్ చేసుకుంటున్నది. అది అప్పటికే అయి ఉన్నది. అనగా అన్యము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ అయి ఉన్నది.
అది దానితోపాటు అవ్యవహిత అస్తిత్వాన్ని లుప్తం చేసుకొనుటలో వాస్తవత్వం అవుతున్నది, అనగా ఒక తృటి అవుతున్నది ఏదైతే అప్పటికే అయి ఉన్నదో అది అవుతున్నది.
ఇక్కడ మాయమయ్యేది ఏమంటే, వాస్తవత్వము సంభావ్యత్వముగా లేక అన్యము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్ గా నిర్ధారించుట మాయమవుతుంది మరియు దీనికి బదులు

సంభావ్యత్వము ఒక వాస్తవత్వముగా నిర్ధారమవుతోంది , పాత వాస్తవత్వము
కాదు, ఏ వాస్తవత్వము యొక్క సంభావ్యత్వము తానో ఆ వాస్తవత్వము కాదు.

3

1. నిజ-సంభావ్యత్వము యొక్క నెగేషన్ , అందువలన, దాని తో అది ఒక్కటవడం, ఏకత్వం. దాని లుప్తమవడంలో తత్-వ్యతిరేక చలనం తనలోనే జరగడం. అది నిజమైన అనివార్యత్వం.

2. . ఏదైతే అనివార్యమో అది **అన్యము కాజాలదు**. ఏది స్థూలంగా సంభావ్యమో అది అవుతుంది. ఎందుకంటే సంభావ్యత్వము అంతర్వర్తిత-జైన్, ఏదైతే కేవలం తిష్ఠిత-జైనో అది. కావున అది వెసనీయముగా అన్య-జైన్.

ప్రాకారక సంభావ్యత్వము అన్యములోకి పరివర్తనముగా ఏకత్వము. నిజమైన సంభావ్యత్వము అన్య తృటి అయిన వాస్తవత్వము తనపై కలదు కాబట్టి అప్పటికే అనివార్యత్వమై ఉన్నది. ఏదైతే నిజ-సంభావ్యమో అది ఇక అన్యము కానేరదు. ఈ నిబంధనలు, పరిస్థితులలో మరే అన్యమూ ఘటించబోదు.కావున నిజ-సంభావ్యత్వము, మరియు అనివార్యత్వము కేవలము **ఛాయా మాత్రమైన భేదములు**.

ఇదొక ఏకత్వము, అది ఇప్పుడు అయేది కాదు, **ముందే పూర్వతిష్ఠితము**, పునాదిగా ఉన్నది. కావున నిజ-అనివార్యత్వము విషయసంచయపూర్తి ఉన్న సంబంధము. విషయసంచయం ఆ అంతర్వర్తిత-జైన్ అయే ఏకత్వము, ఏదైతే నమూనా-భేదము పట్ల నిర్నిమిత్తమో అది.

3. కానీ ఈ అనివార్యత్వము దీనంతటితోపాటు **సాపేక్షమైనది** కూడా. దానికొక **పూర్వతిష్ఠనం** ఉన్నది, **ఎక్కడి నుండి ప్రారంభిస్తుందో** అది, అది ఒక **యాదృచ్ఛికం**. నిజమైన వాస్తవము అసలు **నిర్ధారిత వాస్తవము**. ముందు అది దాని **నిర్ధారణని అవ్యవహిత జైన్** గా పొందుతుంది , ఎందుకంటే అది బహుళమై అస్తితమవుతున్న పరిస్థితి.

కానీ ఈ అవ్యవహిత జైన్, ఒక నిర్ధారణగా, తన నెగెటివ్ కూడా. అట్లు అది అంతర్వర్తిత-జైన్ లేక సంభావ్యత్వము. కావున అది నిజ-సంభావ్యత్వము. రెండు తృటులు ఈ ఐక్యతగా అది నమూనా యొక్క మొత్తము . కానీ **ఇంకనూ బాహ్యముగా ఉన్న మొత్తము**. అది సంభావ్యత్వము, వాస్తవత్వముల ఐక్యత.

ఎందుకంటే 1. బహుళ అస్తిత్వము అవ్యవహితము లేక పొజిటివ్ , అది సంభావ్యత్వము, అది ఒక వాస్తవము కాబట్టి
2. ఈ అస్తిత్వము యొక్క సంభావ్యత్వము తిష్ఠితమైన పర్యంతము, అది కేవలం సంభావ్యత్వముగానే నిర్ధారితము, వాస్తవత్వము దానికి భిన్నమైన దానిలోకి అవ్యవహితముగా మారుట. ఇది **యాదృచ్ఛికము**.
ఈ సంభావ్యత్వము ఏదైతే అవ్యవహిత వాస్తవత్వమో, అది నిబంధన అయి ఉండగా, తన యందే కలిగి యున్నది. అది **అన్యము యొక్క సంభావ్యత్వముగా** అంతర్వర్తిత-జైన్.
ముందు చూపినట్లు, ఈ అన్య-జైన్ తనను లుప్తం చేసుకొనుటయు , అట్లు తిష్ఠిత-జైన్ (అన్యము) తిరిగి తిష్ఠితమగుటయు జరిగినప్పుడు (సంభావ్య-వాస్తవములుగా) తద్వారా నిజ-సంభావ్యత్వము అనివార్యత్వము అవుతుంది .
కానీ ఇది ప్రారంభం అయేది, సంభావ్యము,వాస్తవము లు తమలో ప్రతిఫలించిన ఐక్యత నుండి కాదు. ఈ పూర్వతిష్ఠనమూ, మరియు తన-లోకి-మరలే చలనము ఇంకనూ విడిగా ఉన్నవి. అర్థాత్ **అనివార్యత్వము ఇంకనూ తనలోనుండి యాదృచ్ఛికత్వమునకు** నిర్ధారించుకోలేదు.

3. నిజ-అనివార్యత్వము యొక్క సాపేక్షత విషయసంచయము నందు తెలియవస్తుంది . అది కేవలం మొదలు నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తమైన ఏకత్వము. కావున అది నమూనా నుండి భేదితమైన **ఏదో ఒక నిర్ధారిత విషయసంచయము**. నిజ అనివార్యము అందువలన ఏదో పరిమితమైన వాస్తవత్వము, అది ఈ పరిమితి వలన ఇంకొక దృక్పథంలో కేవలం ఒక **యాదృచ్ఛికం** అవుతుంది .

4 నిజ-అనివార్యత తన యందే యాదృచ్ఛికత కూడా. ఇది ఎలా తెలియవస్తుందంటే, నిజ-అనివార్యము నమూనా ప్రకారము ఒక అనివార్యమే. కానీ విషయసంచయ పరంగా పరిమితమైనది. తద్వారా యాదృఇచ్ఛికత కలిగి యున్నది. నిజ-అనివార్యత నమూనాలోనే యాదృచ్ఛికత అమరి ఉన్నది.
ఇంతకు ముందు చూసినట్లు, నిజ-సంభావ్యత్వము కేవలము **అంతర్వర్తితముగా** అనివార్యము, కానీ తిష్ఠనము మాత్రము వాస్తవత్వము మరియు సంభావ్యత్వములకు

ఒకదానికొకటి ప్రతిగా ఉండగా , అనివార్యము **అన్య-జైన్ గా** తిష్ఠించబడినది. నిజ-అనివార్యత్వము యాదృచ్ఛికత్వమును కలిగి యున్నది. వాస్తవత్వము, సంభావ్యత్వము పరస్పరం ప్రతిగా **అన్య-జైన్ లై** , అశాంతిగా చలించే చలనం నుండి తన-లోకి మరలుట నిజ-అనివార్యమవుతున్నది. కాని తన నుండి తనలోకి కాదు. 467

5

కావున ఇక్కడ అనివార్యత్వము మరియు యాదృచ్ఛికత్వముల ఐక్యత అంతర్వర్తితముగా ఉన్నది. ఈ ఐక్యత ను **నిరపేక్ష వాస్తవత్వము** అనాలి.

C. Absolute Notwendigkeit

నిరపేక్ష అనివార్యత

1.నిజమైన అనివార్యత **నిర్ధారిత** అనివార్యత. ప్రాకారక అనివార్యతకు విషయసంచయము లేకుండె. దాని యందు నిర్ధారణ లేకుండె. అనివార్యత యొక్క **నిర్ధారణలో** కూడి ఉన్న అంశం, దాని నెగేషన్ అయిన యాదృచ్చికత దానియందే ఉండుట. అటులనే అది తనను తాను వెల్లడి చేసుకున్నది .

2.

W is M is W is M…. = ONE **W** = **W-** *NTWK* వాస్తవ- అనివార్యత= నిరపేక్షవాస్తవత్వం

ఈ నిర్ధారణ **మొదటి - సరళత్వంలో** వాస్తవత్వం. కావున **నిర్ధారిత** అనివార్యత అన్నది అవ్యవహితంగా **వాస్తవ-అనివార్యత**. ఈ వాస్తవత్వము **తానే అసలు అనివార్యత**. ఏమంటే అది అనివార్యతని తన అంతర్వర్తిత-జైన్ గా కలిగి యున్నది. అది **నిరపేక్షమైన వాస్తవత్వము**. ఈ వాస్తవత్వము ఇక అన్యము కాజాలదు. ఏమంటే దాని అంతర్వర్తిత భవము సంభావ్యత్వము కాదు, అనివార్యత్వమే.

3.

W is M is W is M….. = ONE **W= W** NTWK

W is M is W is M….. = ఖాళీ నిర్ధారము = **ZFLK** = ONE **W= W** NTWK

W is M is W is M….. = ఖాళీ నిర్ధారము = **ZFLK** = నిరపేక్షసంభావ్యత్వము = ONE **W= W** NTWK

ఈ వాస్తవత్వము, తిష్ఠితము కాబట్టి అది నిరపేక్షము , అనగా **తన మరియు సంభావ్యత్వముల ఐక్యతగా** ఉండుటచేత . కానీ ఇట్లు ఇది **ఖాళీ నిర్ధారము** (ఐక్యత కావున, నిర్ధారము ఖాళీ). లేక అది **యాదృచ్చికత్వము** (వా>సం>వా>సం గా యాదృచ్చికం) . నిర్ధారములోని ఖాళీతనం దానిని **వట్టి సంభావ్యత్వమును** చేస్తుంది. అది అంతగానూ అన్యము కూడా కాగలట్టిది మరియు సంభావ్యమని నిర్ధారింప దగినది. ఈ సంభావ్యత్వము **తానే నిరపేక్షము** . ఏమంటే అది సంభావ్యత్వము గానూ ,

వాస్తవత్వముగానూ కూడా నిర్ధారింపబడుట వలన సంభావ్యత్వము అవుతోంది 469 కాబట్టి నిరపేక్షము .

(అస్తిత్వము అన్యము కాగల సంభావ్యత ఒకటయితే వాస్తవమూ, సంభావ్యమూ ఏదైనా కావచ్చన్న సంభావ్యత వేరొకటి-ఇదే నిరపేక్ష సంభావ్యత)

(విషయసంచయంగా) తన పట్లే నిర్నిమిత్తత కాబట్టి, దానిని ఖాళీ , **యాదృచ్ఛిక** నిర్ధారమని తిష్ఠితం చేయడం జరిగింది

4. కావున నిజమైన అనివార్యత్వము తన యందు **అంతర్వర్తితము**గా యాదృచ్ఛికత్వమును కలిగియుండుటే కాక, యాదృచ్ఛికత్వము అనివార్యత్వము నందు తానుగా **అగుచున్నది**. బాహ్యముగా ఈ (యాదృచ్ఛికము) అగుట అనివార్యత్వానికి అంతర్వర్తిత-జైన్,. ఏమంటే ఇదంతా అవ్యవహిత నిర్ధారిత-జైన్. (ఇవన్నీ ఒక నిర్ధారిత-జైన్([సం><వా]-అని/యా అన్నీ అవ్యవహితం అయేవి- జైన్ అయేవి , ఇందులో సం అంతర్వర్తితం & అయేది)

WRKLK ⟺ MGLK ZFLK W is M is W is M = ONE NTWK

ఇదంతయూ, **తానే స్వయంగా"అగుట**" కూడా. దానికి గల పూర్వతిష్ఠితము దాని స్వయం తిష్ఠనము అయితున్నది. ఏమంటే నిజ- అనివార్యత్వముగా , వాస్తవత్వము- సంభావ్యత్వములోకి , తిరిగి ఇది దానిలోకి మారే లుప్తిత-జైన్గా ఉంటున్నది.. ఈ తృటులు ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి సాదా పరివర్తనం చెందటము గా ఉన్నది కాబట్టి, అది వాటి **సాదా <u>పొసిటివ్ ఐక్యత</u>** కూడా అయి ఉన్నది. అనగా ఒక్కొక్కటి , **తన అన్యములో తనతోనే** కలుస్తున్నది. కావున అది వాస్తవత్వము. కానీ ఏ విధంగా అంటే, ఇక్కడ <u>నమూనా ఒక్కటై</u> పోవుటద్వారా.

ఇవే తృటులను నెగెటివ్ గా నిలపడం అంటే , **అది పూర్వతిష్ఠనము ద్వారా లేక తృటులను లుప్తితములుగానూ, మొత్తాన్ని అవ్యవహితముగానూ నిలుపుటద్వారాజరిగేది.**

5.

....**WKL**> MGL > WKL> MGL >WKL> MGL > **WKL**

ఇందులో కూడా వాస్తవత్వము, నెగెటివ్ గా నిర్ధారించబడినది.

ఇది వాస్తవత్వము లోనుండి వచ్చిన నిజమైన సంభావ్యత్వము తిరిగి వాస్తవత్వం తో కలయుట. అట్టి కలయిక లోనుండి వచ్చిన కొత్త-వాస్తవత్వం , తనదే అయిన అంతర్వర్తిత-జైన్ నుండి వచ్చినది. **తన యొక్క నెగేషన్ ద్వారా** వచ్చింది.

..>WKL>MGL>WKL>MGL> MGL>WKL>MGL>WKL>..

అదే నెగేషన్ (పరంపర), **అవ్యవహితముగా సంభావ్యత్వమని** కూడా నిర్ధారించబడుతుంది. సంభావ్యత్వము , దాని నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితము అయినట్లు. ఇందులో సంభావ్యత్వము-అవ్యవహితముగా ఈ **మధ్యవర్తీకరణము** తప్ప వేరు కాదు .

.. WKL>MGL>WKL>MGL> MGL>WKL>MGL>WKL>

అందులో అంతర్వర్తిత-జైన్ అనే సంభావ్యత్వమూ మరియు అవ్యవహితత్వమూ కూడా సమానంగా తిష్ఠిత-జైన్ అయి ఉన్నవి. అనివార్యత్వం అంటే ఇక్కడ, ఈ తిష్ఠిత-జైన్ ల లుప్తనము లేక అవ్యవహితత్వము యొక్క తిష్ఠనము. అందులో అంతర్వర్తిత జైన్ లను లుప్తము చేయడము ఉన్నది, అట్లు చేయుటలో, లుప్తనమును చేయుచూ తిష్ఠిత జైన్ అని నిర్ధారించుట ఉన్నది.. కావున **అనివార్యత్వము తానే తనను యాదృచ్ఛికత్వముగా నిర్ధారించుకుంటున్నది**.

తన జైన్ లో తననుండి తనను బయటకు తోసుకునేది . ఈ తోసుకోవడంలో తిరిగి తనలోకి మళ్ళేది. ఇలాగ తిరిగిమళ్ళడములో తన జైన్ గా తిరిగి తనను బయటకు తోసుకునేది.

6.

....>WKL> MGL > WKL> MGL >WKL> MGL > WKL...

నమూనా తనను సిద్ధింపచేసుకొనుటలో, తన బేధము గుండా పూర్తిగా చొచ్చుకొని పోయింది. తనను పారదర్శకము చేసుకున్నది. నిరపేక్షమైన అనివార్యతగా ఇది , జైన్ యొక్క ఈ సరళమైన ఏకత్వము, **జైన్ యొక్క సరళమైన ఏకత్వము తన నెగేషన్**

<u>లో</u>. లేక వెసన్ లో **తనతో తానై**. విషయసంచయమునకు , నమూనాకు గల బేధము మాయమయింది. ఏమంటే వాస్తవత్వములో సంభావ్యత్వము ఐక్యత , సంభావ్యత్వములో వాస్తవత్వము యొక్క ఐక్యత, అవి వాటి నిర్ధారణలో లేక వాటి తిష్ఠిత- జైన్ లలో , నమూనా తన పట్ల తాను నిర్నిమిత్తముగా ఉన్నది .

<u>ఇది విషయసంచయము తో పరిపూర్ణమైన "సంగతి</u>". దానిని అనివార్యత అన్న నమూనా బాహ్యముగానే తాకుతుంది.

ఈ రెండు నిర్ధారముల **ప్రతిఫలిత** ఏకత్వము, వాటి పట్ల **నిర్నిమిత్తమై** ఉన్నది. ఆ నమూనా నిర్ధారములు **అంతర్వర్తిత-జైన్** కు ప్రతిగా **తిష్ఠిత-జైన్**.
మరియు ఈ సంభావ్యత్వము విషయసంచయము యొక్క పరిమితత్వము అవుతుంది. నిజ-అనివార్యత్వము కలిగియున్న పరిమితత్వము ఇది.
కానీ ఈ భేదమును లయీకరించుట నిరపేక్ష అనివార్యత్వము, అందులో ఉన్నది , ఈ భేదమే (వాస్తవ-సంభావ్య భేదము) అనివార్యత్వం యొక్క విషయసంచయము .

7.కావున నిరపేక్ష అనివార్యత , సత్యము. ఆ సత్యములోకి వాస్తవత్వము, సంభావ్యత్వము, ప్రాకారక - నిజ అనివార్యత్వములు మరలుతాయి. నిరపేక్ష అనివార్యత , పైన తెలియవచ్చినట్లు, జైన్. అది తన నెగేషన్ లో , వెసన్ లో, తన-తో-తాను సంబంధపడుతుంది మరియు అది జైన్ . అది ఎంతగా సాదా అవ్యవహితత్వమో లేక **శుద్ధ జైన్** అగునో అంతగా సాదా తన-లో-తన ప్రతిఫలనము లేక **శుద్ధ వెసన్**. రెండూ ఒకటే, అన్నదే అది. మామూలు అనివార్యం కేవలము అది **ఉన్నది** కాబట్టి. దానికి షరతు గానీ ఆధారము గానీ లేదు. కానీ అది అంతగానూ శుద్ధ వెసన్. దానీ జైన్ సాదా తన-లో-తన ప్రతిఫలనము. అది ఉన్నది కాబట్టి ఉన్నది. ప్రతిఫలనముగా దానికి ఆధారము మరియు నిబంధన ఉన్నవి, కానీ అది తననే ఆధారముగానూ , తననే నిబంధన గానూ కలిగి యున్నది. అది అంతర్వర్తిత-జైన్ , కానీ దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ దాని అవ్యవహితత్వము, దానీ సంభావ్యత్వము దాని వాస్తవత్వము. **అది ఉన్నది కాబట్టి ఉన్న**ది. **జైన్ తన-తో-తాను కలియుటగా** అది వెసన్, కానీ ఈ సరళము అంతగానూ అవ్యవహిత సరళత్వం కాబట్టి , అది జైన్ అయి ఉన్నది.
8. నిరపేక్ష అనివార్యత **నిరపేక్షము యొక్క ప్రతిఫలనము లేక నమూనా**. నిరపేక్ష

నెగెటివిటీ అయిన సాదా అవ్యవహితత్వం, జైన్ మరియు వెసన్ ల ఐక్యత.

కావున ఒకవైపు దాని భేదము ప్రతిఫలననిర్ధారములుగా కాదు, **జైన్-అయే బహుళత్వముగా**, భేదిత-వాస్తవత్వముగా ఉంటాయి, ఏవైతే పరస్పరం స్వతంత్రమైన అన్యముల రూపంలో ఉంటాయో. **ఇంకొకవైపు** , వాటి సంబంధము నిరపేక్ష ఏకత్వము కాబట్టి, అది దాని వాస్తవత్వము దాని సంభావ్యత్వములోకి మరియు దాని సంభావ్యత్వము దాని వాస్తవత్వములోకి **నిరపేక్షముగా పరివర్తనం** చెందుతుంది. కావున నిరపేక్ష అనివార్యత్వము గుడ్డిది. ఒకవైపు భేదితము, ఏదైతే వాస్తవత్వము మరియు సంభావ్యత్వముగా నిర్ధారితమో, అది **జైన్** కు వలె **తన-లో-ప్రతిఫలనముగా** రూపం కలిగి యున్నది.

కావున అవి రెండూ **స్వేచ్ఛయైన వాస్తవత్వములుగా**, ఒకటి అన్యములో ప్రతిఫలించనిదై, ఒకటి అన్యముతో గల సంబంధమును సూచించ నేరనిదై ఉండును. ఒక్కొక్కటి పునాది కలిగి, అనివార్యమును తనయందే కలిగి ఉంటుంది. వెసన్ గా అనివార్యత ఈ జైన్ లో మూసి ఉన్నది.

ఈ వాస్తవత్వములు ఒకదానినొకటి సంపర్కించడం ఖాళీ బాహ్యత్వంగా తోస్తుంది. **ఒకదానిలో ఇంకొకదాని వాస్తవత్వము** కేవలం సంభావ్యత్వము, **యాదృచ్ఛికత్వము**. ఏమంటే జైన్ నిరపేక్ష అనివార్యముగా తిష్ఠితము, తన-తో-మధ్యవర్తనముగా తిష్ఠితము. అది అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తనము యొక్క నిరపేక్ష నెగేషన్. లేక జైన్ గా, ఏదైతే కేవలము జైన్ తో మాత్రమే ఏకత్వమో. ఒక అన్యము, ఏదైతే జైన్ లో వాస్తవత్వము కలదో, కావున **కేవలం-సంభావ్యంగా**, ఖాళీ తిష్ఠిత-జైన్ గా నిర్ధారితము.

9. కానీ ఈ **యాదృచ్ఛికత** , నిరపేక్ష అనివార్యత. అది , తమ యందు అనివార్యమైన ఆ స్వేచ్ఛగల వాస్తవత్వముల **వెసన్** అది. ఈ వెసన్ **కాంతి రహితము** . ఎందుకంటే ఈ వాస్తవత్వముల యందు ప్రతిఫలనము లేదు, **ప్రతిబింబించుట లేదు**, ఎందుకంటే అవి తమ లోనే ఆధారముగలవి, తమ-వలన-తాము రూపొందినవి, తామే ప్రకటమయేవి. ఎందుకంటే అవి జైన్ లు. కానీ వాటి వెసన్ వాటి యందు వెలువడి, ప్రకటమవుతుంది. ఆ వెసన్ **ఏమిటో** , అవి **ఏమిటో** ప్రకటమవుతుంది (రెండూ అదే). వాటి జైన్ యొక్క **సరళత్వము** , అవి వాటిపైననే

ఆధారపడడం అన్నది నిరపేక్ష నెగెటివిటీ. అది వాటి ప్రతిబింబరహిత
అవ్యవహితత్వం యొక్క **స్వేచ్ఛ**. ఈ నెగెటివిటీ వాటి యందు వెల్లడి కావడం ఎందుచేత అంటే , జైన్ ఈ దాని వెసన్ ద్వారా, తన-తో-తనకు గల వైరుధ్యం కావడం (జైన్ కు తనలోగలనెగేషన్ తో వైరుధ్యం).

నిజంగా జైన్ నమూనా , జైన్ కి వ్యతిరేకంగా , కావున ఆ వాస్తవత్వాల నెగేషన్ గా , ఏవైతే వాటి జైన్ నుండి భిన్నంగా ఉన్నాయో , వాటి **నాస్తి గా**, అది వాటి జైన్ కాబట్టి , వాటికి ప్రతిగా **స్వేచ్ఛగల** అన్య-జైన్ గా కూడా.

అయినప్పటికీ వాటి గురించి అపోహ పడకూడదు. అవి తమపైతాము ఆధారపడిన రూపములో నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తముగా ఉన్నవి,అనగా ఒక **విషయసంచయముగా** , కావున **భేదిత-వాస్తవత్వము**లుగా మరియు ఒక **నిర్ధారిత** విషయసంచయముగా.

ఈ పర్యాయము అనివార్యత, ఏదైతే దాని నిర్ధారములో శుద్ధ నివర్తనమో (ఒక దానిలోకే తిరిగి మరలుటయో) , **విషయసంచయము**ను స్వేచ్ఛగా నిరపేక్ష వాస్తవముగా విడుదలచేస్తుంది , దానిని తెరుస్తుంది , విషయసంచయమునకు ఎంత హక్కున్నదో దానికి అనివార్యత సాక్షిగా నిలుస్తుంది, ఏ విషయసంచయమును అనివార్యత ఆక్రమిస్తుందో అది పతనమవుతుంది.దాని ఈ ప్రకటమగుట, **ఏదైతే నిజానికి నిర్ధారణో**, దాని-తో-దాని నెగెటివ్ సంబంధము, అది అన్య-జైన్ లో **గుడ్డిగా పతనమగుటయే**. బయటకు వెల్లడై **బింబ-మాత్రముగా** తెలియుట లేక **ప్రతిఫలనము** అన్నది జైన్-అయేదాని యందు తెలియవస్తుంది.

ఎలాగంటే , అగుటగానూ లేక జైన్ నీస్ట్ కింద **మారుటగానూ** . కానీ జైన్ , ఉల్టాగా వెసన్ కూడా. మరియు అగుట అన్నది ప్రతిఫలనము లేక బింబముగా తెలియుట. <u>కావున బాహ్యత్వము దాని అంతర్గతము</u>. వాటి సంబంధము నిరపేక్ష ఏకత్వము. వాస్తవము , సంభావ్యములోకి మరియు జైన్ నీస్ట్ లోకి అన్నవి **తన-తో-తానే-కలియుట**.

యాదృచ్ఛికత , నిరపేక్ష అనివార్యత. అదే ఆ మొదటి నిరపేక్ష వాస్తవత్వము యొక్క పూర్వతిష్ఠనము.

జైన్ యొక్క తన నెగేషన్ లో **తనతోతన ఈ ఏకత్వము** , **మహాసత్వము**. అది దాని **నెగేషన్ లో** ఈ ఐక్యత. లేక **యాదృచ్ఛికతలో** ఐక్యత. అది తనతోతన **సంబంధముగా మహాసత్వము**. అనివార్యత యొక్క **అంధ-పరివర్తనము** నిరపేక్షము యొక్క **తనదే**

అయిన వ్యాఖ్య. తన లోనే చలనము, తనను బాహ్యీకరించుకోవడంలో తనను 474
చూపించుకుంటుంది.

నిరపేక్ష సంబంధము

.

1 . నిరపేక్ష అనివార్యత్వం అన్నది , **అనివార్యము** కాదు, ఒక అనివార్యము అంతకంటే కాదు. అది అనివార్యత్వం. అది సాదా ప్రతిఫలనముగా "జైన్" . నిరపేక్ష అనివార్యత్వం సంబంధము , బేధితం కాబట్టి మరియు దాని తృటులు ఒక్కొక్కటి పూర్తి మొత్తం అయి ఉంటాయి కాబట్టి . వాటిది నిరపేక్షమైన ఉనికి. కానీ ఇదంతా **ఒకటే** ఉనికి. ఇందులో బేధము అన్నది కేవలం వ్యాఖ్యా-పరంగా **బింబములు** . ఇది స్వయముగా ఆ నిరపేక్షమే.

వెసన్ అన్నది ప్రతిఫలనము లేక ప్రతిబింబము. నిరపేక్షమైన సంబంధముగా వెసన్ , ప్రతిబింబముగా నిలిపిన ప్రతిబింబము.

అది ఈ స్వీయసంబంధముగా **నిరపేక్షమైన వాస్తవము**.

నిరపేక్షము **మొదలు బాహ్యప్రతిఫలనము** ద్వారా వివరింపబడినది.

ఇప్పుడు నిరపేక్షమైన నమూనాగా అనివార్యతగా **తనను తానే వివరిస్తుంది**. తన ఈ వివరణ తనను తాను నిలుపుట- స్వీయ తిష్ఠనము. అది ఈ స్వీయ తిష్ఠనమై "ఉన్నది". ఇది ప్రకృతిలో **కాంతి** వంటిది. అది ఎట్వాస్ కాదు, వస్తువు కాదు. కాంతి ఉన్నది అంటే ప్రతిబింబించడము గానే ఉన్నది Wie das *Licht* der Natur nicht Etwas, noch Ding, sondern sein Sein nur sein Scheinen ist. దాని స్వీయ ప్రకటనము దానికే సమానమైన నిరపేక్ష వాస్తవత్వము.

2. నిరపేక్ష సంబంధములో పార్శ్వములు విశేషణములు కావు. విశేషణములో నిరపేక్షము ప్రతిబింబించేది దాని తృటులలో ఒకటిగా, పూర్వతిష్ఠితముగా మాత్రమే. బాహ్యప్రతిఫలనము నిరపేక్షమును దాని తృటులుగా తీసుకుంటుంది.

నిరపేక్షమునకు వ్యాఖ్యాత , **నిరపేక్ష అనివార్యత**, తనతోతాను ఏకత్వము, తానే నిర్ధారించునది గా .

అది ప్రతిబింబించుట, ప్రతిబింబముగా నిలిపినది.

కావున ఈ సంబంధములో పార్శ్వములు "మొత్తము" లు అయి ఉంటాయి die Seiten dieses Verhältnisses *Totalitäten*.

ఏమంటే అవి ప్రతిబింబము కాబట్టి. ప్రతిబింబముగా బేధితములు , మరియు వ్యతిరేకములునూ ihr Entgegengesetztes అయి ఉంటాయి. బేధితములు మొత్తము అయి ఉంటాయి [sie sind] das Ganze ఒక్కొక్క భేదితములో రెండు ఉండడం , {వా లో సం } – { సం లో వా} అట్లు వ్యతిరేకములై ఉండడం .
ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే అవి (అటువంటి)మొత్తములు కాబట్టి ప్రతిబింబములు అయినాయి. {వా లో సం}> - <{సం లో వా}

నిరపేక్షము యొక్క ఈ బేధితములైనా , ప్రతిబింబములైనా నిరపేక్షమును ఏకత్వముగా నిలుపుటయే.

3 దాని అవ్యవహిత సంగ్రాహ్యము ప్రకారము , ఈ సంబంధము మహాసత్త్వమునకు ఆకస్మికములకు ఉన్న సంబంధము. ఈ సంబంధము , తన యందే అవ్యవహితముగా అంతర్ధానమగుట మరియు ప్రతిబింబీకరణము "అగుట". ఇది నిరపేక్ష ప్రతిబింబీకరణము
కానయితే మహాసత్త్వమును , తనను తన అన్యమునకు ప్రతిగా ఉన్న స్వీయ-స్వయం భవమని నిర్ధారించుకుంటే , అట్లు నిరపేక్షసంబంధమును **నిజమైన** సంబంధముగా నిర్ధారిస్తే అది "కార్యకారణ సంబంధము" ***Kausalität .***

చివరకు కార్య-కారణ సంబంధము తనతోతాను సంబంధీకరించునదిగా పరస్పరప్రతిక్రియలోకి మారగా, అది కలిగియున్న నిర్ధారము ప్రకారము నిరపేక్ష సంబంధము కూడా తిష్ఠితమైతున్నది. తన నిర్ధారములలో తన తిష్ఠిత ఐక్యత , మొత్తమన్నట్లు తిష్ఠితము కాగా(*als das Ganze*) , దానితో నిర్ధారములుగా కూడా తిష్ఠితములుకాగా , అది సంగ్రాహ్యము.

A. Das Verhältnis der Substantialität

మహాసత్త్వత యొక్క సంబంధము

1. నిరపేక్ష అనివార్యత నిరపేక్ష సంబంధము. అది మామూలుగా- జైన్ అవడం వలన నిరపేక్ష అనివార్యత కాదు, నిరపేక్ష అనివార్యత అన్నది జైన్ తనతోతానే తన నిరపేక్ష మధ్యవర్తనం అవడం వలన ఈ జైనే "మహాసత్త్వము". వెసన్, జైన్ ల ఆఖరి ఐక్యతగా అది **సమస్త "జైన్"** లోనూ ఉన్న జైన్.

అది ప్రతిఫలన రహిత అవ్యవహితం కాదు. అస్తిత్వము, దర్శనము వెనుక దాగియున్న కాచిత్-గ్రహీతము కాదు. ఇది స్వయంగా **అవ్యవహిత వాస్తవత్వమే** . ఈ అవ్యవహిత వాస్తవమే ఇది తన-లోకి-ప్రతిఫలిత-జైన్ గా, తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయే **ఉనికిగలది** మరియు ప్రతిఫలనము యొక్క ఐక్యతగా మహాసత్త్వము, వెసనీయముగా దాని దర్శనమూ మరియు తిష్ఠిత-జైనే. దర్శనము అంటే (ఇక్కడ) తనతోతాను సంబంధపడే దర్శనము , కావున అది "**ఉన్నది**". ఈ "జైన్" మహాసత్త్వము. ఉల్టాగా, ఈ జైన్ కేవలం తన-తో-ఏకత్వమైన తిష్ఠిత-జైన్. కావున అది **దర్శనమయే మొత్తము**, ఇది **అకస్మికత్వము** (*Akzidentalität*)

2

ఈ దర్శనము (Scheinen) నమూనాగా ఏకత్వము.

సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వముల ఐక్యత. దర్శనము మొదలు "**అగుట**". యాదృచ్ఛికత ఉద్భవము-నాశనము అన్న క్షేత్రంలో. సంభావ్యత్వము మరియు వాస్తవత్వము ల సంబంధము అవ్యవహితత్వ నిర్ధారము ప్రకారము , ఆ రెండూ అవ్యవహితంగా ఒకదానిలోకి ఇంకొకటి జైన్-అయేవిగా పరివర్తనం చెందడం. **ఒకటి దాని అన్యములో**.

కానీ జైన్ , దర్శనం కాబట్టి , పై సంబంధము ఏకత్వము, లేక పరస్పరము దర్శనము- , ప్రతిఫలనము . ఆకస్మికతా చలనపు దర్శన తృటులలో ప్రదర్శితమయేవి జైన్ కు చెందిన రకములూ,మరియు **వెసన్ ప్రతిఫలననిర్ధారములు** ఒకటి ఇంకొకదానిలోకి మారుట .

అవ్యవహిత **ఎట్వాస్ కి ఒక విషయసంచయం** ఉన్నది. దాని అవ్యవహితత్వము నమూనాకి ప్రతిగా దాని ప్రతిఫలిత నిర్నిమిత్తత. ఈ విషయసంచయము నిర్ధారితమవుతున్నది. ఇద్ధి జైన్ నిర్ధారణ కాబట్టి , ఎట్వాస్ అన్యములోకి పోవుచున్నది. కానీ గుణము ప్రతిఫలన నిర్ధారణ కూడా. కావున అది **నిర్నిమిత్త విభిన్నత** అవుతున్నది. కాని ఇది **పరస్పర-వ్యతిరేకమగుటకు** దోహదమగుచున్నది. ఆధారము లోకి మరలుతున్నది. నీస్ట్ లోకి (పోతున్నది), కానీ **తన-లో-ప్రతిఫలనము** లోకి. ఇది తనను లుప్తం చేసుకుంటున్నది. కానీ ఇదే ప్రతిఫలితమయే అంతర్వర్తిత-జైన్, కావున సంభావ్యత్వము. ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ , దాని పరివర్తనములో ఉన్నది, అది **అనివార్య వాస్తవము.**

3 .

ఆకస్మికతా చలనము మహాసత్వం యొక్క యదార్థత (*Aktuosität*) . మహాసత్వం శాంతంగా తానే ఉత్థానమగుట - వెలువడుట ఈ యదార్థత. అది ఎట్వాస్ పై పనిచేయుటలేదు. తన పైననే పని చేస్తుంది, సరళమై ప్రతీకరించలేని అంశం లాటి తన పైననే పని చేస్తుంది. ఒకదాని పూర్వతిష్ఠితము లుప్తమైతే దర్శనము అంతర్ధానం అయితుంది. అవ్యవహిత-లుప్తీకరణంలో ఈ అవ్యవహితం ఉన్నది. లేక ఆ దర్శనం ఉన్నది. తన నుండి ప్రారంభము అన్నది దీనిని ముందు తిష్ఠనము చేయుట, అనగా ఎక్కడ నుండి ప్రారంభమో దానిని తిష్ఠనము చేయుట.

4. ఈ <u>ప్రతిబింబించుటల ఏకత్వముగా , మహాసత్త్వము</u> - మొత్తముల యొక్క మొత్తము die Totalität des Ganzen . అది తనలో ఆకస్మికత్వమును కలిగి ఉంటుంది. ఆకస్మికత్వం మొత్తం మహాసత్త్వమే. **జైన్ యొక్క సాదా ఏకత్వము** నందు **మారుతూ ఉండే అకస్మికత** - ఇది మహాసత్త్వము నందు బేధము. ఈ బేధమే దాని దర్శనము యొక్క ఒక నమూనా. ఆ జైన్ సాదా ఏకత్వమే నమూనా రహిత మహాసత్త్వమని **ఊహింపబడేది** . మామూలు ఊహకి సంబంధించినంతవరకూ - దర్శనము దర్శనమని నిర్ధారితము కాదు. మామూలు ఆలోచనకి మహాసత్త్వము , అదొక నిరపేక్షముగా అనిర్ధారిత ఏకత్వమనే గట్టి నమ్మకము, అది సత్యము లేనిది. కేవలం నిర్ధారణగా **అవ్యవహిత**వాస్తవత్వమనీ, **అంతర్వర్తిత-జైన్** అనీ లేక సంభావ్యత్వమనీ. కానీ ఈ నమూనానిర్ధారములన్నీ ఆకస్మికత కిందికొస్తాయి.

{జైన్ వర్గములు, వెసన్ గా , వెసన్ > జైన్ గా మారుట ఆకస్మికతా చలనము}
ఒకటి విడిచి ఒకటిగా వచ్చే ఆకస్మికములను , ఆకస్మికముల పక్షాంతరత అనవచ్చు.
ఈ **ఆకస్మికముల పక్షాంతరత** , ఆకస్మికత యొక్క నిరపేక్ష నమూనా-ఐక్యత .
ఇది నిరపేక్ష-శక్తిగా మహాసత్వము .
(ఆకస్మికము తన పక్షాంతరత లో అంతర్ధానము , ఉత్థానము వలె తోచుట సహజము)
ఆకస్మికత యొక్క అంతర్ధానము అంటే, అది దాని వాస్తవత్వముగా , దాని-లోనికే మరలుట, అనగా దాని అంతర్వర్తిత- జైన్ లేక , సంభావ్యత్వము లోకి మరలుట . కానీ అంతర్వర్తిత- జైన్ కేవలము ఒక తిష్ఠిత - జైన్. కావున వాస్తవత్వము కూడా .

ఈ నమూనా నిర్ధారములు అంతగానూ **విషయసంచయ**నిర్ధారములు కూడా. కావుననే ఈ సంభావ్యము , విషయసంచయము ప్రకారము, ఇంకొక నిర్ధారిత వాస్తవము అవుతుంది. మహాసత్త్వము వాస్తవత్వము ద్వారా తన విషయసంచయముతో ప్రకటమవుతుంది. వాస్తవత్వము ద్వారా సంభావ్యముగా తర్జుమా చేసి అది **స్రష్ట** అయితుంది. సంభావ్యత్వమును ద్వారా , వాస్తవము నకు మరల్చినపుడు అది **భగ్నకారి** అవుతుంది.. కానీ రెండూ ఒకటే. సృష్టే భగ్నకారి, భగ్నకారే సృష్టించేది. ఏమంటే నెగెటివ్- పొసిటివ్, సంభావ్యత్వము-వాస్తవత్వము అన్నవి మహాసత్త్వ అనివార్యత్వములో నిరపేక్షముగా ఏకమైనవి.

6. **ఆకస్మికములు** చాలా ఘటిస్తాయి. చాలా-అధికము అన్నది జైన్ నిర్ధారములలో ఒకటి. ఆకస్మికములు **ఒకదానిపై ఒకటి శక్తి లేనివి**.
అసలు ఉన్నట్టివి జైన్-అయేవి లేక తాను-తన-వలన-జైన్ అయే ఎట్వస్ లు. బహుళ ధర్మములు కలిగిన అస్తిత్వమయే వస్తువులు లేక అవి "మొత్తము" , "భాగములు" కలిగినవి, స్వతంత్రమైన భాగములు, ఇవి "శక్తులు" ఒకటి అన్యము యొక్క ప్రేరణ అవసరమైనవి, ఒకటి ఇంకొకదానిని నిబంధనగా కలిగినవి. అటువంటి ఆకస్మికములు ఒకదానిపై ఒకటి బలమును ప్రయోగించినట్లు అనిపిస్తే , అది మహాసత్వము యొక్క శక్తే. మహాసత్వము రెండు వైపులనూ తనలోకి తీసుకుంటుంది, వాటిని అసమాన-విలువగల నెగెటివిటీగా నిలుపుతుంది, ఒకదానిని నశించేదిగానూ, అన్యమును అన్య-

విషయసంచయముతో ఉత్థానమవుతున్నదిగానూ నిలుపుతుంది , అనగా
మొదటి దానిని సంభావ్యములోకి, దీనిని వాస్తవత్వములోకి మారుతున్నట్లు నిర్ధారిస్తుంది. శాశ్వతముగా మహాసత్వము తనను నమూనా మరియు విషయసంచయ భేదములో ద్వియీకరించుకుంటుంది, శాశ్వతముగా తనను ఈ ద్వియీకరణము నుండి శుద్ధీకరించుకుంటుంది,కానీ ఇలా శుద్ధీకరించుకోవడంలో నిర్ధారములోకీ, ద్వంద్వములోకి మరలుతుంది. ఒక ఆకస్మికము ఇంకొక ఆకస్మికమునకు ప్రేరేపిస్తుంది, ఎందుకంటే దాని **ఉనికిలో ఉండడమే** ఈ నమూనా యొక్క మొత్తంగానూ, విషయసంచయము మొత్తం గానూ ఉండునది. అందులో ఒకటి మునిగినట్లే ఇంకొకటి కూడా మునుగుతుంది.

7

ఆకస్మికములలో మహాసత్వము అవ్యవహిత ఏకత్వముగా , వర్తమానంగా ఉండడం వలన **నిజమైన** భేదమంటూ లేదు. ఈ మొదటి నిర్ధారములో మహాసత్వము ఇంకా తన మొత్తం సంగ్రాహ్యము ప్రకారము ప్రకటమవలేదు.

తనతో ఒక్కటైన తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయిన మహాసత్వము నుండి మహాసత్వము ఆకస్మికముల మొత్తముగా భేదిస్తే మహాసత్వము మధ్యవర్తకమైన శక్తిగా తెలియవస్తుంది.

(ఇక్కడ) ఇది అనివార్యత, ఆకస్మికముల నెగెటివిటీలో పాజిటివ్-గా నిలుస్తున్నది మరియు దాని నిలకడలో దాని (అనివార్యత యొక్క) తిష్ఠిత-జైన్. ఈ మధ్యమము మహాసత్వత మరియు ఆకస్మికతల ఐక్యత. ఈ అంత్యములకు స్వంత ఉనికి లేదు. కావున మహాసత్వత సంబంధము , కేవలము అవ్యవహితముగా అంతర్ధానమయేదిగా సంబంధము. మహాసత్వత నెగెటివ్-గా తన-తో సంబంధపడి లేదు. అది శక్తి యొక్క తనతో-తన అవ్యవహిత ఐక్యతగా కేవలం ఏకత్వం గా మాత్రమే ఉంటున్నది. ఆ (ఆకస్మికత మరియు మహాసత్వత ల ఐక్యత) ఐక్యత యొక్క **నెగెటివ్ వెసన్ గా** మహాసత్వము లేదు. కేవలం ఒక **తృటిగా** ఉన్నది, నెగెటివ్ గా లేక భేదముగా , అంతర్ధానమయేదిగా ఉన్నదే తప్ప , (అంతర్ధానమునకు అన్యము) అన్యముగా లేదు అనగా ఏకత్వముగా లేదు.

అంతర్ధానమయే తృటులు

కావున దీనిని పరిగణించాలి : దర్శనము లేక ఆకస్మికత **అంతర్వర్తితముగా** 481
శక్తి ద్వారా మహాసత్వము, కాని అది తనతో-తాను ఏకత్వమైన దర్శనముగా నిలుపబడలేదు. కావున మహాసత్వము తన రూపముగా ఆకస్మికతను మాత్రమే లేక తన తిష్ఠిత-జైన్ ను మాత్రమే కలిగి యున్నది. మహాసత్వమును మహాసత్వముగా కలిగి లేదు. కావున అది **మొదలు మహాసత్వ-సంబంధము** మాత్రమే, అందులో అది తనను **ప్రాకరక శక్తిగా** వెల్లడి చేసుకుంటున్నది , దాని భేదము మహాసత్వత కాదు. మహాసత్వత కేవలము ఆకస్మికముల **అంతర్గతముగా** ఉన్నట్టిదిగా. ఆకస్మికములు కేవలము మహాసత్వము నందు ఉన్నవి. ఈ సంబంధము కేవలము "అగుట"గా దర్శనమయే మొత్తము (మొత్తము కాలేదు,ఇది మొత్తము అగుటగా ఉన్నది).

కానీ అది ప్రతిఫలనము కూడా. ఆకస్మికత , ఏదైతే **అంతర్వర్తితంగా మహాసత్వమో**, ప్రతిఫలనం అవడం వలన అట్లు నిలుపబడినది. అది , తనకు ప్రతిగా, తన-తో-తాను-సంబంధపడే నెగెటివిటీగా, తనతో తాను సంబంధపడే సాదా **ఏకత్వముగా** నిలుపబడి , తన-వలన-తాను-**జైన్-అయే** శక్తివంతమైన మహాసత్వము. అట్లు మహాసత్వ-సంబంధము కార్యకారణ-సంబంధముగా పరివర్తనము చెందుతున్నది.

ఆకస్మికము , మహాసత్త్వము యొక్క ఏకత్వము మరియు మహాసత్త్వము , ఆకస్మికములో వర్తమానమై ఉండడము, వాటి మధ్య స్పష్టమైన బేధము లేదు. మొదటి నిర్ధారములో మహాసత్త్వము దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము వ్యక్తము కాలేదు.

తన ఆకస్మికముల మొత్తముగా స్వీయ ఏకత్వమైన సహజ-స్వయం భవము గా ఉండే మహాసత్త్వమును , బేధితముగా విడదీస్తే , అది మధ్యవర్తితము యొక్క శక్తి అవుతుంది. (మహా సత్త్వమును స్వయంభవముగా ఒకవైపు దాని ఆకస్మికముల మొత్తముగా ఇంకొక వైపు విడదీస్తే, ఆ స్వయం-భవము మధ్యవర్తితము యొక్క శక్తి అవుతుంది)

ఇది అనివార్యత్వము. ఆకస్మికముల నెగెటివిటీలో అది పాసిటివ్ అయి నిలిచేది అవుతుంది. ఆకస్మికముల తిష్ఠితభవములు , అనివార్యత యొక్క ఉనికిలో bestehen ఉంటాయి.

ఈ మాధ్యమం మహాసత్త్వత మరియు ఆకస్మికతల ఐక్యత. దీని కొసలకి
వాటికంటూ వేరు వేరుగా ప్రత్యేకమైన ఉనికి లేదు. <u>మహాసత్త్వత కేవలము సంబంధము. అవ్యవహితముగా మాయమవుతూ ఉండే సంబంధము. అది తనతో తాను నెగెటివ్ గా సంబంధము కలిగి యున్నది కాదు. దానికున్నది శక్తి కుండే ఐక్యత</u> . కేవలము దాని ఏకత్వము అన్న నమూనాలో శక్తి యొక్క అవ్యవహిత ఐక్యతగా ఉన్నది. దాని నెగెటివ్ వెసన్ గా కాదు. (ఆకస్మికతా పక్షాంతరతలో) నెగెటివ్ లేక బేధము అన్న తృటి , సాదాగా మాయమయ్యేది. (మహాసత్త్వము అనే శక్తి- ఒక్కటి అయినది)

కానీ అన్యమైన ఏకత్వము మాయమయ్యేది కాదు. దీనిని ఈ విధంగా పరిగణించవచ్చు. ఆకస్మికత లేక ప్రతిబింబము, శక్తి ద్వారా అంతర్వర్తితముగా Ansich మహాసత్త్వము<u>. **కానీ మహాసత్త్వము , తానే ఏకత్వమైన ప్రతిబింబమని తిష్ఠితము కాలేదు**</u>**(మహాసత్త్వము పరిథిలో అన్నీ ప్రతిబింబములు- జైన్ ఛాయ అని గమనించాలి)**. <u>అందువలన **మహాసత్త్వము తన రూపముగా లేక తన తిష్ఠితభవముగా ఆకస్మికతను కలిగి యున్నది**</u>
<u>కానీ తానుగా కాదు. మహాసత్త్వము , మహాసత్త్వముగా కాదు.</u>

మహాసత్త్వతా సంబంధము ముందుగా ప్రాకారక శక్తిగా ప్రకటమగుటలో ఉన్నది. కానీ ఇక్కడ బేధము ఇంకా మహాసత్త్వత కాదు. బేధము నిజానికి ఆకస్మికముల అంతర్గతము. అది మహాసత్త్వము నందే ఉండేది. ఈ సంబంధము "అగుట"గా కనిపించేది, అగుటగా కనిపించే మొత్తము. అది అంతగానూ ప్రతిఫలనము.

ఆకస్మికత ఏదైతే అంతర్వర్తితముగా మహాసత్త్వమో, ఆ కారణాన అట్లు తిష్ఠించ బడుతున్నది కూడా. ఎట్లనగా ఆకస్మికతను, తనకు ప్రతిగా తన తో తాను సంబంధములో ఉన్న నెగెటివిటీగా నిర్ధారించడం జరుగుతున్నది. తన తో తాను సాదా ఏకత్వములోనున్నట్లు నిర్ధారించడం జరుగుతున్నది. (ఆ విధముగా) అది స్వీయభవముగా ఉన్న స్థితమైన శక్తివంతమైన మహాసత్త్వము. ఆ విధముగా మహాసత్త్వతాసంబంధము , **కార్యకారణ సంబంధముగా** మారుతున్నది.

కార్యకారణ సంబంధము

మహాసత్వము శక్తి మరియు తన-లో-ప్రతిఫలితము, పరివర్తనం చెందేది కాదు, నిర్ధారములను తిష్ఠించునది మరియు తన నుండి భేదించు శక్తి. తాను చేసే నిర్ధారములో తన-తో-తాను సంబంధితమవుతూ , అది దేనిని నెగెటివ్ గా నిలుపుతున్నదో లేక తిష్ఠిత-జైన్ చేస్తున్నదో, అది తానై ఉంటున్నది. అందుచేత అది లుప్తిత మహాసత్వత అయి ఉన్నది, కేవలము తిష్ఠితము, కార్యము/ఫలితము . ఏదైతే దాని-వలన-అది-జైన్-అయే మహాసత్వము గా ఉన్నదో అది కారణము.

కార్య-కారణసంబంధము మొదలు కేవలము కారణము-ఫలితముల ఈ సంబంధము మాత్రమే.

అట్లు అది ప్రాకారక కార్య-కారణసంబంధము.

a. **Die formelle Kausalität**

ప్రాకారక కారణత్వము

1.

కారణము ఫలితానికి ప్రతిగా ప్రాథమికం. మహాసత్వము శక్తిగా దర్శనము లేక అది ఆకస్మికత కలది. కానీ అది శక్తిగా దాని దర్శనంలో తన-లో-ప్రతిఫలనం. ఇది పరివర్తనానికి వ్యాఖ్య . ఈ దర్శనము దర్శనమని నిర్ధారించబడుతుంది, లేక ఆకస్మికము ఆకస్మికమని తిష్ఠితమవుతుంది, అనగా అది కేవలం ఒక తిష్ఠితం. దాని నిర్ధారములో ఆకస్మికతలోనుండి మహాసత్వము జనించదు, అనగా ముందే ఆకస్మికత ఒక అన్యములాగ ఉన్నట్లు, ఇపుడు నిర్ధారణగా తిష్ఠితమైనట్లు కాదు. రెండూ ఒకే సంభవంగా ఉంటాయి. శక్తిగా మహాసత్వము తనను నిర్ధారించుకుంటుంది. కానీ ఈ నిర్ధారము అవ్యవహితముగా నిర్ధారమును లుప్తము కావించుట ,
మరియు తనలోకి మరలుట. అది తనను నిర్ధారించుకుంటున్నది, అది నిర్ధారించేది, కావున అవ్యవహితము మరియు అప్పటికే నిర్ధారితముగా నిర్ధారితము, అది తిష్ఠిత-జైన్ ను లుప్తము చేసి తనలోకి మరలుతోంది.

ఇక ఉల్టాగా, ఈ తనలోకిమరలుట మహాసత్వమునకు తనతో నెగెటివ్ సంబంధము

కాబట్టి , అదే ఒక నిర్ధారించుట లేక దానిని తననుండి వెలువరించుట.
ఈ తనలోకి మరలుట ద్వారా నిర్ధారితము, ఎందులోంచి ప్రారంభించిందో మరియు ముందే ఉన్నట్లు నిర్ధారితమో , అది తిష్ఠితమైనట్లు తెలియవస్తోంది. కావున నిరపేక్ష సంభవమయిన కారణము, ఏదైతే మహాసత్వము యొక్క శక్తో సత్యమైన ప్రకటనంగా అది మహాసత్వమునకు అంతర్వర్తితమైన ఆకస్మికము, ఆ ఆకస్మికము తిష్ఠిత-జైన్ , అది అవ్యవహితముగా "అగుట"లో ప్రదర్శితము, మహాసత్వ - శక్తి తిష్ఠిత-జైన్ గా ఫలితమును నిలుపుతున్నది. ఇది ముందుగా మహాసత్వ-సంబంధము యొక్క ఆకస్మికతే (మొదలు చూసినది), అనగా మహాసత్వము తిష్ఠిత-జైన్ గా. రెండవదేమంటే ఆకస్మికం దాని పరివర్తనము లేక అంతర్ధానము ద్వారా మహాసత్వత గలది. తన-తో-ఏకత్వమైన తిష్ఠిత-జైన్ గా అది ఫలితము. కారణము , ఫలితములో మొత్తం మహాసత్వముగా . అనగా తిష్ఠిత-జైన్ నందే తన-లో ప్రతిఫలితముగా.

2 . ఈ తన-లో-ప్రతిఫలితమైన తిష్ఠిత-జైన్ కు ప్రతిగా , నిర్ధారితముగా నిర్ధారితమునకు ప్రతిగా, తిష్ఠితము కాని ప్రాథమిక మహాసత్వము నిలుస్తుంది. అది నిరపేక్ష శక్తిగా తనలోకిమరలునది కాబట్టి, కానీ ఈ తనలోకిమరలుటయే నిర్ధారము కాబట్టి, ఇది ఇంకెంతమాత్రమూ దాని ఆకస్మికముల అంతర్వర్తితం కాదు, అది ఈ అంతర్వర్తిత-జైన్ గా తిష్ఠితము కూడా. కావున మహాసత్వము మొదటిసారి కారణముగా , వాస్తవత్వము. కానీ ఈ వాస్తవత్వము , దేని అంతర్వర్తిత-జైన్, మహాసత్వ-సంబంధములో నిర్ధారణో, ఏదైతే ఇకపై నిర్ధారణగా తిష్ఠితమో, అది దాని ఫలితము.మహాసత్వము కారణముగా వాస్తవత్వమును కలిగి యున్నదీ అంటే కేవలము దాని ఫలితములో కలిగి యుంటుంది. ఇది అనివార్యత , ఏదైతే కారణముగా ఉన్నదో. అది వాస్తవం-గా మహాసత్వము, ఎందుకంటే మహాసత్వం శక్తిగా తననుతానే నిర్ధారించుకున్నది,కానీ దాంతోపాటూ కారణము, ఎందుకంటే అది ఈ నిర్ధారణను వెలికి తెచ్చింది లేక తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలిపింది. కావున అది దాని వాస్తవత్వాన్ని తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలిపింది
లేక ఫలితముగా నిలిపింది. ఇది కారణమునకు అన్యము, ప్రాథమికమునకు ప్రతిగా తిష్ఠిత-జైన్ , కారణము ద్వారా మధ్యవర్తితము.
అనివార్యతగా కారణము ఈ మధ్యవర్తకమును (కారణము) కూడా లుప్తం చేస్తుంది. కారణము, తాను ప్రథమమన్న తన నిర్ధారములో , తన-లోకి మరలే మధ్యవర్తితమునకు

ప్రతిగా , తన-తో-తాను -సంబంధపడునదిగా ఉన్నది . ఏమంటే తిష్ఠిత-జైన్ , 485
తిష్ఠిత-జైన్ **గా** నిర్ధారితము , అట్లు తాను-తానుగా ఏకత్వము . కావున కారణము మొదలు దాని కార్యత్వములో నిజంగా వాస్తవము మరియు తన-తో-తానుగా ఏకత్వము. అది కారణము యొక్క ప్రకటనము కాబట్టి లేక ఏద్రైతే కారణమో అది ఈ అనివార్యత కాబట్టి వాస్తవము **అనివార్యము**. కేవలము ఈ అనివార్యత్వముగానే కారణము స్వీయ-చలితము,అన్యము చేత ప్రేరేపించబడకుండా తన నుండే ఆరంభించునది, మరియు **తన-నుండే ఉత్పత్తికి** స్వతంత్రమైన స్రోతస్సు. కారణము **కార్య-కరము** కావాలి. కారణము యొక్క ప్రాథమికత్వము ఇది : దాని తన-లో-తన-ప్రతిఫలనము , నిర్ధారక తిష్ఠనము అవుతుంది మరియు తిప్పితే ఈ రెండూ ఒకే ఐక్యత.

కావున స్థూలంగా కారణములో లేనిది ఏదీ ఫలితములో లేదు. ఉల్టాగా ఫలితములో లేనిది ఏదీ దాని కారణములో లేదు. అది ఫలితాన్ని ఉత్పత్తి చేసినంత పర్యంతమే కారణము కారణము. కారణమంటే, ఫలితమును కలిగి యుండుట కంటే వేరేమీ కాదు.

ఫలితమంటే , కారణమును కలిగి యుండుట కంటే వేరేమీ కాదు. కారణములోనే అసలు దాని ఫలితము ఉంటుంది మరియు ఫలితములో కారణము ఉంటుంది. కారణము కార్య-కరము కాకుంటే లేక కార్య-కరత్వము ఆగిపోతే , అది కారణము కాదు. దాని కారణము మాయమవడంతో ఫలితము ఇంక ఎంతమాత్రమూ ఫలితము కాదు. అది ఒక నిర్నిమిత్తమైన వాస్తవత్వము.

3

కారణము భేదితమైనది, అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేది మరియు తిష్ఠిత-జైన్ గా , నమూనాగా భేదితమైనది. కారణము మరియు ఫలితముల ఈ ఏకత్వములో , నమూనా లుప్తమైతున్నది. కారణము దాని ఫలితములో అంతరిస్తున్నది. దానితో ఫలితము కూడా అంతరిస్తున్నది. ఏమంటే అది కేవలము కారణము యొక్క నిర్ధారణ. ఈ ఫలితములో అంతరించిన కారణత్వము అందుచేత ఒక అవ్యవహితత్వము , ఏద్రైతే కారణము-ఫలితముల సంబంధము పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉన్నదో మరియు ఆ సంబంధమును దాని పై బాహ్యముగా కలిగి యున్నదో , అట్టిది .

b. Das bestimmte Kausalitätsverhältnis

నిర్ధారిత కార్య కారణ సంబంధము

1

1.కారణము దాని ఫలితములో తన-తో-తన ఏకత్వమగుట, అది తన శక్తి మరియు నెగెటివిటీ లుప్తమగుటే . కావున అది నమూనా-భేదము పట్ల నిర్నిమిత్తమైన ఐక్యత అవుతుంది, అనగా విషయసంచయము. కావున అది అంతర్వర్తితముగానే నమూనా తో సంబంధపడుతున్నది, అనగా కారణత్వముతో అంతర్వర్తితముగానే సంబంధపడుతుంది . అందుచేత అది **విభిన్నముగా** తిష్ఠితము మరియు విషయసంచయమునకు ప్రతిగా నమూనా కేవలము అవ్యవహిత వాస్తవము , అనగా ఒక **యాదృచ్ఛిక** కారణత్వము.

2.పైపెచ్చు అలాగ నిర్ధారించిన విషయసంచయము తన యందే విభిన్నమైన విషయసంచయము . కారణము , దాని విషయసంచయము ప్రకారము నిర్ధారితము , అదేవిధంగా ఫలితము కూడా. విషయసంచయము, అది ప్రతిఫలిత-జైన్ అయి ఉండగా ఇక్కడ అవ్యవహిత వాస్తవత్వం కూడా కాబట్టి, అది అంతపర్యంతం వాస్తవం, కాని అది **పరిమిత- మహాసత్వము** .

3.ఇది ఇకపై కార్య-కారణసంబంధము, దాని **యదార్థము**లో మరియు **పరిమితత్వములో**. ప్రాకారకముగా అది నిరపేక్ష శక్తి యొక్క అనంతమైన సంబంధము , దాని విషయసంచయము శుద్ధ ప్రకటనమై ఉన్నది లేక అనివార్యత్వమై ఉన్నది. పరిమితమైన కారణత్వము , ఇందుకువిరుద్ధముగా , ఒక **దత్తాంశమైన** విషయసంచయమును కలిగి యున్నది, మరియు ఈ ఏకత్వం పై కారణత్వము బాహ్య భేదముగా ప్రవర్తిస్తుంది, ఆ కారణత్వము దాని నిర్ధారములలో అదే మహాసత్వమై ఉన్నది.

4. విషయసంచయము యొక్క ఏకత్వము ద్వారా ఈ కారణత్వము, **విశ్లేషణా** వాక్యమవుతున్నది. **అదే** "సంగతి" ఒకసారి కారణముగానూ, ఇంకొకసారి ఫలితము

గానూ కనపడుచున్నది. కారణముగా తనదైన స్వంత ఉనికి గలదిగా.
ఫలితముగా తిష్ఠిత-జైన్ లేక అన్యమునందు నిర్ధారముగా. కారణము-ఫలితము అనే నమూనా నిర్ధారములు **బాహ్య**-ప్రతిఫలనము కాబట్టి **సంగతి** ప్రకారం చూస్తే , **ఆత్మాశ్రయ** యుక్తిగా ఒకదానినే పునః పునః పరిగణించినట్లు ఉంది. ఒక దర్శనమును , ఫలితము అని నిర్ధారించడమూ, దాని నుండి దాని కారణం వెతుకుతూ వెనక్కి వెళ్ళడమూ , దానిని
వివరించడమూ. ఇందులో ఒకటే విషయసంచయము మళ్ళీ పునశ్చరణ చేయడం అవుతోంది . ఫలితములో లేని అన్యము ఏదీ కారణములో లేదు. తేమకు వర్షం కారణం. తేమ దాని ఫలితము. "వాన తేమను కలిగిస్తుంది" అన్నది విశ్లేషణా వాక్యము. వానలో ఉన్న నీరే , తేమలో కూడ ఉన్నది. వర్షముగా ఈ నీరు కేవలము తన-వలన-తానైన-సంగతి అన్న నమూనాలో ఉండగా, తద్భిన్నంగా తేమ తిష్ఠితమూ, విశేషణంగా నిలుపబడ్డది. అది తన ఉనికిని తన-యందే కలిగి ఉండ వలసినది కాదన్నట్లు. వర్షమైనా, తేమైనా రెండూ బాహ్యనిర్ధారములే.
అలాగే **ఈ రంగు**కి కారణం ఒక వర్ణకారకము , ఒక వర్ణద్రవ్యం. రెండూ అదే ఒకే వాస్తవత్వము. ఒకసారి దానికి బాహ్యమైన నమూనాలో సక్రియముగా ఉన్న ఒకటి , సక్రియముగా ఉన్న వేరొకటితో బాహ్యముగా సంబంధము కలిగియున్నదై, ఇంకొకసారి అలాగే బాహ్య నిర్ధారముగా , ఫలితము అని నిర్ధారింపబడుతున్నదై ఉన్నది.
ఒక "**క్రియ**" యొక్క కారణము సక్రియమైన కర్తలోని అంతరంగ ఉద్దేశ్యము, వ్యవహరించుట ద్వారా కారణము బాహ్య డాజైన్ పొందుతున్నది . కారణము మరియు బాహ్య-డాజైన్ ఒకటే . విషయసంచయము, ఒకటే విలువ గలట్టివి.

ఒక వస్తువు యొక్క **చలనమును** ఫలితముగా పరిగణిస్తే, దాని కారణం **తోసెడి శక్తి** . తోసెడి ముందూ, తరువాతా చలనము పరిమాణము అంతే ఉన్నది. అదే అస్తిత్వము తోసెడి వస్తువు పొందుతుంది, తోయబడిన వస్తువుకు అందజేయబడుతుంది. ఎంత ఇస్తుందో , అంత పోగొట్టుకుంటుంది.

5.

వర్ణద్రవ్యము లేక తోసెడి వస్తువు **అన్యమైన విషయసంచయమును** కూడా కలిగి

యున్నవి. రంగుతో ముడివడ్డ (కార్య-కారణ) నమూనా కాక అన్యము.
వస్తువు యొక్క వేగము, దిశా కాక అన్యము. కానీ ఈ అన్యమైన విషయసంచయము యాదృచ్ఛికముగా పక్కన ఉన్నదీ, కారణమునకు పట్టనిది. ఒక చిత్రకారుడు ఏమి గుణాలు కలిగియున్నా అవి గణింపబడవు, ఏమనగా అతను ఈ చిత్రమును చిత్రించినవాడు. ఆ గుణములు చిత్రములోకి దిగవు. అతని గుణములలో ఏవి, **ఫలితములో** కనబడుతున్నాయో , అవి అతనిలో **కారణమై** ఉన్నాయి. అతని మిగిలిన గుణముల ద్వారా అతను కారణము కాడు. తోసే వస్తువు రాయైనా , చెక్కయినా , ఆకుపచ్చైనా, పసుపైనా అవేవీ దాని తోయడములో లేవు. ఆ పర్యంతం అవి కారణము కాదు.

6.

కార్య-కారణ సంబంధానికి చెందిన **ఈ పునరుక్తి (టౌటాలజీ**- ఒకే విషయాన్ని మళ్ళీ వేరన్నట్లు పునరావృత్తం చేయడం) ని దృష్టిలో పెట్టుకుని చెప్పవలసినది కొంత ఉన్నది., పక్కనే ఉన్న కారణం గాక **దూరకారణం** వలన ఏదైనా సంభవిస్తే , కారణాల గొలుసుకట్టుగా ఎన్నో అంశముల గుండా ప్రయాణించవలసి వస్తుంది . వీటన్నిటికీ మూలభూతమైన "సంగతి" నమూనా-మార్పుకి లోనవుతుంది, దీనంతటి వెనకాల ఏకత్వం దాగి ఉన్నది, (కారణాలు పలు అయినా) ఏకత్వం నిలనిలిచి ఉంటున్నది. ఏకత్వం ఈ బహుళీకృతం చెందిన కారణంతో ముడివడి ఉంది. ఆ కారణ-బహుళీకృతం కారణానికీ , ఆఖరి ఫలితానికీ మధ్య ప్రవేశించింది . అన్య వస్తువులూ, పరిస్థితులతో పాటు కారణానికీ, ఫలితానికీ మధ్య ప్రవేశించింది కారణ-బహుళీకృతం . కావున మొదటిది ఏదైతే కారణం అని చెప్పబడుతుందో అది కారణం కాదు . మొత్తం పలు కారణాలు **కలిసి** పూర్తి ఫలితాన్ని కలుగ జేస్తాయి. ఉదా: ఒకని ప్రతిభ వికసించడానికి కారణం చిన్నతనంలో అతను తండ్రిని కోల్పోవడం, అతని తండ్రి అకాలంగా మరణించడం, ఆ తండ్రి యుద్ధానికి వెళ్ళడం, యుద్ధంలో తుపాకి గుండు తగలడం అయితే, ఆతని ప్రతిభకి తుపాకీ గుండు కారణం కాదు (అదే లెక్కన ఇంకా వెనుకకు వెళితే , యుద్ధానికి కారణాలు, ఆ కారణాలకి కారణాలు వగైరా. అనంతముగా) స్పష్టమయేది ఏమిటంటే , ఆ తుపాకి గుండు దానంతట అదిగా కారణం కాదు, అది

ఇతర ప్రభావ కారకములైన నిర్ధారములన్నిటితో ముడివడి కారణం.
నిజానికి అది కారణం కాదు, అది **ఒంటరి తృటి**. అది **పరిస్థితుల సంభావ్యత్వము**నకు సంబంధించిన ఒక ఒంటరి తృటి.

7

ముఖ్యంగా చెప్పవలసినది , జీవ-జాలము నందలి సంబంధములూ, మేధో-జీవిత-సంబంధమునకు కార్యకారణ సంబంధము **అన్వయయోగ్యము** కాదు అన్న విషయం. ఇక్కడ కారణం , కార్యము అన్న వాటి విషయసంచయములు వేరు వేరు. జీవిపై ఫలితము కలుగజేసే కారణం ఈ స్వతంత్ర - జీవి ద్వారా నిర్ధారించబడి , మార్చబడి , పరివర్తనమునకు గురిచేయబడుతుంది. **జీవి కారణాన్ని , ఫలితం దాకా వెళ్ళనివ్వదు**. అనగా దానిని కారణముగా లుప్తము చేస్తుంది. కాబట్టి తిండి రక్తానికి కారణం, తేమ జ్వరానికి కారణం అనడం అసంబద్ధం. అదే విధముగా అయొనియా వాతావరణం హోమర్ ప్రజ్ఞకి కారణం, సీజర్ మహత్త్వకాంక్ష రోమన్ రిపబ్లికన్ రాజ్యాంగ పతనానికి కారణం అనడం కూడా అలాగే అసంబద్ధం. చరిత్రలో మేధోచలిత సమూహములూ , వ్యక్తులూ పరస్పర క్రీడలో , పరస్పర ప్రభావితముగా ఉండడం సహజం.మేధస్సు నైజం, జీవము యొక్క నైజము వలెనే, కానీ ఇంకా ఉన్నత స్థాయిలో ఒక అన్యమును ప్రాథమికముగా తనలోకి స్వీకరించదు, ఒక్క కారణాన్ని తనలో కొనసాగనివ్వదు, అట్టి కారణాన్ని తుంచి , మార్చి వేస్తుంది.
ఈ సంబంధము "ఐడియా" కి సంబంధించినది . అక్కడ చర్చించబడుతుంది.

ఇక్కడ కార్యకారణాల నిష్పత్తి గురించి చెప్పాలి. సామ్యం వంటి అర్ధంలో కాకున్నా, కార్యము (ఫలితము) కారణం కంటే పెద్దది కావడానికి వీలులేదు. ఎందుకంటే కార్యమన్నది (ఫలితము), కారణము యొక్క ప్రకటనము తప్ప వేరు కాదు. చరిత్రకు సంబంధించి సుపరిచితమైన చమత్కారము ఏమిటంటే **చిన్న కారణాల వలన గొప్ప కార్యములు** ఘటించినట్లు చెప్పడం. ఒక గొప్ప చారిత్రిక సంభవానికి, చిన్న **కాకతాళీయమైన** ఘటన కారణమన్నట్లు చెప్పడం. ఆ కారణం ఏకకాలిక సంభవము తప్ప వేరు కాదు. దానిని **బాహ్యప్రేరణగా** పరిగణించవచ్చు . కాని ఆ ప్రేరణ, సంఘటన యొక్క **మూల స్ఫూర్తికి** అవసరం లేదు. అలాటివి ఎన్నిటినో

ప్రేరణలుగా ఉటంకించవచ్చు. ఆ బాహ్య ప్రేరణ పలు అన్యములకు ఉపయోగపడి ఉండవచ్చు, అన్యములకు దారితీసి ఉండవచ్చు, అట్లు అన్యముల దర్శనము నుండి ప్రారంభించడం, ప్రయత్నాన్ని వెచ్చించి , బాహ్యప్రేరణ యొక్క ప్రకటనముగా కనుగొనడం జరుగుతుంది. విపర్యయంగా ,దాని నుండే ప్రారంభమని నిర్ధారించడానికి, ఒకానొకటి దాని-వలన-అది చాలా చిన్నదీ మరియు యాదృచ్ఛికమైనదీ అయి ఉండవచ్చు. . చరిత్రని చిత్రచిత్రములుగా రాయడం, వినడానికి చమత్కారమే గానీ, మిడిమిడి వ్యవహారము. చిన్నదానిలోనుండి పెద్దది జనించడంలో స్థూలంగా తలక్రిందులు కావడం ఇమిడి ఉన్నది. మేధస్సు బాహ్యమైనదానిని తలకిందులుగా తీసుకుంటుంది. అందుచేత ఇది **మేధస్సు నందు కారణము** కానేరదు. అర్థాత్ ఈ తలకిందులు కావడమే కార్య-కారణ సంబంధాన్ని లుప్తం చేస్తుంది.

2

1. విషయసంచయము , నమూనా వేరు వేరై పరస్పర నిర్నిమిత్తములైన -ఇట్టి కార్యకారణ సంబంధ నిర్ధారణ ఇంకా దూరం పోతుంది . **నమూనా నిర్ధారము**, **విషయసంచయ** నిర్ధారము కూడా (అంటే నమూనా ప్రకారం విషయసంచయం నిర్ధారింపబడుతుంది). సంబంధము యొక్క రెండు పార్శ్వాలూ , కారణమూ- ఫలితమూ , అవి **అన్యమైన** విషయసంచయాన్ని కలిగి యుంటాయి. ఎందుకంటే విషయసంచయం కేవలము నమూనాకే చెందిన విషయసంచయము కాబట్టి, భేదము అదే విషయసంచయము నందు ఉంటుంది. విషయసంచయము వెసనీయముగా భిన్నమైనదై ఉన్నది . కానీ దీని నమూనా కార్యకారణసంబంధము కావున , కార్యకారణములకు విషయసంచయము ఒకటై ఉన్నది , కాబట్టి వేరు-వేరై-ఉన్న విషయసంచయము బాహ్యముగా ఒక వైపు కారణము తోటీ , ఒక వైపు కార్యము తోటీ లంకె వేయబడి ఉంది. తనంతటతానై, తానుగా విషయసంచయము **ప్రభావము**లోకీ, **సంబంధములోకీ** ప్రవేశించదు.

2. కావున ఈ బాహ్య - విషయ సంచయము సంబంధ-రహితము. అదొక **అవ్యవహిత అస్తిత్వము**. లేక విషయసంచయముగా అది అంతర్వర్తితముగా-జైన్-అయే కార్య-కారణ ఏకత్వము , అది **అవ్యవహితము, జైన్-అయే** ఏకత్వము . కావున అది **ఏదో వస్తువు** (ఉదా: ఒక యుద్ధము- ఒక యుద్ధము కారణముగా క్షామము) . దాని డాజైన్ యొక్క బహుళమైన నిర్ధారములలో, రెండు నిర్ధారములు ఏమిటంటే, అది **ఏదో ఒక**

దృష్టిలో కారణము, ఫలితము కూడా అన్నట్టిది.

నమూనా నిర్ధారములైన కారణము , ఫలితము ఆ వస్తువు నందు **ఆధారద్రవ్యమును** Substrate. కలిగి యున్నాయి. అనగా వాటి వెసనీయమైన ఉనికిని కలిగియున్నాయి. ఒక్కొక్కటి ప్రత్యేకము. (ప్రత్యేకము ఎందుకంటే) వాటి ఏకత్వము వాటి ఉనికి. అదియునుగాక , అది వాటి వాటి అవ్యవహితమైన ఉనికి. అది ఒక్క కార్యకారణ- నమూనా- ఏకత్వము గానో , కార్యకారణ సంబంధముగానో వాటి ఉనికి కాదు.

3. <u>ఈ వస్తువు ఆధారద్రవ్యము Substrate మాత్రమే కాదు. అది మహాసత్త్వము కూడా. ఎందుకంటే అది ఒక్క ఉనికిగా ఉండడమన్నది సంబంధములుగా మాత్రమే</u>. ఆపై అది **పరిమితమైన** మహాసత్త్వము. ఎందుకంటే దాని కారణత్వానికి **ప్రతిగా** దానిని అవ్యవహితమని నిర్ధారించడం జరిగింది. దానితో పాటు అది కారణత్వము కలట్టిది. ఎందుకంటే అది ఏకత్వముగా ఉన్నది ఈ సంబంధములుగా మాత్రమే.

కారణముగా ఈ ఆధారద్రవ్యము , **దాని-తో- దాని** నెగెటివ్ సంబంధము . కానీ అలాగ సంబంధపడే ఆధారద్రవ్యము స్వయంగా, దేనితో అది సంబంధపడాలో అట్టి తానే , మొదలు ఒక తిష్ఠిత-జైన్ , ఎందుకంటే ఆధారద్రవ్యము **అవ్యవహిత** వాస్తవము అని నిర్ధారింపబడినట్టిది కాబట్టి . ఈ తిష్ఠిత-జైన్ విషయసంచయముగా ఏదో "నిర్ధారము" అయి ఉంటుంది .

రెండవది కారణత్వము , ఆధారద్రవ్యమునకు **బాహ్యము. కారణత్వము గా దాని తిష్ఠిత-జైన్** మూలకారణమైన మహాసత్వము కాబట్టి , దాని కారణత్వం (ఇక్కడ) ఏమిటంటే, తనతోతాను నెగెటివ్ గా సంబంధపడడం , అనగా తన తిష్ఠిత-జైన్ తో సంబంధపడడం. మరియు బాహ్య-కారణత్వముతో సంబంధపడడం.
ఇక మహాసత్వము క్రియ (పై) బాహ్యమైన దాని నుండి ప్రారంభమవుతుంది, అది పై బాహ్య నిర్ధారమునుండి తనను వదిలించుకుంటుంది, మరియు తన-లోకి-తాను మరలి తన అవ్యవహిత అస్తిత్వాన్ని నిలబెట్టుకుంటుంది మరియు తన తిష్ఠిత్వాన్ని లుప్తం చేస్తుంది మరియు అంతటితో కారణత్వాన్ని లుప్తం చేస్తుంది.
4. కదిలే రాయి కారణము. దానికి గల దాని కదలిక ఒక నిర్ధారము. ఆ నిర్ధారము గాక దానికి రంగు, రూపము మొదలైన పలు నిర్ధారములు గలవు. అవి దాని ప్రథమ-

కారణత్వములోకి ప్రవేశించలేదు. రాయి యొక్క నమూనా-సంబంధము
లేక కారణత్వము, దాని అవ్యవహిత అస్తిత్వము నుండి వేరయి ఉన్నది గావున, ఆ కారణత్వము ఒక **బాహ్యము**. రాయి యొక్క కదలిక, కారణత్వమూ, దాని యందు దానికి చెందినవి, అవి దానికి తిష్ఠిత-జైన్ మాత్రమే. కానీ కారణత్వం రాయికి **స్వంతం కూడా**. అది ఈ విధముగా : రాయి యొక్క మహాసత్త్వితమైన ఉనికి దానితో దానికి గల ఏకత్వ సంబంధము. కాని అది ఇప్పుడు తిష్ఠిత-జైన్ గా (కదలిక) నిర్ధారితమైనది. రాయి తన తో గల నెగెటివ్ సంబంధము కూడా అయి ఉన్నది (రాయి>రాయి). దాని కారణత్వము , అది తనవైపు గురిపెట్టబడ్డది , అలాగే తిష్ఠిత-జైన్ వైపు గురిపెట్టబడ్డది లేక బాహ్యము వైపు గురిపెట్టబడ్డది. కారణత్వం బాహ్యమును లుప్తము చేసి, దానిని **దూరము చేయుటలో** తన-లోకి మరలుతున్నది. తద్వారా (కారణత్వములో) తన తిష్ఠిత-జైన్ లో తన-తో-తన ఏకత్వము కాకుండా , తన కాచిత్-గ్రహీత ప్రథమత్వాన్ని పునస్థాపిస్తున్నది. ఉదా: వాన తేమకు కారణము. వాన , తేమ అదే నీరు. ఈ నీరు వాన అన్న నిర్ధారమైంది, కారణము అయింది. దేనిద్వారా అంటే, అన్య శక్తి ద్వారా. గాలి నీటిని పైకి లేపి, ఒక చోట చేర్చితే, దాని భారము దానిని పడేటట్లు చేస్తోంది. భూమి నుండి దూరం కావడం , దాని ప్రాథమిక స్వీయ- ఏకత్వము . ఇక్కడ భారము , బాహ్య నిర్ధారం . నీటి మూలకారణత్వములో , ఈ బాహ్యనిర్ధారమును దూరం చేయడము, పదార్థము యొక్క స్వీయ ఏకత్వాన్ని పునరుద్ధరించడమూ ఇమిడి యున్నది. అంతటితో కారణత్వము కూడా లుప్తము కావించబడుతున్నది.

5. ఇందాక పరిశీలించిన కారణత్వము యొక్క **రెండవ నిర్ధారణ**, నమూనాకి సంబంధించినది. అసలు ఈ సంబంధము కారణత్వము తనకు బాహ్యముగా, ప్రథమత్వముగా, ఆ ప్రథమత్వము తన యందే అంతగానూ తిష్ఠిత-జైన్ లేక ఫలితమై ఉన్నది . ఇవి రెండు వ్యతిరేక నిర్ధారణలు. ఒక జైన్-అయే ఆధారద్రవ్యము(Substrate) యందు ఈ వ్యతిరేక నిర్ధారణలను ఏకం చేయడం వలన , కారణము నుండి కారణము నకు **అనంతమైన తిరోగమన శ్రేణి** ఏర్పడుతున్నది. ఒక ఫలితము తో మొదలు పెడితే దానికొక కారణము. దానికి మళ్ళీ ఇంకొక కారణము, ఇలాగ కొనసాగుతుంది. కారణానికి ఎందుకు ఇంకొక కారణం? **ఇంతకు ముందే** కారణము అన్నది **ఫలితము** అని నిర్ధారింప బడుతున్నది ? ఎందుకు దానికి మళ్ళీ ఒక కారణము వెతక

బడుతున్నది ? ఎందుకంటే కారణము - **పరిమితమూ**, **నిర్ధారితమైన** 493
పరిమితమూ కాబట్టి. కారణము ఒక నమూనాగా. ఫలితమునకు ప్రతిగా కారణము **ఒక** నమూనా తృటిగా నిర్ధారితము.

కారణము యొక్క నిర్ధారణ లేక దాని నెగేషన్ , తనకు బాహ్యము. అయితే అది తానే

పరిమితము. దాని **నిర్ధారణ** దాని యందే, దానితో అది **తిష్ఠిత-జైన్** లేక **ఫలితము**.

వీటి ఏకత్వము కూడా తిష్ఠితము. అది మూడవది, అవ్యవహిత ఆధారద్రవ్యము. కారణత్వమే అందువలన బాహ్యము. ఎందుకంటే దాని **ప్రాథమికత్వము** అన్నది ఒక **అవ్యవహితత్వము**. నమూనా బేధము అన్నది , నిర్ధారణ. ఇంకనూ నిర్ధారణ , నిర్ధారణగా **తిష్ఠితము** కాలేదు. నిర్ధారణ **ఒక జైన్-అయే అన్య-జైన్** మాత్రమే. <u>పరిమితమైన ప్రతిఫలనము ఈ అవ్యవహితములకు కట్టుబడి</u> ఉంటుంది. నమూనా యొక్క ఐక్యత అన్నది దానికి దూరం. కావున ఒక దృష్టిలో కారణము, **ఇంకొక దృష్టిలో** ఫలితము కావడానికి వీలుకల్పిస్తుంది. ఇంకొక వైపు అది నమూనా ఐక్యతని **అనంత శ్రేణికి** బదలాయిస్తోంది. శ్రేణి అనంతముగా కొనసాగడం, నమూనా ఐక్యతను చేరడంలో, నిలుపుకోవడములో , ఈ పరిమిత ప్రతిఫలనము యొక్క
అసహాయతను సూచిస్తుంది.

6

ఫలితముతో అవ్యవహితముగా అదే జరుగుతుంది. **కారణమునుండి కారణమునకు తిరోగమనశ్రేణి** ఎలాగ ఉంటుందో, ఫలితమునుండి ఫలితమునకు అనంతశ్రేణి **పురోగమనం** మొత్తంగా అదేగా ఉంటుంది. ఇందులో కారణం ఫలితము అవుతుంది, ఆ కారణం **అన్య** కారణమును కలిగి ఉంటుంది. దీనికి మారుగా ఫలితము కారణము అవుతుంది. ఆ కారణము ఇంకొక ఫలితమును కలిగి యుంటుంది.పరిగణించిన నిర్ధారిత కారణము,ఒకదాని బాహ్యత్వము నుండి ప్రారంభమై దాని ఫలితములో ,
కారణములోకి వెనుకకు మరలదు. అక్కడ కారణత్వాన్ని పోగొట్టుకుంటుంది.

ఇందుకు మారుగా , ఒక ఆధారద్రవ్యము , ఏదైతే మహాసత్త్వమో , ప్రాథమికముగా

తన-తో-తను సంబంధపడే ఉనికి గలది . దాని యందు ఈ తిష్ఠిత-జైన్ , తిష్ఠిత-జైన్ అవుతుంది. అనగా, ఈ మహాసత్త్వము , ఒక ఫలితము దాని యందు తిష్ఠితమగుట చేత , తను కారణముగా ప్రవర్తిస్తుంది .

కానీ ఆ మొదటి ఫలితము, తిష్ఠిత-జైన్, ద్రవ్యముపై **బయటినుండి** కలిగినది, రెండవది కాక అన్యము. మొదటిదాని వలన ఉద్భవించినది రెండవది (ఫలితము). ఈ రెండవది నిర్ధారించబడినది తన-లో-తన ప్రతిఫలితముగా . కానీ కారణము రెండవదానిపై బాహ్యముగానే పనిచేస్తుంది.ఇక్కడ కారణత్వము బాహ్య మూలకారణత్వము కాబట్టి అది తన ఫలితములో **తనలోకి మరలదు** , ఫలితములో(కలిగించుటలో) అది **బాహ్యము** . దాని ఫలితము మళ్ళీ, ఒక ఆధారద్రవ్యము పై తిష్ఠిత-జైన్. ఆ ఆధారద్రవ్యము **అన్య మహాసత్త్వము** వలె. దాని యందు తిష్ఠిత-జైన్ ఫలితము . (ఫలితమన్న తిష్ఠిత-జైన్ తనలోతన ప్రతిఫలితముగా కారణము) (రెండవ) ఆధారద్రవ్యము తాను కారణముగా ప్రకటమవుతుంది. ఫలితాన్ని మళ్ళీ తననుండి బయటకు వెలువరుస్తుంది (మూడవ అన్య ఆధారద్రవ్యముపై బాహ్యముగా పనిచేస్తుంది) . ఇలాగ ఇది హీన అనంతత్వములోకి కొనసాగుతుంది.

3

1

నిర్ధారిత కార్యకారణసంబంధము యొక్క చలనము ద్వారా ఏమయిందో ఇప్పుడు చూడవలసింది.ప్రాకారక కారణత్వం , ఫలితములో అంతమైతున్నది. తద్వారా ఈ రెండు తృటుల **ఏకత్వము అగుచున్నది** . కారణము-ఫలితముల తృటుల ఐక్యత కేవల **అంతర్వర్తితమై** యున్నది- కార్యకారణసంబంధము నమూనాగా బయటినుండి ఉన్నది.

ఏకత్వము , అవ్యవహితత్వం యొక్క రెండు నిర్ధారముల ప్రకారమూ , **అవ్యవహితము**. మొదలు **అంతర్వర్తిత-జైన్** గా ఒక **విషయసంచయము** , దాని పై కారణత్వము బాహ్యముగా వర్తించుట, రెండు అస్తిత్వమయ్యే ఆధారద్రవ్యము , **దానికి లోబడి** కారణము మరియు ఫలితమూ ఉంటాయి , భేదిత నమూనా-నిర్ధారములుగా.

అవి అందులో **అంతర్వర్తితముగా** ఒకటై ఉన్నాయి. కానీ వాటిలో ఒక్కొక్కటి ఈ **అంతర్వర్తిత-జైన్** లేక నమూనా బాహ్యత్వము వలన బాహ్యముగా ఉన్నది . అందుచేత అన్యముతో **ఐక్యత**లో కూడా, తను దానికి అన్యముగా

నిర్ధారింపబడుతున్నది. కావున కారణము ఒక ఫలితమును కలిగి యున్నది, మరియు **దానితో పాటు తానూ ఒక ఫలితమై** యున్నది. ఫలితము కారణమును కలిగి యున్నది, **తానూ కారణమై** యున్నది. కానీ ఏదైతే ఫలితము కారణమును కలిగి యున్నదో , అదే కారణము తానే ఫలితమై ఉన్నదో . రెండు ఫలితములూ వేరు. అలాగే కారణము ఏదైతే ఫలితము **కలిగి యున్నదో**, ఆ ఫలితము కారణమై **ఉన్నదో** రెండు కారణములు వేరు.

U9 > W9

U10 > W 10

U11 > W 11

నిర్ధారిత కార్యకారణ సంబంధము యొక్క చలనము ద్వారా జరిగిందేమంటే, ప్రాకారక కారణత్వములో వలె, కారణము ఫలితములో **ముగిసిపోవుటయేకాదు**, అదేవిధంగా ఫలితము కూడా ముగిసిపోవుటయే కాదు-కారణము తాను అంతమగుటలో , ఫలితములో తిరిగి "**అగుచున్నది**"(కారణము అగుచున్నది).

ఫలితము , కారణమగుటలో **అంతమగుచున్నది** , కాని కారణములో తిరిగి "**అగుచున్నది**"(ఫలితము అగుచున్నది) .ఈ రెండు నిర్ధారములలో ఒక్కొక్కటి **తన తిష్ఠనములో** , తనను **లుప్తము** చేసుకుంటున్నది. తన లుప్తములో తనను తిష్ఠనము చేసుకుంటున్నది.

W ⟵ U

⟶

<u>ఇది ఒక ఆధారద్రవ్యము నుండి ఆధారద్రవ్యమునకు, కారణత్వము యొక్క బాహ్య పరివర్తనము కాదు.</u>

దానికి బదులు **అన్యము అగుట** అన్నదే, **తననే తిష్ఠనము** చేసుకొనుట, స్వీయ తిష్ఠనము. కారణత్వము తనను పూర్వ తిష్ఠితము చేసుకుంటుంది లేక తన పై తాను **నిబంధన విధించుకుంటుంది**.

ఇంతకు ముందు కేవలము అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే ఏకత్వమైన ఆధారద్రవ్యము, ఇకనుండీ పూర్వతిష్ఠనము అని నిర్ధారితము లేక ఆధారద్రవ్యము క్రియాత్మక కారణత్వమునకు ప్రతిగా తిష్ఠితము . ఇంతకు మునుపు ఏకత్వమునకు **బాహ్యమైన ప్రతిఫలనము** ఇప్పుడు దానితో (ఏకత్వముతో - ఆధారద్రవ్యముతో) **సంబంధములో** ఉంటుంది.

c. Wirkung und Gegenwirkung

కార్యము మరియు ప్రతికార్యము

1.కారణత్వము , పూర్వతిష్ఠనం చేసే క్రియ. కారణము **నిబంధితము**. కారణము పూర్వతిష్ఠితముగా తనతోతన నెగెటివ్ సంబంధము. కారణము బాహ్యామైన అన్యము వలె. కానీ కారణము అంతర్వర్తితము. అసలు కారణత్వమే అంతర్వర్తితము.

ఇంతకుపూర్వం వివరించినట్లు, ప్రాకారక కారణత్వము **మహాసత్వ-ఏకత్వముగా** పరివర్తనము చెందుతుంది. ఇప్పుడు మళ్ళీ అ మహాసత్వ ఏకత్వము తనకే వ్యతిరేకముగా తాను నెగెటివ్ గా నిర్ధారమవుతున్నది. కార్య-కారణ సంబంధము యొక్క మహాసత్వమే అది . కానీ దానికి ప్రతిగా ఆకస్మికత యొక్క శక్తి తానే మహాసత్వ-క్రియగా నిలిచింది.

(ముందు) అది **జడ** పదార్థము. జడమన్నది అవ్యవహితము లేక అంతర్వర్తితంగా-జైన్-అయేది. అది తన-వలన-తాను కాదు. వట్టి జైన్ లేక వెసన్. కేవలం **ఈ నిర్ధారణలో కాచిత్-గ్రహీతంగా తనకుతాను ఏకత్వము**. ఇది జడ పదార్థము - తనకుతాను నెగెటివ్ సంబంధము కలిగి క్రియాసమర్థమైన మహాసత్త్వమునకు ప్రతిగా ఇది జడ పదార్థము. నిర్ధారిత కారణత్వము ప్రకారము తన నెగేషన్ ద్వారా ఫలితము నుండి తనను పునరుద్ధరించుకున్న పర్యంతము అది కారణము. ఆ కారణము (ఇది ఒక అన్యము) తన అన్య-జైన్ యందు లేక అవ్యవహితముగా తనను వెసనీయముగా తిష్ఠించుకొనునట్లు వ్యవహరించునది . తనదే నెగేషన్ ద్వారా తనతోతాను మధ్యవర్తితము అగుచున్నది.

కారణత్వము కలిగియున్నది ఇక ఏమాత్రమూ ఆధారద్రవ్యము కాదు. కారణత్వము **లోబడిన** ఆధారద్రవ్యము కాదు. కారణత్వము , ఆధారద్రవ్య ఏకత్వమునకు ప్రతిగా నమూనా కాదు. అది తానే స్వయముగా మహాసత్త్వము. ప్రాథమికము కారణత్వం మాత్రమే . **ఆధారద్రవ్యము** జడత్వతతో మహాసత్త్వము. అది మహాసత్వమునదే అయిన పూర్వతిష్ఠనము.

2. స్వీయనెగెటివ్ సంబంధముతో, కార్యకారి అయిన మహాసత్త్వముగా . ఇది పూర్వతిష్ఠితము కారణము

ఒకే మహాసత్త్వములో జడమైన మహాసత్త్వము అనునది ఒకటి ముందే అన్యముగా . 498
కారణము జడమహాసత్వమును ముందు లుప్తము చేస్తుంది. దానిపై తిష్ఠనము కలుగజేస్తుంది. జడ మహాసత్త్వము స్థానములో తిష్ఠితభవము. అదేసమయములో మహాసత్త్వము అన్యముగా పూర్వతిష్ఠితముగా .

ఈ కారణము కార్యకృతము అవుతుంది. అది తనయందే నెగెటివ్ శక్తి. ఇది (కారణము గా) పూర్వతిష్ఠితము కూడా. కావున అది తనపై తాను, అన్యముపై పనిచేస్తున్నట్లు, జడమైన ఆధార-ద్రవ్యము పై పనిచేస్తున్నట్లు. అటువంటి అన్య-జైన్ ను ,కారణము - ముందది లుప్తము చేయుచున్నది. లుప్తము చేయుటలో తనలోకి మరలుతున్నది. మరలుటలో జడ-ఆధారద్రవ్యమును నిర్ధారిస్తున్నది. కారణము తన అన్య-జైన్ ను లుప్తము చేయుట, తనలోకిమరలుటను ఒక "**నిర్ధారణ**"గా చేయుచున్నది. ఈ తిష్ఠిత-జైన్ , తన-లోకి-మరలుట తో కూడుకున్నది గావున , మొదలు దాని "కార్యము/ ఫలితము " అయితున్నది. దీనికి తారుమారుగా , తనను దాని అన్యముగా పూర్వతిష్ఠితమై నిర్ధారించినది కాబట్టి, అది అన్యములో కార్యమును తిష్ఠించును, అనగా ఇప్పుడు జడపదార్థము అయిన తనపై.

జడత్వము గల మహాసత్త్వమే రెండుగా ఉన్నది. ఒకటి స్వతంత్రమైన అన్యము(Anderes) , దానితో పాటు పూర్వతిష్ఠితము మరియు రెండు అప్పటికే అంతర్వర్తితముగా కార్యకర కారణముతో ఏకత్వము గలది (An sich Identische mit Ursache).

దీని కార్యమే ద్విగుణీకృతము. రెండు పనులు ఒకేసారి . జడ-మహాసత్త్వము యొక్క (రెండుగా ఉండుట అన్న) నిబంధన అనగా దాని నిర్ధారిత-జైన్ లుప్తమైతున్నది , జడ-మహాసత్వము యొక్క స్వతంత్రత లుప్తమైతున్నది .

కార్యకారి అయిన మహాసత్త్వము , తనకూ దానికీ (జడమునకూ) గల ఐక్యత లుప్తము చేస్తున్నది. తనను పూర్వతిష్ఠితముగా , అన్యముగా నిలుపుకుంటున్నది. ఈ రెండవ తృటి ద్వారా జడ మహా సత్త్వము నిలబెట్టబడినది. మొదలు జడము యొక్క మొదటి లుప్తీకరణము తత్సంబంధమై ఎలాగ కనపడుతుంటే , దాని యందలి కొన్ని నిర్ధారములు మాత్రమే లుప్తం అయినట్లు .

ఫలితములో కారణము తో దాని ఏకత్వము బాహ్యముగా సంభవించినట్లు కనబడుతుంది .

3. అది **బలవంతానికి** గురౌతున్నది. బలవంతం అంటే శక్తి యొక్క **దర్శనము**. శక్తి **బాహ్యముగా** తెలియుట . శక్తి బాహ్యమయేది ఎంతవరకు అంటే , కారణమైన మహాసత్త్వము దాని క్రియలో, అనగా తన తిష్ఠనములో పూర్వతిష్ఠన-కారి కూడా అయిన పర్యంతము. అనగా తనను లుప్తము చేసి లుప్తతిష్ఠితముగా తనను తిరిగి తిష్ఠనము చేసికొనుట .

తలకిందులైనది కావున అంతటిది బలవంతపు క్రియ , శక్తి యొక్క పనే.

అది తన వలననే పూర్వతిష్ఠితమైన అన్యము . దాని మీద బలవంతమైన కారణం పనిచేస్తుంది. కారణము ఆ అన్యముపై పనిచేసిన ఫలితము , తనతోతన నెగెటివ్ సంబంధము. కారణము **తానే** ప్రకటమగుట.
.జడము స్వతంత్రము , కేవలము **తిష్ఠితముగా** . తనలోనే **విరిగిపోయి ఉన్నది**. ఒక వాస్తవత్వము , ఏదైతే నిబంధనో . నిబంధన , నిజానికి ఉన్నది . అదేమనగా ఒక వాస్తవత్వము, ఏదైతే కేవలము సంభావ్యత్వమో, లేక ఒక అంతర్వర్తిత-జైన్ మాత్రమేనో, తలకిందులు చేస్తే కేవలము అంతర్వర్తిత-జైన్ గా నిర్ధారణో , (అట్లు ఇంకనూ) కేవలము జడమో.

దేనిపై బలప్రయోగం జరుగుతుందో అది బలప్రయోగం జరుపుతుంది. అలా జరుపుట సంభావ్యం మాత్రమే కాదు. అలాగ జరగ **వలసినదే**. అన్యము పై బలము కలిగినది, ఎందుకు అలాగ కలిగియున్నదంటే, శక్తి లోనే తాను మరియు అన్యము **ప్రకటమవుతున్నాయి** జడ మహాసత్వము బలము ద్వారా, అది నిజానికి ఏమై యున్నదో అట్లే తిష్ఠితమగుచున్నది. అనగా అది సాదా పాజిటివ్ గా లేక అవ్యవహిత మహాసత్వముగా. అదియునూ కేవలము తిష్ఠితముగానే.
జడ-మహాసత్వము ఏదైతే పూర్వమే ఉన్నదో , ఏదైతే నిబంధనగా పూర్వమే ఉన్నదో, అది అవ్యవహిత్వ-భ్రాంతి. ఆ భ్రాంతిని కార్య-కర కారణత్వము తొలగిస్తుంది.

4. జడమైన మహాసత్త్వము అన్యమైన బలప్రయోగము వలన , తన కు కావలసినది , తాను న్యాయముగా పొందవలసినదీ పొందుతోంది. **అది కోల్పోతున్నది దాని అవ్యవహితత్వాన్ని**, దానికి **పరాయిగా** ఉన్న (బహుళములతో కూడిన)

ద్రవ్యనైజమును die *ihr fremde* Substantialität. ఇదిలా ఉండగా అది బయటి నుండి 500 పొందినది అనుకున్న తిష్ఠిత-జైన్ లేక తిష్ఠిత-జైన్ గా నిర్ధారింపబడుట , అన్నది **దాని స్వంత నిర్ధారము** . ఇప్పుడది దాని తిష్ఠిత-జైన్ గా లేక దాని స్వీయనిర్ధారములో తిష్ఠితము అంటే జడ మహాసత్త్వమన్నది తద్వారా లుప్తీకరణ చెందదు. తద్వారా **తిరిగి తనతో కలుస్తుంది**. దాని **ఈ నిర్ధారమగుటలో** , **అది తిరిగి ప్రాథమికత్వమునకు** చేరుట.

జడ మహాసత్వము ఒకవైపు సక్రియము ద్వారా **భద్రపరచ**బడుతుంది లేక **తిష్ఠితం** చేయబడుతుంది. అనగా తిష్ఠితమైనది తనను లుప్తం చేసుకున్నంత పర్యంతం (సక్రియం ద్వారా ఇది జరుగుతుంది). ఇంకొకవైపు జడము **తన పనిగానే** తన-తో-కలుస్తుంది. అలాగ తనను (తిరిగి) ప్రాథమికం చేసుకుంటుంది. తనను **కారణం** చేసుకుంటుంది. అన్యము ద్వారా **తిష్ఠితము-అగుటయూ** మరియు తాను స్వంతగా అగుటయూ రెండూ ఒకటే.

5.

దీని ద్వారా, జడ మహాసత్త్వమే తలకిందులై కారణమైతున్నది కాబట్టి, ముందు దానిలో " **ఫలితము** " లుప్తము చేయబడుతున్నది. ఇందులో దాని **ప్రతికార్యము** ఇమిడియున్నది. అది జడమహాసత్త్వముగా , **అంతర్వర్తితముగా** తిష్ఠితభవము . అన్యము దాని యందు ఫలితమును పొందినంత మేరకు అన్య-మహాసత్త్వము ద్వారా జడమైన తన యందు తిష్ఠితభవము తిష్ఠితమైనది. జడ-మహాసత్త్వము తన యందు దాని ఫలితమును పొందుతుంది. దాని ప్రతి-కార్యము కూడా ద్విగుణత్వం కలిగియుంటుంది . ఏది దాని యందు అంతర్వర్తితముగా ఉన్నదో అది తిష్ఠితమవుతుంది. రెండు, దేనిగా అది తిష్ఠితమైనదో , అది దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ గా ప్రస్తుతమవుతుంది. అది అంతర్వర్తితముగా తిష్ఠిత-జైన్ .కావున అది అన్యము ద్వారా తన-యందు ఒక ఫలితమును ఇముడ్చుకుంటుంది. కానీ ఈ తిష్ఠిత-జైన్ విపర్యయముగా దాని స్వంత అంతర్వర్తిత-జైన్. కావున దాని ఈ ఫలితమును , తానే కారణముగా ప్రస్తుతి చేస్తుంది.

6.

రెండు ప్రతి-క్రియ మొదటి కార్య-కారి కారణము నకు వ్యతిరేకముగా జరుగుతుంది. ఫలితము ఏదైతే ఫలితము-ను ఇంతకుముందు జడ-మహాసత్వము తనలో లుప్తము

చేసుకున్నదో , అదే ఆ మొదటి దాని ఫలితము. కానీ కారణము దాని ద్రవ్యాత్మక – 501
వాస్తవత్వమును దాని ఫలితములోనే కలిగి యుంటుంది. ఫలితము లుప్తమగుటతో , (ఆ పర్యంతం) దాని కారణ-భూత ద్రవ్యాత్మకత కూడా లుప్తం అవుతుంది.

ఇది ముందు అంతర్వర్తితముగా తన ద్వారానే జరుగుతుంది, అది తనని ఫలితాన్ని/కార్యాన్ని చేసుకోగా కారణ-భూత ద్రవ్యాత్మకత లుప్తం అవుతుంది. జడము తిరిగి తనను ఫలితమును చేసుకుంటున్నప్పుడు మొదటి కారణ ద్రవ్యత్వము అంతర్వర్తితముగా లుప్తం అవుతుంది . ఈ ఏకత్వంలో దాని నెగెటివ్ నిర్ధారం లుప్తం అయితుంది. మరియు అది జడం అవుతుంది.

రెండు ఇది ఇంతకు ముందు జడము గా ఉండి ఇప్పుడు ప్రతిక్రియా-కారక మహాసత్వం అయి ఫలితాన్ని లుప్తం చేసేది నిర్ధారిత కారణత్వము లో మహాసత్వము, దేనిపై అయితే కార్యము జరుగుతుందో, అది మళ్ళీ కారణమవుతుంది. అది , తన యందు ఫలితాన్ని/ కార్యాన్ని తిష్ఠితమవడాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ పనిచేస్తుంది. కానీ అది కారణమునకు వ్యతిరేకముగా పనిచేయదు, తన కార్యము/ఫలితమును మళ్ళీ అన్య-మహాసత్వములో తిష్ఠనం చేస్తుంది . ఈ విధంగా కార్యములు/ఫలితముల అనంత పురోగతిగా తెలియవస్తుంది. అలాటి అనంతమైన పురోగతిలా తోచడం ఎందుకంటే, ఇక్కడ కారణము దాని కార్యములో కేవలము మొదలు అంతర్వర్తితంగానే తన-తో ఒకటైనది- ఏకత్వమైనది. కావున ఒకవైపు అవ్యవహిత ఏకత్వములో దాని ప్రశాంతతలో కార్యము మాయమవుతుంది, ఇంకొకవైపు అన్య- మహాసత్వములో తిరిగి తనను వెలిపరచుకుంటుంది. నిబంధిత కారణత్వంలో , ఇందుకు భిన్నంగా, కారణము కార్యములో తన-తో-తాను సంబంధపడుతున్నది. ఎందుకంటే తాను తన అన్యమై, నిబంధనై, పూర్వతిష్ఠితమై ఉన్నది. కావున కారణము యొక్క క్రియ తిష్ఠనముగా తాను అగుట మరియు అన్యమును లుప్తము చేయుట అయి ఉన్నది.

7

మహాసత్వము తన-తో-తాను జడ-మహాసత్వముతో వలె వ్యవహరిస్తుంది. కాని పైన తెలియవచ్చినట్లు, ఇది ఉద్భవం అయ్యేది. కారణాత్మక-మహాసత్వముగా తనపై ఘటించిన కార్యము ద్వారా ఉద్భవం అయ్యేది. ఆ మొదటి కారణము , మొదలు పని చేసేది, దాని ఫలితమును ప్రతి-క్రియగా మహాసత్వము తనలోకే వెనుకకు

తీసుకొంటోంది. మళ్ళీ కారణముగా ప్రత్యక్షమవుతోంది, దీనంతటిద్వారా పరిమిత-కారణత్వములో హీనమైన అనంత-పురోగమన-శ్రేణిగా కొనసాగే క్రియ వంచబడుతోంది మరియు తన-లోకి-మరలే , అనంతమైన పరస్పర-క్రియగా అవుతోంది.

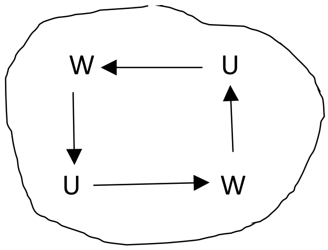
పరస్పర ప్రభావము

పరిమితమైన కారణత్వములో మహాసత్వములు, ఒకదాని ఒకదానిపై ఒకటి క్రియా-శీలకములుగా వ్యవహరిస్తాయి. కారణత్వము యొక్క ఈ **బాహ్యత్వము**లో **యాంత్రికత** ఉంటుంది. దాని ఫలితములో కారణత్వము **తనలోకే ప్రతిఫలనము** అయ్యే **జైనే** గాక బాహ్యమునకు తోసుకు వచ్చే జైన్. లేక కారణాత్మక మహాసత్వము దాని కార్యములో **ఏకత్వము**లో ఉండగా, ఆ ఏకత్వము అంతగానూ అవ్యవహితముగా **బాహ్యముగా** ఉంటుంది. కార్యములో ఇంకొక **అన్య మహాసత్వములోకి దాటి పోవుచున్నది.** పరస్పర-క్రియలో ఈ యాంత్రికత్వము లుప్తమైనది. పరస్పర-క్రియలో యాంత్రికత్వం ఇపుడు లుప్తమవుతోంది. ఎలాగంటే **అవ్యవహిత** ద్రవ్యత్వం మొదలు ఉన్నట్లు **నిలకడగా** ఉండడాన్ని పరస్పర-క్రియ లుప్తం చేస్తున్నది. రెండవది, కారణము ఉద్భవించుటను మరియు దాని తన-తో-తన నెగేషన్ ద్వారా మధ్యవర్తితమైన ప్రాథమికత్వాన్ని లుప్తం చేస్తోంది.

2. ముందు పరస్పర-క్రియ వ్యక్తమయ్యేది, ఒకదాని ప్రతిగా ఇంకొకదాని కారణత్వముగా. ఇది పూర్వతిష్ఠితముల కారణత్వముగా. ఒకదాని నొకటి నిబంధితములుగా గల మహాసత్త్వముల కారణత్వముగా. ఒకటి ఇంకొకదాని ప్రతి సక్రియము,జడము కూడా అయిన మహాసత్త్వములు. ఒకటి జడమూ, సక్రియమూ అంటే రెండూ అలాగే జడమూ, సక్రియమూ అయినప్పుడు వాటి మధ్య భేదము లుప్తమయినట్లే. భేదము తేటతెల్లంగా వట్టి ఛాయ మాత్రమే.. అవి మహాసత్త్వములు ఎట్టివైనవి అంటే, సక్రియము , జడముల ఏకత్వములు గావున. కావున పరస్పర ప్రభావమన్నది కూడా ఉత్తుత్తి , "ఆ రీతిగా , ఈ రీతిగా " వంటిదే. ఏదైతే ఇప్పటికే **అంతర్వర్తితముగా తిష్ఠితమై** ఉన్నదో , దానిని బయటి నుండి దగ్గరికి చేర్చడమే కావలసినది.

ఒకదానితో ఒకటిగా సంబంధములో ఉండే ఆధారద్రవ్యమన్నది ఇక లేదు es keine *Substrate* mehr. మహాసత్త్వములు మాత్రమే ఉన్నాయి. నిబంధిత కారణత్వము యొక్క చలనములో, ఇంకా మిగిలి ఉన్న పూర్వతిష్ఠిత **అవ్యవహితత్వము** తనను లుప్తము

చేసుకున్నది. ప్రాథమికకారణత్వ క్రియను నిబంధించేది కేవలము ప్రభావము
లేక స్వీయ జడత్వము.

క్రియ **అన్యమైన** ప్రాథమిక మహాసత్త్వమునుండి పుట్టదు,
మూలకారణత్వము నుండి పుడుతుంది. క్రియ చేత నిబంధితమైన లేక క్రియ చేత **మధ్యవర్తితమైన** మూలకారణత్వము నుండి క్రియ కలుగుతుంది. ఇది ముందు **బాహ్యము**. అందువలన కారణం ఉన్నది., జడత్వ పార్శ్వమున్నది , అవి క్రియ ద్వారానే మధ్యవర్తితము . స్వీయ కార్యకలాపము ద్వారా ప్రకటమైనవి . క్రియ ద్వారానే జడత్వము కూడా తిష్ఠితమవుతుంది. కారణత్వము నిబంధితము, నిబంధించునది కూడా. నిబంధించునది జడము. నిబంధితము కూడా అంతగానూ జడము. ఈ నిబంధించుట లేక జడత్వము అన్నది తన ద్వారానే కారణము లేకుండుట – కారణమునకు నెగేషన్, తననే వెసనీయముగా **కార్యము**
చేసుకుంటుంది, తద్వారా అది కారణము. కావున **పరస్పర- క్రియ** అన్నది కారణత్వమే. కారణము కార్యమును కలిగి యుండడమే కాక, **కార్యములో అది కారణముగా** తనతో సంబంధములో ఉంటుంది.

3. తద్వారా కారణత్వము తన **నిరపేక్షసంగ్రాహ్యము**లోకి మరలింది. దానితో పాటు సాక్షాత్ **సంగ్రాహ్యము**నకే చేరుకుంది . అది ముందు నిజమైన అనివార్యత. తనతో తన నిరపేక్ష **ఏకత్వము**. అట్టి సంగ్రాహ్యములో భేదములు - అవి ఒకదానికొకటి సంబంధము గల నిర్ధారములు, మహాసత్త్వములు, ఒకదాని ప్రతిగా ఒకటి **స్వతంత్ర వాస్తవములు**.

అనివార్యత ఈ విధముగా <u>**అంతర్గత ఏకత్వము**. కారణత్వము ఆ ఏకత్వపు వ్యక్తీకరణే</u>. ఆ వ్యక్తీకరణలో ద్రవ్య-పరంగా అన్య-జైన్ అన్న ఛాయా మాత్రము స్వయముగా లుప్తమయింది. అనివార్యత స్వేచ్ఛగా ఉద్ధారితమైనది. పరస్పరప్రభావములో ప్రాథమికమైన కారణత్వము ఎలా దర్శితమవుతుందంటే, కారణత్వము యొక్క నెగేషన్

అయిన జడత్వము నుండి **ఉద్భవించుట**ను, తిరిగి దానిలో **పతనమగుటను**,
"**అగుట**"గా చూపుతుంది. ఈ అగుట కూడా వట్టి **ఛాయా** మాత్రమే. **అన్యము**లో పరివర్తనము తనలో ప్రతిఫలనమే. కారణము యొక్క ఆధారమయిన **నెగేషన్**, తనతోతాను **పొసిటివ్ గా కలవడమే**.

4. అనివార్యత , కారణత్వము సంగ్రాహ్యములో మాయమయ్యాయి. సంగ్రాహ్యము రెంటినీ కలిగి యున్నది. అవ్యవహిత ఏకత్వము వాటి సంధానముగానూ , వాటి సంబంధముగానూ ఉన్నది. బేధితముల యొక్క నిరపేక్ష ద్రవ్యత్వము , దానితో పాటు నిరపేక్షమైన యాదృచ్చికత, సంగ్రాహ్యములో ఉన్నాయి. ద్రవ్యత్వము గా విభిన్నములైన వాటి ప్రాథమిక ఐక్యత సంగ్రాహ్యములో ఉన్నది. కావున నిరపేక్ష వైరుధ్యం అందులో ఉన్నది. అనివార్యత జైన్. ఎందుకంటే అది ఉన్నది. జైన్ ఐక్యత, జైన్ నే ఆధారముగా కలిగి యుండుట . విపర్యయముగా అది ఆధారము గలట్టిది కాబట్టి , అది జైన్ కాదు, జైన్ కానిది, వట్టి జైన్ ఛాయమాత్రమే. అది సంబంధము, లేక మధ్యవర్తనము కావాలె.

కారణత్వము అన్నది ప్రాథమికమైన జైన్, కారణము యొక్క తిష్ఠిత పరివర్తనము . కారణము ఛాయామాత్రముగా , అనగా తిష్ఠిత – జైన్ లోకి పరివర్తనము చెందుట మరియు తిరిగి తిష్ఠిత-జైన్ ప్రాథమికత్వములోకి పరివర్తనము చెందుట. ఈ జైన్లు, ప్రతిబింబముల యొక్క ఏకత్వము ఇంకనూ అంతర్గత అనివార్యత్వమే. ఈ **అంతర్గతత్వము** లేక అంతర్వర్తిత-జైన్ , కారణత్వము యొక్క చలనమును లుప్తము చేస్తుంది.

దానితో మహాసత్త్వత సంబంధములో ఉన్న పార్శ్వములను పోగొట్టుకుంటుంది. అనివార్యత ప్రదర్శితమౌతుంది. కానీ అనివార్యత పార్శ్వములు మాయమవడం వలన **స్వేచ్ఛ** కాదు. వాటి **అంతర్గత** ఐక్యత **ప్రకటమవడము** వలన స్వేచ్ఛ అయినది. ప్రకటమవడం అనగా ఒకేలాగ బేధితములు తమ లోనే కదలుట. ఛాయామాత్రములు ఛాయామాత్రములుగానే తమ లోప్రతిబింబించుట. దీనికి తారుమారుగా యాదృచ్చికత , స్వేచ్ఛ అవుతుంది. ఎట్లంటే అనివార్యతలో స్వేచ్ఛా రూపము గలిగిన పార్శ్వములు, ఒకదానిలో ఒకటి ప్రతిబింబించని పార్శ్వముల రూపములు గలవి , ఇకనుండి

ఏకత్వముగా తిష్ఠితమైనవి. తద్వారా స్వీయ ప్రతిఫలనములైన మొత్తములు, 506
వాటి బేధములో కూడా ఇప్పుడు ఒక్కటై తోస్తాయి. లేక ఒకే ఏక ప్రతిఫలనముగా తిష్ఠితమైనాయి.

5. నిరపేక్షమహాసత్త్వము నిరపేక్ష నమూనాగా తన నుండి తాను బేధితమై, అనివార్యతగా తన నుండి తనను వేరు చేసుకుని తనను తాను బయట నిలుపుకోదు.. లేక పరస్పర అతీతమైన బాహ్య మహాసత్త్వములుగా యాదృచ్ఛికత్వముగా విడి పోదు. అందుకు బదులుగా తనను మొత్తములుగా బేధితములను చేసుకుంటుంది.

ఒక వైపు " మొత్తము" గా . ఏదైతే మునుపు జడమహాసత్త్వము, ఏదైతే మొదలు (వేరు వేరన్న) నిర్ధారణ నుండి అంతఃప్రతిఫలనమైనదో , అది సాదా అయిన మొత్తముగా. తన తిష్ఠిత-జైన్‌ను తనలోనే కలిగియుండేదిగా. తిష్ఠిత-జైన్ ను తనలో కలిగియుండడంలో , తనతోతాను ఏకత్వముగా తిష్ఠితమైనదిగా, "**సాధారణము**" Allgemeine .

ఇంకొక వైపు, మొత్తములో, ఇంతకుపూర్వం కారణమైన మహాసత్త్వము, ప్రతిఫలనములో వలె, నిర్ధారణలో నుండి తనలోనికి నెగెటివ్ నిర్ధారణగా , కావున అది తాను ఒకటైన నిర్ధారణగా , అది కూడా అలాగే మొత్తంగా . కానీ తనతోతాను ఒక్కటైన నెగెటివిటీలో తిష్ఠితము. వైయక్తికం లేక విశిష్టము das Einzelne. కానీ అవ్యవహితము.

ఎందుకంటే సాధారణము దానికదేగా ఏకత్వము. సాధారణము తనతోతాను ఒక్కటై, నిర్ధారణని తనలో లుప్తితముగా కలిగి ఉంటుంది, కావున నెగెటివ్ నెగెటివ్ గా. ఇదే నెగెటివిటీ వైయక్తికం.
వైయక్తికం Einzelne నిర్ధారణని లుప్తితముగా తనలో కలిగియుంటుంది. కావున నెగెటివ్ , నెగెటివ్‌గా. ఈ నెగెటివిటీ యే వైయక్తికత్వం / విశిష్టత్వం.

వైయక్తికము నిర్ధారిత నిర్ధారితము. నెగెటివ్, నెగెటివ్ గా. అది అవ్యవహితముగా సాధారణము ఏదో , అదే ఏకత్వము.

వైయక్తికము, సాధారణత్వముల ఈ సాదా ఏకత్వము , విశేషత్వము *Besonderheit*. విశేషత్వము , వైయక్తికము నుండి నిర్ధరణా తృటి ని , సాధారణము నుండి స్వీయ ప్రతిఫలనము ను అవ్యవహిత ఐక్యతలో కలిగి యున్నది.

ఈ మూడు మొత్తాలూ ఒకటే ప్రతిఫలనము. తన-తో స్వీయ నెగెటివ్ సంబంధముగా , ఆ రెండుగానూ బేధితములైనవి. కానీ బేధము కూలంకషమైన పూర్తి బేధము. అనగా అదే ఏకత్వమును నిర్ధారణయుత సరళత్వము లేక సరళమైన నిర్ధారణ. ఇది సంగ్రాహ్యము, నైజాత్మకత / వస్తునిష్ఠత/ఆత్మగతత్వము *Subjektivität* యొక్క సామ్రాజ్యము లేక స్వేచ్ఛ.

హెగెల్ "తర్కం"

జర్మన్ నుండి తెలుగు తర్జుమా
రూపాకుల వేంకటసుబ్రహ్మణ్య శర్మ

తృతీయ భాగం

మరో అల కోసం

లెఫ్టిస్ట్ స్టడీ సర్కిల్
గుంటూరు
2024

Die Lehre vom Begriff

Vorbericht

రెండవ భాగం: ఆత్మగత తర్కం

సంగ్రాహ్యము యొక్క సూత్రములు

నివేదిక:

1.

తర్కము యొక్క ఈ భాగము , సంగ్రాహ్యము యొక్క సూత్రములు అన్నట్టిది ,మొత్తము గ్రంథములో మూడవభాగము. దీనిని " ఆత్మగత తర్కము " గా ఒక ప్రత్యేక శీర్షిక కింద వివరించడం జరుగుతున్నది. ఎందుకలాగ అంటే, కొందరు మిత్రుల సౌలభ్యం కోసం. ఆ మిత్రులకు తర్కం లో ప్రత్యేక ఆసక్తి కలదు. తర్కంలోనూ ఒకానొక పరిధికి చెంది అదే తర్కం అని అందరూ అనుకునే దానిపై వారికి ఆసక్తి మెండు. ఆ పరిధికి చెందిన తర్కవిషయమే ఇక్కడ వస్తువు. మిత్రులకు ఈ పరిమిత విషయం కాక తర్కంలో ఉన్న విశాల తార్కిక విషయవస్తువుపై ఆసక్తి తక్కువ. అట్టి విస్తృత తార్కిక విషయవస్తువు ఇంతకు ముందు రెండు భాగాలలో వివరించడం జరిగింది. ఈ ముందు వివరించిన భాగాన్ని ఉదారంగా పరిగణించమని విమర్శకులను నేను అడగవచ్చు. ఎందుకంటే మొదటి భాగాల్లోని విషయాలకు సంబంధించి ఇతః పూర్వం శోధించి తయారుచేసిన సామగ్రి ఏమీలేదు. దేనినైనా పట్టుకుని ముందుకుపోవడానికి అనువైన సూచనలూ, ముడిపదార్థమూ నాకంటే పూర్వం సిద్ధంచేసి ఉంచలేదు.

కానయితే, ఇప్పుడు వివరించబోతున్న దానిని విమర్శకులు ఉదారంగా పరిశీలించాలని కోరితే అందుకు పై దానికి విరుద్ధమైన కారణం ఉంది. అది ఇది - పూర్వమే సంగ్రాహ్యము యొక్క తర్కం పూర్తిగావించబడి, స్థిరపరచబడి ఉన్నది. చెప్పాలంటే నిజానికి అట్టి పూర్వ సిద్ధాంతంగా నిర్జీవమైన జీవస్థశిల వంటి పదార్థము (verknöchertes Material)మనముందు ఉన్నది. దానిని తిరిగి ప్రవహింప జేయడం మన పని. అటువంటి మృతపదార్థములో

సంగ్రాహ్యమును పునర్జీవంతం కావించాలి. ఒక పురాతన దేశంలో కొత్త నగరం
నిర్మించాలంటే కొన్ని చిక్కులున్నాయి. ముడిసరుకు చాలా దొరుకుతుంది నిజమే. కానీ నిరంతరాయంగా యాజమాన్యంలో ఉండి, చిరకాల నివసితమై, స్థిరంగా నిర్మించిన నగరంపై కొత్త నిర్మాణాన్ని లేపడం అంటే దానికి ఇంకొక రకమైన అడ్డంకులుంటాయి. అంతేకాక లభించిన పూర్వసిద్ధ పదార్థంలో నిషిద్ధమైన దానిని ఉపయోగించకూడదు కూడా.

2

ముఖ్యంగా చెప్పవలసినదేమంటే ఎంచుకున్న వస్తువు యొక్క ఘనత ఎత్తిచూపుతూ అసంపూర్ణ కార్య సిద్ధిని ఉదారంగా మన్నించమనే ధోరణి ఒకటి ఉన్నది. ఎంచుకోవాలీ అంటే సత్యం కంటే జ్ఞానానికి ఉన్నతమైన వస్తువు ఏది? అన్న ప్రశ్న ఉండనే ఉంది. ఈ వస్తువే ఉదారంగా మన్నించి వదిలేయమనడానికి కారణం కాదు కదా అన్న అనుమానము కూడా కలుగక మానదు. ఈ సందర్భంలో పిలేటస్ అహంభావంగా "సత్యం అంటే ఏమిటోయ్ ?" అని అడగడం గుర్తుకు వస్తుంది. అలాగ హ్రస్వదృష్టిపరులు వేళాకోళంతో విషయం యొక్క ప్రాధాన్యతను కొట్టి పారేస్తారు (Die kurzsichtig, doch lächelnd des Ernstes Sache verdammet   ).
ఆ ప్రశ్నలో దాగి ఉన్న భావం ఏమిటంటే, అందులో అధికారదర్పం ధ్వనించినా, సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలెననే లక్ష్యం వదిలేయబడిందన్నది అందరూ ఎరిగినదే అనీ, అది లెక్కించవలసినది కాదనీ, తార్కికులూ వేదాంతులూ ఈ విషయం అంగీకరించారనీ !

మనకాలంలో మత-ప్రశ్న , దేని విషయం- అలోచన- ఆచరణ ల విలువ దాని విషయసంచయానికి సరిపోలే భావములోనే ఉండునో అది తిరిగి తన సముచితత్వాన్ని తిరిగి పొందిన సందర్భంలో తత్త్వశాస్త్రం కూడా ఒకింత ఆశించవచ్చు. తత్త్వశాస్త్రం తిరిగి మళ్ళీ దాని అవ్యవహిత రంగంలో తన నిజమైన లక్ష్యాన్ని పునస్థాపించ వచ్చు. మునుపు ఇతర శాస్త్రాల వలే, వాటి శైలిలో, తత్త్వశాస్త్రం కూడా సత్యం తెలుసుకోలేమంటూ వెల్లకిలా పడిపోయింది నిజమే. మళ్ళీ ఆ లక్ష్యానికి తగినట్లు తనను ఉద్ధరించుకోడానికి

ప్రయత్నిస్తున్నది. ఈ ప్రయత్నాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని తత్త్వశాస్త్రం యొక్క 510
వైఫల్యాలకు సాకులు సమర్థనలు అనుమతించ నక్కరలేదు.
ఈ కర్తవ్యాన్ని మీద వేసుకున్న నేను ఒకటి మాత్రం చెప్పవలసి ఉన్నది.
నా అధికారిక బాధ్యతలు మరియు ఇతర వ్యక్తిగత పరిస్థితులూ, ఈ శాస్త్రంలో
చెదురుమదురు కృషిని మాత్రమే అనుమతిస్తున్నాయి. ఈ శాస్త్రములో ఏకాగ్ర
ప్రయత్నంతో పని చేయవలసి ఉన్నది. అటువంటి అవిచ్ఛిన్న శ్రమకు అర్హమైన క్షేత్రం
ఇది.

న్యూరంబర్గ్ 21 జులై 1816

సంగ్రాహ్యము గురించి సాధారణంగా

1. వేరే ఏదో వస్తువు యొక్క సంగ్రాహ్యమును ముందు నిలిపినట్లు కాక , అసలు సంగ్రాహ్యము యొక్క నైజము ఏమిటీ అంటే అవ్యవహితముగా అత్యల్పంగా మాత్రమే చెప్పగలము. ఏదైనా ఒక వస్తువు యొక్క సంగ్రాహ్యాన్ని తెలుపుటలో, సంగ్రాహ్యమనేది తార్కికంగా ముందే ఉన్నట్లు, దానికి ముందు దాని అన్యమైనది ఏదీ లేనట్లు, అది నిగమనముగా రాబట్టినది కానట్లు, రేఖాగణితంలో పరిమాణములతో వ్యవహరించుటకుగాను ముందస్తుగా అంగీకరించే కొన్ని అనిగమిత జ్ఞాననిర్ధారములైన స్వయంసిద్ధన్యాయముల వంటిదైనట్లు (von *Axiomen*, *unabgeleiteten* und *unableitbaren*) పైకి తోచవచ్చు. సంగ్రాహ్యమును కేవలము ఆత్మగత పూర్వతిష్ఠనముగా కాక, నిరపేక్ష ఆధార-విషయ సంచయముగా పరిగణించాలీ అంటే, అది అలాగ లేదు. ఎందుకంటే అలాటిది తననే ఆధార-విషయ సంచయము చేసుకున్నది కాబట్టి.

కాచిత్-గ్రహీతమైన అవ్యవహితము లేక శుష్క అవ్యవహితము నిజంగానే ప్రథమము. కానీ అలాగ కాచిత్-గ్రహీతమనుకున్నది , మధ్యవర్తితము అవుతుంది. దానిని దాని యదార్థసత్యముగా ఎరుగుట అంటే దాని ఆధార-విషయ సంచయమును ముందు వెతుకుట. అది అవ్యవహితమే అయినా , అది తన మధ్యవర్తిత్వమును లుప్తము చేసి అవ్యవహితం అయి ఉండవచ్చు.

2. (అవ్యవహితమా? మధ్యవర్తితమా? అన్నవైపు నుండి పరిగణిస్తే) ఈ వైపునుండి సంగ్రాహ్యము , జైన్ , వెసన్ ల తరువాత మూడవది. అవ్యవహితము , ప్రతిఫలనములకు సంగ్రాహ్యము మూడవది అనుకోవచ్చు గాక. జైన్ , వెసన్ అన్నవి సంగ్రాహ్యము "అగుట" లో తృటులు అనుకోవచ్చు గాక. కానీ సంగ్రాహ్యము వాటి ఏకత్వముగా వాటి సత్యమూ, ఆధారవిషయసంచయము. దానిలో అవి మునిగిపోతాయి , వాటిని అది తనలో కలిగియుంటుంది. అవి దానిలో ఎందుకుంటాయంటే , అది వాటి అంతిమ ఫలితము. అది వాటిని కలిగియుంటుంది, కానీ జైన్, వెసన్ గాకాదు. అవి **ఈ నిర్ధారములను** కలిగి యుండేది, సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతలోకి అవి మరలనంత వరకే.

యొక్క వ్యుత్పత్తిని వివరిస్తుంది. ఇంతకుముందే చూసినట్లు, మహాసత్త్వం యదార్థంలో వెసన్. అనగా జైన్ తో ఏకమయిన వెసన్ - జైన్ తో ఏకమై వాస్తవత్వము లోకి ప్రవేశించినంత పర్యంతము వెసన్, మహాసత్త్వము. కావున సంగ్రాహ్యాము , తన అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠితముగా మహాసత్త్వమును కలిగి యున్నది. మహాసత్త్వము అంతర్వర్తితము, సంగ్రాహ్యాము వ్యక్తీకరణము (మహాసత్త్వము అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యాము, మరియు మనకు ఆపై ఎదురయేది వ్యక్తీకరణము). కారణత్వము, పరస్పరప్రభావము ద్వారా మహాసత్త్వము యొక్క గతితార్కిక చలనము సంగ్రాహ్యాము యొక్క అవ్యవహిత వ్యుత్పత్తి. అందులో సంగ్రాహ్యాము యొక్క "అగుట" చూపబడినది. ఈ "అగుట" యొక్క ప్రాముఖ్యత అన్నిటి యందు ఎటులనో ఇక్కడ కూడా - పరివర్తనము చెందునది దాని ఆధారము లోకి వెళ్ళుట యే . ప్రతిబింబించే అన్యము, మొదటి దాని సత్యము అవుతుంది. అట్లు మహాసత్త్వము యొక్క సత్యము , సంగ్రాహ్యాము. మహాసత్త్వము లో సంబంధము యొక్క నిర్దిష్ట రీతి అనివార్యత కావున, అనివార్యత యొక్క సత్యము స్వేచ్ఛ అని తెలుస్తున్నది. స్వేచ్ఛ సంగ్రాహ్యాము యొక్క సంబంధ రీతి.

4. మహాసత్త్వము యొక్క స్వీయ అనివార్య పురోగామ్య నిర్ధారము, ఏదైతే దాని-యందే-దాని-వలననే గా ఉంటుందో, దానిని తిష్ఠించుట. సంగ్రాహ్యాము ఈ నిరపేక్ష ఐక్యత, జైన్, ప్రతిఫలనము ల నిరపేక్ష ఐక్యత. అది దాని-యందు-దాని-వలన-జైన్ ఎలాగయిందంటే, అది ఎంతగా ప్రతిఫలనము లేక తిష్ఠిత-జైనో, అంతగా తిష్ఠితజైన్ దాని-యందు-దాని-వలనగా ఉన్నది. సవివరముగా దాని వ్యుత్పత్తి ని చిత్రించుట ద్వారా ఈ కాచిత్-గ్రహీత ఫలితము విస్తరించి వివరింపబడుతుంది. అది సంగ్రాహ్యాము యొక్క నైజమును పొందు పరచి ఉన్నట్టిది. ఈ విషయాన్ని వివరించే ముందే కొంత చెప్పవలసి ఉంటుంది. వస్తుగత తర్కము యొక్క రెండవ భాగములో విపులముగా వివరింపబడినవి , ముందు ఇప్పుడు సంక్షిప్తముగా పేర్కొనవలసి ఉన్నది.

5. మహాసత్త్వము నిరపేక్షము. దాని-యందు-దాని-వలన-జైన్ అయ్యేటి వాస్తవం. దాని యందు అది సంభావ్యత్వము, వాస్తవత్వముల సాదా ఏకత్వము. మొత్తము వాస్తవత్వమును , సంభావ్యత్వమును తనలో ఇముడ్చుకొని యున్న వెసన్. దాని వలన

అది, నిరపేక్షమైన **<u>శక్తిగా</u>**. లేక తనతోతాను సంబంధము లో ఉన్న **<u>నెగెటివిటీగా</u>**. 513
ఈ తృటుల ద్వారా నిలుపబడ్డ, మహాసత్త్వత యొక్క చలనములో అంశాలు ఇవి.

1. మహాసత్త్వము నిరపేక్షమైన శక్తిగా లేక స్వీయసంబంధితమైన **<u>నెగెటివిటీగా</u>** , తనను ఒక సంబంధముగా బేధితమును చేసుకుంటుంది(అది తనను రెండుగా చేసుకుంటుంది. అవి రెండూ సంబంధములో ఉంటాయి) అందులో అది సాదా తృటులుగా <u>మహాసత్త్వములై</u> ఉంటుంది. అవి ప్రాథమిక <u>పూర్వవిచారితములుగా</u> ఉంటాయి. అవి ఒకటి క్రియాశీలకము , ఒకటి <u>జడము</u>. వీటి మధ్య గలది నిర్ధారిత సంబంధము.(నిర్ధారితము అనగా) ఒకటి జడము, అంతర్వర్తిత-జైన్, అట్లు ప్రాథమికము, శక్తిహీనము, తనను నిలుపుకోలేనిది, మొదలు తిష్ఠిత-జైన్ గా నిలుపబడినది. రెండవది క్రియాశీలకము, <u>స్వీయసంబంధిత నెగెటివిటీ</u>, తనను అన్యముగా నిలిపినది, ఈ అన్యముతో సంబంధ పడేది. ఈ అన్యమే జడ మహాసత్త్వము, తన శక్తి యొక్క ప్రాథమికత్వములో తననే నిబంధనగా పూర్వతిష్ఠితమొనరించుకొన్నది. ఈ పూర్వతిష్ఠనము అన్నది ఏమంటే, మహాసత్త్వము యొక్క చలనము అన్నదే మొదలు దాని సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటి అయినట్టి అంతర్వర్తిత-జైన్ గా ఉంటుంది, సంబంధిత మహాసత్త్వములలో ఒకదాని నిర్ధారణ అయిందీ అంటే <u>సంబంధము యొక్క నిర్ధారణ అ</u>యిందీ అని అర్థము (ఒకటి జడము అంటే జడము-క్రియా శీలకమన్న నిర్ధారిత సంబంధము , ఒకటి క్రియాశీలకమంటే క్రియాశీలకము-జడము అన్న సంబంధము - అంతా ఒకదానిలోనే). ఇలాగ పూర్వతిష్ఠనమును అర్థము చేసుకోవాలి.

2 మహాసత్త్వము యొక్క ఇంకొక తృటి , దాని వలన అదిగా -ఉన్నది Fursichsein . అనగా ఇక్కడ శక్తి తనను తను-తనతోనే-సంబంధపడిన నెగెటివిటీగా నిలుపుకుంటుంది. ఆ నెగెటివిటీ ద్వారా శక్తి పూర్వతిష్ఠితాన్ని తిరిగి లుప్తం చేస్తుంది. ఇందులో క్రియాశీలక మహాసత్త్వము కారణము, దాని క్రియ ప్రభావించుట. దాని క్రియ ఇప్పుడు తిష్ఠనము. ఇంతకుముందు పూర్వతిష్ఠన (జడము) మైనట్లు ఇప్పుడు తిష్ఠనము. అనగా 1. శక్తి అన్నది కూడా శక్తి యొక్క ఛాయ మాత్రమే అన్నట్లు. తిష్ఠిత-జైన్ , తిష్ఠిత-జైన్ యొక్క ఛాయ అన్నట్లు .
మొదట్లో పూర్వతిష్ఠితం గా ఏది ఉందో, అది కారణత్వం ప్రకారము (చూస్తే) అన్యము తో

సంబంధము ద్వారా తన అంతర్వర్తితముగా ఏముందో అది అవుతుంది .
కారణము ప్రభావీకరిస్తుంది . నిజానికి అన్య మహాసత్త్వం లోనుండి ప్రభావాన్ని వెలికి తీయుట. ఇకపై ఇంకొక అన్యముతో సంబంధమున్న శక్తిగా గోచరిస్తుంది. అన్య-సంబంధములో శక్తి అయినంత పర్యంతము అది కారణంగా దర్శితం. అది "ఉన్నది" ఈ దర్శనం ద్వారా. 2 జడ పదార్థము యందు ప్రభావము గోచరిస్తుంది, తద్వారా అది తిష్ఠిత-జైన్ గా దర్శితం అవుతుంది, కానీ మొదలు అది జడమహాసత్త్వముగా ఉండెను .
3 . ఈ దర్శనము మాత్రమే కాక దీనిలో ఇంకా ఉన్నది. అదేమంటే 1. కారణము జడమహాసత్త్వము పై పని చేసి దాని నిర్ధారమును మార్చి ఉండేది. కానీ ఈ మార్చడం అంటే తిష్ఠిత-జైన్. ఇంతే తప్ప దాని యందు మార్చడానికి ఏమీ లేదు. అది కలిగియున్న దాని ఇంకొక నిర్ధారము , మూల కారణత్వము die Ursächlichkeit.
కావున జడ పదార్థము అన్నది మూల- కారణము, శక్తి , క్రియ అవుతుంది.
2 కారణము దీనిపై నిలిపిన ప్రభావము ఇది. కారణము ఇక్కడ నిలిపినదేమంటే, తన వంటి కారణాన్నే తన ప్రభావంగా నిలపడం.ఈ కారణం , జడ మహాసత్త్వం స్థానంలో నిలుస్తుంది.

ఇక క్రియాశీలమైన మహాసత్త్వము వైపునుండి చూసినా
1. ప్రభావం అంటే కారణమును ప్రభావము కింది మార్చుట, దాని అన్యములోకి, తిష్ఠిత-జైన్ లోకి మార్చుట
2. ప్రభావములో కారణము తాను ఏమిటో అది చూపిస్తుంది. ప్రభావము , కారణముగా ఒకటే Identischఅన్యము కాదు. కారణము దాని ప్రభావములో తిష్ఠిత-జైన్. కారణము , ప్రభావములో తిష్ఠిత-జైన్ వెసనీయము అని చూపుతున్నది. రెండు వైపులా - తనకు తానే మరియు అన్యముతో నెగెటివ్ సంబంధము ద్వారా తాను , కావున ఒక్కొక్కటి తనకే వ్యతిరేకం. ఇదే రెండిటికీ వర్తిస్తుంది(A IS B IS A). ఇందులో ఏ స్వీయసమానం. A,B ద్వారా తాను. ఇది మొదటి దానికి (A IS A) వ్యతిరేకం. ఇక రెండవది. B IS A IS B . B స్వీయసమానం , B, A ద్వారా B, మొదటి దానికి వ్యతిరేకము. కానీ ఈ రెండూ, స్వీయ సమానము, నెగెటివ్ సంబంధము అన్నవి "ఒక్కటే". ఇక్కడ మహాసత్త్వము తన **వ్యతిరేకము ద్వారా** ఏకత్వము అయితున్నది. ఇది రెండుగా నిలిపిన తిష్ఠితముల మహాసత్త్వముల నిరపేక్ష ఏకత్వం.

అనగా తనను తన వ్యతిరేకముగా నిలుపుట ద్వారా ('తనకుతానే' కు వ్యతిరేకము 'అన్యముద్వారాతాను').
ఈ నిలుపుటలోపూర్వతిష్ఠితమైన అన్యజైన్‌ను లుప్తము చేయుట కూడా జరుగుతుంది. అనగా జడ మహాసత్త్వమును లుప్తము చేయుట జరుగుతుంది. అట్లు అది మూలకారణము అవుతున్నది, మూలభూతమైన సత్త్వతగా ursprüngliche Substantialität ప్రకటమగుచున్నది.

తారుమారుగా, తిష్ఠితజైన్ తిష్ఠితజైన్‌ను కలుగచేయట ద్వారా, నెగెటివ్ ఇంకొక నెగెటివ్ ను కలుగుచేయుట ద్వారా , జడ మహాసత్త్వము స్వీయసంబంధితమైన నెగెటివిటీగా వ్యక్తమవుతున్నది. అట్లు కారణము ఈ అన్యములో తన-తో-తాను కలిసిపోతున్నది.

ఈ తిష్ఠనము వలన జరిగినదేమంటే, పూర్వతిష్ఠితము అనుకున్న, అంతర్వర్తిత జైన్ అన్న ప్రారంభత్వము , "దాని-వలన-అది" అయినది. అయితే ఈ తన-యందు-తన-వలన-జైన్ "ఉన్నది" అంటే - ఈ తిష్ఠనము , పూర్వతిష్ఠితమనుకున్నదాని లుప్తము చేసిన పర్యంతము ఉన్నది. తన తిష్ఠితజైన్ తనలోనుండి మరియు తనలోకి తిరిగి మరలడములో నిరపేక్ష మహాసత్త్వం ఉన్నది, అలాగ మరలడం వలన నిరపేక్షమై ఉన్నది.
ఈ పరస్పర క్రియ-ప్రతిక్రియ పునహ్ పునహ్ లుప్తమయ్యే దర్శనము.

ఇది కారణత్వము యొక్క చాయమాత్రతను బట్టబయలు చేస్తున్నది. కారణత్వం లో కారణము కారణముగా "ఉన్నది". కానీ చాయామాత్రంగా. తనలోకే అయిన ఈ అనంతమైన ప్రతిఫలనము ఎలా ఉన్నదంటే : తన-యందు-తన-వలన-జైన్ దేని ద్వారా అనగా , ఒకటి అది తిష్ఠిత-జైన్ గాఉండుట , రెండు అది మహాసత్త్వమును పూర్తిచేయుటగా ఉండుట.
ఈ పూర్తిచేయుట అన్నది ఇక ఎంత మాత్రమూ మహాసత్త్వము మాత్రమే కాదు, అది అంతకంటే ఉన్నతమైనది. అది సంగ్రాహ్యము లేక బెగ్రిఫ్ . అది ఆత్మపరం. సబ్జెక్ట్ SUBJEKT . మహాసత్త్వతా సంబంధము యొక్క పరివర్తనము తన లోనే కలిగిన స్వీయ అనివార్యత వలన సంభవించినది. అది మహాసత్త్వము యొక్క వ్యక్తీకరణే.

మహాసత్త్వము యొక్క వ్యక్తీకరణ ఎట్లున్నదంటే, సంగ్రాహ్యము("బెగ్రిఫ్")
మహాసత్త్వము యొక్క సత్యముగానూ, స్వేచ్ఛ అనివార్యత యొక్క సత్యము గానూ నెలకొన్నాయి.

3.2

మహాసత్త్వము అన్న దృక్పథాన్ని తీసుకుని, దానినే అంటిపెట్టుకుని ఉన్న ఫిలాసఫీ , స్పినోజా యొక్క తత్త్వ వ్యవస్థ. ఈ విషయం వస్తుగతతర్కం రెండవ పుస్తకం లో పేర్కొనడం జరిగింది. దానితో పాటు , నమూనా మరియు పదార్థము బట్టి ఇదే స్పినోజా తత్త్వములో బలహీనత కూడా అని చూపడం జరిగింది. అది కాక స్పినోజా ఫిలాసఫీని తిరస్కరించడం వేరే విషయం. వేరేచోట , ఒక ఫిలాసఫీ పద్ధతిని తత్త్వ వ్యవస్థని తిరస్కరించడం గురించి వ్యాఖ్య చేయడం జరిగింది. ఆ తత్త్వవ్యవస్థ మొత్తంగానే తప్పై ఉండాలని భావించి దానిని తిరస్కరించాలని అనుకోవడం త్యజించవలసిన భ్రమ అనీ, తప్పు తత్త్వ వ్యవస్థకి వ్యతిరేకమైన నిజమైన తత్త్వ వ్యవస్థ ఇంకొకటి ఉంటుందని పొరబడగూడదనీ చెప్పడం జరిగింది. స్పినోజా సిద్ధాంతానికి సంబంధించి , దాని పట్ల నిజమైన వైఖరి ఏమై ఉండాలి అన్నదీ , ఆ సిద్ధాంతం సత్యమా కాదా అన్నదీ ఇక్కడ ప్రాముఖ్యత సంతరించుకుంటున్నాయి.
మహాసత్త్వ సంబంధము , వెసన్ యొక్క నైజం లో నుండి తనంతట తాను ఉత్పన్నం అవుతున్నది. కావున ఆ సంబంధమును ప్రతిపాదించడమూ మరియు ఆ సంబంధాన్ని ఒక వ్యవస్థగా విస్తరించడమూ ఒక అనివార్య దృక్పథం. ఈ అనివార్య దృక్పథం పై నిరపేక్షం తనను నిలుపుకుంటుంది.

కావున ఆ దృక్పథాన్ని ఒక అభిప్రాయం అనో , ఆత్మగతమైన కల్పన అనో, ఒక వ్యక్తి ఆలోచనావిధానం అనో , ఆలోచనలో పొరపాటు అనో పరిగణించకూడదు. ఆ దృక్పథం ఎంతవరకు అనివార్యమో , తదాధారిత వ్యవస్థ ఎంతవరకు సంపూర్ణమో అంతవరకు దృక్పథం ఆ దిశగా కదులుతుంది. కానీ అదే అత్యున్నతమైన దృక్పథం కాదు. ఒకానొక తత్త్వ వ్యవస్థ తప్పు కాకున్ననూ , తిరస్కరించవలసినది కాకున్ననూ , అది చేరుకున్నది (ఆలోచనా గమ్యం) అత్యున్నతమని భావించడంలో తప్పున్నది. తద్భిన్నముగా నిజమైన తత్త్వ వ్యవస్థ ఇంకొకటి ,దానిని వ్యతిరేకించే వైఖరి తీసుకోదు.

అలా చేస్తే అదే ఏకపక్షం అయిపోతుంది. పాత దానికంటే ఉన్నతమైన దృక్పథం పాతదానిని తనకు లోబడి తనలో కలిగి ఉండాలి. ఇదే సరైనది.

3.3

(తత్త్వ వ్యవస్థ లేక ఒక వాదన) ను ఖండించడం తిరస్కరించడం బయటనుండి జరుగగూడదు. అనగా ఆ వ్యవస్థకి బయటనున్న వాటిని అంగీకృతాంశాలుగా ఎంచుకుని తర్కించగూడదు. ఆ వ్యవస్థకి చెందిన అంగీకృతాంశాలని గుర్తించాలి. ఇలా ప్రారంభించిన తరువాత (తార్కికంగా) వాటి పై ఆధారపడి ముందుకు పోతే ఏమేమి కావాలి, ఏమేమి అవసరం అవుతాయన్న దాంట్లో లోపాన్ని ఆ తత్త్వవ్యవస్థ యొక్క లోపంగా గుర్తించడం అవసరం .

ఇకపోతే ఆత్మచైతన్యం యొక్క స్వతంత్రత, స్వేచ్ఛ దానికది నిర్ణాయకం అని ముందు భావించని వాళ్ళకి స్పినోజా ఫిలాసఫీని ఖండించడం కుదరదు అన్న వాదన ఉన్నది. ఇక్కడ గుర్తించవలసినదేమంటే మహాసత్త్వసంబంధం వంటి సంపన్నవంతమైన దృక్పథం అలాటి పూర్వప్రతిపాదనను అవగణించదు. దానిని తనలో ఇముడ్చుకుని ఉంటుంది. స్పినోజా యొక్క మహాసత్త్వం యొక్క విశేషణాలలో ఒకటి "ఆలోచన". ఏ నిర్ధారాలు స్పినోజా పూర్వప్రతిపాదన అయిన ఆలోచనని వ్యతిరేకిస్తాయో , లయీకరిస్తాయో స్పినోజాకి తెలుసు. కాబట్టి ఆలోచన తనకు సరిపోయిన మార్పులతో అదే నిర్ధారాలలో దర్శితమవుతుంది.

బాహ్య విమర్శఆ పూర్వప్రతిపాదనలకు వ్యతిరేకమైన నమూనాలను స్పృశిస్తుంది. ఉదా: ఆలోచన నమూనాలకు ప్రతిగా ఆలోచించే వ్యక్తి యొక్క నిరపేక్షమైన స్వీయ ఉనికి. దీనిని నిరపేక్ష మహాసత్త్వము యొక్క వ్యాపనము తో సమమని నిల్పడం జరుగుతోంది. నిజమైన విమర్శ అన్నది ప్రత్యర్థి బలం ఎక్కడ ఉందో దాని లోకి ప్రవేశించి , అవతలవాడి బలమైన వాదనా వలయంలో నిలబడాలి. అంతేకాక అతని వాదనను బయటినుండి ఆక్రమించడం, అవతలి వాదన ఎక్కడ లేదో అక్కడ మనమే సరి అని నిరూపించడం , "సంగతి" ని(Sache) ముందుకు తీసుకుపోదు.
కాబట్టి స్పినోజిజం ను సరిగ్గా విమర్శించడం ఎలాగంటే, ముందుగా స్పినోజా తీసుకున్న వైఖరి వెసనీయమనీ, అనివార్యమనీ అంగీకరించాలి. కానీ ఈ దృక్పథం ఆ వాదంలో నుండే , అంతకంటే ఉన్నత స్థానానికి పోవాల్సి ఉందని ఎత్తి చూపాలి. పూర్తిగా తన-

యందు-తన-వలన గా పరిగణింపబడ్డ మహాసత్త్వ సంబంధము తానే , తనకి
భిన్నమైన సంగ్రాహ్యము(బెగ్రిఫ్) నకు దారి తీస్తుంది. ఈ అధ్యాయాలలో మహాసత్త్వం యొక్క వివరణ ఏదైతే సంగ్రాహ్యమునకు దారి తీస్తుందో , స్పినోజిజం యొక్క నిజమైన ఏకైక విమర్శ అవుతుంది. ఇందులో మహాసత్త్వమును వెల్లడి చేయడం జరిగింది. మహాసత్త్వాన్ని ఇలాగ బయల్పరచడమే సంగ్రాహ్యము యొక్క వ్యుత్పత్తి. అందులోని ముఖ్యమైన తృటులు పైన పేర్కొనడం జరిగింది.

మహాసత్త్వం యొక్క ఐక్యత దాని అనివార్యతా సంబంధంలో ఉంది. కానీ అది కేవలం అంతర్గతమైన అనివార్యతే. అది తనను నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీ తృటి ద్వారా నిలుపుకున్నప్పుడు , అది తిష్ఠితమైన లేక ప్రకటమైన ఏకత్వం అవుతుంది. మరియు దాని వలన స్వేచ్ఛ అవుతున్నది . స్వేచ్ఛ సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వం..

పరస్పర క్రియ-ప్రతిక్రియలద్వారా లభించే ఈ మొత్తం , రెండు మహాసత్త్వాల క్రియా-ప్రతిక్రియల ఐక్యత. అది ఇకనుండి స్వేచ్ఛకి చెందినది. ఇక దానిది ఎంత మాత్రమూ అంధ-ఏకత్వము కాదు. అనగా అంతర్గతం కాదు. అది వెసనీయంగా ఛాయ లేక ప్రతిఫలన తృటులనే నిర్ధారమును కలిగి యున్నది. ఆ తృటుల ద్వారా ప్రతీదీ దాని అన్యముతోటి, దాని తిష్ఠిత-జైన్ తోటి కుడా అవ్యవహితంగా కలిసిపోతోంది (wodurch jede mit ihrem Anderen oder ihrem Gesetztsein ebenso unmittelbar zusammengegangen). ప్రతీదీ తన తిష్ఠిత-జైన్ తనలోనే కలిగియుంటోంది. తన అన్యములో తన-తో-తాను ఒకటై నిలుపబడి ఉన్నది.

3.4 సంగ్రాహ్యం నందు స్వేచ్ఛా సామ్రాజ్యం ఒకటి తెరుచుకుంది. అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ ఏకత్వం కాబట్టి అది స్వేచ్ఛామయం. ఇదే మహాసత్త్వము యొక్క అనివార్యత. అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ , దానితో బాటు అది లుప్తము లేక తిష్ఠిత-జైన్, ఈ తిష్ఠిత-జైన్ దానితో అది సంబంధము కలదిగా, తిష్ఠిత-జైన్ కూడా అదే ఏకత్వము.

కార్యకారణ సంబంధములో ఉన్నట్టి సత్త్వములు పరస్పరము అంధకారములో ఉండినవి. అట్టి అంధకారము తొలగినది. అదెట్లంటే స్వీయ-ఉనికి అన్న మూలభూతత్వం తిష్ఠిత జైన్‌లోకి పరివర్తనము చెందినది. మూలభూతము అన్నది , తిష్ఠితజైన్ తానే అయ్యి పారదర్శకమైన స్పష్టత సాధించినది.. ప్రారంభంలో తన

మూలకారణం తానేగా ఇది "సంగతి" , ఇప్పుడిది "సంగ్రాహ్యము" గా స్వేచ్ఛ పొందిన మహాసత్త్వము.

3.5

(పైన చెప్పినదాని నుండి) తార్కికంగా వ్యుత్పత్తి అయ్యే నిర్ధారాలు, సంగ్రాహ్యము గురించినవి , ఇవి. తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అవ్యవహితముగా తిష్ఠిత-జైన్ గా కాబట్టి, సంగ్రాహ్యము తన సాదా స్వీయసంబంధములో నిరపేక్ష నిర్ధారణ. కానీ అది అంతగానూ అవ్యవహితముగా స్వీయసంబంధములో నున్న అవ్యవహిత సాదా ఏకత్వము లేక ఒక్కటి మాత్రమే.

అయితే ఈ నిర్ధారణ తనకు తానే సంబంధములో ఉండడమూ, తనతో తానే కలిసి పోవడమూ , నిర్ధారణ యొక్క నెగేషన్ కూడా అవుతుంది. సంగ్రాహ్యము ఈ స్వీయసమానత్వముగా , "సాధారణము" ALLGEMEINE .

కానీ ఈ ఏకత్వము కూడా అంతగానూ నెగెటివిటీ యొక్క నిర్ధారము. అది నెగేషన్. నిర్ధారణ. దానితో అది సంబంధము కలది. అలాగ సంగ్రాహ్యము , విశిష్టము.EINZELNE . వాటిలో (సాధారణము, విశిష్టము) ప్రతీదీ "మొత్తం" అయి ఉన్నది. ప్రతీదీ అన్య నిర్ధారమును తనలో కలిగి యున్నది. అందువలన ఈ మొత్తాలు సాదాగా ఒకటే . ఇలాటి ద్వంద్వత్వం ఛాయగా ఉన్న ఏకత్వం ఇది. ఈ ద్వంద్వత్వములో , విశిష్టము, సాధారణము ల బేధము పూర్తి విరుద్ధ ద్వంద్వముగా దర్శితమవుతుంది. అవి ఎంతగా ఛాయామాత్రములంటే`, ఒక దానిని గ్రహించి, వివరిస్తే అందులో అవ్యవహితంగా అన్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము, వివరణ ఉంటాయి.

3.6

ఇప్పుడు ప్రతిపాదించినదానిని సంగ్రాహ్యము యొక్క సంగ్రాహ్యముగా పరిగణించవలసి ఉంటుంది. సామాన్యంగా సంగ్రాహ్యం గురించి ఒక అవగాహన ఉన్నది. సంగ్రాహ్యం గురించి ఇతర వివరణలు కూడా ఉన్నాయి. ఇక్కడ సంగ్రాహ్యం గురించి వివరించినదానికీ దానికీ బేధం ఉండవచ్చు. ఆ బేధం ఏమిటో తెలియాలని అందరూ అనుకోవచ్చు. ఇక్కడ విషయమేమిటంటే , అందరికీ తెలిసినదానిని ఆధారంగా తీసుకుని అధికారికంగా దానిని రూఢి పరచడం కాదు. సంగ్రాహ్యము యొక్క

విషయసంచయము మరియు నిర్ధారమును , దాని స్వతః నిగమనము ద్వారానే
నిరూపించవచ్చును. అందులో దాని వ్యుత్పత్తి ఉంటుంది. ఆ వ్యుత్పత్తి ఇంతకు పూర్వం మనం చూసినది. ఇక్కడ నిగమనము గా రాబట్టిన సంగ్రాహ్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము , అన్యథా సంగ్రాహ్యము అనుకుంటున్నదాంట్లో అంతర్వర్తితముగా ఉండి ఉండవచ్చు. కానీ ఇతరులు సంగ్రాహ్యము గురించి ఏమన్నారో చెప్పడం కష్టం. ఎందుకంటే చాలామంది సంగ్రాహ్యం గురించి ఈ విధంగా అన్వేషించరు. సంగ్రాహ్యం గురించి మాట్లాడే ముందే అదేమిటో అందరికీ అర్థం అయ్యే ఉంటుందని భావిస్తారు. ఇదిలాగుండగా సంగ్రాహ్యమును అర్థం చేసుకునే శ్రమ అవసరం లేని ఎత్తుకు ఎదిగినట్లు భావించే కొత్త ధోరణి ఒకటి చెలామణీలోకి వచ్చింది. భావనకీ , ఊహాశక్తికీ ప్రాధాన్యత ఇస్తూ , ఆలోచనను కించపరస్తూ వ్యాఖ్యానించడం ఫిలాసఫీలోనే చిరకాలంగా కొనసాగుతున్న ఒక పోకడ. సమకాలికంగా కూడా , ఆలోచనలో ఉత్కృష్టమైన సంగ్రాహ్యం పై కువిమర్శలు గుప్పిస్తూ, దిగజార్చడానికి ప్రయత్నం జరుగుతున్నది. ప్రతిగా "గ్రహించలేనిదానినీ " దుర్గ్రాహ్యమునూ శాస్త్రానికీ నైతికతకీ శిఖరంగా పరిగణించడం జరుగుతోంది.

3.7

ఇక్కడ అభివృద్ధి చేసిన సంగ్రాహ్యమును అర్థం చేసుకోవడానికి ఉపయోగపడేటట్లు నేను ఒకటే వ్యాఖ్య చేస్తాను . వివరించినదానిలో సంగ్రాహ్యాన్ని కనుగొనడాన్ని అది సులభతరం చేస్తుంది.
స్వేచ్ఛ అయిన అట్టి అస్తిత్వానికి వర్ధిల్లిన సంగ్రాహ్యం (అంటే మనకిప్పుడు అస్థిత్వంగా సిద్ధంగా దొరికే సంగ్రాహ్యం) వేరేదో కాదు "నేను" లేక శుద్ధ ఆత్మచైతన్యం.
నాకు "సంగ్రాహ్యములు" కలవు, అనగా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యములు కలవు..
కానీ "నేను" అన్నది స్వయంగా శుద్ధ-సంగ్రహ్యమే. అది సంగ్రాహ్యముగా డాజైన్ / తథాస్థితం Dasein అయి ఉన్నది, డాజైన్ అయ్యి ఉన్నది. .
నేను అన్నదాని నైజం అయిన దాని ఆధారం ఏమిటి అని ఒక సారి తలచుకుంటే, మనిషి దానిని పూర్వతిష్ఠితం అనుకోవచ్చు. చిరపరిచితమనీ , ఊహకు అందేదనీ ముందే అనుకోవచ్చు . నేను అన్నది ముందుగా ఇట్టి శుద్ధమైన స్వీయసంబంధితమైన

ఒకటి. కానీ ఇది అవ్యవహితం కాదు. ఇట్టి అవ్యవహితం కానట్టిదీ, కాకుండగా అన్ని 521 నిర్ధారణలూ, సమస్త విషయసంచయము తీసివేయగా, తన స్వేచ్ఛలో హద్దులేని స్వీయసమానత్వంలో తన-లోకే మరలేదీ "నేను".

అలాగ "నేను" , సాధారణత్వం *Allgemeinheit*. తీసివేయడంలాగ అనిపించే, నెగెటివ్ సంబంధము ద్వారా ఏర్పడ్డ ఐక్యత . తనతో తన ఐక్యత ద్వారా నిర్ధారణా-జైన్‌ను అంతటినీ తనలో లయీభూతమై కలిగియున్నది.

రెండవది, నేను అన్నది , అంతగానూ అవ్యవహితంగా తనతో తాను సంబంధంలో ఉండే నెగెటివిటీగా , విశిష్టమూ *Einzelheit* , అటులనే నిరపేక్ష నిర్ధారణా జైన్ కూడా.

అది అన్యమునకు ఎదురుగా నిలుస్తుంది , అన్యమును తననుండి వేరుగా ఉంచి, పరిహరిస్తుంది. ఇదీ విశిష్ట వ్యక్తిత్వం. ఆ నిరపేక్షమైన సాధారణత్వం , అంతగానూ అవ్యవహిత నిరపేక్ష విశిష్టత్వం , తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . అది సాదా తిష్ఠిత-జైన్ . ఆ తిష్ఠిత-జైన్ తో ఐక్యత ద్వారానే ఈ తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . ఇదే నైజం "నేను" ది,

ఇదే సంగ్రాహ్యనిది. పైన చెప్పిన రెండు తృటు లనూ (అనగా సాధారణ, విశిష్ట తృటులను), కాచిత్-పరిగ్రాహ్యములుగానూ, వాటి పూర్తి ఐక్యతలోనూ (వాటిని వేరు గానూ, వాటిని ఒకటిగానూ) అర్థం చేసుకోక పోతే , నేను గానీ సంగ్రాహ్యం గానీ అర్థం కావు.

3. 8

మామూలుగా **నాకు గల** యుక్తి గురించి చెప్పడం అంటే, నాకున్న ఒక సామర్థ్యం లేక ఒక లక్షణం గురించి అన్నమాట. ఆ సామర్థ్యం లేక లక్షణం "నేను"తో సంబంధపడి ఉన్నది అని. వస్తు ధర్మాలు వస్తువుకి సంబంధించి ఉన్నట్లు "నేను" తో సంబంధంలో వివేకం, ఆలోచనా శక్తి ఉంటాయన్నమాట. (వస్తువు) అనిర్ధారితమైన మూలపదార్థం, వస్తుధర్మముల ఆధారము కానిది, వస్తుధర్మములకు నిర్ధారకము కానిది(వస్తుధర్మాలను నిర్ధారించేది కాదు). ఇలాటి కల్పన ప్రకారం "నాకు" బట్టలు ఉన్నట్లు, రంగు ఉన్నట్లు, ఇతర బాహ్యధర్మాలు ఉన్నట్లు "నాకు" (ఫలానాదాని గురించి) సంగ్రాహ్యం ఉన్నది. ఆలోచనాశక్తి అంటే సంగ్రాహ్యం కలిగియుండే శక్తి అని .

"నేను" సంగ్రాహ్యం కలిగి యుండడం అనే బాహ్య సంబంధం నుండి బయటికొచ్చి కాంట్ "నేను" ని చేరుకున్నాడు. "వివేకము యొక్క విమర్శ" లో(Kritik der Vernunft)

ఉన్న లోతైన, నిఖారైన అవగాహనలలో ఒకటి ఏమంటే, సంగ్రాహ్యము యొక్క
వెసన్ , ఐక్యత - అంతర్బోధ యొక్క మూలసంయోగ ఐక్యత అన్నది_(*ursprünglich-synthetische* Einheit der *Apperzeption)*. ఈ ఐక్యతే "నేను ఆలోచిస్తున్నాను" లేక ఆత్మచైతన్యము అన్నది.

దీనిని పూర్వ్వతిష్ఠిత సహజస్ఫురణతో వర్గములను(Kategorie[n]) నిగమనము చేసే సూత్రముగానూ (sogenannte *transzendentale* Deduktion der Kategorie[n]), కాంట్ ఫిలాసఫీలో అతికఠినమైన అంశముగానూ పరిగణిస్తారు. దీనికి
కారణం మరేదో కాదు. "నేను" మరియు యుక్తి లేక సంగ్రాహ్యము అన్నవి వస్తువు తోనూ, దాని ధర్మములతోనూ లేక యాదృచ్ఛికములతోనూ ఎట్టి సంబంధములో ఉన్నాయి అన్న విషయమై వట్టి ఊహలకు పరిమితము కాకుండా , ఆలోచనను చేరవలసి ఉన్నదని కాంట్ వక్కాణించడమే.

"శుద్ధ వివేకము యొక్క విమర్శ"లో(*Kritik der reinen Vernunft*, 2. Ausg. [B], S. 137)
కాంట్ అన్నది, - విషయము/ వస్తు/Object అంటే , దాని సంగ్రాహ్యము నందు ఫలానా ఆలోచన యొక్క బాహుళ్యము ఒక్కటవుతున్నట్టిది.

ఊహలు, భావనల ఏకీకరణానికి కావలసినది,వాటిని సంశ్లేషణ చేయుటలో చైతన్యమునకు గల ఐక్యత.. కావున ఈ చైతన్యము యొక్క ఐక్యత లోనే వస్తువునకూ , ఊహలు కల్పనలకీ గల సంబంధం ఒదిగి ఉన్నది - అదే చైతన్యము యొక్క వస్తుగత ప్రమాణత యొక్క పరిధి. దాని మీదే వివేకము యొక్క సంభావ్యత ఆధారపడి ఉన్నది.
కాంట్ ఇక్కడ చైతన్యము యొక్క ఆత్మగతమైన ఐక్యతను వేరు చేస్తాడు.
బహుళమైనదానిని ఒకదానితర్వాత ఒకటిగానా లేక ఒకటేసారి అనుభవిస్తామా అన్నదానిపై, ఏదైతే అప్పటి నిబంధనలపై ఆధారపడి ఉందో, దానిపై ఊహల-భావనల ఐక్యత ఆధారపడి ఉన్నది.

అలాకాక ఊహలు,కల్పనల వస్తుగత నిర్ధారము యొక్క సూత్రాలను అంతర్బోధ యొక్క మూలసంయోగ ఐక్యతా సూత్రాలనుండి మాత్రమే రాబట్టవీలవుతుంది.

వస్తుగత నిర్ధారములైన వర్గముల (Kategorien) ద్వారా, భావనల బాహుళ్యములు ఎలా నిర్ధారింపబడుతున్నాయంటే , అలాగ అవి చైతన్యము యొక్క ఐక్యతకు కొనిరాబడేటట్లు .

సంగ్రాహ్యం యొక్క ఏకత్వం పై ఈ వివరణ ఎలాగ ఉన్నదంటే, అది వట్టి అనుభూతి నిర్ధారణ కాదు, ఆలోచన కాదు, వట్టి కల్పన కాదు, అది ఒక వస్తువు (OBJECT). దాని వస్తుగతమైన ఐక్యత, నేను నేనుతో గల ఐక్యత.

ఒక వస్తువును సంగ్రాహ్యము చేసుకోవడం అంటే మరేమో కాదు, దానిని “నేను” స్వంతం చేసుకోవడం. దాని గుండా “నేను” వ్యాపించడం. దానిని తన స్వంత నమూనాలోకి తేవడం. అనగా సాధారణత్వం లోకి తేవడం. ఆ సాధారణత్వం అవ్యవహిత నిర్ధారణ. లేక అది ఒక నిర్ధారణ , అవ్యవహిత సాధారణత్వముగా.

కల్పనలలో లేక ఆలోచనలలో ఉన్న వస్తువు ఇంకనూ బాహ్యము మరియు పరాయిది. అది , కల్పనలో లేక ఆలోచనలో ఏదైతే తన-యందు-తన-వలన-జైన్ ఉన్నదో , సంగ్రాహ్యీకరణ వలన తిష్ఠితజైన్‌గా ***Gesetztsein*** మార్చబడుతుంది. ఆలోచనా యుక్తమై "నేను" దానిలో వ్యాపించియుంటుంది.

కానీ ఆలోచనలో ఉన్న ప్రకారం అది మొదలు తన-యందు-తన-వలన-జైన్ గా. భావన లేక కల్పనలో ఉన్నట్లు అయితే అది దర్శనము. ఆలోచన , మనకు మొదలు ఎదురయ్యే దాని అవ్యవహితత్వాన్ని లుప్తం చేస్తుంది, దానిని తిష్ఠిత జైన్ చేస్తుంది. కాని దాని ఈ తిష్ఠిత జైన్ దాని తన-యందు-తన-వలన-జైన్, లేక దాని వస్తుగతత్వము. ఈ వస్తుగతత్వము వస్తువును సంగ్రాహ్యము నందు కలిగి యున్నది. ఇది, ఎందులోకైతే అది తీసుకోబడుతోందో ఆ ఆత్మచైతన్యము యొక్క ఐక్యత. కావున దాని వస్తుగతత్వము లేక సంగ్రాహ్యము అన్నది ఆత్మచైతన్యము యొక్క నైజము తప్ప వేరు గాదు. అది "నేను" తప్ప వేరు తృటి గాని , వేరు నిర్ధారము గానీ లేనిది.

సంగ్రాహ్యము గురించి సాధారణంగా 2

3.9

కాంట్ ఫిలాసఫీ ఒక ముఖ్య సూత్రం ద్వారా సరైనదని నిరూపించుకుంటుంది. అదేమంటే సంగ్రాహ్యం ఏమిటో తెలుసుకోవాలంటే "నేను" గురించి ఆలోచించాలి-అనడం.
దీనికి విలోమంగా , దీనికి గాను ముందే చెప్పినట్టు "నేను" అన్నదాని సంగ్రాహ్యాన్ని అర్థం చేసుకోవడం అవసరం. మన ఊహకి తెలిసిన "నేను" కు మాత్రమే పరిమితమవుతే , అలాటి "నేను" ఒక సాదా వస్తువు. దాన్ని మనసు అని కూడా అంటారు. సంగ్రాహ్యం దాని సొత్తుగా , వస్తుధర్మం లాగా అందులో ఉంటుంది. "నేను" గురించిన ఊహ, కల్పన అటు సంగ్రాహ్యాన్నీ , ఇటు "నేను"నీ అర్థం చేసుకోనివ్వవు. సంగ్రాహ్యాన్ని సంగ్రాహ్యీకరించడం అనేదాన్ని దరిచేరనివ్వవు, సులభతరం చేయవు .

3.10

పైన పేర్కొన్న కాంట్ యొక్క వివరణకి రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. అవి సంగ్రాహ్యమునకు సంబంధించినవి మరియు వాటిపై కొంత వివరణ అవసరం. ఒకటి , చింతన , అనుభూతి అన్నవాటిని యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) కంటే ముందు ఉంచడం జరిగింది. చింతన లేనిదే సంగ్రాహ్యము వట్టిఖాళీ, ఉన్న బహుళములు చింతన ద్వారా సంబంధములోనికి వచ్చుట వలననే విలువను పొందుతాయి చెల్లుబాటవుతాయి అన్నది కాంట్ జ్ఞానాతీత ఫిలాసఫీ లో ముఖ్య సూత్రము. రెండవది , జ్ఞానము అన్నదాని వస్తుగతమే సంగ్రాహ్యము, కావున జ్ఞానము యొక్క సత్యము సంగ్రాహ్యము అంటుంది కాంట్ ఫిలాసఫీ. ఇంకొక వైపు సంగ్రాహ్యమును కేవలము ఆత్మగతముగా పరిగణిస్తుంది. ఆత్మగతత్వమునకు ప్రతిగా నిలిచే వస్తుగతము లేక యదార్థము అన్నదానిని అట్టి సంగ్రాహ్యము నుండి పెకిలించి వేరుచేయడం సాధ్యం కాదు. స్థూలముగా, సంగ్రాహ్యము మరియు తార్కికము అన్నవి ఏవో కొన్ని ప్రాకారికములు మాత్రమే అని ప్రకటించడం జరుగుతోంది , ఏలననగా అవి విషయసంచయము నుండి కాచిత్-గ్రహీతములు కాబట్టి (తీసినవి), వాటి యందు సత్యము

ఉండదు(తీసివేతవలన మొత్తము ఉండదు) కాబట్టి.

3.11

యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) మరియు సంగ్రాహ్యాము కంటే ముందు స్థాయిలనుకొని పూర్వతిష్ఠితములు కొన్నిటిని ఊహిస్తే ఆ దశలకూ , యుక్తి-ఆలోచన మరియు సంగ్రాహ్యమునకు ఏమిటి సంబంధం అన్నది , అది ఆయా శాస్త్రం బట్టి ఉంటుంది. శుద్ధ తర్కంలో సంగ్రాహ్యానికి ముందు దశలు జైన్ , వెసన్. మనశ్శాస్త్రంలో అవి అనుభూతులూ, చింతనలు యుక్తి-ఆలోచన ముందు వస్తాయి. చైతన్య సూత్రములు కలిగిన , చేతన యొక్క దృగ్విషయశాస్త్రం, ఇంద్రియచైతన్యము మరియు నిరీక్షణ- పరిశీలన అనే దశలను దాటి యుక్తి-ఆలోచన కు అభివృద్ధి చెందుతుంది. కాంట్ , యుక్తి-ఆలోచన కు ముందు కేవలము అనుభూతి మరియు చింతనలను ఉంచుతున్నాడు . కానీ ఈ మెట్లవరుస ఎంత అసంపూర్ణమంటే ఆయన తన యుక్తి-ఆలోచన సూత్రాలు లేక జ్ఞానాతీత తర్కానికి (tranzendentalen Logik) అదనంగా ప్రతిఫలనసంగ్రాహ్యాము(Reflexionsbegriffe) అన్న విషయాన్ని చేర్చవలసి వచ్చింది. ఈ ప్రతిఫలనసంగ్రాహ్యం చింతనకీ యుక్తి-ఆలోచన కీ మధ్య, జైన్ కీ సంగ్రాహ్యమునకూ మధ్య ఉంటుంది.

3.12

మనముందు ఉన్న సంగతి గురించి ముందు చెప్పవలసినదేమంటే, చింతన భావన కల్పన వంటి రూపాలు చేతన గల బుద్ధి విశేషములకు (selbstbewußten Geiste*)* చెందియుండి ఆత్మచైతన్యము కోవలోకి వస్తాయి . వాటిని తర్కశాస్త్రంలో చర్చించము. జైన్ , వెసన్, సంగ్రాహ్యముల శుద్ధ నిర్ధారములు బుద్ధి రూపాలకు ఆధారవిషయసంచయముగానూ, నిలకడచట్రం గానూ ఉంటాయి .

చింతించే చేతన , అలాగే ఇంద్రియ చైతన్యం కూడా అవ్యవహిత జైన్ అన్న నిర్ధారణ కిందకు వస్తాయి. కల్పనతో కూడిన బుద్ధి, పరిశీలించే చైతన్యం తమను జైన్ నుండి వెసన్ లేక ప్రతిఫలన స్థాయికి ఉద్ధరించుకున్నట్టివి. కల్పన, పరిశీలన వంటి విపులమైన రూపాలు తర్క శాస్త్రానికి పట్టవు ప్రకృతిలో తార్కిక నిర్ధారాలను అవతరింప జేసే విపుల నమూనాలైన

కాలము, అంతరిక్షము వంటివి తర్కశాస్త్రానికి పట్టవు. కాలము, అంతరిక్షము
స్వీయపూరిత అంతరిక్షముగానూ, కాలముగానూ అసంగ్రాహ్య-వత్ , సంగ్రాహ్య-వత్ ప్రకృతై మనకు తెలియవస్తాయి (unorganische Natur, und die organische Natur). ఇవి తర్కశాస్త్రానికి పట్టవు.

3.13

ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము , ఆత్మచైతన్యము గల యుక్తి-ఆలోచన యొక్క క్రియే గానీ, ఆత్మగతమైన యుక్తి-ఆలోచన యొక్క క్రియ కాదు. సంగ్రాహ్యము అన్నది దాని-యందు దాని-వలన గా ఉన్నది. దానిని అది బుద్ధి అయిన (Geist) ప్రకృతి యొక్క ఒక దశగా (*organische Natur*)పరిగణించవచ్చు. జీవము లేక సంగ్రాహ్య-వత్ ప్రకృతి అటువంటి మెట్టు, దాని యందు సంగ్రాహ్యము ఆవిర్భవిస్తుంది. కానీ అంధమైనదిగానూ, తనను తాను తెలుసుకోలేనిదిగానూ ఆవిర్భవిస్తుంది, అనగా ఆలోచిత సంగ్రాహ్యముగా కాదు. ఆలోచిత సంగ్రాహ్యముగా అది బుద్ధి కు మాత్రమే చెందినది. సంగ్రాహ్యము యొక్క తార్కిక నమూనా , అబుద్ధి మరియు బుద్ధి సంగ్రాహ్య రూపాలపై ఆధార పడినది కాదు . ఉపోద్ఘాతములో దీనిగురించి తగినంతగా అవలోకనం చేయడం జరిగింది. ఈ విషయాన్ని తర్కం లోకి ప్రవేశించినాక సమర్థనకు వాడ కూడదు. ముందే ఈ విషయాన్ని స్పష్టం చేసి వదిలేయాలి.

3.14

సంగ్రాహ్యము కంటే ముందు అవతరించే నమూనాలూ ఎలా ఉన్నా, వాటినీ సంగ్రాహ్యాన్నీ ఏ సంబంధంలో ఉన్నట్లు ఆలోచిస్తామన్న దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది . ఈ సంబంధము మామూలు మానసిక శాస్త్రంలోనూ, కాంటు జ్ఞానాతీత ఫిలాసఫీ లోనూ ఏమని వివరింపబడి ఉన్నదంటే చింతనలూ కల్పనలనే విడి విడి సామగ్రి వాటికవి ముందే ఉంటాయని భావించబడుతున్నది. యుక్తి-ఆలోచన అన్నది తరువాత ప్రవేశిస్తున్నది, వాటి యందు ఐక్యతను తీసుకొస్తున్నది. ఏదోకొంత తీసివేసి మిగిలిన దానిని గ్రహించి, అట్లు కాచిత్-గ్రహీతముగా వాటి ని "సాధారణత్వానికి" ఉద్ధరిస్తున్నది.ఈ లెక్కన "యుక్తి-ఆలోచన" అన్నది ఒక ఖాళీ నమూనా. అది పైన పేర్కొన్న , దత్తము అనదగిన విషయసంచయము

(చింతన, కల్పన) ద్వారా కొంత యాదార్ధ్యము పొందినది యుక్తి-ఆలోచన అందులో 527
నుండి కొంత తీసివేస్తున్నది.. దాని నుండి సంగ్రాహ్యమునకు పనికి రాదనుకున్న దానిని , ఏదో ఎట్వాస్ నితీసివేయడం జరుగుతుంది.. ఇలాగ చేయడం లో సంగ్రాహ్యము రెండు విధాలా స్వతంత్రము కాదు . సంగ్రాహ్యము , దానికి పూర్వ దశలనుకున్నవాటి వెసనీయమూ కాదు, వాటి సత్యమూ కాదు. ఆ దశలైనా (చింతనను, కల్పనలు) వాటికవి యదార్ధము అయి ఉండనోపు కానీ అవి మాత్రం తమ నుండి సంగ్రాహ్యమును వెలికితీయనీయవు.

3.15

ఇక్కడ ఒక విషయం చెప్పవలసినదుంది, సంగ్రాహ్యము దానంతట అది సంపూర్ణము కాదు. అది తనను ఐడీ కి పెంచుకోవాలి. అట్టి ఐడీ మొదలు సంగ్రాహ్యము , యదార్ధముల ఐక్యత. సంగ్రాహ్యము యొక్క నైజమును అన్వేషించుచుండగా సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్ధముల ఐక్యతగా తనను వెల్లడించుకొనవలెను. అయితే , అది వెల్లడించే యదార్ధము బయటది కాదు. శాస్త్ర నియమ ప్రకారం సంగ్రాహ్యము నుండే రాబట్టాలి. అది, సంగ్రాహ్యం తో పోలిస్తే యదార్ధం అనిపించేటి భావన, కల్పనల ద్వారా లభించిన సామగ్రి కాదు. మన ఇంద్రియాలద్వారా ఎరుగగలిగి, కాలం, స్థలం కలిగిన డాజైన్ , సంగ్రాహ్యంతో పోలిస్తే శ్రేష్ఠమైనదని భావించడం వలన - ఫలానాది వట్టి సంగ్రాహ్యం మాత్రమే అనటం పరిపాటి.

ఏదైనా మనం ఎంచితీసుకున్న కాచిత్-గ్రహీతము , సవిపులమైనదానికంటే తక్కువే అన్న భావన ప్రాచుర్యంలో ఉన్నది.. ఎందుకంటే కాచిత్-గ్రహీతము అన్నది, ఉన్నదాంట్లో ఎంతో విపులమయిన సామగ్రిని వదిలేయడం ద్వారా కాచిత్-గ్రహీతము అయింది కదా అన్న భావన వలన. ఇక్కడ ఈ తీసివేయడం లేక కాచిత్-గ్రహణం గురించి ఎత్తి చూపడంలో ఒక ప్రత్యేక అర్ధం ఉంది (అపోహ ఉంది). అదేమిటంటే సవిపులమైన దానినుండి మనం ఆత్మాశ్రయ ధోరణిలోనే ఇదో లేక అదో ప్రముఖమైనదనుకుని ఎంచు కుంటాము. ఎన్నో అన్య వస్తుధర్మాలూ, నిర్మాణవివరాలు వాటి విలువ వాటి ప్రామాణికతల ప్రాతిపదికపై తీసుకోనే తీసుకోలేము,

అవి యదార్థమైనవి అయినప్పటికినీ ప్రామాణికత ఉన్నప్పటికినీ అవతలే
వదిలేయవలసి వస్తోంది. అట్టి సంపద్వంతమైన సామగ్రిని తీసుకోలేక పోవడం ఇదంతా యుక్తి-ఆలోచన యొక్క చేతగాని తనం. ఫలితముగా యుక్తి-ఆలోచన శుష్కమైన తీసివేతతో తృప్తిపడవలసి వస్తున్నది. (ఇదీ క్లుప్తముగా వాదన)
ఆలోచితము, సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా - చింతన, కల్పనల ద్వారా లభిస్తున్న సామగ్రి యదార్థమైనది అన్న దృక్పథం , తత్త్వచింతన కున్న నిబంధనను పక్కన బెట్టడమే. అంతే కాక ఇలాటి దృక్పథాన్ని మతం ముందే పూర్వతిష్ఠితముగా పరిగణించింది. ఇంద్రియాధారితములూ, వైయక్తికములూ అయిన వాటి తాత్కాలిక , ఉపరితల పర్యవసానముల దర్శనాన్ని సత్యంగా పరిగణిస్తే, మతం, ఫిలాసఫీల అర్థం ఏముంది , అవసరమేముంది? ఫిలాసఫీ సంగ్రాహ్య యుక్తమైన అభిజ్ఞతని ఇస్తుంది. ఐంద్రియ పరమైన జైన్ అన్న యదార్థముతో ఆ అభిజ్ఞతకి సంబంధము ఉంది. ఇంద్రియ పరమైన చైతన్యానికి చెందిన అనుభూతి, చింతనలను ముందు దశలుగా ఫిలాసఫీ , యుక్తి-ఆలోచన కంటే ముందుంచుతుంది. ఫిలాసఫీ వాటి పరిణామంలో తన నిబంధనలను కలిగి యున్నది, ఆ నిబంధనల అనుసారం వాటి గతితర్కము , వాటి నాస్తిత్వంలోనుండి సంగ్రాహ్యము వాటి ఆధారమై ఉద్భవిస్తుంది.. **అంతేకానీ సంగ్రాహ్యం వాటి యదార్థత వలన నిబంధితం** అయినది కాదు. ఆలోచన ద్వారా తీసివేయడం అంటే, ఇంద్రియ పరమైన సామగ్రిని పక్కనబెట్టడం మాత్రమే అని అనుకోకూడదు. అలాగ చేయడం వలన ఆలోచన యొక్క వాస్తవతకు ఎట్టి భంగమూ వాటిల్లదు. అయినప్పటికీ ఆలోచన చేసేది అది కాదు. ఆలోచన చేసేదేమంటే **ఇంద్రియపరమైన సామగ్రిని లుప్తం చేయడం, దానిని దర్శనముగా - వెసనీయమునకు కుదించడం. తద్వారా అదంతా సంగ్రాహ్యములో వ్యక్తమవుతుంది**. విపులమైన దర్శనము లో నుండి సంగ్రాహ్యము లోనికి ఏదైనా చిహ్నముగా, ముఖ్యమైన గుర్తుగా పనికొచ్చేటట్లు గ్రహించాలి అని ఎవరైనా అంటే, అది వస్తువులో ఇంద్రియసంబంధమైన నిర్ధారణ ఏదో అయి ఉంటుంది. అది ఏదో బాహ్యమైన ఆసక్తితో అన్యములనుండి ఎంపిక చేసినది అయి ఉంటుంది. కానీ అది కూడా మిగిలినవాటి వంటిదే.

ఇక్కడొక అపోహని తొలగించవలసిన అవసరం ఉంది. సహజ అభివృద్ధి లో లేక చారిత్రిక పరిణామగతిలో స్వయం పురోగతిలో ఉన్న మానవునికి సంబంధించి ఆ అభివృద్ధి లేక చారిత్రిక పరిణామం ఎక్కడ మొదలవుతున్నాయో ఆ ప్రాకృతిక సూత్రం లేక ప్రారంభం లో సత్యమో లేక సంగ్రాహ్యము యొక్క మొదలో ఉన్నదన్నది ఆ అపోహ.
చింతన లేక జైన్ , సహజంగా సంగ్రాహ్యానికి మొదటిది అవుతుంది లేక నిబంధన అవుతుంది. కానీ అది దానంతట అది-దానివలన అదిగా నిలిచిన నిర్-నిబంధితము కాదు. ఆ ప్రాకృతిక సూత్రం లేక ప్రారంభం, తన యదార్ధతని సంగ్రాహ్యంలో పోగొట్టుకుంటుంది. దానితో పాటు అది యదార్ధ నిబంధన అన్న ఛాయామాత్రతను కూడా పోగొట్టుకుంటుంది. మన పని సత్యం తెలుసుకోవడం కాక , కల్పనలు మరియు ఆలోచనా దర్శితములుగా అవతరించే వాటి చరిత్రని తెలుసుకోవడం అయితే , మనం ఏకరువు పెడుతూ పోవచ్చు. అప్పుడు మనం అనుభూతులతో , చింతనలతో మొదలెట్టవచ్చు. యుక్తి , బహుళత్వం లోనుండి ఒక సాధారణత్వాన్ని లేక ఒక గ్రహీతాన్ని రాబట్టవచ్చు. అటువంటి యదార్ధాల విషయసంచయము ఎందుకు అవసరం అనిపిస్తుందంటే
ప్రారంభం లో కనపడ్డ యదార్ధాన్ని అంటిపెట్టుకుని చేసిన ఈ "తీసివేత" అనంతరం యదార్ధం ఇంకా ఊహల్లో ఉండిపోతుంది కాబట్టి.

కానీ ఫిలాసఫీ అంటే ఏమి జరిగిందో దానిని ఏకరువు పెట్టడం కాదు. అందులో ఏది సత్యమో దానిని తెలుసుకోవడం. అలాగ సత్యం తెలుసుకోవడం ద్వారా వివరించడం లో వట్టి సంభవంగా మాత్రమే దర్శితమైనదేదో దానిని అర్థం చేసుకోవడం.

3.17

సంగ్రాహ్యం గురించి పైపై ఊహ ఇలాగ ఉంటుంది.బహుళమైనదంతా సంగ్రాహ్యమునకు బయట ఉంటుంది. అనగా సంగ్రాహ్యానికి చెందినది కేవలము ఒక శుష్క సాధారణత్వమో లేక ఖాళీ ప్రతిఫలన ఏకత్వమో. ఇక్కడ ముందు జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవలసినది ఏమంటే, ఒక జాతి యొక్క సంగ్రాహ్యము లేక నిర్వచనము కొరకు, అది శుద్ధ కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వము కాదు కాబట్టి, స్పష్టమైన నిర్ధారణ కావాలి. ఇదేమిటో ఆలోచనాపరమైన

ప్రతిఫలితముగా పరిశీలిస్తే , (స్పష్టమైన నిర్ధారణ భేదమని తెలుస్తుంది) 530
బేధము కూడా సంగ్రాహ్యము యొక్క వెసనీయమైన తృటి అని తెలియవస్తుంది. కాంట్ ఈ పరిగణనని ఉత్కృష్ట ప్రాముఖ్యత గల ఆలోచనగా ప్రవేశపెట్టాడు- సంశ్లిష్టమైన నిర్ణయం పూర్వీభూతముగానే ఉంటుంది- అని(daß es *synthetische Urteile a priori* gebe).
అనువ్యవసాయము, పూర్వాధారిత జ్ఞానము పూర్వానుభవము యొక్క ఈ మూలీభూత సంశ్లేషణ అన్నది శుద్ధ యోచన అభివృద్ధికి దారి వేసిన అగాధమైన సూత్రము (Diese ursprüngliche Synthesis der Apperzeption ist eines der tiefsten Prinzipien für die spekulative Entwicklung).ఇందులో సంగ్రాహ్యము యొక్క నైజము పట్ల నిజమైన అవగాహన యొక్క ప్రారంభం ఉన్నది. (సంగ్రాహ్యం అన్న పేరిట) సంశ్లేషణ లేని శుష్కమైన సాధారణత్వము, ఖాళీ ఏకత్వమునకు ఇది పూర్తిగా వ్యతిరేకం. కానీ ఈ ప్రారంభమే తప్ప , తరవాత (కాంట్ ఇచ్చిన) వివరణకీ దీనికీ పొంతన తక్కువ. సంశ్లేషణ అన్న మాట, వాటంతట అవి విడిపోయి ఉండేవాటిని , బయటినుండి ఒక్కటిచేయడం , వట్టిగా కలపటం వంటి భావనకి దారి ఇచ్చింది . కాంటియన్ ఫిలాసఫీ కేవలం సంగ్రాహ్యము, మానసిక-ప్రతిఫలనము అన్నదాని దగ్గరే నిలిచిపోయింది. ఉన్నవి అనుకున్నవి తత్-చింతనా బాహుళ్యము ద్వారా సంగ్రాహ్యాన్ని ఎలా నిబంధిస్తాయో వక్కాణించే స్థితికి తిరోగమించింది .

.

యుక్తి-ఆలోచనాజ్ఞానాన్ని, పరిశీలనానుభవాన్ని కాంట్ ఫిలాసఫీ దర్శితము ఎందుకన్నాడు? యుక్తి-ఆలోచనాజ్ఞానం, పరిశీలనానుభవం కేవలము పరిమితములు అవడం వలననా? కాదు. కాంట్ ఫిలాసఫీ యొక్క మానసిక భావవాదం వలన(aus dem Grunde eines psychologischen Idealismus,). దాని ప్రకారం యుక్తి-ఆలోచనాజ్ఞానం, పరిశీలనానుభవం కేవలం ఆత్మచైతన్యం లోనుండి పుట్టే నిర్ధారములు కాబట్టి.

కాంట్ ఫిలాసఫీ కే చెందిన విశేషమేమిటంటే - చింతన, కల్పనలకి చెందిన బహుళము లేకుండా , సంగ్రాహ్యము విషయసంచయ రహితము, శూన్యము అన్న అభిప్రాయం. అది పూర్వీభూతముగా ఉండి, సంశ్లిష్టము అయి ఉన్నప్పటికీ సంగ్రాహ్యము శూన్యమే (ungeachtet er a priori eine *Synthesis* sei).

కానీ నిజానికి అది సంశ్లిష్టము అయి తనలో బేధమును , నిర్ధారణను కలిగియున్నది. 531
అది సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణగా నిరపేక్ష నిర్ధారణై, విశిష్టత్వమై యున్నది. ఇట్లు సంగ్రాహ్యము, అన్ని పరిమిత నిర్ధారణలకు, బహుళత్వమునకూ ఆధారమై, మూలమై యున్నది.

3.18

యుక్తి-ఆలోచన నిలబెట్టుకున్న ప్రాకారక స్థితి , వివేకము అన్నది ఏమై ఉండునో కాంట్ వివరించినదాంట్లో సంపూర్ణమైతున్నది.

యుక్తి-ఆలోచన స్థాయిలో సంగ్రాహ్యం ఇంకా షరతులకు(నిబంధనలకు)లోబడి దర్శితమవ్వగా , ఆలోచనకు ఉత్కృష్ట స్థాయి ఐన వివేకంలో ఆ నిబంధనలను వదిలించుకుని పూర్తి సత్యం కావాలని ఆశిస్తాం. కానీ కాంట్ వివరణ మనను నిరుత్సాహ పరుస్తుంది. ఎందుకంటే వివేకానికీ, వర్గాలకూ గల సంబంధం కేవలం గతితార్కికమైనదని కాంట్ నిర్ధారిస్తాడు (Verhalten der Vernunft zu den Kategorien als nur *dialektisch* bestimmt). నిజానికి ఈ గతితర్కం యొక్క ఫలితం కేవలం అనంతమైన "నాస్తి" గా పరిగణించబడుతుంది . దానితో వివేకం యొక్క అనంతమైన ఏకత్వం సంశ్లేషణని కూడా పోగొట్టుకుంటుంది. దానితో యోచనా బద్ధ, సత్య అనంత సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రారంభాన్ని కూడా కోల్పోతుంది.

చివరకు వివేకం ఇంకొక పరిచితమైన ప్రాకారకం అవుతుంది. యుక్తి-ఆలోచన ను ఎలా వాడాలి అన్న ఒక వ్యవస్థను చేసి క్రమబద్ధీకరించేదిగా వివేకం పనికి వస్తుంది. తర్కం అన్నదానిని , నాణ్యతా నిర్ణేతగానే తప్ప, వస్తుగతమైన పరిజ్ఞానాన్ని అంతర్దృష్టిని కల్పించే సూత్రపద్ధతిగా పరిగణించడం , దురపయోగం మాత్రమే అని కాంట్ నిర్ధారిస్తాడు. వివేక సంగ్రాహ్యంలో ఇతోధికంగా శక్తి వంతమైన , అగాధమైన విషయసంచయం ఉంటుందనుకుంటే, అందులో వర్గాలను(Kategorien) మించి ఏమీ ఉండదు అని తేలుస్తాడు. వర్గాలు వట్టి ఆలోచనలు మాత్రమే. అవి వాడకానికి ఉండవచ్చు. వాటిని ఉపయోగించనూ వచ్చు. వర్గాలనే ఒక పద్ధతిలో (పద్ధతిగా) ప్రయోగిస్తే , సత్యమంతా చిక్కుముడి వీడినట్లు వీడుతుందనుకుంటే అది జరగదు. ఆ వర్గాలు పరికల్పనలు

(Hypotheses) మాత్రమే. పరికల్పనకి దాని-యందు-దాని-వలన సత్యాన్ని ఆపాదించడం పూర్తి మూర్ఖత్వం అవుతుంది. ఎందుకంటే అవి ఏవీ అనుభవం లో ఎదురయేవి కావు. ఇంద్రియత్వానికి చెందిన స్థల కాలాల విశేషాలను వర్జిస్తున్నవి కావున, ఫిలాసఫీ , అర్థంచేసుకోగలిగిన వెసెన్ కి సత్యం అందనిదని నిరాకరిస్తున్నట్లు మనిషి అనుకోవలెనా.

3.19

సంగ్రాహ్యము మరియు తార్కిక నిర్ధారములను ఎలా పరిగణించాలి అన్న దృక్పథంతో పై విషయాలన్నీ అవ్యవహితంగా ముడివడి ఉన్నాయి. అది దృష్టిలో పెట్టుకునే కాంట్ ఫిలాసఫీని పరిశీలించినప్పుడు కేంద్ర బిందువు ఏమంటే సంగ్రాహ్యమునకు , తత్సంబంధిత శాస్త్రమునకు సత్యముతో ఏమి సంబంధము - అన్న ప్రశ్న.

ఇంతకు పూర్వము చెప్పినట్లు , కాంట్ యొక్క వర్గముల నిగమనము ప్రకారము , భావనలు / ఆలోచనల బహుళము ఒక్కటైనది వస్తువు లేక విషయము లో. ఇలాగ భావనా బహుళము వస్తువు/విషయంలో ఒక్కటవడం అన్నది ఆత్మచైతన్యపు ఐక్యత వలన సాధ్యమైనది. ఆలోచన యొక్క వస్తు గతత్వం ఇక్కడ స్పష్టంగా పేర్కొనబడింది. అది సంగ్రాహ్యము మరియు వస్తువు యొక్క ఏకత్వం. అదే సత్యం.

అదే సమయంలో ఒప్పుకోవలసిన విషయం ఇంకొకటుంది. అదేమంటే , ఆలోచన ఒక దానిని తన స్వంతం చేసుకున్నపుడు , తద్వారా అది (బయటిది) మార్పుకు లోనవుతున్నది, ఇంద్రియపరమైనది కాస్తా ఆలోచితము అవుతున్నది. ఈ మార్పు దాని వెసనీయత్వములో అన్యము అవడం కాదు. అలాకాక అది బహుశ అది మొదటిసారిగా తన అవ్యవహితత్వములో , తన సంగ్రాహ్యములో నిలువబోతున్నది. అదే సత్యం . అవ్యవహితత్వంలో మొదలు దానిని కనుగొనినప్పుడు కేవలం దర్శనముగానూ, యాదృచ్చికంగానూ ఉండెను .<u>వస్తువు యొక్క జ్ఞానమేదైతే ఉన్నదో, ఏదైతే "గ్రహిస్తున్నదో", అట్టి " జ్ఞానం" దాని-యందు అదై , దాని-వలన-అదై ఉండగా, . దాని వస్తుగతత్వం స్వయంగా సంగ్రాహ్యమే అవుతున్నది.</u>

అదలాగుండగా మళ్ళీఇంకొకవైపు నొక్కివక్కాణించే దేమంటే - మనం వస్తువును
దాని-యందు-దాని-వలన-అదిగా ఎట్లున్నదో ఎరుగ లేము , తెలుసుకునే వివేకానికి సత్యము అందదు - అని.

వస్తు యొక్క ఏకత్వములోనూ , సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వములోనూ ఉన్న సత్యము, అది వట్టి దర్శనమే గదా అనవచ్చు. అలా అనడానికి కారణం , ఆ ఏకత్వములోనూ విషయసంచయము , చింతనల బాహుళ్యమేకదా అని . ఇక్కడ జ్ఞాపకముంచుకొనవలసినది - ఆలోచనలన్నవి {ఆలోచనలు - సంగ్రాహ్యము} అన్న విరుద్ధ ద్వంద్వానికి చెందినంత పర్యంతం, ఆలోచనల బాహుళ్యము లుప్తం కావించబడేదీ, వస్తువు తనదైన, యాదృచ్ఛికము గాని వెసనీయత్వములో మరలేదీనూ సంగ్రాహ్యము ద్వారానే. ఆలోచనలు , దర్శనమే కదా అంటే , దర్శనము వెసన్-రహితమని కాదు, దర్శనము వెసన్ యొక్క వ్యక్తీకరణమని. అదే వెసన్ యొక్క స్వేచ్ఛనొందిన వ్యక్తీకరణమే , సంగ్రాహ్యము.

ఇదంతా మన హఠవాద సూత్రీకరణ కాదు. వెసన్ యొక్క పూర్తి అభివృద్ధి ద్వారా దాని నుండే వెలువడిన ఫలితం ఇది. ఈ అభివృద్ధి మనను ప్రస్తుత దృక్పథానికి తెచ్చింది , అనగా జైన్ కంటే వెసన్ కంటే ఉన్నతము, నిరపేక్షము అయిన నమూనా , సంగ్రాహ్యము అన్న దృక్పథానికి తెచ్చింది .అయితే ఇటువైపునుండి జైన్ , వెసన్ సంగ్రాహ్యానికి చెందినట్లు, ఇంకొకవైపు ప్రారంభిస్తే అనుభూతులు, చింతనలూ, ఊహలూ సంగ్రాహ్యానికి ముందు షరతుగా కనపడినప్పటికీ, సంగ్రాహ్యానికే లోబడి ఉంటాయి అనీ , సంగ్రాహ్యం వాటి నిర్-నిబంధిత ఆధారం అని తెలియవచ్చింది . మిగిలిన రెండవ పార్శ్వం మూడవ భాగంలో వివరించబడుతుంది .తర్కం యొక్క మూడవ భాగం లో వివరించబోయేదేమంటే, సంగ్రాహ్యములో మాయమైన **యదార్థము**, సంగ్రాహ్యములోన, సంగ్రాహ్యము నుండి తిరిగి ఎలా నిర్మితమవుతుందో అన్నది. అనగా ఒక విధంగా సంగ్రాహ్యం తోటే శుద్ధంగా నిలిచిపోయే "జ్ఞానము " , అది ఇంకా అసంపూర్ణం అని సమ్మతించడమే. అది మొదలు కాచిత్-గ్రహీత సత్యం వరకూ వచ్చి నిలిచింది. కానీ దాని అసంపూర్ణత్వం , అనుభూతిలోనూ చింతన లోనూ ఉండే యాదార్థ్యపు లేమి వలన వచ్చిన అసంపూర్ణత్వం

కాదు. సంగ్రాహ్యం ఇంకా తాను, తనలోనుండి ఉత్పత్తి అయిన యదార్థమై ,
తన కు తానుగా నిలువనందువలన ఏర్పడ్డ అసంపూర్ణత్వం.

యదార్థము ఏదైతే సంగ్రాహ్యము నందు అంతర్ధానమయినదో , దాని యందే దాని నుండే ఆవిర్భవిస్తుంది. అయినా సంగ్రాహ్యమునకే పరిమితమైన జ్ఞానము అసంపూర్ణమని ఒప్పుకోకతప్పదు.అది కాచిత్-గ్రహీత సత్యము వరకే చేరినది. జ్ఞానము యొక్క అసంపూర్ణత , అనుభూతి , చింతనలలోని యాదార్థ్యాన్ని వర్జించడం వలన కాదు. సంగ్రాహ్యము తనలోనుండి ఆవిర్భవించే యదార్థాన్ని ఇంక ప్రస్తుతి చేయకపోవడములో ఉన్నది. అనుభవాధారితమైన విషయాలూ, వర్గాలూ, ప్రతిఫలననిర్ధారాలకి ప్రతిగా సంగ్రాహ్యము యొక్క నిరపేక్షత్వం ఋజువైంది. అవి సంగ్రాహ్యమునకు ముందు, దాని బయటా దర్శితములైనవనీ సత్యాన్ని కలిగి లేవనీ, సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆదర్శములో మరియు ఐక్యతలో మాత్రమే సత్యాన్ని కలిగి యున్నవని ఋజువైపోయింది.
సంగ్రాహ్యము నుండి యదార్థాన్ని రాబట్టడం అంటే - సంగ్రాహ్యాన్నిప్రాకారకముగా గ్రహించినట్లున్న ది అసంపూర్ణమని తెలియవస్తుంది. సంగ్రాహ్యం దాని యందే ఆధారితమైన గతితర్కం ద్వారా , యదార్థంగా మారుతుంది. సంగ్రాహ్యము నుండే అట్టి యదార్థము ఉత్పత్తి అవుతుంది. అంతేకానీ తనకు ప్రతిగా ముందే ఉన్న యదార్థం లోకి సంగ్రాహ్యం తిరిగి మరలడం కాదది. అంతకంటే మంచిది దొరకలేదని ,తిరిగి దర్శనములో అవెసనీయమని తెలిసినదానికి మరలడం కాదు.

ఇక్కడ ఎత్తిచూపవలసిన ఆశ్చర్యకరమైన విషయం కాంట్ ఫిలాసఫీలో ఒకటుంది. అదేమంటే , కాంట్ ఫిలాసఫీ ఆలోచనకీ , ఇంద్రియపరమైన డాజైన్ కీ మధ్య సాపేక్షమైన , వట్టి దర్శనమన్న సంబంధం మాత్రమే ఉన్నదంటుంది. అయినప్పటికీ ఆలోచనకీ, డాజైన్ కీ ఉన్నతమైన ఐక్యత "ఐడీ" అని గుర్తిస్తుంది. చింతించే యుక్తి-ఆలోచన కు సంబంధించిన ఐడీ ను గుర్తిస్తుంది, ఎత్తిచూపుతుంది. కానీ మళ్ళీ ఆ సాపేక్షమైన సంబంధాన్నే అంటిపెట్టుకుని, సంగ్రాహ్యం , యదార్థం నుండి విడిపోయి ఉన్నదనీ , ఉంటుందనీ నొక్కి వక్కాణిస్తుంది. కాబట్టి పరిమితమైన జ్ఞానం అని దేనినైతే అన్నదో , అదే సత్యం అంటుంది. ఏదైతే సత్యం అని తెలుసో అదంతా వాచాలత్వమనీ,

అంగీకారయోగ్యం కాదనీ, వట్టి "ఆలోచనా జనితమనీ" అంటూ, నిర్దిష్ట సంగ్రాహ్యానికి పరిమితమవుతుంది.

3.20

శాస్త్రానికీ , యదార్థానికీ సంబంధం ఉన్నదా అన్న ప్రశ్న వస్తుంది. కానీ తర్కము అటువంటి శాస్త్రము కాదు. ఒక ప్రాకారక శాస్త్రంగా తర్కాన్ని పరిగణించినప్పటికీ , అది అటువంటి యదార్థాన్ని కలిగియుండలేదు. కలిగియుండవలెననియునూ లేదు. అటువంటి విషయసంచయమును కలిగి యుండున్నవి చేతస్సుకూ , ప్రకృతికీ సంబంధించిన శాస్త్రములు. వివరయుక్తమైన ఈ శాస్త్రాలు , తర్కం వలె కాక, తర్కం కంటే ఎక్కువగా ఐడీ యొక్క నిజమైన నమూనాతో వ్యవహరిస్తాయి. అంటే దానర్థం అవి తిరిగి, దర్శనము నుండి శాస్త్రానికి ఎదిగిన చైతన్యం వదిలేసిన (పాత ప్రాథమిక) యదార్థం లోకి మరలుతాయని కాదు. లేక వేటి అసత్యమూ, వేటి పరిమితత్వమూ తర్కం లో ఋజువైందో ఆ వర్గాలనూ , ఆ ప్రతిఫలననిర్ధారములనూ వాడడానికి తిరిగి పూనుకుంటాయని కాదు.

తర్కము "ఐడీ" ని ప్రకృతి స్రష్ట అన్న స్థాయికి ఉద్ధరిస్తుంది. విపుల అవ్యవహితత్వం అన్న నమూనాకు "ఐడీ" అధిగమిస్తుంది. ఇటువంటి విపుల అవ్యవహితత్వం యొక్క సంగ్రాహ్యం , అవ్యవహిత రూపాన్ని ఛేదించుకుని తాను విపులత్వంతో కూడిన చేతన (**als *konkreter* Geist**) అవుతుంది.

ఇట్టి సవిపుల శాస్త్రాలకు ప్రతిగా (Gegen diese konkreten Wissenschaften) ప్రాకారక శాస్త్రముగా తర్కము నిలుస్తుంది. **(ప్రకృతి, చేతస్) సవిపుల శాస్త్రాలు** తర్కాన్ని లేక సంగ్రాహ్యాన్ని అంతస్స్రష్టగా కలిగి యున్నాయి. ఈ సృష్టికి పూర్వసృష్టిగా తర్కం ఒక ప్రాకారక శాస్త్రంగా ఉంటుంది. కానీ అది నిరపేక్ష నమూనా యొక్క శాస్త్రం. అది తనలోనే మొత్తం, తనలోనే సత్యం యొక్క "ఐడీ"ని శుద్ధంగా కలిగి యుంటుంది. ఈ నమూనా తన యందే తన విషయసంచయాన్ని కలిగి యుంటుంది, లేక తన యదార్థాన్ని తన యందే కలిగి యుంటుంది. సంగ్రాహ్యము ఖాళీ ఏకత్వము కాక, తృటులను వాటి నెగెటివిటీ లో కలిగి యున్నది. అనగా సంగ్రాహ్యము బేధము గల నిర్ధారములతో కూడిన నిరపేక్ష నిర్ధారము.

నిరపేక్ష నమూనా యొక్క అవే నిర్ధారములు దాని విషయసంచయము.
సంగ్రాహ్యము ద్వారానే తిష్ఠితములు కాబట్టి , ఆ నిర్ధారములు దానికి అనుగుణమైన విషయసంచయమునే కలిగి యుంటాయి. తర్కం లో మామూలుగా ఎదురైయ్యే నమూనా కంటే **నిరపేక్ష నమూనా భిన్నంగా ఉంటుంది. ఏమంటే అది దానికదే సత్యము**. అదెట్లనగా దాని నమూనా యొక్క విషయసంచయము - అనగా దాని యదార్థము సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణంగా ఉంటుంది. అంతే కాదు అది శుద్ధమైన సత్యం. ఎందుకంటే దాని నిర్ధారములు ఇంకనూ నిరపేక్షమైన అన్యభవము లేక నిరపేక్షమైన అవ్యవహితత్వమును కలిగి లేవు.

కాంట్ తన "శుద్ధ వివేకం పై విమర్శ" లో ప్రఖ్యాతమైన పాత ప్రశ్న, సత్యమంటే ఏమిటి అన్నదాన్ని ప్రస్తావిస్తాడు . మనకు అలతిగా ఒక బహుమతి ఇస్తాడు. నామవాచకాన్ని వివరించినట్లు - మన జ్ఞానము వస్తువుతో సరిపోవాలి అంటాడు (అదే సత్యం). ఈ నిర్వచనం గొప్ప ప్రాముఖ్యత గలది. దానితో పాటు , వివేకంతోకూడిన జ్ఞానము వస్తువును తనయందు-తానుగా ఏమిటో ఎరుగ లేదు, యదార్థము సంగ్రాహ్యమునకు ఆవలనే ఉంటుంది, అన్న కాంట్ జ్ఞానాతీత భావ వాదపు మౌలిక ఉద్ఘాటన జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటే **ఒకటి స్పష్టం** . అటువంటి వివేకం, ఏదైతే తన విషయమైన వస్తు-అంతర్వర్తితముతో ఏకీభవిస్తూ తిష్ఠించుకోలేదో (*nicht in Übereinstimmung zu setzen* vermag), అలాగే **ఏ వస్తు- అంతర్వర్తితము(Ding an sich), వివేకయుక్తమైన సంగ్రాహ్యముతో** ఏకీభవించదో , అనగా సంగ్రాహ్యము యదార్థముతోనూ, యదార్థము సంగ్రాహ్యముతోనూ ఏకీభవించకుండుట - అవన్నీ సత్యరహితమైన కల్పనలు మాత్రమే. కాంట్ సత్యం యొక్క నిర్వచనాన్ని , ఏ చింతనా శీలమైన యుక్తి-ఆలోచన యొక్క "ఐడీ"(Idee) యందు నిలిపాడో , ఆపేక్షిత ఏకీభవమును వ్యక్తీకరించే ఈ "ఐడీ" (Idee) , ఏదో చిన్న ఆలోచనగా కాకుండో, సత్యంగానే వ్యవహరింప బడ్డది అయి ఉండాలి.

కాంట్ ఇంకా అన్నదేమంటే, "అటువంటి ప్రతీ జ్ఞానానికీ (సంబంధించి) సాధారణమైన , భద్రమైన సత్యానికి ప్రమాణం(గీటురాయి) ఏమిటని మనిషి తెలుసుకోగోరతాడు. అది అన్ని జ్ఞానాలకూ , వస్తుబేధం తో నిమిత్తం లేకుండా, చెల్లుబాటయ్యే సత్యప్రమాణం కావాలి. కానీ అట్లైతే వస్తు-సంబంధిత జ్ఞాన విషయసంచయం అంతా తీసివేయవలసి

వస్తుంది,   మరేమో సత్యం ఆ విషయసంచయం పైననే ఆధారపడి ఉన్నది.
కాబట్టి అట్టి జ్ఞాన-విషయసంచయం యొక్క ప్రమాణం గురించి అడగడం అసమంజసమూ మరియు అలాటిది ఉండడం అసంభవమూనూ".
ఇక్కడ తర్కం యొక్క ప్రాకారక ఉపయోగం గురించి ప్రాచుర్యం లో ఉన్న ఊహ కొట్టొచ్చినట్లు తెలియవస్తోంది. పైగా కాంట్ వివరణ కనువిప్పులాగ అనిపిస్తోంది. ఒకటేంటంటే ఇటువంటి ప్రాకారికమైన యుక్తి , తన వ్యాఖ్యానంలో పడి ,సంగతి మర్చిపోతుంది. దేనిని అది ఋజువు చేయదలుచుకుందో దానినే ఆధారంగా చేసుకుని యుక్తిని ప్రారంభిస్తుంది జ్ఞాన విషయసంచయంలో సత్యానికి గీటురాయి ఏమిటి అని అడగడం అసమంజసము అంటాడు కాంట్. కానీ తన నిర్వచనం ప్రకారమే , విషయసంచయము సంగ్రాహ్యముతో ఏకీభవించడం సత్యం కానీ విషయసంచయం సత్యం కాదు. ఆయనే అన్నట్లు , విషయసంచయము సంగ్రాహ్యము లేనట్టిదైతే సంగ్రాహ్య రహితము , అనగా వెసన్ రహితము.

అటువంటి దానిలో సత్యానికి ప్రమాణం కోసం ఎవరూ వెతకరు. అలాగ వెతకక పోవడానికి కాంట్ ఉటంకించిన కారణం మాత్రం విరుద్ధం. విషయసంచయము సంగ్రాహ్య రహితం కాబట్టి సంగ్రాహ్యంతో ఏకీభవించదని కాదు. విషయసంచయము సత్యరహితమైన స్వీయాభిప్రాయానికి చెందినదై ఉండవచ్చును అన్న కారణాన.

ఇక్కడ అనవసర గందరగోళానికి తావిస్తున్న "విషయసంచయము" అన్నదానిని పక్కన బెడదాము. దీనివలన ప్రాకారికత దిగజారి , ప్రతీసారీ వ్యతిరేకార్థం వస్తోంది. వివరిస్తే కూడా వ్యతిరేకార్థం వస్తోంది. ఇలాగా "విషయసంచయం" పక్కన పెట్టాక మనకు మిగిలేదేమంటే చివరకు ఎంచుకున్న అభిప్రాయం ఒకటి . అదేమంటే తర్కం వట్టి ప్రాకారకము మాత్రమే , అందులో విషయసంచయం అంతా తీసివేయబడి ఉంటుంది, కావున మనది ఏకపక్ష జ్ఞానము, అందులో ఏ విషయమూ/ వస్తువూ ఉండదు, అదొక ఖాళీ నిర్ధారణా రహిత నమూనా, కాబట్టి దానితో విషయం యొక్క ఏకీభావం అసంభవం. ఏకీభావం అంటే

వెసనీయముగా రెండిటికి చెందినది. క అలాగ మన జ్ఞానం లో విషయంతో
ఏకీభావమూ అసంభవం , ఇందులో సత్యమూ ఉండదు.

కాంట్ యొక్క - సంగ్రాహ్యము యొక్క పూర్వీభూత సంశ్లేషణ చాలా ఉన్నతమైన సూత్రము. అందులో ఏకత్వంలో ద్విత్వం ఉన్నది. సత్యానికి ఏవి ఆవశ్యమో అవి గుర్తించబడ్డాయి. కానీ ఇంద్రియాధారిత విషయాలు, చింతనా బాహుళ్యమూ పై చేయి సాధించాయి. వాటిని వదిలి , సంగ్రాహ్యమును , వర్గములను వాటియందు వాటిగా-వాటివలన వాటిగా పరిశీలించుటకు, యోచనాబద్ధమైన తత్త్వం వరకూ కాంట్ పురోగమించలేక పోయాడు.

3. 21

తర్కం నిరపేక్షనమూనా కు సంబంధించిన శాస్త్రం. ఈ ప్రాకారకము ఎలా నిజమవుతుందంటే , దాని నమూనాకు సరిపోయిన విషయసంచయమును తనయందు కలిగియుండుట ద్వారా. అదియును మించి, తార్కికంగా ప్రాకారకము శుద్ధమైన నమూనా కావున, తార్కికంగా సత్యము శుద్ధ సత్యం అయి ఉండాలి. ఈ ప్రాకారకము నిర్ధారముల బట్టి , విషయసంచయము బట్టి చాలా సంపన్నం అయి ఉండాలి, అనుకునేదానికంటే విపులమన్న దానిపై అనంత నిర్ధారక సక్రియత్వమును కలిగి ఉండాలి.

వాటంతట అవిగా తార్కిక సూత్రాలు (వ్యావహారిక తర్కము, మానసిక తర్కము, మానవపరిణామానికి సంబంధించిన సామగ్రి పక్కనబెడితే) వైరుధ్యానికి చెందిన సూత్రాలు కాక మిగిలినవి , కొన్ని శుష్కమైన సూత్రాలు మాత్రమే. అవి కూడా నిర్ణయాలను తలకిందులు చేసేవీ, రక రకాల నిగమనములకు పరిమితము.

ఇక్కడ తారసపడే నమూనాలూ, వాటి ఇతరేతర నిర్ధారములను చారిత్రికంగానే తీసుకోడం జరిగింది. వాటిని విమర్శకు గురి చెయ్యలేదు, అవి వాటికవిగా సత్యమా అన్న విమర్శ చేయలేదు.

ఉదాహరణకు అనుకూల నిర్ణయము (పాజిటివ్) అన్న నమూనా దానంతట అది పూర్తిగా సరైనదే , నిర్ణయము నిజమా కాదా అన్నది అందులోని విషయసంగ్రహము బట్టి

ఉంటుంది అని నిర్ధారించబడినది.. ఈ నిర్ణయం అన్న నమూనా
దానంతట అది సత్యమైన నమూనావా ? "విశిష్టమన్నది సాధారణము" అన్న వాక్యం దానిలోనే గతితార్కికం కాదా? అంటే - అలాటి అన్వేషణ గురించి ఆలోచించలేదు. ఈ నమూనా నిర్ణయం దానంతట అది సత్యాన్ని తనలో నిలుపుకోడానికి సమర్ధము అని మాత్రమే స్పష్టం
చేయడం జరిగింది.

ప్రతి అనుకూల నిర్ణయమూ(positive urteil) సత్యమే అనే సూత్రము, తేటతెల్లంగా ఉన్నా , సత్యం అంటే ఏమిటి అన్న నిర్వచనం లో ఉన్నది అందులో లేదు - సంగ్రాహ్యమునకు వస్తువునకు మధ్య ఉండవలసిన ఏకీభావము. పై నిర్ణయములో , క్రియ/ఆఖ్యాతము సాధారణము, దీనిని సంగ్రాహ్యము అనుకుందాం. కర్త , విశిష్టము , దీనిని వస్తువు అనుకుందాం. ఇక్కడ ఆఖ్యాతమూ, కర్తా ఏకీభవించటల్లేదు. ఆఖ్యాతము గా ఉన్న శుష్క సాధారణము సంగ్రాహ్యము కాజాలదు. దానికి చెందవలసినవి ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. కాబట్టి ఇక్కడ కర్త అంటే వ్యాకరణ వాక్యంలో కర్త మాత్రమే. వస్తువూ, సంగ్రాహ్యము ఏకీభవించనపుడు ఆ నిర్ణయం సత్యాన్ని ఎలా కలిగి ఉంటుంది? అందులో సంగ్రాహ్యమూ, వస్తువూ కూడా లేనప్పుడు ఇంకెలా ?

కాబట్టి అనుకూల నిర్ణయం లోనో, లేక మామూలుగా ఏ నిర్ణయం లోనైనా సత్యాన్ని పొందుపరచాలనుకోవడం అసాధ్యం , అసంబద్ధం. కాంట్ ఫిలాసఫీ ఈ విధంగా **వర్గాలను ఒక్కొక్కదానిని దాని-యందు-దాని-వలన అదిగా** తీసుకోకుండా , అవన్నీ ఆత్మచైతన్యాన్నికి చెందినవనీ, ఆత్మగతమైన నమూనాలు కాబట్టి అవి పరిమిత నిర్ధారములనీ, సత్యాన్ని కలిగి యుండ లేవనీ తీర్మానించింది. అంతే కాక మామూలుగా తర్కం యొక్క విషయసంచయాలైన సంగ్రాహ్యము యొక్క నమూనాలను పరిశీలనకు గురిచెయ్యలేదు. పైగా కాంట్ ఫిలాసఫీ వర్గాలను నిర్ణయ ధర్మానుసారం నిర్ధారించడానికి నిర్ణయాలను ఉపయోగించింది. (సంగ్రాహ్య నమూనాలలో భాగమైన) నిర్ణయము అన్నదానిని పూర్వతిష్ఠితముగా చెలామణీ చేసింది.

తార్కిక నమూనాలని , ఆలోచన యొక్క ప్రాకారక నమూనాలుగా పరిగణించకపోతే, 540
అవి ఎంతవరకు వాటంతట అవి సత్యానికి సరిపోతాయని పరిశీలించడం మంచిదే. ఈ
పని చేయకపోతే , తర్కం అన్నదాని విలువ , ఉన్నదున్నట్లు ఆలోచన యొక్క
దర్శితములను ప్రాకృతిక చరిత్రవలె వర్ణించడం తో సమానమవుతుంది.

తార్కిక నమూనాలూ ఎంతవరకూ సత్యాన్ని తమలో కలిగియుండగలవు అన్నదానిని పరిశీలించడం ప్రారంభించినవాడు అరిస్టోటల్. అది ఆయన చేసిన గొప్ప సేవ , ఆ బుద్ధి యొక్క శక్తికి మనం ఆశ్చర్యపడకతప్పదు.

ఇప్పుడు చేయవలసినది , ముందుకు కదలి కొంత వ్యవస్థిత సంబంధాలూ, కొంత (తార్కిక) నమూనాల యొక్క విలువా తెలుసుకోవాలి.

వర్గీకరణము

1

సంగ్రాహ్యం ఇంతకు ముందు చూసినట్లు , జైన్ మరియు వెసన్ ల ఐక్యత . వెసన్ మొదలు జైన్ యొక్క మొదటి నెగేషన్. తద్వారా జైన్ , ఛాయామాత్రము (Schein) అయింది. సంగ్రాహ్యము , ఈ నెగేషన్ యొక్క రెండవ నెగేషన్, కావున జైన్ పునస్థాపితం. కానీ తనలో జైన్, వెసన్ ల అనంతమైన మధ్యవర్తిత్వము మరియు నెగెటివిటీగా . కావున వెసన్ మరియు జైన్ లు సంగ్రాహ్య- నిర్ధారములలో వెసన్ , జైన్ లనే నిర్ధారములుగా ఉండవు . అవి కేవలం , ఒకటి ఇంకొక దానిలో ప్రతిబింబించే , జైన్ , వెసన్ ల ఐక్యతలో మాత్రమే ఉండవు. సంగ్రాహ్యం ఈ నిర్ధారాలలో తనను విడదీసుకోదు.

సంగ్రాహ్యం మహాసత్త్వసంబంధము యొక్క సత్యం. వేటి ద్వారా జైన్, వెసన్ తమ తమ సంపూరిత స్వతంత్రము, సంపూరిత నిర్ధారము ఒకదాని ద్వారా ఒకటి సాధించాయో ఆ మహాసత్త్వసంబంధము యొక్క సత్యం , సంగ్రాహ్యము. మహాసత్త్వత యొక్క సత్యము , మహాసత్త్వ ఏకత్వమని తెలిసినది. అట్టి మహాసత్త్వ-ఏకత్వము తిష్ఠిత-జైన్. తిష్ఠిత-జైన్ , డాజైన్ మరియు బేధితము. తన-యందు-తన-వలన-జైన్, సంగ్రాహ్యమునందు తనకు తగిన, నిజమైన డాజైన్ ను చేరింది. ఏమనగా ఆ తిష్ఠిత-జైన్ తానే , తన-యందు-తన-వలన-జైన్. తిష్ఠిత-జైన్ తన యందే సంగ్రాహ్యము యొక్క బేధమై యున్నది. తిష్ఠిత-జైనే అవ్యవహితముగా తన-యందు-తన-వలన-జైన్ కాబట్టి దాని బేధితమన్నదే మొత్తం సంగ్రాహ్యమై ఉన్నది. నిర్ధారణ లో సాధారణము అయి ఉన్నది, నెగేషన్ కూడా అదే అయి ఉన్నది (అది , మరియు నెగేషన్ అదే)

2.

అది సంగ్రాహ్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము. కానీ కేవలం మొదటిగా తన సంగ్రాహ్యము . లేక మొదలు **కేవలం** సంగ్రాహ్యం. ఎందుకంటే అది తిష్ఠిత-జైన్ , తిష్ఠిత-జైన్ అయినంత, తన-యందు-తన-వలన-జైన్.
అది నిరపేక్ష మహాసత్త్వము . బేధితములైన మహాసత్త్వములు అనివార్యముగా, ఏకము

అని నిలుపుతున్నంత పర్యంతము అది నిరపేక్షమహాసత్త్వము. కావున ఈ
ఏకత్వము, తాను ఏ ఏకత్వమై ఉన్నదో ,అది తిష్ఠితము కావాలి . మహాసత్త్వ సంబంధము యొక్క చలనసంబంధిత తృటుల ద్వారా సంగ్రాహ్యము "అయినది".

మహాసత్త్వ-సంబంధము యొక్క చలనములో తృటులు, వేటి ద్వారా సంగ్రాహ్యము "అయినదో" , తద్వారా ఆవిష్కరించిన యదార్థమే మొదలు సంగ్రాహ్యము లోకి పరివర్తనము.

అది, ఇంకా దానంతటి అది , తన స్వంతం , తన నుండి వచ్చిన నిర్ధారము కాలేదు. అది అనివార్యత పరిధిలో ఉన్నది. దానిదంటూ కావాలంటే దాని స్వేచ్ఛా యుతమైన నిర్ధారము కావాలి. ఒక డాజైన్ కావాలి. అందులో అది దానితో అది ఒక్కటై ఉండాలి. దాని తృటులు సంగ్రాహ్యమై, దాని ద్వారానే తిష్ఠితము కావాలి.

2.

కాబట్టి మొదలు సంగ్రాహ్యము అంతర్వర్తితముగా సత్యము. ఏమంటే అది ఇంకా "అంతర్గతము" . అనగా కేవలం బహిర్గతం. అది మొదలు ఒక అవ్యవహితం. ఈ రూపంలో దాని తృటులు అవ్యవహిత, స్థిర నిర్ధారములై ఉంటాయి. కావున ఇప్పటికి, సంగ్రాహ్యం అన్నది , ఫలానా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము, అనగా కేవలం యుక్తి-ఆలోచనా పరిధికి చెందినది. అయితే ఈ అవ్యవహితత్వం యొక్క నమూనా , సంగ్రాహ్యము యొక్క నైజానికి సరిపోని , డాజైన్. సంగ్రాహ్యమన్నది స్వీయసంబంధం లోనే స్వేచ్ఛగలది. కాబట్టి ఇది బాహ్య నమూనా. ఇందులో సంగ్రాహ్యము తన-యందు-తన-వలన-జైన్‌గా లేదు, వట్టి తిష్ఠితముగా ఉంది. దీనిని "మనం అనుకున్నది" లేక అత్మగతము అని కూడా అనుకోవచ్చు.

అవ్యవహిత సంగ్రాహ్యము అనే రూపము ఎట్టి దృక్పథానికి చెందినదంటే , సంగ్రాహ్యము ను ఆత్మగత ఆలోచనగా భావించే దృక్పథానికి చెందినది. అనగా "సంగతి" కి బాహ్యమైన ప్రతిఫలనము. ఈ దశ, ఆత్మగతత్వము లేక ప్రాకారక సంగ్రాహ్యము. దాని నిర్ధారముల స్థిరమైన జైన్ లో దాని బాహ్యత్వము కనబడుతుంది. ఒక్కొక్క నిర్ధారము దానంతట-అదిగా గుణాత్మకముగా , ఏకాకిగా ప్రత్యక్షమవుతుంది. దాని అన్యముతో

దానికి బాహ్యసంబంధమే. అయితే సంగ్రాహ్యము యొక్క **ఏకత్వము** ,
<u>(ఇప్పటికి) అంతర్గతమూ మరియు దాని ఆత్మగతమైన వెసన్ అయి ఉన్నట్టిది, ఆ సంగ్రాహ్యమును గతితర్క చలనములోకి నెడుతుంది</u>. అందువలన ఆ సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకాకిత్వం రద్దవుతుంది. "సంగతి" నుండి సంగ్రాహ్యము వేరగుట అన్నది లుప్తమవుతుంది. దాని సత్యముగా "మొత్తము" ప్రకటమవుతుంది. అదే **వస్తుగత సంగ్రాహ్యము**.

3.

సంగ్రాహ్యం తన వస్తుగతత్వములో **తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యే తిష్ఠిత-జైనే "సంగతి" యే**. దాని అనివార్య పురోగామిత నిర్ధారము, ప్రాకారక సంగ్రాహ్యమును , "సంగతి"గా చేస్తుంది. ప్రాకారక సంగ్రాహ్యమునంటి పెట్టుకున్న అత్మగతత్వమన్న సంబంధము, బాహ్యత్వము అట్టి సంగ్రాహ్యము కోల్పోవడం జరుగుతుంది. లేక ఇందుకు విలోమంగా , దాని అంతర్గతత్వము నుండి బాహ్యత్వము బయటకు వచ్చినదీ , దాని డాజైన్ లోకి మారినదీ **నిజమైన సంగ్రాహ్యము**. సంగతితో దాని ఏకత్వంలో దానికి , దానిదే అయిన స్వేచ్ఛాయుతమైన డాజైన్ ఉన్నది. కానీ అది ఇంకా అవ్యవహితము. అది ఇంకా నెగెటివ్ స్వేచ్ఛ కాలేదు. సంగతి తో ఒక్కటయిన అది , సంగతిలో మునిగి యున్నది. దాని బేధితములు వస్తుగత ఉనికి గలవై యున్నవి. వాటిలో , సంగ్రాహ్యము , మళ్ళీ **అంతర్గతమై** ఉన్నది.

వస్తుగత డాజైన్ యొక్క ఆత్మగా , సంగ్రాహ్యము తనకు ఆత్మగతత్వమును ఇచ్చుకోవాలి, ఆత్మగతత్వమన్న నమునాను ఇచ్చుకోవాలి . ప్రాకారక సంగ్రాహ్యము ఇటువంటి ఆత్మగతత్వమును అవ్యవహితముగా కలిగి యుండినది. కావుననే ప్రాకారక సంగ్రాహ్యము స్వేచ్ఛ అన్న నమూనా లోకి ప్రవేశించినది . అటువంటి స్వేచ్ఛ సంగ్రాహ్యము కు వస్తుగతత్వములో లేకుండినది. స్వేచ్ఛ (అత్మగతత్వం) నమూనాగా డాజైన్ ముందు నిలుస్తుంది. డాజైన్ తో ఏకీభావం చెందుతుంది. అట్లగుటలో , డాజైన్ వస్తుగత సంగ్రాహ్యముగా దాని-యందు-దాని-వలన అదిగా అయింది, అట్లు తిష్ఠితము కూడా అయింది.

ఈ విధంగా సంపూర్ణమవడంలో , దాని వస్తుగతత్వం లో దాని స్వేచ్ఛని కూడా పొందటంలో , పర్యాప్త , యథోచిత సంగ్రాహ్యము "ఐడీ" అవుతోంది. వివేకం , ఐడీ యొక్క పరిధి (క్షేత్రం), అది "తానే" వెల్లడి అయిన సత్యము. "ఐడీ" లో సంగ్రాహ్యము తనకు తగినట్టి సిద్ధిని పొందుతుంది. అది స్వేచ్ఛగా ఉన్నంత పర్యంతము ఈ వస్తుగత ప్రపంచాన్ని తన ఆత్మగతత్వములో , ఈ ఆత్మగతత్వమును వస్తుగత ప్రపంచములో ఎరిగి ఉంటుంది, తెలిసి ఉంటుంది.

మొదటి భాగం : ఆత్మగతత్వం

సంగ్రాహ్యము మొదలు ప్రాకారకం. ఇది ప్రారంభంలో సంగ్రాహ్యం. ఇది అవ్యవహితము. అవ్యవహితమైన ఐక్యతలో దాని బేధము లేక తిష్ఠితభవము మొదలు సరళముగా ఉండును, అది ఛాయ మాత్రమే. కావున బేధము యొక్క తృటులు , (ఒక్కొక్కటి) అవ్యవహితముగా సంగ్రాహ్యము మొత్తము అవుతున్నవి. అవి కేవలం సంగ్రాహ్యము ఉన్నదున్నట్లు.

రెండవది: అది నిరపేక్ష నెగెటివిటీ కావున , తనను తాను బేధించుకుని తనను నెగెటివ్ గా నిలుపుకుంటుంది. అనగా తనను తనకు అన్యముగా నిలుపుకుంటుంది. మొదలు అది అవ్యవహితము కాబట్టి , ఈ తిష్ఠనము లేక బేధితము అగుట - నిర్ధారము. ఇక్కడ తృటులు పరస్పర అతీతములు. దేనికదే గా ఉన్నది. ఈ విడమర్చడం లో , ఐక్యత , ఇంకనూ బాహ్యసంబంధము. స్వతంత్రములూ, నిర్నిమిత్తములై, తిష్ఠితములైన దాని తృటుల సంబంధముగా అది "నిర్ణయము" (Urteil) అవుతున్నది.

తన స్వతంత్రమైన తృటులలో కోల్పోయిన సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతను , అయిననూ నిర్ణయము (Urteil) కలిగి ఉండి ఉండాలి. కానీ అట్టి ఐక్యత ఇంకా తిష్ఠితము కాలేదు . ఐక్యత , నిర్ణయము యొక్క గతితార్కిక చలనము ద్వారా తిష్ఠితము అవుతుంది. అది ఎలాగంటే ఆ చలనము ద్వారా నిర్ణయము , అనుమితి అవుతున్నది(ఉపపత్తి der *Schluß*), పూర్తిస్థాయికి తిష్ఠించిన సంగ్రాహ్యము అవుతున్నది. దాని తృటులు కూడా స్వతంత్రమైన కొసలై ఉండగా. మొత్తం అనుమితి అటువంటి కొసల మధ్యవర్తిత ఏకత్వం అవుతున్నది . ఇట్లది పూర్తిస్థాయికి తిష్ఠించిన సంగ్రాహ్యము అవుతున్నది.

మొదలు అవ్యవహితముగా ,ఈ ఐక్యత ఒక ఏకమయిన మధ్యస్తముగానూ(die vereinigende *Mitte*), మరియు తృటులు స్వతంత్రమైన కొసలుగానూ పరస్పరం ఎదురెదురుగా నిలుస్తాయి. అయితే ప్రాకారకమైన అనుమితిలో ఎదురయ్యే ఈ వైరుధ్య భరిత సంబంధము , లుప్తం అవుతుంది. సంగ్రాహ్యం యొక్క <u>పరిపూర్ణత్వం</u>, "మొత్తం"

యొక్క ఐక్యతలోకి మారుతుంది. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆత్మగతత్వం , వస్తుగతత్వం లోకి మారుతుంది.

Erstes Kapitel: Der Begriff

సంగ్రాహ్యము

యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) ద్వారా ,సంగ్రాహ్యం యొక్క సామర్థ్యం గురించి చెప్పడం అంటూ ఉన్నది (అంటే సంగ్రాహ్యము ఎంత యుక్తియుతమో అంత దాని సామర్థ్యం). అట్లు చేయుటలో నిర్ణయ-శక్తి మరియు నిగమన-సామర్ధ్యము అన్న పేరుతో ప్రాకరక వివేకము వేరుగా పరిగణింపబడుతున్నది. ముఖ్యంగా యుక్తి-ఆలోచనను వివేకానికి ప్రతిగా నిలపడం జరుగుతుంది. దీని అర్థం మామూలుగా సంగ్రాహ్యము యొక్క సామర్థ్యం కాదు , ఫలానా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము (der *bestimmten* Begriffe) యొక్క సామర్థ్యం విశేషమైనదని. ఇందులో పై చేయి సాధించిన కల్పన ఏమిటంటే, సంగ్రాహ్యము అనగా ఫలానా సంగ్రాహ్యమే అయి ఉంటుందన్నది. యుక్తి-ఆలోచనను ఈ అర్థంలో ప్రాకారక నిర్ణయ-శక్తి గా మరియు ప్రాకారక వివేకముగా వేరుగా నిలిపితే , యుక్తి-ఆలోచన ని ఒక నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము యొక్క సామర్థ్యము గానే పరిగణించవలసి వస్తుంది.

ఇక్కడ ఎత్తి చూపవలసినది ఏమంటే కాచిత్-గ్రహీత సంగ్రాహ్యనిర్ధారణ నమూనాలో నిర్ణయము, ఉపపత్తి,లేక వివేకము అన్నవి ప్రాకారకముగానూ, కేవలము యుక్తి-ఆలోచనగానూ ఉండును . కానీ ఇక్కడ అలాగ కాదు. సంగ్రాహ్యం కేవల కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణముగా కాదు. ఇక్కడ యుక్తి-ఆలోచన, వివేకం నుండి భేదితము అయ్యేది ఎలాగంటే, వివేకం స్థూలముగా <u>సంగ్రాహ్యము యొక్క సామర్థ్యమగుట</u>చేతనే .

ఇక్కడ "సాధారణ " సంగ్రాహ్యాన్ని చర్చిస్తున్నాము. అందులో మూడు తృటులుంటాయి. సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము, విశిష్టత్వము. ఈ బేధితములలోని బేధము, నిర్ధారములు ఒక పార్శ్వము. ఆ పార్శ్వము పూర్వం తిష్ఠిత-జైన్ అనబడ్డట్టిది . ఇది సంగ్రాహ్యం లో తన-యందు-తన-వలన-జైన్ తో ఏకత్వము గలది. తన-యందు-తన-వలన-జైన్ తో ఏకత్వము గలది. ఒక్కొక్క తృటి ఎంతగా మొత్తం సంగ్రాహ్యమో, అంతగా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము లేక సంగ్రాహ్య నిర్ధారము కూడా.

ముందది శుద్ధమైన సంగ్రాహ్యము లేక సాధారణత్వమను నిర్ధారము. శుద్ధమైన 547 లేక సాధారణ సంగ్రాహ్యము అన్నది కేవలం ఒక సంగ్రాహ్యనిర్ధారము లేక సంగ్రాహ్యప్రత్యేకముమాత్రమే. సంగ్రాహ్య ప్రత్యేకము తనను ఇతర నిర్ధారములు లేక ప్రత్యేకముల సరసన నిలుపుకుంటుంది.

సంగ్రాహ్యము అన్నది మొత్తము. తన సాధారణత్వములోనే బేధము గలది. అది దాని సాధారణత్వంలో , దాని శుద్ధ ఏకత్వ సంబంధంలో , నిర్ధారమూ, బేధమూ గలది. సంగ్రాహ్యము తన ప్రమాణము తనలోనే కలిగియున్నది. ఏ ప్రమాణం బట్టి అది దానితో అది ఏకమో, ఏ ప్రమాణం బట్టి ఒక్కటిలో దాని తృటులు వ్యాపించి ఉన్నాయో, ఒకదానిలోనే తృటులు ఉన్నాయో, అదే ప్రమాణం అవ్యవహితంగా తనను నిర్ధారించుకుంటున్నది. తృటుల బేధము లకు ప్రతిగా తనను కేవల సాధారణ మని నిర్ధారించుకుంటున్నది.

రెండవది సంగ్రాహ్యము తద్వారా "ఈ ఫలానా" లేక నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముగా , అన్యములతో బేధించినదిగా తిష్ఠితమైనది.

మూడవది విశిష్టత్వము. బేధము నుండి , నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీలో స్వీయ ప్రతిఫలితమైన సంగ్రాహ్యము. ఇదే తృటిలో , సంగ్రాహ్యము తన ఏకత్వము నుండి అన్య-జైన్ లోనికి అతిక్రమించుచున్నది, "నిర్ణయము" (Urteil) అగు చున్నది.

A. Der allgemeine Begriff
సాధారణ సంగ్రాహ్యము

1.

శుద్ధమైన సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షముగా నిర్నిబంధితమూ, అనంతమూ, స్వేచ్ఛాయుతమూ. సంగ్రాహ్యాన్ని తన విషయసంచయముగా కలిగిన వివరణ ఇక్కడ ప్రారంభం అవుతుంది. ఒకసారి సంగ్రాహ్యము యొక్క వ్యుత్పత్తిని పునరావృత్తం చేసుకోవడంతో ప్రారంభం అవుతుంది.

వెసన్ అన్నది జైన్ నుండి, సంగ్రాహ్యము వెసన్ నుండి, అట్లు సంగ్రాహ్యము జైన్ నుండి "అయినవి". ఈ "అగుటకు" , దాని యందే వ్యతిరేక లక్షణమున్నది , అగుటలో చలనముతో ప్రతిచలనముకూడా ఉన్నది. కావున చలన-ప్రతిచలనములతో

"అయినట్టిది" నిర్-నిబంధితము, మూలభూతమగు చున్నది. జైన్ , వెసన్ గా   548
మారుటలో ఛాయ లేక తిష్ఠితభవము అయినది, అన్యములోకి పరివర్తనము తిష్ఠనము అయినది. దీనికి విలోమంగా తిష్ఠనము లేక వెసన్ ప్రతిఫలనము లుప్తమై, తనను తాను నిర్-తిష్ఠితము, ఒక మూలభూతమైన జైన్ గా స్థాపించుకున్నది.

సంగ్రాహ్యము ఇట్లు జైన్ వెసన్ తృటులు ఒకదానిలోనికింకొకటి చొచ్చుకొని వ్యాప్తి చెందుట.

ఎట్లనగా - గుణాత్మకమైనదీ , మూలభూతముగా ఉన్నదీ అన్నది కాస్తా కేవలము తిష్ఠితము మరియు తన-లోనికే-వెనుదిరుగేదీ అయితున్నది . మళ్ళీ ఈ తన-లోకి-మరలుట మరియు ఈ శుద్ధ ఆత్మ-ప్రతిఫలనము కాస్తా అన్యము అగుట లేక నిర్ధారణ అవుతున్నది. కాబట్టి ఇది అనంతము, ఇది తనతో తాను-సంబంధితమైన నిర్ధారణ, స్వీయ-సంబంధితమైన నిర్ధారణ.

2.
కావున సంగ్రాహ్యము మొదలు నిరపేక్షమైన స్వీయ-ఏకత్వము. ఈ నిరపేక్ష స్వీయ-ఏకత్వము నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా మాత్రమే. లేక నెగెటివిటి యొక్క అనంతమైన స్వీయ ఏకత్వముగా. సంగ్రాహ్యము యొక్క శుద్ధమైన స్వీయ సంబంధం, ఇది నెగెటివిటీ ద్వారా స్వీయ తిష్ఠనము. ఈ నెగెటివిటీ ద్వారా స్వీయ తిష్ఠనమే , సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణత్వం die *Allgemeinheit*.

3.
సాధారణత్వం , అత్యున్నత సాదా నిర్ధారము అగుటలో , ఎటువంటి విశదీకరణను, స్పష్టీకరణ ను ఇచ్చుటలో అసమర్థమై యున్నది. విశదీకరణ ఇవ్వాలంటే , (సాధారణం) తనలో నిర్ధారాలకీ , బేధాలకీ తావివ్వాలి. నిర్ధారాలూ, బేధాలతో విషయానికి విశేషణాలు చేర్చాలి. కానీ దీనివలన సాదా నిర్ధారమన్నదానిని విశదీకరించడం కాక మార్చడం జరుగుతుంది.

సాధారణము యొక్క నైజమే, అతి సాదాగా ఉండడమూ, తన నిరపేక్ష నెగెటివిటీ ద్వారా గరిష్ఠమైన బేధమూ, గరిష్ఠమైన నిర్ధారమూ తనలో కలిగి యుండడం.
జైన్ , అవ్యవహితంగా సాదా. అది ఏమిటో అదే అర్థంలో తప్ప, అది ఏమిటో ఎవరూ ఇంకేమిటీ చెప్పలేరు. కావున అది అవ్యవహితముగా , దాని అన్యమైన, నీస్ట్-జైన్ జైన్-

కానిది తో ఒక్కటయినది (*Nichtsein*). ఇది దాని సంగ్రాహ్యము - జైన్ ఎంత సాదా 549
అంటే అది అవ్యవహితముగా దాని వ్యతిరేకములో కలిసి మాయమవుతుంది. అది దాని "అగుట". ఇందుకు వ్యతిరేకముగా సాధారణము Allgemeine అన్నది సాదా, అది అంతగానూ తనలో తానే సంపద్వంతము. ఏలననగా అది సంగ్రాహ్యము కాబట్టి.

4.

అది ముందు తనతోతాను సంబంధము గలది. అది దాని-లో-నే. ఈ ఏకత్వము తనలోతన నిరపేక్ష మధ్యవర్తిత్వము. అట్లని మధ్యవర్తితము కాదు.

మధ్యవర్తిత సాధారణము అంటే , కాచిత్-గ్రహీతము (ఎంచుకున్నది). అది ప్రత్యేకానికీ, విశిష్టానికి వ్యతిరేకముగా ఎంచుకున్నది. ఇది నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యం కింద చర్చించవలసినట్టిది. కాచిత్-గ్రహీతమన్నది ముందే ఈ లక్షణం కలిగినది. కాచిత్-గ్రహీతమును కలిగియుండాలంటే , విపులము యొక్క అన్య నిర్ధారములను వదిలెయ్యాలి.

ఈ నిర్ధారములు , ఫలానా అని నిశ్చయించినవి గాన అవి నెగేషన్ లు. వాటిని వదిలేయడం వాటిని నకారించడం. కావున ఈ విధముగా కాచిత్-గ్రహీతము విషయంలో ఒక నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ ఉన్నది. ఈ రెండుసార్ల నెగేషన్ ,బయట నుండే జరిగినట్లు ఊహించబడుతుంది. విపులం యొక్క ధర్మములు , కాచిత్-గ్రహీతము యొక్క ధర్మములు వేరు వేరు అని భావించబడుతుంది. కొంచెం గ్రహించడం, మిగిలినదానిని వదిలి వెయ్యడం అన్నది ఈ ధర్మాలకు బాహ్యముగా జరుగుతున్నదని భావించబడుతుంది. అటువంటి బాహ్యత్వమునకు సాధారణము తనను నిర్ధారించుకొనజాలదు. అది ఆ చలనమునకు(మధ్యవర్తిత్వ చలనమునకు) విరుద్ధముగా నిర్ధారించుకొనదు. అది తన యందే నిరపేక్ష మధ్యవర్తిత్వమునందు యున్నది, అదే నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్, నిరపేక్ష నెగెటివిటీ.

5

ఈ మూలభూతమైన ఐక్యతతో, మొదటి నెగెటివ్ లేక నిర్ధారము సాధారణానికి ఆటంకం కాదు. సాధారణం తనను ఆ నెగెటివ్ లేక నిర్ధారములో నిలుపుకుంటుంది.తాను అదేగా ఉండి పాసిటివ్ గా ఉంటుంది. జైన్ యొక్క వర్గాలు (Kategorien) , వెసనీయముగా జైన్ నిర్ధారముల యందు- వాటి యందు "అదేగా",వాటి ఆటంకములు/అన్య-జైన్ ల

యందు, వాటితో అవి ఏకత్వముగా , జైన్ అన్న సంగ్రాహ్యామై ఉన్నవి.   550
కానీ ఈ ఏకత్వము , అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యాము(nur *an sich* der Begriff). అది ఇంకా ప్రకాశితము కాలేదు. కాబట్టే గుణాత్మక నిర్ధారము , అన్యములోనికి మునుగుచున్నది. తను కాక వేరే అయిన నిర్ధారములో తన సత్యమును కలిగియున్నది. ఇందుకు భిన్నముగా సాధారణము తనను ఏదైనా నిర్ధారములో నిలుపుకొన్ననూ, తాను ఏదో అదే అయి ఉంటుంది(సాధారణమై). అది విపులం యొక్క ఆత్మ, ఆటంకం లేకుండా అందులో ఉండేది. విపులం యొక్క బహుళత్వంలో , విభిన్నతలో స్వీయసమానంగా ఉండేది. సాధారణత్వం ఎప్పుడూ "అగుట"లోకి ఈడ్చబడదు. బహుళమూ, విభిన్నతల గుండా తనకు తాను తొణకకుండా కొనసాగుతుంది. మార్పులేని, నాశము లేని స్వీయ పరిరక్షణా శక్తిని సాధారణము కలిగి యున్నది.

6.
ప్రతిఫలన నిర్ధారమువలె అది తన అన్యములోనే ప్రతిఫలించదు. (ప్రతిఫలన నిర్ధారమనే) సాపేక్షమైనది స్వీయసంబంధితమే కాక , అది ఒక ధర్మము వంటిది. ఆ ధర్మమేమంటే తాను అన్యములో ప్రకటమగుట. అన్యమునందే అది ప్రతిఫలిస్తుంది. ప్రతీదీ అన్యము నందు ప్రతిఫలించుట లేక వాటి పరస్పర నిధారము , ప్రతిఫలించే వాటి స్వతంత్రత దృష్ట్యా బయటి నుండి జరుగుచున్నట్లు తోస్తుంది.
పైదానికి భిన్నముగా సాధారణము , తన నిర్ధారము యొక్క "వెసన్" గా నిలుపబడుతుంది. దాని యొక్క స్వంత పొసిటివ్ నైజము సాధారణము. సాధారణము యొక్క నిర్ధారము దాని నెగెటివ్. దాని నెగెటివ్ అయినట్టి, నిర్ధారము అనెడిది, సంగ్రాహ్యము నందు కేవలం "తిష్ఠితభవమే". ఆ నిర్ధారము, వెసనీయముగా నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివ్. సాధారణము ఈ నెగెటివుల స్వీయ ఏకత్వముగా మాత్రమే సాధారణము.

<u>ఈ సాధారణము , నిర్ధారముల మహాసత్త్వము కూడా</u>. ఏదైతే <u>మహాసత్త్వమునకు యాదృచ్ఛికము అయి ఉండేదో , అది సంగ్రాహ్యం విషయంలో **స్వీయ** మధ్యవర్తిత్వం అవుతున్నది</u>, దాని **స్వీయ** అంతర్గత ప్రతిఫలనం అవుతున్నది. ఈ మధ్యవర్తిత్వము , మొదలు యాదృచ్ఛికమై , అనివార్యత్వమునకు వృద్ధి చెందినట్టిది . అది **ప్రకటితమయ్యే** సంబంధము. సంగ్రాహ్యము నమూనా లేని మహాసత్త్వమనే అగాధము

కాదు. లేక వేరు వేరుగా ఉండి స్వీయపరిమితమైన వస్తువులూ, పరిస్థితుల 551
అంతర్గత ఏకత్వము వంటి అనివార్యత్వము కాదు. **<u>సంగ్రాహ్యము , నిరపేక్ష నెగెటివిటిగా రూపికరించేదీ, తయారుచేసేదీనూ.</u>** మరియు నిర్ధారము ఆటంకముగా కాదు కాబట్టి, ఎంతగా తిష్ఠితభవమో అంతగా లుప్తితము కాబట్టి, ఇక్కడ <u>దర్శనము ఏకత్వమే</u> అయిన ఛాయవత్ తెలియవస్తున్నది.

7

సాధారణము స్వేచ్ఛ గల శక్తి . అది అదిగానే ఉంటూ, అది దాని అన్యమును ఆక్రమిస్తుంది. బలవంతంగా కాదు. అందులోనే(అన్యములోనే) నిదానంగా , అన్యములో తనుగానే ఉండి. దానిని ఎలాగ స్వేచ్ఛా శక్తి అన్నామో , అలాగే స్వేచ్ఛా ప్రేమ, అపరిమిత కటాక్షపాత్రత (*schrankenlose Seligkeit*)అని కూడా అంటారు. ఏమంటే అది బేధితముతో - తనతో అయినట్లే సంబంధితము అయితున్నది. బేధితములోనే సాధారణము తనలోకి మరలుతోంది.

8.

సంగ్రాహ్యము ముందు సాధారణముగానే ఎరిగి, అది-అదే అన్న ఏకత్వమై, ఇంకా ముందుకు పోకపోయినా , నిర్ధారణ గురించి ముందే పేర్కొనడం జరిగింది. కానీ నిర్ధారణ లేకుండా ,రమారమీగా ప్రత్యేకమూ, విశిష్టమూ అన్న నిర్ధారణ లేకుండా, సాధారణము గురించి చెప్పలేము. సాధారణము, నిర్ధారణలను తన నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీలో తన-యందు-తన-వలనగా కలిగి యుంటుంది. సాధారణం నకు సంబంధించి నిర్ధారణ అన్నది బయటనుండి కాదు. మామూలుగా నెగెటివిటీగా, లేక మొదటి, అవ్యవహిత నెగేషన్ గా, సాధారణం "ప్రత్యేకం" అన్న నిర్ధారణను తన యందు కలిగినది. రెండవదిగా , నెగేషన్ కు నెగేషన్ గా, నిర్ధారణ - నిరపేక్ష నిర్ధారణై "విశిష్టము" , విపులీకరణ (*Konkretion*) అనబడుచున్నది.

సాధారణము , అందుచేత సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము (Totalität)అవుతున్నది. విపులము అవుతున్నది. సాధారణము "ఖాళీ" కాదు, సంగ్రాహ్యము ద్వారా విషయసంచయం గలట్టిది. ఆ విషయసంచయము సాధారణమునదే, దానిలో ఉంటుంది, దానిలో సాధారణము తనను నిలబెట్టుకుంటుంది.

అలాకాకుండా సాధారణమును విషయసంచయము నుండి వేరు చేసి

గ్రహించవచ్చును. అలాచేస్తే దక్కేది సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణము కాదు. 552
అది కాచిత్-గ్రహీతము. అది సంగ్రాహ్యము యొక్క అసంపూర్ణమైన ,వివిక్త, ఏకాకి తృటి. అది సత్యము కాదు.

9

సాధారణము అన్నది ఈ ఒక మొత్తము అని తెలియుచున్నది. అదేమనగా: దానిలో నిర్ధారణ ఉన్నది, కానీ అది ఈ మొదటి నెగేషన్ మాత్రమే కాదు. ఆ మొదటి నెగేషన్ యొక్క తనలో ప్రతిఫలనము కూడా. ఆ మొదటి నెగేషన్ నే తీసుకుంటే, అది ఒక ప్రత్యేకం(*Besonderes*). దానిని త్వరలో పరిశీలిద్దాం. కానీ ఈ నిర్ధారణలో (మొదటి నెగేషన్ లో) అది ఇంకా సాధారణం. ఈ పార్శ్వం ఇక్కడ అర్థం చేసుకోవాలి.
ఈ నిర్ధారణ , సంగ్రాహ్యములో వలె మొత్తము ప్రతిఫలనము.

సంగ్రాహ్యము → సాధారణము (ప్రత్యేకము) బయటకు ప్రతిఫలనము

సాధారణము → సంగ్రాహ్యము (ఉన్నతసాధారణము) లోపలికి ప్రతిఫలనము

ప్రతిఫలనము , రెండు సార్లు. ఒకసారి బయటకు ప్రతిఫలనము. అన్యములో ప్రతిఫలనము. ఇంకొకసారి (తన) లోపలికి ప్రతిఫలనము. స్వీయ ప్రతిఫలనము. బాహ్యప్రతిఫలనము , అన్యముతో బేధాన్ని చూపిస్తోంది. ఈ ప్రకారం సాధారణం ఒక ప్రత్యేకాన్ని కలిగి యున్నది. దాని వలన సాధారణము , ఉన్నతమైన సాధారణములో పరిష్కారాన్ని పొందుతోంది. ఇప్పుడది ఒక సాపేక్షమైన సాధారణమైనా , దాని సాధారణ నైజాన్ని పోగొట్టుకోలేదు.

అది తన నిర్ధారణలో తనను తాను పరిరక్షించుకుంటుంది. నిర్ధారణతో సంబంధంలో అది దాని పట్ల నిర్నిమిత్తతో , అటువంటి నిర్ధారణ ల "కూర్పు"లో సాధారణము "ఉండిఉండవచ్చును". అది కాక సాధారణము, తన నిర్ధారణలో తనలోకి ప్రతిఫలనమని చెప్పబడుతున్నది . నిర్ధారణ అన్నది, **ఇతోధిక నిర్ధారిత** సంగ్రాహ్యముగా బాహ్యత్వము నుండి తనలోకి మరలుతున్నది. ఇది దాని స్వంత నైజము. అది దేనివలన వెసనీయం అంటే, నిర్ధారణ సాధారణత్వం లోకి స్వీకరించబడుతున్నందువలన . సాధారణత్వంలో నిర్ధారణ వ్యాప్తి చెందుతున్నది.

అంతగానూ సాధారణము నిర్ధారణతో ఒక్కటై దాని యందు వ్యాపిస్తున్నది.
సాధారణము యొక్క నైజము , జాతి (Gattung) నైజము వంటిది. కావున సాధారణము యొక్క నిర్ధారణ , సాధారణము నుండి విడివడని నిర్ధారణ. నిర్ధారణ , బాహ్యము నందు ఒక ఆటంకము కాదు. అది పాసిటివ్. ఏమనగా నిర్ధారణ , సాధారణము ద్వారా తన తో తానుగా స్వేచ్ఛ అయిన స్వీయ సంబంధములో ఉంటుంది. మరియు నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము తనలోతాను అనంతమైన స్వేచ్ఛ గల సంగ్రాహ్యముగా ఉంటుంది.

10

ఇంకొకవైపు చూస్తే, ఆ వైపు జాతి తన నిర్ధారిత నైజము వలన పరిమితమైనదిగా పరిగణించి , తాను ఉన్నతమైన సాధారణం లో పరిష్కారం పొందేది, కింది జాతిది (Gattung) అయి ఉండాలి అనుకోవచ్చు . కానీ ఇక్కడ జాతి అన్నదానిని కాచిత్-గ్రహీతము గా అర్థం చేసుకోవడం వలన, అదేదో ఫలానా సంగ్రాహ్యముగా బయటనే తన నిర్ధారణ వెతుక్కోవడం జరుగుతుంది. నిజమైన ఉన్నతమైన సాధారణం ఏదంటే, ఇలా నిర్ధారణ కంటూ బయటకు పోయే పార్శ్వం , సాధారణం లోకే తిరిగివస్తుంది. ఇది రెండవ నెగేషన్. ఇందులో నిర్ధారణ అన్నది తిష్ఠితము మాత్రమే, బింబము మాత్రమే. జీవితము , "నేను", బుద్ధి అన్న నిరపేక్ష సంగ్రాహ్యములు , కేవలం ఉన్నత జాతులుగా సాధారణం కాదు. అవి విపులమైనవి. వాటి నిర్ధారణ, కేవలం రకములో , నిమ్న జాతులో కాదు. అవి నిర్ధారణలో తమ యదార్థాలై తమ యందు తాము గా ఉన్నవి , వాటి (నిర్ధారణ అను యదార్థము) తో నిండినవి. <u>ఇకపోతే జీవితము, నేను, పరిమిత బుద్ధి అన్నవి ఫలానాగా నిర్ధారణ పొందిన సంగ్రాహ్యములు. వాటి నిరపేక్ష పరిష్కారము , సత్యమైన నిరపేక్ష సంగ్రాహ్యమైనట్టి సాధారణములో జరుగుతుంది.</u>
<u>**దానిని అనంతమైన బుద్ధి యొక్క "ఐడీ"గా తెలుసుకోవాలి**</u>. దాని తిష్ఠిత-జైన్ అనంతమైన , పూర్తి యదార్థము. తన తిష్ఠిత-జైన్ లో సంగ్రాహ్యము తన సృష్టిని కనుగొంటుంది, ఆ సృష్టిలో తనను కనుగొంటుంది.

11

నిజమైన అనంతమైన సాధారణము, అవ్యవహితముగా అంతగానూ ప్రత్యేకత్వమై, తనలో అంతగానూ విశిష్టత్వమైన సాధారణమును ముందుగా ప్రత్యేకత్వముగా

పరిగణించడం జరుగుతుంది. సాధారణం తనను స్వేచ్ఛగా నిర్ధారించు కుంటుంది. తన నిర్ధారములో ఒకటిగా అంతమయి ఇంకొకటి అవడం అంటే పరివర్తనం కాదు. అలాగ జైన్ పరిధిలో జరుగుతుంది.

సాధారణము , స్వీయసంబంధములో ఉండే ,నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీగా <u>సృష్టించే శక్తి (schopferische Macht als die absolute Negativat).</u>

అది తనలో బేధితమవుతుంది. బేధితమైనది సాధారణత్వంతో ఒక్కటైనది. ఇలాగ ఇది నిర్ధారం అయితున్నది.

అందువలన బేధితమే, స్వీయ సంబంధిత సాధారణముగా తిష్ఠనము.

తద్వారా అది స్థిరమైన , వేరుచేయబడ్డ బేధితము. ఇంతకు పూర్వం పరిమితము యొక్క ఒంటరి ఉనికి, దాని తన-యందు-తన-వలన-జైన్ గానూ(fursichsein) , వస్తుత్వముగానూ, మహాసత్త్వముగానూ నిర్ధారించబడ్డది, అది “దాని సత్యము”లో సాధారణత్వము. అనంతమైన సంగ్రాహ్యము తన బేధితమును, ఏ నమూనాలను ధరింపజేసినా , అవి ఒకే నమూనా , అదే సంగ్రాహ్యము యొక్క బేధితము అన్న నమూనా. ఇందులో సంగ్రాహ్యము యొక్క "నిర్మాణము" ఇమిడి యున్నది (Hierin besteht das Schaffen des Begriffs) ఆ నిర్మాణము , ఈ అంతర్గతములలో (బేధితములలో) మాత్రమే అవగతం చేసుకోవడం జరుగుతుంది.

ప్రత్యేక సంగ్రాహ్యము

1

నిర్ధారణ అన్నది ,అసలు జైన్ కి , గుణాత్మకమునకు చెంది ఉండాలి. సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణగా అది ప్రత్యేకత్వము. అది హద్దు కాదు. తనకు ఏదో అవతల ఉన్నదానితో వలె,, అన్యముతో సంబంధం కల్పించుకోవడానికి, అది హద్దు కాదు. (అన్యము) సాధారణములోనే ఉన్న సాధారణము యొక్క తృటి. కావున సాధారణము, ప్రత్యేకములో , అన్యముతో కాక, తనతోనే ఉన్నది.

2

ప్రత్యేకము సాధారణత్వమును కలిగి యున్నది. సాధారణత్వము ప్రత్యేకము యొక్క మహాసత్త్వము. జాతి (Gattung) దాని వ్యత్యాసములో మార్పులేకుండా ఉన్నది. వ్యత్యస్తములు ఒకదానికొకటి వేరు వేరు , కానీ సాధారణము నుండి కాదు. ప్రత్యేకము ఇతర ప్రత్యేకములతో , ఒకే సాధారణమును కలిగి యున్నది. విభిన్నత్వము , సాధారణముతో గల ఏకీభవము వలన , అసలు అంతటికీ సాధారణమై , "మొత్తము" అయి ఉన్నది (విభిన్నములు అన్నీ ఆ సాధారణము లోనే ఉండవలెను గావున). సాధారణము "మొత్తము". ప్రత్యేకము , (ఆ విధంగా) సాధారణమును కలిగియుండడమే కాక, తన నిర్ధారణ ద్వారా సాధారణమును ఎత్తిచూపుతున్నది (ప్రత్యేకములనే వ్యత్యస్తములు నిర్ధారణ పొందుతున్న కొలదీ సాధారణము తెలుస్తున్నది) ఈ సాధారణము ఒక పరిధి, ఒక మండలము అవుతున్నది. ప్రత్యేకముతో , సాధారణం యొక్క పరిధి నిశ్శేషం కావాలి. ప్రత్యేకముల నిర్ధారణ, కేవలం విభిన్నతగా తీసుకోవడం వలన, సాధారణం అన్న మొత్తం, సంపూర్తీకరణగా కనిపిస్తుంది. సాధారణము "రకములు" గా పూర్తి అవడాన్ని సంపూర్తీకరణం అనుకుంటే, "రకములు" అన్నవి ఇక మిగలకపోవడమే, సాధారణం సంపూర్తి అవడం.

ఇందులో ఎటువంటి అంతర్గత ప్రమాణం గానీ , సూత్రం గానీ లేదు. ఏమంటే విభిన్నత అన్నది "ఏకత్వం" లేని బేధం. దానివలన అదిగా నిరపేక్ష ఏకత్వం అయిన సాధారణత్వం, ఇటువంటి విభిన్నత యందు , కేవలము బాహ్యప్రతిఫలనము మరియు

అనియంత్రితమైన , యాదృచ్ఛిక పరిపూర్ణత్వం అయితున్నది. విభిన్నత 556
అన్నది విరుద్ధత కు దారితీస్తుంది. విభిన్నత తద్వారా అంతర్గత సంబంధములోకి మారుతుంది. ప్రత్యేకత్వమన్నది, సాధారణత్వము దాని-యందు-దాని-వలన-అదిగా. ప్రత్యేకత్వము అంతర్గతసంబంధములలోకి మారుట కాదు. ప్రత్యేకము తన యందే ఒక మొత్తము. తన యందే సాదా నిర్ధారణ , వెసనీయంగా అది సూత్రం . దానికి సాధారణత్వం ద్వారా తిష్ఠించినది కాక అన్యమైన నిర్ధారణ లేదు. ప్రత్యేకత్వం సాధారణత్వం నుండి కింది విధముగా వెలువడుతుంది.

3

ప్రత్యేకము , స్వయంగా సాధారణమే. కానీ ప్రత్యేకము, సాధారణత్వము యొక్క బేధము. సాధరణత్వము యొక్క అన్యము తో సంబంధము. దాని బాహ్య బింబం. అక్కడ సాధారణత్వమే తప్ప ఒకదానినంటి పెట్టుకుని దానినుండి ప్రత్యేకమై విబేధించడానికంటూ ఎటువంటి అన్యమూ లేదు. సాధారణము <u>**"తననే"**</u> నిర్ధారించుకుంటున్నది. కావున అదే ప్రత్యేకము. నిర్ధారణ దాని బేధము. అది కేవలం తననుండే బేధితము అయితున్నది. దాని రకాలంటే, అవి 1 స్వయముగా సాధారణము 2 ప్రత్యేకము మాత్రమే. సాధారణము , సంగ్రాహ్యముగా తాను మరియు తన వ్యతిరేకము. తన వ్యతిరేకము అనగా తానే తన తిష్ఠితనిర్ధారముగా. సాధారణం దానిని ఆధీనములోకి తెచ్చుకుని , దాని యందు తాను ఉంటుంది. కావున సాధారణము మొత్తముగానూ ఉంటున్నది. <u>అదే "వేరు"గా ఉండటానికి సూత్రమై కూడా ఉన్నది</u>. ఇదంతా సాధారణము ద్వారానే నిర్ధారించినది.

4

సంగ్రాహ్యము తనను , అవ్యవహితమైన, అనిర్ధారితమైన సాధారణముగా పక్కన పెట్టుకుంటుంది. <u>సంగ్రాహ్యము తననే అవ్యవహితమైన, అనిర్ధారితమైన సాధారణముగా ఒక పక్క పెట్టుకుంటుందన్న</u> విషయం తప్పితే, వేరు నిజమైన వర్గీకరణ ఏదీ లేదు. కానీ ఈ అనిర్ధారితమే దాని నిర్ధారణ అవుతున్నది. అట్లు అది ఒక ప్రత్యేకము(Besonderes). (సంగ్రాహ్యము - అనిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము అన్నవి రెండు) "ఉభయములూ" అంటే అవి ప్రత్యేకం , సమన్వయంలో ఉన్నవి . (ప్రత్యేకమంటేనే సాధారణమునకు ప్రతిగా నిర్ధారణ) ఉభయములూ, సాధారణమునకు ప్రతిగా నిర్ధారణ .

ప్రత్యేకము సాధారణమునకు లోబడి యున్నంత పర్యంతం అని గమనించాలి. 557
కానీ ఇదే సాధారణము, దేనికి ప్రతిగా ప్రత్యేకము నిర్ధారణ పొందిందో , ఆ సాధారణము కూడా ఒకదాని ప్రతిగా ఒకటి గా నిలబడినవాటిలో ఒకటి. పరస్పరం ప్రతిగా నిలబడిన వాటి గురించి చెప్పినప్పుడు, అవి రెండూ ప్రత్యేకములు అనాల్సి వస్తుంది. రెండూ ప్రత్యేకములు . అనగా రెండూ కలిసి ప్రత్యేకములనీ, బాహ్య ప్రతి ఫలనమునకు రెండూ సమానమనీ కాదు. ప్రత్యేకములనగా, వాటి నిర్ధారణ వెసనీయముగా పరస్పరం ప్రతిగా , మరియు రెండూ ఒకటే నిర్ధారముగా, అదేమంటే నెగెటివిటీగా. ఒకదాని ప్రతిగా ఒకదాని నిర్ధారణ , పరస్పరవ్యతిరేకనిర్ధారణ, అది ఇక్కడ వెసనీయముగా ఒకటే నిర్ధారణ అయి ఉన్నది. అటువంటి నిర్ధారణే నెగెటివిటీ, సాధారణములో సరళంగా ఉండే నెగెటివిటీ.

5

ఇక్కడ బేధము , దాని సంగ్రాహ్యములో ఎలా ఉంది, అనగా "బేధము" దాని సత్యం లో ఎలా ఉంది చూపించడం జరిగింది. పాత బేధములన్నియూ ఇట్టి ఐక్యతని తమ సంగ్రాహ్యములో కలిగియున్నాయి.. జైన్ లో అవ్యవహిత భేదము, జైన్ లో అన్యము యొక్క హద్దుగా. ప్రతిఫలనములో బేధము ఫలానాది సాపేక్షముగా తనదే అయిన అన్యముతో వెసనీయముగా సంబంధములో ఉన్నట్లు నిలుపబడి యున్నది. దీనితో ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతని నిలుపడం ప్రారంభం అయింది. కానీ ముందది , అన్యము నందు ఛాయగా కానవచ్చింది. (భేదము, ఐక్యత లుగా పై నిర్ధారముల పరివర్తనము) పరివర్తనము , మరియు ఆపై ఆ నిర్ధారముల లయీకరణము అన్నదాని నిజమైన అర్థం ఇదే, ఏమనగా ఆ నిర్ధారములు తమ సంగ్రాహ్యమును, తమ సత్యాన్ని చేరుకున్నాయి అని.

జైన్ , డాజైన్, ఎట్వస్, మొత్తము,భాగము యాదృచ్ఛికము, కారణము , ప్రభావము వగైరా వాటి-వలన అవి గా ఆలోచనా నిర్ధారములు. ప్రతీదీ తన అన్యముతో లేక వ్యతిరిక్తముతో ఐక్యతలో ఉన్నవిగా , అవి నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యములుగా తెలుసుకోబడ్డవి. మొత్తము-భాగము, కారణము-ప్రభావము ఇంకనూ పరస్పరము ప్రతిగా ప్రత్యేకములని నిర్ధారించడానికి గాను , అవి వేరు వేరని నిర్ధారించి లేవు., ఎందుకంటే అవి

"అంతర్వర్తితముగా" నిజానికి ఒకే సంగ్రాహ్యము అయి ఉన్నవి. కానీ వాటి ఐక్యత ఇంకా సాధారణత్వమును చేరలేదు .

అలాగే ఈ సంబంధములలో ఉన్న బేధము కూడా , అవి ఒకే నిర్ధారణ అయి ఉన్న 558 నమూనాలో లేవు. కారణము - ప్రభావము అన్నవి రెండు వేరు వేరు సంగ్రాహ్యములు కావు, అవి ఒకటే నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము. ఆ సంగ్రాహ్యము "కారణత్వము", అది అన్ని సంగ్రాహ్యముల వలెనే , సరళమైనది.

6

పరిపూర్తి యొక్క ఉద్ధేశ్యము తెలియవచ్చింది. సాధారణము మరియు ప్రత్యేకము ల భేదములోనే పూర్తిగా ప్రత్యేకత్వము యొక్క నిర్ధారణ ఉండడమూ, అవి రెండు మాత్రమే ప్రత్యేక రకాలని తెలియరావటమూ. (die besonderen Arten ausmachen).

ప్రకృతి లో ఒక వర్గంలో తప్పకుండా రెండు కంటే ఎక్కువ రకాలు ఎదురవుతాయి. ఇవి ఒకదానితో ఒకటి పైన వివరించినట్టి సంబంధాన్ని కలిగి యుండవు. ఖచ్చితమైన రీతిలో సంగ్రాహ్యమునకు కట్టుబడి ఉండలేక పోవుట , సంగ్రాహ్యమును ప్రదర్శించలేక పోవుట, ఈ సంగ్రాహ్య రహిత బాహుళ్యములో పరిభ్రమించుట అన్నది ప్రకృతి యొక్క బల-హీనత. ప్రకృతి లోని జాతులూ, రకాల బహుళత్వాన్ని, ప్రకృతి రూపాల అనంతమైన విభిన్నతనూ చూసి మనం ఆశ్చర్యపడి ప్రశంసించవచ్చు. కానీ ఈ ప్రశంస సంగ్రాహ్యము లోపించినది. దాని వస్తువు వివేక-రహితము.

ప్రకృతి , సంగ్రాహ్యమునకు బాహ్యమైన-జైన్ .ప్రకృతి ఈ బహుళత్వములో యదేచ్ఛగా పాల్గొనడానికి స్వేచ్ఛ కలిగియుంది. బుద్ధి (Geist)అన్నది సంగ్రాహ్యమునకు సమానంగా సంగ్రాహ్యము రూపంలో ఉన్నప్పటికీ, తాను కల్పనను అవలంబించి , ఆ కల్పన యొక్క అనంతమైన బహుళత్వములో విహరిస్తుంది. ప్రకృతిలో ఉన్న అసంఖ్యాకమైన జాతులూ, రకాలూ, బుద్ధి యొక్క ఇష్టారీతి కల్పనలకంటే , గొప్పవేమీ కావు. రెండూ కూడా అంతటా , సంగ్రాహ్యము యొక్క సూచనలను , చాయలనూ కలిగి యుంటాయి. కానీ అవి సంగ్రాహ్యమును సరిగా ప్రతిఫలించవు. ఎందుకంటే అవి స్వేచ్ఛగలవి, సంగ్రాహ్యమునకు తనకు-బాహ్యమైన-జైన్ . సంగ్రాహ్యము ఇక్కడ నిరపేక్ష శక్తి ఎందుకంటే, అది దాని బేధాన్ని , స్వతంత్రమైన విభిన్నత , బాహ్య అనివార్యత, యాదృచ్ఛికత, విశృంఖలత, స్వీయ-అభిప్రాయంగా బయటకి విడుదల చేయగలుగుతున్నది. ఇవి , వాటంతట అవిగా, "నాస్తి-త్వం" తప్ప వేరేమీ కాదు. నాస్తిత్వం అనే కాచిత్-గ్రహీత-పార్శ్వం తప్ప వేరుగాదు (als die abstrakte Seite der

Nichtigkeit)

7

సంగ్రాహ్యము ⇄ సాధారణము

ప్రత్యేకము అన్న నిర్ధారణ , ఒక సూత్రముగా సరళమైనది. ఇది మనం చూశాం. అంతేకాక ఇది మొత్తములో ఒక తృటి. ఇది అన్యనిర్ధారణకు ప్రతిగా నిర్ధారణ (సాధారణము అన్యనిర్ధారణ అవుతుంది). సంగ్రాహ్యము తనను నిర్ధారించుకోగా, లేక బేధితము కాగా, జరిగేదేమంటే, తన ఐక్యత పట్ల నెగెటివ్ అవుతుంది. తనకు తాను నమూనానీ, తనదైన క్షణభంగురమైన తృటి(ideelle) అయిన జైన్ ను కల్పించుకుంటుంది. నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముగా తనకు ఒక డాజైన్ ను పొందుతుంది. జైన్ అంటే కేవలం అవ్యవహితము అని కాదు.అది సాధారణత్వము , నిరపేక్షమైన మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా స్వీయసమానమైనట్టి అవ్యవహితత్వము.

ఇందులో ఇంకొక తృటికూడా ఉన్నది. అది స్వీయప్రతిఫలనము లేక వెసన్ అన్న తృటి. ఇక్కడ నిర్ధారితము ధరించిన సాధారణత్వము"ఎంపిక చేసినది" లేక కాచిత్ గ్రహీతము. బేధితమై నిర్ధారణని నిలిపినంత పర్యంతం, తద్వారా "జైన్"ను కలిగియున్నంత పర్యంతం, సాధారణత్వాన్ని , ప్రత్యేకము తనయందే తన వెసన్ గా కలిగియున్నది. అట్లది సాధారణత్వము యందు ఒక నమూనా. అలాగే సాధారణత్వము నందు ప్రత్యేకము అన్న నిర్ధారణ , - "విషయసంచయము". దాని యందు వెసనీయముగా బేధము కల్గిన పర్యంతం సాధారణత్వమునకు నమూనా కలుగుట ఇది. ఇందుకు భిన్నముగా శుద్ధమైన సాధారణములో నమూనా అన్నది కేవలము నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీగా. బేధముగా కాదు. తిష్ఠితమైన బేధముగా కాదు. (కానీ ఇక్కడ బేధము తిష్ఠితమైనది)

8

నిర్ధారణ అన్నది అన్యనిర్ధారణకు ప్రతిగా , నిజానికి కాచిత్ గ్రహీతము . ఇక్కడ అన్యము , కేవలము సాధారణత్వము . సాధారణము అయిననూ అది కాచిత్-గ్రహీతము కూడా.

సంగ్రాహ్యము⇄సాధారణము

సంగ్రాహ్యము నందు నిర్ధారణ లేక ప్రత్యేకత్వము, నిర్ధారణాయుత సాధారణత్వము

తప్పు వేరుకాదు. (ఇట్లు సాధారణము కాచిత్-గ్రహీతము)

ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము , సంగ్రాహ్యమునకు సంబంధించినంతవరకు దానికి బాహ్యముగా ఉన్నది.. సంగ్రాహ్యము ఉందీ అంటే, తనవన్నవి , తనకు బాహ్యము గా మాత్రమే ఉన్నది.

సంగ్రాహ్యము ⇄ సాధారణము
కాచిత్ గ్రహీత సాధారణము , సంగ్రాహ్యము యొక్క అన్ని తృటులను కలిగి యుండి ఉండాలి. అట్లు కాచిత్ గ్రహీత సాధారణము, 1. సాధారణత్వము 2 నిర్ధారణ 3 రెండిటి సరళ ఐక్యత.

కానీ ఈ ఐక్యత అవ్యవహితము. ప్రత్యేకత్వం అందువలన, "మొత్తం" కాదు.

అంతర్వర్తితముగా ఇది "మొత్తము" మరియు మధ్యవర్తనమూ. ఇది అన్య-నకారముగా అన్యముతో సంబంధము కలది. లేక నెగేషన్ ను లుప్తము చేయునది అని అనవచ్చు. అనగా అన్య-నిర్ధారణను లుప్తము చేయునది అనవచ్చు. అన్యము ఇక లీలామాత్రంగా గోచరిస్తుంది. ఎందుకంటే ఈ సాధారణము అవ్యవహితముగా మాయమై దాని అన్యము ఏమై ఉండాలో తాను అదే అయి చూపుతుంది .
ఇది ఈ సాధారణాన్ని కాచిత్- గ్రహీతము చేస్తున్నది. ఎందుకంటే మధ్యవర్తనము కేవలము ఒక నిబంధనగా మాత్రమే ఉన్నది. దాని యందే మధ్యవర్తనము తిష్ఠితమై లేదు. కావున కాచిత్-గ్రహీతము యొక్క ఏకత్వము అవ్యవహితత్వము నమూనాలో ఉన్నది. దాని యందలి విషయసంచయము దాని సాధారణత్వము పట్ల నిర్నిమిత్తమై ఉన్నది. ఎందుకంటే అది మొత్తమై లేదు . అటువంటి మొత్తమే నిరపేక్ష నెగెటివిటీ యొక్క సాధారణత్వమై ఉండెడిది. సాధారణత్వము . కాచిత్ గ్రహీత సాధారణత్వము నిజానికి సంగ్రాహ్యము, కానీ సంగ్రాహ్య రహితమైన సంగ్రాహ్యము. అది సంగ్రాహ్యము కానీ సంగ్రాహ్యముగా తిష్ఠితమైనది కాదు.
9 *

నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము అన్న మాట వస్తే, అది అటువంటి కాచిత్ గ్రహీత సాధారణమే అయి ఉంటుంది. మరియు మామూలుగా సంగ్రాహ్యము అంటే పైన చూసిన సంగ్రాహ్య రహిత సంగ్రాహ్యమే అనే అర్థం. యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) అన్నది అటువంటి సంగ్రాహ్యముల సంపదకి సూచన . ఇక తర్కవిన్యాసం అంతా, సంగ్రాహ్యము వైపుగా

పురోగమించడం గురించి, అంటే కేవలం నిర్ధారముల వరకు అన్నమాట.   561
సంగ్రాహ్యాము దిశగా అంటూ జరిగే అటువంటి పురోగమనము , పరిమితత్వము నుండి అనివార్యత్వము నుండి బయటపడదు. ఆ పురోగమనము యొక్క అత్యున్నత దశ , నెగెటివ్ అనంతత్వం. అది అత్యున్నత వెసన్ నుండి కాచిత్ గ్రహీతము. ఇదే అనిర్ధారితత్వము యొక్క నిర్ధారణత్వము. నిరపేక్షమైన మహాసత్త్వము నిజానికి ఈ ఖాళీ కాచిత్-గ్రహీతము కాదు. ఇది విషయసంచయము బట్టి "మొత్తము" కావచ్చు. కానీ ఇది తనలో నిరపేక్ష నమూనాని కలిగి యుండక పోవటవలన , దీనిని కాచిత్-గ్రహీతము అనవలసి వస్తోంది. దాని అంతస్సత్యం సంగ్రాహ్యాము కాదు. అది సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వముల ఐక్యత కావచ్చు. ఆలోచన మరియు పరస్పర బాహ్యాముల (సంగ్రాహ్యబాహ్యాము, సాధారణబాహ్యాము,ప్రత్యేకబాహ్యాము) ఏకత్వం కావచ్చు. కాబట్టి ఈ ఏకత్వము సంగ్రాహ్యాము యొక్క నిర్ధారణ కాదు(diese Identität nicht die *Bestimmtheit* des Begriffes). అది సంగ్రాహ్యామునకు బాహ్యామయి ఉండి ఉండాలి. సంగ్రాహ్యామునకు బాహ్యాము కాబట్టి యాదృచ్ఛికత గల వివేకం అయి ఉండాలి. ఈ యాదృచ్ఛిక వివేకం వలన - వివేకం యందు అది (నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యాము) వేరు వేరు తరహాలుగా ఉంటుంది.

10

కాచిత్-గ్రహీతము , అందరూ అనుకునేటట్లు , ఖాళీ కాదు. అది నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యాము. అది విషయసంచయముగా ఏదో నిర్ధారణని కలిగి యుంటుంది. మరియు అత్యున్నత వెసన్ ని కలిగి యుంటుంది, అనగా శుద్ధంగా గ్రహించినదానిని కలిగి యుంటుంది. శుద్ధగ్రహీతం , అంటే పైన చెప్పినట్లు, అనిర్ధారణ యొక్క నిర్ధారణ. అనిర్ధారణ ఒక నిర్ధారణ, ఎందుకంటే అది నిర్ధారణకు ప్రతిగా నిలవాలి. కానీ అది "నిర్ధారితం" అనగానే , అది ఏది కావాలో అది కాకుండా లుప్తమైపోయింది . అది నిర్ధారణతో ఒకటైనదిగా చూపబడినప్పుడు, ఆ విధంగా సంగ్రాహ్యాము యొక్క కాచిత్-గ్రహణము నుండి బయటపడుతుంది , దాని సత్యం నిలబెట్ట బడుతుంది. ప్రతీ నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యామూ ఖాళీ, అది "మొత్తం" కానేరదు. ఒక ఏకపక్ష నిర్ధారణ గా మాత్రమే ఉంటుంది. అన్యథా అందులో విపులమైన విషయసంచయం ఉన్నా, ఉదా: మనిషి, రాజ్యము, జంతువు , ఆ నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యాము ఖాళీయే.

దాని నిర్ధారణ సూత్రమే దాని బేధము యొక్క సూత్రము కానంత పర్యంతం అది

ఖాళీయే. దాని నిర్ధారణ సూత్రము లో దాని ప్రారంభం ఉంటుంది, దాని
అభివృద్ధి యొక్క వెసన్ ఉంటుంది, అది సార్థకం అయ్యే సూత్రాన్ని కలిగి యుంటుంది . ఇదికాక సంగ్రాహ్యము యొక్క మరేదేని నిర్ధారణ అయినా నిష్ఫలము . అయితే సంగ్రాహ్యం (అన్నదే) ఖాళీ అని నిందించడం కద్దు. అలా నిందించినప్పుడు, సంగ్రాహ్యం అనే నిరపేక్ష నిర్ధారణనే అపార్థం చేసుకోవడం జరుగుతుంది. నిరపేక్ష నిర్ధారణ అన్నది సంగ్రాహ్య భేదము, అది ఒక్కటే సంగ్రాహ్యము యొక్కనిఖార్సైనవిషయసంచయము.
యుక్తి-ఆలోచన కు ఈ కాలంలో తక్కువ ప్రాధాన్యత ఇవ్వడానికీ , వివేకం కంటే యుక్తి-ఆలోచన ను వెనుక స్థానంలో ఉంచడానికీ ,కారణం పైన చెప్పిన దాంట్లో ఉంది. కారణం , నిర్ధారాలు రాళ్ళల్లా బిగుసుకుపోవడం. వివేచన నిర్ధారణలకీ, పరిమితమైనవాటికీ , పరిమితత్వాలకీ అటువంటి బిగువూ, అచలత్వం ఆపాదిస్తోంది. ఈ అచలత్వం , పైన చూసిన కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం లో నుండి పుడుతున్నది . కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం ద్వారా నిర్ధారాలూ, పరిమితములూ **మార్పులేనివవుతున్నాయి**.

గుణాత్మక నిర్ధారణ, ప్రతిఫలన నిర్ధారమూ, రెండూ కూడా వెసనీయముగా హద్దుగలవి. తమ హద్దు ద్వారా అన్యముతో సంబంధము కలిగి యున్నాయి. కాబట్టి పరివర్తనమో, క్షయమవడమో అనివార్యం. యుక్తి-ఆలోచన , ఏ సాధారణం తో వ్యవహరిస్తుందో ఆ సాధారణానికి దాని-లో-అది ప్రతిఫలించే నమూనాని ఆపాదిస్తుంది. అట్లు సాధారణమునకు అన్యముతో సంబంధము పరిహరించబడుతుంది(సాధారణమునకు అన్యముతో సంబంధము లేకుండా తప్పించడం జరుగుతుంది). ఆ సాధారణం శాశ్వతం అవుతుంది.

శుద్ధమైన సంగ్రాహ్యం విషయానికొస్తే , అది స్వయంగా తన నైజం ప్రకారం శాశ్వతమై యున్నది. కాని దాని కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారములు వాటి నమూనా బట్టి మాత్రమే శాశ్వతమైన వెసనీయములు అయి ఉండాలి (ఏకత్వము, భేదము, విభిన్నము). కాని వాటి విషయసంచయము తదనుగుణముగా లేదు. అవి సత్యము కావు (సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్యము కాదు , సాధారణము సాధారణము కాదు , కావున శాశ్వతము కావు) వాటి విషయసంచయము వాటి నమూనాకు అనుగుణముగా లేదు. ఎందుకంటే వాటి నిర్ధారణే

సాధారణమై లేదు. అనగా, సంగ్రాహ్యబేధము యొక్క మొత్తమై లేదు,
సంగ్రాహ్యము యొక్క బేధమే మొత్తము నమూనా అయి లేదు.

పరిమిత యుక్తి-ఆలోచన యొక్క నమూనా అసంపూర్ణమైన శుష్క సాధారణత్వం, కాచిత్ గ్రహీత సాధారణత్వం. అయితే యుక్తి-ఆలోచన కున్న అపరిమితమైన శక్తిని మాత్రం గమనించాలి. అదేమంటే విపులమైనదానిని , కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణలుగా విడగొట్టుట. బేధము యొక్క లోతులకు పోయి గ్రహించుట. ఈ శక్తే బేధముల పరివర్తనాన్ని ఘటింపజేసేది. చింతనాపరమైన ఆలోచన యొక్క విపులము అన్నది మొత్తము (Das Konkrete der *Anschauung ist Totalität*). కానీ ఇంద్రియజ్ఞానానికి సంబంధించినది. అనగా చింతనాపరమైన ఆలోచనలో యదార్థమైన సామగ్రి ఉంటుంది . స్థల, కాలముల బట్టి ఉంటూ, పరస్పరం నిర్నిమిత్తమై, ఒకదానికి వెలుపల ఇంకొకటి ఉంటుంది. చింతన యొక్క విషయసంచయముగా ఉన్న ఈ బహుళము యొక్క ఐక్యతా రాహిత్యము దృష్ట్యా, అది యుక్తి-ఆలోచన కంటే ఒక అడుగు ముందున్నదనీ అనుకోడానికి వీలు లేదు.

చింతనాత్మక ఆలోచనలో కనపడే పరివర్తనానైజము , సాధారణము వైపు సూచిస్తుంది. చింతనలో ఒకదాని స్థానంలో వచ్చిచేరేది ఇంకొక పరివర్తనాత్మకం లేక ఇంకొక మారేది. అనగా పేరుకు మాత్రం అదే అన్నమాట. అయితే ఇక్కడ ఒకదాని స్థానంలో వచ్చి, దర్శితమయ్యేది "సాధారణం" కాదు (సాధారణం వైపు సూచించేది మాత్రమే)

శాస్త్రము ఉదా: రేఖాగణితము, అంకగణితము, చింతనాత్మక ఆలోచన గలవిగా, తమ సామగ్రి తామే తెచ్చుకునేవి కావున మెరుగైనవిగా పరిగణించబడుతున్నాయి. అవి తమ సామగ్రి తామే తెచ్చుకోవడం ద్వారా తమ సూత్రాలకు, ఆధారం కల్పించగలిగినట్లు అనుకుంటారు. కానీ అదే కారణాన, ఆ శాస్త్రాల సామగ్రి కనిష్ట నైజం గలదని భావించవలసి వస్తుంది. ఆకారములు మరియు అంకెల గురించి వట్టి చింతన అన్నదే అవి శాస్త్రాలవడానికి సహాయపడదు. వాటి గురించిన ఆలోచన మాత్రమే వాటి నుండి శాస్త్రాలను బయటకు తేగలదు. కానయితే చింతనలో జమయ్యే ఇంద్రియాధారితమైనవే కాదు, (ఆలోచన ద్వారా) "వస్తుగతమైన మొత్తాన్ని" పరిగణించవలసి ఉంటుంది. కాబట్టి అది ఒక మేధావిత్వం తో కూడినది. అనగా, డాజైన్ గా బాహ్య అస్తిత్వాన్ని వస్తువు చేసుకోవటల్లేదు (దాని బాహ్య అస్తిత్వంలో ఉన్న దానిని వస్తువుగా తీసుకుని అందులో

తన డాజైన్ ను కలిగి యుండడం కాదు). బాహ్య అస్తిత్వంలో ఉన్న 564
అనశ్వరమైన యదార్థము మరియు సత్యమును వస్తువుని చేసుకుంటుంది.
అందులోనూ యదార్థమంటే , ఎంతవరకు అది వెసనీయముగా సంగ్రాహ్యమునందు ఉన్నదో ,
సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారింపబడుతున్నదో అంతవరకే అది వస్తువు. అనగా "ఐడీ" మాత్రమే. దాని గురించి తరవాత వివరింపబడుతుంది. సంగ్రాహ్యమునకు ముందే చింతనకు గల యోగ్యత ఏమంటే మొదటి సారి బాహ్య యదార్థత దాని ద్వారా విలువను పొందింది , సంగ్రాహ్య-రహితమైన బాహ్య యదార్థత దాని ద్వారా విలువను పొందుతున్నది.

12

యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) సాధారణాన్ని నిర్ధారించే అనంతమైన శక్తిని ప్రదర్శిస్తుంది . తన-యందు-తన-వలన-తాను గా నిలబడలేని నిర్ధారణకు, అట్టిదానికి సాధారణము అన్న నమూనా ద్వారా నిలకడ కల్పిస్తుంది యుక్తి-ఆలోచన. యుక్తి-ఆలోచన అంతకంటే ముందుకు పోలేదంటే , అది యుక్తి-ఆలోచన తప్పు కాదు. తప్పు వివేకం యొక్క ఆత్మగతమైన చేతగానితనంలో ఉంది. అట్టి చేతగాని తనం వలన , ఆ నిర్ధారణలను (ఉన్నవాటిని ఉన్నట్లు) చెల్లుబాటు కానిస్తున్నది. శుష్కమైన కాచిత్-గ్రహీతమైన సాధారణత్వానికి వ్యతిరేకంగా నిలిచే గతితార్కిక శక్తితో , తన (నిర్ధారణల) స్వీయ నైజంతో అనగా నిర్ధారణల యొక్క సంగ్రాహ్యము ద్వారా , ఏకత్వానికి కొనిపోలేనిది అవడం వలన యుక్తి-ఆలోచన యొక్క నిర్ధారణలను ఉన్నవి ఉన్నట్లు చెల్లుబాటు కానిస్తున్నది. కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం అన్న నమూనా ద్వారా యుక్తి-ఆలోచన "జైన్" యొక్క మున్నెరుగని కఠినత్వాన్ని ముందుంచుతుంది. అటువంటి కఠినత్వం జైన్ , గుణాత్మక రంగంలోనూ, ప్రతిఫలన పరిధిలోనూ కలిగి యుండనట్టిది. కానయితే ఈ కాచిత్-సాధారణం వైపుకదలుట వలన సరళీకరణ జరిగి, సాధారణం అభివృద్ధి చెందడానికి ఊపువచ్చి ఈ అభివృద్ధి ప్రక్రియ చేతోవంతమూ, తీక్ష్ణవంతమూ అవుతుంది. . యుక్తి-ఆలోచన శుష్కసాధారణాన్ని ఉచ్ఛస్థాయికి తీసుకు వెళ్తుంది. అటువంటి పతాకస్థాయిలో శుష్క సాధారణం తనను లయించుకుని , తన వ్యతిరేకములోకి పరివర్తనం చెందే సామర్థ్యాన్ని పొందుతున్నది.
ఏదైన తాను వెళ్ళగలిగినంత ఉచ్ఛస్థాయికి వెళ్ళి , పరిపక్వత పొందిన తరువాత దాని

పతనం ప్రారంభం అవుతుంది. యుక్తి-ఆలోచన చివరకు నెట్టుకెళ్ళేది 565
నిర్ధారణలలో అతిస్థిరమైనదీ , మార్పులేని నమూనా అయినట్టి స్వీయసంబంధములో ఉన్న సాధారణము లోనికి. కానీ అదే సంగ్రాహ్యమునకు చెందినది. కావున దాని లోనే పరిమితము యొక్క లయీకరణ వ్యక్తముగా ఉంటుంది, అది కూడా అతిసమీపములో. శుష్క సాధారణము అవ్యవహితముగా తన పరిమితనిర్ధారణను వివాదం చేసి , సాధారణమనబడే తనకూ సాధారణానికీ మధ్య గల అసంగతత్వాన్ని వేలెత్తిచూపుతుంది. సాధారణము కానేరని , కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము యొక్క అసంగతత్వము అప్పటికే దానిలో ఉన్నది
. (చివరకు) కాచిత్- గ్రహీతమూ మరియు సాధారణత్వమూ “ఒకటి” అన్నట్లు తిష్ఠితమవుతాయి. అదెలాగంటే కాచిత్-గ్రహీతము దాని-వలన అది అని నిలబెట్టడం ద్వారాకాదు (అదే ముందు జరిగేది. కాచిత్-గ్రహీతాన్ని దానికదిగా పరిగణించి సాధారణం అనడం). కాచిత్-గ్రహీతము కేవలము నిర్ధారణగలిగనది మాత్రమే అవుతుంది కానీ సాధారణము కానేరదు. కాచిత్-గ్రహీతము మరియు సాధారణము యొక్క ఐక్యతని స్థాపించడం ద్వారా, అనగా సంగ్రాహ్యముగా దానిని స్థాపించడం ద్వారా అది సాధారణము అవుతుంది .

13

యుక్తి-ఆలోచన ను , వివేకాన్నీ విడదీయడం కద్దు. యుక్తి-ఆలోచనను, వివేకాన్నీ విడదీసే దృక్పథాన్ని తిరస్కరించాలి. సంగ్రాహ్యము వివేక రహితము అని పరిగణించడం , వివేక (నిర్ధారణ పొందిన సంగ్రాహ్యములో) తనను గుర్తించుటలో విఫలమైందనడానికి సూచన. నిర్ధారణ గల , <u>కాచిత్-గ్రహీతమైన సంగ్రాహ్యము , వివేకమునకు ఒక నిబంధన</u> లేక <u>వివేకము యొక్క వెసనీయమైన తృటి</u>. అది ఉత్తేజము పొందుటకు పక్వమైన నమూనా. అందులోని పరిమితము తనలోని సాధారణత్వము వలన స్వీయసంబంధములో ఉండి , గతితార్కికముగా తిష్ఠితమగుటవలన , స్వీయప్రేరణకు గురౌవుతుంది. కావున ఆరంభములోనే వివేకము యొక్క దర్శనము ఇది.

14

నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము దానిలోని నిజం తో సహా చూపించబడింది . ఇంతకు ముందు తిష్ఠితమైన దానిని ఎత్తిచూపటమే మిగిలింది. సంగ్రాహ్యము యొక్క వెసనీయ తృటి

అయినది బేధము. శుద్ధ సాధారణములో దానిని ఇంకా అలాగ తిష్ఠితము చేయలేదు. నిర్ధారణ గల సంగ్రాహ్యములోభేదమునకు , దాని స్థానం దానికి లభించింది.

సాధారణత్వము యొక్క నమూనాలో ఉన్న నిర్ధారణ, సరళముగా బేధముతోనే సంబంధపడి యున్నది. ఈ నిర్ధారణ గల సాధారణము తనతోతాను సంబంధములో నున్న నిర్ధారణ. అనగా నిర్ధారిత నిర్ధారణగా , నిరపేక్ష నెగెటివిటీగా దాని-వలన-అదిగా నిలుపబడినది.

కానీ తనతోతాను సంబంధములోనున్న నిర్ధారణ అన్నది "విశిష్టత్వము".

కావున అప్పటికే సాధారణము అవ్యవహితముగా , దాని-యందు-దాని-వలన "ప్రత్యేకత్వము" అయింది.

అలాగే అవ్యవహితముగా దాని-వలన-దాని-యందు అది గా ప్రత్యేకత్వమన్నది , విశిష్టత్వము కూడా.

ప్రత్యేకత్వము , మొదటి రెండిటికీ ప్రతిగా అచలముగా నిలబెట్టినప్పుడు , సంగ్రాహ్యము యొక్క మూడవ తృటి అవుతున్నది. అది నిరపేక్షముగా తనలోకి మరలినదనీ, అలాగ తిష్ఠితమైనది కావున తనను పోగొట్టుకున్నదనీ కూడా పరిగణించాలి.

విశిష్టము

విశిష్టత్వము ప్రత్యేకత్వము ద్వారా తిష్ఠితము అని ముందు పేర్కొనబడినది. ప్రత్యేకత్వము నిర్ధారణ గలిగిన సాధారణత్వము. కావున నిర్ధారణ తనతో-తాను-సంబంధమున్నదిగా విశిష్టత్వము . నిర్ధారిత-నిర్ధారితము.

1

{సంగ్రాహ్యము సాధారణము } ఇది నిర్ధారముగా విశిష్టము అని గమనించాలి. సంగ్రాహ్యము సాధారణమగునట్టిది సంగ్రాహ్యము.ఇది నిర్ధారిత-నిర్ధారము. 1.సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణ, దానిలో అది ప్రతిఫలించగా -అది విశిష్టత్వం (యొక్క దర్శనం) అన్నది మొదలు తెలుసుకున్నది. దాని అన్యభవము తిరిగి తనను ఇంకొక అన్యమును చేసుకున్న పర్యంతము, విశిష్టము అన్నది విశిష్టత్వము ద్వారా సంగ్రాహ్యము యొక్క మధ్యవర్తిత్వము. తద్వారా తనకుతాను సమానమైనదిగా సంగ్రాహ్యము స్థాపింపబడినది. <u>కానీ నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీ అన్న నిర్ధారములో</u> చేయబడింది. సాధారణము పై నెగెటివ్ , దేనిద్వారా అయితే ఇది ప్రత్యేకమో, ముందుగా రెండు ఛాయలుగా నిర్ధారింపబడుతుంది. తన లోనికి ప్రతిబింబించగా ప్రత్యేకము సాధారణముగా ఉంటుంది (దానిలో అదిగా) . బయటకు ఛాయగా అది నిర్ధారణ అవుతుంది (బయటకు కనపడింది).

బయటకు కనబడే పార్శ్వం సాధారణంలోకి మరలడం అంటే అది రెండు విధాల జరుగ వచ్చు. (మనం దేనినో సాధారణమని ఎంచుకోవడం ద్వారా) ఏదో ఒకదానిని ఎంచుకోవడం ద్వారా జరగవచ్చు (కాచిత్-గ్రహణము). అలాగ సాధారణమును వదిలేసి, ఉన్నతమైన, మరింత మరింత ఉన్నతమైన "జాతి" అన్నదాంట్లోకి ఎదగవచ్చు.

రెండవది , లేదంటే విశిష్టత్వము ద్వారా సాధారణమునకు వెళ్ళవచ్చు. ఇంతకు ముందు సాధారణము తనను నిర్ధారించుటలో ,విశిష్టత్వములోకి దిగినదని గమనించవలెను.

ఉదాహరణ: సంగ్రాహ్యము సాధారణము . ఇది నిర్ధారముగానే విశిష్టము అని గమనించాలి.

ఇక్కడ కాచిత్-గ్రహణములో దారి తప్పడం ఉంటుంది. కాచిత్-గ్రహణము
(ఏదో ఒక దానిని ఎంచుకోవడం) సంగ్రాహ్యం నుండి పెడదారికి తీసుకెళ్తుంది, సత్యాన్ని వదిలేస్తుంది. ఎంచుకోవడం అనే కాచిత్-గ్రహీతము ఉన్నతమైన , ఇంకా ఉన్నతమైన సాధారణమునకు వెళ్ళడం అంటే అది లోపల సామగ్రి లేకుండా పైకి మారుతూ ఉండే ఉపరితలం మాత్రమే. ఈ ఎంచుకోవడం అనే పద్ధతిలో విశిష్టము అన్నది కనిష్టమని ఎంచబడుతుంది.

కానీ విశిష్టంలోనే , లోతు ఉన్నది. అందులోనే సంగ్రాహ్యము ఒక్కదగ్గరికి చేరుతుంది. సంగ్రాహ్యముగా తిష్ఠితమవుతుంది.

2. ఒకవైపు సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము అన్నవి విశిష్టత్వము "అగుట" లో తృటులుగా కనబడతాయి. కానీ ఇంతకు ముందే వివరించినట్లు విశిష్టత్వము దానియందే మొత్తము సంగ్రాహ్యమై ఉన్నట్టిది.

అవి వాటి యందే మొత్తము సంగ్రాహ్యమై యుండుటవలన విశిష్టత్వము అంటూ అవి అన్యములోనికి మారవలసిన అవసరము లేదు, అవి తన-వలన-తన-యందుగా ఉన్నదే విశిష్టత్వముగా తిష్ఠించబడుతున్నది . సాధారణము దాని వలన అది, ఏమంటే అది తన యందే నిరపేక్షమైన మధ్యవర్తిత్వము, నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీగా స్వీయసంబంధము. (నిర్ధారితమవుతూ తనతో తాను సంబంధపడుట.ఉదా: మనిషి అన్న అనంత నిర్ధారము)ఈ లుప్తీకరణం బాహ్యక్రియ అయిన పర్యంతం, నిర్ధారణను కొంత తీసివేయటమై, అది శుష్క సాధారణము, కాచిత్-గ్రహీత సాధారణం అయింది. అనగా కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము నందు కూడా నెగెటివిటీ ఉన్నా, అది బాహ్యముగా ఉన్నది. నెగెటివిటీ శుష్క-సాధారణమునకు కేవలం ఒక నిబంధనగా ఉన్నది.

దాని సాధారణమునకు ముందున్నది కాచిత్-గ్రహణమే(ఎంచి తీసివేయుటయే). కావున ఆ సాధారణము విశిష్టత్వమును తనయందు కలిగి లేదు. ఆ విధముగా సంగ్రాహ్య రహితమై ఉన్నది. జీవితము, బుద్ధి, దేముడు, చివరకు శుద్ధ సంగ్రాహ్యము కూడా , ఎంచుకోవడము వలన (కాచిత్-గ్రహణము వలన), అంతుబట్టకుండా మిగిలిపోతాయి. ఎందుకంటే, రాబట్టిన ఫలితములో విశిష్టత్వాన్ని కలిగిలేవు, అనగా వ్యక్తిత్వం అన్న సూత్రాన్ని (das Prinzip der Individualität und Persönlichkeit)

దూరంగా పెట్టాయి. అందుచేత కాచిత్-గ్రహీతములు ప్రాణ రహిత, 569
చేతస్-రహిత, విషయసముచ్చయ రహితమైన సాధారణత్వములవుతాయి.

3. కానీ సంగ్రాహ్యం యొక్క ఐక్యత ఎంత అవిభాజ్యం అంటే, కాచిత్-గ్రహణముగా ఎంచుకున్నవాటిలో, విశిష్టత్వాన్ని వదిలివేసి ఉండాలి అనుకున్నాకూడా, బహుశ ఆ ఎంచుకున్నవే **విశిష్టము** అయిఉండాలి. ఎలాగంటే మామూలుగా, **విపులమును** సాధారణమంటూ సాధారణత్వమునకు లేవనెత్తడం జరుగుతుంది. కానీ ఆ సాధారణం అన్నది కూడా కేవలం నిర్ధారణాయుత సాధారణమే . అట్టి సాధారణము విశిష్టమే. స్వీయసంబంధితమన్న రీతిలో సాధారణమన్నట్టి నిర్ధారము కలిగినది **విశిష్టము.**
కాచిత్-గ్రహణము అనగా విపులమును విడగొట్టుట మరియు నిర్ధారములను వేరు చేసి గ్రహించుట. తద్వారా వాటిని వేరు వేరు విశిష్ట "ధర్మము"లు లేక తృటులుగా మాత్రమే గ్రహించుట. అలా లభించిన వాటిలో విపులములో ఉన్నవి మాత్రమే ఉంటాయి. విపులములోనుండి వచ్చినవాటి విశిష్టత్వమునకూ, సంగ్రాహ్యము యొక్క విశిష్టత్వమునకు భేదము ఉన్నది. విపులములో విశిష్టమన్నది విషయసంచయము కింద లెక్క, అట్లే విపులము యొక్క సాధారణము విపులము యొక్క నమూనా. అలాగ విపులం అన్నదాంట్లో సాధారణము, విశిష్టము వేరు వేరు (విషయసంచయమూ విశిష్టములూ- నమూనా సాధారణముగా).
ఇక సంగ్రాహ్యం విషయానికొస్తే, సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షమైన నమూనా. సంగ్రాహ్యములో , విపులములో వలె నమూనా అన్నది “మొత్తము” కాదు. సంగ్రాహ్యములో నమూనా అన్నది నిరపేక్ష నమూనా..

దీనివలన తెలుస్తున్నది, కాచిత్-గ్రహీతము వేరు వేరు గా ఉన్న విషయసంచయముల యొక్క ఐక్యత కాగా, కాచిత్-గ్రహీతమైన సాధారణము అన్నది, అందు చేత , విపులము అయి ఉన్నది. అనగా ఏది కావాలో దానికి వ్యతిరేకమై ఉన్నది (శుష్కసాధారణం కావాలనుకుంటే విపులం దక్కింది).

4. ప్రత్యేకము కూడా అదే కారణాన , అనగా అది నిర్ధారణ పొందిన సాధారణము కావున అది కూడా విశిష్టమే. దీనికి విలోమముగా విశిష్టము , నిర్ధారణైన సాధారణము కావున అది అంతగానూ ప్రత్యేకము. వీటిని పొడిపొడి నిర్ధారణలుగా వేరు వేరుగా పరిగణించి అంటిపెట్టుకుని ఉంటే, ఈ కాచిత్-గ్రహీతములు గా, సంగ్రాహ్యమునకు మూడు

విశేషనిర్ధారములు సమకూరుతాయి, సాధారణము, ప్రత్యేకము, విశిష్టము. 570

ఇంతకు ముందు సాధారణము, ప్రత్యేకము మాత్రమే రెండు రకాల ప్రత్యేకాలుగా పేర్కొనడం

జరిగింది.

విశిష్టము అన్నది సంగ్రాహ్యము, నెగెటివ్ గా తనలోకితాను మరలుట. ఇట్టి మరలుట కాచిత్-గ్రహణము వలన లుప్తము చేయబడినది. కాచిత్-గ్రహణము ద్వారా సంగ్రాహ్యము నెగెటివ్ గా తనలోకి మరలుట అన్నది, లుప్తము చేయబడి, అన్యతృటులతో పాటు ఒక తృటిగా , అన్య తృటుల పక్కన నిర్నిమిత్తమైన తృటిగా నిలుపబడ్డది.

5. విశిష్టత్వము , సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధార-ప్రత్యేకాలలో ఒకటిగా పేర్కొనబడినపుడు (ఒక్కొక్క రకం ప్రత్యేకం అవుతుంది కాబట్టి , ప్రత్యేకంలో అన్నీ ఉంటాయి) , కావున ప్రత్యేకత్వం అన్నది మొత్తం. అంతయును తనలో కలిగి యున్నది. ఈ అంతయును కలిగినది కావున అది విపులము. లేక అది విశిష్టత్వము (విపులము కాబట్టి విశిష్టత్వము). అది విపులము , మరియు ఇంతకు ముందు పేర్కొన్న పార్శ్వము ను బట్టి నిర్ధారిత సాధారణత్వము . ఈ విధంగా ఇది , పై తృటులు ఏవీ భేదితములుగాని , నిర్ధారములంటూ నిలుపని, అవ్యవహిత ఐక్యత (సాధారణము లేక ప్రత్యేకము లేక విశిష్టము అని భేదితముగా , నిర్ధారముగా నిలిపినది కాదు) . ఈ నమూనాలో ఇది ప్రాకారక త్రిపాదతర్కంలో యొక్క **మధ్యమమై** వర్తిస్తుంది(sie die *Mitte* des *formalen Schlusses* ausmachen).

6. కొట్టొచ్చినట్టు తెలుస్తున్నది, ఇంతకు ముందు ఇచ్చిన సంగ్రాహ్యము గురించిన వివరణలో , ప్రతీ నిర్ధారమూ అవ్యవహితముగా లయీకరణము చెంది, దాని అన్యములో తనను కోల్పోతున్నది. ప్రతీ భేదమునూ నిలబెట్టి నిలుపబూనుకంటే అది కాస్తా , ఆ భేదము అగోచరమగుచున్నది. సాధారణము, ప్రత్యేకము, విశిష్టము అన్నవి వేరువేరుగా ఎంపికచేయడమూ(కాచిత్-గ్రహణము), వాటిని మూడు అని ఎంచడమూ ఊహాలోనే సాధ్యము. ఎంచడం విషయానికొస్తే , అందులో భేధము (ఒకటి రెండు మూడు) అన్నది జైన్ కీ, అందులోనూ పరిమాణానికీ చెందినది. అది ఇక్కడ అప్రస్తుతం.

సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల యొక్క అవిభాజ్యత అన్న నిజమైన సంబంధాన్ని విశిష్టము తన

యందు తిష్ఠితమై కలిగియున్నది.. సంగ్రాహ్యములో ఉన్న విరుద్ధ ద్వంద్వమును ,నెగేషన్ యొక నెగేషన్ గా కలిగియున్నది. అది ఆ సంబంధాన్ని , ఆధారములో లేక ఐక్యతలో, ఒకటి ఇంకొకదాన్ని ఎప్పుడూ అంటి పెట్టుకునే ఉండే ఐక్యతలో
కలిగియున్నది. ఈ ప్రతిఫలనంలో దాని-యందు-దాని-వలనగా ఉండేది సాధారణము. అది వెసనీయముగా సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల నెగెటివిటీ గా ఎందుకున్నదీ అంటే , సాధారణము వాటి నుండి వేరుగా మూడవది అని కాదు.

ఇక్కడ ఇప్పటివరకు తిష్ఠితమైనదేమంటే, ప్రతీ తిష్ఠిత-భవమూ స్వయం-భవము-స్వీయ-భవము అని.. (పైన వివరణలో సంగ్రాహ్య నిర్ధారములను తిష్ఠితభవములుగా నిలుపుట జరిగింది. ఒక్కొక్కటి భేధము గలిగిన సంగ్రాహ్యనిర్ధారములు A,B,E) **<u>తిష్ఠితభవములు ఒక్కొక్కటి, భేదముగలిగిన నిర్ధారములైననూ దాని-యందు-దాని-వలన-అది గా</u>** , ఒక్కొక్కటి , **<u>మొత్తము అయి ఉన్నవి</u>**   అని తేలింది . నిర్ధారిత-సంగ్రాహ్యము అంటే సంగ్రాహ్యము లోకే మరలుటగా ఉన్నది. సంగ్రాహ్యము నిర్ధారము కావటం అంటే , దాని నిర్ధారణ లో అది (మరల) పూర్తి సంగ్రాహ్యమే అవుతున్నది.

2

1.విశిష్టత్వం , సంగ్రాహ్యం తనలోకి మరలడమే కాదు, అవ్యవహితముగా విశిష్టత్వాన్ని కోల్పోవడం కూడా. విశిష్టత్వమును "దానిలో ఉన్నది"గా తీసుకుంటే ,(నిర్ధారణగా మాత్రమే తీసుకుంటే) విశిష్టత్వము తాను తనబయట ఉన్నట్లు, వాస్తవత్వం లోకి ప్రవేశించినట్లు తెలుస్తుంది. అంటే విశిష్టత్వము ద్వారా, విశిష్టత్వము బయటపడి, వాస్తవము అయినట్లు. దీనిని కాచిత్-గ్రహీతము అనాలి. ఇటువంటి కాచిత్-గ్రహీతము విశిష్టత్వము యొక్క ఆత్మగా నెగెటివ్ తో నెగెటివ్ కు సంబంధము. ఇది సాధారణము మరియు ప్రత్యేకమునకు బాహ్యము కాదు. వాటి యందు ఉన్నదే. అవి దాని ద్వారానే విపులములు అవుతాయి, విషయసంచయము పొందుతాయి, విశిష్టము అవుతాయి. కానీ ఈ నెగెటివిటీగా విశిష్టత్వము నిర్ధారిత నిర్ధారణ. అనగా స్థూలముగా బేధము. భేదమను ప్రతిఫలనము ద్వారా అది స్థిరమవుతోంది. ప్రత్యేకము యొక్క నిర్ధారము మొదలు విశిష్టత్వము ద్వారా. విశిష్టత్వము కాచిత్-గ్రహీతమైతే, ప్రత్యేకము కూడా తర్కానుసారం కాచిత్-గ్రహీతమే కావాలి. అనగా తిష్ఠిత కాచిత్-గ్రహీతము అన్నమాట.
2.విశిష్టము స్వీయసంబంధితమైన నెగెటివిటీగా, నెగెటివ్ యొక్క అవ్యవహితమైన

స్వీయ ఏకత్వం , **దానికదిగా ఉన్నట్టిది** (fursichseinde). లేక అది సంగ్రాహ్యము యొక్క ఒక కాచిత్-గ్రహీతము. సంగ్రాహ్యము తన అస్థాయి తృటులలో ఒకటైన జైన్ ని అనుసరించి అవ్యవహితమని నిర్ధారింపబడినదే ఆ కాచిత్-గ్రహీతము ఈ విశిష్టము . కావున ఈ విశిష్టము గుణాత్మకంగా ఒకటి, లేక -ఇది. ఈ గుణం ప్రకారము అది మొదలు తననుండి తనవాటి వికర్షణ(తన నుండి ఇతర ఒకటుల వికర్షణ). అదెట్లనగా ఇది ఒకటి అనగానే పలు ఒకట్లు పూర్వతిష్ఠితములు అన్నమాట. ఈ పూర్వతిష్ఠితములైన అన్యముల పట్ల విశిష్టమునకు నెగెటివ్ సంబంధము ఉండును. విశిష్టము ఆ పర్యంతం , అన్యతిరస్కరణశీలము. సాధారణత్వము , ఈ విశిష్టములతో నిర్నిమిత్తమైన ఒకటిగా **సంబంధము** కలిగి యుంటుంది. అటువంటి సంబంధము కలిగియుండక తప్పదు. ఎందుకంటే అట్టి సాధారణము , విశిష్టత్వము యొక్క సంగ్రాహ్య తృటి. అయితే ఇక్కడ
అది కేవలం విశిష్టములకు చెందిన యొక్క ఏదో "ఉమ్మడి".

సాధారణం అంటేనే ఎన్నో విశిష్టముల ఉమ్మడి అనుకోవడం కద్దు. పలు విశిష్టములు మరియు అటువంటి సాధారణము యొక్క పరస్పర నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి నుండి అలాటి సాధారణం ఉత్పన్నం అవుతుంది. ఇట్లు సంగ్రాహ్య నిర్ధారణలో జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వం కలగలుపు చేయబడింది (అవన్నీ ఉన్నవి, ఉమ్మడి ఉన్నది). విశిష్టమునకు సంబంధించినంత వరకు సాధారణం గురించి కనిష్టమైన కల్పన ఇది . అనగా సాధారణము అన్నది, విశిష్టముల బాహ్యసంబంధమూ, మరియు కేవలము వాటి ఉమ్మడి లక్షణమూ అని (als eines bloß *Gemeinschaftlichen*).

3.అస్తిత్వము యొక్క ప్రతిఫలన పరిధిలో "ఇది"గా ఉన్న విశిష్టమునకు , అన్యమైన "ఒకట్ల" పట్ల అన్యతిరస్కరణ సంబంధము లేదు.

అన్య తిరస్కరణ సంబంధము దాని-వలన-దానిగా ఉండే గుణాత్మక ఒకటి యొక్క వైఖరి.

కానీ అస్తిత్వం లో ఉన్న ఒకటి , స్వీయ-ప్రతిఫలితమైన ఒకటి , వికర్షణా రహితమైనది. ఈ ప్రతిఫలనములో వికర్షణ ఏమైనా ఉన్నదీ అంటే, అది "ఒకటి"అని ఎంచుకుని అనడంలో ఉన్నది. ఇక్కడ ఈ ప్రతిఫలనములో వికర్షణ , కాచిత్- గ్రహణము ఒక్కటే. ఇది ప్రతిఫలిత మధ్యవర్తనము . అది దాని యందే ఉన్నది,

తిష్ఠితమై ఉన్నది. బయటి నుండి "ఇది" అని చూపిన అవ్యవహితత్వము అది. 573
ఇది ఉన్నది. ఇది అవ్యవహితము. ఇది అని చూపిన పర్యంతమే "ఇది". ఇది అని చూపడం ప్రతిఫలిత చలనము. ఇది - తనను తనతో కలిపేది, అవ్యవహితత్వాన్ని నిలిపేది, కానీ బాహ్యంగా. మధ్యవర్తిత్వం స్థాపించిన అవ్యవహితముగా , విశిష్టము "ఇది" అవుతున్నది. దానిదంటూ దాని బయట ఏమీ లేదు.

దానికదే వికర్షించి వేరవుతోంది (కాచిత్-గ్రహీతము), తిష్ఠిత కాచిత్-గ్రహణము అవుతోంది. కానీ అలాగ వేరవడంలో దానితో అది పాజిటివ్ సంబంధము కలిగి

4.విశిష్టము అన్న కాచిత్-గ్రహణము , భేదము యొక్క స్వీయప్రతిఫలనముగా మొదలు భేదితమును స్వతంత్రముగా,స్వీయప్రతిఫలితముగా తిష్ఠనము చేయడం. అవి (భేదములు). అయితే ఇది గాక ఇలా వేరు చేయడం స్థూలముగా ప్రతిఫలనము అవుతుంది. ఒకటి అన్యములో ప్రతిబింబించుట. కావున అవి వెసనీయమైన సంబంధములో ఉన్నాయి. అవి (సాధారణము, ప్రత్యేకము, విశిష్టము) ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకటి స్థితమైన విశిష్టములు కావు. అటువంటి బహుళత్వము జైన్ కి చెందినది. తనను నిర్ధారణగా నిలుపుకున్న విశిష్టత్వము , బాహ్యభేదములో కాక, సంగ్రాహ్య-భేదములో నిలుపుకున్నది. కావున అది తన నుండి సాధారణమును తొలగిస్తున్నది. కానీ ఈ "ఒక్కటి" అన్నది ఈ విశిష్టము యొక్క తృటియే కాబట్టి సాధారణము దీనితో వెసనీయముగా సంబంధ పడి యున్నది.

5.ఇటువంటి తన **స్వతంత్రమైన** నిర్ధారముల సంబంధముగా సంగ్రాహ్యము తనను పోగొట్టుకున్నది. ఇక అది ఎంతమాత్రమూ వాటి తిష్ఠిత ఐక్యత కాదు . అవి ఎంత మాత్రమూ దాని తృటులు కావు. దాని బింబాలు కావు. అవి ఒక్కొక్కటి దాని-యందు-దాని-వలన గా ఉన్నవి . సంగ్రాహ్యము , విశిష్టత్వముగా, నిర్ధారణావశమున తనలోకి మరలుతున్నది.. దానితో , నిర్ధారితము స్వయముగా మొత్తము అయితున్నది. దానిలోకి అది మరలుట అన్నది, నిరపేక్షమైన ప్రాథమిక విదారణం లేక నిరపేక్షంగా మౌలికమైన విడదీత అవుతున్నది.. లేక విశిష్టత్వము , నిర్ణయముగా (URTEIL) తిష్ఠితమైనది.

Zweites Kapitel: Das Urteil

నిర్ణయము

1. నిర్ణయము , సంగ్రాహ్యము నందే తిష్ఠితము చేయబడిన దాని నిర్ధారణ. సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు సంగ్రాహ్యమే అని తెలియవచ్చినది. ఆ నిర్ధారిత-సంగ్రాహ్యములని వాటికవిగా పరిగణించడం జరిగింది. అయితే ఇలా పరిగణించడం ఆత్మాశ్రయమైన ప్రతిఫలనం లేక మనమే ఎంచుకునే కాచిత్-గ్రహణము. సంగ్రాహ్యమే ఈ కాచిత్-గ్రహణము. దాని నిర్ధారములను ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకదానిని నిలబెట్టడము సంగ్రాహ్యమే తనను నిర్ధారించుట . సంగ్రాహ్యము ద్వారా, నిర్ధారిత-సంగ్రాహ్యమును తిష్ఠించుటయే నిర్ణయము Das *Urteil*.

2

"నిర్ణయించుట" అన్నది సంగ్రహీకరించుట కాక అన్యమైన కార్యము. సంగ్రాహ్యము యొక్క అన్య కార్యము అనవచ్చును. అది సంగ్రాహ్యము ద్వారా సంగ్రాహ్యమును నిర్ధారించుట కాగా . ఇది నిర్ణయములు వేరు వేరై, వేరు వేరు నిర్ణయముల భిన్నత్వములో నిర్ణయ-పురోగతి సంగ్రాహ్యము యొక్క ఇతోధిక నిర్ధారము అవుతున్నది. ఇక్కడ నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యములు ఏమిటి , ఈ నిర్ధారములు అనివార్యముగా ఏమని విదితమవుతాయి అన్నవి నిర్ణయములోనే చూపాలి.

3.

యదార్థీకరణ అంటే డాజైన్ లేక నిర్ధారణైన జైన్ లోకి ప్రవేశించడం కాగా - నిర్ణయమును , సంగ్రాహ్యము యొక్క అతిసమీప సిద్ధి లేక యదార్థీకరణ అనవచ్చు (సంగ్రాహ్యం ఇంచుమించు యదార్థీకరణం అవడంగా నిర్ణయం ను పరిగణించవచ్చు). ఈ యదార్థీకరణ యొక్క నైజము ఇది:

మొదలు సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటులు వాటి స్వీయప్రతిఫలనము ద్వారా లేక వాటి విశిష్టత్వం ద్వారా అవి స్వతంత్ర-మొత్తములై ఉండుట.

రెండవది అటువంటి వాటి సంబంధముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత ఉండుట.

. స్వీయప్రతిఫలితమైన నిర్ధారములు అవి ఒక్కొక్కటి నిర్ధారణ పొందిన మొత్తములు.

అవి (ఒక్కొక్కటి)పరస్పరం సంబంధము లేకుండా నిర్నిమిత్తములైన ఉనికి గలవైననూ , అవి వెసనీయముగా పరస్పరం ఒకదాని ద్వారా ఒకటి మధ్యవర్తితమై ఉంటున్నాయి. ఇక్కడ నిర్ధారమన్నదే "మొత్తము" మాత్రమే. నిర్ధారముగా ఆ మొత్తము , ఈ మొత్తములు మరియు వాటి సంబంధములను కలిగి యున్నది. నిర్ధారముగా ఆ మొత్తమే "నిర్ణయము".

ముందుగా నిర్ణయము రెండు స్వతంత్రములను కలిగి యుంటుంది, అవి విశేష్యము (SUBJEKT), విధేయము (PREDIKATE) అనబడేవి. అవి ఒక్కొక్కటి ఏమిటి అన్నది సరిగ్గా ఇప్పుడే చెప్పలేము. అవి ఇంకా అనిర్ధారితములు. కావున అవి మొదటిగా "నిర్ణయము" ద్వారా నిర్ధారింపబడ వలెను. నిర్ణయము మెరుగైన నిర్ధారణగల సంగ్రాహ్యము.<u>అనిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముతో</u> పోలిస్తే , <u>నిర్ణయము నిర్ధారణ గల సంగ్రాహ్యమును</u> కలిగి యున్నది. కావున నిర్ణయములోని మొత్తముల మధ్య సాధారణ బేధమే ఉండును. అనగా విశేష్యము , విశిష్టముగా - విధేయము సాధారణముగా , లేక విశేష్యము ప్రత్యేకముగా -విధేయము సాధారణముగా లేక విశేష్యము విశిష్టముగా, విధేయము ప్రత్యేకముగా తీసుకోబడతాయి. ఇలాగ తీసుకోవడంలో అవి ఎక్కువ నిర్ధారితములై, ఎక్కువ సాధారణములై ఒక దాని ప్రతిగా ఒకటి నిలబడతాయి.

4.

నిర్ణయము యందలి నిర్ధారములకు , విశేష్యము-విధేయము అన్న పేర్లు ఉండడం ఉచితమూ, అవసరమూ కూడా. ఆ పేర్లుగా అవి కొంత అనిర్ధారితములు. అవి ఇంకా నిర్ధారము పొందవలసి యున్నవి. కాబట్టి అవి ఇప్పటికి పేర్లు తప్ప ఏమీ కావు. ఈ కారణాన , నిర్ణయము యొక్క రెండు వైపులకీ, సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములను నేరుగా ఆపాదించలేము (ఉదా: విశేష్యము విధేయము బదులు సాధారణమనీ విశిష్టమనీ పిలువలేము) దీనికి ఇంకొక కారణం కూడా ఉన్నది. సంగ్రాహ్యనిర్ధారముల యొక్క నైజము విదితమైనప్పుడు , అవి శుష్కములు కావనీ, కదలనివీ కావని తెలుస్తుంది. అవి వ్యతిరేకములను తమలోనే కలిగి యుంటాయి, అంతర్వర్తితముగా నిలుపుకొని ఉంటాయి.

అయితే నిర్ణయము యొక్క పార్శ్వములే సంగ్రాహ్యము. (వ్యతిరేకములను కలిగి యుండే) నిర్ణయము యొక్క పార్శ్వములు సంగ్రాహ్య నిర్ధారము యొక్క

"మొత్తము"లు. కావున సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు , ఆ పార్శ్వముల
గుండా ప్రయాణించాలి. అంతర్వర్తితముగా ఉన్నదానిని బయటకు చూపాలి , చూపినది శుష్కముగా ఉన్నా
విపులముగా ఉన్నా.

నిర్ణయము యొక్క పార్శ్వముల నిర్ధారములు ఇలాగ మారుతుంటాయి కాబట్టి , నిర్ణయపార్శ్వములను సాధారణంగా నిలబెట్టడమూ, అలాగ నిలబెట్టడానికి వాటికి (విశేష్యమూ, విధేయమూ అని) పేర్లు పెట్టడమన్నది ఉపయోగకరము. అవి ఆ పేర్లలో స్వీయసమానములుగా ఉంటాయి.

కానీ పేరు మాత్రం సంగ్రాహ్యానికీ , "సంగతి"కీ ప్రతిగా నిలుస్తుంది. ఈ బేధం నిర్ణయం లో ముందుకు వస్తుంది. మామూలుగా విశేష్యము నిర్ధారణకలది, ఎక్కువగా అవ్యవహితమూ జైన్-అయేదీ. కానీ విధేయము , సాధారణము లేక వెసన్ లేక సంగ్రాహ్యమును వ్యక్తం చేస్తుంది. కావున విశేష్యము మొదట ఒక రకమైన పేరు. అది "ఎమై ఉన్నదో" మొదలు చెప్పేది విధేయం. విధేయము "జైన్" ను సంగ్రాహ్యము అన్న అర్థములో కలిగి యున్నది.

ఇది ఏమిటి ? లేక ఇది ఏమి మొక్క ? అని అడిగితే , జైన్ పరిధిలో "పేరు" అని అర్థం చేసుకోవడం కద్దు. అది తెలిస్తే మనిషి తృప్తి పడతాడు. అతనికి , "సంగతి" ఏమై "ఉన్నదో" తెలిసిందన్నమాట. విశేష్యమునకు సంబంధించినంతవరకు అది "జైన్". కానీ విధేయము తెలిపేది సంగ్రాహ్య ఏమిటి , లేక వెసన్ ఏమిటి , లేక సాధారణము ఏమిటి అని. వీటి గురించే నిర్ణయం అన్న రీతిలో అడగడం జరుగుతుంది.

దేవుడైనా, బుద్ధి అయినా , ప్రకృతి అయినా ఎద్దైనా , నిర్ణయములో విశేష్యముగా మొదలు కేవలం "పేరు" మాత్రమే. విశేష్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము ఏమై ఉన్నది అన్నది విధేయములో ఉంటుంది. ఒక విశేష్యానికి , ఎటువంటి విధేయము సరిపోతుంది అని వెతికినప్పుడే, సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ణయీకరణకి పునాది పడింది. ఇదంతా మొదలు విధేయమే వెల్లడిస్తుంది. కాబట్టి విశేషము యొక్క పూర్వతిష్ఠిత ప్రాముఖ్యత గురించి మాట్లాడేదంతా వట్టి కల్పన. అది పేర్లని వ్యాఖ్యానించడానికి దారితీస్తుంది. ఒక పేరుకి ఫలానా అర్థం వస్తుందా రాదా అన్నది యాదృచ్ఛికమూ, చారిత్రికమూ. అలాగ ఒక విశేషమునకు ఒక విధేయము సరిపోయినదా కాదా అన్నది ఎడతెగని వివాదం. అవి

మాటల చుట్టూ వివాదాలు. ఆ వివాదాలకు ఆధారభూతమైన , విశేషము 577
ఒక పేరు తప్ప ఏమీ కాదు. వివాదాలన్నీ ఆ నమూనా నుండి పుడుతున్నవి.

5. నిర్ణయము లో విశేషము , విధేయము మధ్య సంబంధము ఎలా ఉన్నదీ , మొదట ఆ సంబంధము ద్వారా అవి ఎలాగ నిర్ధారింపబడతాయి అన్న రెండు విషయాలు పరిశీలించాలి. నిర్ణయానికి రెండు వైపులా "మొత్తము"లు ఉన్నాయి. అవి (ఒక్కొక్కటి) ముందు వెసనీయముగా స్వతంత్రములు. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత మొదలు కేవలం స్వతంత్రముల మధ్య ఒక సంబంధము. ఆ ఐక్యత ఇంకా విపులము కాదు . యదార్థము లోనుండి పరిపూర్ణమయినట్టి ఐక్యతగా సంగ్రాహ్యము తనలోకి మరలడానికి తగినట్టుగా , ఐక్యత ఇంకా విపులము కాదు. సంగ్రాహ్య ఐక్యత ఇంకా బయటే సంగ్రాహ్యములో లుప్తము కాకుండా , ఇంకా రెండు కొసలుగా ఉన్నది.
నిర్ణయాన్ని మనం రెండు వైపుల నుండి పరిశీలించవచ్చు. ఒకటి సంగ్రాహ్యము యొక్క మూలభూతమైన ఐక్యత నుండి . రెండు నిర్ణయం యొక్క రెండు కొసల స్వతంత్రత నుండి.

నిర్ణయము అన్నది సంగ్రాహ్యము ద్వారానే సంగ్రాహ్యము యొక్క విడదీత . కావున ఈ ఐక్యతని ఆధారంగా చేసుకుని నిర్ణయము యొక్క నిజమైన వస్తుగతత్వాన్ని పరిశీలించడం జరుగుతుంది. మొదలు ఒక్కటిగా ఉన్నదానిని చీల్చడం అన్నది "వూర్టైల్" అన్న జర్మన్ పదం (వూర్టైల్ అనగా నిర్ణయము URTEIL) వూర్టైల్ లేక నిర్ణయం అన్నది "తన-యందు-తన-వలన"గా ఉన్నదానికి సంబంధించినది .

వూర్టైల్ లో సంగ్రాహ్యము , దర్శనముగా ఉన్నదై , సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటులు స్వతంత్రత పొందుట చేత , కల్పన అన్నది ఎక్కువగా , ఈ బాహ్యత్వానికే అంటి పెట్టుకుని ఉంటుంది.

6. పైని ఆత్మగత పరిగణన ప్రకారము , విశేష్యము విధేయము ఒకదాని బయట ఒకటి, దేనికది పూర్తి అయినట్లున్నాయి. విశేష్యము , వస్తువుగా. విధేయమన్నది లేకున్నా ఉండేదానిగా ఉన్నది. విధేయము సాధారణ నిర్ధారముగా. విశేష్యమునకు చెందినది కాకున్ననూ, దానికది ఉన్నట్టిదిగా ఉన్నది . మన బుర్రలో ఉన్న ఇదో అదో విధేయము , బయట ఉన్న వస్తువుకు జోడించవచ్చునా జోడించవలెనా అన్న ప్రతిఫలనముతో

నిర్ణయము ఇక ముందు సంధింపబడుతుంది.

నిర్ణయము అన్నదానిలో మొదలు ఉన్నదేమంటే, దాని ద్వారానే ఒక విధేయము , విశేష్యముతో బంధించబడుతుంది. అలాగ బంధించబడి లేనప్పుడు విశేషము, విధేయము వేటికి అవిగా ఉంటాయి, విశేష్యము అస్థిత్వముగలదానిగా , విధేయము తలలో ఉన్న కల్పనగా.

విశేష్యము నకు జోడించబడెటి విధేయము దానికి చెందినదై ఉండవలెను. విధేయము దాని-యందు-దాని-వలన-అదిగా విశేష్యముతో ఏకమై ఉండవలెను. కావున "జోడించడం"లో ఉన్న ఈ ప్రాముఖ్యతవలన , నిర్ణయము యొక్క ఆత్మగత భావము లుప్తమవుతుంది. విశేషము , విధేయము నిర్నిమిత్తముగా పరస్పర బాహ్యముగా ఉండడం లుప్తమవుతుంది. ఉదా: ఈ పని మంచిది , ఈ పని మంచిదై "ఉన్నది" లేక అయం కార్యం శ్రేష్ఠం "భవతి" THIS “**IS**” A GOOD JOB .

ఇందులో "ఉన్నది" **(IS)** అన్నది **<u>సంధాన క్రియాపదం లేక కోప్యులా (Kopula</u>)**. అన్న నిర్ణయం లో "ఈజ్" **IS** అన్నది కోప్యులా. కోప్యులా ఏమి చూపుతున్నదంటే, విధేయము విశేష్యము యొక్క జైన్ కు చెందినది అని. విధేయము కేవలము బాహ్యముగా విశేష్యముతో సంధింపబడినది కాదు అని.

విశేష్యము , విధేయముల నిర్నిమిత్త బాహ్యత్వము పై ఆధారపడిన ఆత్మగత సంబంధము వ్యాకరణం లో పూర్తిగా చెల్లుబాటవుతుంది. ఎందుకంటే వ్యాకరణములో అవి "పదాలు". వాక్యములో బాహ్యముగా సంధింపబడేవి. ఈ సందర్భములో చెప్పవలసినది ఒకటుంది. వాక్యము వ్యాకరణం ప్రకారము నిజంగానే , విశేష్యము, విధేయమును కలిగి యుంటుంది. కానీ వాక్యము అంతమాత్రాన "నిర్ణయము" కాబోదు. అది "నిర్ణయం" కావాలంటే విశేష్యమునకు , విధేయముతో సంబంధము సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల మధ్య సంబంధమునకు అనుగుణముగా ఉండాలి , ఎలాగంటే సాధారణమునకు ప్రత్యేకముతో వలె, లేక విశిష్టముతో వలె .

ఒకానొక దాని గురించి చెప్పేది ఏదో ఒకానొక విషయమై, వాక్యం. ఉదా : "అరిస్టొటిల్ 73 సం ల వయసులో , క్రీ.పూ 115 లో మరణించాడు". ఇది కేవలం ఒక వాక్యం. "నిర్ణయం" కాదు. అది నిర్ణయం వైపు ఎప్పుడు మొగ్గుతుందంటే, ఆ తత్త్వవేత్త వయసో, మరణకాలమో ప్రశ్నార్థకమైనప్పుడు, వేరే ఏదో కారణాన తేదీలనూ , మరణకాలాలనూ

ఎత్తి చూపినపుడు. అప్పుడు అరిస్టొటిల్ మరణం కాక వేరే దేని గురించో, సాధారణము గురించి ఆ తేదీలనూ సంఖ్యలనూ ఎత్తిచూపడం జరిగినప్పుడు.

"నా స్నేహితుడు చనిపోయాడు" అన్నది వాక్యము. అది నిర్ణయం ఎప్పుడైతుందంటే "అతను నిజం గానే చనిపోయాడా లేక చనిపోయినట్లు ఉన్నాడా " అన్న ప్రశ్న వచ్చినప్పుడు.

7. నిర్ణయము రెండు సంగ్రాహ్యాలను జోడిస్తుంది అని అనడం కద్దు. అప్పుడు ఈ బాహ్యమైన కోప్యులాకి ఒక అనిర్ధారితమైన పదం "జోడిస్తుంది" ని ప్రయోగించి, రెండిటిని జోడిస్తుంది అనవచ్చును. జోడించినవి రెండూ కనీసం “సంగ్రాహ్యాలు అయి ఉండాలి” అని కూడా చేర్చవచ్చును.

కానయితే ఇంకొక విధంగా ఈ వివరణ పసలేనిది. ఉదాహరణకి "వియోగ నిర్ణయం"(disjunktiven urteil) అన్న నిర్ణయంలో రెండు కంటే ఎక్కువే సంగ్రాహ్యాలనుకున్న వాటిని జోడించడం ఉన్నది. అదలా ఉంచి అసలు సంగతి కంటే ఈ వివరణ ఉదారంగా ఉన్నదనడం నిజం . ఎందుకంటే అవి సంగ్రాహ్యాలు కావు. కేవలం కల్పనా నిర్ధారాలు. మామూలుగా సంగ్రాహ్యములు , ముఖ్యంగా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముల గురించి ఒక వ్యాఖ్య వినబడుతూ ఉంటుంది , సంగ్రాహ్యములని అందరూ అనుకునేవాటికి ఆ పేరు తగదు -అని.

అయితే మరి నిర్ణయము నందు సంగ్రాహ్యము ఎలా జనిస్తుంది ?
ముఖ్యంగా పై వివరణలో నిర్ణయము యొక్క వెసనీయమైనది , అనగా నిర్ణయ నిర్ధారముల భేదము విస్మరించబడింది.
అంతేకాక నిర్ణయానికీ సంగ్రాహ్యానికీ ఉన్న సంబంధము గురించి కూడా పట్టించుకోవడం జరగలేదు.

8. విశేష్యము, విధేయములను ఇంకింతగా నిర్ధారించుట గురించి చూద్దాం. విశేష్య విధేయములు మొదటిసారి నిర్ణయములో తమ నిర్ధారములను పొందినాయి అని గుర్తుంచుకోవాలి. నిర్ణయాన్ని , నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముగా నిలిపిన పర్యంతం.
నిర్ణయమునందలి భేదము అవ్యవహితము మరియు కాచిత్-గ్రహీతము అయి ఉన్నది, అనగా విశిష్టత్వము మరియు సాధారణత్వము అయి ఉన్నది. నిర్ణయము సంగ్రాహ్యము యొక్క డాజైన్ లేక అన్య-జైన్ అయిన పర్యంతం , అది ఇంకా సంగ్రాహ్యము

కావలసిన రీతిలో ఏకత్వము కాలేదు. ఏకత్వమునకు పునరుద్ధరింపబడలేదు. 580
కాబట్టి నిర్ణయమునందు నిర్ధారణ ప్రకటమవుతుంది. అట్టి నిర్ధారణ సంగ్రాహ్య-హీనమే, ఏలననగా (నిర్ణయము) జైన్ మరియు అంతర్వర్తిత-జైన్ ల విరుద్ధ-ద్వంద్వమై , వాటి ప్రతిఫలనమై యున్నది.

సంగ్రాహ్యము నిర్ణయము యొక్క వెసనీయ ఆధారము అగుట చేత, విశేష్య/విధేయములన్న నిర్ధారణలు ఎంత నిర్నిమిత్తమై ఉంటాయంటే, సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములు ఒకటి విశేష్యమైతే ఒకటి విధేయము అవుతుంది. అదే సంగ్రాహ్య నిర్ధారము విధేయమైతే ఇంకొక నిర్ధారము విశేష్యమవుతుంది. అట్లు సంబంధము తలకిందులు కావచ్చు.

విశేష్యము , ముందు ' విశిష్టము' గా జైన్-అయేదీగా , లేక తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేది గా కనపడుతుంది. ఇది విశిష్టము నిర్ధారిత నిర్ధారణ అన్న రీతిలో, ఒకయదార్థమైన వస్తువుగా, ఆ వస్తువు కల్పనలో నిలిపిన వస్తువు అయినప్పటికినీ ఉదా: ధైర్యము, న్యాయము , సమంజసము. ఇటువంటి వస్తువు పై నిర్ణయము జరుగునది , నిర్ణయములో. విధేయము , దానికి ప్రతిగా సాధారణము. విధేయము, విశేష్యము పై ప్రతిఫలనము వలె కనిపిస్తుంది. లేక విధేయము ,విశేష్యము యొక్క స్వీయ ప్రతిఫలనము కావచ్చు . అట్లు విశేష్యము తన ఆ అవ్యవహితత్వము నుండి బయటకు వచ్చినది. ఆ విధముగా విధేయము నిర్ధారణలను వట్టి జైన్-అయ్యేవిగా ఉండనీయక లుప్తము చేయునదవుతున్నది . విధేయమును విశేష్యము తన అంతర్వర్తిత-జైన్‌గా కలిగినదవుతున్నది.
విశిష్టము అన్నది మొదటిది, అవ్యవహితమైనది అని ప్రారంభించినాక అది నిర్ణయము ద్వారా సాధారణత్వము నకు ఉద్ధరింపబడ్డది. దీనినే తలకిందులు చేస్తే, విశిష్టములో కేవలము అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేదిగా ఉన్న సాధారణము డాజైన్ కి దిగజారింది లేక ఒక తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యేది అవుతుంది. .

9 పైన పేర్కొన్న ,నిర్ణయం యొక్క ప్రాముఖ్యత అంతా దాని వస్తుగత అర్ధంగా పరిగణించాలి. నిర్ణయము యొక్క ప్రాముఖ్యతను పూర్వపు పరివర్తన నమూనాల సత్యంగా పరిగణించాలి. జైన్-అయేది Seinde (జియండ) పరివర్తనం చెందుతుంది. పరిమితము , అనంతము లోకి పోతుంది, యున్న అస్తిత్వములోనున్నది తన ఆధారము

లో నుండి దర్శనము లోకి పోతుంది, అటుపై అంతరిస్తుంది.
యాదృచ్ఛికము , మహాసత్త్వము యొక్క సంపన్నతగానూ , దాని శక్తిగానూ వ్యక్తమౌతుంది. జైన్ , అన్యములోకి పరివర్తనం చెందడం ఉంది. వెసన్ లో అన్యము నందు ప్రతిఫలిస్తుంది. వీటన్నిటి ద్వారా అనివార్యసంబంధము తనను ప్రకటించుకుంటుంది.
ఈ పరివర్తనము , ఈ ప్రతిఫలనమూ అంతా కూడా, సంగ్రాహ్యము యొక్క మూలభూతమైన విడదీత లోకి పరివర్తనం అయింది. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఈ విడదీతలో, విశిష్టమును దాని అంతర్వర్తిత-జైన్ సాధారణత్వము లోకి లోకి తిరిగి కొనిపోగా, అంత పర్యంతమూ సాధారణమును వాస్తవముగా నిర్ధారించడమూ జరుగుతుంది. విశిష్టత్వము దాని స్వీయ ప్రతిఫలనముగా తిష్ఠించడం, సాధారణమును దాని నిర్ధారణగా తిష్ఠించడం , ఈ రెండు ఒకటే.

10. ఈ వస్తుగత ప్రాముఖ్యతకు సంబంధించిన విషయమే ఇంకొకటుంది. నిర్ణయము లోని బేధము (విశేష్యము విధేయము) సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణగా(సా,ప్ర,వి) వ్యక్తమైనపుడు అది కేవలము అలాగ కనపడేదిగా నిలుపబడి ఉండవచ్చును. అనగా అది స్థిరముగా ఉండనిది అవవచ్చును. అది ఒక సంగ్రాహ్య నిర్ధారమునకు చెందినట్లే ఇంకొకదానికి చెంది ఉండవచ్చును. ఆ విధంగా విశేష్యము , అంతర్వర్తిత-జైన్ (సా అంతర్వర్తిత-జైన్గా) కావచ్చును విధేయము డాజైన్(ప్ర) ను ధరించవచ్చును. విధేయము లేని విశేష్యము , ధర్మములు లేని వస్తువు, వస్తు-తస్మిన్-అంతరే వంటిది. ఒక ఖాళీ అనిర్ధారిత ఆధారము.

అది దాని-యందు అదిగా ఉన్న సంగ్రాహ్యం , మొదలు విధేయమునందు బేధమును. నిర్ధారణనూ పొందుతుంది. ఇది విశేష్యము యొక్క డాజైన్ పార్శ్వం. ఈ నిర్ధారిత సాధారణము ద్వారా విశేష్యము , బాహ్యముతో సంబంధము కలిగి యుంటుంది. తద్వారా ఇతర వస్తువుల ప్రభావానికి తనను తెరుచుకుని ఉంటుంది. తద్వారా ఇతర వస్తువుల మీద పనిచేయ నారంభిస్తుంది. "ఏదైతే అక్కడ ఉన్నదో" అది దాని దాని-లోనే-జైన్ *Insichsein* లోనుండి బయటకు వచ్చి సహలగ్నత , సంబంధములు అనే

సాధారణోన్ముఖములలోకి ప్రవేశిస్తుంది. నెగేటివ్ సంబంధాలు
(ఒకటి నెగేట్ అయి ఇంకొకటి కావడం) , వాస్తవత్వము యొక్క పరస్పర ప్రతిక్రియ - ఇవి విశిష్టము అన్యములోనికి కొనసాగడం, కావున సాధారణత్వం.

11. విశేష్యము యొక్క నిర్ధారము విధేయమునకు చెందినది, విధేయము యొక్క నిర్ధారము విశేష్యమునకు చెందినది అని ఏదైతే చూపబడినదో , అది మన పరిగణన మాత్రమే కాదు. అనగా అంతర్వర్తితమే కాదు . అది నిర్ణయములో కూడా తిష్ఠితము చేయబడినది. ఎలాగంటే నిర్ణయము రెండిటి సంబంధము. కోప్యులా (సంధాన క్రియాపదం) వ్యక్తీకరిస్తున్నది ఏమంటే "విశేష్యము విధేయము" అని. విశేష్యము నిర్ధారణైన నిర్ధారణ. విధేయమే దాని తిష్ఠిత నిర్ధారణ. విశేష్యము , విధేయము నందే నిర్ధారణ పొందుతున్నది. విధేయము నందే అది విశేష్యమవుతున్నది. అది విధేయము లోన తనలోకి మరలుతున్నది. **విధేయములోన తనలోకి మరలుటలో , విశేష్యము సాధారణమగుచున్నది.** ఇప్పుడిక విశేష్యము స్వతంత్రము కాబట్టి, , అట్టి ఏకత్వము సంబంధమును కలిగి యున్నది. అట్లు విధేయము దానంతట అది స్వంతంత్ర ఉనికిని కలిగి లేదు. దాని ఉనికి ఉన్నది అంటే విశేష్యము లోనే. విధేయము విశేష్యమునకు లో యున్నది. ఈ ప్రకారము విధేయము విశేష్యము నుండి భేదితముగా నున్నదీ అంటే, అది విశేష్యము యొక్క ఒకానొక నిర్ధారణ గా మాత్రమే. దాని ధర్మములలో ఒకటిగా మాత్రమే. విశేష్యము అన్నది మాత్రము విపులము . అది పలు నిర్ధారణల మొత్తము. విధేయము వాటిలో ఒక నిర్ధారణను కలిగి యున్నది. అది సాధారణము .

ఇంకొకవైపు విధేయము కూడా స్వతంత్రమైన సాధారణత్వం, మరియు విశేషము దాని ఒక నిర్ధారము మాత్రమే. విధేయము విశేష్యమును మగ్నం చేసుకున్నది, ఆలాగ మగ్నం అవడానికి వీలుగా విశిష్టము, ప్రత్యేకము ఒక్కొక్కటి దాని-వలన-అదిగా ఉన్నవి కావు . వాటి వెసన్, వాటి మహాసత్త్వము సాధారణములో ఉండాలి. విశేష్యమును విధేయము దాని సంగ్రాహ్యములో వ్యక్తం చేస్తుంది. విశిష్టము, ప్రత్యేకము దాని యందలి యాదృచ్ఛిక నిర్ధారములు. సంగ్రాహ్యము వాటి నిరపేక్ష సంభావ్యత.

మగ్నమగుట అన్నది విశేష్యము విధేయముల బాహ్యసంబంధముగా అనుకుంటే, విశేష్యము స్వతంత్రమని భావిస్తే, మగ్నమగుట అన్నది పైన పేర్కొన్న ఆత్మగత

నిర్ణయానికి చెందినది అవుతుంది. ఆత్మగత నిర్ణయం రెండిటి స్వతంత్రత 583
నుండి మొదలవుతుంది. ఈ ఊహ ప్రకారం సాధారణంలో మగ్నం అవడం అంటే సాధారణాన్ని ప్రత్యేకమూ విశిష్టములకు అన్వయించడం. ప్రత్యేకమూ, విశిష్టమూ, (కూడా సాధారణములై) సాధారణం కంటే చిన్నవిగా , అనగా ఒక అస్పష్ట ఊహ ప్రకారం ఏవో
చిన్న పరిమాణములుగా నిలుపబడుతాయి .

12

విశేష్యము , విధేయముల ఏకత్వానికి సంబంధించి , ఒకసారి ఒక సంగ్రాహ్య నిర్ధారము దానికీ ఇంకొక నిర్ధారము దీనికీ అని అన్వయించి , ఇంకొక సారి అందుకు తలకిందులుగా అన్వయించడం వలన , ఏకత్వం మొదలు ఇంకా **అంతర్వర్తితజైన్-అయ్యేదిగా** ఉన్నది. నిర్ణయము రెండు పార్శ్వాల స్వతంత్రమైన విభిన్నత్వం వలన , దాని యందు తిష్ఠితమైన సంబంధం కూడా రెండు ఈ పార్శ్వాలను కలిగి యుంటుంది. ముందు రెండు పార్శ్వాలూ విభిన్నంగా ఉంటాయి. కానీ భేదరహితమైన ఏకత్వమే విశేష-విధేయముల అసలైన నిజసంబంధము అవుతుంది. సంగ్రాహ్య నిర్ధారమన్నది వెసనీయముగా సంబంధమే. ఏమంటే అదొక (ఆ సంబంధము) సాధారణము (సంబంధము : అ అన్నది ఇ , ఇ అన్నది అ , అందువలన సాధారణం, అనగా అందము అందమే అన్నట్లు). విశేష్యమును, విధేయమును కలిగి యున్న నిర్ధారములు , దానితోపాటు ఆ సంబంధమును(సాధారణమన్న సంబంధమును) కూడా కలిగి యున్నవి. సాధారణము , రెండిటి పాసిటివ్ ఒక్కటి, పాసిటివ్ ఏకత్వం. విశేష్యము, విధేయముల పాసిటివ్ ఏకత్వము.

నిర్ణయమన్నది నిర్ధారణ కలదికూడా. ఎట్లనగా విధేయము యొక్క నిర్ధారణ విశేష్యము అవుతున్నది.
నిర్ణయమన్నది, విశిష్టము కూడా. ఏమంటే దాని యందలి స్వతంత్రమైన కొసలు వాటి నెగెటివ్ ఐక్యతలో లుప్తమతున్నవి. నిర్ణయము నందు ఇటువంటి ఐక్యత ఇంకా తిష్ఠితము కాలేదు.

సంధాన క్రియాపదమైన కోప్యులా , ఇంకనూ జైన్ యొక్క అనిర్ధారితమైన సంబంధముగా

నున్నది- ఏ ఈజ్ బీ A is B . సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణల స్వతంత్రత ,
లేక రెండు కొసల స్వతంత్రత , నిర్ణయములో సంగ్రాహ్యము కలిగియున్నట్టి **యదార్ధము**.

కోప్యులా అనే ఈజ్ IS , **నిర్ధా**రించబడి , పరి**పూర్ణము** గావించబడిన విశేష్య విధేయముల ఐక్యతగా , దాని సంగ్రాహ్యముగా నిలుపబడి ఉంటే, అంతటితో అది **నిగమనం** అయి ఉండేది.

13.

సంగ్రాహ్యము యొక్క ఈ ఏకత్వాన్ని పునస్థాపించుట లేక తిష్ఠించుట అన్నది , నిర్ణయము యొక్క చలనానికి లక్ష్యం. నిర్ణయం లో ఇప్పటికే ఉన్నది , కొంత స్వతంత్రత, అయిననూ విశేష్యము విభేదముల పరస్పర నిర్ధారణ, కొంత కాచిత్ గ్రహీతం అయిన సంబంధము.

విశేష్యము విధేయము. ఇది, నిర్ణయం ముందు తెలిపేది. కానీ విధేయము , విశేష్యము ఏదో తాను అది కాగూడదు. ఇందులో వైరుధ్యం ఉంది. వైరుధ్యం పరిష్కారం కావాలి. ఆ వైరుధ్యం ఫలితం లోకి పరివర్తనం కావాలి.

బహుశ విశేష్యము , విధేయము దాని-వలన- అదిగా- అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తం అయి ఉండాలి మరియు నిర్ణయము అన్నది సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్ధత అయి ఉండాలి . కావున నిర్ణయము ముందుకి చలించితే అది కేవలం అభివృద్ధే అయి ఉండాలి. నిర్ణయములోనుండి వెలువడునది , అందులో అప్పటికే ఉన్నదే. ఇక చూపించ వలసినది ఏమంటే, నిర్ణయము యొక్క రెండు కొసలలో ఉన్నదానిని తిష్ఠనము చేయుట. రెండు కొసలలో అప్పటికే ఉన్నదానిని ప్రతిఫలనముగా తిష్ఠనము చేయుట. కానీ ఈ తిష్ఠనము కూడా అప్పటికే ఉన్నది. అది రెండు కొసల యొక్క సంబంధము.

నిర్ణయము , అవ్యవహితముగా డాజైన్ నిర్ణయము. అవ్యవహితముగా దాని విశేష్యం , స్థితమైన శుష్క విశిష్టము. అవ్యవహితముగా దాని విధేయము కాచిత్-గ్రహీతమై జైన్-అయ్యే విశిష్టము లేక విశిష్టము యొక్క ధర్మము, అది ఒక కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము. విశేష్య విధేయములకు చెందిన ఇట్టి గుణాత్మకము లుప్తమవుతుంది. గుణాత్మకము

లుప్తమై ఒకదాని నిర్ధారము ఇంకొక దానిలో ప్రతిఫలిస్తుంది. నిర్ణయము ,
ఇప్పుడు రెండవదిగా ప్రతిఫలన నిర్ణయము.

ఎక్కువగా బాహ్య బంధనం అయిన ఇది, వెసనీయమైన ఏకత్వం లోకి వెళ్తుంది. మహాసత్త్వమై, అనివార్య సంబంధము గా పరివర్తనం చెందుతుంది. అట్లు నిర్ణయము మూడవదిగా అనివార్య నిర్ణయము అవుతుంది.

విశేష్యము, విధేయముల వెసనీయ ఏకత్వములో భేదము ఒక నమూనాగా మారుటచే , నిర్ణయము ఆత్మగతం అయినది. అది సంగ్రాహ్యము మరియు దాని యదార్ధత ల విరుద్ధద్వంద్వమును కలిగి యున్నదైనది. సంగ్రాహ్యమూ, దాని యదార్ధతల యొక్క విరుద్ధద్వంద్వమునూ, మరియు వాటి పోలికనూ కలిగి యున్నది. అది సంగ్రాహ్య-నిర్ణయము అయినది.
సంగ్రాహ్యము యొక్క ఈ ఆవిష్కరణ నిర్ణయము నిగమనమగుటకు ఆధారమగుచున్నది.
(Schluss నిగమనము/అనుమితి/ఉపపత్తి)

డాజైన్ నిర్ణయము

ఆత్మగత నిర్ణయము లో ఒకే వస్తువును రెండుగా చూస్తాము. ఒకసారి ఒకానొక వాస్తవంగా. ఇంకొకసారి దాని వెసనీయమైన ఏకత్వంగా, లేక దాని సంగ్రాహ్యముగా. విశిష్టము దాని సాధారణమునకు ఉద్ధరింపబడినది. లేక అదే ఇంకొకవిధంగా, సాధారణము దాని వాస్తవత్వంలో వేరుపరచ బడినది. నిర్ణయము ఈ విధంగా , సత్యము. సత్యం ఎలాగంటే, సంగ్రాహ్యము యదార్థము అనుగుణముగా ఉన్నాయి కాబట్టి.

అయినప్పటికీ నిర్ణయము అన్నది ఇంకా నిర్మితం కాలేదు. మొదలది అవ్యవహితము. దాని యందు ప్రతిఫలనము లేదు. నిర్ధారముల కదలిక లేదు. ఈ అవ్యవహితత్వము మొదలు నిర్ణయాన్ని , డాజైన్ యొక్క నిర్ణయమును చేస్తున్నది. దానిని గుణాత్మకం అని కూడా అనవచ్చును. కానీ ఒక పరిధిలోపల. గుణాత్మకం అన్నది జైన్ నిర్ధారణగా మాత్రమే కాదు, అందులో ఉన్న కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము వలన. ఆ నిర్ధారణ సాదాగా ఉండడం వలన అవ్యవహితత్వపు నమూనా కలదిగా ఉన్నది.

డాజైన్- నిర్ణయము , అంతర్గతత్వ-నిర్ణయము కూడా అయి ఉన్నది. ఏలననగా , దాని నిర్ధారము అవ్యవహితము. ఆ అవ్యవహితత్వము , విశేష్యము విధేయమన్న బేధములో , అవ్యవహితము మొదటిది మరియు వెసనీయమైనది. కావున విధేయము అస్వతంత్రమైన నమూనాలో ఉన్నది. విశేష్యములో తన ఆధార విషయసంచయము కలదన్నట్లు ఉన్నది.

a. Das positive Urteil

పొసిటివ్ నిర్ణయము

1

1.

విశేష్యము , విధేయము అన్నవి ముందు పేర్లు. వాటి యదార్థమైన నిర్ధారమును అవి నిర్ణయము యొక్క పురోగతిక్రమములో పొందవలసి యున్నది. అవి నిర్ణయము యొక్క రెండు పార్శ్వములు. అవి అట్టి పార్శ్వములుగా నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము. నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటులన్న నిర్ధారము వాటికి కలదు. నిర్ణయము యొక్క పార్శ్వాలు అవ్యవహితత్వము వలన ఇంకా సాదాగానే ఉన్నవి. కొంత మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా సంపద్వంతము కాలేదు.కొంత ఎంచుకున్న విశిష్టత్వము , ఎంచుకున్న సాధారణత్వము అన్న విరుద్ధద్వంద్వముగా ఉన్నవి.(పార్శ్వములు అవ్యవహితత్వము, మధ్యవర్తిత్వము జరగకపోవుట, కాచిత్-గ్రహీతములుగా ఉండుటవలన సాదాగా ఉన్నవి) . విధేయము , ముందు దీని గురించి చెప్పాలంటే కాచిత్-గ్రహీత సాధారణముగా ఉన్నది. విశిష్టము , ప్రత్యేకముల లుప్తీకరణ మధ్యవర్తిత్వమును నిబంధనగా కలిగిన కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము ఇది (ఆ సాధారణములో విశిష్టము, ప్రత్యేకము లుప్తితములు కావున సాధారణము) కాబట్టి అది ఒక పూర్వతిష్ఠితము గానే. సంగ్రాహ్యము పరిధిలో, తన-యందు-తన-వలనగా మధ్యవర్తిత్వము కలిగి, దాని లుప్తము వలన పుట్టే అవ్యవహితము తప్ప , అవ్యవహితత్వము ఉండదు. అనగా సాధారణము తప్ప వేరు అవ్యవహితత్వము ఉండదు.

అట్లు ఇక్కడ గుణాత్మక జైన్ స్వయంగా తన సంగ్రాహ్యములో సాధారణము.కానీ కానీ అవ్యవహితత్వము జైన్ గా ఇంకనూ అలాగ తిష్ఠించబడలేదు . (జైన్) ముందు సాధారణత్వముగా సంగ్రాహ్యనిర్ధారము. దాని యందు తిష్ఠితము చేసేదేమంటే, దానికి వెసనీయముగా చెందినది నెగెటివిటీ అని. ఈ సంబంధము (నెగెటివిటీ) నిర్ణయములో ఉన్నది. ఈ సంబంధంలో (నెగెటివిటీ అన్న సంబంధంలో) విశేష్యమునకు విధేయము ఉన్నది. అయినాగానీ విశేష్యము ఒక కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టము లేక అవ్యవహితము. అనగా అవ్యవహితము, అలాగ ఉండవలసినట్టిది అన్నట్లు. అది అనే విశిష్టము ఏదో

ఫలానా ఎట్వస్ అయి ఉండాలి. నిర్ణయము నందు విశేష్యము ఒక
కాచిత్ గ్రహీత పార్శ్వము అయింది. సంగ్రాహ్య-బాహ్యత్వము ఈ పార్శ్వము అన్నట్లు.సంగ్రాహ్యము బాహ్యత్వములోకి పోయినట్టి పార్శ్వము విశేష్యమన్నట్లు నిర్ణయములో అదొక కాచిత్-గ్రహీత పార్శ్వము అయింది. రెండు సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు నిర్ధారించబడినవిగావున, వాటి సంబంధమైన (సంధాన క్రియాపదం ఈజ్ **IS**) కోప్యులా. అదొక అవ్యవహితమైన కాచిత్-గ్రహీత జైన్ గా మాత్రమే ప్రాధాన్యత కలిగి యున్నది. ఇట్లు ఇంకా ఎటువంటి మధ్యవర్తిత్వము గానీ , నెగేషన్ గానీ లేని సంబంధము కలిగిన నిర్ణయమును , పాసిటివ్ నిర్ణయము అంటారు.

2

1. కావున పాసిటివ్ నిర్ణయం యొక్క శుద్ధమైన అతిసమీప వ్యక్తీకరణ ఇలా ఉంటుంది:" విశిష్టము , సాధారణమై ఉన్నది " <u>." విశిష్టము **IS** సాధారణము"</u>
దీన్ని " ఏ ఈజ్ బీ" "**A IS B**" అన్నట్లు అర్థం చేసుకోగూడదు. **A, B** నమూనా లేనివి, ప్రాధాన్యత లేని పేర్లు మాత్రమే. కానీ నిర్ణయం అలాక్కాదు. నిర్ణయం అన్నదే డాజైన్ నిర్ణయంగా ఉంది. సంగ్రాహ్య నిర్ధారములను కొసలుగా కలిగి యున్నదీ, డాజైన్ నిర్ణయం . " ఏ ఈజ్ బీ" " **A IS B** " వలే , ఏ వట్టి వాక్యమునైనా నిర్ణయమని భావించడం జరుగుతుంది . ప్రతీ నిర్ణయమూ , ముఖ్యంగా నిర్ణయమన్న నమూనాలో పుష్కలంగా నిర్ధారించిన ప్రతీ నిర్ణయమూ స్థూలంగా వక్కాణించే నిర్ధారిత-విషయసంచయము గల వాక్యము ఏమంటే : విశిష్టము అన్నది సాధారణము అని. ఈ లెక్కన ప్రతీ నిర్ణయమూ, కాచిత్-గ్రహీతమని కూడా అనవలసి వస్తుంది. ఇక (డాజైన్ నిర్ణయముతో పాటూ) ఇదే డాజైన్ నిర్ణయమన్న కోవలోకి వచ్చే నెగెటివ్ నిర్ణయము వెంటనే స్ఫురించక మానదు. సరే దాని గురించి ఆలోచించడం జరగదు. కాగా ప్రతీ పాజిటివ్ నిర్ణయము తోనూ వక్కాణించబడేది ఏమంటే " విశిష్టము అన్నది సాధారణము" అని. ఇలా ఎందుకు జరుగుతుందంటే విశేష్యమూ , విధేయముల మధ్య నిర్ధారిత నమూనా ద్వారా బేధము ఏర్పడుతున్నదని విస్మరించబడుతున్నది. ఏమనగా నిర్ణయము రెండు సంగ్రాహ్యముల మధ్య సంబంధము మాత్రమే అని భావింపబడుతుంది. ఇంకొక కారణం , అన్యథా నిర్ణయము- విషయసంచయమైన "కాజస్ పండితుడు " " గులాబి ఎరుపు " కళ్ళముందు నిలుస్తాయి. కల్పన కాజస్ ని పట్టించుకుని, నమూనాని విస్మరిస్తుంది. కాజస్ వంటి ఆసక్తి

పుట్టించనట్టి ఉదాహరణలని ఎంచుకునేది , నమూనా నుండి దృష్టి మరలకుండా
అన్నది వేరే విషయం.

2. వాక్యం యొక్క వస్తుగత ప్రాముఖ్యత ప్రకారం చూస్తే , "విశిష్టము సాధారణము" అన్నది కొంత విశిష్ట వస్తువు యొక్క నశ్వరత్వమును , కొంత సంగ్రాహ్యములో దాని నిలకడైన ఉనికినీ సూచిస్తున్నది. సంగ్రాహ్యము నశించనిది . దానిని విడమర్చినపుడు , దానినుండి వెలువడేది మార్పుకూ లోనై, తిరిగి సాధారణ నైజము లోనికి మరలుటకూ గురవుతున్నది. దీనికి మారుగా సాధారణము , తానొక డాజైన్ ను పొందుతున్నది. వెసన్ తన నిర్ధారములలో బింబము గానూ, ఆధారము అస్తిత్వ దర్శనముగానూ, మహాసత్త్వము తన ప్రకటనముగా యాదృచ్చికములలో వెలువడినట్లు, సాధారణము విశిష్టమగుటకు మొగ్గుచూపుతుంది. నిర్ణయమే దాని అట్టి వివరణ. నిర్ణయము నెగెటివిటీ యొక్క అభివృద్ధి, అది అంతర్వర్తితముగా అప్పటికే ఉన్నట్టిది. ఈ చివరి విషయము మొదటి వాక్యము యొక్క తారుమారుగా " సాధారణము విశిష్టము అయి ఉన్నది" లేక "సాధారణము విశిష్టము" అని అదికూడా పాజిటివ్ నిర్ణయములో వ్యక్తీకరింపబడుచున్నది.

మొదలు అవ్యవహిత విశిష్టమైన విశేష్యము నిర్ణయము నందు తన అన్యమైన సాధారణముతో సంబంధము కలదై ఉన్నది. విశిష్టము **విపుల**మని నిలుపుట జరిగింది. జైన్ గా పలు ధర్మములు కలిగిన ఎట్వాస్ అయి, లేక ప్రతిఫలనము కు చెందిన విపులము అయి, పలు ధర్మములు గల వస్తువు అయి, పలు సాధ్యతల ఒక వాస్తవమై, యాదృచ్చికముల మహాసత్త్వమై, విశిష్టము విపులమై నిలుపబడ్డది.

ఈ బహుళత్వము అంతా నిర్ణయములో విశేష్యమునకు చెందినది కాబట్టి, ఎట్వాస్ లేక వస్తువు వగైరా వాటి గుణములలో ధర్మములలో , యాదృచ్చికములలో తమలోనే ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. లేక తాము గుణములు, ధర్మములు , యాదృచ్చికములలో కొనసాగుతున్నాయి. ఎట్వాస్, వస్తువు, మహాసత్త్వము తాము గుణములు, ధర్మములు, యాదృచ్చికములలో నిలుస్తున్నాయి , వాటిని తమలో నిలుపుకుంటున్నాయి.

నిర్ధారణ లేక తిష్ఠిత-జైన్ , తన-యందు-తన-వలన-ఉన్నదానికి చెందినవి, తన-యందు-తన-వలన-జైన్ నకు చెందినది. కావున విశేష్యము తన యందే సాధారణము. అందుకు మారుగా విధేయము , విశేష్యము వలె యదార్థము కాదు, విపులము కాదు.

విధేయము కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వము, ఎంచుకున్న సాధారణత్వము.
విశేష్యము నకు ప్రతిగా అది నిర్ధారణ అయి ఉన్నది. సకలము/సమస్తము యొక్క ఒక తృటిని కలిగి యున్నది. అన్యతృటులు కాక ఒక తృటిని కలిగియున్నది .సకలములో , అన్యములు కాక తానై ఉన్నది.
అన్యతృటులను కాదన్న నెగెటివిటీ వలన, నిర్ణయము యొక్క కొసగా తన-తో-తాను సంబంధితమగుట వలన, విధేయమన్నది ఒక కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టమై యున్నది.
ఉదాహరణకి " గులాబీకి సువాసన కలదు" అన్న వాక్యం గులాబీ కి గల పలు ధర్మాలలో ఒకటిని తెలుపుతోంది. ఆ ధర్మం వివిక్తముగా ఒక్కటి చేయబడ్డది. అది విశేష్యములో ఇతర ధర్మాలతో కలిసి ప్రవర్ధమానమైనది. వస్తువు లయీకరణములో దానిలోని ఆవశ్యమైన ధర్మాలు పదార్థములుగా వివిక్తము చేయబడినట్లు, గులాబీ యొక్క ధర్మాలు వివిక్తం అయినవి, అలాటి ఒక ధర్మం సువాసన. ఈ పార్శ్వాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని నిర్ణయము యొక్క వాక్యము ఇలా ఉంటుంది " సాధారణము విశిష్టమై ఉన్నది".

3. నిర్ణయములో విశేష్యము విధేయముల పరస్పర నిర్ధారమును చూస్తే రెండు విషయాలు తెలుస్తాయి. 1. విశేష్యము నిజంగానే అవ్యవహితము , జైన్-అయేదిగా లేక విశిష్టముగా. కానీ విధేయము సాధారణము. నిర్ణయము రెండిటి సంబంధము. విశేష్యము , విధేయము ద్వారా సాధారణమని నిర్ధారింపబడినది. విశేష్యము సాధారణము. 2 విధేయము, విశేష్యములో నిర్ధారింపబడినది. ఏమంటే అది సామాన్యంగా దానికది నిర్ధారము కాదు, విశేష్యమునకు నిర్ధారము. గులాబీ సువాసన కలది. కానీ ఈ సువాసన ఏదో సువాసన కాదు. గులాబీకుండే సువాసన. కావున విధేయము విశిష్టము. ఇప్పుడు విశేష్యము , విధేయము నిర్ణయము యొక్క సంబంధములో ఉన్నాయి కాబట్టి సంగ్రాహ్య నిర్ధారము ప్రకారము అవి పరస్పర వ్యతిరేకముగా ఉంటాయి. కారణత్వము యొక్క పరస్పర-ప్రతిక్రియ లాగా , అవి తమ సత్యాన్ని చేరే లోపల, రెండు వైపులూ తమ నిర్ధారముల సమానత్వం అటుంచి , రెండూ స్వతంత్రంగానూ, వ్యతిరేకంగానూ ఉండ వలెను. కావున విశేష్యము సాధారణము అన్న నిర్ధారణ పొందిన తరువాత , విధేయము కూడా సాధారణము అన్న నిర్ధారణ తీసుకొకూడదు, అలాగైతే నిర్ణయమే ఉండదు (నిర్ణయము అన్నది అర్ధ రహితం అవుతుంది). విధేయము అప్పుడు విశిష్టము కావాలి. విశేష్యము విశిష్టము అయితే

విధేయమును సాధారణముగా పరిగణించాలి.
ఏకత్వం మాత్రమే ప్రతిఫలిస్తే రెండు ఏకత్వ వాక్యాలు మిగులుతాయి.

సాధారణము సాధారణమై ఉన్నది,
విశిష్టము విశిష్టమై ఉన్నది

దీంట్లో నిర్ణయ నిర్ధారములు చెరో వైపూ విడిపోయి ఉన్నాయి. వాటి స్వీయసంబంధము మాత్రమే తెలుపబడింది. వాటి పరస్పర సంబంధము లయీ కృతమై ఉండేది. నిర్ణయము లుప్తమై ఉండేది.

4. కానీ పై రెండు వాక్యములనుండీ వ్యక్తమవుతున్నదేమంటే ఒకటి " సాధారణము విశిష్టమై ఉన్నది" అన్న నిర్ణయము విషయసంచయము బట్టి ఉన్నది . విధేయము నందు వివిక్త- నిర్ధారము గానూ. విశేష్యములో సకలం/మొత్తం గానూ అయి ఉన్నది.

రెండు " విశిష్టము సాధారణమై ఉన్నది". అన్నది మొదటి నిర్ణయానికి నమూనా. అది పై నిర్ణయం నుండి అవ్యవహితముగా లభించేది.

అవ్యవహిత పాసిటివ్ నిర్ణయంలో కొసలు సాదా అయినవి. నమూనా, విషయసంచయము ఇంకా కలిసిపోయి ఉన్నాయి. లేక ఇంకొక విధంగా చెప్పాలంటె అందులో రెండు వాక్యాలు లేవు.

అందులోని రెండు సంబంధాలున్నాయి(సాధారణము సాధారణమై , విశిష్టము విశిష్టమై అన్నవి రెండు) అవ్యవహితముగా ఒకటే పాసిటివ్ నిర్ణయము అవుతాయి. (అలాగ అవడానికి అవకాశము ఎందుకు కలుగుతున్నదంటే)

ఏమంటే దాని రెండు కొసలు 1 స్వతంత్రమైన , కాచిత్-గ్రహీతమైన నిర్ణయ నిర్ధారములు. 2 ఒక పార్శ్వము ఇంకొక పార్శ్వము ద్వారా నిర్ధారింపబడుతున్నది. ఈ నిర్ధారము కోప్యులా (సంధానక్రియాపదము) ద్వారా జరుగుతున్నది. అందువలన అంతర్వర్తితముగా నమూనా భేదము, విషయసంచయ బేధము నిర్ణయమునందు ఉన్నాయి. ఇది వెల్లడవుతున్నది.

మొదటి వాక్యము " విశిష్టము సాధారణమై ఉన్నది" లోనిది
నమూనాకు సంబంధించినది. ఎందుకంటె అది నిర్ణయము యొక్క అవ్యవహిత నిర్ధారణని వ్యక్తీకరిస్తోంది.

రెండవ వాక్యం " సాధారణము విశిష్టమై ఉన్నది" వ్యక్తీకరిస్తున్న సంబంధము , విషయసంచయము నకు చెందినది. ఇక్కడ విశేష్యము సాధారణము గానూ, విధేయము ప్రత్యేకము లేక విశిష్టము అనీ నిర్ధారింపబడినట్టిది. ఎందుకంటే నిర్ధారములు ముందు తన-లో -ప్రతిఫలనము ద్వారా లేవనెత్తబడినవి. తద్వారా అవ్యవహిత నిర్ధారణ లుప్తం అయినది. కావున నమూనా తనలోకితాను మరలి ఏకత్వమై, ఆ ఏకత్వము నమూనా బేధమునకు వ్యతిరేకమై విషయసంచయమై నిలిచి యున్నవి .

3

1 .

ఇప్పుడు రెండు వాక్యములు , ఒకటి నమూనాకి , మరొకటి విషయసంచయమునకు చెందినది.

విశేష్యము విధేయము
విశిష్టము , సాధారణమై యున్నది
సాధారణము విశిష్టమై యున్నది.

విశేష్యమునూ, విధేయమునూ ఒక్కొక్కదానిని విశిష్టము మరియు సాధారణముల ఐక్యముగా నిర్ధారించవచ్చును. అందువలన రెండూ ప్రత్యేకమవుతాయి. ఆ ప్రత్యేకము తన యందు అంతర్వర్తితముగా తన లోని నిర్ధారమును కలిగి యున్నట్లు. ఇలాటి సంబంధము బాహ్య ప్రతిఫలనము ద్వారా ఏర్పడవచ్చు. తద్వారా ఘటించిన వాక్యము " ప్రత్యేకమన్నది ప్రత్యేకము" అవుతుంది. అది ఇక ఏ మాత్రమూ నిర్ణయము కాదు. అదొక ఖాళీ ఏకత్వ వాక్యము. పై నిర్ణయములనుండి రాబట్టిన వాక్యములైన " సాధారణము సాధారణము , విశిష్టము విశిష్టము " వంటిదే ఇది. విశిష్టత్వము, సాధారణత్వము అన్నవాటిని ప్రత్యేకత్వము లో ఏకం చేయడం ఇంకా కుదరదు. ఎందుకంటే అవి పాజిటివ్ నిర్ణయములో ఇంకనూ అవ్యవహితముగా నిలుపబడి

ఉన్నవి. తన విషయసంచయము బట్టి మరియు తన నమూనా బట్టి
నిర్ణయమును ఇంకా బేధితమనే పరిగణించాలి. ఎందుకంటే విశేష్యము, విధేయము ఇంకనూ అవ్యవహితత్వముగనూ మరియు మధ్యవర్తితములుగనూ బేధితములై ఉన్నవి. నిర్ణయము తన సంబంధము ద్వారా రెండూ కూడా అయి ఉన్నది. సంబంధితముల స్వతంత్రతా మరియు వాటి ఉభయ-పరస్పర-నిర్ధారము లేక మధ్యవర్తితమూ కూడా అయి ఉన్నది.

2.నిర్ణయము మొదలు దాని నమూనా బట్టి పరిగణిస్తే " విశిష్టము సాధారణమై ఉన్నది" కాని అటువంటి అవ్యవహితమైన విశిష్టము సాధారణము కాదు. దాని విధేయము యొక్క పరిధి విస్తారము గలట్టిది. అది విశేష్యమునకు సరిపోయినట్టిది కాదు. విశేష్యము అవ్యవహితము తన-వలన-జైన్-అయేది. కాబట్టి అట్టి కాచిత్-గ్రహీతమునకు వ్యతిరేకము. ఆ కాచిత్-గ్రహీతము విశేష్యము గురించి తెలుపవలసినది. అటువంటి ఆ కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా తిక్షిత సాధారణము .

3. రెండవది, నిర్ణయము తన విషయసంచయమును అనుసరించి పరిశీలింపబడ్డది, అనగా " సాధారణము విశిష్టమై ఉన్నది" అన్న వాక్యముగా . ఇక్కడ విశేష్యము గుణములతో కూడిన సాధారణము(ఇది డాజైన్ నిర్ణయము కావున). అదొక విపులము. అనంత నిర్ధారణ గలది. అయితే మొదలు దాని నిర్ధారణలు కేవలము గుణములు, ధర్మములు, యాదృచ్ఛికములే. కావున విశేష్యము యొక్క సకలము , దోషభూయిష్టమైన అనంత బహుళత్వమే. అలాటప్పుడు విశేష్యము ఒక ధర్మము తన విధేయం అని వక్కాణించలేదు.

కావున రెండు వాక్యములను నిరాకరించవలసి వస్తుంది. పాసిటివ్ నిర్ణయాన్ని , నెగెటివ్ నిర్ణయంగా తిక్షించవలసి వస్తుంది.

b. Das negative Urteil

నెగెటివ్ నిర్ణయము

1

1. మామూలుగా ప్రచలితమైన ఊహ ఏమిటంటే - నిర్ణయము సత్యమా కాదా అన్నది నిర్ణయము యొక్క విషయసంచయమునకు సంబంధించినది అనీ. తార్కిక సత్యము నిర్ణయము యొక్క నమూనాకు మాత్రమే సంబంధించినది అనీ. విషయసంచయము స్వీయ విఘాతం కాకుండా ఉండాలన్నదే తార్కిక సత్యము విధించే షరతు అనీ – ఇదంతా మామూలుగా అనుకునేది.

నిర్ణయము యొక్క నమూనా అంటేనే రెండు సంగ్రాహ్యముల మధ్య సంబంధము తప్ప వేరు కాదని అనుకోవడం ఉంది . కానీ ఇంతకు ముందే తెలుసుకున్నది ఏమిటంటే, ఏవో సంబంధ రహితమైన రెండు అనే సంఖ్యగల సంగ్రాహ్యములు కావు, అవి విశిష్ట సాధారణములుగా సంపర్కిస్తున్నాయి అని . ఈ నిర్ధారములే నిజమైన తార్కిక విషయసంచయము. ఇదే పాజిటివ్ నిర్ణయములో ఉన్న తార్కిక సామగ్రి, సరిగ్గా ఇదే కాచిత్-గ్రహీతముగా పాజిటివ్ నిర్ణయము యొక్క తార్కిక విషయసంచయము . ఇక నిర్ణయములో తారసపడే ఇతర విషయసంచయము తో నిర్ణయమునకు పని లేదు (ఉదా: సూర్యుడు గుండ్రగా ఉన్నాడు, రోం లో సిసిరో గొప్ప వక్త, ఇప్పుడు పగలు- వంటివి) అది తెలిపేది ఒకటే , విశేష్యమే విధేయము. ఇవి వట్టి నామవాచకాలే కాబట్టి, "విశిష్టము సాధారణము అయి ఉన్నది" మరియు దాని తారుమారు "సాధారణము విశిష్టమై ఉన్నది". అయితే ఇటువంటి శుద్ధ తార్కిక విషయసంచయము దృష్ట్యా పాజిటివ్ నిర్ణయము సత్యము కాదు అనీ, దాని సత్యము నెగెటివ్ నిర్ణయములో ఉన్నది అని తెలిసింది.

2

నిర్ణయములో విషయసంచయము స్వీయవైరుధ్యముగా ఉండకూడదు అని అనుకోవడం జరుగుతుంది . కానీ , చూపబడినట్లు , నిర్ణయములో విషయసంచయము స్వీయవైరుధ్యముగానే ఉండినది. ఆ విషయసంచయములో నమూనా చేరుస్తామా అన్నది అసంగతం. నమూనా కేవలం ఖాళీ ఒక్కటై ఉన్నది కాదు . విషయసంచయ-

నిర్ధారము దానికి బాహ్యమై ఉన్నది కాదు. నమూనా ఖాళీ ఒక్కటనుకుని,
విషయసంచయ-నిర్ధారము దానికి బాహ్యమై ఉన్నదనుకుని , తార్కిక విషయసంచయమును నమూనా అనడమూ, అందులో విషయసంచయమును ఇతరత్రా పూర్ణమనీ అర్థం చేసుకోవడం అన్నది పూర్తిగా అప్రస్తుతం.
పాజిటివ్ నిర్ణయం తన నమూనాద్వారా సత్యమును కలిగి లేదు. ఎవరైనా మన కల్పన , వస్తువుతో సరిపోలడం అన్నది చింతన యొక్క ఋజుత్వం లేక పరిశీలన యొక్క ఋజుత్వం అని అనుకుంటే మాత్రం, తత్త్వము యొక్క విషయవస్తువు, లక్ష్యము అన్న వాటి గురించి చెప్పడానికి ఏమీ లేదు.

తత్త్వము యొక్క లక్ష్యమునకూ , తత్త్వపరమైన విషయవస్తువునకూ వేరే పదం ఉన్నది , అదే వివేకపరమైన సత్యం Vernunftwahrheit.
"సిసిరో గొప్ప వక్త , ఇప్పుడు పగలు" లాటి నిర్ణయములు అన్నవి విజ్ఞతాపర సత్యాలు కావు అని ఒప్పుకోక తప్పదు. అవి ఎందుకు విజ్ఞతాపర సత్యాలు కావు? అవి యాదృచ్ఛికముగా పొడి పొడి వివరాలను విషయసంచయముగా కలిగి యుండడం వలననా? కాదు. అవి కేవలం పాజిటివ్ నిర్ణయములు కావడం వలన. అటువంటి పాజిటివ్ నిర్ణయములు కేవలం అవ్యవహిత విశిష్టములు, కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారణలను విషయసంచయముగా కలిగి యుండగలవు, ఉండాలి .

2.

పాజిటివ్ నిర్ణయం తన సత్యాన్ని మొదలు నెగెటివ్ నిర్ణయంలో కలిగి యున్నది. " విశిష్టము కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము కాదు " , *Das Einzelne ist nicht* abstrakt *allgemein* విధేయమును దానికదిగా పరిగణిస్తే అది కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము , అట్లు (మధ్యవర్తనము ద్వారా) నిర్ధారితమూనూ.
విశేష్యము అవ్యవహితమై దానంత అది ఉన్నట్టిది, కావున అట్టి కాచిత్-గ్రహీతము నకు వ్యతిరేకము, అనగా మధ్యవర్తనము ద్వారా తిష్ఠితమైన సాధారణత్వమునకు వ్యతిరేకము. అట్టి సాధారణత్వం , అట్టి అవ్యవహిత్వము గురించి వివరించడము సత్యరహితము.
ఆ విధముగా మొదలు "విశిష్టము అన్నది ప్రత్యేకము" అవుతుంది (సంగ్రాహ్యము రెండుగా , కాబట్టి విశిష్టము మొదలు ప్రత్యేకము).

పొజిటివ్ నిర్ణయములో ఇమిడి యున్న ఇంకొక వాక్యము ప్రకారము, దాని నెగెటివ్ 596
నిర్ణయము : సాధారణము అన్నది కాచిత్-గ్రహీత మైన ఒకానొక విశిష్టము కాదు. సాధారణము లో అటువంటివి "పలు" కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టములున్నవి. సాధారణము ప్రత్యేకము. ఇక్కడ విధేయము కేవల- విశిష్టత్వము కంటే విస్తారమైనది. ఇక్కడ విధేయము కాబట్టి , విధేయము ఒక సాధారణ విశేష్యముతో సంబంధములో ఉన్నది అందుచేత విశేష్యము విస్తారమైనది, బహుళము . కావున సాధారణము మొదలు ఒక ప్రత్యేకము.

అయితే ఈ సాధారణము , ఒక విశేష్యముగా విశిష్టత్వమన్న నిర్ణయనిర్ధారములో ఉన్నది కాబట్టి, పై రెండు వాక్యములు ఒకే వాక్యమునకు కుదింపబడతాయి:" విశిష్టము అన్నది ప్రత్యేకము".

3.

గమనించవలసిన విషయం ఏమిటంటే: 1 ఇక్కడ ప్రత్యేకత్వము , విధేయమని తెలియుచున్నది. ఇది ముందు అనుకున్నదే. ఇక్కడ బాహ్య ప్రతిఫలనం ద్వారా నిలుపబడలేదు. నిర్ణయము నందు ఎత్తి చూపిన నెగెటివ్ సంబంధము ద్వారా ఏర్పడింది ఇది. 2. ఈ నిర్ధారము తాను "విధేయము"నని మాత్రమే తెలుపుచున్నది.

అవ్యవహిత నిర్ణయములో , డాజైన్ నిర్ణయములో విశేష్యము మూలాధారముగా నున్నది. విశేష్యము యొక్క నిర్ధారము విధేయము పై ప్రసరించినట్లు తోస్తున్నది. (కానీ ఇది అలాక్కాదు) నిజానికి (పొసిటివ్ నిర్ణయములోని) ఈ మొదటి నెగేషన్ నిర్ధారము కాదు అనగా విశిష్టమును తిష్ఠించినట్లు కాదు . రెండవ నిర్ణయము , ఏద్దైతే నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివో అది విశిష్టమును నిలిపినది అవుతుంది. (ఇది తరువాత చూస్తాం)

4."విశిష్టము ప్రత్యేకమై ఉన్నది" ఇది నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొసిటివ్ వ్యక్తీకరణము. ఇది స్వయంగా పొసిటివ్ నిర్ణయం కాదు. పొసిటివ్ నిర్ణయం అన్నది తన అవ్యవహితత్వం వలన , కాచిత్-గ్రహీతములను రెండు కొసలుగా కలిగి యున్నది.

కానీ ఈ ప్రత్యేకమన్నది , నిర్ణయములోని సంబంధమును తిష్ఠితము చేయుట వలన, విదితమయింది. నిర్ణయములోని సంబంధమును నిలుపుటవలన, ఇది మొదటి **మధ్యవర్తిత** నిర్ధారముగా విదితమయింది. ఇప్పుడు విదితమైన

నిర్ధారణని (విశిష్టము ప్రత్యేకమై ఉన్నది) ఒక కొసన ఉన్న తృటిగా మాత్రమే
కాదు, ఇది మొదట ఉన్నదే .

ఇప్పుడు విదితమైన నిర్ధారమును **<u>సంబంధము యొక్క నిర్ధారము గా</u>** <u>కూడా</u> పరిగణించవలసి ఉంటుంది , లేక(ఇంకొకవిధంగా చెప్పలంటే) ఈ నిర్ణయాన్ని **<u>నెగెటివ్</u>** <u>గా</u> కూడా పరిగణించవలసి ఉంటుంది .

5.

నిర్ణయము నందలి కొసల మధ్య సంబంధము(సంగ్రాహ్యనిర్ధారములుగా), నిర్ణయ అంత్యముల మామూలు సంబంధముల(విశేష్యము/విధేయముగా) ఆధారముగా ఈ పరివర్తనము జరిగింది. పొసిటివ్ నిర్ణయము అన్నది అవ్యవహిత విశిష్టము, అవ్యవహిత సాధారణము ల సంబంధము. ఎటువంటి సంబంధం అంటే , ఒకటి ఏదో ఇంకొకటి అది కాదు. అనగా ఈ సంబంధము, వెసనీయముగా విడదీత కూడా, లేక నెగెటివ్ సంబంధం. కావున ఈ సంబంధము , పొజిటివ్ నిర్ణయము అనగా నెగెటివ్ గా నిలుపుట . కావున తార్కికులు , నెగెటివ్ నిర్ణయానికి చెందిన "లేదు/నిష్తే " ని కూడా కోప్యులా లోకి లాగి ఉండాల్సిందని అర్భాటం చెయ్యరు. కొసల నిర్ధారము అంతగానూ సంబంధ నిర్ధారము కూడా . నిర్ణయములో కొసల యొక్క నిర్ధారము ఏదయితే ఉన్నదో , అది అంతగానూ సంబంధ నిర్ధారము .

నిర్ణయనిర్ధారము లేక కొస/అంత్యము అన్నవి శుద్ధమైన గుణాత్మకములతో కూడిన శుద్ధమైన జైన్ కావు. అనగా అన్యము తన బయటనే ఉండి , దానికి వ్యతిరేకముగా తాను అన్నట్లు కావు. అలా అని, సాధారణ నమూనా నెగెటివ్ / పొసిటివ్ లతో కూడిన నిర్ణయ నిర్ధారమైన ప్రతిఫలనమూ కాదు. అట్టి ప్రతిఫలనములో ఒక్కొక్కటి అన్య-తిరస్కార శీలముగా నిలుపబడ్డదై, ఒక్కొక్కటి అంతర్వర్తితముగా మాత్రమే అన్యముతో-ఏకమైనట్లు ఉన్నదీ కాదు.

నిర్ణయము , సంగ్రాహ్య-నిర్ధారముగా తనయందే ఒక సాధారణము , తన అన్యములోకి నిరంతరాయమైన-కొనసాగింపుగా నిలుపబడ్డది.

ఇందుకు తారుమారుగా నిర్ణయము యొక్క సంబంధము అదే నిర్ధారమును ,

అంత్యములుగా కలిగి యున్నది. ఆ అంత్యములు కూడా , అవి ఒకదానిలోకి ఒకటి కొనసాగుతాయి. <u>అవి భేదముతో ఉన్న పర్యంతము , అవి అంతగానూ ఒక్కొక్కటి తమ యందే నెగెటివిటీ కలిగి యున్నాయి</u>.

Eg: a b c d e f g h i j k l m n o p { IS } Alphabet

6.

సంబంధము అన్న నమూనా నుండి నిర్ధారము అన్న నమూనాలోకి మారడంతో కోప్యులా (సంధాన క్రియ)కి ఉన్న "లేదు/కాదు" అన్నది అంతగానూ సాధారణాన్ని అంటి పెట్టుకుని ఉంటుంది. నిర్ధారము అన్న నమూనాలోకి మారడం యొక్క అవ్యవహిత పరిణామం ఇది. అంటే సాధారణము కాస్తా సాధారణము-కాదు అని నిర్ధారించబడాలి. అదే విధముగా సాధారణము-కాదు అన్నది ప్రత్యేకము అని తెలియవస్తుంది. అలాకాకుండా నెగెటివ్ అన్నదానిని అవ్యవహితముగా నీస్ట్-జైన్ (జైన్-కానిది) అన్న కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారమే అని దానినే అంటి పెట్టుకుని ఉంటే , విధేయము కేవలము అనిర్ధారితముగా సాధారణము-కాదు అవుతుంది.

తర్కం లో ఇటువంటి నిర్ధారములను వైరుధ్య-సంగ్రాహ్యముల కింద పరిగణించడం జరుగుతుంది.ఇవి చాలా ముఖ్యమైనవని అనుకోవడం కద్దు. అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ అంటే నెగెటివ్ అన్నదానినే అంటి పెట్టుకోవడం జరుగుతుంది. పొజిటివ్ సంగ్రాహ్యము నకు ప్రతిగా "అది కాని" ఎన్నో అన్యముల అనిర్ధారిత సమూహం అని భావించాలన్న మాట.

తెలుపు-కానిది నలుపుతోబాటు ఎరుపు, పసుపు,నీలము కావచ్చు. తెలుపు అన్నది చింతనా నిర్ధారము , సంగ్రాహ్య రహిత నిర్ధారము. తెలుపుకు కాదు జోడిస్తే అది అంతే సంగ్రాహ్య రహితమైన "నీస్ట్-జైన్ (జైన్-కానిది) " అవుతుంది. ఈ రకమైన కాచిత్-గ్రహణము తర్కం యొక్క ప్రారంభంలో వివరింపబడినది. "లేనిది" అన్నదాని సత్యం "అవుతున్నది" (ఉన్నది > లేనిది- అవుతున్నది) అని తెలుసుకున్నాము.

నిరీక్షణ లోనుండీ, కల్పన లోనుండి ఎంచుకున్న అలాటి సంగ్రాహ్య రహిత విషయసంచయాన్ని , నిర్ణయనిర్ధారము సందర్భంగా ఉదాహరణగా తీసుకోవడం మరియు జైన్ నిర్ధారములనూ, ప్రతిఫలన నిర్ధారములనూ , నిర్ణయనిర్ధారముల కింద పరిగణించడమూ , ఇదంతా శుద్ధంగా విమర్శనా రహిత ధోరణి.

ఇదే ధోరణిలో కాంట్ తన అనంతమైన వివేకమన్న -ఐడీ, లేక ప్రఖ్యాత వస్తు- 599
తస్మిన్నంతరే అన్న వాటిపై యుక్తి-ఆలోచనా-సంగ్రాహ్యాన్ని ప్రయోగించాడు.
అయితే సంగ్రాహ్యము , దేనినుండి నిర్ణయము పుడుతుందో- అందువలన దానికే చెందినదో, అట్టి సంగ్రాహ్యమే నిజమైన వస్తు-తస్మిన్నంతరే లేక వివేకయుక్తమైనది.
ఆ నిర్ధారములు జైన్ కీ , వెసన్ కీ చెందినవి. జైన్ వెసన్ లు వాటి సత్యమును చేరినప్పుడు సంగ్రాహ్యము గా అభివృద్ధి అయ్యేవి. జైన్, వెసన్ కి చెందిన ఆ నిర్ధారములు సంగ్రాహ్యము లో వలె పురోగతముగా నిర్మించబడిన నమూనాలో లేవు (పూర్తిగా పురోగతి చెందినవి కావు) .
ఎరుపు తెలుపు వంటివి ఇంద్రియాధారిత కల్పనలు. కల్పనా నిర్ధారములనే అంటి పెట్టుకునే ధోరణి ఒకటుంది. వాటినే సంగ్రాహ్యములు అనుకోవడం కూడా ఉన్నది . కాని ఒప్పుకోవలసినదేమంటే, తెలుపు-కానిది, ఎరుపు-కానిది, అన్నవి పొసిటివ్-కానివి. అలాగే త్రికోణం కానిది అనగా పూర్తిగా అనిర్ధారితమైనది. ఎలాగంటే సంఖ్యపై అధారపడినదీ, పరిమాణము పై ఆధారపడినదీ వెసనీయముగా నిర్నిమిత్తమై , సంగ్రాహ్యరహితమై ఉంటుంది..
లేకున్నది / నిస్త్-జైన్ ను ఎలాగ సంగ్రాహ్యమను కోవడం జరుగుతుందో , ఇంద్రియాధారిత విషయాలను కూడా సంగ్రాహ్యములనుకో వలెనన్నమాట. అలా అనుకోవడం లో అవి చలన రహితమైన , అంధకల్పనలో వాటికున్న అవ్యవహితత్వాన్ని నిర్నిమిత్తతనీ పోగొట్టుకుంటాయి.
(మనము ప్రారంభములో జైన్ పరిధిలో తెలుసుకున్నట్లు) డాజైన్ లో ఆలోచనారహితమైన "లేదు" , "హద్దు" అవుతుంది, తద్వారా ఎట్వస్ దాని బయట ఉన్న అన్యముతో సంబంధం ఏర్పరచుకుంటుంది. ప్రతిఫలనములో నెగెటివ్ -వెసనీయముగా పొసిటివ్ తో సంబంధపడేది. తద్వారా(నెగెటివ్-పొజిటివ్ అన్న) నిర్ధారణ పొందేది. కాబట్టి ఇక నెగెటివ్ ఎంతమాత్రమూ ఆ అనిర్ధారిత నిస్త్-జైన్ (వట్టి లేదు) కాదు. పొసిటివ్ కు వ్యతిరేకముగా అంటే, ఎదురుగా పూర్తిగా తిష్ఠితము నెగెటివ్. ఇక మూడవది "ఆధారము". దానితో నెగెటివ్ ఒక గిరిగీసిన పరిధిలో నిలుపబడుతున్నది. ఆ పరిధిలో ఒక "కాదు" (nicht) అన్నది - నిర్ధారణ గలది అని అర్థం.

ఇక ఇది కాక , నిరపేక్ష ద్రవశీలమైన నిరంతరాయత్వమున్న సంగ్రాహ్యమున్నది

దాని నిర్ధారములలో "లేదు/కాదు/నిస్తే" అన్నది అవ్యవహితముగా పాసిటివ్. 600
నెగేషన్ అన్నది మాత్రమే కాదు , అది సాధారణత్వం లోకి తీసుకోబడుతుంది. సాధారణత్వంతో కలిసి ఒక్కటిగా నిలుపబడుతుంది. కాబట్టి సాధారణము-కానిది అనగానే అది ప్రత్యేకము అయి ఉంటుంది

2

1.

నెగేషన్ నిర్ణయము యొక్క సంబంధము నకు చెందినది. నెగెటివ్ నిర్ణయము అలాగే పరిగణింపబడుతుంది. కావున అది ముందుగా ఒక నిర్ణయము. అనగా విశేష్యము , విధేయముల సంబంధము. లేక విశిష్టత్వము , సాధారణత్వముల సంబంధము. వాటి సంబంధమే నిర్ణయం యొక్క నమూనా. విశేష్యము , మూలాధారమైన అవ్యవహితంగా, నెగేషన్ వలన తాకబడదు. నెగేషన్ దానిని తాకని కారణాన, విధేయమును కలిగి యుండుట, సాధారణముతో సంబంధము కలిగి యుండుట అన్న తన నిర్ధారమును విశేష్యము నిలబెట్టుకోగలుగుతుంది. నెగేట్ చేయబడినది విధేయములో నున్న సాధారణము కాదు. నెగేట్ చేయబడేది సాధారణము యొక్క కాచిత్-గ్రహీతము లేక సాధారణము యొక్క నిర్ధారణ. ఆ కాచిత్-గ్రహీతము , సాధారణమునకు ప్రతిగా (విధేయము నందు) "విషయసంచయము"గా దర్శనం అవుతుంది.

నెగెటివ్ నిర్ణయము , అంతా నెగేషన్ కాదు. విధేయము తన యందు కలిగియున్న సాధారణ పరిధి ఇంకా అలాగే ఉంటుంది. విశేష్యానికీ, విధేయానికీ ఉన్న సంబంధం ఇంకా వెసనీయముగా పాసిటివే. ఇంకా మిగిలిపోయిన విధేయము నందలి శేష నిర్ధారము,(ఎంతగా నిర్ధారమో) అంతగానూ సంబంధమే.

గులాబీ ఎర్రగా లేదు (The Rose is <u>not</u> Red) అంటే, తద్వారా విధేయము నందలి నిర్ధారణ నెగేట్ చేయబడింది. (ఎరుపు) దానికి చెందిన సాధారణత్వము (ఎర్రదనం) నుండి గులాబీ(విశేష్యము) వేరు చేయబడింది. కానీ సాధారణ పరిధి అయిన "రంగు/వర్ణం" ఇంకనూ నిలనిలిచి ఉన్నది. గులాబీ ఎర్రగా లేదు అంటే, ఏమనుకుంటామంటే, గులాబీ ఒక వర్ణమును కలిగి యున్నది, వేరే అన్య వర్ణమును కలిగి యున్నది అనుకుంటాము. ఈ సాధారణ పరిధి ననుసరించి ఈ నిర్ణయము ఇంకనూ పాసిటివ్ అయి ఉన్నది.

2. "విశిష్టము ఒక ప్రత్యేకము" అన్నది నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొజిటివ్
నమూనా. నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొజిటివ్ వ్యక్తీకరణము ఇది. అందులో వ్యక్తమయిన దేమంటే , విధేయము కేవలము సాధారణము మాత్రమేకాదు, అదొక ప్రత్యేకము కూడా అని. నెగెటివ్ నమూనా కలిగి యున్నదిదే. ఏలాగంటే ఉదహరణకి రోజా నిజంగానే ఎర్రగా లేదు. కానీ అది విధేయముగా సాధారణ పరిధి అయిన వర్ణాన్ని కలిగి యున్నది. అంతే కాక ఏదో అన్య నిర్ధారిత వర్ణాన్ని కలిగి యున్నది.
ఎరుపు అన్న ఒక నిర్ధారణ మాత్రమే లుప్తమయింది. సాధారణ పరిధి నిలిపి ఉంచబడింది. అంతేకాక నిర్ధారణ నిలిపి ఉంచబడింది. అది కూడా ఒక సాధారణ నిర్ధారణ, అందుచేత ప్రత్యేకత్వమునకు నిర్ధారణ జరిగింది ..

3

1. నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొసిటివ్ నిర్ధారముగా తెలియవచ్చినది "ప్రత్యేకత్వము". ఈ ప్రత్యేకత్వము , విశిష్టత్వము మరియు సాధారణత్వముల మధ్య మధ్యవర్తనము. నెగెటివ్ నిర్ణయము అన్నది ఇప్పుడు, మూడవ అడుగు లోకి మధ్యవర్తనము సాగిస్తున్నది(నెగెటివ్ నిర్ణయము ద్వారా మూడవ ఆడుగులోకి) . ఆ మూడవ అడుగు డాజైన్ నిర్ణయము తనలో తాను ప్రతిఫలించుట (పొసిటివ్>నెగెటివ్>పొసిటివ్) . వస్తుగత ప్రాముఖ్యత బట్టి చూస్తే (సంగ్రాహ్యం ప్రకారం) ఈ మార్పు తృటి , యాదృచ్ఛికములకు చెందినది (పై ఉదాహరణలో ఎరుపు,తెలుపు, నలుపు వగైరా). డాజైన్ పరంగా ఇది విపులము యొక్క ధర్మములలో ఒక ధర్మం. ఇప్పటి ఈ మార్పు వలన విధేయము యొక్క పూర్తిస్థాయి నిర్ధారణ ప్రకటమయింది (ఉదా: ఎరుపు కాదు పసుపు కాదు తెలుపు). (విధేయమునందు) విపులము అన్నది తిష్ఠితముగా వెలువడింది.
2. నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొసిటివ్ వ్యక్తీకరణ ప్రకారము ,విశిష్టము , ప్రత్యేకమై యున్నది (పొజిటివ్, నెగెటివ్, పొజిటివ్ గా విస్తరించిన ఒక డాజైన్ నిర్ణయము). కానీ విశిష్టము , ప్రత్యేకము కాదు కూడా. ఏమంటే ప్రత్యేకత్వము , విశిష్టత్వము కంటే ఎక్కువ విస్తారము కలది. కావున అది విశేష్యమునకు సరిపడని విధేయము. విధేయములో , విశేష్యము ఇంకనూ తన సత్యమును కలిగి లేదు.

"విశేష్యము విశేష్యము మాత్రమే". అది పొసిటివో లేక నెగెటివో అయినట్టి అన్యముతో కాక , తనతోతాను మాత్రమే సంబంధం లో నున్న నెగెటివిటీ. గులాబీ , ఏదో రంగున్నది కాదు. గులాబీ నిర్ధారిత వర్ణము కలది. గులాబీవర్ణము కలది. విశిష్టము అ-నిర్ధారిత నిర్ధారణగలది కాదు, నిర్ధారిత నిర్ధారణ కలది. (ఉదా: ఈ గులాబీ రంగుకలది>ఈ గులాబీ తెల్లనిది కాదు/పచ్చనిది కాదు/నీలం కాదు > ఈ గులాబీ ఎర్రనిది)

3. నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క పొసిటివ్ వ్యక్తీకరణ నుండి వచ్చిన ఈ నెగేషన్ తిరిగి మొదటి నెగేషన్ వలె అగుపిస్తుంది. కానీ అది మొదటి నెగేషన్ కాదు. బహుశ నెగెటివ్ నిర్ణయం అన్నది , దాని-యందు-దాని-వలననే రెండవ నెగేషన్ లేక నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ అయ్యి ఉన్నది. అట్లు దాని-యందు-దాని-వలన అయి ఉన్నదానిని , తిష్ఠితము కావించవలసి యున్నది.

అసలు పొసిటివ్ నిర్ణయము యొక్క విధేయము యొక్క నిర్ధారణ నెగేట్ అయినది. దాని శుష్కసాధారణత్వం నిర్ధారణ , అందలి విషయసంచయమును పరిగణిస్తే , విశిష్టమైన గుణం. దానిని విశేష్యము తనయందు కలిగియుండనోపు. ఆ నిర్ధారణ యొక్క నెగేషన్ రెండవ నెగేషన్. కావున అది విశిష్టత్వము యొక్క అనంత-స్వీయ-నివర్తనం , అనంతముగా విశిష్టత్వములోకి మరలుట.

దీనితో విశేష్యము యొక్క సవిపుల "సకలము" యొక్క నిర్మాణము మొదలైనది.

బహుశ విశిష్టముగా ఇప్పుడు నిలుపుట జరిగినది. విశిష్టము , నెగేషన్ మరియు ఆ నెగేషన్ యొక్క లుప్తనము ద్వారా తన-తో-తాను మధ్యవర్తితము అగుటలో , బహుళముగా ఇప్పుడు నిలుపుట జరిగినది.

దానితో విధేయము దాని వంతున మొదటి సాధారణత్వము నుండి నిరపేక్ష నిర్ధారణలోనికి పరివర్తనము చెందినది. తనను , విశేష్యము తో సమానము చేసుకున్నది.

నిర్ణయము ఇక " **విశిష్టము విశిష్టమై యున్నది**" అయింది.

ఇంకొక వైపున విశేష్యము సాధారణమని తీసుకోవడం జరిగింది.

(Allgemeine ist nicht abstract Einzelne)

రెండవ నెగెటివ్ నిర్ణయము " సాధారణము కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టము కాదు" . 603

ఇక్కడ విధేయము విస్తరించి నెగేట్ అయ్యి ప్రత్యేకము అయింది. అది కూడా నెగేట్ అయ్యి సాధారణము అయింది.

Allgemeine ist Besondere

Allgemeine ist Allgemeine

నెగెటివ్ నిర్ణయము లో విశిష్టముగా ఉన్న విశేష్యము యొక్క నిర్ధారము నకు ప్రతిగా విధేయము , ప్రత్యేకమునకు విస్తరింపబడినది. అయితే ఇది ముందుకుపోయి ఆ నిర్ధారణ యొక్క రద్దుకు దారితీసింది. అలాగ ప్రత్యేకత్వము (అది కలిగియుండ గలిగినట్టి) సాధారణత్వము నకు శుద్ధమైంది. కావున ఈ నిర్ణయం ప్రకారము కూడా " సాధారణము సాధారణమై యున్నది".

4 .ఈ రెండు నిర్ణయములూ , ఇంతకుముందు బాహ్య ప్రతిఫలన తెలియజెప్పినవే. ఇందులో విధేయము తన పొసిటివ్ భావములో వ్యక్తీకరించబడ్డది.
కానీ నెగెటివ్ నిర్ణయము యొక్క నెగేషన్ ముందు నెగెటివ్ నిర్ణయముగా నమూనాలోనే దర్శితం అవ్వాలి. ముందే వివరించినట్లు ఇందులో మనకు తెలుస్తున్నదేమంటే నిర్ణయములో విశేష్యము , విధేయముల మధ్య పొసిటివ్ సంబంధము ఉన్నదనీ , విధేయము యొక్క సాధారణ రంగం నిల నిలిచి ఉన్నదనీను. కావున అది ఇటువైపు (విధేయము) పరిమితత్వము నుండి ముక్తమైన సాధారణమును పొసిటివ్ నిర్ణయముగా (విధేయము) కలిగి యున్నది. ఆ విధముగా విశేష్యము నుండి ఇతోధికముగా విశిష్టము నకారించబడుతున్నది.

ఈ విధముగా విధేయము యొక్క పరిధి అంతా నిరాకరించబడి నకారించబడుతున్నది (విశేష్యము నందు ఉన్న ఫలానా ది కాదు విధేయమునందున్న సాధారణము).

విధేయమునకూ, విశేష్యమునకూ ఇక ఎట్టి పొసిటివ్ సంబంధమూ లేదు. ఇది అనంతమైన నిర్ణయము.

c. Das unendliche Urteil

అనంతమైన నిర్ణయము

1.పొసిటివ్ నిర్ణయము ఎలాగ సత్యం కాదో , నెగెటివ్ నిర్ణయమూ సత్యం కాదు. వాటి సత్యం అనంతమైన నిర్ణయం అయి ఉండాలి. అది దాని నెగెటివ్ వ్యక్తీకరణ ప్రకారం నెగెటివ్ అనంత నిర్ణయము. నెగెటివ్ అనంత నిర్ణయములో నిర్ణయం అన్న నమూనా లుప్తం అయి పోతుంది. ఇది అర్థరహిత అసంబద్ధ నిర్ణయం. అది వట్టి లెక్కకు నిర్ణయం అయిఉండాలి, అంటే విశేష్యము - విధేయముల సంబంధం కలిగి ఉండాలి. కానీ అటువంటి సంబంధం అందులో ఉండకూడదు కూడా. మామూలుగా తర్కంలో అనంతమైన నిర్ణయం అన్న పేరును తరచు ఉటంకిస్తారు. తర్కానికీ , అనంతమైన నిర్ణయానికీ ఏమి సంబంధం ఉన్నదీ అన్నది స్పష్టం కాకుండానే , ఆ పేరును ఉటంకించడం జరుగుతుంది. నెగెటివ్ అనంత-నిర్ణయానికి ఉదాహరణలు చూపడం తేలిక. అందులో విశేష్యము, విధేయముల నిర్ధారములు నెగెటివ్ గా సంబంధం కలిగి యుంటాయి. అందులో ఒకటి ఖచ్చితముగా ఇంకొకదాని నిర్ధారము కాదు. అంతేకాక ఒకటి ఇంకొక దాని సాధారణ-రంగాన్ని కూడా తనలో కలిగి యుండదు. మేధస్ ఎరుపు కాదు, పసుపు కాదు, ఆమ్లము కాదు , క్షారం కాదు. గులాబీ ఏనుగు కాదు . వివేకము బల్ల కాదు వగైరా.

ఈ నిర్ణయములు సరైనవే అని ఎవరైనా అనచ్చు. అటువంటి నిజాన్ని పక్కనబెడితే, అవి అసంబద్ధములూ, పసలేనివీనూ. లేక బహుశ అవి నిర్ణయములే కావు. అనంతమైన నిర్ణయానికి యదార్ధ ఉదాహరణ , చెడ్డ పని. సివిల్ పరమైన చట్ట వివాదాలలో, కేవలం ఫలానాది అవతల పార్టీ యొక్క సొత్తుగా నిరాకరించడం జరుగుతుంది. వారికి చట్టం ప్రకారం హక్కు ఉంటే వారిదే అవ్వాలి అని ఒప్పుకోవడం కూడా ఇందులో ఇమిడి యున్నది. చట్ట బద్ధమైన హక్కు గానే స్వంతమని చాటడం జరుగుతున్నది. చట్టం అన్న సాధారణ రంగాన్ని నెగెటివ్ నిర్ణయములో అంగీకరించి , అందులో నిలుపుట జరుగుతున్నది. (A కి చట్టపర హక్కు లేదు, B కి చట్టపర హక్కు లేదు అన్నవి నెగెటివ్ నిర్ణయములు)

నేరం అన్నది అనంతమైన నిర్ణయం. నేరం ప్రత్యేక చట్టాన్నే కాక, చట్టం అనే సాధారణ రంగాన్ని కూడా నిరాకరిస్తుంది. చట్టాన్ని చట్టంగా నిరాకరిస్తుంది. అది యదార్ధమైన

పనిగా సరైనదే కావచ్చును. కానీ అది నీతితో నెగెటివ్ గా వ్యవహరిస్తుంది కాబట్టి 605 అనగా ఏదైతే సాధారణ రంగమో, దానితో నెగెటివ్ గా వ్యవహరిస్తుంది కాబట్టి , అది అసంబద్ధము.

2. అనంతమైన నిర్ణయము యొక్క పొసిటివ్ , నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్. విశిష్టత్వము విశిష్టత్వములో స్వీయప్రతిఫలనము. తద్వారా అది నిర్ధారణైన నిర్ధారణగా నిలుపుట జరుగుతుంది. "విశిష్టము , విశిష్టము" అన్నది ఆ ప్రతిఫలనము ప్రకారము వ్యక్తమయ్యేది. డాజైన్ నిర్ణయములో విశేష్యము , అవ్యవహిత విశిష్టము. మామూలుగా అది ఒక ఎట్వస్ గా. నెగెటివ్ మరియు అనంత-నిర్ణయముల మధ్యవర్తిత్వం ద్వారా ముందు అది విశిష్టముగా నిలుపబడ్డది.

3.విశిష్టము "తన విధేయము"నందు తానే అయి నిలుపబడ్డది. విశిష్టము తన విధేయము నందు తనతో ఒక్కటై , తన కొనసాగింపైన తాను అయి నిలుపబడ్డది. దానితో సాధారణత్వము కూడా ఇంకెంతమాత్రమూ "అవ్యవహితము" కాకుండా పోయింది. సాధారణత్వము బేధితములను కలుపుటగా అయింది. పొసిటివ్ అనంత-నిర్ణయము "సాధారణము , సాధారణము". కావున సాధారణము తనలోకి తాను తిరిగి మరలుటగా నిలుపబడ్డది.

4. నిర్ణయ -నిర్ధారములు తమలో ప్రతిఫలించుట ద్వారా , నిర్ణయము లుప్తమైనది. నెగెటివ్ అనంత నిర్ణయములో, అది ఇంకా నిర్ణయముగా మిగిలి ఉండడానికైతే , భేదము మరీ పెద్దది. విశేషము , విధేయము ఒకదానితో ఒకటి ఎంతమాత్రమూ పొసిటివ్ సంబంధము కలిగి లేవు. ఇందుకు భిన్నంగా పొసిటివ్ అనంతములో ఏకత్వము మాత్రమే ఉన్నది. ఇక ఎంతమాత్రమూ భేదము లేకపోవుట వలన , అది ఇక ఎంతమాత్రమూ నిర్ణయము కాదు.

5. దగ్గరనుండి చూస్తే లుప్తమైనది, డాజైన్ నిర్ణయము అని తెలుస్తున్నది. నిర్ణయము యొక్క కోప్యులాలో ఏమున్నదో , దానిని తిష్ఠించడం జరిగింది. గుణాత్మకమైన అంత్యములు , కోప్యులా-గత ఏకత్వములో లుప్తమయినాయి.

అయితే ఇది సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వం. ఇది అవ్యవహితముగా దీని అంత్యములుగా విడిపోతుంది. మళ్ళీ నిర్ణయముగా నిలుపబడుతుంది. కానీ దాని

నిర్ధారములు ఇక ఎంతమాత్రమూ అవ్యవహితములు కావు. అవి తమలో 606
ప్రతిఫలించేవి. డాజైన్ నిర్ణయము , ప్రతిఫలన నిర్ణయముగా పరివర్తనము చెందినది.

ప్రతిఫలన నిర్ణయము

1.ఇక ముందు ఉద్భవించబోయే నిర్ణయం లో విశేష్యము ఏదో ఒక విశిష్టమే . దానితో పోలిస్తే సాధారణము ఇకపై ఏదో ఎంచుకున్న సాధారణమో లేక ఏదో ఒక ధర్మమో కాదు. విశేష్యము ఇకపై తిష్ఠితమైనట్టి సాధారణము . భేధితముల సంబంధము ద్వారా ఒక్కటైన సాధారణము ఇది. వివిధ నిర్ధారముల తో కూడిన విషయసంచయము బట్టి చూస్తే , సాధారణము, కూడ గట్టిన పలు ధర్మాలు లేక పలు అస్తిత్వాలు అయి ఉన్నది.

ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క విధేయమునకు ఉదాహరణ ఇవ్వాలి అంటే, డాజైన్ నిర్ణయంలో వలె కాక ఆ విధేయము వేరు రకమునకు చెందినది అని ముందు చెప్పాలి. ప్రతిఫలన నిర్ణయములో ప్రత్యేకముగా ముందు ఒక నిర్ధారిత విషయసంచయము, అనగా ఒక విషయసంచయము ముందే ఉన్నది. ఆ పై ఆ విషయసంచయము ఏకత్వం లో ప్రతిఫలించే నమూనా నిర్ధారము కలిగి, ఆ నమూనా భేదితమైన నిర్ధారణగా, ఒక నిర్ణయము లో వలె, భేదితమవుతున్నది. డాజైన్ నిర్ణయములో విషయసంచయము కేవలము అవ్యవహితము లేక కదాచిత్-గ్రహీతము, అనిర్ధారితము. ప్రతిఫలన నిర్ణయమునకు ఉదాహరణ: " మనిషి మర్త్యుడు " "వస్తువులు అశాశ్వతములు" " ఈ వస్తువు ఉపయుక్తము లేక హానికరము"
వస్తువు దృఢత్వము, స్థితిస్థాపకత్వం, ఆహ్లాదము, మొదలైనవి ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క విధేయములవుతాయి.

అవి ఒక వెసనీయత్వాన్ని వ్యక్తీకరిస్తాయి. అట్టి వెసనీయత్వం సంబంధములో ఉన్న నిర్ధారము, లేక కూడగట్టే సాధారణత్వం. ఈ ప్రతిఫలననిర్ధారము స్వీయచలనానికి గురవుతుంది. దాని సాధారణత్వం ఆ చలనం లో మరింత నిర్ధారింపబడుతుంది. ఈ సాధారణత్వానికీ, సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణత్వానికీ భేదం ఉన్నది. నిజమే , ప్రతిఫలన నిర్ణయంలో సాధారణం , గుణాత్మక(డాజైన్) నిర్ణయంలో సాధారణం వంటి కాచిత్-గ్రహీతము కాదు.

కానీ , ప్రతిఫలన నిర్ణయం ఎందులోనుండి వచ్చిందో , ఆ అవ్యవహితము తో

సంబంధము ఉన్నట్టిది. ప్రతిఫలన నిర్ణయం యొక్క నెగెటివిటీకి , అవ్యవహితాన్నే ఆధారముగా కలిగినది. సంగ్రాహ్యము డాజైన్ ను ముందుగా సంబంధిత నిర్ధారములుగా నిర్ధారిస్తుంది. అస్తిత్వములుగా ఉన్న బాహుళ్యములలో డాజైన్ ను నిరంతరాయమైన కొనసాగింపుగా సంగ్రాహ్యము నిర్ధారిస్తుంది. ఇది ఎట్టి నిర్ధారమంటే అస్తిత్వముల నిజమైన సాధారణత్వము దాని అంతర్గత వెసన్ అయి ఉండేటట్లు . కానీ ఈ వెసన్ దర్శనములో ఉంటుంది. ఈ సాపేక్ష నైజము, మరియు ఈ చిహ్నమూ, ఇంకా తన-యందు-తన-వలన-జైన్ మాత్రం కాదు .

2. డాజైన్ నిర్ణయము గుణాత్మక నిర్ణయము కూడా అని అన్నట్లు , ప్రతిఫలన నిర్ణయము, పరిమాణాత్మక నిర్ణయము వలె నిర్ధారింపబడ్డదని అనిపించవచ్చు. ప్రతిఫలన నిర్ణయములో అవవహితత్వం జైన్-అయ్యేదే కాక , వెసనీయముగా మధ్యవర్తితము , మరియు కాచిత్-గ్రహీతము కూడా. కాబట్టి ప్రతిఫలన నిర్ణయములో, లుప్తమైన గుణము లుప్తమైన అవ్యవహితత్వము కాదు. కావున పరిమాణమే కాదు . ప్రతిఫలన నిర్ణయములో అవ్యవహితత్వము గుణము వలె అత్యంత బాహ్య అవ్యవహితత్వమై ఉండాలి (బయటకు దర్శితమయ్యేదయి ఉండాలి). మధ్యవర్తితమైన అవ్యవహితత్వమై ఉండాలి.

3. ఇక నిర్ధారము విషయానికొస్తే. ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క చలనము ద్వారా నిర్ధారము దర్శితమౌతుంది.

డాజైన్ నిర్ణయములో చలనము విధేయములో కనపడుతుంది. ఈ నిర్ణయము ఉన్నదే అవ్యవహితత్వ నిర్ధారణలో , అందుకు విశేష్యము ఆధారమును కల్పిస్తున్నది .

ఇటువంటి ఆధారమునే పురస్కరించుకుని ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క నిర్ధార పురోగామ చలనం విశేష్యమునందు జరుగుతుంది. ప్రతిఫలన నిర్ణయము **ప్రతిఫలితమైన అంతర్వర్తిత-జైన్‌ను** తన నిర్ధారముగా కలిగి యున్నది. వెసనీయము ఇక్కడ సాధారణము, లేక విధేయము. అది ఆధారాన్ని స్థాపిస్తోంది . సాధారణం అయిన విధేయముపై , విశేష్యము కొలువబడుతున్నది.

విశేష్యము అట్టి విధేయమునకు తగినట్లు నిర్ధారింపబడుచున్నది. విశేష్యము ఇంకింతగా నిర్మించుట వలన పరోక్షముగా విధేయము యొక్క నిర్ధారము జరుగుచున్నది. విశేష్యము మాత్రము పైన పేర్కొన్న కారణము వలన ఇతోధిక ప్రత్యక్ష నిర్మాణముగా

తెలియుచున్నది.

4

నిర్ణయం యొక్క వస్తుగత ప్రాముఖ్యత ఏమంటే , తన సాధారణం ద్వారా విశిష్టం , డాజైన్ లోకి ప్రవేశిస్తుంది (ఉదా:ఇది కఠినమై యున్నది) . కానీ అది ఒక వెసనీయమైన సంబంధనిర్ధారములో వలె ఉన్నది . దర్శనము బహుళములలో ఉన్ననూ , అట్టి బహుళత్వము నందునూ, బహుళత్వము ద్వారా కూడా తనను నిలబెట్టుకుంటున్న వెసనీయత్వంగా(దూది తేలిక, గడ్డిపోచ తేలిక, ఈక తేలిక) .

విశేష్యము అన్నది తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితం అయి ఉండి ఉండాలి. ఈ నిర్ధారణని అది విధేయములో కలిగి యుంటుంది. ఇంకొకవైపు విశిష్టము తన ఈ విధేయములో ప్రతిఫలిస్తున్నది, ఆ విధేయము దాని సాధారణ వెసన్. ఆ సాధారణ వెసన్ పర్యంతమూ విశేష్యము అస్తిత్వములో ఉన్నది, దర్శితమైతున్నది . ఈ నిర్ణయములో ఒక విశేష్యమునందు విధేయము అంతర్గతమై లేదు. విధేయము, ఒక విశేష్యమునకు లోబడి లేదు. విధేయము కేవలము ఒక విశేష్యము కిందకు రాదు.

<u>**విధేయము అంతర్వర్తితంగా-జైన్-అయేది**</u> అయి యున్నది. అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేదయి విధేయముండగా, విశిష్టము యాదృచ్చికమై అందులోకి గ్రహించబడుతోంది.

డాజైన్ నిర్ణయమును <u>, అంతర్గతత్వ నిర్ణయం</u> అనవచ్చు(విధేయము విశేష్యమునకు లోబడిన నిర్ణయము).

ప్రతిఫలన నిర్ణయమును <u>**పరిగ్రహణ నిర్ణయం**</u> అనవచ్చు(విశేష్యములోనికి విధేయము గ్రహింప బడిన నిర్ణయము).

a. Das singuläre Urteil

ఏకైక నిర్ణయము

అవ్యవహిత ప్రతిఫలన నిర్ణయము ఇప్పుడు మళ్ళీ " విశిష్టము సాధారణమై ఉన్నది" అయింది. కానీ విధేయము , విశేష్యముల లక్షణాలు ఇంతకుముందు వివరించిన ప్రకారము ఉంటాయి. కావున ఇంచుమించు ఇలా చెప్పవచ్చు "

ఇది వెసనీయమైన సాధారణము "

కానీ ఒక "ఇది" అన్నది ఒక వెసనీయమైన సాధారణము కాదు. దాని యొక్క
మామూలు నమూనా ప్రకారం పొసిటివ్ నిర్ణయము అనదగ్గ పై నిర్ణయమును నెగెటివ్ గా తీసుకోవాలి. కానయితే ప్రతిఫలన నిర్ణయము కేవలం పొసిటివ్ కాదు. అలాగ నెగేషన్ అన్న "నిస్త్-కాదు-లేదు" , విశేష్యము లోబడని,విధేయమునకు సంబంధించిది కాదు. విధేయ-సాధారణమును తనయందు అంతర్వర్తితముగా కలిగిన అంతర్వర్తిత-జైన్ విశేష్యము. విశేష్యము మరొకటిగా ఇంకొకటిగా మారే పరివర్తనా శీలము కలది, విధేయమును నిర్ధారించునది కూడా . అందుచేత నెగెటివ్ నిర్ణయమును ఇలాగ అర్థం చేసుకోవాలి. "<u>ఇది ఒకటే కాదు........ "</u> అన్నది ప్రతిఫలనము యొక్క సాధారణము . అటువంటి అంతర్వర్తితము ఒక సాధారణ అస్తిత్వాన్ని ఒక్క దీనిలో కలిగి యున్నట్లు కలిగి యుంటుంది . కావున ఏకైక నిర్ణయము తన సమీప సత్యాన్ని ఫలానా-ప్రత్యేక నిర్ణయములో కలిగి యున్నది.

b. Das partikuläre Urteil

ఫలానా ప్రత్యేక నిర్ణయములు

1.(విశిష్టము పరివర్తనము చెందునది) మొదటి ప్రతిఫలన నిర్ణయములో దాని ఏకైకత్వము బదులు తిష్ఠితము చేయవలసిన , "విశిష్టత్వము కాకుండుట" "అ-విశిష్టత్వము" , ప్రత్యేకత్వము అగును. ప్రతిఫలన నిర్ణయములో విశిష్టత్వము , వెసనీయమైన విశిష్టత్వము అని నిర్ధారింపబడునది (ఒకదానిలో పలు విశిష్టములు). కాబట్టి "ప్రత్యేకత్వము" సాదా అయినది కాదు, ఏదో ఎంచుకున్న కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారము కాదు.

విశిష్టము లుప్తమైన కాచిత్-గ్రహీతము కాదు.అస్తిత్వము లోనున్నది నశించిన కాచిత్-గ్రహీత ప్రత్యేకము కాదు.

ఈ "ప్రత్యేకత్వము" , విశిష్టమును బాహ్య ప్రతిఫలనములో విస్తరించినది. కావున విశేష్యము "ఇవి కొన్ని" లేక " కొన్ని విశిష్టములు" అవుతుంది.
"కొన్ని విశిష్టములు ప్రతిఫలనములో సాధారణము"
2. "కొన్ని విశిష్టములు ప్రతిఫలనము యొక్క ఒక సాధారణము" అన్న నిర్ణయము మొదలు పొసిటివ్ నిర్ణయములాగ కనిపిస్తుంది. కానీ అది అంతగానూ నెగెటివ్ నిర్ణయం కూడా. ఎందుకంటే "కొన్ని" అన్నది సాధారణత్వమును కలిగియుండవచ్చు. వాటిని

అనుసరించి , దానిని సమగ్రము అని అనుకోవచ్చు. కానీ "కొన్ని" అన్నవి 611
ప్రత్యేకత్వం మాత్రమే కావటం వలన అందుకు (సాధారణత్వమునకు) సరిపడినవి కావు, సరితూగునవి కావు. ఏకైక నిర్ణయము పరివర్తనం చెందటం వలన విశేష్యములో జరిగే నెగెటివ్ మార్పు ముందే చెప్పినట్లు , కోప్యులాకు చెందినది, అది సంబంధము యొక్క
నిర్ధారం. "కొందరు మనుష్యులు సుఖంగా ఉంటారు " అన్న నిర్ణయం యొక్క అవ్యవహిత పర్యవసానం " కొందరు మనుష్యులు సుఖంగా ఉండరు" అని. కొన్ని వస్తువులు ఉపయోగం కలవి అంటే అందువలననే కొన్ని వస్తువులు ఉపయోగం లేనివి అని. అయితే ఇక్కడ పాసిటివ్ మరియు నెగెటివ్ నిర్ణయములు వేరు వేరుగా విడిపోయి ఎంతమాత్రమూ లేవు. ఫలానా-ప్రత్యేక నిర్ణయం అన్నది అవ్యవహితముగా రెండిటినీ కలిగి యున్నది. ఎందుకంటే అది ప్రతిఫలన నిర్ణయం కాబట్టి. కానీ అందువలననే ఆ నిర్ణయం "అనిర్ధారితం" కూడా.

3. మనం ముందుకు వెళ్ళి, అటువంటి నిర్ణయముల ఉదాహరణలలో, విశేష్యమును - అనగా "కొన్ని జంతువులు, కొందరు మనుష్యులు వగైరా" లను పరిశీలిస్తే, విశేష్యము నమూనాకు చెందిన "కొన్ని, కొందరు" కాక విషయసంచయమునకు చెందిన "మనుష్యులు, జంతువులు" వంటివి కలిగి యుంటాయి.

ఏకైక నిర్ణయం యొక్క విశేష్యము " ఈ మనిషి" అయి ఉంటుంది. ఈ ఏకైకత్వం , మనం బయటి నుండి చూపించినది. కావున ఈ మనిషి , ఎవరో కాజస్ అయి ఉండవచ్చును. కానీ ఫలానా-ప్రత్యేక నిర్ణయం లో విశేష్యము , "కొందరు కాజస్ లు " కాజాలదు. ఎందుకంటే కాజస్ అంటే నిర్దిష్టంగా ఒకడు అయి ఉండాలి .
"కొన్ని, కొందరు" అన్నదానికి సాధారణ విషయసంచయము జత చేయాలి, ఉదా: మనుష్యులు, జంతువులు వంటివి. కానీ అలాటి విషయసంచయం ఏదో వేరు వేరువాటిని కూర్చిన పొడి వివరం కాదు. అది నిర్ణయం అనే నమూనా ద్వారా నిర్ధారణ చేసిన విషయసంచయము. అనగా అది ఒక సాధారణము. ఎందుకంటే "కొన్ని, కొందరు" అన్నది సాధారణత్వాన్ని కలిగి యున్నది. దానితో పాటు అది ప్రతిఫలిత విశిష్టత్వమును ఆధారముగా చేసుకున్నట్టిదై , వేరు వేరు విశిష్టములనుండి విడివడి ఉండి ఉండాలి . ఇంచుమించు అది సాధారణ నైజము లేక , మనిషి, జంతువు అనే జాతి వంటిది. అటువంటి సాధారణత్వము ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క ఫలితం

కావలసినది కానీ అది **ముందే** **ఆపేక్షించబడినది**, భావించబడినది.
పాసిటివ్ నిర్ణయం లో కూడా , విశిష్టము విశేష్యముగా కలిగి యుండటం లో, విశిష్టము యొక్క నిర్ధారము ముందుగా ఆపేక్షించబడినది. అది డాజైన్ నిర్ణయము యొక్క ఫలితము కావలసినది. కానీ ముందే ఆపేక్షించబడినది.

4. విశేష్యము అది విశిష్టమును, ప్రత్యేకముతో సంబంధమును, సాధారణ నైజమును కలిగి యున్నది. అది సంగ్రాహ్యనిర్ధారముల మొత్తముగా ముందే తిష్ఠితమై ఉన్నట్టిది.. కానీ పై విధముగా అనుకోవడం బాహ్యపరిగణన.

విశేష్యములను ఒకదానితో ఒకటి సంబంధములోకి తెచ్చే నమూనా వలన (ఇది అది అనే A,B,C,D,E గుడ్లను సంబంధములోకి తెచ్చి "కొన్ని" గుడ్లను ఫలదీకృతములుగా నిర్ణయించే నమూనా). ఇది "ఇది" ని ప్రత్యేకమునకు విస్తరించడం. . కానీ ఈ సాధారణీకరణ దానికి తగినట్లు లేదు. "ఇవి" అన్నది పూర్తిగా నిర్ధారణ గలది. "కొన్ని ఇవి" అన్నది అనిర్ధారితము. (ప్రత్యేకత్వానికి) విస్తరణ అనుకున్నది "ఇవి" కి సంబంధించి ఉండాలి, "ఇవి"కి సరిపడి ఉండాలి. పైగా "పూర్తి నిర్ధారణ" కలిగి యుండాలి. అటువంటిది ఏదై ఉంటుందంటే "మొత్తమూ, సకలమూ " అయి ఉంటుంది , లేక స్థూలంగా దానిని ప్రారంభంలో సాధారణత్వం అనవచ్చు.
5.ఈ సాధారణత్వము , "ఇవి"కి ఆధారము. ఏమంటే ఇక్కడ "ఫలానా" అన్నది స్వీయప్రతిఫలితము. దాని తదుపరి నిర్ధారణ దానికి **బాహ్యముగా** దానిపై జరుగుతుంది (కొన్నికి అదనముగా చేర్చి “అన్ని” దాకా విస్తరించడం బాహ్యముగా నిర్ధారము). ప్రత్యేకత్వము తనను "కొన్ని"గా నిర్ధారించుకొన్నట్లు, విశేష్యము పొందే సాధారణత్వం "అన్ని" "సకలత్వం" గా ఉంటుంది. ఫలానా-ప్రత్యేకమన్న నిర్ణయము, "సార్వత్రికత" లోకి పరివర్తనం చెందినది.

c. Das universelle Urteil

సార్వజనీన నిర్ణయము

1.సార్వజనీన నిర్ణయము నందు విశేష్యముగా సాధారణత్వము , బాహ్యప్రతిఫలనసాధారణత్వము . అది సర్వత్వము (అన్నియును) . "అన్నీ" అన్నవి అన్ని "విశిష్టములు". అందులో విశిష్టము "మారనిది". ఒక్కొక్కటి వాటంతట అవిగా

ఉన్న విశిష్టములను ఒక్కటిగా కూర్చటమే ఈ సాధారణత్వం. ఇదొక
సామూహికత్వం. సామూహికత్వం పోలిక ద్వారా సంక్రమించేది. సాధారణత్వం అనగానే ఆత్మగత కల్పనకి మొదలు తట్టేది ఈ సామూహికత్వం. ఎందుకు ఒక నిర్ధారాన్ని సాధారణం గా చూడాలి అనగానే మనం వెతికే , మనకి దొరికే అతిసమీప ఆధారం, చాలా (విశిష్టములు)

దానికి చెందినవిగా ఉన్నాయి కాబట్టి . సాధారణత్వం యొక్క ఇదే సంగ్రాహ్యాము విశ్లేషణలో కూడ ఆలోచనగా మెదులుతుంది. ఉదాహరణకి, ఒక ధర్మమును బహుపదులకు (*Polynomium*) గణితసమాసముగా అభివృద్ధి చేయుట, ద్విపదికి (*Binomium*) అభివృద్ధి చేయుట కంటే అధికసాధారణం అని భావింపబడుతుంది. ఎందుకంటే బహుపది ఎక్కువ విశిష్టములను కలిగి యుంటుంది కావున. ఒక ధర్మం దాని సాధారణత్వానికి ప్రాతినిధ్యంగా ఉండాలి అంటే, అది కావలసినది ఒక "సర్వ-పది" ని (*Pantonomium*), అనంతత్వాన్ని పూర్తిగా ఒడగొట్టిన "సర్వ-పది". కానీ ఇక్కడే అలా అడగటానికి ఉన్న హద్దు తనను స్థాపించుకుంటుంది. అనంతమైన వాటిని చూపటంలో, అనంతమైన వాటిని "చూపవలెను"/"చూపవలసి యున్నది" తో తృప్తి పడవలసి ఉంటుంది. అనగా "బహు-పది" తో తృప్తి పడవలసి ఉంటుంది.

నిజానికి ద్విపది అన్నది బహుపదే . నిజానికి ఒక అంశం ఇంకొక అంశం మీద ఆధారపడి ఉండే సూత్రము లేక నియమం ప్రకారం పోయేటట్లుంటే, అంశాలు మునుపటి అంశాలనుండి (వేరుపరచుకుంటూ) తమను తాము ఏకైకంగా నిలుపుకోక పోతే, అన్నిటికీ ఒకే ధర్మం ఆధారంగా ఉంటే(eine und dieselbe Funktion), ద్విపది అన్నది బహుపదే.

ఇక్కడ **నిజమైన సాధారణంగా , సూత్రాన్ని లేక నియమాన్ని** పరిగణించాలి. బహుపదిని అభివృద్ధి చేయుట మరియు కొనసాగించుటలో అదే సూత్రం లేక నియమం పునరుక్తం అవుతుంది. అంశాల సంఖ్య పెరుగుతూ పోయినంత మాత్రాన అది సాధారణత్వాన్ని చేరలేదు. ఇంతకు ముందే దోషభూయిష్టమైన అనంతం మరియు దానినంటుకుని ఉన్న భ్రమ గురించి ప్రస్తావించటం జరిగింది. సంగ్రాహ్యాము యొక్క సాధారణమన్నది చేరుకున్న ఆవలిగట్టు లేక "ఆవల". కానీ దోషభూయిష్టమైన అనంతత్వం అట్టి "ఆవల"ని చేరలేదు. అనంతత్వం కేవలం పురోగమించడం గా

ఉన్నంతవరకూ, దోషభూయిష్టమైన అనంతత్వం దానిని చేరుకోలేని ఆవలగా
తానే బంధితమై యున్నది. సాధారణత్వం అంటూ సర్వత్వం మాత్రమే ముందు నిలుస్తున్నది. ఈ సాధారణత్వము విశిష్టంలోనే విశిష్టాన్ని ఒడగొట్టాలె(నిశ్శేషం చేయాలి) అని పెట్టుకున్నది. కావుననే అది దోషభూయిష్ట అనంతములోకి పడిపోతున్నది. అందులోకూడా బహుళత్వాన్ని(ఎన్నో) , సర్వత్వం (అన్నీ) గా పరిగణించడం జరుగుతున్నది. బహుళత్వం , అది ఎంత పెద్దదైనా, ఏకైకత్వం గా ఉంటుంది తప్ప (అది, ఇది , అది , ఇది....) సర్వత్వం కాదు. సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణం- తన-యందు-తన-వలన జైన్-అయ్యే సాధారణము ఇంకా మసకగా ఉండిపోయింది. కల్పన అన్నది విశిష్టత్వాన్ని పట్టుకుని ఉండిపోయింది. ప్రతిఫలనము లో ఉన్న బాహ్యత్వాన్ని దాటడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. "అన్నీ" ని మొత్తంగానూ, "అన్నీ"ని ఒక వర్గంగా దాని-యందు-దాని-వలన-జైన్ గా ఉన్నట్లు జొప్పించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది .

2. ఇది సర్వత్వములో కనబడుతుంది. ఆ సర్వత్వం కేవలం భావన,నిరీక్షణలపై ఆధారపడిన సాధారణత్వం. ఇందులో విశిష్టము అవ్యవహితమని పూర్వస్థితం.కాబట్టి విశిష్టము ముందుగానే ఉన్నట్లు తారసపడినది.(దాని) బాహ్యము నుండి తీసుకున్నది. అట్టి విశిష్టము నకు , "అన్నీ లేక సర్వము" గా కూడగట్టే ప్రతిఫలనము కూడా బాహ్యము. విశిష్టము , "ఇది"గా ప్రతిఫలనము పట్ల నిర్నిమిత్తము కావున, సాధారణత్వము అటువంటి విశిష్టముతో ఏకం కావడం జరగదు. నిరీక్షణాధారిత సర్వత్వం "కావలసిన" ఒక కార్యంగా మిగిలిపోతుంది. ఆ సర్వత్వమును ఒక జైన్ గా వ్యక్తీకరించలేము. ఇటువంటి స్థితిలో నిరీక్షణాధారిత సాధారణ సూత్రం అన్నదొకటి చెలామణీ లోకి వస్తుంది. ఇది సరిపోలడం మీద ఆధారపడ్డది. అనగా ఒకదానికి వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి దృష్టాంతమూ ఎదురుకానంతవరకు , భూరిపక్షం దృష్టాంతాలు ఒకలాగ ఉంటే , అవి "అన్నీ" లేక "సర్వం" అని చెలామణీ అవాలి. ఆత్మగత సర్వత్వం అనదగ్గది, అనగా మన దృష్టికి వచ్చినవాటి బట్టి సర్వత్వం అంటున్నది , వస్తుగత సర్వత్వంగా చెలామణి అవుతున్నది ఇక్కడ.

3. ఇప్పుడు , ఏ సార్వజనీన నిర్ణయమును మనం అంటిపెట్టుకుని ఉన్నామో, దానిని

సమీపంగా పరిశీలించినపుడు, ముందే ఎత్తిచూపినట్లు, తన-యందు-
తన-వలనగా ఉండే సాధారణత్వాన్ని విశేష్యము పూర్వతిష్టితముగా కలిగి యున్నది అని
తెలియుచున్నది. అది ఇప్పుడు విశేష్యము నందు తిష్ఠితము కాబోతున్నది కూడా. "అందరు మనుష్యులూ" అన్నది మొదలు మనుష్య "జాతి" ని వ్యక్తీకరిస్తున్నది. రెండు , ఈ జాతి తన పార్థక్యతలో , ఏకాంతతలో (మనిషి) ఉంచబడుటయే కాక , ఆ విశిష్టము జాతి యొక్క సాధారణత్వమునకు కూడా విస్తరించబడ్డది. ఇందుకు మారుగా సాధారణత్వం , విశిష్టత్వంతో సంధానించడం వలన, ఇంకా సంపూర్ణముగా విశిష్టత్వము అని నిర్ధారింపబడుచున్నది. దీనంతటిద్వారా తిష్ఠిత సాధారణత్వము, పూర్వతిష్ఠితముతో సమమగుచున్నది.

4నిజానికి పూర్వతిష్ఠితమును ముందు పరిగణించకుండా , నమూనానిర్ధారము (నిర్ణయనిర్ధారము) దానంతట అది ఏ ఫలితమును ఉత్పత్తిచేసిందో దానిని పరిశీలించాలి.(ప్రతిఫలన నిర్ణయములలో) విశిష్టము తనను "సర్వత్వం" నకు విస్తరించుకొనుటలో , తనను నెగెటివిటీ గా తిష్ఠితము చేసుకున్నది . ఈ నెగెటివిటీ తన-తో-తనకు-మాత్రమే సంబంధము . ఈ సర్వత్వము, విశిష్టము దానితోఅది ఏకత్వసంబంధములో ఉండడం. ఈ విశిష్టము , ఇక ఆ మొదటి విశిష్టము కాదు ఉదా: కాజస్ కాదు. ఈ విశిష్టమూ , సాధారణమూ ఒకే నిర్ధారము. ఈ విశిష్టము , సాధారణము యొక్క నిరపేక్ష నిర్ధారణా-భవము.

ఏకైక నిర్ణయము యొక్క ఆ మొదటి విశిష్టత్వము , పొసిటివ్ నిర్ణయము యొక్క అవ్యవహితం కాదు. అది డాజైన్ నిర్ణయము యొక్క గతితార్కిక చలనము లోనుండి పుట్టినది. అది డాజైన్ నిర్ణయము యొక్క నిర్ధారముల నెగెటివ్ ఏకత్వం గా నిర్ధారింపబడినది .

అట్టిది ప్రతిఫలన నిర్ణయమునకు సరైన పూర్వతిష్ఠితము కాగలదు. (ప్రతిఫలన నిర్ణయములలో) విశిష్టము నందు జరిగిన నిర్ధారణతో పోలిస్తే , విశిష్టత్వము యొక్క ఆ మొదటి నిర్ధారణ "అంతర్వర్తితము" గా కలిగి యున్నదని అనాలి. ఏదైతే "అంతర్వర్తితము"గా ఉండెనో అది ఆపై ప్రతిఫలన నిర్ణయముల చలనము ద్వారా

"తిష్ఠితము" అయినది. విశిష్టత్వము , వేరు వేరని నిర్ధారించినవాటికి గల 616
ఏకత్వ- సంబంధము అని తిష్ఠితమైనది . కాబట్టి విశిష్టత్వము నుండి సర్వత్వమునకు విస్తరింప జేసిన ప్రతిఫలనము, విశిష్టత్వమునకు బాహ్యము కాదు. ఏదైతే దాని యందు అంతర్వర్తితముగా ఉండెనో , "దాని వలన అదిగా" వ్యక్తమయింది. కాబట్టి నిజంగా వచ్చిన ఫలితం వస్తుగత సాధారణత్వం. ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క నమూనా నిర్ధారణ , " ఇది" నుండి కొన్ని "ఇవి" నుండి "అన్నీ" కి విస్తరించిందో, విశిష్టము కొన్ని పొరలను పోగొట్టుకుంది. "అందరు మనుష్యుల" బదులు ఇప్పుడు "మనిషి" అనగలుగుతున్నాము.

5 .ఈ విధంగా ఆవిర్భవించిన సాధారణత్వం అది , "జాతి". జాతి అన్న సాధారణత్వం , తన యందే విపులమైనది. "జాతి" విశిష్టమునకు అంతర్గతంగా లేదు. "జాతి" ఏదో ఒకానొక ధర్మం కాదు. అసలు ధర్మమే కాదు. ఒక్కొక్కటిగా ఉన్న నిర్ధారణలన్నిటినీ "జాతి" తనలో కలిగియుంటుంది. ఆ నిర్ధారణలన్నీ దాని పర్యాప్తమైన శుద్ధత్వంలో కరిగిపోయి ఉంటాయి. "జాతి" తనతో తన ఐక్యతగా , నెగెటివ్ ఐక్యతగా తిష్ఠితము కాబట్టి, వెసనీయమైన విశేష్యము. కానీ దాని విధేయము కిందకి వచ్చేదో, విధేయమునకు లోబడినదో కాదు. అందువలన ప్రతిఫలన నిర్ణయము యొక్క నైజము మారుతుంది.

6.ప్రతిఫలన నిర్ణయము వెసనీయముగా అంతర్గణన కలిగినట్టిదై ఉండెను (అంతర్గణన లేక ఉపనయము అనగా ఒకటి దాని"కంటే" సాధారణమైన దానిలో ఇమిడి యుండుట) విధేయము దాని విశేష్యమునకు ప్రతిగా అంతర్వర్తిత సాధారణమని నిర్ధారింపబడి యుండెను. విధేయము యొక్క విషయ సంచయము ప్రకారము అది వెసనీయమైన సంబంధ నిర్ధారముగా లేక విశేష్యము యొక్క విశెష చిహ్నముగా భావింపబడెను. (ఉదా: "ఇది కఠినము, అది కఠినము" లలో కఠినము వెసనత్వ సంబంధములో ఉన్న నిర్ధారము లేక " అది ఇది" లను ఒక్కటిగా కూర్చుతున్న ఒక సాధారణత్వము. అది, ఇదిల అంతర్గత వెసన్ యొక్క సాధారణత్వం. కానీ దర్శితముగా మాత్రమే. (ఇది కఠినము, అది కఠినము- అది/ఇది కఠినత్వము యొక్క దర్శితములు)

కానీ విశిష్టమును వస్తుగత సాధారణత్వముగా నిర్ధారించిన తరువాత అది ఆటువంటి సంబంధ నిర్ధారముల కింద ఇమడడమూ, ఒకటిగా ఉన్న ప్రతిఫలనము లో అంతర్గణన

కావడమూ (కఠినము కింద జమ అయ్యేటటువంటి అది ఇది అయినట్లు)
అన్నది జరుగదు. (వస్తుగత సాధారణము విశేష్యమైనపుడు) విధేయము దాని ఒక ప్రత్యేకము కావచ్చును.

ఇట్లు విశేష్య-విధేయముల సంబంధము తారు మారైంది. ప్రతిఫలన నిర్ణయము లుప్తమైంది.

7. ఇంతకు ముందు చూశాము, నిర్ణయము యొక్క లుప్తమవడం, కోప్యులా యొక్క నిర్ధారము ఒకే సారి జరుగుతాయి. నిర్ణయము యొక్క లుప్తము మరియు దాని కోప్యులా లోకి పరివర్తనము అన్నవి రెండూ ఒకటే. విశేష్యము తనను సాధారణత్వమునకు ఉద్ధరించుకున్నది. అది ఇట్టి నిర్ధారములో విధేయముతో సమానమైనది. విశేష్యము , ప్రతిఫలిత సాధారణముగా ప్రత్యేకమును కూడ తనలో కలిగి యున్నది. కావున విశేష్యము , విధేయము ఒకటే అయి ఉన్నవి. అవి కోప్యులాలో కలిసిపోయినవి. ఈ ఒక్కదనము, "జాతి" లేక వస్తువు యొక్క దాని-యందు-అది-దాని-వలన అదిగా ఉండే దాని నైజము. అది మళ్ళీ నిర్ణయముగా విడినప్పుడు, **అంతర్గత నైజము** ద్వారా విశేష్యము విధేయము పరస్పరం సంబంధము లో ఉంటాయి. ఇది "**అనివార్యత్వ**"సంబంధము. అందులో నిర్ణయ నిర్ధారములు నిర్-వెసనీయమైన భేదము మాత్రమే. ఇక్కడ చెప్పిన దాని పర్యవసానం ఏమిటంటే "ఒక జాతి యొక్క అన్ని విశిష్టములకు చెందునది ఆ జాతి యొక్క నైజము ద్వారా మాత్రమే చెందును". ఇది ఇంతకు ముందు చెప్పిన దాని వ్యక్తీకరణా, మరియు అవ్యవహిత పర్యవసానము కూడా. విశేష్యమైన "అందరు మనుష్యులూ" అన్నదానిని, తన నమూనానిర్ధారమును విసర్జించి "మనిషి" అనడానికి కారణము ఇది. ఈ సహజ-భవము-స్వీయ-భవముగా ఉన్న పొందిక, సంబంధము అన్నది ఒక కొత్త నిర్ణయము యొక్క ఆధారవిషయసంచయము అవుతుంది. అదే "అనివార్యతా నిర్ణయము"(Das Urteil der Notwendigkeit) .

C. Das Urteil der Notwendigkeit

అనివార్యత్వ నిర్ణయము

సాధారణత్వము తన పురోగతిలో నిర్మించుకున్న నిర్ధారము **వస్తుగత సాధారణత్వం** లేక **తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేదిగా** . వెసన్ పరిధిలోని మహాసత్త్వముతో సరిపోలినది. మహాసత్త్వమునకు దీనికీ ఉన్న భేదము ఏమంటే, ఇది **సంగ్రాహ్యమునకు** చెందినది. కావున తన నిర్ధారముల అంతర్గత అనివార్యతే కాక , తన నిర్ధారముల తిష్ఠిత అనివార్యత కూడా. ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే దాని భేదము దాని యందే ఉన్నట్టిది. దీనికంతకూ భిన్నంగా మహాసత్త్వము తన నిర్ధారములను , యాదృచ్ఛికముగా మాత్రమే కలిగి యున్నది. వాటిని ఒక సూత్రముగా తన యందే కలిగి లేదు.

నిర్ణయము నందు ఈ వస్తుగత సాధారణత్వము **తిష్ఠితమై** యున్నది. ముందుగా అది తన ఈ వెసనీయమైన నిర్ధారణను , తనయందే కలిగి యున్నది(als ihr immanent). రెండవది (సాధారణత్వము నుండి) , అట్లు ప్రత్యేకత్వముతో కూడినదైన దానితో వేరై ఉన్నది. అట్టి ప్రత్యేకత్వంతో కూడిన సాధారణత్వం మహాసత్వత కలిగిన ఆధార విషయ సంచయం అవుతుంది . వెసనీయమైన నిర్ధారణ అంతర్గతముగా పొందిన ఈ సాధారణత్వానికి ప్రత్యేకత్వం తో కూడిన సాధారణత్వం , మహా సత్వత కలిగిన ఆధార విషయసంచయము అవుతుంది.. ఈ విధముగా అది "జాతి" మరియు "రకము" (als *Gattung* und *Art*) అని నిర్ధారితము.

a. Das kategorische Urteil

వర్గీయ నిర్ణయము

జాతి తనను విధములుగా విభజించుకుంటుంది లేక విధములుగా బహిర్గతం అవుతుంది. అది విధములను తనలో కలిగియుండి మాత్రమే జాతి అవుతుంది. విధము అనగా అది ఒక విశిష్టములో ఉన్నదే విధము. అట్టి విధము , జాతి లో ఒక ఉన్నతతర సాధారణత్వం. వర్గీయ నిర్ణయం అటువంటి సాధారణత్వాన్ని విధేయముగా

కలిగియున్నది. అట్టి సాధారణత్వము నందు విశేష్యము తన అంతర్గత నైజమును 619
(seine *immanente* Natur) కలిగి యున్నది. ఇది అనివార్యత యొక్క మొదటి అవ్యవహిత నిర్ధారణ. ఈ నిర్ణయము ద్వారా అది , జాతి లేక విధము నకు ప్రతిగా - ఒక ప్రత్యేకము లేక ఒక విశిష్టమై నిలిచి యున్నది , ఇట్లు బాహ్య అస్తిత్వపు అవ్యవహితత్వమునకు చెందినదవు తున్నది. ఇవి ఒకదానిలో - అనగా ఇది లో ఉండడం అనివార్యత యొక్క మొదటి అవ్యవహిత నిర్ణయము

ఇది అన్నది - బాహ్య అస్తిత్వపు అవ్యవహితత్వము

వస్తుగత సాధారణత్వమే ఇక్కడ మొదట అవ్యవహిత ప్రత్యేకీకరణనూ వివరములనూ కలిగి యున్నది .

ఒకవైపు ఆ వస్తుగత సాధారణత్వం అందువలన తానే నిర్ధారణ గలదై ఉన్నది.

ఆ నిర్ధారణలకు ప్రతిగా వాటి ఉన్నత జాతులు ఉన్నాయి (ఆ నిర్ధారణలకు ప్రతిగా ఉన్నత జాతి).

ఇంకొక వైపు ఈ ప్రత్యేకీకరణ లేక ఈ వివరాలు అవి అతి సమీపములు ఏమీ కావు. అనగా దాని నిర్ధారణ తిన్నగా విశేష్యము యొక్క నిర్దిష్ట ప్రత్యేకీకరణ సూత్రమేమీ కాదు.

అలాగ కావాలంటే అందులో అనివార్యం ఏమై ఉండాలంటే విశేష్యము మరియు విధేయముల **సత్త్వ-వత్ ఏకత్వమై** (die *substantielle Identität* des Subjekts und Prädikats) .

ఇటువంటి సత్త్వ-వత్ ఏకత్వానికి ప్రతిగా స్వంతము అంటూ విశేష్యాన్నీ విధేయాన్నీ వేరు చేసేదేదైనా వెసన్-రహితమైన వట్టి తిఫ్థిత-జైన్ అవుతుంది లేక కేవలం ఒక పేరు అవుతుంది.

విశేష్యము తన విధేయములో , తన-యందు-తన-వలన-జైన్ గా ప్రతిఫలిస్తుంది.

అటువంటి విధేయమును , ఇతర నిర్ణయముల విధేయముల సరసన నిలబెట్టకూడదు.

ఉదా: నిర్ణయములు 1. గులాబీ ఎర్రగా ఉన్నది 2. గులాబీ ఒక మొక్క

1.ఈ ఉంగరము పసుపుగా ఉన్నది 2 ఈ ఉంగరము బంగారము

వీటిని ఒకే తరగతిలో చేర్చడం అంటే వాటి మధ్య బేధాన్ని విస్మరించడం అవుతుంది. ఒక బాహ్యలక్షణమైన పూవు రంగునీ , దాని వృక్షనైజాన్నీ సమానమైన విధేయముగా

పరిగణించడంలో వాటి మధ్య భేదం విస్మరించబడుతున్నది. అలాగ
విస్మరించడం మామూలు ఆలోచనకు గూడా అసంగతమని తోస్తుంది.

కావున వర్గీయ నిర్ణయం నెగెటివ్ పొసిటివ్ నిర్ణయముల నుండి నిర్ధారితముగా వేరనీ, భేదము కలదనీ తెలియాలి. నెగెటివ్ పొసిటివ్ నిర్ణయాలలో విశేష్యము గురించి చెప్పేది , ఏదో ఒకానొక యాదృచ్ఛిక విషయం.

వర్గీయ నిర్ణయం విశెష్యము గురించి చెప్పేది **అదొక మొత్తం గానూ, స్వీయప్రతిఫలితం గానూ** ఉంటుంది. ఉదా: ఇది మొక్కఅయి ఉన్నది . ఉన్నది అన్న <u>కోప్యులా తనలో "అనివార్యత" యొక్క ప్రాముఖ్యతను</u> కలిగి యున్నది.

పొసిటివ్ నెగెటివ్ నిర్ణయములలో కోప్యులా అవ్యవహిత కాచిత్-గ్రహీత జైన్ మాత్రమే.

ఒక విధేయమునకు ప్రతిగా విశేష్యమును ప్రత్యేకమని నిర్ధారణ చేయుట అన్నది మొదలు ఇంకనూ **యాదృచ్ఛికమే**. విశేష్యము , విధేయము నిర్ణయము యొక్క నమూనా ద్వారా కానీ , నిర్ధారణ ద్వారా కానీ అనివార్యముగా సంబంధము కలిగి లేవు . అనివార్యత ఇంకనూ **అంతర్గతమే**.

(ఎలాగ అంతర్గతము అంటే- వర్గీకరణ నిర్ణయములో) విశేష్యము , ప్రత్యేకముగానే విశేష్యము.

(వర్గీకరణ నిర్ణయములో) వస్తుగత సాధారణత్వము నిర్ధారణ కలిగి యున్నదంటే , అది మొదటి అవ్యవహితత్వము ప్రకారమే వెసనీయముగా కలిగి యుండాలి. వస్తుగత-సాధారణము తనను నిర్ధారించుకోవడం అంటే, తనను నిర్ణయములో నిలుపుకోవాలి. తన నుండి బహిర్గతమైన నిర్ధారణను వెసనీయముగా ఏకత్వ సంబంధములో నిలుపుకోవాలి. అనగా ఇది కేవలము యాదృచ్ఛికములుగా నిలుపుకోవడం కాదు (అనివార్యతగా నిలపడం). వర్గీకరణ- నిర్ణయము తాను అవ్యవహిత జైన్ ను కలిగి యున్నది.
(ఉదా: మర్రి ఒక వృక్షము ఇందులో అవ్యవహిత జైన్ ఉంది, యాదృచ్ఛికం ఉంది)
వర్గీకరణ-నిర్ణయము అట్టి అవ్యవహిత జైన్ గా అనివార్యత కలిగి యున్నది.
ఆ విధముగా అది అనుమానిత లేక **పరికల్పిత నిర్ణయములోకి** పరివర్తనము చెందుతున్నది.

b. Das hypothetische Urteil

పరికల్పిత నిర్ణయము

1. **"A ఉన్నది కావున B ఉన్నది"**

A యొక్క జైన్ , దాని స్వంత జైన్ కాదు. అది అన్యము యొక్క జైన్, B యొక్క జైన్.

1. "A ఉన్నది అంటే B ఉన్నది"

లేక " A యొక్క జైన్ , దాని జైన్ కాదు , అన్యము యొక్క జైన్ , B యొక్క జైన్ "

ఈ నిర్ణయములో తిష్ఠితమైనది , అవ్యవహిత నిర్ధారణల అనివార్య సంబంధము. అది ఇంకా వర్గీయ నిర్ణయములో నిలుపబడలేదు.

అవి రెండు అవ్యవహిత అస్తిత్వములు లేక బాహ్య- యాదృచ్ఛికములు. వాటికి చెందినదంటూ వర్గీయ నిర్ణయములో ఒకటే ఉన్నది , అది విశేష్యము.

వీటిలో ఒకటి అన్యమునకు బాహ్యము కాబట్టి , ఇది కూడా అవ్యవహితముగా అన్యమునకు బాహ్యము. ఈ అవ్యవహితత్వము ప్రకారము రెండిటి విషయసంచయము ఒకదానికొకటి నిర్నిమిత్తము. కావున ఈ నిర్ణయము ముందుగా ఒక ఖాళీ నమూనాకి చెందిన వాక్యము మాత్రమే.

<u>ఇప్పుడు మొదలు అవ్యవహితత్వము అన్నది స్వతంత్రమైన **సవిపులమైన జైన్**</u>.

రెండు , సవిపులమైన జైన్ యందలి సంబంధము వెసనీయము.

కావున ఆ జైన్ కేవలము సాధ్యత కంటే ఎదో ఎక్కువే అయి ఉండాలి.

<u>పరికల్పిత నిర్ణయము **A** ఉన్నది మరియు **B** ఉన్నది అని చెప్పదు</u>.

"ఒకటి ఉంటే అన్యము ఉన్నది " అంటుంది.

అంత్యములు కాదు **అంత్యముల సంబంధము** మాత్రమే "ఉన్నట్టిది" అని నిలుపబడ్డది

బహుశ ఈ అనివార్యతలో ఒకటి , అన్యము యొక్క జైన్ గా నిలుపబడుతుంది.

ఏకత్వ వాక్యము తెలిపేది : A అన్నది A , B కాదు . B అన్నది B , A కాదు.

అందుకు భిన్నముగా పరికల్పిత నిర్ణయము పరిమిత వస్తువు యొక్క జైన్ దాని ప్రాకరక సత్యం ప్రకారము , దాని సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిలుపబడుతున్నది. అనగా పరిమితము దాని స్వంత జైన్ ను కలిగి యున్నది. అది అంతగానూ దాని స్వంతమే అయిన జైన్

కాదు, అన్యము యొక్క జైన్. పరికల్పిత నిర్ణయము కేవలము అనివార్య 622
సంబంధము కలిగి యుండును , సంబంధితముల అవ్యవహితత్వం లేకుండగా

పరిమితము, జైన్ క్షేత్రములో పరివర్తనము చెందుతుంది. అది అన్యము అవుతుంది. వెసన్ క్షేత్రములో అది దర్శనము. పరిమితము యొక్క జైన్ ఎందులో ఉంటుందంటే, ఒక అన్యము అందులో ప్రతిఫలించడములో ఉన్నది. ఈ ప్రతిఫలనము యొక్క అనివార్యత అంతర్గత సంబంధము. అట్లని ఆ సంబంధము ఇంకనూ తిష్ఠితము కాలేదు.

<u>సంగ్రాహ్యము ఇలాగున్నది : సంగ్రాహ్యము ఎట్లు అయితున్నదంటే పై ఐక్యత తిష్ఠితము. జైన్-అయేది (Seinde) దానికదిగా కాచిత్-గ్రహీత ఏకత్వం కాదు. జైన్-అయేది విపులము. అవ్యవహితముగా దాని యందే అది అన్యము యొక్క జైన్.</u>

2

పరికల్పిత నిర్ణయం ప్రతిఫలన సంబంధం ద్వారా ఇంకా సమీపముగా నిర్ధారణ చేయవచ్చు. పరికల్పిత నిర్ణయము , ప్రతిఫలనములో అధారము-ఫలితము, నిబంధన - నిబంధితము, కారణము-కార్యము వలె.

వర్గీయ నిర్ణయము లో సంగ్రాహ్య రూపములో ఉన్నది **సత్త్వత** (die substantialitat) అయితే,పరికల్పిత నిర్ణయములో "**కారణత్వము**" దాని సంగ్రాహ్య రూపములో ఉన్నది. ఇది మరియు అన్యము అన్న సంబంధము దాని కింద ఉన్నది . ఈ సంబంధము ఎంత మాత్రమూ స్వతంత్ర పార్శ్వముల సంబంధముగా ఉండదు. అవి కేవలము ఒకటే ఏకత్వము యొక్క తృటులుగా వెసనీయముగా ఉంటాయి. అవి ఆ ఏకత్వములో సంగ్రాహ్య నిర్ధారములుగా విశిష్టత్వము, ప్రత్యేకత్వము, సాధారణత్వములుగా ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకటిగా ఉండవు. మొదలు పరికల్పిత నిర్ణయములో స్థూలంగా కేవలము తృటులుగా ఉంటాయి.

పరికల్పిత నిర్ణయము ఈ విధంగా ఒక వాక్య రూపములో ఉన్నది. వర్గీయ నిర్ణయము అనిర్ధారిత విషయసంచయము కలదైతే, పరికల్పిత నిర్ణయము అనిర్ధారిత నమూనా కలది. ఏలనగా దాని నిర్ధారములు విశేష్యము, విధేయముగా సంబంధములో లేవు. అయినా <u>అంతర్వర్తితముగా జైన్ ఉన్నది. అది జైన్ , అన్యము యొక్క జైన్</u>. అయినా తద్వారా తానూ మరియు అన్యము యొక్క ఐక్యత. దీనితో అది సాధారణత్వము. దీనితో

అది ఒక ప్రత్యేకము. ఏమంటే అది నిర్ధారణా యుతము. అది వట్టి తనతో తాను 623
సంబంధములో ఉన్నది కాదు. అది ఒక కాచిత్-గ్రహీత ప్రత్యేకత్వము గా నిలిపినది కాదు. అది అవ్యవహితత్వం ద్వారా నిలిపినది . ఆ అవ్యవహితత్వం నిర్ధారణలను కలిగి యున్నది. అవి దాని తృటులుగా బేధమైనవి . అది వాటి సంబంధముగా ఐక్యము . ఈ ఐక్యము వాటి సంబంధము. ఆ తృటులుగా నిర్ధారణలు మరియు వాటి ఐక్యత , ప్రత్యేకత్వము మరియు వాటి "మొత్తము".

ఈ నిర్ణయములో తిష్ఠితమైనది ఏమంటే, సంగ్రాహ్యము యొక్క **సవిపుల ఏకత్వముగా సాధారణత్వము**. సవిపులత లో ఉన్న నిర్ధారములు వాటంతట అవి స్వంత ఉనికిని కలిగి యున్నవి కావు. అవి ఆ సాధారణము యొక్క తిష్ఠిత ప్రత్యేకత్వములు మాత్రమే కాగలవు.

అట్లు పరికల్పిత నిర్ణయము వికల్పార్ధ నిర్ణయము (Disjunktive Urteil) అవుతున్నది.

c. Das disjunktive Urteil

వికల్పార్థ నిర్ణయము (వేరు చేసెడి నిర్ణయము)

1.

వర్గీయ నిర్ణయములో సంగ్రాహ్యము వస్తుగత సాధారణత్వము మరియు బాహ్యవిశిష్టత్వముగా ఉన్నది సంగ్రాహ్యము పరికల్పిత నిర్ణయములో తన నెగెటివ్ ఐక్యతలో బయటకు ప్రకటమయినది. దీని ద్వారా అది తన తృటులను పొంది, ఆపై వికల్పార్థ నిర్ణయములో నిలిపిన నిర్ధారణ పొందుతున్నది. ఆ తృటులు ప్రారంభములో అవ్యవహితమై ఉండెడివి.

కావున వికల్పార్థ నిర్ణయము వస్తుగత సాధారణత్వమును , నమూనా తో (ద్వారా) ఒక్కటవడంతో సహా నిలుపుతున్నది.

వికల్పార్థ నిర్ణయము మొదటిసారిగా సవిపుల సాధారణత్వాన్ని లేక "జాతి"ని సాదా నమూనాలో విశేష్యముగా పొందుతున్నది. రెండు అదే విశేష్యము బేధిత నిర్ధారముల మొత్తముగా నిలుస్తున్నది. A అన్నది B లేక C అయి ఉన్నది.

రెండు అంత్యములు (విశేష్యము , విధేయము అన్న రెండు అంత్యములు) ఒకే పరిధి, ఒకే విషయసంచయము, ఒకే సాధారణత్వమును కలిగి యున్నవి. ఇదే రెండు అంత్యములూ ఒకటే అయి ఉండుట. ఇందులో **సంగ్రాహ్యము యొక్క అనివార్యత** ఉన్నది. రెండవదేమంటే ఇక్కడ ఇవి సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు అన్న నమూనాలో వేరు చేయబడ్డాయి.   (గమనించవలసినదేమంటే)అవి ఒక్కటే. **కేవలం నమూనా** బట్టే వేరు.

మూడవది, ఏక వస్తుగత సాధారణత్వం స్వీయ ప్రతిఫలితముగా , అ-వెసనీయమైన నమూనాకి ప్రతిగా విషయసంచయము అన్నట్లు దర్శితమవుతుంది. కానీ నిజానికి అది నమూనాకి ప్రతిగా సాధారణత్వం కాదు. ఆ సాధారణత్వం తన యందే నిర్ధారణని నమూనా వలె కలిగి యున్నది.

ఏక వస్తుగత సాధారణత్వం ఒకసారి సాదా నిర్ధారమైన "జాతి" కాగా ఇంకొక సారి ఇదే నిర్ధారణ దాని భేదముగా అభివృద్ధి చేయబడుతున్నది. ఈ విధముగా అది "రకములు"గా

ప్రత్యేకత్వం మరియు వాటి "మొత్తము" అవుతున్నది. అట్టి మొత్తం "జాతి"
సాధారణత్వం. ప్రత్యేకత్వం , అది అభివృద్ధి చెందుతున్నప్పుడు విధేయము అవుతుంది. ఎందుకంటె విధేయము సాధారణం అయిన పర్యంతం , అది విశేష్యము యొక్క సాధారణత్వ పరిధిని మొత్తాన్ని కలిగియున్నది. కానీ ఆ సాధారణత్వ పరిధిని , ప్రత్యేకీకరణ అన్న విశ్లేషణగా కలిగి యున్నది .

2.

ఈ ప్రత్యేకీకరణను పరిశీలిస్తే , మొదలు జాతి అన్నది రకముల మహాసత్త్వ సాధారణత్వం అవుతున్నదని తెలియుచున్నది. కావున విశేష్యము **C** మరియు **B** కూడా.
ఈ "మరియు-కూడా" అన్నవి ప్రత్యేకము సాధారణములతో కలిగియున్న **పాజిటివ్** ఏకత్వమును సూచిస్తున్నది . వస్తుగత సాధారణము తనను తన ప్రత్యేకత్వములో పూర్తిగా కలిగి యున్నది. రకములు ఒకటి ఇంకొక దానిని నిరాకరిస్తూ పరస్పరం అన్యతిరస్కృతముగా ఉన్నాయి . ఏమంటే అవి సాధారణము యొక్క నిర్ధారిత బేధములు. ఇదిగానీ లేక అదిగానీ అన్నది సాధారణము నందలి నెగెటివ్ సంబంధమే. నిర్ధారిత బేధములోనూ, అన్యతిరస్కారములోనూ కూడా సాధారణమే ఏకత్వము. జాతి అన్నది నిర్ధారిత ప్రత్యేకములుగా ఉన్న వాటి ఏకత్వము.
డాజైన్ నిర్ధారణలో వలె జాతి ఒక కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం అయితే, రకములు విభిన్నములై ఉండేవి. పరస్పరం నిర్నిమిత్తమై ఉండేవి . ఇక్కడ సాధారణత్వం బాహ్యమై, పోలికలపై ఆధారపడి, ఒకటి గ్రహించి ఒకటి వదిలేయడం వలన పుట్టిన సాధారణత్వం . కానీ వికల్పార్థ నిర్ణయములో అలాక్కాదు. నిర్ధారణ అయిన ప్రత్యేకముల ఐక్యతగా జాతి, ప్రత్యేకముల అంతర్గత భవముగానూ మరియు స్వయానా విపుల-సహితముగానూ నిలిచినట్టిది.
(అనుభవాత్మక వికల్పార్థ నిర్ణయము అన్నదానిని ఇక్కడ పేర్కొన వలసి ఉన్నది)
అనుభవాత్మక వికల్పార్థ నిర్ణయము అనివార్యత లేనట్టిది . A అనునది B లేక C లేక D గా ఉన్నది అంటే B , C , D రకములు ముందే ఉన్నట్టివి (ఉదా: పావురము తెల్లదైనా, బూడిదరంగుదైనా, నల్లదైనా అయి ఉన్నది). ముందే ఉన్నవని మనకు తెలుసు. అంతే కానీ

విలక్షణంగా అలాటి నిర్ణయము ద్వారా అదో లేక ఇదో అయి ఉండాలి అని నిజంగా
అనలేము. ఇక్కడ రకముల సంపూర్ణత్వం ఆత్మగతం , మన వరకు సంపూర్ణము. అనుభవాత్మక వికల్పార్థ నిర్ణయము ప్రకారము ఒక రకము అన్య రకమును మినహాయిస్తుంది. కానీ సంగ్రాహ్యాత్మక వికల్పార్థ నిర్ణయము ప్రత్యేకములుగా మొత్తం సాధారణం యొక్క పరిధినే తనలో కలిగి యుంటుంది. అవి కాక ప్రత్యేకములంటూ ఇంక మిగలచ్చదు.

సంగ్రాహ్యాత్మక వికల్పార్థ నిర్ణయము యొక్క మొత్తము దాని అనివార్యతను వస్తుగత సాధారణము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతలో కలిగి యుంటుంది. అట్టి సాధారణము విశిష్టమును తనలో లయిస్తుంది. సాధారణము తనలోనే **సాదా విశిష్టత్వ బేధ సూత్రమును** కలిగియుంటుంది . ఆ భేదసూత్రము ద్వారా రకములు నిర్ధారితములై సంబంధితములౌతాయి . అనుభవాత్మక సాధారణము యొక్క రకములు వాటి భేదమును వేరే ఏదో యాదృచ్ఛికత పై ఆధారపడ్డవై కలిగి యుంటాయి. అది ఏదో బాహ్య సూత్రమై ఉంటుంది. కాబట్టి సాధారణమునకు చెందిన సూత్రము కాదు. కావున అంతర్గతమైన జాతి నిర్ధారణ కాదు . అనుభవాత్మక నిర్ధారణ ప్రకారం రకములు ఒకదానికొకటి సంబంధము ఉన్నవి కావు.

వికల్పార్థ నిర్ణయములో విధేయము ప్రత్యేకములతో కూడినది. అంటే వాటి నిర్ధారణల మధ్య గల సంబంధము ద్వారా అవి రకములు , సంబంధము ద్వారా వాటి సాధారణత్వం

చాలా పరిచితమైన విభిన్న సంగ్రాహ్యములూ, వైరుధ్య సంగ్రాహ్యము లనుకునే వాటిగురించి పేర్కొనడానికి ఇది ఒక సందర్భం. ఎందుకంటే వికల్పార్థ నిర్ణయములో వెసనీయ సంగ్రాహ్య భేదము అన్నదానిని నిలుపడం జరుగుతోంది. అందులోనే పైన పేర్కొన్న సంగ్రాహ్యములనుకునే వాని సత్యము కూడా ఉన్నది. విభిన్నము వైరుధ్యము అన్నవాటిని కూడా భేదితములుగా "విభిన్నము మరియు వైరుధ్యము కూడా" అన్నట్లు వికల్పార్థ నిర్ణయములో నిలుపవచ్చు. విభిన్నములనగా రకములు - అవి వేరు వేరు గా ఉన్నంత పర్యంతము. జాతి వాటి వస్తుగత నైజమై, జాతిగా అవి తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేది గా ఉంటాయి. అవి ఒకటి కాదని ఇంకొకటి ఉండడములో వైరుధ్యమును కలిగి ఉంటాయి. ఈ విభిన్నతా, వైరుధ్యము వాటికవిగా ఏకపక్షములై, నిజాన్ని కలిగి

యుండనివై ఉన్నాయి. కానీ వికల్పార్థ నిర్ణయముగా , "ఇది కానీ అది కానీ" అని అవి 627
ఏకత్వములో నిలుపబడి,వాటి సత్యమునను సరించి ఉన్నాయి. దాని ప్రకారము అట్టి సవిపులమైన సాధారణత్వముగా వాటి స్వతంత్రమైన ఉనికి, అన్నదే వాటి నెగెటివ్ ఐక్యత అన్న సూత్రము కూడా అని గమనించాలి. ఆ సూత్రము ప్రకారమే ఒకటి అన్యమును తిరస్కరిస్తూ ఉన్నది.

3.

(అట్టి సాధారణము విశిష్టమును తనలో లయిస్తుంది. సాధారణము తనలోనే **సాదా విశిష్టత్వ బేధ సూత్రమును** కలిగియుంటుంది)పైన వివరించిన విశేష్య-విధేయ ఏకత్వము ప్రకారము జాతి వికల్పార్థ నిర్ణయములో అతి సమీపముగా నిర్ధారింపబడినది. మొదలు అతిసమీప నిర్ధారణ అనే ఇటువంటి వ్యక్తీకరణము సాధారణమునకు, దాని ప్రతిగా ఉన్న ప్రత్యేకత్వము పోగుచేసుకున్న కొన్ని ఎక్కువో తక్కువో నిర్ధారములకు గల పరిమాణ బేధమును సూచించుచుండును. ఇందుమూలముగా ఏదైనా అతిసమీపముగా జాతి అవునా అన్నది యాదృచ్ఛికమే అవుతుంది. ఇక పోతే , నిర్ధారములను కొన్నిటిని తీసివేసి సాధారణమును చేసి దానిని జాతిగా పరిగణిస్తే , వికల్పార్థ నిర్ణయము ఏర్పడదు. సాధారణము ఏ లేక బి అన్న సూత్రము ప్రకారము , ఒక నిర్ధారణ (ఏ లేక బి) సాధారణములో ఉంటుందా లేదా అన్నది యాదృచ్ఛికము.

అటువంటి జాతి నిర్ధారణ ద్వారా రకములుగా నిలబడకపోవచ్చు. ఈ రకములన్నీ కలిసి జాతి అవడానికి అవసరమైన రకముల మొత్తం తన పరిపూర్ణతను యాదృచ్ఛికంగా పొందవచ్చు. వర్గీయ నిర్ణయములో విశేష్యమునకు ప్రతిగా జాతి ఇదే కాచిత్-గ్రహీత నమూనా లో ఉండినది. కావున దానితో (సమీపముగా) జాతి అనివార్యము కాదు. “గులాబీ – మొక్క” అన్న వర్గీయ నిర్ణయానికి మొక్క అన్న జాతి సమీప-నిర్ధారిత జాతిగా రకములు సంపూర్ణమై, జాతి అగుట అనివార్యము కాదు. ఇక్కడ జాతి అవుతుందా లేదా అన్నది నిర్ణయమునకు బాహ్యము.

కానీ అలాకాకుండా జాతి సవిపుల- వెసనీయ నిర్ధారిత - సాధారణత్వమై ఉండగా , అది సాదా నిర్ధారణగా **సంగ్రాహ్య తృటుల** ఏకత్వం. ఆ సరళత్వంలో తృటులు

లుప్తమయ్యేటివి. కావున ఇక్కడ దాని నిజమైన భేదము రకములలో ఉన్నది. 628

జాతి దాని విలక్షణ బేధమును అట్టి జాతి యొక్క నిర్ధారణగా కలిగి యుంటే ,అది సమీప నిర్ధారణ కలిగి యున్నదని. అప్పుడు రకములు వాటి బేధిత నిర్ధారమును జాతి నైజము యొక్క సూత్రముగా కలిగి యుంటాయి .

4.

పైన వివరించిన పార్శ్వమునసరించి విశేష్యము విధేయము నిర్ధారిత-జైన్ గా (*Bestimmtseins*) ఉన్నవి (ఇక్కడ రెండుగా నిర్ధారించిన – "ఉన్నది" జైన్) . ఆ పార్శ్వము నుండి వాటి ఐక్యతని పరిగణించడం జరిగింది. ఆ పార్శ్వము (నిర్ధారణా భవములుగా) పరికల్పిత నిర్ణయము ద్వారా తిష్ఠితము. పరికల్పిత నిర్ణయము యొక్క అనివార్యత , అవ్యవహితములూ మరియు విభిన్నములు అయినవాటి ఏకత్వము. ఈ నెగెటివ్ ఏకత్వమే స్థూలంగా విశేష్యమును, విధేయమునూ వేరు చేసేది, ఇప్పుడు నిజంగానే బేధితములుగా నిలుపబడినది, విశేష్యములో సాదా నిర్ధారణగానూ, విధేయములో "మొత్తము"గానూ నిలుపబడినది. ఆ విశేష్య-విధేయముల వేర్పాటు సంగ్రాహ్య భేదము. విధేయములో రకముల మొత్తము అన్యము కానేరదు. ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకటి నిర్ణయములో అంగముల నిర్ధారము సంగ్రాహ్య భేదమే. సంగ్రాహ్యమే తనను విడగొట్టుకుంటున్నది. అంగముల నిర్ధారములో తన నెగెటివ్ ఐక్యతని ప్రదర్శిస్తున్నది.

ఇకపోతే ఇక్కడ "రకము" అన్నది దాని సాదా సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ అనుగుణంగా మాత్రమే పరిగణింపబడుతుంది. ఐడీలో సంగ్రాహ్యము స్వతంత్ర యదార్థముగా అవతరిస్తుంది. సంగ్రాహ్యము యొక్క అలాటి రూపాన్ని ఇక్కడ పరిగణించుటలేదు.
ఇలాటి రకము జాతి యొక్క సాదా సూత్రములో మాయమవుతుంది. అదటుంచి ఇక్కడ కావాల్సింది వెసనీయ భేదము సంగ్రాహ్య యొక్క తృటి అయి ఉండాలి. ఇక్కడ పరిగణింపబడు తున్న నిర్ణయము సంగ్రాహ్యము యొక్క పురోగామి నిర్ధారము ద్వారా ఘటించినది. వికల్పార్థ నిర్ణయము తిష్ఠితము చేసిన బట్టి -
సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వయం పురోగమ నిర్ధారము దాని వికల్పమును నిలిపినది. అట్లు

నిలిపినది సంగ్రాహ్యమును దాని తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేది గా , అనగా 629 సంగ్రాహ్య బేధమును నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముగా ప్రకటించింది. ఎందుకంటే ఇప్పుడు సాధారణము, ఎలాగైతే ప్రత్యేకముల పొసిటివ్ మొత్తమూ మరియు అంతగానూ నెగెటివ్ మొత్తమో , అలాగే అది అవ్యవహితముగా దాని వికల్పార్థ అంగముల "ఒక్కటి" అవుతున్నది.

ఇంకొకటి ఏమంటే (నిర్ణయములో) సాధారణత్వం దాని ప్రత్యేకత్వంలో లయీకరణ చెందుతోంది (కలిసిపోతోంది) . (దీనినే ఇంకొక రకంగా చెప్పాలంటే) సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణ, "నిర్ధారణ"గా , (ఇట్లు) సాధారణత్వము సహితము "మొత్తము"గా దర్శితం అవుతోంది.
ఒక జాతి వికల్పార్థము, రకములుగా ఇంకనూ ఇటువంటి నమూనా స్థాయికి చేరలేదంటే , వికల్పార్థము ఇంకా సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ వరకు చేరలేదని అర్థం. వికల్పార్థము ఇంకా సంగ్రాహ్యములో ఉద్భవించినది కాదు అనడానికి ఋజువు ఇటువంటి వికల్పార్థ నమూనా వరకూ చేరక పోవడం. (అలాగ ఉద్భవించడానికీ, ఉద్భవించకపోవడానికీ కింద ఉదాహరణ చూడవచ్చు)
రంగన్నది "ఆకుపచ్చ లేక పసుపు లేక నారింజ లేక ఎరుపు" అన్నప్పుడు ఇటువంటి వికల్పార్థములో అనుభవాత్మకమైన కలగలుపు, కల్తీ స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. పైది దానంతట అది చాలా అసంబద్ధం అని చెప్పనగును. అలాకాకుండా రంగు అన్నది వెలుగు చీకటుల విపుల ఐక్యతగా అర్థం చేసుకుంటే , రంగూ అన్న "జాతి" తన యందే నిర్ధారణ పొందినట్లవుతుంది. ఇది రంగు యొక్క రకములను ప్రత్యేకించే సూత్రమూ అవుతుంది. సాదా రంగు వెలుగు చీకటుల విరుద్ధ ద్వంద్వమును తనలో సమానంగా కలిగి యుండి, ఒకసారి చిక్కదనంగానూ ఇంకొకసారి ఆ చిక్కదనాన్ని నకారించడం గానూ తనలో కలిగి యుండ వలెను. సాదా రంగు ముందు చీకటి వెలుగుల విరుద్ధ ద్వంద్వ సంబంధముగా తనను నిలుపు కుంటుంది. అది ప్రకృతి వ్యక్తీకరణ కాబట్టి విరుద్ధ ద్వంద్వం, నిర్నిమిత్త తటస్థస్థితికి కూడా రావాలి. ఊదా రంగు, నారింజ వంటి మిశ్రమాలు, వివిధ నీలి రంగులు వగైరాలను "రకము"లని పరిగణించడం, ఇదంతా ఆలోచన రాహిత్యం లో వేళ్ళూనుకుని

ఉంది. ఈ ఆలోచనరాహిత్యం ,తన అనుభవవాదం వలన కనిష్ఠ-ప్రతిఫలనాన్వితమై 630
ఉంటుంది.
ఇకపోతే ప్రకృతికీ, బుద్ధికీ సంబంధించి సాధారణమూ వాటి మూలకాలు అన్న రీతిలో ఉన్న భేదాలూ , నమూనాల విషయంలో వికల్పార్థత గురించి ఇక్కడ చెప్ప వలసినదేమీ లేదు .

5.

వికల్పార్థ నిర్ణయం మొదలు దాని విధేయములో వికల్పార్థ అంగములను కలిగి యున్నది. వికల్పార్థ నిర్ణయము ఆ పర్యంతము తానే విడిపోయి ఉంది. దాని విశేష్యము విధేయము వికల్పార్థము యొక్క అంగములు అయినవి. అవి సంగ్రాహ్య తృటులై ఉన్నవి. వాటి నిర్ధారణలో (విడిగానూ) మరియు ఐక్యం గానూ తిష్ఠితమైన సంగ్రాహ్య తృటులై ఉన్నవి. ఐక్యముగా అవి 1.వస్తుగత సాధారణత్వములో 2.నెగెటివ్ ఐక్యతలో ఐక్యముగా ఉన్నవి. వస్తుగత సాధారణత్వములో విశేష్యము నందు సాదా జాతిగానూ విధేయము విధేయము నందు
అ. సాధారణమనే మొత్తం మండలంగానూ బి.సంగ్రాహ్య తృటుల మొత్తముగానూ
నెగెటివ్ ఐక్యతలో, అనివార్యత ఇమిడి ఉన్న అభివృద్ధి చెందిన సంబంధంగా కలదు. అనివార్యత ఇమిడి ఉన్న సంబంధం ప్రకారం విశేష్యం లోని సాదా నిర్ధారణ , రకములనే భేదముగా విడిపోయి ఉన్నది. అందులోనే వెసనీయ సంబంధము ఉన్నది. నెగెటివ్ ఐక్యత అందులోనే తన-తో-తాను ఒక్కటై ఉంది.

6. ఈ ఐక్యత , ఈ నిర్ణయం యొక్క కోప్యులా . ఈ కోప్యులాలో అంత్యములు వాటి "ఒక్కదనం" ద్వారా కలిసి పోతున్నాయి. ఈ కోప్యులా స్వయంగా వాటి సంగ్రాహ్యమే. సంగ్రాహ్యం నిజంగా తిష్ఠితమై ఉన్నది. అట్లు కేవలం అనివార్యతా నిర్ణయం అన్నది సంగ్రాహ్య నిర్ణయానికి అధిరోహించినది.

సంగ్రాహ్య నిర్ణయము

1

డాజైన్ నిర్ణయము "గులాబీ ఎర్రగా ఉన్నది" , "మంచు తెల్లగా ఉన్నది" అని తీర్మానించి మనకు తెలియజేసినపుడు, అది గొప్ప నిర్ణయసామర్థ్యం అని ఎవరూ అనలేరు. ఇక ప్రతిఫలన నిర్ణయాల విషయానికొస్తే అవి ఎక్కువగా ప్రతిపాదనలు (ఉదా: ఈ పని హానికరము, ఈ వస్తువు ఉపయుక్తము). అనివార్యతా నిర్ణయములో విషయము తన వస్తుగత సాధారణత్వములో నున్నది. ఇప్పుడు ప్రస్తావించబోయే నిర్ణయము సంగ్రాహ్యముతో సంబంధము కలదై ఉన్నది. సంగ్రాహ్యము పునాదిగా కలదై ఉన్నది. పునాది ఎలా అంటే, సంగ్రాహ్యము అటు ఒక విషయం/వస్తువు తో సంబంధం కలది. నిర్ణయము – సంగ్రాహ్యము, విషయంతో సంబంధించినదై (ఉండ)" వలెను" గా (als *ein Sollen*) . అనగా సంగ్రాహ్యము యథార్థమునకు అనుగుణంగా, సరిపోలి ఉండవలెను. ఆ విధముగా సరిపోలినట్లు ఉండవచ్చును లేకుండవచ్చును. కాబట్టి సంగ్రాహ్యనిర్ణయము మొట్టమొదలు నిజమైన మూల్యనిర్ధారణ కలది, తీర్పరించగలది.

ఒక "సంగతి" దాని సాధారణ సంగ్రాహ్యానికి ఎలా సరిపోలినట్లు ఉండవలెనో ,ఏకీభవించవలెనో , అలా ఉన్నదా లేదా అన్నదానిని సంగ్రాహ్య నిర్ణయములో "బాగున్నది, బాగాలేదు, సరిగా ఉన్నది, చక్కగా ఉన్నది" అన్న విధేయముల ద్వారా వ్యక్తం చేయడం జరుగుతుంది.

2.

సంగ్రాహ్య నిర్ణయమును కొందరు ప్రకారతా నిర్ణయము అన్నారు. వారలా అనుకోవడానికి కారణం- విశేష్యము విధేయముల మధ్య గల సంబంధానికి బాహ్య వివేచనతో ఎంతమాత్రం సంబంధము ఉన్నదీ అనే అంచెనాని ఈ నిర్ణయం తన నమూనాలో కలిగియున్నదని వారు భావించడమే. కోప్యులా యొక్క విలువ (మన)ఆలోచన బట్టే ఉన్నదని వారి అభిప్రాయం. (నిర్ణయసంబంధానికీ - బాహ్య వివేచనకు గల సంబంధము బట్టి మూడు ప్రకారతలలో ఉండవచ్చును అవి - సమస్యాత్మక నిర్ణయము, నిస్సంశయ-స్వయంసిద్ధ నిర్ణయము,

అవును, కాదు అని తనకు తోచినట్లు అంటే లేక "అవును సాధ్యమే" లేక "బహుశ సాధ్యం" అంటే అలాటి నిర్ణయాన్ని సమస్యాత్మక నిర్ణయం అన్నారు. "ఫలానాది అనివార్యం" అంటే దానిని నిస్సంశయ-స్వయంసిద్ధ నిర్ణయం అన్నారు. "ఫలానాది నిజము లేక వాస్తవము" అంటే దానిని యథాతథ ఉవాచ నిర్ణయం అన్నారు.

. ఈ నిర్ణయాలలో కొట్టొచ్చినట్లు తెలిసేదేమంటే 1. అసలు నిర్ణయం నుండి స్థూలంగా అవి బయటకు రావడం 2 నిర్ణయం అన్నది స్వీయాత్మకముగా మనకు తోచినట్లు రూపొందించుకునేదిగా భావించడం. ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము, ఆత్మగతమైనట్టి సంగ్రాహ్యము. ఆత్మగత-సంగ్రాహ్యము నిర్ణయముగా తిరిగి ప్రత్యక్షమవుతున్నది. ఒక అవ్యవహిత-వాస్తవంతో సంబంధము ఏర్పరచుకుంటున్నది. ఈ ఆత్మగతాన్ని , బాహ్యప్రతిఫలనానికి మధ్య తేడా ఉన్నది, ఒకదానికొకటి పొరపాటు పడకూడదు. బాహ్యప్రతిఫలనం కూడా ఏదో ఆత్మగతమే కానీ సంగ్రాహ్యము వలె కాక వేరే అర్థంలో.

అయితే వికల్పార్థ నిర్ణయము నుండి ఉద్భవించిన సంగ్రాహ్యము (బాహ్య ప్రతిఫలనము వలె) ఈ రీతిగా లేక ఆ విధంగా లేక ఆ రకంగా అన్నట్లు కాక , అందుకు విరుద్ధంగా ఉన్నది. పైని నిర్ణయములు ఈ అర్థంలో కేవలం ఆత్మగతములు. ఎందుకంటే అవి కాచిత్-గ్రహణము మీద (మనం ఎంచుకుని నిర్ణయం చేయడం మీద) ఆధారపడి యున్నవి. పాక్షికత పై ఆధారపడి యున్నవి. ఎంచుకోవడంలో , పాక్షికతలో సంగ్రాహ్యం అన్నదానిని పోగొట్టు కోవడం జరిగింది. వాటన్నిటికీ ప్రతిగా సంగ్రాహ్య నిర్ణయము వస్తుగతమూ మరియు సత్యమూ అని అనవచ్చు. ఎందుకంటే బాహ్యప్రతిఫలనం పైననో లేక స్వీయాత్మక అనగా యాదృచ్ఛిక ఆలోచన పైననో సంగ్రాహ్య నిర్ణయం ఆధారపడిలేదు.

3

వికల్పార్థ నిర్ణయములో సంగ్రాహ్యము ఏకత్వంగా దాని ప్రత్యేకీకరణతో సహితంగా తిష్ఠితమైంది. దీనితో నిర్ణయ సంబంధము లుప్తము చెందినది. సాధారణము యొక్క విపులము మరియు సాధారణము యొక్క ప్రత్యేకీకరణము ముందుగా సాదా "ఫలితం" వలె

ఉంటుంది.

అలాటి విపులము తిరిగి "మొత్తం"గా తనను నిర్మించుకుంటుంది . దాని తృటులు అందులో మాయమవగా ఒకదాని నుండి ఒకటి వేరుగా నిర్ధారణాయుక్త స్వతంత్రతతో నిలబడకుండా , విపులము తిరిగి మొత్తంగా నిర్మించు కుంటుంది.

వికల్పార్థ నిర్ణయ ఫలితంలో గల లోపాన్నీ ఇంకా స్పష్టంగా ఎత్తి చూపాలంటే ఇలా వ్యాఖ్యానించాలి. వికల్పార్థ నిర్ణయంలో వస్తుగత సాధారణత్వము దాని ప్రత్యేకీకరణలో నిజంగానే పూర్తి అయింది. ఆ ప్రత్యేకముల నెగెటివ్ ఐక్యత సాధారణత్వంలోకి మరలుతుంది. కానీ మూడవదైన "విశిష్టత్వము" వరకు తనను నిర్ధారించుకోవడం జరుగలేదు.

అయితే పైన పేర్కొన్న "ఫలితం" నెగెటివ్ ఐక్యత అయిన పర్యంతం నిజానికది అప్పటికే విశిష్టత్వం అయి ఉన్నది.

కానీ ఇది ఒక నిర్ధారణ మాత్రమే. ఇకముందు అది **దాని నెగెటివిటీని తిష్ఠితము చేస్తుంది**. తనను అంత్యములుగా వేరు చేసుకుంటుంది . ఈ విధముగా పూర్తిగా నిగమనం వరకు అభివృద్ధి చెందుతుంది.

ఈ ఐక్యత యొక్క తదుపరి విభజన, - నిర్ణయము . ఈ నిర్ణయము ఒక సారి విశేష్యముగా అవ్యవహిత విశిష్టము. ఆపై విధేయముగా విశిష్టము యొక్క తృటుల నిర్ధారిత సంబంధమై తిష్ఠితము.

a. Das assertorische Urteil

యథాతథ నిర్ణయము

1. సంగ్రాహ్య నిర్ణయము ముందుగా అవ్యవహితము. అలాగ అది యథా తథ నిర్ణయము. ఇందులో విశేష్యము సవిపులమైన విశిష్టము. విధేయము , విశిష్టమునకు దాని వాస్తవముతో గల సంబంధమును, సవిపుల నిర్ధారణకు సంగ్రాహ్యమునకు గల సంబంధమును, సవిపులమైనదాని నిర్మాణానికీ సంగ్రాహ్యమునకు గల సంబంధమును వ్యక్తీకరిస్తుంది. (ఉదా: ఈ ఇల్లు బాగులేదు. ఈ పని బాగున్నది) యథాతథ నిర్ణయములో ఇంచుమించుగా

ఉన్నది ఏమంటే 1. విశేష్యము: విశేష్యము ఏదో ఎట్వాస్ (ఫలానా) అయి
ఉండవలెను. దాని సాధారణ నైజము స్వతంత్ర సంగ్రాహ్యముగా నిలుపబడ్డది. 2. ప్రత్యేకత్వం: ప్రత్యేకత్వం దాని అవ్యవహితత్వము వలననే కాదు, దాని నిర్మాణము వలన ఒక బాహ్య అస్తిత్వముగా పైన పేర్కొన్న దాని స్వతంత్ర సాధారణ నైజము నుండి దానికి గల స్పష్టమైన భేదము వలన ప్రత్యేకము అయినట్టిది. ఇది, సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వతంత్రత వలన తన వైపు నుండి సాధారణము పట్ల నిర్నిమిత్తము. సాధారణమునకు అనుగుణముగా ఉండవచ్చును ఉండక పోవచ్చును.

ఈ నిర్మాణము విశిష్టత్వము. వికల్పార్థ నిర్ణయములో సాధారణము యొక్క అనివార్య నిర్ధారమునకు బయట ఉండేది విశిష్టత్వము. సాధారణము యొక్క ఈ నిర్ధారము కేవలము **రకముల ప్రత్యేకీకరణగానూ , జాతి యొక్క నెగెటివ్ సూత్రముగానూ** ఉన్నట్టిది. వికల్పార్థ నిర్ణయము నుండి వచ్చే విపుల సాధారణత్వము యథా తథ నిర్ణయములో అంత్యములు గల నమూనాగా రెండయినప్పుడు , సంగ్రాహ్యమే రెండు అంత్యములుగా తిష్ఠితమైనప్పుడు, దీనిలో లేనిదేమంటే అంత్యములను బంధించే ఐక్యత.

2

కాబట్టే నిర్ణయము ముందు యథాతథం. దానికి గీటురాయి లేక పరీక్ష మనం ఇచ్చే హామీయే. ఏదైనా ఒకటి బాగుందా, సరైనదా, తగినదా, కాదా అన్నది బయటనున్న మూడవ దాని ప్రకారం ఉన్నది. మూడవదానికి సంబంధించి ఉన్నది. సరైనదా కాదా అన్నది బాహ్యముగా నిలుపబడినది అంటే అర్థం అది మొదలు అంతర్వర్తితము లేక అంతర్గతము అయి ఉండవలెను అని .

ఏదైనా బాగుంది లేక బాగులేదు అంటే అర్థం స్వీయాత్మకంగా మాత్రమే బాగుంది కానీ అది అంతర్వర్తితముగా బాగులేక పోయి ఉండవచ్చు అని కాదు, బాగుంది, బాగులేదు, సరైనది, సరిపోయినది అన్నవి వస్తువు యొక్క విధేయములు కావనీ కాదు. యథా తథ నిర్ణయము యొక్క ఆత్మగతత్వము ఎందులో ఉన్నదంటే, విశేష్యము మరియు విధేయముల మధ్య గల అంతర్వర్తిత-జైన్ అయ్యే సంబంధము ఇంకనూ తిష్ఠితము కాకుండుటలో ఉంది. అనగా అది కేవలము బాహ్యముగా ఉండి, కొప్యులా(సంధాన క్రియ) ఇంకనూ అవ్యవహిత , కాచిత్-గ్రహీత జైన్ గానే ఉండుటలో ఉన్నది (విశేష్య-విధేయములు పూర్తిగా సమానము

కాకుండుట కాచిత్-గ్రహీత జైన్). 635

3

యథా తథ నిర్ణయంతో పాటు మన హామీకి ప్రతిగా దాని వ్యతిరేకం కూడా ఉంటుంది. "ఈ పని బాగుంది" అని హామీ ఇస్తే దానికి వ్యతిరేకముగా "ఈ పని బాగా లేదు" అన్నది కూడా సమానంగా సబబు అవుతుంది.

అంతర్వర్తితంగా పరిగణిస్తే నిర్ణయంలో విశేష్యము అవ్యవహితముగా విశిష్టము కావున , ఈ కాచిత్-గ్రహణంలో నిర్ధారణ దాని పై తిష్ఠితం కాలేదు . అటువంటి నిర్ధారణ తనయందు విశేష్యమునకు సాధారణ సంగ్రాహ్యమునకు సంబంధము కలిగి యుంటుంది . విశేష్యం సంగ్రాహ్యానికి అనుగుణంగా ఉన్నదా లేదా అన్నది ఇంకనూ యాదృచ్ఛికం. కావున యథాతథ నిర్ణయము వెసనీయముగా సమస్యాత్మక నిర్ణయము . అది సమస్యాత్మక నిర్ణయం.

b.Das problematische Urteil

సమస్యాత్మక నిర్ణయము

1. యథాతథ నిర్ణయమును పాజిటివ్ గానూ, నెగెటివ్ గానూ తీసుకొనవలసి ఉంటుంది కాబట్టి

ఆ పర్యంతం సమస్యాత్మక నిర్ణయము యథాతథనిర్ణయమే. ఉన్నది, లేదు అన్న ఈ గుణాత్మక పార్శ్వం బట్టి (కొన్ని విశిష్టములు సాధారణము అనే) ఫలానా ప్రత్యేక నిర్ణయము కూడా సమస్యాత్మకమే. అది కూడా పాజిటివ్ నెగెటివ్ కావచ్చు. అలాగా(వరి,గోధుమ ఉన్నవి కావున జొన్న ఉన్నది అనే) పరికల్పిత నిర్ణయం లో విశేష్యము విధేయముల జైన్ కూడా సమస్యాత్మకమే. ఏకైక, వర్గీయ నిర్ణయముల ద్వారా జైన్ తిష్ఠితము అయినప్పటికీ విశిష్టమన్నది సాధారణము (ఏకైక నిర్ణయము) ఇది బంగారము(వర్గీయ నిర్ణయము) అన్నవి ఇంకా కేవలం ఆత్మగతమైనవి.

పైవాటికన్నిటికంటే సమస్యాత్మక నిర్ణయములో ఈ **తిష్ఠనము స్వీయాంతర్భూతము** అయి ఉన్నది. ఏందుకంటే విధేయము ఇందులో కలిగి యున్నది, విశేష్యమునకు

సంగ్రాహ్యమునకు గల సంబంధము. అవ్యవహితము యొక్క నిర్ధారము,
విశేష్య-సంగ్రాహ్య సంబంధముగా, యాదృచ్ఛికమై విధేయములో విషయసంచయముగా అంతర్వర్తితమై ఉన్నది.

2

ముందుగా సమస్యాత్మకత ఏమంటే విధేయము ఫలానా విశేష్యమునకు సంధించ తగినదా కాదా అన్నది. అప్పుడు అనిర్ధారత కోప్యులాలో ఉంటుంది . అసలు విధేయము వలన నిర్ధారము ఏదీ జనించటల్లేదు . ఎందుకంటే విధేయము అప్పటికే వస్తుగత సవిపుల సాధారణమై ఉన్నది కాబట్టి . సమస్యాత్మకత అంతా విశేష్యము యొక్క అవ్యవహితత్వానికి సంబంధించి యున్నది. ఇందువలన (విధేయము సాధారణమూ, విశేష్యము అవ్యవహితము అయినందువలన) విశేష్యము "యాదృచ్ఛికము" అని నిర్ధారింపబడును. అయితే ఈ కారణాన విశేష్యము నుండి విశిష్టత్వమును తీసివేయడం అంటూ ఉండదు. విశిష్టత్వాన్ని తీసివేస్తే విశేష్యము "ఒక" సాధారణమే అయి ఉండేది. విధేయము కలిగి యున్నదే సాధారణము . ఇప్పుడు కావలసినదేమంటే : విశేష్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము దాని విశిష్టత్వము తో సంబంధములో నిలుపబడవలెను. అలాగని చెప్పి " ఈ ఇల్లు బాగున్నది" లేక "ఒక ఇల్లు బాగున్నది" అనలేము. " దాని నిర్మాణమును బట్టి (బాగున్నది)" అనాలి. విశేష్యము యొక్క సమస్యాత్మకత తన యందే తన యాదృచ్ఛికతను ఒక తృటిగా చేసుకుంటున్నది. ఈ యాదృచ్ఛికత "సంగతి" యొక్క ఆత్మగతత్వం (దాని “సంగతి” ఎలా ఉన్నది అన్నది). సంగతి యొక్క ఈ ఆత్మగతత్వం సంగతి యొక్క వస్తుగత నైజమునకు ప్రతిగా, అనగా దాని సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా. అది "ఈ రీతిగా, ఈ పద్ధతిలో" అన్న **నిర్మాణము**.

3. అందువలన విశేష్యమే ఇక్కడ బేధితమవుతున్నది. విశేష్యము తన సాధారణత్వముగా లేక వస్తుగత నైజముగా , దాని "ఉండవలెను"గా మరియు దాని డాజైన్ యొక్క ప్రత్యేక నిర్మాణముగానూ భేదితమవుతున్నది. ఇంతటితో ఏదైతే అది అయి ఉండవలెనో , అది అయి ఉన్నదా అన్నదానికి విశేష్యము **ఆధారము**ను పొందుచున్నది. ఈ విధముగా అది విధేయముతో సమానమగుచున్నది. విశేష్యము యొక్క అవ్యవహితత్వము వైపు ఎక్కుపెట్టబడ్డ సమస్యాత్మకత యొక్క నెగెటివిటీ, అనగా విశేష్యమును మూలభూతముగా

చీల్చడం, ఏద్రైతే అంతర్వర్తితముగా సాధారణ ప్రత్యేకముల ఐక్యతనో, దానిని దాని 637 తృటులకింద చీల్చడం , విభజన అయితే - ఈ విభజన అదే నిర్ణయము, స్వయానా నిర్ణయమే .

4. ఇక్కడ ఒక వ్యాఖ్య అవసరం. విశేష్యము యొక్క రెండు పార్శ్వాలూ , దాని సంగ్రాహ్యము దాని నిర్మాణమూ, వీటిని ఒక్కొక్కదానిని కూడా విశేష్యము యొక్క ఆత్మగతత్వం అనవచ్చు. (కింది విధంగా)

సంగ్రాహ్యము "సంగతి" యొక్క సాధారణ వెసన్ తనలోకితాను అంతర్గమనము చెందినద్రై, "సంగతి" యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత. ఇది "సంగతి" ఆత్మగతత్వం అవుతుంది.

కానీ ఒక "సంగతి" వెసనీయముగా "యాదృచ్ఛికము" కూడా, అది బాహ్య నిర్మాణమును కలిగియున్నది. దీనిని కూడా అంతగానూ దాని సంగ్రాహ్య-వస్తుగతత్వానికి ప్రతిగా కేవలం ఆత్మగతత్వం అనవచ్చు. "సంగతి" అనగా ఇది, దాని నెగెటివ్ ఐక్యతగా దాని సంగ్రాహ్యము సాధారణమును నకారిస్తూ విశిష్టత్వపు బాహ్యత్వంలో బాహ్యతిష్ఠితమగుట . ఇటువంటి "ద్వంద్వము"గా నిర్ణయము యొక్క విశేష్యము ఇక్కడ తిష్ఠితం. ఆత్మగతత్వము యొక్క ఈ వ్యతిరేక ప్రాధాన్యతలు (సంగ్రాహ్యము మరియు బాహ్యనిర్మాణము అన్నవాటి వ్యతిరేక ప్రాధాన్యతలు) వాటి ఐక్యతలో వాటి సత్యము ను కలిగి యున్నాయి.

అయితే తత్కారణముగా విశేష్యము యొక్క ప్రాధాన్యతే సమస్యాత్మకం అయింది. ఏమంటే అది అవ్యవహిత నిర్ణయములో కలట్టి అవ్యవహిత నిర్ధారణ మరియు విధేయమునకు వ్యతిరేకముగా దాని నిర్ధారిత విరుద్ధ ద్వంద్వతను పోగొట్టుకున్నది (నిర్ధారిత విరుద్ధ ద్వంద్వతను ఎలా పోగొట్టుకున్నదంటే అవ్యవహితముగా ఒక విశిష్టము ఫలానా సాధారణమునకు విరుద్ధమైన విశిష్టము కావచ్చు కాకపోవచ్చు).

సామాన్యమైన ప్రతిఫలనలో విశేష్యము యొక్క వ్యతిరేక ప్రాధాన్యత గురించి ఆలోచిస్తే తెలిసేదేమంటే , దానిలో ఒక్కదానిలోనే సత్యము లేదు. ద్వంద్వ ప్రాధాన్యత ద్వారా తెలుస్తున్నది , ఒక విశిష్టము దాని కదిగా ఏకపక్షం మాత్రమే అని (విశిష్టము బాహ్యనిర్మాణము వినా)

5 . కావున సమస్యాత్మకం అంటే ఇప్పుడు "సంగతి" యొక్క సమస్యాత్మకత. ఏమంటే

"సంగతి" దాని నిర్మాణముతో సహా తిష్ఠితము. కావున నిర్ణయము ఇక ఎంతమాత్రం 638
సమస్యాత్మకం కాదు. అది స్వయంప్రమాణ నిర్ణయము (apodiktische Urteil).

c. Das apodiktische Urteil

స్వయం ప్రమాణ నిర్ణయము

1.

స్వయంప్రమాణ నిర్ణయములో విశేష్యము (ఇల్లు , ఆ విధముగా నిర్మించినది, బాగున్నది. ఆ పని, ఆ విధముగా చేసినది, సరైనది) మొదలు తనయందు సాధారణమును, అనగా ఏదయి అది ఉండవలెనో దానిని, రెండవది తన నిర్మాణమును కలిగి యున్నది. ఈ నిర్మాణము ఆధారమును కలిగి యున్నది. ఆధారము అనగా "మొత్తము విశేష్యము"నకు సంగ్రాహ్య నిర్ణయము యొక్క ఒక విధేయము ఎందువలన అన్వయిస్తుంది లేక అన్వయించదు అన్నది. అనగా విశేష్యము దాని సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోయినదా లేదా అన్నది. ఈ నిర్ణయము ఇప్పుడు నిజముగా వస్తుగతం. ఇది స్థూలముగా నిర్ణయము యొక్క సత్యము. విశేష్యము, విధేయము ఒకదానికొకటి సరిపోతున్నాయి, ఒకే విషయసంచయమును కలిగి యున్నాయి. ఈ విషయసంచయమే తిష్ఠితమైన సవిపుల సాధారణత్వము. అది రెండు తృటులను కలిగి యున్నది 1.వస్తుగత సాధారణము లేక జాతి 2 వివిక్తము (ఒంటరిగా నిలుపబడినది-విశిష్టీకృతము). కావున ఇక్కడ సాధారణము, ఏదైతే స్వయంగా తానై, తన వ్యతిరేకము ద్వారా కొనసాగుతున్నదో , **ఆ వ్యతిరేకము తో ఐక్యతగా మొదలు సాధారణమై ఉన్నది**. అటువంటి ఒక సాధారణము, తన విధేయముగా సరైనది,బాగున్నది, సరిగ్గా ఉన్నది వగైరాలతో ఒక "వలెను"ను షరతుగా కలిగి యున్నది(వలెను పై నిలబడి ఉన్నది). ఈ సాధారణమునకు డాజైన్ అన్వయించుచున్నది అన్నది కూడా కలిగి యున్నది, అనగా జాతి దానికదిగా కాదు, జాతి "వలెను"గా దానికది కాదు. ఈ "సరిపడినట్లు ఉండడం" సాధారణత్వం. ఇది స్వయం ప్రమాణ నిర్ణయము యొక్క విధేయము అవుతుంది.

2.

విశేష్యము అదేవిధముగా ఈ రెండు తృటులను అవ్యవహిత ఐక్యతలో
"సంగతి"గా కలిగి యున్నది. అది తనలో తాను, "దాని ఉన్నది - దాని ఉండవలెను" గా విడిపోయి ఉండడం అన్నది దాని సత్యం. ఇది **మొత్తం వాస్తవం అన్న దానికి అంతటికీ** వర్తించే నిరపేక్ష నిర్ణయం.
(సాధారణము, వివిక్తముగా) ఈ మౌలికమైన విభజన సంగ్రాహ్యము యొక్క సర్వభూతమైన శక్తి. ఈ విభజన అంతగానూ మళ్ళీ తన ఐక్యతలోకి పునర్-నివర్తనము, అదే ఉండవలెను-ఉన్నదిల పరస్పర నిరపేక్షసంబంధం. అది వాస్తవాన్ని ఒక "సంగతి"ని చేస్తుంది, దాని అంతస్సంబంధం, అనగా ఈ సవిపులమైన ఏకత్వం(సాధారణము, వివిక్తముల ఐక్యత) "సంగతి" యొక్క ఆత్మ అవుతుంది.

3

సంగతి , అవ్యవహితసరళత్వం నుండి "సరిపోయినట్లున్నది, సరైనది"కి పరివర్తనం చెందినది.ఆ "సరిపోయినది ఇత్యాది " సంగతి యొక్క {ఉండవలెను-ఉన్నది} మధ్య నిర్ధారితసంబంధము, లేక అది "కోప్యులా". సంగతి పరివర్తనం సంగతి యొక్క "ప్రత్యేక నిర్ధారణ"లో ఉన్నది. జాతి తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యే సాధారణము. అది అంతవరకు సంబంధరహితమన్నట్లు కనిపిస్తుంది. కానీ సంగతి నిర్ధారణ ఏమంటే , ఆ సాధారణత్వం లో ఉన్నదేమిటి, అలాగే అది ఇంకొక అన్యములో ప్రతిఫలిస్తున్నదేమిటి-అన్నవి. కావున నిర్ణయము విశేష్యము యొక్క నిర్మాణములో దాని ఆధారమును కలిగియున్నది, తద్వారా అది స్వయంప్రమాణమయింది. ఇప్పుడు ఉన్నది నిర్ధారణ కలిగిన , సంపూర్తి అయిన కోప్యులా. కోప్యులా ఇంతకుముందు కాచిత్-గ్రహీత "ఉన్నది లేక ఈజ్". అలాటిది ఇప్పుడు స్థూలముగా ఆధారము వరకు నిర్మాణ విస్తృతి పొందినది. అది మొదలు విశేష్యము ప్రతి అవ్యవహిత నిర్ధారణ. అది అంతగానూ విధేయముతో సంబంధము. దాని విషయసంగ్రహము "సరిపోయినది" తప్ప మరొకటి కాదు. ఇదే విశేష్యమునకు సాధారణముతో గల సంబంధము.

4 కావున నిర్ణయము అన్న నమూనా అంతరించినది. ఒకటి , విశేష్యము విధేయము

అంతర్వర్తితముగా అదే విషయసంచయము అయి ఉండడం వలన. రెండు 640
విశేష్యము తన నిర్ధారణ ద్వారా తననుదాటి తనను వెల్లడించుకుంటుంది, తాను తానుగా విధేయముతో సంబంధీకృతం అవుతుంది. మూడవది, అలాగే ఈ సంబంధీకరణము విధేయముగా మారడం అవుతుంది. అలాటి పరివర్తనము విశేష్యము యొక్క విషయసంచయమే . ఆ విధముగా విశేష విధేయముల తిష్ఠిత సంబంధము లేక నిర్ణయము అవుతున్నది. (విధేయము యొక్క విషయసంచయము) సంగ్రాహ్యము యొక్క సవిపుల ఏకత్వము, ఏదైతే వికల్పార్ధ నిర్ణయము యొక్క ఫలితమో, ఏది సంగ్రాహ్య నిర్ణయము యొక్క లోపలి ఆధార విషయసంచయము అయిందో . ఏదైతే మామూలుగా మొదట్లో విధేయములో నిలుపబడేదో, స్వయం ప్రమాణ నిర్ణయములో మొత్తముగా నిలుపబడినది. (స్వయం ప్రమాణ నిర్ణయములో సంగ్రాహ్యము రకముల మొత్తము - నెగెటివ్ ఐక్యతగా చూ: వికల్పార్ధ నిర్ణయము ఆఖరి పేరా)

5

నిర్ణయము ఒక నమూనా నుండి ఇంకొక నమూనాలోకి పరివర్తనం చెందే ఈ ఫలితము యొక్క పాజిటివ్ ఏమిటంటే, (సమీప పరిశీలనలో) విశేష్యము విధేయము స్వయం ప్రమాణ నిర్ణయములో చూసినట్లు, ఒక్కొక్కటి మొత్తం సంగ్రాహ్యమై ఉన్నది.
సంగ్రాహ్య ఐక్యత నిర్ధారణగా ఉన్నది . ఈ నిర్ధారణ మరియు ఐక్యత అయినట్టిది విశేష్య విధేయములను సంబంధీకరించే కోప్యులా. విశేష్య విధేయములని బేధించేది కూడా అదే . ముందు అది (కోప్యులా) విశేష్యము యొక్క అన్య పార్శ్వముగా , దాని అవ్యవహిత నిర్మాణమై ఉంటుంది . అది వెసనీయముగా సంబంధకారకమై ఉండినది కాబట్టి , అది అటువంటి అవ్యవహిత నిర్మాణమే కాదు, విశేష్య విధేయముల గుండా జొచ్చుకుని పోయే వ్యాపితమునూ , సాధారణమునూ అయి ఉంటుంది. విశేష్య విధేయముల అదే విషయ సంచయము కావున, అటువంటి నిర్ధారణ ద్వారా నమూనా-సంబంధము తిష్ఠితమవుతుంది. అనగా సాధారణము నిర్ధారణగా లేక ప్రత్యేకత్వముగా. కావున అది అంత్యములనే రెండు నమూనా-నిర్ధారములను రెండిటినీ తనలో కలిగి యుండి, విశేష్య-విధేయముల "నిర్ధారణ" చేసిన సంబంధము అవుతున్నది. అది పూర్తిచేయబడిన, విషయసంపూర్తి పొందిన

నిర్ణయకోప్యులా. నిర్ణయము యొక్క రెండు అంత్యములలో కోల్పోయిన సంగ్రాహ్య ఐక్యత తిరిగి పునరుద్భవించినది. కోప్యులా ఇట్లు పూర్ణమగుటలో నిర్ణయము, **అనుమితి/ఉపపత్తి/నిగమనము) SCHLUSS)** అవుతున్నది.

అనుమితి/నిగమనము

1

అనుమితి/నిగమనము అన్నది నిర్ణయము**లో** సంగ్రాహ్యము యొక్క పునస్థాపనము. కావున అనుమితి ఏకత్వం అనీ , (నిర్ణయము యొక్క) సత్యం అనీ తెలియనగును . అసలు సంగ్రాహ్యము తన తృటులను ఐక్యతలో లుప్తమై కలిగియున్నది. నిర్ణయము నందు ఈ ఐక్యత అంతర్గతము, అనగా బహిర్గతముగా ఉన్నది. సంగ్రాహ్య తృటులు సంబంధితములే కానీ **స్వతంత్రములైన అంత్యములుగా** నిలుపబడినవి. అనుమితి/నిగమనము లో **సంగ్రాహ్యనిర్ధారములు(సా,ప్ర,వి-లు),** నిర్ణయముల అంత్యముల వలె ఉండగా , వాటి నిర్ధారణాగత ఐక్యత కూడా తిష్ఠితము కావింపబడుచున్నది .

2

అనుమితి, అందువలన పూర్తిగా తిష్ఠితమైన సంగ్రాహ్యము. కావున **అది వివేకము (** Vernunft**)** . యుక్తి-ఆలోచన (Verstand) నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముల సామర్థ్యముగా పరిగణింప బడుచున్నది. నిర్ధారణ సంగ్రాహ్యములు , కాచిత్-గ్రహణము ద్వారా మరియు సాధారణమన్న నమూనా ద్వారా వాటికవిగా స్థిరములని పరిగణింపబడతాయి. వివేకములో నిర్ధారణ-సంగ్రాహ్యములు వాటి సకలత్వమూలోనూ వాటి ఏకత్వము లోనూ నిలపబడతాయి. కావున అనుమితి/నిగమనము వివేక-పూర్వమే కాదు, వివేక-పూర్వమైనదంతా ఒక అనుమితి/నిగమనము.

చాలాకాలంగా నిగమనీకరణ/అనుమితీకరణ వివేకమునకు అపాదించబడింది. ఇంకొకవైపు వివేక పూర్వకమైన సూత్రములు , నియమములు తన-యందు-తన-వలన వివేకముగా పేర్కొనబడ్డాయి. నియమాలూ సూత్రాలూ ఇత్యాది శాశ్వత సత్యాల నిరపేక్ష ఆలోచనలకు జన్మస్థానం వంటి ఈ వివేకమునకు , అనుమితి/నిగమనములతో వ్యవహరించే వివేకమునకు గల సంబంధం ఏమిటో స్పష్టం చేయడం జరగలేదు.
స్థూలంగా అనుమితితో వ్యవహరించేది ప్రాకారక వివేకము అనీ, సూత్రాదులకు మూలం అన్న వివేకము విషయ సంచయాన్ని ఉత్పత్తి చేసేదనీ అనుకునేటట్లు ఉండేది. కానీ

సూత్రాలూ,నియమాలూ ఇలాటి భేదం బట్టి పోయి, వివేకమునకు నమూనా - అనగా
అనుమితి ని తమ యందు కలిగి యుండక పోవు.
అయినా రెండు రకాల వివేకములూ ఎంత వేరు వేరుగా ఉంచబడినాయంటే ఒకదాని గురించి చెప్పేటప్పుడు రెండవదాని ప్రసక్తి ఉండదు. ఆలోచన యొక్క నిరపేక్ష వివేకము అనుమితి/నిగమనాన్ని చులకన చేయడం కద్దు. అలాగే కేవలం వివేకము మాత్రమే చేయగలిగేది నిగమనం అని అనడం కూడా ఉంది.
ఇక్కడ స్పష్టం చేయవలసినది ఏమిటంటే ,తార్కిక వివేకము , అది ప్రాకారకమని అనుకున్నా, అందులోని విషయసంచయము బట్టి వివేకము అవుతున్నది. సకల విషయసంచయమూ వివేక పూర్వకమైన నమూనా ద్వారానే వివేకము అవుతున్నది.

వివేకము గురించి జనసామాన్యంలో చెలామణీలో ఉన్న అభిప్రాయము వైపు మనం చూడలేము.. వివేకము అని దేనిని పరిగణించాలో ఒక అభిప్రాయం ఉంది. ఈ తరహా వివేకము అనుకోబడే జ్ఞానం ముఖ్యంగా   దాని వస్తువుపై అధికంగా కేంద్రీకరించి, వస్తువుతో ఎంత నిమగ్నమై పోయి ఉంటుందంటే, అటువంటి జ్ఞానం వివేకమును ఎరుగుటను మరిచి పోతుంది (వివేకమును తెలుసుకోవాలనన్నది మరచిపోతుంది). వివేకమును వస్తువు ద్వారా మాత్రమే తెలుసుకుంటుంది. ఆ ప్రకారం దైవం, న్యాయము, స్వేచ్ఛ, అనంతము, నిర్నిబంధితమూ, ఇంద్రియాతీతము వంటివి మాత్రమే వివేకమునకు వస్తువులు . వివేకము ఎరిగి ఉండవలసిన లేక వాటి గురించి కల్పనలు భావనలూ కలిగియుండ వలెను అనుకునే వాటిలో కొన్ని నెగెటివ్ విషయాలు. అది కాక వాటిలో ఏమున్నదని చెప్పి అవి వివేక యుక్తములు అన్న ప్రశ్న ఒకటుంది..

దేనివలన ఏదైనా వివేకము అయితుందన్నదానికి దానికి సమాధానం ఇది- అనంతము, పరిమితము నుండి ఎంచుకున్నది కాదు. అటువంటి ఖాళీ గ్రహీతము కాదు. విషయశూన్యమూ,నిర్ధారశూన్యమైన సాధారణత్వము కాదు. అనంతము విషయసంచయపూర్ణమైన సాధారణత్వము. విషయసంచయ పూర్ణమైన సంగ్రాహ్యము , నిర్ధారణ కలది, తన నిర్ధారణను సత్యముగా తన యందే కలది, అనగా తనలో తాను

భేదితమైనది. తన యందలి యుక్తి-ఆలోచనా యుక్తమైన, నిర్ధారణాయుక్తమైన భేదముల ఐక్యత అయినది. 644

ఈ విధముగా మాత్రమే వివేకము - పరిమితమును,నిబంధితమును, ఇంద్రియపరమును దాటి తనను ఉద్ధరించుకుంటుంది. ఎట్లు నిర్ధారణ అయిననూ పరిమితమును దాటి వివేకము తనను ఉద్ధరించుకుంటుంది. **ఈ నెగెటివిటీ వెసనీయముగా విషయ-భరితము**. ఎందుకంటే అది **నిర్ధారణాగతములైన అంత్యముల ఐక్యత**. ఆ విధముగా వివేకపూర్వకమైనది , **అనుమితి** మాత్రమే కాగలదు.

3

నిర్ణయము అవ్యవహితము . మొదలు అనుమితి అన్నది నిర్ణయము వలె అవ్యవహితము. అనుమితి యొక్క అంత్యములన్న నిర్ధారములు సాదా, కాచిత్గ్రహీత నిర్ధారణలు. కావున ఇది యుక్తి-ఆలోచనా యుక్త అనుమితి. ఇదే రూపాన్ని పట్టుకుని నిలిచిపోతే, అందులో వివేకము ఉండదని కాదు. తప్పకుండా ఉంటుంది. కానీ వివేకము ఉన్నా, తిష్ఠితమై ఉన్నప్పటికీ దర్శితము కాదు. అనుమితి యొక్క వెసనీయము అంత్యముల ఐక్యత. అంత్యములను ఏకం చేసే మాధ్యమము మరియు మాధ్యమమును కలిగియుండగలిగిన ఆధారము.

ఇక్కడ కాచిత్-గ్రహణము , అంత్యముల స్వతంత్రతనే అంటిపెట్టుకుని ఉండిపోవుట, అంత్యముల ఐక్యతను నిలిపిననూ , అంత్యముల ఐక్యతకు ప్రతిగా తన-వలన- తాను – జైన్-అయ్యే నిర్ధారములన్నట్లు అంత్యముల స్వతంత్రతను అంటిపెట్టుకుని ఉండుట , ఈ విధముగా అంత్యముల ఐక్యతగా కాక అనైక్యతగా నిలుపుట.

మాధ్యమము అన్న మాట స్థల భావన నుండి గ్రహించింది. నిర్ధారములు ఒకదాని బయట ఒకటి ఉన్నవని అనుకోవడములో ఈ స్థలభావన కొనసాగుతున్నది. నిర్ధారములు పరస్పర బాహ్యములుగా ఉండుటలో మాధ్యమము మాధ్యమముగా ఉన్నది.

అయితే అనుమితి ఇలా ఉన్నదనుకోండి: అంత్యముల ఐక్యత దానిలో మాత్రమే నిలుపబడి, అయినప్పటికీ ఇటువంటి ఐక్యత ఒకవైపు ప్రత్యేకముగా దానికదిగానూ, ఇంకొకవైపు కేవలము బాహ్య సంబంధముగానూ తీసుకొనబడి, (అట్టివాటితో చేయబడిన అనుమితి) వెసనీయముగా అనుమితి సంబంధము నిర్-ఐక్యత అన్నట్లు

తీసుకున్నామంటే వివేకము , వివేకత్వానికి ఉద్ధరించడం అంటూ జరగదు.

4

నిర్ధారములుగా మొదలు అవ్యవహిత కాచిత్-గ్రహీణ నిర్ధారణలు కలిగిన **"డాజైన్ అనుమితి**" తన యందు వెల్లడించేదమంటే , డాజైన్ అనుమితి , డాజైన్ నిర్ణయం వలె స్వయముగా తనయందే నిర్ధారముల సంబంధమై యున్నది.   నిర్ధారములు (అనుకున్నట్లు గా) అటువంటి
కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారములు కావు . నిర్ధారము ఒక్కొక్కటి అన్యముతో సంబంధముగా ఉన్నది. మాధ్యమము అంత్య-నిర్ధారముల ప్రతిగా ప్రత్యేకత్వము మాత్రమే కాదు , మాధ్యమము అంత్యములను తన యందే తిష్ఠితమై కలిగి యున్నది.

5

తన ఈ గతితర్కము వలన డాజైన్ అనుమితి, **తాను ప్రతిఫలన అనుమితి** అవుతుంది, ఇది రెండవ అనుమితి. దానిలో నిర్ధారమునందు అన్యము వెసనీయముగా ప్రతిఫలిస్తుంది. లేక నిర్ధారము మధ్యవర్తితముగా తిష్ఠితమైనది. స్థూలముగా అది అనుమితి ప్రకారము అలాగ ఉండాలి.

6

మూడవది: ఈ ప్రతిబింబములు లేక **మధ్యవర్తిత-భవములు తమలో ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.** కావున ఈ అనుమితి అనివార్య అనుమితి అని నిర్ధారింపబడినది. ఇందులో మధ్యవర్తనము "సంగతి" యొక్క వస్తుగత నైజము.
ఈ అనుమితి , సంగ్రాహ్య-అంత్యములను మొత్తములుగా కూడా నిర్ధారించుచున్నది. కావున అనుమితి తన సంగ్రాహ్యమునకు , తన మాధ్యమమునకు మరియు డాజైన్ కు అంత్యములకు సరిపోయినట్లు సత్యాన్ని చేరుతున్నది. తద్వారా అనుమితి , ఆత్మగతత్వం నుండి వస్తుగతత్వం లోకి కొనిపోబడినది.

A. Der Schluß des Daseins

డాజైన్ అనుమితి/నిగమనం

1.

అనుమితి , అది "అవ్యవహితమై" ఉన్న రీతిలో, అవ్యవహితమైన సంగ్రాహ్యానిర్ధారములను తన తృటులుగా కలిగి యున్నది. అట్టి తృటులు నమూనా యొక్క శుష్క నిర్ధారణలు. కాచిత్ గ్రహీతములు. అవి మధ్యవర్తిత్వము ద్వారా విపులత్వము వరకు నిర్మించినవి కావు. అవి ఒక్కొక్కటి విడి విడి నిర్ధారణలు మాత్రమే.

కావున మొదటి అనుమితి తనదైన రీతిలో ప్రాకారకము. ఈ మొదటి అనుమితి నిర్ధారము తో నిలిచిపోవడమే ఈ అనుమితి నిగమనము యొక్క ప్రాకారకత. సంగ్రాహ్యము , తన వేరు (కాచిత్-గ్రహీత) తృటులలో విడదీయబడి, విశిష్టత్వము మరియు సాధారణత్వమును తన అంత్యములుగా కలిగియున్నది. సంగ్రాహ్యం స్వయం రెండిటి మధ్య ఉండే ప్రత్యేకత్వం వలె దర్శితం. అవి , వాటి అవ్యవహితత్వం వలన తన-తో-తాను సంబంధములో ఉన్న నిర్ధారణలై, మొత్తానికి ఒక్కొక్కటి ఒక్కొక్క వేరు వేరు విషయసంచయమై ఉన్నవి.

ప్రత్యేకత్వము మొదలు మాధ్యమం అవుతుంది, ఏమంటే విశిష్టత్వము , సాధారణత్వము అవ్యవహితముగా తనలో ఏకమైనవి కాబట్టి. దాని నిర్ధారణ కోసం ప్రత్యేకత్వము ఒకవైపు సాధారణం లో కలపబడింది (ప్రత్యేకత్వము సాధారణము కిందకి వస్తుంది). ఇంకొకవైపు అది విశిష్టమునకు ప్రతిగా సాధారణత్వాన్ని కలిగి యున్నది (విశిష్టము ప్రత్యేకము కిందకి వస్తుంది).

ఈ (విధమైన) విపులీకరణ , అది మొదలు కేవలము ద్వంద్వపార్శ్వికత (ప్రత్యేకత్వము రెండు వైపులు కలిగి యుండుట).

అవ్యవహిత అనుమితిలో, మధ్యవచనము అది ఉన్న అవ్యవహితత్వము వలన విపులత్వము ఒక సాదా నిర్ధారణ. విపులత్వము , ఏదైతే మధ్యవర్తిత్వము కావాలో , అది ఇంకా తిష్ఠితము కాలేదు. డాజైన్ అనుమితి యొక్క గతితర్క చలనం ఏమంటే, మధ్యవర్తిత్వమైన అనుమితిని , దాని (తృటులుగా) తృటుల పర్యంతం తిష్ఠితము చేయాలి.

అనుమితి యొక్క మొదటి ప్రణాళిక

1

1.

E-B-A విశిష్టత్వము - ప్రత్యేకత్వము-సాధారణత్వము అన్నది నిర్ధారిత అనుమితి (అనుమితులలో ఒక అనుమితి) యొక్క సాధారణ ప్రణాళిక. విశిష్టత్వము ప్రత్యేకత్వము ద్వారా సాధారణత్వముతో కలుస్తోంది .

విశిష్టము అవ్యవహితంగా సాధారణం కాదు, ప్రత్యేకం ద్వారా సాధారణం.

ఇక ఇందుకు తారుమారుగా సాధారణము కూడా అవ్యవహితముగా విశిష్టము కాదు, ప్రత్యేకత్వం ద్వారా అలాగ నిమ్నగతం అవుతున్నది (సాధారణం, ప్రత్యేకత్వం ద్వారా విశిష్టానికి దిగి వస్తున్నది). (సాధారణ, విశిష్ట) నిర్ధారములు అంత్యములుగా పరస్పరం ప్రతిగా నిలిచి ఉన్నాయి . వేరే మూడవదానిలో ఒకటవుతున్నాయి. ఆ మూడవదైన ప్రత్యేకము - రెండు నిర్ధారణలు, మూడవదానిలో ఆ రెండూ ఒకటి . వాటి ఈ సాధారణ నిర్ధారణ ప్రత్యేకత్వం అవి అంతగానూ రెండూ అంత్యములై, ప్రత్యేకత్వమునకు ప్రతిగానూ, పరస్పరము ప్రతిగానూ , ఒక్కొక్కటి దాని అవ్యవహిత నిర్ధారణలో ఉన్నవి

2.

ఈ అనుమితి యొక్క ప్రాధాన్యత స్థూలంగా ఇది. విశిష్టము మామూలుగా అనంతమైన స్వీయసంబంధములో ఉండునది. అట్లు "అంతర్గతము"గానే ఉండి ఉండేది. అలాటిది డాజైన్ లో ప్రత్యేకత్వం ద్వారా సాధారణత్వం లోకి అడుగుపెడుతుంది. ఇట్లు సాధారణత్వం లోకి ప్రవేశించుటలో విశిష్టము తనకే చెందియుండినదై కాక బాహ్యముతో సంబంధము కలదైనది.

దీనికి మారుగా విశిష్టము , ప్రత్యేకమన్న నిర్ధారణలో తనను విడగొట్టుకొంటున్నది. ఈ విడదీతలో అది విపులము అవుతున్నది.

ఈ నిర్ధారణ తనతో-తన సంబంధముగా ఒక సాధారణమవుతుంది. తనతో-తన

సంబంధములో, సాధారణత్వం అయి ఉండి , దానితో పాటు నిజమైన
విశిష్టము కూడా అవుతున్నది. అది సాధారణత్వమన్న అంత్యములో బాహ్యత్వము నుండి తనలోకి మరలుతోంది .

మొదటి అనుమితి లో అనుమితి యొక్క వస్తుగత ప్రాధాన్యత మొదటిగా పైపైది మాత్రమే. ఎందుకంటే దానియందు నిర్ధారములు ఇంకనూ ఒక్కటిగా నిలుపబడలేదు. ఇట్టి ఏకత్వము అనుమితి యొక్క వెసన్ . మొదటి అనుమితి లో అంత్యములు శుష్కములు కాచిత్-గ్రహీత ప్రాధాన్యత గలవి, కావున అనుమితి ఆత్మగతమై ఉన్నది. ఆత్మగత చైతన్యములో సంగ్రాహ్యము అని వేరుగా నిలుపబడినదే కాని, సంగ్రాహ్యము దాని-వలన-దాని-యందు ఉన్నది కాదు.

ఇక ఇది కాక విశిష్టత్వము, ప్రత్యేకత్వము, సాధారణత్వము అన్నవాటి మధ్య సంబంధము, ముందే వెల్లడైన ప్రకారం, అనివార్యమూ మరియు వెసనీయ నమూనా-సంబంధము, అనిమితి-నిర్ధారముల మధ్య నుండెడిది. ఇక్కడ లోపం నమూనా యొక్క ఈ నిర్ధారణలో లేదు. లోపం ఎక్కడుందంటే ఈ **<u>నమూనా కింద ప్రతీ నిర్ధారమూ సంపద్వంతము</u>** కాలేదు.

అనుమితి యొక్క నైజం గురించి వ్యాఖ్యానించినపుడు అరిస్టోటిల్, కేవలం సంబంధము యొక్క "స్వతస్సిద్ధం- అంతర్జాతం" (***Inhärenz*** ఒకదాని కిందకు ఇంకొకటి రావడం)అన్నదానికి ఎక్కువగా అంటిపెట్టుకుని ఉన్నాడు. అరిస్టాటిల్ అన్నది: ఒక అంత్యము మొత్తం మధ్య నిర్ధారములో ఉంటే మరియు ఈ మధ్య నిర్ధారము మొత్తం అన్య అంత్యములో ఉంటే మూడు నిర్ధారములు , మూడు నిర్ధారములూ పరస్పరం ఇటువంటి సంబంధములో ఉంటే, ఈ రెండు అంత్యములు అనివార్యముగా ఏకమవుతున్నవి.

ఇక్కడ జరుగుతున్నదేమంటే, ఒక అంత్యము మధ్య నిర్ధారముతో మరియు మధ్య నిర్ధారము ఇంకొక అంత్యముతో అంతర్జాతం అన్న సమాన సంబంధము పునరావృత్తం అవుతున్నది, అదే మూడు "పదముల" పరస్పర నిర్ధారణ అవుతున్నది. అనుమితిలో ఇటువంటి పరస్పర-నిర్ధారణ పైననే ఆధారపడడం జరుగుతున్నది . దీనిని బట్టి తెలిసేదమంటే, (ఈ ప్రణాళికే కాక) అన్య ప్రణాళికలలోని అన్యమైన పద-సంబంధములు తిరిగి మొదటి సంబంధములోకి వాటిని కొనిపోవ వీలవుతేనే , యుక్తి-ఆలోచనా యుక్త

అనుమితిగా చెల్లుబాటు అవుతాయి అన్నమాట. కాబట్టి మొదటి రకం కాక
రక రకాల అనుమితులు లేవు.

ఒక వైపు, ఒక అనుమితి సరైన అనుమితి అయి ఉండాలంటే అది స్థూలంగా అనుమితి యొక్క వెసనీయ నమూనాపై ఆధారపడి ఉండాలి, అనగా మొదటి నమూనాపై ఆధారపడి ఉండాలి.

ఇంకొకవైపు అనుమితి, మొదటి నమూనా నుండి విచలితం కావచ్చు . అట్లు ఏర్పడేవి రూపాంతరాలు . అట్లు వైదొలగుటలో మొదటి కాచిత్-గ్రహీత నమూనా అనివార్యంగా ఆయా నమూనాల లోకి మారుట జరుగుతుంది. అలాగా మొదటిది , అన్య అనుమితులలోకి మారి , అనుమితుల మొత్తాన్ని నిర్మిస్తుంది. మొదటి అనుమితి అటువంటి రూపాంతరాలతో ఎటువంటి సంబంధము కలిగి యున్నదో ముందు ముందు చూద్దాం.

అనుమితుల తమ నిర్ధారణలో సాధారణ ప్రణాళిక విశిష్టము-ప్రత్యేకము- సాధారణము.

విశిష్టము , ప్రత్యేకము కింద , ప్రత్యేకము సాధారణము కింద ఉపనయమవుతున్నది.

విశిష్టము , సాధారణము కింద ఉపనయమవుతున్నది.

విశిష్టమునకు, ప్రత్యేకము అంతర్గతము అవుతున్నది. ప్రత్యేకమునకు సాధారణము అంతర్గతము అవుతున్నది.

ఒక వైపు ప్రత్యేకము సాధారణమునకు విశేష్యము.

ప్రత్యేకము విశిష్టమునకు విధేయము.

సాధారణమునకు ప్రత్యేకము విశిష్టమవుతుంది.

విశిష్టమునకు ప్రత్యేకము సాధారణమవుతుంది.

ప్రత్యేకములో విశిష్టము,సాధారణము అన్న రెండు నిర్ధారణలు కలిసినాయి. కావున అంత్యములు ప్రత్యేకము యొక్క ఐక్యత వలన కలిసినాయి.

ఇది రెండు అవ్యవహిత ప్రతిపాదనల సంబంధము గురించి మన ఆత్మగత దృష్టితో రాబట్టిన నిగమనమనీ,"కావున" అన్నది మన ఆలోచనలో జరిగిన నిగమనము అన్నట్లు తోస్తుంది..

మధ్యస్థముతో రెండు అంత్యములతో ఉన్న రెండు సంబంధాలనూ మన ఆత్మగత ప్రతిఫలనము , రెండు ప్రత్యేక నిర్ణయములనీ లేక రెండు వేరు వేరు వాక్యములనీ

పరిగణించవచ్చు .

కాబట్టి నిగమిత-వాక్యం మధ్యవర్తిత సంబంధముగా . నిగమిత-వాక్యము కూడా ఒక ప్రత్యేక వాక్యం అయినప్పటికీ, "కావున" "అందువలన" అన్నది ఆ వాక్యము మధ్యవర్తితము అనడానికి సూచన. . ఈ కావున అన్నది, ఆత్మగతమైన ప్రతిఫలనలో తన ఆధారము కలిగిన నిర్ధారము కాదు . ఈ వాక్యానికి బాహ్యమైనట్టి నిర్ధారము కాదు. కావున అన్నది అంత్యముల నైజములోనే తన ఆధారము కలట్టిది. అనుమితి యొక్క అంత్యముల సంబంధము కాచిత్-గ్రహణ-ప్రతిఫలనము ద్వారా తిరిగి ఒక "నిర్ణయము" లాగా, వాక్యములాగా వ్యక్తీకరించబడింది. అట్టి వాక్యము యొక్క నిజమైన సంబంధము "మధ్య పదం"లాగా నిలుపబడ్డది - "కావున విశిష్టము , సాధారణము ". ఇది నిర్ణయం అయి ఉండడం కేవలం ఆత్మగతమైన విషయం, అంటే మనం అనుకుంటున్నది.. **అనగా "కోప్యులా ద్వారా" ఏర్పడ్డ సంబంధము కాదు**, లేక ఖాళీ "ఈజ్/ఉన్నది" ద్వారా నిలిపిన సంబంధము కాదు. **అది నిర్ధరణా-గత, విషయసంచయ భరిత మధ్యస్థము.**

3.

అనుమితి అన్నది కేవలం మూడు నిర్ణయములతో కూడినదని భావిస్తే, ఇది ఒక ప్రాకారక దృక్పథం మాత్రమే అవుతుంది . దేనితో అనిమితికి నిజంగా సంబంధం ఉన్నదో దానిని , అనగా నిర్ధారముల సంబంధాన్ని ఈ వివరణ పేర్కొనడంలేదు. ఇది స్థూలంగా ఆత్మగత ప్రతిఫలనం. ఇటువంటి ప్రతిఫలనం
అది అంత్యములుగా విడదీసిన ప్రతిపాదనలతో , ప్రతిపాదనల నుండి వేరు చేసిన నిగమన వాక్యముతో , వాటి మధ్య సంబంధమును విడదీస్తున్నది.

Alle Menschen sind sterblich,
Cajus ist ein Mensch,
Also ist er sterblich.

మానవులందరూ మర్త్యులు

కాజస్ ఒక మనిషి

కావున కాజస్ మర్త్యుడు

ఇలాటి అనుమితిని ఉదాహరణగా చెప్తే ఎవరికైనా విసుగొస్తుంది.

ఇది నిరుపయోగమైన ఒక నమూనా పై ఆధారపడినది. ఈ నమూనా విడదీసిన వాక్యాల 651
ద్వారా విభిన్నత్వం అన్న భ్రమ కలిగిస్తుంది. అవి (మొత్తం సంగతి గురించి ఆలోచించగానే) "సంగతి"లో కలిసిపోతాయి.
అత్మగతంగా ఏర్పరచిన ఈ రూపం వలన ఇలాటి నిగమనం తప్ప వేరు గత్యంతరం లేదనిపిస్తుంది., ఎక్కడ (ఒక విషయాన్ని) అవ్యవహితంగా ఎరుగలేమో, వివేకమో విజ్ఞతో నిగమనాన్ని ఆశ్రయించక తప్పని అత్మగత గత్యంతరం అన్నట్లు తోస్తుంది.
ప్రత్యేకత్వానికీ, సాధారణత్వానికీ సంబంధాన్ని ప్రథమ-వాక్యంగా ఉంచి , విడిగా విశిష్టత్వానికీ ప్రత్యేకత్వానికీ ఒక సంబంధాన్ని కనుగొనడం, వీటిలోనుండి మూడవదైన ఒక కొత్త వాక్యం అవతరించడం- ఈ విధముగా స్వయముగా వివేకభరితమైన వస్తు నైజము కార్యాన్ని చేపట్టదు.
విడదీసిన వాక్యాలతో ముందుకు పోయే నిగమనము , ఆత్మాశ్రయ పద్ధతి తప్ప వేరు కాదు. ఉన్న "సంగతి" యొక్క నైజం ఏమిటంటే , సంగతికి చెందిన భేదితములైన సంగ్రాహ్యనిర్ధారములను వెసనీయమైన ఐక్యతలో ఏకం చేయడం.
ఈ వివేకత్వం గత్యంతరానికి (గట్టెంకించడానికి) కాదు. "నిర్ణయం"లో ఇంకనూ ఉన్న సంబంధము యొక్క అవ్యవహితత్వమునకు వ్యతిరేకముగా , సంగతి యొక్క వెసనీయమైన ఐక్యత , "వస్తుగతం". (సంగతి వెసనీయ ఐక్యత - విజ్ఞత్వం- వస్తుగతం).
అన్ని వస్తువులూ అనుమితే. అనుమితి అనగా సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము ద్వారా విశిష్టత్వముతో ఏకమగుట. **అనుమితి ఖచ్చితంగా, మూడు వాక్యాలతో కూడిన ఒక మొత్తం కాదు.**

2

1.

(అవ్యవహితమైన అనుమితిని యుక్తి-ఆలోచనా అనుమితి Verstandschluss అంటే) యుక్తి-ఆలోచనా అనిమితి లో **పదములు అవ్యవహిత** నిర్ధారముల నమూనాలో ఉంటాయి. అవి అవ్యవహిత నిర్ధారములుగా యుక్తి-ఆలోచనా **అనుమితి యొక్క విషయసంచయము** అవుతాయి. అనుమితి యొక్క విషయసంచయము , అవ్యవహిత నిర్ధారములు అన్న

పార్శ్వం నుండి వాటిని ఇప్పుడు పరిశీలిద్దాం. అనుమితి అవ్యవహిత నిర్ధారములను 652 కలిగి యున్నది. అవి డాజైన్ నిర్ణయములు. వాటిది గుణాత్మక నిర్ధారము. ఆ పార్శ్వము నుండి అనుమితి ని గుణాత్మక అనుమితిగా ఎంచవచ్చును.. ఈ అనుమితి యొక్క పదములు, నిర్ణయముల అంత్యముల వలె విశిష్ట (ఒంటరి) నిర్ధారణలు. ఈ నిర్ధారణలు వాటి శుద్ధ-స్వీయ-సంబంధము వలన , అనుమితి నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తములు. అవి అనుమితి యొక్క విషయసంచయముగా నిలుపబడ్డవి.

విశిష్టము ఇక్కడ ఏదో **అవ్యవహిత** సవిపుల వస్తువు.

ప్రత్యేకత్వము దీని నిర్ధారణలలో/ధర్మములలో/సంబంధములలో **ఒకటి.**

సాధారణత్వము , ప్రత్యేకము నందు గల ఒక ధర్మం/నిర్ధారణ ను శుష్కంగా, ఒక్కటిగా చేసి, కాచిత్-గ్రహీతముగా చేసిన నిర్ధారణ.

ఉదా: 1 (ఈనక్షత్రము) ఇది -వేడిగా – ఉష్ణము, ఇది కాంతి, ఇది వేగయుక్తము /అస్థిరము ఇది మూలకములు గలది)

విషయము (**subjekt**) ఒక అవ్యవహిత నిర్ధారణగా ఉండి,ఇంకనూ దాని సంగ్రాహ్యముగా నిలుపబడలేదు. దాని విశదీకరణ (వివిధ నిర్ధారణలుగా దానిని విస్తరించుట) దాని వెసనీయ సంగ్రాహ్యనిర్ధారములకు దారితీయలేదు (సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల వెసనీయమునకు దారితీయలేదు) . కావున దాని శుద్ధ-స్వీయ-నిర్ధారణ నిర్ధారణల అనిర్ధారిత , అనంతమైన **బహుళము**.

విశిష్టము ఈ అవ్యవహితత్వములో అనంతమైన బహుళ నిర్ధారణలతో కూడియున్నది. అవి దాని ప్రత్యేకత్వమునకు చెంది యున్నవి. వాటిలో ఒక్కొక్క నిర్ధారణ దానికే చెందిన మధ్యస్థ-పదముగా ప్రత్యేకము అవుతుంది.

ఒకసారి ఒక నిర్ధారణ -ప్రత్యేకము ఒక మధ్యస్థ-పదము.

(అట్లు బహుళ మధ్యస్థ-పదములు) . ప్రతీ అన్య మధ్యస్థ పదము ద్వారా విషయము **ఒక అన్య సాధారణముతో** సంధింపబడుచున్నది. దాని ప్రతీ యొక్క "ధర్మము" ద్వారా డాజైన్ యొక్క ఇంకొక సంబంధము, ఇంకొక జోడింపు కలదు.

ఇది కాక సాధారణముతో పోలిస్తే మధ్యస్థ-పదము సవిపులము. మధ్యస్థ-పదము ఎన్నో

విధేయములను కలిగి యుంటుంది.
విశిష్టము , అదే మధ్యస్థ-పదము ద్వారా తిరిగి ఎన్నో సాధారణములతో ఏకమవగలగుతున్నది. ఒక వస్తువు యొక్క ఎన్నో ధర్మాలలో ఏది గ్రహిస్తాం , వస్తువును దేనితో జోడిస్తాం అన్నది **పూర్తిగా యాదృచ్ఛికం** మరియు ఐచ్ఛికం. అన్య మధ్యస్థ-పదం అంటే అన్య విధేయమునకు పరివర్తనం అన్నట్లు. మధ్యస్థ పదం దానంతట అది ఎన్నో విధేయములకు పరివర్తనం కావచ్చు. ఎందుకంటే ఒకే ప్రత్యేకముగా, అది సాధారణముతో పోలిస్తే ఎన్నో నిర్ధారములను కలిగి యున్నది.

2. ఒక దాని గురించి లెక్కలేనన్ని అనుమితులు సాధ్యం. అన్ని అనుమితులూ సమానంగా సాధ్యం. ఒక అనుమితి విషయసంచయం ప్రకారం యాదృచ్ఛికం. ఒకే విషయం గురించిన అనుమితులు **వైరుధ్యానికి** పరివర్తనం చెందుతాయి. ఎందుకంటే , **భేదం ఏదైతే ముందుగా విభిన్నత (వేరు వేరు)గా ఉంటుందో , అలాగే వెసనీయముగా పరస్పరవిరుద్ధత కూడా అవుతుంది** (ఏకత్వము- బేధము) .
సవిపులం అన్నది ఇంక ఎంతమాత్రమూ కేవలం దర్శనమయేదే కాదు(bloß Erscheinendes) . **అది విరుద్ధముల ఐక్యత ద్వారా సవిపులము**. అవి తమను సంగ్రాహ్యములో సంగ్రాహ్య-తృటులుగా నిర్ధారించుకున్నవి. ఒక సవిపులము యొక్క ప్రాకారక అనుమితిలో "పదము"ల గుణాత్మక నైజము ననుసరించి, సవిపులమును దానికి చెందిన ఒక్కొక్క నిర్ధారం ప్రకారం తెలుసుకోవడం జరుగుతుంది. ఒక్కొక్క మధ్యస్థ పదం, ఒక్కొక్క విధేయమును ఆపాదిస్తుంది. ఒక్కొక్క మధ్యస్థ పదం ఒక్కొక్క విధేయమును ఆపాదించగా , ఇంకొకవైపు తద్విరుద్ధ నిర్ధారణకు పొడించడం జరుగుతుంది *. కావున ఆఖరి నిగమన వాక్యము అబద్ధం అని తేలుతుంది. ఆ నిగమన వాక్యం యొక్క ఆధార-పదములు వాటికవి సరి అయినవి అయినప్పటికినీ,నిగమనము సరైనదైనప్పటికీనీ నిగమన వాక్యం అబద్ధం అవుతుంది.
(*పొడిగింపు : ఒకదానిని గురించిన విభిన్నములు > ఏకత్వము:బేధము - వైరుధ్యము = ఒకటిలో బేధము, ఒకే సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములుగా)
ఒక మధ్యస్థ-పదం ప్రకారం ఒక గోడ నీలిరంగు పూయబడి ఉన్నది. ఇందుమూలముగా గోడ

నీలిగా ఉన్నది. ఇది సరైన నిగమనమే. దీనిని పట్టించుకోకుండా నీలిరంగుపై
పసుపు రంగు వేస్తే , ఇందుమూలముగా నిగమనం ఏమైతుందంటే "గోడ పసుపుగా ఉన్నది".
ఇంద్రియజ్ఞానం ఆధారమైనా మధ్యస్థ-పదం నుండి రాబట్టిన ఒక నిగమనం "మనుషులలో మంచి లేదు, చెడు లేదు" ఎందుకంటే ఇంద్రియజ్ఞానముతో ఏదీ చెప్పలేము. కాబట్టి నిగమనం సరైనదే. కాని ఒక వాక్యంగా తీసుకుంటే"మనుషులలో మంచి లేదు చెడు లేదు" అన్న నిగమనవాక్యం తప్పు. ఎందుకంటె మనిషి విపులత్వము గలవాడు. విపులత్వము లో(ఇంద్రియజ్ఞానమే కాదు) ఆలోచన కూడా మధ్యస్థ-పదం కాగలదు.
సూర్యుని కి గ్రహాలూ, ఉపగ్రహాలూ, ఉల్కల పై ఉన్న ఆకర్షణశక్తి ఆధారముగా ఏర్పడ్డ మధ్యస్థ-పదము లోనుండి వచ్చిన నిగమనము ఏమంటే ఇవి సూర్యునిలో కూలిపోతాయని. కానీ అవి కూలిపోవు అని కూడా నిగమనం ఉంది. అది వాటి స్తబ్దత (కేంద్రపరాఙ్ముఖ బలము) ఆధారముగా ఏర్పడ్డ మధ్యస్థ-పదము లో నుండి వచ్చిన నిగమనం.
మనుషులు సామాజికంగా కలిసి ఉండడం అన్న మధ్యస్థ-పదం నుండి ఆస్తి ఉమ్మడి యాజమాన్యం అన్న నిగమనం వస్తే , వ్యక్తివాదం అన్నది మధ్యస్థ-పదం అయితే అది రాజ్యం రద్దు అన్న నిగమనానికి దారి తీస్తుంది. జర్మన్ సామ్రాజ్యం అటువంటి వ్యక్తివాదాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉన్నది కావున నిగమనం తదనుగుణముగా ఉంటుంది.
ఇక్కడ యాదృచ్చికమో, ఇష్టానుసారంగానో మధ్యస్థ-పదాన్ని ఎంచుకుని నిగమనం చేయడం కంటే లోపభూయిష్టమైన ప్రాకారక అనుమితి ఉండదు . అటువంటి నిగమనం క్రమబద్ధంగా అనుమితి ద్వారా రాబట్టినా , ఎంత సముచితమైనదైనా , ఇది నాస్తి తో ముగియదు . ఎందుకంటే తప్పకుండా ఏదో మిగిలే ఉంటుంది . అది ఇంకొక మధ్యస్థ-పదం అవుతుంది. దాని నుండి పైన అనుకున్న సరైనదానికి వ్యతిరేకముగా , సమాన క్రమబద్ధతతో సముచితమైన విరుద్ధ నిగమనము రాబట్టవచ్చు.
కాంట్ యొక్క వివేక సంబంధిత వ్యతిరేకము (యాంటీనోమీ) వేరే ఏదో కాదు. ఒక సారి ఒక సంగ్రాహ్యము యొక్క ఒక నిర్ధారముపై ఆధారపడుట , ఇంకొకసారి అనివార్యముగా ఇంకొక నిర్ధారముపై ఆధారపడుట.
అనుమితి యొక్క ఈ అభావమునకు, యాదృచ్చికతకూ , అనుమితి యొక్క నమూనా తో సంబంధం లేదన్నట్లు, తర్కం విషయసంచయం పైనే ఆధారపడి ఉన్నదన్నట్లు,

విషయసంచయలోపం మీదికి దోషాన్ని నెట్ట కూడదు. విషయసంచయము 655
అటువంటి ఏకపక్ష **గుణము** కలది అంటే, దోషం **ప్రాకారక అనుమితి యొక్క నమూనాలో** ఉంది. అనుమితి అటువంటి కాచిత్-గ్రహీత నమూనా ద్వారా ఏకపక్షత్వానికి నిర్ధారించబడినది. ఒక సంగ్రాహ్యము లేక ఒక సవిపులమైన వస్తువు యొక్క పలు నిర్ధారములు లేక పలు గుణములలో ఒక ఏక గుణం ఎంచుకోబడుతున్నది. ఎందుకంటే ఆ నమూనా ప్రకారము (ఒకసారి) ఒకటే అవ్యవహిత నిర్ధారణ తప్ప అంతకంటే ఎక్కువ ఎంచుకోవడం సాధ్యం కాదు.

అతితీవ్ర విశిష్టత్వం ఏమిటంటే కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టత్వంగా , సవిపులం కావున అనంతమైన, నిర్ధారాతీతమైన బహుళము. మధ్యస్థ-పదం కూడా కాచిత్-గ్రహీత ప్రత్యేకత్వము. కావున **ఈ** బహుళ గుణాలు కల ఒకటి .

అనుమితి యొక్క ఇంకొక అంత్యము కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము

ప్రాకారక అనుమితి వెసనీయముగా దాని నమూనా వలన , దాని విషయసంచయం బట్టి యాదృచ్ఛికం. ఇదో,అదో- ఏదో ఒక వస్తువుని తీసుకుంటుందని కాదు.

వస్తువు యొక్క విషయసంచయం లోంచి తర్కం కాచిత్-గ్రహీతముగా ఎంచుకుంటుంది . ఒక విశేష్యమును పునాది చేసుకున్నాక, అందులో నుండి ఏ విషయసంచయము కలిగిన నిగమనము చేయబడుతుందన్నది యాదృచ్ఛికము

3

1.

అనుమితి నిర్ధారములు, వాటి విషయసంచయము బట్టి, అవి అవ్యవహితములైనంత పర్యంతము అవి కాచిత్-గ్రహీతములు, వాటిలో అవి ప్రతిఫలించేవి. కానీ వాటి వెసనీయత బట్టి అవి పరస్పర నిర్నిమిత్తములూ, అంతహ్-ప్రతిఫలితములూ కావు. అవి **నమూనా-నిర్ధారితములు కావున** వెసనీయముగా **సంబంధములు** (ఒకే సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు కూడిన నమూనాగా విడి యున్నది).

ఈ సంబంధములు మొదలు, అంత్యమునకు మధ్యస్థమునకు గల ఆధారవాక్యములు . ఈ సంబంధములు, **అవ్యవహితమైనవి**, **ఆధారవాక్యములు**.

మొదలు: ప్రత్యేకము సాధారణముతో గల సంబంధం , ప్రథమ ఆధారవాక్యం/ వ్యాప్తివాక్యం (*propositio maior*). విశిష్టము ప్రత్యేకముతో గల సంబంధము, ద్వితీయ ఆధారవాక్యం/వ్యాప్యపూర్వావయవం(*propositio minor*).
రెండవది: అంత్యముల(సాధారణ, ప్రత్యేక,విశిష్టములు) మధ్య సంబంధము, **మధ్యవర్తితము** , **నిగమనము**.

ఈ అవ్యవహిత సంబంధములు , ఆధారవాక్యాలు. అవి వాక్యములు లేక స్థూలముగా **నిర్ణయములు**. **అవి అనుమితి యొక్క నైజమునకు విరుద్ధములు**.

అనుమితి ప్రకారము భేదితమైన సంగ్రహ-నిర్ధారములు అవ్యవహితముగా సంబంధితములు కావు. అనుమితిలో , ఆ నిర్ధారముల ఐక్యతను తిష్ఠితము కావించ వలసి యున్నది. నిర్ణయముల సత్యము అనుమితి.

ఆధారవాక్యములు, అవ్యవహిత సంబంధములుగా ఉండలేవు. ఎందుకంటే వాటి విషయసంచయము , అవ్యవహితముగా **భేదితమైన** నిర్ధారములు కావున.

అందువలన ఆధారవాక్యములు అవ్యవహితముగా , వాటంతట అవి ఒక్కటి కాలేవు . అంతేకాక అట్లు ఏకము కాలేని ఆధారవాక్యాలు శుద్ధ ఏకత్వ వాక్యాలు (విశిష్టము విశిష్టమే వంటివి) ఎటూ దారితీయని ఖాళీ పునరుక్తులు..

2

(కావున ఈ స్థితి ఆధారవాక్యములు తమను నిరూపించుకోవాలన్న వక్కాణింపుకు దారితీసింది)

కాబట్టి మూడు వాక్యాలలో , మొదటి రెండు, తరువాతి రెండు తమ సంబంధాన్ని అనుమితిగా నిలపాలి (ఉదా: E –B ఒక అనుమితి EAB , B- A రెండవ అనుమితి BEA) మళ్ళీ రెండు ఆ ద్వితీయ శ్రేణి అనుమితులు (EAB , BEA తమలో మూడేసి ఆధారవాక్యాలు కలిగి యుంటాయి. వాటి సంబంధాన్ని రెండేసి అనుమితులుగా రాయాలి**..** రెండు ఆధారవాక్యాలున్నాయి కాబట్టి , అవి రెండు అనుమితులు కావాలి. రెండు అనుమితుల తో నాలుగు ఆధారవాక్యాలు. వాటికి గాను నాలుగు కొత్త అనుమితులు కావాలి. వీటి ఆధారవాక్యాలు ఎనిమిది. వీటి ఎనిమిది అనుమితులకు పదహారు ఆధారవాక్యాలు. ఈ

విధంగా గుణశ్రేణిగా అనంతములోకి కొనసాగుతోంది.

3

నిమ్న స్థాయి పరిధి అయిన జైన్ లో మునుపు ఎదురైన అనంత శ్రేణి మళ్ళీ ఇక్కడ ఎదురవుతోంది. సంగ్రాహ్యం యొక్క పరిధిలో, పరిమితము నుండి బయటకు వచ్చి తన-లో-తన నిరపేక్ష ప్రతిఫలనంగా ఉన్నప్పుడు, స్వేచ్ఛాయుత అనంతత్వములో, సత్యములో ప్రవేశించిన తరువాత , మళ్ళీ జైన్ లో ఎదురైన అనంత శ్రేణిని మనం ప్రతీక్షించము. జైన్ రంగంలో ఒక విషయం తెలిసింది. శ్రేణి గా పురోగమించిన దోషభరితమైన అనంతత్వములో గుణాత్మక జైన్ యొక్క వైరుధ్యం ప్రత్యక్షమవుతుంది. దానినుండి పుట్టేదే **"వలెను" అన్న అసమర్థమైన –వలెను , వలెను-ను సాధించలేని అసమర్థత.**

అనంత శ్రేణి ఎక్కడనుండి వచ్చిందంటే , గుణాత్మకానికి ప్రతిగా ఏకత్వం కావాలన్న ఒక షరతు పునరావృత్తం అవడమూ, ఆ ఏకత్వం సాధ్యం కాక పదే పదే అవరోధం ఎదుర్కోవడం నుండి వచ్చింది.

ప్రాకారక అనుమితిలో అవ్యవహిత సంబంధము లేక గుణాత్మక నిర్ణయము ఆధారవిషయసంచయము అయింది . దానికి వ్యతిరేకముగా అనుమితి యొక్క మధ్యవర్తిత్వము ఉన్నత సత్యముగా నిలుపబడి ఉన్నది.(ఈ రెండిటి మధ్య వైరుధ్యము ఉన్నది)

<u>ఆధారవాక్యముల అనంతమైన నిరూపణము పై వైరుధ్యమును లయీకరించదు. వైరుధ్యాన్ని మళ్ళీ మళ్ళీ సృష్టిస్తుంది. మూలం లో ఉన్న లోపం మళ్ళీ పునరావృత్తం అవుతుంది</u>.

ఈ అనంత శ్రేణి యొక్క సత్యం ఏమిటంటే , అనంత శ్రేణి రద్దు అవడం, అట్టి శ్రేణిద్వారా దోషభూయిష్టమని నిర్ధారితమైన నమూనా రద్దు అవడం .

ఈ నమూనా {విశిష్టము E-ప్రత్యేకము B –సాధారణము A}గా మధ్యవర్తనము.

రెండు సంబంధాలూ (విE –ప్ర B) మరియు (ప్ర B- సా A) మధ్యవర్తితం అవ్వాలి.

అలాగే అయితే {వి E-ప్ర B-సా A} అన్న లోప భూయిష్టమైన నమూనా రెట్టింపు అవుతుంది, మరియు ఇది అనంతములోకి కొనసాగుతుంది.

విశిష్టమునకు ప్రతిగా , ప్రత్యేకము సాధారణము అన్న నమూనా నిర్ధారమును (E-B(A) ,

ప్రత్యేకము సాధారణమునకు ప్రతిగా విశిష్టము అను నమూనా నిర్ధారమును(B(E)-A)
కలిగి యున్నవి. **ఎందుకంటే ఈ సంబంధములు స్థూలముగా నిర్ణయములు కాబట్టి**. కావున వాటికి మధ్యవర్తనము కావాలి. ఈ రూపం కారణంగా , అదే సంబంధము తిరిగి ప్రవేశిస్తుంది. ఏదైతే లుప్తం కావాలో , అదే సంబంధము తిరిగి ప్రవేశిస్తుంది.

కావున మధ్యవర్తనము ఇంకొక విధముగా జరగాలి. ప్రత్యేకము-సాధారణము **(B-A)** ల మధ్యవర్తనమునకు విశిష్టము**(E)** ఉన్నది. కావున మధ్యవర్తనము కింది రూపము కలిగి యుండాలి.

ప్రత్యేకము-సాధారణము లను **(B –A)** మధ్యవర్తనము చేయడానికి విశిష్టము **E** ఉండాలి.
అనగా ప్రత్యేకము-విశిష్టము-సాధారణము **(B – E – A)**
విశిష్టము-ప్రత్యేకములను **(E – B)** మధ్యవర్తనము చేయడానికి సాధారణము ఉండాలి.
కావున అనుమితి విశిష్టము-సాధారణము-ప్రత్యేకముగా**(E –A- B)** ఉండాలి.

I. ఈ పరివర్తనమును దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము పరిశీలిస్తే

ప్రాకారక అనుమితి యొక్క మధ్యవర్తనము **దాని విషయసంచయము ప్రకారము**. ఇది ముందే చూపినట్లు , యాదృచ్ఛికముగా ఉంటుంది.
అవ్యవహిత విశిష్టము దాని నిర్ధారణలుగా కొన్ని లెక్కలేనన్ని నిర్ధారణలను , మధ్యస్థ-పదములుగా కలిగి యుంటుంది. అనేక మధ్యస్థ పదములు అనేక నిర్ధారణలను కలిగి యుంటాయి. దేనిని సాధారణముగా విశేష్యము నిగమనము చేస్తుందన్నది , పూర్తిగా బాహ్య ఇష్టాయిష్టాల మీద, బాహ్య పరిస్థితుల మీద, యాదృచ్ఛిక నిర్ధారముల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

విషయసంచయము ప్రకారం నడిచే ఈ మధ్యవర్తనము అనివార్యమూ కాదు , సాధారణమూ కాదు. ఈ మధ్యవర్తనము **సంగతి** యొక్క సంగ్రాహ్యము పై ఆధారపడ్డదికాదు. అనుమితి యొక్క ఆధారము **బహుశ, <u>అనుమితికి బాహ్యము</u>** అయి ఉండాలి, అనగా **అవ్యవహితము అయి ఉండాలి.** అవ్యవహితము , సంగ్రాహ్యనిర్ధారములలో "**విశిష్టము**".
(పూవు ఎరుపైనది/ ఎరుపు అన్నది రంగు/ పూవు రంగైనది)

(E ఒకానొక గుణం B ప్రత్యేకమై , దానిని A సాధారణము అని నిర్ధారిస్తే -
ఇక్కడ ఒకానొకటి ద్వారా అన్నా యాదృచ్ఛికత అన్నా ఒకటే అని గమనించాలి)
నమూనా పరంగా చూస్తే :

నమూనా పరంగా చూస్తే , మధ్యవర్తనము సంబంధము యొక్క **అవ్యవహితత్వమును పూర్వ-తిష్ఠితముగా** కలిగియున్నది. అవ్యవహితత్వమే మధ్యవర్తితమై ఉన్నది- అవ్యవహితము ద్వారా , అనగా "**విశిష్టము**" ద్వారా..
(అవ్యవహితము E – అవ్యవహితము B – అవ్యవహితము A)

ఇంచుమించు **మొదటి అనుమితి** యొక్క నిగమనము ద్వారా **ఒకానొకటి ,** మధ్యవర్తన-కారి అయింది.

నిగమన-వాక్యము , "విశిష్టము- సాధారణము" అని. **E –A**

తద్వారా **విశిష్టము సాధారణముగా** (ఒకానొకటి) నిలుపబడినది. ఒక ఆధార-వాక్యం "విశిష్టము-ప్రత్యేకము" ప్రకారము అది **ప్రత్యేకము** (ఒకానొకటి). **E - B**

విశిష్టము ఏదంటే, దానిలో రెండు నిర్ధారములు ఏకమైనది. (E – A మరియు E – B అన్న రెండు నిర్ధారములూ ఏకమైనది) . అనగా నిగమన వాక్యము దానంతట-అది An und Fur sich **విశిష్టము , సాధారణము** అని తెలుపుతున్నది.

కానీ అవ్యవహితముగా కాదు**, మధ్యవర్తనము** ద్వారా(E – B కావున , B-A కావున , E-A అగును). కావున ఒక అనివార్య సంబంధముగా.

సాదా ప్రత్యేకత్వం einfache Besonderheit (ఒకానొకటి) మధ్యస్థ-పదం అయింది .
నిగమన-వాక్యములో ఈ ప్రత్యేకత్వము అభివృద్ధి చేయబడి**, విశిష్ట-సాధారణముల సంబంధముగా తిష్ఠితమైనది.**

కానీ సాధారణము **ఇంకనూ ఒక గుణాత్మక నిర్ధారణ** (ఒకానొకటి - విశిష్టము ఒక గుణముగా సాధారణము). అది విశిష్టము యొక్క విధేయము. విశిష్టము సాధారణముగా నిర్ధారించబడినది. అది సాధారణముగా , అత్యంత సాధారణత్వముగానో (ఒకానొకటి) లేక మధ్యస్థము గానో (ఒకానొకటి) **నిలుపబడినది**. అది **దానంతట అది** అత్యంత విశిష్టత్వము. కాని అది సాధారణముగా నిర్ధారించినది కాబట్టి, అది రెండు అంత్యముల (E – A) ఐక్యత కూడా (ఈ మొక్క సుగంధితము).

b. Die zweite Figur: B - E – A

రెండవ రూపం

B - e1/e2/e3/e4……. - A

B - (Sein>andere)……A

EBA > BEA>

1

1.

మొదటి గుణాత్మక అనుమితి యొక్క సత్యం ఇది: ఫలానా ఎట్వాస్ వస్తువైతే (SUBJEKT), దానికి ఎన్నో నిర్ధారణలు ఉంటాయి . అట్టి ఎట్వాస్ తన-యందు-తన-వలనగా సాధారణం అన్న నిర్ధారణ మొదటి గుణాత్మక అనుమితి ద్వారా పొందలేదు. దానీ ఏదో ఒక యాదృచ్చిక ఎంపికగా నిర్ధారణను ఎంచుకుని, దాని మధ్యవర్తిగా ఈ అనుమితిలో సాధారణము అన్న ఒక నిర్ధారణ పొందగలదు . సాధారణమునే ఒక విశిష్టత్వములో తీసుకునో లేక నిర్ధారణే యాదృచ్చికంగానో మాత్రమే సాధారణంతో ఏకం చేయగలము. అనుమితి యొక్క వస్తువుగా ఎంచుకున్నది , అటువంటి గుణాత్మకతలో , తన సంగ్రాహ్యమునకు మరలదు. **తన బాహ్యత్వము** లోనే తెలుసుకోబడుతుంది. అవ్యవహితత్వం , సంబంధానికి ఆధారం అవుతుంది. మధ్యవర్తిత్వం అవుతుంది. నిజానికి ఆ విధముగా విశిష్టము మధ్యమము .

.

2. కానీ ఇంకొంత ముందుకు పోయి అనుమితి-సంబంధము అవ్యవహితత్వము యొక్క లుప్తీకరణముగా పరిణమిస్తుంది. నిగమనవాక్యము ఇక ఒక అవ్యవహిత సంబంధము కాదు. అది మూడవదాని ద్వారా ఘటిస్తున్నది. కావున అది నెగెటివ్ ఐక్యతని కలిగియున్నది. మధ్యవర్తిత్వము , ఇకపై తనలో ఒక **నెగెటివ్ తృటిని కలిగియున్నట్లు** , నిర్ధారింపబడుచున్నది.

3. ఈ రెండవ అనుమితిలో ఆధారవాక్యములు

ప్రత్యేకము - విశిష్టము **B – E**

అవుతాయి. రెండవది ముందే,మొదటి అనుమితి ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది. మొదటిది మాత్రమే ఇంకా అవ్యవహితము. ఇట్లు రెండవ అనుమితి (B – E – A) , మొదటి అనుమితిని (E- B –A) పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగియున్నది.దీనికి మారుగా మొదటి అనుమితి రెండవ అనుమితిని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగియున్నది.

ఇక్కడ రెండవ అనుమితిలో , రెండు అంత్యములు ప్రత్యేకము-సాధారణము అని నిర్ధారింపబడుతున్నవి. (ప్ర-సా) ఇందులో కడపటిదైన సాధారణమునకు ఒక స్థానం అంటూ ఉన్నది. అది(నిర్ణయములో యథావిధి స్థానంలో) విధేయము.

కానీ ప్రత్యేకం ఇక్కడ తన స్థానాన్ని మార్చుకుంది. ప్రత్యేకము ఇక్కడ విశేష్యము అయింది. అనగా అత్యంత విశిష్టత్వ నిర్ధారములో నిలుపబడింది. మరియు విశిష్టము , **మాధ్యమము** అన్న నిర్ధారముతో , అనగా ప్రత్యేకత్వముగా నిలుపబడింది . కావున ప్రత్యేకత్వము, విశిష్టత్వమూ మొదటి అనుమితిలో వలె కాచిత్-గ్రహీత అవ్యవహితములు కావు. అలాగని సవిపులములుగానూ తిష్ఠితములు కావు. ఒక దాని స్థానం లో ఇంకొకటి నిలిచి ఉన్నది.)- **B(e)-E(b).**

అనగా అవి తాముగానే, కానీ అన్యనిర్ధారములో , ఏదో బాహ్యనిర్ధారములో నిలుపబడ్డవి (విశిష్టమునకు బాహ్యార్థము అనగా అన్యమైనదేదో వలె, అనగా సాధారణము అన్న సూచన)

4. ఈ అనుమితి యొక్క **వస్తుగత అర్థం, నిర్ధారిత అర్థం** ఏమంటే, సాధారణము దానికదిగా **తన-యందు-తన-వలనగా** ఒక నిర్ధారిత ప్రత్యేకము కాదు కాబట్టి సాధారణము , తన ప్రత్యేకముల మొత్తము అయి ఉండాలి (B – e1,e2,e3,e4 - A) . సాధారణము **విశిష్టత్వము** ద్వారా ప్రత్యేకము యొక్క రకములలో ఒకటి అయితున్నది. ప్రత్యేకము యొక్క ఇతర రకములు (e1 – e2/e3/e4), అవ్యవహిత బాహ్యత్వము వలన, ఆ సాధారణము నుండి మినహాయించబడినవి.

ఇంకొక వైపు ప్రత్యేకము అవ్యవహితముగా మరియు దానికది తన-యందు-తన-వలనగా కూడా సాధారణము కాదు, నెగెటివ్ ఐక్యత(విశిష్టముగా) దాని నిర్ధారణలను తుడిచివేయగా(ఒక్కొక్కటి కొట్టివేతగా) ప్రత్యేకము, అది సాధారణమునకు ఉద్ధరించబడింది.

కావున విశిష్టత్వం ప్రత్యేకమునకు విధేయము కావలసింది కాస్తా, ఇక్కడ ప్రత్యేకము 662
పాలిట **నెగెటివ్** గా ఉన్నది. అది ప్రత్యేకమునకు విధేయము కాదు.

2

1. ఈ అనుమితిలో అంత్యములు (B – A) ఇంకనూ అవ్యవహిత నిర్ధారణలు. అవి వాటి-ద్వారా-అవి ఎటువంటి వస్తుగత ప్రాముఖ్యత స్థాయికీ తమను నిర్మించుకోలేదు. అందులో రెండు **స్థాన మార్పిడి** చెందాయి. అటువంటి స్థానమార్పిడి తో ఏర్పడిన నమూనా వాటికి బాహ్యము.. అందువలన అవి మొదటి అనుమితిలో వలెనే పరస్పరం నిర్నిమిత్తములు . రెండు గుణములు , తన-యందు-తన-వలనగా కానివి, ఒక యాదృచ్ఛిక విశిష్టత్వము ద్వారా కలుపబడినవి.

2. అనుమితి ,మొదటి రూపం లో అవ్యవహితముగా ఉండినది. అనుమితి , అది దాని సంగ్రాహ్యము కాచిత్-గ్రహీత నమూనా అయి , **ఆ నమూనా దాని సంగ్రాహ్య నిర్ధారములలో నిజముకానంతవరకు (nicht realisiert), అట్టి అనుమితి అవ్యవహితము**. ఈ శుద్ధమైన నమూనా (మొదటి రూపము వి-ప్ర-సా) ఇంకొక రూపము లోకి పరివర్తనము చెందుట అన్నది ఒక పక్క **సంగ్రాహ్యము నెరవేరుట(వాస్తవీకరణ చెందుట**) యొక్క ప్రారంభము. ఈ మధ్యవర్తనము లో **నెగెటివ్** తృటి కలదు**(B-E-A).** నెగెటివ్ తృటి ద్వారా మొదలు పదముల గుణాత్మక అవ్యవహిత నిర్ధారణల యందు ఇంకింతగా నమూనా నిర్ధారణ తిక్షితం అవుతుంది **{E-B-A ->B-E-A}.** దీనితో పాటు ఇది అనుమితి శుద్ధ నమూనాకు (E – B – A) అన్యము అగుట కూడా. **ఈ అన్యము-అగుటలో** , అన్యము శుద్ధ-నమూనాకు ఇక పై పూర్తిగా అనుగుణముగా ఉండదు. అన్య నమూనా పదముల నిర్ధారణ, మూల నమూనావలె కాక వేరే గా ఉంటుంది. అన్య నమూనా అనుమితి ఆత్మగతమని అనుకుంటే, ముందుగా బాహ్య ప్రతిఫలనలోంచి వచ్చినది కాబట్టి, అది అనుమితి లో ఒక "రకం" అయి, అది సాధారణ ప్రణాళిక అయిన విశిష్టము-ప్రత్యేకము-సాధారణము అన్న "జాతి" కి సరిపోయినట్లు ఉండవలెను (ఇది వట్టి అనుకోవడం మాత్రమే).

కానీ ముందు అది (అన్యము) దీనికి సరిపోయినట్లు ఉండదు. దాని రెండు ఆధార వాక్యాలూ

1 ప్రత్యేకము-విశిష్టము **B- E** లేక విశిష్టము-ప్రత్యేకము **E- B** 2 విశిష్టము-సాధారణము 663 **E- A**. మధ్యస్థ-పదము (విశిష్టము) రెండిట్లో విశేష్యము గా, విధేయము గా జమ అయి ఉంది. మిగిలిన అంత్యములు (ప్రత్యేకము, సాధారణము) దానిని తమలో కలిగి యున్నాయి.

కావున అది ఒకసారి విధేయము అయి ఉండి, ఇంకొకసారి విశేష్యము అయి ఉండే, మధ్యమం కాదు. అది ఒక పదములో అంతర్గణితమై, ఇంకొకపదములో అంత్యమును అంతర్గణనచేయుచున్నది. ఈ అనుమితి , సాధారణ అనుమితి నమూనాకి సరిపోయినట్లు లేదు , అన్నదాని అర్థము ఇది: సాధారణ నమూనా అనుమితి అన్య నమూనా లోకి మారినట్లు ఉండగా దాని సత్యము ఏమిటి అంటే మాత్రం - అది ఒక ఆత్మగత-యాదృచ్ఛిక-కూర్పు అయి ఉండవచ్చు అన్నది.

రెండవ నమూనా అనుమితి యొక్క నిగమన-వాక్యం (B – A) సరైనదైతే , అది దానంత అది సరైనది అవటం వలననే కానీ అది ఈ అనుమితి (B-E , E-A)యొక్క నిగమనం అయి నందు వలన కాదు (ఈ అనుమితిని అనిర్ధారితం చేసే అవరోధాలు అటుంచి, వాటిపై ఆధారపడకుండా చెప్పగలిగిన విషయం ఇది)

అనుమితి మొదటి రూపం (E – B – A) యొక్క నిగమనవాక్యం (E – A) విషయం లో కూడా ఇది నిజం . మొదటి రూపం యొక్క ఈ సత్యాన్నిరెండవ రూపం (B – A) నిలుపుతోంది. రెండవ రూపం, రకాలలో ఒక "రకం"అయి ఉండాలి అనుకుంటే, మొదటి రకం రెండవరకం లోకి పరివర్తన కావాలన్న అనివార్యతని (**E-B-A > B-E-A**) విస్మరించినట్లు అవుతుంది, మొదటిదే సత్యమైనదని తీర్మానించినట్లు అవుతుంది.

కాబట్టి రెండవ రూపం తో అనుమితి సరైనది తీర్మానించాలంటే , మొదటి దానికి అనుగుణంగా ఉన్నదని మొదలు తేల్చాలి (రెండవ రూపాన్ని సాహిత్యంలో మూడవ రూపం అనడం కద్దు.దానికి కారణం లేదు). కానీ రెండవ రూపం లో మధ్యమం (విశిష్టం) ఒక సారి సాధారణంలో అంతర్గణ్యము కాగా (B – A) , రెండవ ఆధారవాక్యం ప్రత్యేకము-విశిష్టము (B – E) అందుకు వ్యతిరేక సంబంధము ఉన్నది, అనగా ప్రత్యేకము విశిష్టములో అంతర్గణ్యము కావలసి యున్నది. అలాగ అవడం అంటే , విశిష్టము - ప్రత్యేకము అన్న నిర్ధారిత నిర్ణయము ను రద్దు చేయడమే. అదొక అనిర్ధారిత నిర్ణయము మాత్రమే. అనగా

దానిని ప్రత్యేక నిర్ణయాలలో , ఒక విలక్షణ నిర్ణయము కింద లెక్కించాలి
(partikulären).
అప్పుడు ఈ రూపం యొక్క నిగమన వాక్యం కూడా కేవలం ఒక ప్రత్యేకం. రెండవ రూపంలో ప్రత్యేక నిర్ణయం (వి-ప్ర **E-B)** పొజిటివ్ కావచ్చు, నెగెటివ్ కావచ్చు, పైన చెప్పినట్లు. కావున నిగమన వాక్యానికి విలువ ఏమీ లేదు. అదే విధముగా రెండు అంత్యములూ, ప్రత్యేకమూ, సాధారణమూ అవ్యవహితములై, ఒక దాని పట్ల ఒకటి ఇలాగ నిర్నిమిత్త నిర్ధారణలైనప్పుడు వాటి సంబంధమే నిర్నిమిత్తత. కావున అవి ప్రథమమో , ద్వితీయమో ఏదో ఒక ఆధారవాక్యములో ఉండవచ్చు. అలాగే ఒక ఆధారవాక్యమును ప్రథమము అనవచ్చు లేక ద్వితీయమైనా అనవచ్చు.

3

ప్రత్యేకము - సాధారణము అన్నది స్వతస్సిద్ధముగా సంబంధము కావున, పొజిటివ్ కావచ్చు.

నిగమన వాక్యం ఎంతగా పొజిటివో అంతగానూ నెగెటివ్ కావచ్చు. ఒకటి ఈ నిర్ధారణలను పట్టించుకోకుండా, **సాధారణ** సంబంధముగా.

పరిశీలిస్తే మొదటి రూపము యొక్క నిగమనము అంతర్వర్తితముగా యాదృచ్ఛికము (కాచిత్-గ్రహణము వగైరా వలన)

రెండవ రూపములో , యాదృచ్ఛికత తిష్ఠితము చేయబడినది (తార్కికముగా రాబట్టబడినది) .

రెండవదానిలో తననే లుప్తం చేసుకునే మధ్యవర్తిత్వమున్నది. మధ్యవర్తిత్వము విశిష్టత్వమును, అవ్యవహితత్వమును నిర్ధారముగా కలిగినది. ఈ అనుమితి ద్వారా జోడించబడినవి అంతర్వర్తితముగా అవ్యవహితముగా ఒక్కటై ఉండాలి.

ఏమంటే , మధ్యమం అయిన అవ్యవహిత విశిష్టత్వము , అది అనంతమైన బహుళము. అది బాహ్య నిర్ధారిత-భవము.

దాని యందే స్వీయబాహ్యమైన మధ్యవర్తిత్వము నిలుపబడినది.

విశిష్టత్వము యొక్క బాహ్యత్వము , సాధారణత్వము.

అవ్యవహిత విశిష్టము ద్వారా మధ్యవర్తనము తనకు బయట , బాహ్యమును సూచిస్తున్నది,

దాని అన్యమును సూచిస్తున్నది. **అట్లు అన్యముతో సంబంధము , సాధారణము** 665 **ద్వారా మాత్రమే సాధ్యము**.

రెండవ అనుమితి ద్వారా కలపవలసినది, అవ్యవహితముగా కలుపబడినదని తెలియుచున్నది .

దాని ఆధారమైన **అవ్యవహితత్వము ద్వారా , నిర్ధారితమైన కలపడం అంటూ జరగదు**.

అది **సూచించే అవ్యవహితత్వం తనది కాని వేరేది .** **<u>లుప్తమైపోయిన ప్రాథమిక జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము</u>**. కావున తనలో ప్రతిఫిలించేది, అంతర్వర్తితముగా-జైన్-అయ్యేది, కాచిత్ గ్రహీతమైన సాధారణము.

పరిగణించినదాని ప్రకారం , ఈ అనుమితి యొక్క పరివర్తనము జైన్ పరివర్తనము వంటిది, అనగా అన్యములోకి-పరివర్తనము. ఎందుకంటే గుణాత్మకము మరియు అవ్యవహిత విశిష్టమును పునాదిగా నిలుపడం జరిగింది. సంగ్రాహ్యము ప్రకారమైతే ప్రత్యేకము యొక్క నిర్ధారణను లుప్తము చేస్తూ విశిష్టత్వము , ప్రత్యేక-సాధారణములను కలుపుతున్నది. ఇదే ఈ అనుమితుల యాదృచ్చికతగా కనబడుతున్నది. అంత్యములు , మధ్యస్థముతో వాటికీ నిర్ధారిత సంబంధము ద్వారా కలుపబడుట లేదు. వాటి కి దక్కినది నిర్ధారిత ఐక్యత కాదు, పాజిటివ్ ఐక్యత కాదు, కేవలం కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం మాత్రమే. మధ్యస్థము ఈ నిర్ధారములో , ఏ నిర్ధారమైతే దాని సత్యమో , తిష్ఠితం అవడం అన్నది ఇంకొక అనుమితి , అన్య నమూనాలో అనుమితి అని తెలియవస్తుంది.

SEIN – ANDERE

c. Die dritte Figur: E - A – B

మూడవ రూపం

1

1.ఈ మూడవ రూపము (E-A-B) దానికంటూ అవ్యవహిత ఆధారవాక్యములను కలిగిలేదు. విశిష్టము-సాధారణము (E – A) అన్నది మొదటి రూపము(E-B-A) ద్వారానూ , ప్రత్యేకము-

సాధారణము (B -A) అన్నది రెండవ రూపము(B-E-A) ద్వారానూ మధ్యవర్తితము 666 అయి ఉండెను . కాబట్టి మూడవది మొదటి రెండిటినీ పూర్వ తిక్షితముగా కలిగి యుంటుంది.

మూడవదానితో స్థూలముగా అనుమితుల నిర్ధారము పూర్తి అయింది. ఈ మూడూ ఒకటి ఇంకొకదాని ద్వారా మధ్యవర్తితం కావడం లో ఉన్నదేమంటే, ఒక్కొక్కటి తనవలన తాను మధ్యవర్తితం అనుకున్నా, దానియందే మొత్తాన్ని కలిగి లేదు. ఒక్కొక్కటి తన పై "అవ్యవహితత్వం" కలిగి యున్నది. ఆ అవ్యవహితపు మధ్యవర్తనం దాని బయట ఉంది .

2.విశిష్టము- ప్రత్యేకము- సాధారణము అనే అనుమితి ని దాని యందే పరిశీలించినప్పుడు అది ప్రాకారక అనుమితుల సత్యం అని తెలుస్తున్నది.

దాని మధ్యవర్తనము కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము. దాని అంత్యములు వెసనీయ నిర్ధారములుగా (ఒకదానిలో ఇమిడియున్న పలునిర్ధారములుగా) మధ్యమము లో లేవు. అవి వాటి సాధరణత్వము ప్రకారము మాత్రమే ఉన్నవి. అంటే ఏవి మధ్యవర్తితము కావాలో, అవి మధ్యమములో ఒక్కటిగా చేర్చబడిలేవు . కావున ఈ అనుమితి ప్రాకారకతకు పరిమితమైంది. దాని ప్రాకారత ఇలా ఉంది. దాని అంత్యములు అవ్యవహితములు. నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తములైన విషయసంచయము కలిగి యున్నట్టివి. నమూనా నిర్ధారములుగా ఉన్ననూ, విషయసంచయ నిర్ధారములుగా ప్రతిఫలించనివి. (ఉదా: మధ్యమము , అంత్యములన్న వాటి విషయసంచయము కలిసినది కాదు)

2

1. ఈ అనుమితి యొక్క మాధ్యమము నిజంగానే అంత్యముల ఐక్యత. కానీ ఐక్యత అవడంలో వాటి నిర్ధారణనుండి తీసివేయగా ఏర్పడినది. అలాగ అనిర్ధారిత సాధారణము. ఈ సాధారణము , అంత్యముల కాచిత్-గ్రహీతముగా, నిర్ధారణలనుండి బేధితముగా నిలిచి యున్నది, వాటికి ప్రతిగా నిర్ధారితముగా ఉన్నది. ఈ మొత్తము అంతా (అంత్యములూ, సాధారణ మధ్యమమూ) దాని సంబంధముతో కలిసి సంగ్రాహ్యమని పరిగణింపబడుచున్నది. ఇక్కడ **సాధారణము రెండు అంత్యములను తనలో అంతర్గణిస్తున్నది,** లేక వాటి విధేయముగా నున్నది. ఒక దానికి కూడా అది విశేష్యముగా

లేదు.

అనుమితులలో (వి-సా-ప్ర E – A – B) ఒక రకం అనుకుంటే, అది ఇలాగ సాధ్యం- ఒక సంబంధము వి-సా (E – A) గా సరిగానే ఉన్నా, రెండవ సంబంధము సా-ప్ర (A – B) కావాలి. కానీ విశేష్య-విధేయాలు పరస్పర నిర్నిమిత్తముగా ఉన్న నిర్ణయములోనే ఇది సాధ్యం, అనగా ఒక **నెగటివ్** నిర్ణయములో సాధ్యం. ఈ విధంగా వి-సా-ప్ర అనుమితి సబబే. కానీ నిగమనం , వెసనీయముగా నెగెటివ్ అవుతుంది.

అందువలన వాక్యముల యొక్క రెండు నిర్ధారములలో ఏది విశేష్యము , ఏది విధేయము అన్నది నిర్నిమిత్తము.(అవి ఒక్కొక్కటి) అనుమితిలో అత్యంత విశిష్టత్వముగానా లేక ప్రత్యేకత్వముగానా , ప్రథమ వాక్యమా లేక ద్వితీయవాక్యముగానా అన్నవి నిర్నిమిత్తము. ఏది ప్రథమం ఏది ద్వితీయ వాక్యమన్నది , మామూలు ధారణపై ఆధారపడి ఉంటాయి కాబట్టి అవి ఇక్కడ నిర్నిమిత్తం అయిపోయాయి. ఇది సుపరిచితమైన , **అనుమితి నాలుగో రూపానికి** దారి తీస్తుంది. ఈ నాలుగో రూపాన్ని అరిస్టోటల్ గుర్తించలేదు. ఈ నాలుగో రూపం బొత్తిగా అనాసక్తికరమైన ఖాళీ భేదము కలట్టి రూపం. దానిలో అంత్యముల యొక్క అవ్యవహిత స్థానము , మొదటి రూపముయొక్క స్థానమునకు తలకిందులుగా ఉన్నది. నెగెటివ్ నిగమన వాక్యము యొక్క విశేష్యము విధేయము , నిర్ణయము యొక్క ప్రాకారక పరిగణన ప్రకారం, విశేష్య-విధేయముల నిర్ధారిత సంబంధము కలిగి లేవు. ఒకదాని స్థానమును ఇంకొకటి ఉండగలదు అన్న పరిస్థితి ఉన్నది. ఏ అంత్యమును విశేష్యముగానూ ఏ అంత్యమును విధేయముగానూ తీసుకోవాలన్నది నిర్నిమిత్తము. కావున ప్రథమ వాక్యము ఏది, ద్వితీయ వాక్యము ఏది అన్నది కూడా నిర్నిమిత్తమై పోయింది. సమగ్రంగా ఉండాలన్న భావముతో , ప్రత్యేక నిర్ణయం అంటూ, నెగెటివ్ ను కూడా చేర్చడం వలన నాలుగవ రూపం అన్నది అర్థ రహితం అయింది.

3

సాధారణము మధ్యమము అయిన అనుమితి యొక్క వస్తుగత ప్రాధాన్యత ఏమిటంటే, మధ్యవర్తకమై యున్నది అంత్యముల ఏకత్వముగా **వెసనీయముగా సాధారణము**. సాధారణత్వం అన్నది మొదలు గుణాత్మక లేక కాచిత్-గ్రహీత అవ్యవహితత్వముగా

ఉంటుంది. కావున అంత్యముల నిర్ధారణను అందులో కలిగి లేదు. అవి కలవవలసి 668
నప్పుడు వాటి కలయిక , అనుమితికి బయటనున్న మధ్యవర్తనములో ఆధారమును కలిగి యున్నది. కావున ఇంతకు ముందు చూసిన అనుమితుల వలెనే, ఈ అనుమితిలో కూడా మధ్యవర్తనము యాదృచ్ఛికముగా జరుగుతుంది.
ఇక్కడ సాధారణము మధ్యమముగా నిర్ధారణమైనది. అందులో అంత్యముల నిర్ధారణ లేదు. కావున మధ్యమం అన్నది బాహ్యముగాను , నిర్నిమిత్తముగా నిలుపబడినది.
ఇది ఈ కాచిత్-గ్రహణము వలన అనుమితి యొక్క నాలుగవ రూపముగా తయారయ్యింది.
ఈ నాలుగవ రూపం "**సంబంధ-రహిత రూపము**" సాధారణము-సాధారణము-సాధారణము, **A-A-A** అంత్యముల గుణాత్మక భేదము ఇందులో తీసివేయబడ్డది. వాటి కేవల బాహ్య ఏకత్వం మాత్రమే , వాటి కేవల **సమానత్వము** నిర్ధారముగా కలదీ అనుమితి.

d. Die vierte Figur: A - A - A, oder der mathematische Schluß

మూడవ రూపం : సాధారణము-సాధారణము-సాధారణము లేక గణిత అనుమితి

రెండు విషయాలు లేక రెండు నిర్ధారాలు మూడవ దానికి సమానమైతే అవి రెండూ సమానము : ఇది గణిత నిగమనం/అనుమితి.
దానితో అంత్యములు ఒకదానిలో ఇంకొకటి చేరుట లేక అంతర్గణన అన్న సంబంధము చెరిగిపోతుంది.
1.మూడవది మధ్యవర్తనకారి. దానికి రెండు అంత్యముల ప్రతి ఎటువంటి నిర్ధారమూ లేదు. కావున ఆ మూడూ ఒక్కొక్కటి, మూడవ మధ్యవర్తనకారి కావచ్చును. అలా కావడానికి కావలసినది మూడు సంబంధాలలో దేనిని అవ్యవహితము గా తీసుకోవాలి, దేనిని మధ్యవర్తితముగా తీసుకోవాలి అన్నది ఇది బాహ్య పరిస్థితులపై, ఇతరేతర నిబంధననలపై ఆధారపడి ఉన్నది. అనగా అందులో ఏవి అవ్యవహితముగా లభ్యము అన్న దానిపై ఆధారపడి ఉన్నది. ఈ నిర్ధారము అనుమితికి సంబంధించినది కాదు, ఇది పూర్తిగా

2

గణిత అనుమితి గణితములో స్వతస్సిద్ధ సూత్రముగా(Axiom) పరిగణింపబడుతుంది. ప్రథమ సూత్రమై ,సహజ విదితం , స్వీయ విదితం అన్నట్లు ఎంచబడుతుంది. గణిత అనుమితికి ఋజువు అక్కరలేదు, అనగా దానికి మధ్యవర్తన క్షమత లేక మధ్యవర్తన సమర్థత లేదు లేక అవసరం లేదు. దానికి పూర్వ తిష్ఠితం అంటూ అన్యము ఏమీ లేదు , అది పూర్వతిష్ఠితం నుండి నిగమనం చేసేది కాదు . స్వతస్సిద్ధ సూత్రం అన్న దీని యోగ్యత , అది ఉన్నపళాన తేటతెల్లము అని అనిపించగా అవ్యవహిత విదితము అనిపించగా, దీనిని పరిశీలిస్తే తెలిసేది మాత్రం ఇది : గణిత అనుమితి యోగ్యత అంతా ఆ అనుమితి ప్రాకారకతలో ఉన్నది. నిర్ధారముల యొక్క గుణాత్మక భిన్నత ను తీసివేసి, కేవలము వాటి పరిమాణాత్మక సమాన-అసమానతలను పరిగణించే గణిత అనుమితి యొక్క ప్రాకారతయే దాని యోగ్యతగా పరిగణింపబడుచున్నది.

దీనిని ఆధారముగా ఎంచినా, దీనికి పూర్వతిష్ఠితము లేకపోలేదు, దీనికి మధ్యవర్తనము లేకపోలేదు. ఈ అనుమితి , గుణాత్మక భేదాన్నీ , సంగ్రాహ్య నిర్ధారములను "తీసివేయడం ద్వారానే" , కాచిత్-గ్రహణము ద్వారానే పరిమాణాత్మక నిర్ధారమును ఏకైక నిర్ధారముగా ఎంచుకుంటోంది. రేఖలు , ఇతర రేఖా గణిత రూపాలూ ఒక దానికొకటి సమానం చేయబడతాయి. అవి వాటి పరిమాణం ప్రకారమే తీసుకోబడతాయి. ఒక త్రిభుజం ఒక చతుర్భుజానికి సమానంగా నిలుపబడుతుంది. ఒక త్రిభుజముగా చతుర్భుజానికి సమానమని కాదు, కేవలం పరిమాణము ప్రకారం సమానమని. ఈ అనుమితిలో సంగ్రాహ్యము , దాని నిర్ధారములు ప్రవేశించవు. . ఈ అనుమితి ద్వారా సంగ్రాహ్యం అంటూ జరుగదు.అంతే కాక ఇటువంటి గణిత-అనుమితిని అవలంబించే యుక్తి ప్రాకారక, కాచిత్-గ్రహీత సంగ్రాహ్యనిర్ధారములను కూడ పూర్వములుగా పరిగణించదు . ఆలోచన నిర్ధారాల అభావము, వాటిని తీసివేయటం పైననే గణిత అనుమితి యొక్క స్వయం విదితత్వం ఆధారపడి ఉన్నది .

1. డాజైన్ అనుమితి యొక్క **అంతిమ ఫలితము** కేవలము ఈ సంగ్రాహ్య నిర్ధారణను అంతటినీ తీసివేయుట కాదు. డాజైన్ అనుమితిలో నుండి వచ్చిన అవ్యవహిత కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారముల **నెగెటివిటీ కి పాజిటివ్** పార్శ్వమున్నది. అదేమనగా , **కాచిత్-గ్రహీత** నిర్ధారణలో దాని అన్యము తిష్ఠితమై, డాజైన్ అనుమితి **విపులమైనది**.
2. ముందు డాజైన్ అనుమితులు పరస్పరం ఒకదానికొకటి **పూర్వతిష్ఠితములై** ఉన్నవి. నిగమన వాక్యములుగా కలిసిన అంత్యములు పరస్పర పూర్వతిష్ఠితములైనంత పర్యంతమే సత్యములై , ఉన్నవి. అనగా అవి వేరొక చోట స్థాపింపబడిన ఏకత్వం ద్వారా కాకుండా తమ-యందు-తమ-వలన-ఒక్కటై చేర్చబడి ఉండాలి. (కానీ అలా కాదు. మధ్యవర్తనం ద్వారా మధ్యవర్తనం ఆ ఒక్కటి)

Mutual voraussetzung of Schlusses

E - B - A , B - E - A, E - A – B

E –A B-A E-B

చూసిన అనుమితులలో అది నిర్మించబడిన రీతిబట్టి **మధ్యమము** , అనుమితి యొక్క సంగ్రాహ్య-ఐక్యత అయి ఉండాలి , కానీ మధ్యమము కేవలము **ఒక ప్రాకారక నిర్ధారణగా** మాత్రమే నిలుపబడి ఉన్నది, **సవిపుల ఐక్యతగా** నిలుపబడలేదు.

E - *B* - A , B - *E* - A, E - *A* – B

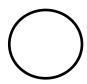
అయితే ప్రతీ మధ్యవర్తనమునకునూ ఈ పూర్వతిష్ఠితమైనది , గణిత అనుమితి వలె ,కేవలం దత్తమైన ఒక అవ్యవహితత్వం కాదు. తద్భిన్నంగా ఆ అవ్యవహితత్వమే ఒక మధ్యవర్తనము. మిగిలిన రెండు అనుమితుల వలన ఒక మధ్యవర్తనము. ఒక్కొక్క అవ్యవహితత్వము మిగిలిన రెండు అనుమితుల వలన మధ్య వర్తనము .కావున నిజంగా ఉన్నదేమంటే , అక్కడ ముందే ఉన్న అవ్యవహితత్వము పై ఆధారపడిన మధ్యవర్తనము కాదు , **మధ్యవర్తనము పై ఆధారపడిన మధ్యవర్తనము**.

ఇది మధ్యవర్తనమనే నమూనా నుండి తీసివేయటముగా, కాచిత్-గ్రహణముగా సాగే

పరిమాణాత్మకం కాదు. ఇది మధ్యవర్తనముతో సంధానము కలిగిన మధ్యవర్తనము లేక ప్రతిఫలనము ద్వారా మధ్యవర్తనము. ఈ అనుమితులను ఒకదానితో ఒకటి జోడించే , పరస్పర పూర్వతిష్ఠనం అనే వలయము, ఈ పూర్వతిష్ఠనములు తనలోకి తాను మరలుట అవుతుంది. అట్లు మరలుటలో అదొక మొత్తం అవుతుంది. **ప్రతీ అనుమితీ అన్యము వైపు సూచించగా , ఆ అన్యము కాచిత్-గ్రహణము వలన బయట లేదు, వలయము లోపలే ఉన్నది.**

E - B - A , B - E - A, E - A – B

E –A B-A E-B

E A B అంత్యములను, మధ్యమమును ఆక్రమిస్తున్న E A B

A B E

B E A

3. ఒక్కొక్క నమూనానిర్ధారమును చూస్తే, అన్ని ప్రాకారక అనుమితులలోనూ, ప్రతి ఒక్క నమూనా **నిర్ధారము (A, E , B) మధ్యమం అన్న స్థానాన్ని** ఆక్రమిస్తోంది. అవ్యవహితముగా ఇది ప్రత్యేకత్వముగా (BESONDERHEIT) నిర్ధారింపబడుతోంది. ఆపై అవి గతితార్కిక చలనము ద్వారా విశిష్టత్వముగానూ, సాధారణత్వముగానూ నిర్ధారించుకుంటాయి(besonder is E&A). అదే విధముగా ఈ నిర్ధారములు **ఒక్కొక్కటీ రెండు అంత్యముల స్థానాలను** వంతులవారీగా ఆక్రమిస్తాయి. కేవలం నెగెటివ్ ఫలితం ఏమిటంటే గుణాత్మక నమూనానిర్ధారములు చెరిగిపోయి , కేవల పరిమాణాత్మక గణిత అనుమితి మిగులుట. కానీ నిజముగా ఉన్నది పాజిటివ్ ఫలితము. ఏమంటే మధ్యవర్తనము ఒక్క గుణాత్మక నమూనా నిర్ధారణ ద్వారా జరుగదు. **ఆ నమూనా నిర్ధారముల సవిపుల ఏకత్వం ద్వారా** జరుగుతుంది. మూడు అనుమితి రూపాల లోపము మరియు వాటి ప్రాకారత ఏమంటే, అటువంటి ఒకేఒక నిర్ధారణ మధ్యమం అయి ఉండ వలెను అన్నది. మధ్యవర్తిత్వము, అవ్యవహితములు మరియు కాచిత్-గ్రహీత నమూనా నిర్ధారముల నిర్నిమిత్తతగా నిర్ధారించుకుంటున్నది . మరియు ఒకటి ఇంకొక దానిలో, అన్యములో

ప్రతిఫలించే **పొజిటివ్ ప్రతిఫలనముగా** మధ్యవర్తిత్వము తనను
నిర్ధారించుకుంటున్నది. డాజైన్ అవ్యవహిత అనుమితి **, ప్రతిఫలన అనుమితి లోకి పరివర్తనము** చెందినది.

ప్రతిఫలన అనుమితి

1.గుణాత్మక అనుమితి యొక్క పురోగతి "నిర్ధారముల" **కాచిత్-గ్రహీతమన్నదానిని** రద్దుచేసింది. ఒక్కొక్క అంత్యము తనలో అన్యము కూడా **ప్రతిఫలించే** నిర్ధారణగా తిష్ఠితము చేసుకున్నది . కాచిత్-గ్రహీత అంత్యములు ఉన్నాయి, అనుమితిలో వాటి సంబంధము కూడా ఉన్నది. నిగమన వాక్యము ఒక మధ్యవర్తితముగా , అనివార్యముగా నిలుపబడినది. కావున ఒక్కొక్క నిర్ధారణ నిజానికి దానికది విశిష్టము కాక, అన్యముతో సంబంధముగా, **సవిపుల-నిర్ధారణగా** నిలుపబడినది.

2. **మధ్యమం** అన్నది ఇంతకు పూర్వం కాచిత్-గ్రహీత ప్రత్యేకత్వం గా ఉండినది. అది దానంతట అది ఒక సాదా నిర్ధారణ. మధ్యమము బాహ్యంగా మధ్యమము, స్వతంత్రంగా ఉన్న అంత్యములకు సాపేక్షంగా మధ్యమము. కానీ ఇకముందు మధ్యమము నిర్ధారముల **మొత్తము**. అది అంత్యముల **తిష్ఠిత ఐక్యత**.
ముందుగా ప్రతిఫలనమునకు చెందిన ఐక్యత. తనలో ప్రతిఫలనమును బంధించుట . అది అవ్యవహితత్వము యొక్క మొదటి లుప్తీకరణము . అది మొదలు నిర్ధారముల సంబంధీకరణము.. అది ఇంకా సంగ్రాహ్యము యొక్క నిరపేక్ష ఐక్యత కాలేదు.
3. ఇందులో అంత్యములు, "ప్రతిఫలన నిర్ణయము" యొక్క నిర్ధారములు. ఇందులో **విశిష్టత్వము** , **సాధారణత్వము** సంబంధ నిర్ధారములై లేక ఒక బహుళమును తనలో ప్రతిఫలించే ప్రతిఫలనము అయి ఉన్నాయి. ప్రతిఫలన నిర్ణయములో చూపినట్లుగా , విశిష్టత్వము కేవలం నమూనాకు సంబంధించినదైన విశిష్టత్వము కాక, దాని నిర్ధారణ స్వీయ ప్రతిఫలితమైన సాధారణత్వంగా ఉన్నది , అదే ఇక్కడ పూర్వతిష్ఠితముగా – అవ్యవహితముగా తీసుకోబడ్డ "**జాతి**".

4. నిర్ణయ నిర్ధార పురోగతికి చెందిన ఈ అంత్యముల నిర్ధారణ నుండి, అనుమతి

మధ్యమము యొక్క విషయసంచయము ఇంచుమించుగా తెలియుచున్నది. 674
అనుమితి వెసనీయముగా **మధ్యమం** పై ఆధారపడి ఉంది. ఇట్లు అనుమితి, నిర్ణయము నుండి భేదితమవుతున్నది.

ఆ మధ్యమము కలిగి యున్నట్టివి 1. **విశిష్టత్వము** 2 విశిష్టత్వము సాధారణత్వానికి విస్తరించబడినది,(ఎట్లనగా-)"**సకలము"** లేక **"అన్నీ**"గా 3. పునాదిగా, విశిష్టత్వము మరియు కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వమును తనలో ఒక్కటి చేసుకునే సాధారణత్వంగా "జాతి".

ప్రతిఫలన అనుమితి మొదలు ఈ విధముగా **తనదైన నమూనా ద్వారా నిర్ధారణ** అయి ఉన్నది, ఎట్లనగా మధ్యమము నిర్ధారముల మొత్తముగా **నిలుపబడుచున్నది**.

అవ్యవహిత అనుమితి ఇందుకు విరుద్ధముగా **అనిర్ధారితము** అనవచ్చును. దాని యందు మధ్యమము ఇంకనూ కాచిత్-గ్రహీత ప్రత్యేకత్వముగా ఉండెను. దాని యందు దాని సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములు నిలుపబడి లేవు.

ఈ మొదటి ప్రతిఫలన అనుమితిని "**సకలత్వ-అనుమితి**" అనవచ్చును.

a. Der Schluß der Allheit
సకలత్వ అనుమితి

1

1.సకలత్వ అనుమితి దాని సంపూర్ణత్వంలో యుక్తియుతమైన వివేకాధారిత అనుమితి తప్ప ఇంకేమీ కాదు. అందులో మధ్యమము కాచిత్-గ్రాహీత ప్రత్యేకత్వము కాదు. తన తృటులలో అభివృద్ధి చెందిన ప్రత్యేకము. కావున విపులమై వృద్ధిచెందినది. ఇది నిజానికి సంగ్రాహ్యమునకు కావలసినది- వెసనీయముగా అగత్యమైనది. కానయితే "సకలము లేక అన్నీ" అన్న నమూనా ,విశిష్టమును మొదలు బాహ్యముగా మాత్రమే సాధారణత్వములో కూడబెట్టుచున్నది. మారుగా సాధారణత్వము , విశిష్టములను వాటికవిగా ఉన్న అవ్యవహితములుగా తన యందు కలిగి యుంటుంది. నిర్ధారముల అవ్యవహితత్వము యొక్క నెగేషన్, ఏదైతే డాజైన్ అనుమితి యొక్క ఫలితమో , అది మొదటి నెగేషన్

మాత్రమే. అది ఇంకా నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ కాలేదు. నిరపేక్ష స్వీయ-ప్రతిఫలనము 675 కాలేదు. ప్రతిఫలన- సాధారణత్వము , ఏదైతే తన యందు విశిష్ట నిర్ధారములతో వ్యవహరిస్తుందో , అవే దాని పునాదిగా ఉంటాయి. "సకలము" అన్నది ఇంకా సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణత్వం కాలేదు. సకలము ప్రతిఫలనము యందలి బాహ్యము గా ఉన్నది.

2. డాజైన్ అనుమితి యాదృచ్ఛికం , ఎందుకంటే: ఒక విపులమైన వస్తువు యొక్క ఒక నిర్ధారణను మధ్యమంగా ఎంచుకుంటుంది. అందువలన (అది కాక) అటువంటి ఎన్నిటినో (నిర్ధారణలను) అనిర్ధారిత మధ్యమాలుగా ఎంచుకోవచ్చు. అలాగ వ్యతిరేకమైన విధేయములతో కూడా జోడించవచ్చు.

ఇకపై మధ్యమం **విశిష్టత్వాన్ని** కలిగి యుంటుంది. తద్వారా విపులమై ఉంటుంది. దాని ద్వారా ఒక విశేష్యము ఒక విధేయము తోనే జోడించనగుతుంది, ఆ విధేయము (మాధ్యమము ద్వారా) , విశేష్యము సవిపులము అన్న లెక్కన దానికి తగినట్లు ఉండాలి.

ఉదా: హరితం అన్న వర్ణం మధ్యమం గా అనుమితిని నిర్మించాలి అనుకుందాం.

ఒక వర్ణచిత్రం హరిత వర్ణం కావున అందముగా ఉన్నది.

ఒక పద్యం , ఒక కట్టడం క్రమపద్ధతి వలన చక్కగా ఉన్నది.

ఆ వర్ణచిత్రం, ఆ కట్టడం, ఆ పద్యం ఇతర కారణాలవలన (ఇతర మాధ్యమాల వలన) అందవిహీనంగా ఉండవచ్చును. అప్పుడు "అందమైనది" అన్న విధేయంతో వాటిని ఆయా సవిపుల మధ్యమాల హరిత వర్ణం, క్రమపద్ధతి అన్న విశేష్యములతో జోడించలేము.

అలా కాకుండా మధ్యమముగా "సకలత్వం" ఉంటే **<u>అన్నీ</u>** అన్నది , హరితవర్ణాన్ని ,క్రమపద్ధతిని ఒక **సవిపులముగా** కలిగియుంటుంది. అప్పుడది ఎంచుకున్న హరితవర్ణమో లేక క్రమపద్ధతియో మాత్రమే కాదు.

అందువలన ఏదో ఒక హరితవర్ణం కలదని, ఒక క్రమపద్ధతి కలదని కాచిత్-గ్రహీతముగా ఎంచుకోవడం జరుగదు.

ఈ సవిపులము తో మొత్తము సవిపులమునకు సరిపడినట్లున్న విధేయములను మాత్రమే జోడించగలము.

హరితవర్ణము, క్రమపద్ధతి కలట్టిది అందముగా ఉన్నది - అన్న నిర్ణయములలో

విశేష్యములు హరితవర్ణము కలది, క్రమపద్ధతి కలది అన్న కాచిత్-గ్రహీతములు .   676
" హరితవర్ణముగలవి అన్నియునూ , క్రమపద్ధతి గలవి అన్నియునూ - అందముగా ఉన్నవి" అన్న వాక్యములలో, తద్భిన్నముగా, హరితవర్ణముకలవి, క్రమపద్ధతిగలవి **అన్నీ** వాస్తవ సవిపుల వస్తువులు, వాటి **అన్ని వస్తుధర్మాలతో**, అనగా హరితవర్ణమూ లేక క్రమపద్ధతీ కాక ఇతర వస్తుధర్మాలు కూడా కలట్టివి. అట్టివి సవిపులములుగా తీసుకోబడ్డాయి.

2

1. అనుమితి యొక్క ఇలాటి ప్రతిఫలన-సంపూర్ణత్వం ఒక ఏమార్పు మాత్రమే. మధ్యమం "అన్నీ" అన్న నిర్ధారణ కలిగినది. ఇది ప్రథమ వాక్యంలో విశేష్యం తో జోడింప బడే విధేయానికి వర్తిస్తుంది.
కానీ "అన్నీ" అంటే "అన్ని విశిష్టములు" అని. ఇక్కడ ఒక్కొక్క విశిష్ట విశేష్యము ఆ విధేయమును అవ్యవహితముగా ముందే కలిగి యున్నది. అంతేగానీ విశెష్యము , ఆ విధేయమును మొట్టమొదటి సారి అనుమితి ద్వారా పొందినది కాదు.
లేక (ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటె) విశేష్యము నిగమన వాక్యము ద్వారా విధేయమును పొందుతున్నది, అనుమితి ఫలితముగా పొందుతున్నది. కానీ ప్రథమ వాక్యము ఆ నిగమన వాక్యమును ముందే తన యందు కలిగి యున్నది. కావున ప్రథమ వాక్యం దానంతట అది సరైనది కాదు లేక అది పూర్వతిష్ఠితమైన అవ్యవహితమైన నిర్ణయము కాదు. నిగమన వాక్యమునకు ఆధారము కావలసినది, అలాటిది అది ముందే నిగమన వాక్యమును పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది.
చాలా ప్రాచుర్యం గల సంపూర్ణ అనుమితికి ఉదాహరణ:
మనుషులు అందరూ మర్త్యులు
కాజస్ ఒక మనిషి
కావున కాజస్ మర్త్యుడు
ప్రథమ వాక్యం ఎంతవరకు సరైనదంటే, నిగమన వాక్యం సరైనదైనంత వరకు.
యాదృచ్ఛికంగా కాజస్ మర్త్యుడు కాక పోతే , ప్రథమ వాక్యం సరైనది కాదు. వాక్యము , ఏదైతే

నిగమన వాక్యం అయి ఉండవలెనో , అది అవ్యవహితముగా ఇక్కడ ముందే నిజమై 677
ఉండవలెను. అట్లు కాకుంటే ప్రథమ వాక్యము "అన్ని" విశిష్టములతో వ్యవహరించేది కాదు. ప్రథమ వాక్యము సరైనదని ఎంచే ముందే ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది - ఆ నిగమన వాక్యమే ప్రథమ వాక్యానికి వ్యతిరేకముగా ఒక ఉదాహరణ కావచ్చు కదా అన్న ప్రశ్న (eine *Instanz*).

3

1.అనుమితి యొక్క సంగ్రాహ్యం నుండి తెలిసేదేమంటే, డాజైన్ అనుమితి యందు ఆధారవాక్యములు అవ్యవహితములై , అనుమితి సంగ్రాహ్యము "తప్పనిసరి"అని నిర్దేశించిన మధ్యవర్తిత్వానికి విరుద్ధమై ఉన్నవి. డాజైన్ అనుమితి మొదటి రూపమే అన్య రూపాన్ని , అన్య రూపము మొదటి రూపాన్ని పూర్వతిష్ఠితములుగా కలిగి యున్నాయి. ప్రతిఫలన అనుమితి లో ఇది(పూర్వతిష్ఠనము) దాని యందే నిలుపబడినది. ఏమనగా , ప్రథమ వాక్యము నిగమనవాక్యమును పూర్వతిష్ఠితంగా కలిగి యున్నది, ఎలాగనగా ప్రథమ వాక్యము విశిష్టమును ఒక విధేయముతో కలపుటగా. ఇట్లు కలుపుట నిగమన వాక్యము అయి ఉండాలి.

2. ఇక్కడ ఉన్నదాన్ని ఇలా చెప్పవచ్చు. ప్రతిఫలన అనుమితి నిగమనము అను ప్రక్రియ యొక్క ఖాళీ బాహ్య ప్రతిబింబము మాత్రమే, మిథ్యా నిగమనము మాత్రమే.
ఈ నిగమనము యొక్క వెసన్ ఆత్మగత-విశిష్టత్వము పై ఆధారపడి ఉన్నది, ఇది మధ్యమము అవుతున్నది, విశిష్టత్వము మధ్యమము గా నిలుపబడ వలెను.
విశిష్టత్వము ఉన్నదున్నట్లు ఉండగా, దాని పై సాధారణత్వము బాహ్యముగా నున్నది. ప్రతిఫలన అనుమితి యొక్క విషయసంచయము చూపుతున్నదేమంటే, విశిష్టము తన విధేయముతో అవ్యవహిత సంబంధములో ఉన్నదనీ, నిగమనముగా రాబట్టిన సంబంధములో లేదనీ.
ప్రథమ వాక్యం మధ్యవర్తితమైనది . ప్రథమ వాక్యము నందు తన ప్రత్యేకముతో సాధారణమును సంధించుట, లేక ఇంచుమించు ఒక ప్రాకారక సాధారణము ఒక అంతర్వర్తిత సాధారణముతో సంధించుట అన్నది, అట్టి సాధారణములో ఉన్న

విశిష్టత్వముతో సంబంధము ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది . అనగా విశిష్టత్వము
"సకలము-అన్నీ"గా - అట్టి విశిష్టత్వము ద్వారా మధ్యవర్తితమైనది.

ఇది వ్యాప్తి అనుమితి లేక వ్యాప్తి-నిగమనము (Dies aber ist *der Schluß der Induktion*.).

ఇక్కడ **ప్రత్యేకం** అనగా **మనుషులందరూ**

ఇది ప్రాకారకముగా సాధారణము

అంతర్వర్తిత సాధారణము మొత్తం మనుషుల సకలం - కాజస్ అనే మనిషి-విశిష్టము.

సాధారణము - జాతి/మనిషి

b. Der Schluß der Induktion

వ్యాప్తి అనుమితి

సకలత్వ అనుమితి ప్రణాళిక ఈ మొదటి రూపము కింద ఉంటుంది. ప్రత్యేకము-విశిష్టము-సాధారణము (E – B – A)

వ్యాప్తి-అనుమితి రెండవ రూపము సాధారణము - విశిష్టము - ప్రత్యేకము (A – E – B) కింద ఉంటుంది.

విశిష్టత్వం మళ్ళీ మధ్యమంగా ఉన్నది. కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టత్వముగా కాదు. పూర్తి విశిష్టత్వముగా, అనగా వ్యతిరేక నిర్ధారమైన సాధారణత్వముతో తిష్ఠితమై.

ఒక అంత్యముగా ఏదో ఒక విధేయము ఉన్నది. ఆ విధేయము ఈ అన్ని విశిష్టములకూ ఉమ్మడిగా ఉన్నట్టిది (ఉదా: జనన-మరణాలు కలవు).

అన్ని విశిష్టములకూ విధేయముతో ఉన్న సంబంధము అవ్యవహిత ఆధారవాక్యము. అది ఇంతకు ముందున్న అనుమితి యొక్క నిగమన-వాక్యం వంటిది (ఉదా: రాబర్ట్,జాన్, జోసెఫ్ లకు జనన-మరణాలు కలవు).

(విధేయము ఒక అంత్యము కాగా) ఇంకొక అంత్యము అవ్యవహిత "జాతి" కాగలదు (ఉదా: మనిషి కి జనన-మరణాలు కలవు). అది ఇంతకు ముందున్న అనుమితి లో మధ్యమము లో

ఉన్నటువంటిది, లేక విశ్వజనీన నిర్ణయములో విశేష్యము వంటిది. ఇది "అన్ని 679
విశిష్టములూ" లేక, మధ్యమంలో " అన్ని రకాలూ" తన లో కలిగి దాని బయట శేషమన్నది లేకుండా ఉన్నట్టిది.

ఈ ప్రకారము అనుమితి ఈ కింది రూపములో ఉంటుంది

విశిష్టము

సాధారణము - విశిష్టము - ప్రత్యేకము

విశిష్టము

విశిష్టము

విశిష్టము

(ఇక్కడ ప్రత్యేకము, కొందరు మనుషులు- అది కొందరు నుండి అందరు మనుషులకు వ్యాప్తి చెందుతుంది. అందరు కూడా సాధారణమును అంతర్వర్తితముగా కలిగి యున్నది. అందరు మనుషులు మనిషి అన్న జాతిగా అయితే సాధారణము అవుతుంది)

2

1.ప్రాకారక అనుమితి యొక్క రెండవ రూపం సాధారణము-విశిష్టము-ప్రత్యేకము (A-E-B), ప్రణాళికా బద్ధంగా లేదు, అసంబద్ధంగా ఉంది. ఎందుకంటే అనుమితిలో ఒక ఆధారవాక్యమైన సాధారణము - విశిష్టము లో విశిష్టము మధ్యమం అయింది. అలా కావాలంటే అది సాధారణాన్ని తనలో గణ్యముగా తీసుకోవాలి, సాధారణానికి తను విధేయము కావాలి. కాని అది అలా కాదు. ఇక్కడ వ్యాప్తిలో ఆ దోషం పరిహారం అయింది. ఇక్కడ మధ్యమం - **అన్ని విశిష్టములు**. ఆధారవాక్యం సాధారణము-విశిష్టము A- E వస్తుగతసాధారణాన్ని లేక జాతిని అంత్యముగా వేరు చేసి నిలిపింది. విశేష్యము ఒక విధేయమును కలిగియున్నది. విధేయము , ఇంచుమించు విశేష్యము తో సమాన పరిధి కలది, అందుచేత బాహ్య ప్రతిఫలనానికి రెండూ ఒకటి.

ఉదా: ఏనుగు లేక సింహము జాతిగా నాలుగు కాళ్ళ జంతువు.

భేదము, అదే విషయసంచయాన్ని ఒకసారి విశిష్టత్వము గానూ ఇంకొకసారి సాధారణత్వము గానూ తిష్ఠితము చేసినది. ఆ భేదము ఇప్పుడు నిర్నిమిత్త నమూనా

నిర్ధారము (సిం హము/ఏనుగు/నక్క**E** , జాతి **A** అన్న బేధము ఇక్కడ నిర్నిమిత్తము). 680
ఇలాటి నిర్నిమిత్తత, ఇంతకు ముందు భాగంలో చూసినట్లు , ప్రాకారక అనుమితి యొక్క ఫలితాన్ని ప్రతిఫలన అనుమితిలో తిష్ఠితము చేయుటవలన వచ్చిన నిర్నిమిత్తత (E-A-B వృత్తంగా) కానీ ఈ నిర్నిమిత్తత , ఇక్కడ పరిధి సమానత్వము ద్వారా తిష్ఠించ బడినది.
2. కావున **వ్యాప్తి** కేవలం నిరీక్షణ వలన (గమనించడం వలన) ఏర్పడ్డ అనుమితి కాదు. లేక రెండవ రూపాన్ని పోలియున్న, కేవలం యాదృచ్చిక డాజైన్ వలన ఏర్పడ్డ అనుమితి కాదు. ఇది **అనుభవం** ద్వారా ఏర్పడ్డ అనుమితి, అనుభవ అనుమితి. ఆత్మగతమైన ఏకీకరణ ద్వారా ఏర్పడిన అనుమితి. విశిష్టములను జాతిగా ఏకీకరణ. ఇట్టి జాతి ఏకీకరణను ఒక సాధారణ నిర్ధారణతో ఏకం చేయుట. ఎందుకంటే ఆ నిర్ధారణ అన్ని విశిష్టములలో కానవస్తున్నది కనుక. కావున అనుమితికి వస్తుగత ప్రాముఖ్యత ఉన్నది. వస్తుగత ప్రాముఖ్యత ఏమంటే - ఒక అవ్యవహిత జాతి , విశిష్టత్వము యొక్క సకలము ద్వారా, ఒక సాధారణ వస్తుధర్మమునకు నిర్ధారింపబడినది. ఒక అవ్యవహిత జాతి , విశిష్టత్వము యొక్క సకలత్వము ద్వారా, ఒక సాధారణ సంబంధములో లేక ఒక సాధారణ చిహ్నములో తన డాజైన్ ను కలిగి ఉన్నది. ఈ అనుమితి యొక్క వస్తుగత ప్రాధాన్యత ఇతర అనుమితులవలె ముందు కేవలం దాని అంతర్గత సంగ్రాహ్యం. అది ఇంకా తిష్ఠితం కాలేదు.

3

వ్యాప్తి అన్నది ఇంకనూ వెసనీయముగా ఒక ఆత్మగత అనుమితి. మధ్యమము దాని అవ్యవహితత్వములో ఒక్కొక్కటై వేరు వేరుగా ఉన్నవి. వాటిని సకలత్వము ద్వారా ఒక జాతిలో ఏకం చేయుట , ఒక బాహ్య ప్రతిఫలనము. ఉనికిలో ఉన్న ఒక్కొక్కటిగా ఉన్న వాటి యొక్క అవ్యవహితత్వము వలననూ, తద్వారా కొనసాగుతున్న బాహ్యత్వం వలననూ , సాధారణత్వం అన్నది కేవలం సంపూర్ణత్వం గానే ఉంటుంది, అట్లు అది ఒక **కర్తవ్యం గానే** ఉంటుంది. మళ్ళీ దాని యందు దోషయుక్తమైన అనంతత్వం లోకి (schlechte Unendlichkeit)పురోగతి అన్నది ప్రకటమవుతుంది.
విశిష్టత్వము , సాధారణత్వముతో ఏకమయినట్లు తిష్ఠనం చేయవలసి ఉంది. కానీ విశిష్టము

ఒక్కొక్కటి అంతగానూ అవ్యవహితమని తిష్ఠించబడి ఉన్నది. కావున ఆ ఏకత్వం 681
అన్నది ఎన్నటికీ కొనసాగుతూ "కావలసిన" ప్రక్రియగా ఉండి పోతుంది. అది సమానత్వం యొక్క ఐక్యత, ఏకత్వం కావలసినది. కాకుండా ఉండ వలసినది కూడా.
ఏ,బి,సి,డి.....కేవలం అనంతంగా కొనసాగుతూ జాతిగా ఏర్పడాలి. జాతి పూర్తి అయ్యే అనుభవాన్ని ఇవ్వాలి. ఇట్లు వ్యాప్తి అనుమితి యొక్క **నిగమన** వాక్యం , **సమస్యాత్మకం** అవుతుంది (*problematisch*).

జాతి తన నిర్ధారణతో తనంత తాను కలిసిపోవాలంటే , నిరీక్షణ , అనుభవం అవడానికి నిరీక్షణను అనంతం వరకు కొనసాగించాలన్నది- పూర్వతిష్ఠితముగా దీని భావం. అందువలన అది నిగమన వాక్యమును ఒక అవ్యవహితముగా పూర్వతిష్ఠితము చేయుచున్నది. అదెలాగంటే దాని ఆధారవాక్యములలో ఒకటిగా "సకలత్వ" అనుమితి యొక్క నిగమన వాక్యాన్ని స్వీకరించటం ద్వారా. నిరీక్షణ పూర్తికాలేదని ఒప్పుకోకతప్పదు అయినప్పటికీ వ్యాప్తి మీద ఆధారపడిన ఒక అనుభవము చెల్లేదిగా పరిగణింపబడుతుంది. ప్రతీక్ష ఏమంటే, జాతి తనంతతానుగా తన నిర్ధారణతో ఏకం అవడం నిజమైతే , ఆ అనుభవానికి వ్యతిరేకముగా ఒక ఉదాహరణ కూడా ఎదురవదు అని. వ్యాప్తి ద్వారా అనుమితి ఒక అవ్యవహితత్వం పైన ఆధారపడి యున్నది నిజమే . కానీ దేనిపై ఆధారపడి ఉండిఉండవలెనో అట్టి తాను ఆధారితం అవవలసినదానిపై
కాదు, విశిష్టం యొక్క జైన్-అయ్యే అవ్యవహితత్వము పై కాదు .
వ్యాప్తి ద్వారా అనుమితి తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యే అవ్యవహితత్వము పై, అనగా సాధారణము యొక్క అవ్యవహితత్వము పై ఆధారపడి యున్నది.
వ్యాప్తి యొక్క ఆధార నిర్ధారము, ఒక అనుమితి అగుట.
విశిష్టత్వమును వెసనీయముగా తీసుకుని , సాధారణత్వాన్ని మధ్యమం యొక్క బాహ్య నిర్ధారముగా తీసుకోవడము వలన , మధ్యమము రెండు సంధించని భాగములుగా విడిపోయి ఉన్నది. కావున అనుమితి అన్నది లేదు.
ఈ బాహ్యత్వం అంత్యములకు చెందినది కావచ్చును. (అనగా అంత్యముల వలన మధ్యమము రెండు భాగాల వేర్పాటు , పరస్పర బాహ్యత్వము) . విశిష్టత్వము,

సాధారణత్వముతో అవ్యవహిత ఏకత్వముగా మాత్రమే మధ్యమము కాగలదు. 682
అటువంటి సాధారణత్వము విలక్షణముగా వస్తుగతము అయినట్టి , జాతి. దీనిని ఈ విధముగా కూడా పరిగణించవచ్చును.
సాధారణత్వము , విశిష్టత్వము అన్న నిర్ధారముపై ఉన్నది. ఇది వ్యాప్తి యొక్క మధ్యమము నకు ఆధారము. సాధారణము **బాహ్యము** కానీ **వెసనీయముగా** ఉన్నది. అటువంటి బాహ్యము అవ్యవహితముగా దాని వ్యతిరేకము , అనగా అంతర్గతము. వ్యాప్తి అనుమితి యొక్క సత్యం ఇది: ఈ అనుమితి ఒక విశిష్టమును మధ్యమముగా కలిగి యున్నది. (విశిష్టము) అవ్యవహితము అంతర్వర్తితముగా సాధారణత్వము. ఇది సాదృశ అనుమితి *Schluß der Analogie*.

c. Der Schluß der Analogie

సాదృశ్య అనుమితి

1

1. ఈ అనుమితి అవ్యవహిత అనుమితి మూడవ రూపము , విశిష్టము-సాధారణము-ప్రత్యేకము ను **E – A – B** కాచిత్-గ్రహీత ప్రణాళికగా కలిగి యున్నది. కానీ దాని మధ్యమము ఇక పై ఏదో విశిష్ట గుణము కాదు. మధ్యమము ఒక సాధారణత్వము, అది ఒక విపులము యొక్క స్వీయ-ప్రతిఫలనము, అందువలన దాని "నైజమై " ఉన్నట్టిది. దీనికి మారుగా , అది సవిపులమై ఆపై ఒక సాధారణము కాబట్టి (స్వీయ-ప్రతిఫలితమై సాధారణము), అది అంతర్వర్తితముగా విపులము. కావున ఇక్కడ విశిష్టము మధ్యమం , కానీ దాని సాధారణ నైజము ప్రకారము ఉన్నట్టిది.
ఇదికాక ఇంకొక విశిష్టము అంత్యముగా ఉన్నది. అది కూడా అదే సాధారణ నైజము కలిగి యున్నది.
భూమి (నేల) నివాసులను కలిగియున్నది
చంద్రుడు ఒక భూమి (నేల)
కావున చంద్రుడు నివాసులను కలిగియున్నాడు

1.రెండు విశిష్టములు ఒకటే అవడములో, ఒక దాని విధేయము ఇంకొక దాని విధేయము అయి ఉండడము , ఆ విధేయము వట్టి గుణము అయి ఉండి, ఒక్కొక్కసారి ఆ గుణము ఆత్మగత అర్థం లో చిహ్నము (*Merkmal*)అయి ఉండడము జరగ వచ్చు. అప్పుడు సాదృశమన్నది అల్పమైన లోతులేని ఉపరితలస్పర్శ అవుతుంది. అలాటి సందర్భంలో ఏకత్వం , వట్టి పోలికగా తీసుకోబడుతుంది (*Ähnlichkeit*).

ఎప్పుడైనా యుక్తి-ఆలోచనా తర్కం , లేక వివేకం నమూనాలో ఉన్న అనుమితి, ఇటువంటి ఉపరితల స్పర్శ ను ప్రయోగిస్తే, కేవల ఊహాకల్పనకు దిగజారినట్లు. అటువంటి దానికి తర్కశాస్త్రంలో స్థానం లేదు.

మరియు ఈ అనుమితి యొక్క ప్రథమ వాక్యాన్ని "ఒక వస్తువును ఒక చిహ్నం ప్రకారము పోలియున్నది , మిగిలిన విషయాలలో పోలి ఉంటుంది" అన్నట్లు తప్పుగా వ్యాఖ్యానించకూడదు.

ఆ విధంగా అనుమితి అన్న నమూనాను , దాని విషయసంచయం రూపంలో వ్యక్తీకరించడం జరుగుతుంది . పొడి విషయసంచయమును ద్వితీయ వాక్యం లేక అధోవాక్యానికి బదలాయించడం జరుగుతుంది. అనుమితి యొక్క మొత్తం నమూనాని ప్రథమవాక్యంలో లేక ఊర్ధ్వవాక్యంలో ఉంచడం జరుగుతుంది. "అన్యము నందు గణ్యమైనది , మూడవది అన్యము కింద జమ అయినప్పుడు మూడవదాని యందునూ ఉంటుంది. - అయితే ఇప్పుడు .." వగైరా(ఇక్కడ విషయసంచయం ప్రారంభం).

(ఉదా: "అన్యము నందు గణ్యమైనది , మూడవది అన్యము కింద జమ అయినప్పుడు మూడవదాని యందునూ ఉంటుంది. - అయితే ఇప్పుడు పశువులు కొమ్ములుగలవి అయినపుడు ఒంటె పశువు కావున కొమ్ములుగలది)

అనుమితి యొక్క నమూనానే ప్రథమ వాక్యంగా తీసుకుని, అసలు విషయసంచయం నమూనా పట్టకుండా ఉంటే, అనుమితి అటువంటి పొడి విషయసంచయంపై ఆధారపడి ఉండదు.

సాదృశ అనుమితి ఏ విషయసంచయము ఆ అనుమితి నమూనాలో లేదో ఆ
విషయసంచయం పై అనుమితి ఆధారపడి ఉండకూడదు. ఇది మొదటి అనుమితికి కూడా వర్తిస్తుంది. ఈ లక్షణమే అనుమితిని అనుమితి చేస్తుంది. అనుమితి ఎల్లప్పుడూ అనుమితి నమూనాని కలిగి యుండాలి. విషయ సంచయం ఇది కావచ్చు అన్యము కావచ్చు.
కావున సాదృశ అనుమితికి దానిదైన నమూనా ఉన్నది. దానిని అలాగ పరిగణించకపోవడం, దాని నమూనానే ప్రథమ వాక్యంగా చేయడమూ, అసలు విషయానికి తర్కంతో సంబంధం లేక పోవడము ఇదంతా ఆధార రహితం. సాదృశ అనుమితీ , అదే విధంగా వ్యాప్తి అనుమితి గురించి కూడా ఇటువంటి తప్పు ఆలోచనలు ఉండడానికి కారణం ఉంది. వాటిలో మధ్యమము , అంత్యములు ప్రాకారక అనుమితిలో కంటే **ఇంకింతగా నిర్ధారించ బడటం**, ఆ కారణాన నమూనా-నిర్ధారము, ఏదైతే అంత సరళమూ కాచిత్-గ్రహీతము కాదో, అ నమూనా నిర్ధారము కూడా విషయసంచయనిర్ధారం వలె తోస్తుంది. అనుమితి యొక్క **నమూనాయే నిర్ధార పాత్ర విషయం** కావడం ప్రాకారకత యొక్క అనివార్య పురోగతి. ఇది వెసనీయముగా అనుమితి యొక్క నైజానికి సంబంధించినది. అటువంటి విషయసంచయ నిర్ధారాన్ని ఇతరమైన పొడి పొడి నిరీక్షణాధారిత విషయమనీ , దాని నుండి కొంత తీసివేసి మిగిలినది గ్రహించవచ్చునని ఎంచగూడదు..
2. సాదృశ అనుమితి యొక్క ప్రథమ లేక ఊర్ధ్వవాక్యం ప్రకారం అనుమితి యొక్క నమూనాను పరిగణిస్తే, అ ఊర్ధ్వవాక్యం ఇలా ఉంటుంది: రెండు విషయ వస్తువులు ఒక వస్తుధర్మంలో లేక కొన్ని వస్తుధర్మాలలో సరిపోలితే, రెండవ వస్తువుకు అదనంగా ఇంకొక వస్తుధర్మం కూడా ఉంటే అన్యమునకు ఉన్న మరియొక వస్తుధర్మము మొదటి దానికి కూడా ఉంటుంది.
ఈ అనుమితికి నాలుగు అంత్యములు ఉన్నట్లు తోస్తుంది. చతురంత్యములు సాదృశాన్ని ఒక ప్రాకారక అనుమితి నమూనాలోకి తీసుకురావడములో ఉన్న కష్టము ఇది. ఇక్కడ రెండు విశిష్టములు ఉన్నాయి(రెండు అంత్యములు). మూడవది ఉమ్మడి ధర్మముగా అవ్యవవహితముగా తీసుకోబడినది. నాలుగవది(నాలుగవ అంత్యము) ఇంకొక ధర్మమును ఒక విశిష్టము అవ్యవహితముగా కలిగి యున్నది. దానిని రెండవ విశిష్టము మొదటిసారిగా

అనుమితి ద్వారా పొందుతుంది. ఇది ఏ అంశాన్ని స్పృశిస్తున్నదంటే ఇంతకు
ముందు

వివరించినట్లు, సాదృశ అనుమితి లో మధ్యమము విశిష్టముగా నిలుపబడినది, అంతేకాక ఆ విశిష్టము యొక్క సాధారణముగా కూడా నిలుపబడినది. వ్యాప్తి అనుమితిలో , రెండు అంత్యములు పోను , మధ్యమము లెక్కలేనన్ని విశిష్టముల సమూహము. కావున ఈ అనుమితిలో అనంతమైన పదములు ఉంటాయి. సకలత్వం అన్న అనుమితి లో మాధ్యమము నందు నిర్ధారించే సాధారణత్వము మొదలు సకలత్వం పై కేవలము **బాహ్యముగా జరిగే** నమూనా నిర్ధారము. కానీ సాదృశ అనుమితి నందు అది **వెసనీయ సాధారణత్వం**. పై ఉదాహరణలో మధ్యమం – భూమి (నేల), సవిపులముగా తీసుకున్నది. అది దాని సత్యము ప్రకారము అంతగానూ సాధారణత్వము గలది. అనగా విశిష్టముగా జాతి అయినది.

ఈ పార్శ్వము బట్టి చూస్తే నాలుగవ పదము సాదృశాన్ని అసంపూర్ణమైన అనుమితిగా చేయదు. కానీ ఈ అనుమితి ఇంకొక పార్శ్వం బట్టి అసంపూర్ణం అవుతున్నది. ఒక విశేష్యము ఇంకొక విశేష్యము వంటిదే సాధారణ నైజమును కలిగి యున్నప్పుడు , అక్కడ అనిర్ధారితం ఏమిటంటే , ఒక విశేష్యమునకు ఒక నిర్ధారణ ఉండగా , ఇంకొక విశేష్యమునకు అదే నిర్ధారణను అభివృద్ధి చేసినపుడు , అది దానికి చెందటం దాని నైజము ప్రకారమా లేక దాని ప్రత్యేకత్వం ప్రకారమా అన్నది అనిర్ధారితం. భూమి స్థూలంగా ఒక అంతరిక్షగ్రహంగానా లేక ఈ ఒక్క ప్రత్యేక అంతరిక్షగ్రహంగానా - నివాసులను కలిగి యున్నది అన్నది ప్రశ్న. సాదృశం , ప్రతిఫలన అనుమితి కాబట్టి , సాధారణత్వం - విశిష్టత్వం అనుమితి మధ్యమం లో అవ్యవహితముగా ఏకమై ఉన్నాయి. ఆ పర్యంతం సాదృశం ప్రతిఫలన అనుమితి అయి ఉన్నది. ఈ అవ్యవహితత్వం వలన ప్రతిఫలన ఐక్యత యొక్క బాహ్యత్వం ఇంకా అందులో ఉన్నది. విశిష్టం కేవలం అంతర్వర్తితముగా జాతి. అది ఇంకా ఈ నెగెటివిటీ లో, దేని ద్వారా తన నిర్ధారణ జాతి యొక్క నిర్ధారణ అవుతుందో , **ఆ నెగెటివిటీలో తిషితం కాలేదు** (జాతి తాను స్వయముగా నెగేషన్ ద్వారా తిరిగి ఒక విశిష్టమును నిలుపలేదు). అందువలననే మధ్యమం యొక్క ఒక విశిష్టమునకు చెందిన విధేయము , స్వతస్సిద్ధముగా ఇంకొక

విశిష్టము యొక్క విధేయము కాదు , అవి రెండూ ఒకే జాతివి అయినప్పటికీ . 686

3

1.(విశిష్టము- సాధారణము) **E – B** చంద్రుడు నివాసులను కలిగి యున్నాడు అన్నది నిగమన వాక్యం. కానీ ఆధారవాక్యం - భూమి నివాసులను కలిగి యున్నది అన్నది కూడా అటువంటిదే (విశిష్టము-సాధారణము). విశిష్టము-సాధారణము అన్నది నిగమనవాక్యము కావాలంటే, ఆవశ్యకత (Forderung)ఏమిటంటే, ఆధార వాక్యము కూడా అటువంటిదే కావాలి.

ఈ అనుమితి తనయందే అవ్యవహితత్వానికి వ్యతిరేకముగా ఒక ఆవశ్యకతనీ/అగత్యాన్నీ కలిగి యున్నది. అనగా అది తన నిగమనవాక్యాన్ని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యున్నది. ఒక డాజైన్ అనుమితి ఇతర డాజైన్ అనుమితులను పూర్వ తిష్ఠితములుగా కలిగి యున్నది. తత్సంబంధమై గమనించినది ఏమంటే డాజైన్ అనుమితులు తిరిగి తమలోకి మరలుతున్నాయి, ఎందుకంటే అవి ప్రతిఫలన అనుమితులు కావున.

సాదృశ అనుమితి యొక్క మధ్యవర్తనం అవ్యవహితత్వముతో బంధింపబడి యున్నది. అట్టి అవ్యవహితత్వము నకు వ్యతిరేకముగా , మధ్యవర్తనము సాదృశ అనుమితి యందు ఒక ఆవశ్యకతగా (Forderung) ఇమిడి యున్నది. (తన మధ్యవర్తనమునకు భారమై బంధిస్తున్న విశిష్టము)విశిష్టము అన్న తృటి రద్దు కావలెనన్నది అనుమితిలో నిబంధన. కావున **మధ్యమము వస్తుగత సాధారణమై, జాతియై, అవ్యవహితత్వము లేకుండా శుద్ధపరచబడినదై యున్నది.**

[**వ్యాప్తి అనుమితిలో లభించినది - జాతి, అనంత విశిష్టములపరంపర, పూర్తికాకపోయినా అనుభవము చెల్లుతుంది, వ్యతిరేక ఉదాహరణ ఎదురుకానంతవరకు, ఇది దాని-యందు-దాని-వలన-నిజం కావడం, మధ్యమం మాత్రం రెండు వేరు వేరు , వి వెసనీయము,సా బాహ్యము>అంతర్గతము>వెసనీయము, వ్యాప్తి అనుమితి మధ్యమము**

జాతి , సాదృశ అనుమితిలో మధ్యమ తృటిగా కేవలము **అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠితము**. అనుమితి ఈ అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠిత లుప్తీకరణను నిర్దేశిస్తుంది . అనగా విశిష్టత్వము యొక్క నెగేషన్ కావాలి. కావున సాధారణము ఇక అవ్యవహితము కాదు. <u>**సాధారణము తిష్ఠితము**</u> .

ప్రతిఫలన అనుమితి, అవ్యవహితత్వము యొక్క మొదటి నెగేషన్ ను కలిగి యున్నది. ఇప్పుడు **రెండవ నెగేషన్** ఘటించినది. అంతటితో బాహ్య ప్రతిఫలన సాధారణత్వము , తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేది గా నిర్ధారింపబడినది. పొజిటివ్ పార్శ్వము పరిగణిస్తే, నిగమన వాక్యము ఆధారవాక్యము ఒకటే అయినాయి. మధ్యవర్తనము పూర్వతిష్ఠితముతో కలిసి పోయినది. అట్లు ఏర్పడిన ఏకత్వము ప్రతిఫలన సాధారణత్వము. అట్లు అది ఉన్నతమైన సాధారణత్వము అయినది.

2. ప్రతిఫలన అనుమితి యొక్క చలనాన్ని మనం ఒక సారి వీక్షిద్దాం.

మధ్యవర్తనము స్థూలముగా అంత్యముల నమూనా-నిర్ధారముల **తిష్ఠితమైన ఐక్యత** లేక **సవిపులమైన ఐక్యత**. ప్రతిఫలనము అనగా ఒక నిర్ధారము అన్యనిర్ధారములో తిష్ఠనము చేయుట (విశిష్టత్వములో సాధారణత్వమును). కావున ఇందులో "సకలత్వము" మధ్యవర్తనకారి. "సకలత్వము" యొక్క వెసనీయ **ఆధారము విశిష్టత్వముగా** తెలియుచున్నది . సాధారణత్వము దానిపై కేవలము బాహ్యనిర్ధారముగా , సంపూర్ణత్వమనే నిర్ధారముగా తెలియును.

కానీ సాధారణము , విశిష్టమునకు వెసనీయమై ఉన్నది . కలిసిపోతున్న మధ్యమముగా సాధారణత్వము విశిష్టమునకు వెసనీయము. కావున సాధారణమును , విశిష్టమునకు <u>అంతర్వర్తితమై యున్న సాధారణముగా</u> పరిగణించాలి.

కానీ సాధారణము విశిష్టముతో కేవలం ఇట్టి పొజిటివ్ పద్ధతిలో ఏకం కాలేదు. దాని లుప్తమైన, నెగెటివ్ తృటిలో , సాధారణము విశిష్టముతో ఐక్యమవుతుంది(సాధారణము తిరిగి విశిష్టమును నిలుపుటద్వారా,). అట్లు సాధారణము సహజ-భవ-స్వీయ-భవమై , తిష్ఠితమైన

జాతి. ఇక విశిష్టము అవ్యవహితముగా , జాతి యొక్క బాహ్యత్వమే. లేక అది ఒక 688
కొస/అంత్యము .
ప్రతిఫలన అనుమితి స్థూలముగా ప్రత్యేకము-విశిష్టము-సాధారణము **B – E - A** అన్న ప్రణాళికగా పరిగణింపబడుతుంది. అందులో ఇంకనూ విశిష్టము మధ్యమము యొక్క వెసనీయ నిర్ధారము. దాని అవ్యవహితత్వము లుప్తమయినది కావున, **మధ్యమము సహజ-భవ-స్వీయ-భవ సాధారణత్వముగా** నిర్ధారమైనది కావున, అనుమితి విశిష్టము-సాధారణము-ప్రత్యేకము **E – A – B** అన్న ప్రాకారక ప్రణాళిక లోకి ప్రవేశించినది. ప్రతిఫలన అనుమితి, అనివార్య అనుమితిగా పరివర్తనము చెందినది (*Schluß der Notwendigkeit*).

అనివార్యతా అనుమితి

1.మధ్యవర్తన కారి ఇప్పటి వరకు తనను ఇలా నిర్ధారించుకున్నది. 1.సాదా నిర్ధారణాయుత సాధారణము , డాజైన్ అనుమితిలో ప్రత్యేకతా నిర్ధారణ వలె 2 కానీ వస్తుగత సాధారణత్వము, భేదితములైన అంత్యములను కలిగి సంపూర్తి అయిన నిర్ధారణ, ప్రతిఫలన అనుమితి లో "సకలత్వము"గా , ఒక "పూర్తి"అయినదిగా, అయిననూ **సరళమైన** సాధారణముగా- సంగతి యొక్క **సాధారణ "నైజము**", **జాతి** .

2. ఈ అనుమితి విషయసంచయపూర్ణము. డాజైన్ అనుమితి యొక్క కాచిత్-గ్రహీత మధ్యమము తనను నిర్ధిష్టిత భేదముగా నిలుపబడుతున్నది, ప్రతిఫలన అనుమితి యొక్క మధ్యమము, అయితే ఈ భేదము తిరిగి సరళ ఏకత్వములో ప్రతిఫలితమవుతుంది. కావున ఈ అనుమితి , అనివార్యతా అనుమితి, ఎందుకంటే దాని మధ్యమము అంత్యములుగా ఉన్న నిర్ధారణలు తమలో ప్రతిఫలించుట తప్ప , ఇంకే అవ్యవహిత విషయసంచయమునూ కలిగి లేదు. అంత్యనిర్ధారణలు మధ్యమము యందు వాటి అంతర్గత ఏకత్వమును కలిగి యున్నవి, ఈ ఏకత్వము యొక్క విషయనిర్ధారములు అంత్యములన్న నమూనా నిర్ధారములు. అనుమితి నమూనా, దేని ద్వారా అంత్యములు తమను భేదితములుగా నిలుపుకుంటున్నాయో , అది బాహ్యము మరియు **నిర్వేసనీయ నమూనా**. అంత్యములు **తృటులుగా** ఒక **వెసనీయ డాజైన్** .

3. మొదలు ఈ అనుమితి **అవ్యవహితము**, కావున ప్రాకారకము, ఎట్లనగా అంత్యములు కలిసి ఉండుట అన్నది విషయసంచయముగా వెసనీయ నైజమై ఉంటుంది. , ఈ విషయ సంచయము భేదిత పదములై, భిన్నమైన నమూనాలో ఉండుట, అంత్యములు వాటికవి వెసన్ రహిత ఉనికిగా.

ఈ అనుమితి వాస్తవీకరణ దానిని ఇలాగ నిర్ధారిస్తున్నది. **అంత్యములు ఈ మొత్తముగా** , మొదలు ఈ మధ్యమముగా, తిష్ఠితం అవుతాయి. సంబంధము యొక్క అనివార్యత మొదలు కేవలం మహాసత్త్వ-వత్ విషయసంచయము అవుతుంది, తిష్ఠిత నమూనా యొక్క సంబంధము అవుతుంది.

a. Der kategorische Schluß

వర్గీయ అనుమితి

1.

వర్గీయ అనుమితి , దాని ఒకటో రెండో పదములుగా వర్గీయ నిర్ణయములను కలిగి యున్నది. వర్గీయ నిర్ణయములో వలే ఇందులో కూడా ముడివడి యున్న నిర్ధారిత ప్రాముఖ్యత ఏమంటే **మధ్యమము వస్తుగత సాధారణము** అన్నది . ఇలాకాకుండా వర్గీయ అనుమితిని తేలికగా తీసుకోవడం అంటే అది ,ఒకదాని కింది మిగిలినవి జమ అనుకునే ,అంతర్గణన అనుమితి అనుకోవడం.

2.విశేష్యము , విధేయముతో **దాని సత్త్వత** ద్వారా కలుపబడుతున్న వర్గీయ అనుమితి దాని సత్త్వ-పూర్ణ ప్రాధాన్యత బట్టి మొదటి అనివార్యతా అనుమితి.

సత్త్వము సంగ్రాహ్యము పరిధికి ఉద్ధరింపబడినది. సత్త్వము ఇక్కడ సాధారణము. దాని-యందు-దాని-వలనగా తిష్ఠితమైనది. సత్త్వము , అన్యథా వలె యాదృచ్ఛిక సంబంధములో లేదు. సంగ్రాహ్యనిర్ధారమును తన నమూనాగా, తాను "ఉండే" (Sein) విధముగా కలిగి యున్నది. కావున దాని భేదము , అనుమితి యొక్క అంత్యములై , సాధారణత్వము - విశిష్టత్వము అన్న నిర్ధారితములై ఉన్నది.

(విశిష్టము) ఇది జాతికి ప్రతిగా నిర్ధారింపబడుచున్నది. జాతి మధ్యమమని నిర్ధారింపబడియున్నది . దీనిని జాతికి ప్రతిగా నిర్ధారించినపుడు జాతి , కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము లేక సాధారణ-నిర్ధారణ . జాతికి ప్రతిగా నిర్ధారణ , సాదానిర్ధారణలో సత్త్వము యొక్క యాదృచ్ఛికత, సత్త్వము యొక్క వెసనీయ భేదము, నిర్దిష్టమైన తేడా వీటన్నిటినీ కలిపినదీ అవుతుంది.

విశిష్టము అన్నది వాస్తవము. తన యందే జాతి మరియు నిర్ధారణల సవిపుల ఐక్యత.

ఇక్కడ అవ్యవహిత అనుమితి యందు అది మొదలు అవ్యవహిత విశిష్టత్వము.

వాటంతట అవిగా ఉన్నట్టి వాటిని కలిపే యాదృచ్ఛికత.

మధ్యమముతో ఈ అంత్యముల సంబంధము వర్గీయ నిర్ణయము అయితుంది.

దత్త-నిర్ధారము ప్రకారము, అన్య అంత్యము జాతి యొక్క నిర్దిష్ట తేడాను, లేక సాధారణము యొక్క నిర్ధారిత సూత్రమును వ్యక్తీకరిస్తున్నది. కావున ఈ అన్య ఆధారవాక్యము కూడా వర్గీయ నిర్ణయమే. 691

2

1. ఇది మొదటి అవ్యవహిత అనివార్యతా అనుమితి. ఇది మొదటి ప్రాకారిక అనిమితి అయిన విశిష్టము-ప్రత్యేకము-సాధారణము **E – B – A** అన్న ప్రణాళికకు అనుగుణముగా ఉంటుంది. కానీ అందులో మధ్యమము, విశిష్టము యొక్క వెసనీయమైన నైజము. అది విశిష్టము యొక్క నిర్ధారణో లేక ఏదో వస్తుధర్మమో కాదు.
సాధారణమన్న అంత్యము కూడా ఏదో కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము కాదు, ఏదో ఒక గుణం కాదు. అది ఒక సాధారణ నిర్ధారణ, **జాతి భేదము యొక్క నిర్దిష్టము**. కావున యాదృచ్ఛికత తొలిగిపోయింది. విశేష్యము ఏదో ఒక మాధ్యమము ద్వారా ఏదో గుణముతో సంధింపబడే యాదృచ్ఛికత తొలగిపోయింది. డాజైన్ నిర్ణయములో వలే అంత్యములు మధ్యమముతో కలిగియున్న సంబంధములు , బాహ్య అవ్యవహితత్వము కలిగి లేవు, కావున డాజైన్ నిర్ణయములో వలె నిరూపణ కావాలన్న నియమం లేదు. నిరూపణ అక్కడ దోషపూరితమైన అనంత పురోగతికి వెళ్తుంది.

2. ప్రతిఫలన అనుమితి వలె, దాని ఆధారవాక్యము నిగమన వాక్యాన్ని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి లేదు. పదములు , సత్త్వ-వత్ విషయసంచయము ప్రకారము ఏకత్వ సంబంధములో ఉంటాయి. తన-యందు-తన-వలన జైన్ అయ్యే సంబంధములో ఏకత్వముగా ఉంటాయి. అది మూడు పదముల గుండా ప్రయాణించే వెసన్ గా "**ఒకటి**". **దానిపైనే నిలిపే** నిర్ధారములయిన   , సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము, విశిష్టత్వము కేవలము ప్రాకారక తృటులు మాత్రమే.
ఉదా: క్షీరదము అది
వర్గీయ అనుమితి ఆవిధముగా , ఎంతమాత్రమూ ఆత్మగతము కానిదై ఉన్నది. దాని ఏకత్వములో వస్తుగతత్వము ప్రారంభమవుతుంది. దాని మధ్యములో ఉన్నది

అంత్యముల విషయసంచయ-యుత ఏకత్వము. అవి ఆ మధ్యములో వాటి
స్వతంత్రతకు అనుగుణముగా ఉన్నవి. స్వతంత్రముగా ఉన్నవి. ఏమంటే ఆ వాటి స్వతంత్రతే ఆ సత్త్వ-యుత సాధారణత్వము. అనగా జాతి. ఈ అనుమితికి చెందిన ఆత్మగతత్వము ఎక్కడ ఉందంటే, మధ్యము లేక సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా **అంత్యములు నిర్నిమిత్తమైన ఉనికిలో** ఉండుటలో ఇమిడి యున్నది.

3

1.ఈ అనుమితి యందు ఆత్మగతమన్నట్లు , ఏకత్వము సత్త్వముగానూ , విషయసంచయము గానూ ఉన్నది . ఇది దీనితో పాటు ఇంకా నమూనా యొక్క ఏకత్వముగా కాలేదు. కావున సంగ్రాహ్యం యొక్క ఏకత్వం అన్నది ఇంకనూ అంతర్గత బంధము. ఒక సంబంధముగా ఇంకనూ అనివార్యత మాత్రమే. మధ్యమం యొక్క సాధారణత్వం దిట్టమైన పాజిటివ్ ఏకత్వం, అంత్యముల నెగెటివిటీ గా కూడా కాదు (అంత్యము విడిపోయి లేదు).

2. ఈ అనుమితి యొక్క అవ్యవహితత్వం , ఎట్లున్నదంటే అది అంతర్వర్తితముగా ఏదున్నదో అదే కానీ తిష్ఠితం మటుకు కాదు . అనుమితి యొక్క అవ్యవహితము, ఏదో ఒకానొకటి అయి ఉన్నది. ఇది మధ్యమము , మధ్యమముగా జాతి కింద అంతర్గణ్యము. కానీ అదే జాతి కింద ఇంకనూ అన్యములు ఉన్నాయి , అనిర్ధారితములైన పలు విశిష్టములు ఉన్నాయి. అవన్నీ ఉండగా ఈ విశిష్టమే అంతర్గణ్యమని తిష్ఠితం కావడం యాదృచ్ఛికం. అనుమితి లో తిష్ఠితమైన విశిష్టమును అన్య విశిష్టములతో పోల్చిచూసి ఇది యాదృచ్ఛికం అని తెలుసుకున్నట్లు, ఈ యాదృచ్ఛికత కేవలం బాహ్య ప్రతిఫలనానికి సంబంధించినది కాదు. ఈ విశిష్టమే మధ్యమం తో అది తన వస్తుగత సాధారణమని చెప్పి సంబంధపడడం, తను ఒక ఆత్మగత వాస్తవంగా తిష్ఠితం కావడం యాదృచ్ఛికం.
ఇంకొకవైపు విశేష్యము అవ్యవహిత విశిష్టముగా , సాధారణ నైజముగా మాధ్యమము కలిగి యుండని నిర్ధారములను కలిగి యున్నది. విశేష్యము మాధ్యమము పట్ల నిర్నిమిత్తముగా , దానంతటఅదిగా నిర్ధారణైన దాని అస్తిత్వమూ, దానిదై అయిన **స్వంత విషయసంచయమూ** కలట్టిది. దాని వలన ఇది పై దానికి మారుగా ఈ అన్య పదము

(విశిష్టము గా ఉన్న అస్తిత్వము) , మధ్యమము పట్ల నిర్నిమిత్తమైన అవ్యవహిత
భిన్న అస్తిత్వమును కలిగి యున్నది (verschiedene Existenz **).** (ఒకానొకదానియందు మధ్యమునకు చెందిన ధర్మము కాక, అవ్యవహిత భిన్న అస్తిత్వము అన్య-అంత్యము అనుకుంటే) ఇదే సంబంధము మధ్యమము నకు అన్య అంత్యమునకు మధ్య ఏర్పడి ఉంటుంది, ఎందుకంటే అవి కూడా ఒకే అవ్యవహితత్వ-నిర్ధారణలో పొదిగి ఉన్నవి కాబట్టి, మధ్యమం ప్రతిగా అవి యాదృచ్చిక "జైన్".
(అయస్కాంతము (మ) - ఈ ఇనుపముక్క (వి) , ఈ ఇనుపముక్క ఒక అస్తిత్వము, అయస్కాంతము పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది , తనదైన స్వంత విషయసంచయము కలట్టిది, ఆ విషయసంచయముతో అది యాదృచ్చిక జైన్)

3. వర్గీయ అనుమితి లో తిష్ఠితమైనది ఇది:
1. ఒకవైపు అంత్యము మధ్యమము తో ఎటువంటి సంబంధములో ఉన్నదంటే, అంత్యము తన యందు అంతర్వర్తితముగా వస్తుగత సాధారణము అయినదై లేక స్వతంత్ర నైజము కలిగి యుంటూ, దానితో పాటు అవ్యవహితము కూడా అయి ఉన్నది. ఇవి రెండూ పరస్పరం నిర్నిమిత్తమైన అస్తిత్వములు.
2. ఇంకొక వైపు అవి అంతగానూ యాదృచ్చికములు. లేక వాటి అవ్యవహితత్వము లుప్తితముగా వాటి ఏకత్వములో నిర్ధరితమై ఉన్నది.
వర్గీయ అనుమితి ప్రాకారకమూ, అంతర్గతమూ అవుతున్నది. ఈ అనుమితి, అవ్యవహితము యొక్క స్వతంత్రత్వము మరియు దాని అస్తిత్వముల మొత్తము కారణముగా , ప్రాకారకమూ, అంతర్గతమూ అయితున్నది. తద్వారా అనివార్యతా అనుమితి తనను పరికల్పిత అనుమితిగా నిర్ధారించుకుంటున్నది.

b. Der hypothetische Schluß

పరికల్పిత అనుమితి

1

1.పరికల్పిత నిర్ణయము , సంబంధితముల అవ్యవహితత్వం వినా, కేవలం **అనివార్య సంబంధాన్ని** మాత్రమే కలిగి యుంటుంది. (అదెట్లనగా) **A ఉంటే B ఉన్నది** లేక **A** యొక్క జైన్ అంతగానూ ఒక అన్యము యొక్క , అనగా **B** యొక్క జైన్ కూడా. ఇట్లు **A** ఉన్నది అనిగానీ **B** ఉన్నదనీ గానీ ఇంకా ఏమీ అనలేదు. పరికల్పిత అనుమితి వీటికి జైన్ యొక్క **అవ్యవహితత్వాన్ని** చేరుస్తున్నది.

A ఉంటే **B** ఉన్నది

ఇప్పుడు **A** "**ఉన్నది**"

కావున **B** ఉన్నది

ఆధారవాక్యం దానంతట అది **A** యొక్క అవ్యవహిత జైన్ ను తెలుపుతున్నది

పరికల్పిత నిర్ణయమునకు ఇదొక్కటే అదనపు చేర్పు కాదు.

అనుమితిలో విశేష్యము విధేయముల సంబంధము ఒక కాచిత్-గ్రహీత కోప్యులా కాదు. ఆ సంబంధము **సంపూరిత మధ్యవర్తిత ఐక్యతగా** ఉండునది. కావున **A** యొక్క జైన్ **జైన్ ను వట్టి అవ్యవహితత్వముగా** కాదు **.** దానిని వెసనీయముగా "**అనుమితి యొక్క మధ్యమము**" పరిగణించవలెను. దీనిని కొంచెం దగ్గరిగా పరిశీలించాలి.

2.

1. ముందు పరికల్పిత నిర్ణయములో సంబంధము అనే **అనివార్యత** లేక **అంతర్గత సత్త్వ ఐక్యత** మరియు, బాహ్య అస్తిత్వ విభిన్నత లేక దర్శితమైన జైన్-ల యొక్క నిర్నిమిత్తత , పరస్పరం వ్యతిరేకముగా ఉన్నాయి.

పరికల్పిత నిర్ణయములో సంబంధము అనే అనివార్యత లేక అంతర్గత సత్త్వ ఐక్యత , దానికి వ్యతిరేకమైన బాహ్య అస్తిత్వ విభిన్నత లేక దర్శితమైన జైన్-ల యొక్క

నిర్నిమిత్తతకు ప్రతిగా **ఒకటే విషయసంచయము** ఆధారము అయి ఉండుట.

నిర్ణయము యొక్క రెండు పార్శ్వాలు (ఒక్కొక్కటి) అవ్యవహితముగా కాదు, రెండు పార్శ్వాలూ అనివార్యత్వములో నిలిచిన జైన్ అయి ఉన్నాయి. కావున అవి (ఒక్కొక్కటి) లుప్తితమై జైన్-గా లేక పరస్పర ప్రతిబింబిత బింబములు '-గా ఉన్నాయి. అంతేకాక అవి **సాధారణత్వము** మరియు **విశిష్టత్వము** అని నిర్ణయము యొక్క పార్శ్వములుగా సంబంధపడి ఉంటాయి. కావున అదే విషయసంచయము ఒకటి నిబంధనల మొత్తముగా, రెండు వాస్తవత్వముగా.

ఇందులో ఏ పార్శ్వమును సాధారణత్వం గా , ఏ పార్శ్వమును విశిష్టముగా తీసుకుంటామన్నది నిర్నిమిత్తము. ఈ విషయంలో నిబంధనలు, అంతర్గతముగా ఉండి , అస్తిత్వము నుండి ఎంచుకున్నవయి సాధారణము అయి ఉన్నవి. **వాటిని ఒక్కటి చేస్తే** ఆ ఒక్కటి చేయగా ఉన్న భవము (జైన్) ఒక **విశిష్టత్వములో**. తద్వారా అది అస్తిత్వములోకి ప్రవేశిస్తుంది. దీనికి భిన్నంగా నిబంధనలు ఒక్కొక్కటిగా ఉంటూ చెల్లా చెదరైనవి - అవి దర్శనము. అవి **అస్తిత్వము**లో **ఏకత్వమును**, ప్రాధాన్యతను, సాధారణ వ్యావహారిక **డాజైన్** ను పొందుతాయి.

2. రెండు పార్శ్వాల మధ్య సమీప సంబంధం , నిబంధన మరియు నిబంధితముల మధ్య సంబంధముగా పరిగణించినట్టిది , కారణము-కార్యము ,ఆధారము-ఫలితముల మధ్య సంబంధముగా కూడా పరిగణించబడుతుంది. అది ఇక్కడ నిర్నిమిత్తము.

కానీ నిబంధనా సంబంధము , పరికల్పిత నిర్ణయము మరియు పరికల్పిత అనుమితి యందున్న సంబంధమునకు దగ్గరగా ఉన్నది. నిబంధన వెసనీయముగా నిర్నిమిత్తమైన అస్తిత్వముగా ఉండగా , ఆధారము,కారణము అన్నవి తాముగా తమ ద్వారానే పరివర్తన చెందేవిగా ఉన్నవి. అయితే నిబంధన అన్నది ఇంకా ఎక్కువ సాధారణ నిర్ధారము. ఎందుకంటే అది ఆ సంబంధము యొక్క రెండు పార్శ్వాలనూ తనలో ఇముడ్చుకుంటుంది. ఏమంటే , కారణము , ఆధారము ఎంత నిబంధనలో - కార్యము, ఫలితము అన్నవి కూడా కారణము , ఆధారముల కి అంతటి నిబంధనలు.

3. **A** అన్నది ఇప్పుడు **మధ్యవర్తనకారి అయిన జైన్**.

ముందు అది అవ్యవహితమైన జైన్. ఒక నిర్నిమిత్తమైన అస్తిత్వం. **రెండవది** , అది **దాని యందే అంతగానూ యాదృచ్ఛికము**. అనగా స్వీయలుప్తనమైయ్యే జైన్. ఒక కొత్తరూపము యొక్క (కొత్త రూపమునకు చెందిన) వాస్తవత్వములో నిబంధనలు ఉన్నాయి. : అట్టి వాస్తవత్వము నిబంధనలుగా ఉన్నది గాన అది ఏదో ఒక జైన్ కాదు . అవి **తన సంగ్రాహ్యం లో జైన్**. ముందుగా "**అగుట**". కానీ సంగ్రాహ్యం ఇక ఎంతమాత్రమూ పరివర్తనం కాదు. సంగ్రాహ్యము, ఇంకింత నిర్దిష్టంగా స్వీయసంబంధిత **నెగెటివ్ ఐక్యత** అయిన విశిష్టత. నిబంధనలు , చెల్లచెదరైనవి . అవి తమ నియోగమున కై వేచి యున్న, తమ నియోగాన్ని శాసిస్తున్న పదార్థములు. ఈ నియోగమన్నది **నెగెటివిటీ** మధ్యవర్తన కారి. ఇది సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వేచ్ఛాయుత ఏకీకరణము . తనను **క్రియగా** నిర్ధారించుకునేది . ఎందుకంటే మధ్యమము **వస్తుగత సాధారణము** యొక్క వైరుధ్యము. (ఒకవైపు) ఒకే విషయసంచయము మరియు (ఇంకొకవైపు) నిర్నిమిత్త అవ్యవహితత్వమూ అయినట్టిదాని మొత్తం.

ఈ మధ్యమము ఇంక ఎంతమాత్రమూ కేవలము అంతర్గతము కాదు. ఇది **స్థితమైన అనివార్యత**. వస్తుగత సాధారణత్వము , ఒక **సాదా అవ్యవహితత్వము**గా తనతో తాను సంబంధము కలిగి యున్నది , జైన్ .

వర్గీయ అనుమితి లో ఈ తృటి ముందు ఒక అంత్యముగా నిర్ధారము. వస్తుగత సాధారణత్వమునకు

ప్రతిగా మధ్యమము తనను యాదృచ్ఛికతగా , దానితో కేవలము ఒక తిష్ఠితముగా, లుప్తమయ్యేదానిగా నిర్ధారించుకున్నది. అట్లు లుప్తమయ్యి తిరిగి ఐక్యతగా మాధ్యమము లోకి మరలుతున్నది, సంగ్రాహ్యము లోకి మరలుతున్నది. మాధ్యమము తన వస్తుగతత్వములో కూడా ఇక జైన్ - యే.

4. "కావున **B** ఉన్నది" అన్న నిగమన వాక్యం అదే వైరుధ్యాన్ని వ్యక్తీకరిస్తున్నది. **B** ఒక **అవ్యవహిత** స్థితము. అంతగానూ మళ్ళీ అన్యము ద్వారా ఉన్నది. అనగా

మధ్యవర్తితము అయితున్నది. దాని నమూనా ప్రకారము , మధ్యమము ఏదో ,
దాని సంగ్రాహ్యము కూడా అదే. అది వట్టి **అనివార్యముగా** మాత్రమే **అనివార్యత**నుండి భేదితం. సాధారణత్వానికి ప్రతిగా అత్యంత ఉపరితల నమూనాగా విశిష్టత్వం. **A** మరియు **B** ల నిరపేక్ష విషయసంచయం అదే. మన **కల్పనకు** తోచినంతనంత వరకు,అవి ఒకే ఆధార విషయసంచయముపై నిలిచిన రెండు పేర్లు. డాజైన్ యొక్క వేరు వేరు రూపాలు తెలుస్తున్న బట్టి , డాజైన్ యొక్క వేరు వేరు రూపాలను కల్పన అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది. అనివార్యములను , అనివార్యత నుండి వేరు చేస్తుంది . కాని **B** నుండి **A** వేరయి ఉండాలి అంటే , **B** అనివార్యం కాదు. వాటి ఐక్యతలో **మధ్యవర్తనకారి** మరియు **మధ్యవర్తితముల** ఏకత్వం ఉన్నది.

3

1.

వర్గీయ అనుమితి **అనివార్య సంబంధమును**, వస్తుగత సాధారణత్వము యొక్క **పొజిటివ్ ఐక్యత** ద్వారా **ఘనీభవించిన విషయసంచయముగా** వ్యక్తీకరిస్తుంది , అలాగే పరికల్పిత అనుమితి అనివార్య సంబంధాన్ని మొదలు **నమూనా ద్వారా** కలుపుటగా, **నెగెటివ్ ఐక్యతగా** వ్యక్తీకరిస్తుంది. కానీ అనివార్యములో(ఒకటి) అనివార్యత ఏకమవుతుంది. నిబంధనా వాస్తవము,నిబంధితముగా పరివర్తనము చెందుట **నమూనా చేసే క్రియ** . ఈ నమూనా క్రియ **అంతర్వర్తిత ఐక్యత** . అంతకు పూర్వం నిర్నిమిత్త డాజైన్ లుగా స్వేచ్ఛ నొందిన పరస్పర విరుద్ధ నిర్ధారములు (విభిన్నత-ఏకత్వము-భేదము-పరస్పరవిరుద్ధములు) , అట్టి ఐక్యతలో **లుప్తము**నొందుచున్నవి. అట్లు **A , B** ల భేదము ఖాళీ మాట మాత్రమే . అది తనలో తాను ప్రతిఫలించే ఐక్యత. **అట్లది ఒకటే విషయ సంచయం**. అది **అంతర్వర్తితము మాత్రమే కాదు**. అది పరికల్పిత అనుమితి ద్వారా **తిష్ఠితమైనది**. **A** యొక్క జైన్ , దాని స్వంతది మాత్రమే కాదు **B** ది కూడా. స్థూలముగా ఒకదాని జైన్ అన్యము యొక్క జైన్. నిగమన వాక్యములో అవ్యవహిత జైన్ లేక నిర్నిమిత్తమైన నిర్ధారణ అన్నది మధ్యవర్తితము అని తెలియుచున్నది. బాహ్యత్వము లుప్తమైనది. మరియు బాహ్యముల యొక్క ఐక్యత, **తన లోకి అంతర్గామితమయ్యే ఐక్యతై**

తిష్ఠితమయినది.

2. అనుమితి యొక్క మధ్యవర్తనము దీనిద్వారా **విశిష్టత్వము** అని , అవ్యవహితత్వము అని , తన-తో-తాను సంబంధపడే నెగెటివిటి గానూ, తనలో తాను భేదితమయ్యేది గానూ, ఈ భేదమునుండి తనను ఒకటిగా కూడ దీసుకునే ఏకత్వము గానూ , ఇటువంటి నిరపేక్ష నమూనాగానూ, అట్లు నమూనా ద్వారా వస్తుగత **సాధారణత్వము**గానూ, తనతో తాను **ఒకటైన విషయసంచయముగానూ** నిర్ధారణ పొందినది

ఈ నిర్ధారములో అనుమితి **వికల్పార్థ అనుమితి** అవుతున్నది.

c. Der disjunktive Schluß

వికల్పార్థ అనుమితి

పరికల్పిత అనుమితి స్థూలంగా సాధారణము-విశిష్టము-ప్రత్యేకము అన్న ప్రణాళిక బట్టి ఉండగా , వికల్పార్థ అనుమితి విశిష్టము-సాధారణము-ప్రత్యేకము అన్న ప్రాకారక అనుమితి ప్రణాళిక కిందకొస్తుంది. కానీ మధ్యమము **పూర్తి అయిన సాధారణత్వము** అన్న నమూనాలో ఉంటుంది. అది తనను తాను **సకలత్వం** Totalitat గా , అభివృద్ధి చెందిన వస్తుగత సాధారణత్వము అని నిర్ధారించుకుంటుంది . కావున మధ్యపదము సాధారణత్వము మరియు ప్రత్యేకము మరియు విశిష్టత్వము కూడా అయి ఉన్నది. సాధారణత్వము గా అది మొదలు జాతి యొక్క సత్త్వయుక్త ఏకత్వము. రెండవది , అది ఎటువంటి సాధారణత్వం అంటే అది ప్రత్యేకత్వాన్ని తీసుకుంటుంది, **తన సమానంగా తీసుకుంటుంది**, (అన్ని విధములూ ఉంటాయి - కావున పూర్తి అయిన సాధారణము నకు సమానము) కావున అది ఒక పూర్తి సాధారణ క్షేత్రం , ప్రత్యేకతను మొత్తాన్ని తనలో కలిగినట్టిది, అది తన యందలి రకములుగా విభాజితమైన జాతి.

A , ఏదైతే B గానూ, C గానూ, D గానూ ఉన్నదో . ఆ **A** ప్రత్యేకీకరణగా, **B కానీ- C కానీ - D కానీ** అన్న విభేదీకరణ కూడా. అట్లు **నెగెటివ్ ఐక్యత**, ఒకదాని నొకటి మినహాయించి నిరాకరించే నిర్ధారములు అవి.. ఇట్లు మినహాయించుట అన్నది ఒకదాని నొకటి మినహాయించుటయూ, అట్లు నిర్ధారములు పరస్పరము సాపేక్షముగా ఉండుటయే కాదు**.** మినహాయించుట అన్నది ఒక్కొక్కటి తనతో తాను మాత్రమే సంబంధము

కలిగియుండునట్లున్న నిర్ధారము. ఇట్లు ప్రత్యేకము అన్యములను
మినహాయించుటతో **విశిష్టత్వము.**

A అన్నది , **B** అయినా లేక **C** అయినా లేక **D** అయినా

కానీ **A**అన్నది **B**

కావున **A** అన్నది **C** కాదు **D** కాదు

లేక

A అన్నది **, B** అయినా లేక **C** అయినా లేక **D** అయినా

కాని **A , C** కాదు **D** కాదు

కావున **A** అన్నది **B**

A రెండు ఆధారవాక్యాలలో విశేష్యమగుటయే కాదు **, A** నిగమన వాక్యంలో కూడా విశేష్యము
మొదటి ఆధారవాక్యములో **A** సాధారణము , దాని విధేయములో అది దాని రకములన్నిటిగానూ ప్రత్యేకీకరణ చెందిన **సాధారణ** క్షేత్రం.
రెండవ ఆధారవాక్యములో A అన్నది **నిర్ధారణ**గా లేక ఒక రకముగా.
నిగమన వాక్యములో అది అన్యములను మినహాయించే **విశిష్ట** నిర్ధారణగా తిష్ఠితమైనది.
లేక దానితో పాటు ఆధారవాక్యములలో (అన్యములను) మినహాయించే విశిష్టముగానూ , నిగమన వాక్యములో **A** నిర్ధారణగానూ , పాజిటివ్ గానూ తిష్ఠితమైనది.

3.ఇక్కడ **మధ్యవర్తితము అవుతునట్లు** కనపడేది విశిష్టత్వముతో **A** యొక్క **సాధారణత్వము**. A యొక్క సాధారణత్వము విశిష్టత్వముతో మధ్యవర్తితము అవుతున్నట్లు కనపడుతుంది. కానీ నిజానికి మధ్యవర్తనకారి **A,** దాని ప్రత్యేకీకరణముల సాధారణ క్షేత్రమైన **A** , విశిష్టముగా నిర్ధారణ పొందిన **A**. పరికల్పిత అనుమితి యొక్క సత్యం మధ్యవర్తనకారి మరియు మధ్యవర్తితముల ఐక్యత. అట్టి ఐక్యత వికల్పిత అనుమితిలో తిష్ఠితమైనది. ఈ కారణాన ఆ అనుమితి, ఎంతమాత్రమూ అనుమితి కానేరదు. మధ్యమము , ఏదైతే సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తముగా నిలుపబడిందో, దాని రెండు

అంత్యములను పూర్తి నిర్ధారణలో కలిగి యున్నది. ఈ అంత్యములు ,
మధ్యమమునకు ప్రతిగా, కేవలము తిష్ఠిత-భవములు మాత్రమే. మధ్యమమునకు ప్రతిగా అంటూ స్వంత నిర్ధారణ వాటికి చెందదు.

4.వికల్పక అనుమితిని , పరికల్పిత అనుమితి ని దృష్టిలో పెట్టుకుని పరిశీలించాలి. పరికల్పిత అనుమితిలో ఒక **సత్త్వవత్ ఐక్యత**, అనివార్యత యొక్క **అంతర్గత బంధంగా** ఉండి , ఆ ఐక్యత నుండి భేదితమైన **నెగెటివ్ ఐక్యత** ఉండినది. ఈ నెగెటివ్ ఐక్యత , క్రియ లేక నమూనా, ఒక డాజైన్ ను ఇంకొక డాజైన్ లోకి మార్చేది.
వికల్పక అనుమితి **సాధారణత్వమును** నిర్ధారించుటలో ఉన్నది. దాని మధ్యమము **A** , **జాతి**, **పూర్తిగా నిర్ధారణ** అయినది. ముందుగా ఈ ఐక్యత ద్వారా లోపలి విషయసంచయముకూడా **తిష్ఠితము**. దీనికి మారుగా తిష్ఠిత భవము లేక నమూనా అన్నది , నిర్నిమిత్త డాజైన్ కు ప్రతిగా ఉండే బాహ్య నెగెటివ్ ఐక్యత కాదు. నమూనా ఘనీభవమైన విషయసంచయముతో ఏకమైనట్టిది. సంగ్రాహ్యము యొక్క నమూనా నిర్ధారము అంతా దాని నిర్ధారిత భేదములోనూ, అదే సమయములో సంగ్రాహ్యము యొక్క సాదా ఏకత్వములోనూ తిష్ఠితమైనది.

5.దీని ద్వారా **అనుమితి యొక్క ప్రాకారత్వము Formalismus** ముగిసినది. అనుమితి యొక్క ఆత్మగతత్వము , సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆత్మగతత్వము స్థూలముగా లుప్తమైంది. ఇందులో ఆత్మగతం, ప్రాకారకమూ ఏమిటంటే, సంగ్రాహ్యపు అంత్యముల మధ్యవర్తనకారి **ఒక కాచిత్-గ్రహీతము**. అట్టి మధ్యవర్తన కారి తద్వారా అంత్యములనుండి, వేటి ఏకత్వం తానై ఉన్నదో, **వేరుగా ఉన్నది**. ఇందుకు భిన్నముగా, అనుమితులు సంపూర్ణము అవడంతో, వస్తుగత సాధారణత్వము నమూనా నిర్ధారముల మొత్తముగా నిలుపబడినదో, మధ్యవర్తనకారికి-మధ్యవర్తితమునకు(**Vermittelnden – Vermittelten**) భేదము రద్దయినది (అనుమితుల రకములు పూర్తి అవడంతో మధ్యవర్తనకారికి-మధ్యవర్తితమునకు భేదము రద్దయినది) ఏది మధ్యవర్తితమో , అది వెసనీయముగా మధ్యవర్నకారి యొక్క

తృటి. ప్రతీ తృటి మధ్యవర్తితముల మొత్తమై ఉన్నది.

6. అనుమితి రూపాలు సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రతీ నిర్ధారణనూ **ఒక్కొక్కదాన్ని** మధ్యమంగా ఉంచుతాయి. ఆ మధ్యమం సంగ్రాహ్యము **కావలెను** కూడా. ఇక్కడ నిబంధన ఏమంటే అట్టి మధ్యమం సంగ్రాహ్యము యొక్క **మొత్తము కావలెను**. అనుమితి యొక్క వేరు వేరు జాతులు(రకములు) , మధ్యమమును **పూర్తి చేయుట** లేక సవిపులము చేయుటలో , మెట్ల వలె అమరి ఉన్నాయి . అన్ని నిర్ధారణలూ ఒక్కొక్కటి గా మధ్యవర్తనము వహించుటవలన మాత్రమే ప్రాకారక అనుమితిలో మధ్యమము "మొత్తమై" నిలుపబడుతున్నది. ప్రతిఫలన అనుమితిలో మధ్యమము అంత్య-నిర్ధారములను బాహ్యముగా కలుపగా ఏర్పడిన ఏకత్వము. అనివార్యతా అనుమితి నిర్ధారములను ఇంకనూ అభివృద్ధి చేసినది. మొత్తాన్ని **సాదా ఏకత్వముగా** నిర్ధారించినది. అంత్యములు మరియు మధ్యమము ల భేదముగా ఉన్న నమూనా తద్వారా లుప్తమయింది.

7. దీనితో సంగ్రాహ్యము నిజమైంది (realisiert worden) . నిర్దిష్టంగా చెప్పాలంటే సంగ్రాహ్యం ఎటువంటి యథార్థ్యాన్ని సాధించినదంటే , అది వస్తుగతత్వము. అతి సామీప్యములో యథార్థ్యం ఏమంటే: సంగ్రాహ్యము తనలో తాను నెగెటివ్ ఐక్యతగా తనకు తాను విడుతుంది, నిర్ణయముగా తన నిర్ధారములను నిర్ధారిత-పరస్పర నిర్నిమిత్త భేదములో నిలుపుతుంది, అనుమితిలో తానే నిర్ధారములకు వ్యతిరేకముగా నిలుస్తుంది. సంగ్రాహ్యం ఇంకనూ ఈ బాహ్యత్వానికి అంతర్గతమై ఉంటుంది. అనుమితులు ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి దారితేసే చలనము గతిలో ఈ బాహ్యత్వం అంతర్గత ఐక్యతకు సమానవుతుంది. ఈ వేరు వేరు నిర్ధారములు మధ్యవర్తనము ద్వారా , ఏవైతే ముందు మూడవదానికి సమానము అయ్యేవో, ఇప్పుడు ఈ ఐక్యత లోకి మరలుతున్నవి. తద్వారా బాహ్యత్వం తన యందే సంగ్రాహ్యమును వ్యక్తీకరిస్తున్నది. సంగ్రాహ్యము ఇక ఎంతమాత్రమూ అంతర్గత ఐక్యతగా, బాహ్యత్వం నుండి వేరుగా ఉండబోదు.

8. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఈ నిర్ధారము , ఏదైతే యథార్థ్యము అని పరిగణింపబడినదో, ఈ నిర్ధారము అంతగానూ తిష్ఠిత-భవము . ఏమంటే ఈ ఫలితములో సంగ్రాహ్యము యొక్క

సత్యము , బాహ్యత్వ-అంతర్గతముల ఐక్యతగా వ్యక్తీకరింపబడినది . మునుపే నిర్ణయములో సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటులు పరస్పర నిర్నిమిత్తతలో ఉండినాయి. వాటి ప్రాముఖ్యత వాటి సంబంధములో ఉండినది.

అనుమితి మధ్యవర్తనము. పూర్తి సంగ్రాహ్యము, తన తిష్ఠిత-భవములో. అనుమితి చలనము ఈ తిష్ఠితభవము యొక్క లుప్తీకరణము.

మధ్యవర్తనము లో ఏదీ తన-యందు-తన-వలన-తానుగా ఉన్నది కాదు. ప్రతీదీ అన్యము ద్వారా మధ్యవర్తితమే. కావున ఫలితము అవ్యవహితత్వము. మధ్యవర్తనమును లుప్తీకరణ చేయుట ద్వారా ఉద్భవించినది. అదొక జైన్. ఆ జైన్ మధ్యవర్తనము తోనూ, సంగ్రాహ్యము తోను ఒక్కటి గా నున్నది . సంగ్రాహ్యము తన నుండి ,తన అన్యభవములో తానే నిర్మించినది. కావున ఆ జైన్ Sein , ఒక "**సంగతి**" Sache , తన-యందు-తన-వలనగా ఉన్నది- అదే **వస్తుగతత్వము**.

రెండవ భాగం: వస్తుగతత్వం

1

వస్తుగత తర్కం మొదటి పుస్తకంలో కాచిత్-గ్రహీత జైన్ , డాజైన్ గా పరివర్తనం చెందుతున్నట్లు చూపబడ్డది. జైన్ ఎంత డాజైన్ లోకి పరివర్తనం చెందునో, అంతగా వెసన్ లోకి మరలునది కూడా. రెండవ పుస్తకంలో వెసన్, తనను ఆధారముగా నిర్ధారించుకుంటుంది, తద్వారా అస్తిత్వంలో ప్రవేశిస్తుంది, తనను మహాసత్త్వముగా

యదార్థీకరించుకుంటుంది, కానీ తిరిగి సంగ్రాహ్యములోనికి మరలుతుంది. సంగ్రాహ్యము ఇప్పుడే తాను వస్తుగతత్వం అని వెల్లడి చేసుకున్నది. దాని నిర్ధారములో ఆఖరి పరివర్తనం తో స్పష్టం అయిన విషయం ఏమిటంటే అధిభౌతిక శాస్త్రంలో సంగ్రాహ్యము యొక్క అనుమితి , ఈ వస్తుగతత్వం లోకి పరివర్తనమే . అధిభౌతిక శాస్త్రంలో సంగ్రాహ్య అనుమితి వస్తుగతత్వంలోకి పరివర్తనం చెందడం అంటే , దేవుడు అన్న సంగ్రాహ్యము నుండి దేవుని డాజైన్ గా నిలపడం లేక దేవుని డాజైన్ కి అస్తిత్వాధారిత ఋజువు సాధించడం - ఇవన్నీ కూడా సంగ్రాహ్యము నిర్ధార ప్రకారము వస్తుగతత్వము అయిన పరివర్తనమే.

గెనె దికాత్ (René Descartes) యొక్క మహత్తైన ఆలోచన : దైవము, ఎవని సంగ్రాహ్యము తన జైన్ ను తన యందే ఇమిడియుండి కలదో-అదై ఉన్నది. దైవము అన్నట్టిది కూడా సంగ్రాహ్యము తనను వస్తుగతత్వముగా నిర్ధారించుకొనుటయే . ఆ పై గెనె దికాత్ దోష యుక్తమైన ప్రాకారక అనుమితి అన్న నమూనాకి కి దిగాడు. అనగా ఆ నమూనాలో నిరూపణకి దిగాడు. చివరకు ఇది విజ్ఞత యొక్క విమర్శకు, మరియు సంగ్రాహ్యం నుండి డాజైన్ తనను విడివడనీయదు అన్న ఆలోచనకు పునాది అవుతుంది. నిరూపణలకు సంబంధించి కొన్ని ఉదాహరణలు ఇంతకు ముందే ప్రస్తావించడం జరిగింది. మొదటి భాగములో జైన్ తన వ్యతిరేకమైన నిస్త్-జైన్ (లేదు) లోకి అంతర్థానం అయినప్పుడు, ఉన్నది లేదు-ల సత్యం "అగుచున్నది" గా వెల్లడైనపుడు, ఒక గందరగోళము ప్రస్ఫుటమవుతుంది, అది ఎలాగంటే

ఒక నిర్దిష్ట డాజైన్ యొక్క జైన్ కాకుండా దాని ఫలానా "నిర్ధారణ" ని అంటిపెట్టుకుని ఉండడం , అంటిపెట్టుకుని ఉండడం ఎలాగంటె, ఈ నిర్దిష్ట విషయసంచయమైన నూరు టాలర్ లని , ఇంకొక నిరిష్ఠ విషయసంచయంతో , అనగా నేను గమనించినదొకటి మరియు నాకు ఉన్నది ఇంకొకటి అయిన నేపథ్యములో ,దానిని దీనితో కూడగలనా లేదా అన్నదాని పై ఆధారపడి , అదే జైన్ (ఉన్నది) నీస్త్-జైన్(లేదు) కి భేదమనీ, జైన్ కీ సంగ్రాహ్యమునకూ గల భేదమనీ నిర్ధారించడం జరుగుతుంది. 704

దేముని ఉనికి నిరూపణలో, దేముడిని అన్ని యదార్థముల అంతర్-సంగ్రాహ్యముగా నిర్ధారించి వ్యాఖ్యానించినప్పుడు, దానికి పైన పేర్కొన్న సంగ్రాహ్యము తనను వస్తుగతత్వంగా నిర్ధారించుకోవడంతో సంబంధము ఉన్నది. ఆ నిరూపణ యొక్క వెసనీయ వస్తువు - డాజైన్ కు సంగ్రాహ్యమునకు గల సంబంధము. ఇది కృత్యముగా ఇంతకు ముందు ముగించిన సంగ్రాహ్యము యొక్క పరిశీలనకు, సంగ్రాహ్యము తనను వస్తుగతత్వానికి నిర్ధారించుకునే మొత్తము గతిక్రమముతోనూ ముడివడి ఉన్నది.

సంగ్రాహ్యము నిరపేక్షమైన స్వీయ-ఏకత్వముగల నెగెటివిటీ/నకారాత్మకత. తనను తానే నిర్ధారించుకొనునది . ఇంతకు మునుపే ఎత్తి చూపడం జరిగినది, సంగ్రాహ్యము తనను విశిష్టత్వములో నిర్ణయముగా నిర్ధారించుకొనినపుడు, తనను యదార్థముగా REALES, జైన్-అయ్యేదిగా SEINDES నిలుపుకొంటుంది. ఈ కాచిత్-గ్రహీత యదార్థము తనను వస్తుగతత్వమునకు పూర్తిచేసుకుంటుంది.

2

ఇప్పుడు ఎలా తోచవచ్చు. సంగ్రాహ్యము వస్తుగతత్వము లోనికి పరివర్తనము చెందుట దేవుడు అన్న సంగ్రాహ్యము దాని డాజైన్ లోకి పరివర్తనం చెందుట వంటిది కాక వేరే ఏదో అన్నట్లు ఇప్పుడు తోచవచ్చు. ఇలా తోస్తే మనం ఒక వైపు దేముడు అన్న నిర్ధారిత విషయసంగ్రహము తర్కగతిలో ఎటువంటి భేదమును పొందదు మరియు, దేముని ఉనికికి ఋజువు ఆ ప్రత్యేక విషయసంచయానికి తర్కగతిని అన్వయించడమే అనుకోవాలి.

రెండవ వైపు ముందొకసారి చేసిన వ్యాఖ్యను ఒకసారి జ్ఞప్తి తెచ్చుకోవాలి. విశేష్యము
మొదలు తన విధేయములో నిర్ధారణను విషయసంచయమును పొంది ఉండలి. అంతకు విశేష్యము మన భావనకు, కల్పనలకు ఊహకు ఏదైనా కావచ్చును. సంగ్రాహ్యముగా తెలుసుకునే జ్ఞానానికి మాత్రం అది కేవలము పేరు మాత్రమే. విధేయముతో మొదలయ్యేది నిర్ధారణ మరియు దానితో పాటు యదార్ధీకరణ కూడా . విధేయము ఇంకనూ సంగ్రాహ్యమునందు మూసి ఉన్నది గా భావించాలి. అందువలన ఏదో ఆత్మాశ్రయమై నదిగా , అందుచేత ఇంకా డాజైన్ వరకు వెలువడని దానిగా భావించాలి. ఇట్లు నిర్ణయమునందు ఒకవైపు సంగ్రాహ్యము యొక్క నిజీకరణము-నిజము చేయుట   ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

ఇంకొక వైపు ఒక వస్తువుని విధేయముల ద్వారా నిర్ధారించడమే చేస్తూ దానితో పాటు సంగ్రాహ్యమును యదార్ధీకరించి వస్తుగతము చేయకుండా ఉండడమన్నది ఎంత ఆత్మాశ్రయం అంటే అది ఎంత మాత్రమూ వస్తువును గురించిన జ్ఞానమూ కాదు, వస్తువు సంగ్రాహ్యమును నిర్ధారించడమూ కాదు. (ఇలాగ కేవలం విధేయములతో వస్తువుని నిర్ధారించడం) కాచిత్-గ్రహీత ప్రతిఫలనం అయి , సంగ్రాహ్య-రహిత కల్పనల వలన ఆత్మాశ్రియ ప్రక్రియ అవుతుంది.

దేముడు , జీవంతమైన దేమునిగా , అదియునూ గాక నిరపేక్ష ఆలోచన-మేధస్- గైస్టు గా కేవలం తన క్రియతో తెలియనగును. పూర్వం దేమునిని అతని కార్యములలో తెలుసుకోవలెనని మనిషికి నిర్దేశము ఉండినది. ఆ తెలుసుకోవడం నుండి మొదలు నిర్ధారములు వెలువడుతాయి. వాటిని దేముని ధర్మములు అంటారు. అందులో దేముని జైన్ కూడా ఉన్నది. (అందులో దేముడు ఉన్నాడు) సంగ్రాహ్యసమర్ధతగల జ్ఞానము అట్లు దేముని కృత్యమును తెలుసుకుంటుంది అనగా దేమునినే తెలుసుకుంటుంది . అనగా దేముడు అన్న సంగ్రాహ్యమును దేముని జైన్ లో , దేముని జైన్ ను దేముని సంగ్రాహ్యములో తెలుసుకొనుట .

దానికదిగా జైన్, లేక డాజైన్ , ఇవి ఎంతటి శుష్కమైన సంకుచితమైన నిర్ధారములంటే వాటిని సంగ్రాహ్యములో కనుగొనడం కష్టం. కనుగొనుటలో కష్టమూ, కనుగొనాలనుకోవడానికి

కారణమూ, ఏమంటే జైన్, డాజైన్ లు ఏమిటి అన్నది ఆలోచించకపోవడం. 706
కాచిత్-గ్రహీతమై అవ్యవహిత స్వీయసంబంధముగా జైన్, సంగ్రాహ్యము యొక్క కాచిత్-గ్రహీత తృటి తప్ప వేరు కాదు. అది ఒక కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వం. సంగ్రాహ్యమునకు బయట ఉండాలని కోరుకుని జైన్ యందు సాధించగలిగేదే ఇట్టి కాచిత్ గ్రహీత సాధారణత్వము (ఉదా: అది సుందరము/ ఇది కష్టము) అటువంటి జైన్ ఎంతగా సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటియో , అంతగా అది సంగ్రాహ్యములో భేదము లేక సంగ్రాహ్యమునకు చెందిన ఒక కాచిత్-గ్రహీత నిర్ణయము అది సంగ్రాహ్యమునే తనకు ప్రతిగా తనను నిలుపుతుంది (పై ఉదాహరణ).
సంగ్రాహ్యము ప్రాకారకముగా నైనా ,అవ్యవహితముగా, నిజమైన సంపద్వంతమైన నమూనాలో జైన్ ను కలిగి యుంటుంది. ఏమంటే అది తనతో తాను సంబంధంలో ఉన్న నెగెటివిటీ, అనగా విశిష్టత్వం.

3

స్థూలంగా సంగ్రాహ్యములో, అందులోనూ దేముడనే సంగ్రాహ్యములో జైన్ ను కనుగొనడం కష్టం. ఈ కష్టాన్ని అధిగమించడం అసాధ్యం. ముఖ్యంగా ఆ కనుగొనే జైన్, బాహ్య అనుభవ సందర్భం లోనో లేక ఇంద్రియజ్ఞానముతోనో గమనించిన దాని వలెనో ఉండాలంటే కష్టం. ఉదాహరణకు నా వద్ద ఉన్న నూరు టాలర్లు చేతితో తాకగలిగినవి, మేధస్సుతో గ్రహించలేనివి . అవి బయటి కంటికే గానీ లోపలికంటికి ఆననివి. ఎప్పుడయితా అటువంటి జైన్ ను యదార్థము , సత్యము అంటామో , దేనినయితే వస్తువు ఇంద్రియపరంగానూ, కాలానుగుణంగానూ తాత్కాలికంగానూ కలిగి ఉంటుందో , ఎప్పుడైతే ఫిలాసఫీలో ఆసక్తిగలవాడు జైన్ గురించిన తత్త్వచింతనలో ఇంద్రియజ్ఞానం కంటే పైకి తనను ఉద్ధరించుకోలేడో , అప్పుడు సంగ్రాహ్యములో జైన్ ను కనుగొనే కష్టాన్ని దాటడం అసాధ్యం. అటువంటి ఆలోచన సంగ్రాహ్యము అంటున్నా కేవలం కాచిత్-గ్రహీతమైన ఆలోచనలను వదలదు. అవి జైన్ కి ప్రతిగా, వ్యతిరేకముగా ఉంటాయి (అవి జైన్ కూడా కావు)

4

సంగ్రాహ్యమును కాచిత్-గ్రహీత ఆలోచనగా , కేవలం ఏదో ఏకపక్షంగా పరిగణించే

అలవాటు , ముందుపేర్కొన్నదానిని సరైనదిగా గుర్తించుటకు సిద్ధ పడుతుంది.
దేనిని గుర్తించ సిద్ధపడుతుందంటే - దేముడు అన్న సంగ్రాహ్యాము దాని జైన్ కి పరివర్తనము చెందడం, ఇత:పూర్వము వివరించిన సంగ్రాహ్యాముయొక్క వస్తుగతీకరణను అన్వయించుటగా .
మామూలుగా అంగీకరించేదేమంటే తర్కము ఒక ప్రాకారకమని, ప్రతీ నిర్ధారిత విషయసంచయమును ఎరుగుటకు (ఆవశ్యకమైన) నమూనా అని. కాబట్టి కనీసం ఆ నమూనా యందలి సంబంధాన్ని అంగీకరించాలి. సంగ్రాహ్యాము-వస్తుగతత్వము విరుద్ధద్వంద్వము అంటూ అంటిపెట్టుకొని ఉండిపోకూడదంటే , అసత్యసంగ్రాహ్యామునూ, అసత్య-యదార్థమునూ - ఇదే ఆఖరు అంటూ అంటిపెట్టుకుని ఉండిపోకూడదంటే ప్రతీ నిర్ధారిత విషయసంచయమును ఎరుగుటకు తర్కాన్ని ప్రాకారకముగా , ఒక నమూనాగా (విషయసంచయానికీ - తర్కానికీ ఉన్న) అట్టి సంబంధాన్ని అంగీకరించాలి.
శుద్ధ సంగ్రాహ్యామును వివరించినపుడు శుద్ధసంగ్రాహ్యామే నిరపేక్ష దైవిక సంగ్రాహ్యాము అని సూచించుట జరిగింది. కావున నిజంగా పైన సూచించిన సంబంధమును అన్వయించుట వంటిదేమీ జరగలేదు. అట్టి అన్వయించుటవంటి సంబంధము అందులో లేదు. (అన్వయించుట వంటిదేదియూ కాక) ఆ తార్కిక పురోగతియే అవ్యవహిత నివేదన జైన్ పర్యంతం దేముని స్వీయ నిర్ధారము యొక్క ప్రస్తుతీకరణ..

ఇక్కడ పేర్కొనవలసిన విషయం ఏమంటే సంగ్రాహ్యామును దేముని సంగ్రాహ్యాముగా చూపవలసి ఉండెనన్నది సంగ్రాహ్యాము "ఐడీ"లో ఎట్లు చేపట్టబడినదో చూస్తే అర్థమవుతుంది. ఆ శుద్ధ సంగ్రాహ్యాము , నిర్ణయము , అనుమితుల యొక్క పరిమిత నమూనాల ద్వారా ప్రయాణిస్తుంది. ఎందుకంటే అది ఇంకనూ "దాని యందు దాని వలన"గా వస్తుగతత్వం తో ఒక్కటి కాలేదు. మొదలు అది "దాని-వలన-దాని-యందు-అది" అగుచుండుటగా గ్రహింపబడును..
అలాగే ఈ వస్తుగతత్వం ఇంకనూ దైవత్వ అస్తిత్వం కాదు. ఇంకా "ఐడీ"లో ప్రతిఫలిస్తున్న యదార్థము కాదు. సకల వాస్తవములోనూ ఉన్న అంత:సంగ్రాహ్యాం అంటూ సూత్రీకరించే అధిభౌతిక శూన్యానికంటే, శుద్ధ సంగ్రాహ్యాం ఉన్నతమూ, సంపద్వంతమూనూ. అలాగే

వస్తుగతత్వం- దేముని ఉనికి నిరూపణలకు చెందిన- జైన్ కంటే, డాజైన్ కంటే
చాలా సంపద్వంతం, చాలా ఉన్నతం .
ఉనికి నిరూపణ మరియు దేముని డాజైన్ నిరూపణలలో ఉపయోగింపబడిన తార్కిక ప్రాకారకవాదం ద్వారా ఎంతో అపార్థం వాటిల్లింది . దానిని ఇంకొక సందర్భంలో వివరిస్తాను. వీటిపై కాంట్ చేసిన విమర్శ గురించి ఇంకింత వివరంగా చర్చిస్తాను. కాంట్ విమర్శ యొక్క నిజమైన ప్రాముఖ్యతని స్థిరపరచి తద్వారా దానికి పునాదిగా ఉన్న ఆలోచనల విలువ ఏమిటో తెలియజేయబడుతుంది.

5

ఇంతకు మునుపే పేర్కొన్నట్లు చాలా నమూనాల అవ్యవహితత్వం ఉంటుంది. కానీ వేరు వేరు నిర్ధారాలతో.
జైన్ క్షేత్రంలో అది జైన్ మరియు డాజైన్. వెసన్ క్షేత్రంలో అది అస్తిత్వం, వాస్తవత్వం,సత్త్వత.
సంగ్రాహ్యంలో అది కాచిత్-సాధారణత్వం అన్న అవ్యవహితత్వం అటుంచి ఇకపై అది వస్తుగతత్వం.
తాత్త్వికపరంగా సంగ్రాహ్య భేదాన్ని ఖచ్చితంగా వ్యక్తీకరించబోనప్పుడు ఈ పదములను పర్యాయపదములుగా వాడడం ఉంది .
ఈ నిర్ధారాలు సంగ్రాహ్యము యొక్క అనివార్యత నుండి వచ్చినవి.
స్థూలంగా జైన్ మొదటి అవ్యవహితత్వం. డాజైన్ అన్నది జైన్ యే కానీ దాని యందు మొదటి నిర్ధారణతో.
అస్తిత్వం , వస్తువుతో సహా - ఆధారంలో నుండి వచ్చిన అవ్యవహితత్వం. వెసన్ సాదా ప్రతిఫలనం యొక్క స్వీయ లుప్తం అయ్యే మధ్యవర్తనం నుండి వచ్చిన అవ్యవహితత్వం అస్తిత్వం మరియు దానితో పాటు వస్తువు.
కానీ వాస్తవత్వము మరియు సత్త్వత ఎట్లు ఏర్పడినవంటే వెసన్ రహిత వాస్తవత్వమునకూ ,దాని దర్శనమునకూ మధ్యభేదము లుప్తము కాగా అట్టి వెసనత్వం లో నుండి అవ్యవహితత్వముగా ఏర్పడినవి.
సంగ్రాహ్యము తన కాచిత్-గ్రహణము (నిర్ణయములో వలె) , ఎంపికను తన

మధ్యవర్తనమును లుప్తీకరించి తనను అవ్యవహితత్వానికి నిర్ధారించుకుంటుంది.
ఇది వస్తుగతత్వం అన్న అవ్యవహితత్వం.
తత్త్వశాస్త్రానికి సామాన్య జీవితంలో వాడే భాషలో లోకంలో కల్పనలకు అనుగుణంగా ఉండి, సంగ్రాహ్య-నిర్ధారములకు దగ్గరగా ఉన్నట్లు అనిపించే పదాలను ఉపయోగించుకునే హక్కు ఉంది.
సాధారణ జీవితంలో వాడే భాష ఎంచుకునే పదాలను - తత్వశాస్త్రం లోనూ, సామాన్య జీవితంలోనూ అవే సంగ్రాహ్యములతో అవే పదాలు జోడింపబడి ఉన్నాయి అని తత్త్వ శాస్త్రం నిరూపించవలసిన అవసరం లేదు. ఎందుకంటే సామాన్య జీవితంలో సంగ్రాహ్యాలు ఉండవు. కల్పనలు ఉంటాయి. తత్త్వ శాస్త్రం ఆ కల్పనల సంగ్రాహ్యం ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. ఇతరత్రా ఆ పదాలు కల్పనలే.
తత్త్వ శాస్త్ర నిర్ధారములకూ ఉపయోగించే పదములకూ సామాన్య ప్రయోగానికీ మధ్య భేదము లీలగా తోస్తుంటుంది. ఆ పదాలను అంటి పెట్టుకుని కల్పనలు మనకు తోస్తూ ఉంటాయి. అ కల్పనలను వదిలి తత్సంబంధిత సంగ్రాహ్యములతో సంపర్కం ఏర్పరచుకుంటాము.
మామూలుగా ఏదైనా "అస్తిత్వం"లో లేకుండా "ఉండ" గలదు అని ఎవరైనా నమ్మడం కష్టం. కానీ అంతకంటే కష్టం జైన్ ను నిర్ణయంలో కేవలం సంధాన-క్రియాపదంగా(కోప్యులా- ఈజ్) వాడడం ,"అస్తిత్వంలో ఉన్నది" అని పొరపడక పోవడమూ, అలా అనకపోవడమూను.
ఈ సరుకు ఖరీదైనదిగా "అస్తిత్వము లో ఉన్నది" అనరు.
ఈ సరకు సరైనదిగా "అస్తిత్వములో ఉన్నది" అనరు .
డబ్బు లోహం(వెండి/బంగారం)గా అస్తిత్వం లో ఉన్నది అని అనరు. దానికి బదులు " ఈ సరుకు ఖరీదుగా ఉన్నది, ఈ సరుకు సరిగా ఉన్నది, డబ్బు బంగారమై ఉన్నది"
ఇకపోగా జైన్(ఉన్నది)ని -దర్శనము , ప్రతిబింబము, వాస్తవత్వముల నుండి భేదితము గానూ , వట్టి జైన్ ను వాస్తవమునకు వ్యతిరేకముగానూ భేదితము గానూ పరిగణించడం జరుగుతుంది. ఇవన్నీ వస్తుగతత్వమునుండి వేరుగా పరిగణింపబడతాయి. ఈ పదాలు సమానార్థకాలుగా వాడవలెను , వాడబడతాయి అనుకున్నా తత్త్వ శాస్త్రానికి అలాగ ఒకటికి

నాలుగుగా ఎక్కువగా ఉన్న ఖాళీ పదాలను వాటి భేదము రీత్యా ఉపయోగించుకునే 710
స్వేచ్ఛ ఉన్నది.

6

విస్పష్ట నిర్ణయము (ఉదా: ఈ ఇల్లు , ఈ ఈ విధముగా నిర్మించినది, బాగున్నది). నిర్ణయమును సంపూర్ణీకరించడములో విస్పష్టనిర్ణయము నందు, విశేష్యము విధేయమునకు ప్రతిగా తన నిర్ధారణను కోల్పోతున్నది. ఇక్కడ ఆత్మగతత్వము యొక్క ద్విగుణీకృత ప్రాముఖ్యత మనకు తెలిసినదే . అదేమిటంటే సంగ్రాహ్యము మరియు దానికి ప్రతిగా బాహ్యత్వము,యాదృచ్ఛికత్వమూ .

వస్తుగతత్వానికి కూడా రెండు విధాల ప్రాముఖ్యత ఉన్నట్లు తోస్తుంది. (సంగ్రాహ్యము యొక్క) వస్తుగతత్వం స్వతంత్రమైన సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా నిలుచుట, కానీ వస్తుగతత్వం తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేదిగా కూడా ఉండుట.

ఆత్మగత భావవాదం ప్రకారము "నేను" నిరపేక్షసత్యం. నిరపేక్ష సత్యమనబడిన "నేను=నేను" కి ఎదురుగా "వస్తు" అన్నది నిలిచి ఉన్నది . "వస్తు" అనగా అవ్యవహిత డాజైన్ గా బహుళమైన ప్రపంచం. ఈ డాజైన్ తో "నేను" లేక సంగ్రాహ్యము అనంతమైన పెనుగులాటలో ఉంటుంది. తన-యందు-ఏమీకాని అన్యమైనట్టి (డాజైన్) ను నెగేట్ చేసి , మొదటిదైన స్వీయనిశ్చయత్వము స్వీయసమానత్వమన్న (తన వంటి) వాస్తవ సత్యాన్ని దానికి ఇవ్వడానికి ఈ పెనుగులాట.

అనిర్దిష్టంగా చెప్పాలంటే ఇది మనిషి ఆసక్తికి లేక క్రియకు ఒక వస్తువు/విషయము పాత్రమగుట.

7

వస్తుగతం అన్నది పై దానికి వ్యతిరేకార్థంలో ప్రముఖం ఎలాగంటే వస్తు తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేదిగా ఉన్నప్పుడు. ఆ వస్తు కి అవరోధం లేదు , **విరుద్ధ ద్వంద్వము లేదు**.

వివేక యుక్తమైన మూలసూత్రములు, సంపూర్ణ కళాసృష్టి మొదలైనవాటిని ఈ విధముగా "వస్తు" అనవచ్చు, ఎలాగంటే - అన్ని యాదృచ్ఛికతలను అధిగమించినవి, స్వేచ్ఛయైనవి కావున.

వివేక యుతమైనప్పటికీ , సిద్ధాంత మూలసూత్రాలూ, మౌలిక నీతి సూత్రాలూ
ఆత్మగతమై చైతన్యానికి చెందినవి కాగా, వాటిలో "తన-యందు-తన-వలన-జైన్-అయ్యేవి "
వస్తుగతం అనబడుతాయి. సత్యం యొక్క "ఎరుక" అందులో తిష్ఠితం అయినది - వస్తు.
ఆత్మాశ్రయ ప్రతిఫలనము లేనిది , వస్తు అని తెలుస్తున్నది. వస్తుగత సూత్రాలను
పాటించడం సరైన పని ఎందుకవుతుందంటే, ఆ సూత్రాలలో ఆత్మాశ్రయ అంశాలు లేవు,
స్వచాపల్యం లేదు.

అనివార్యతకు అనుగుణమైన కార్యాచరణగా సాగించే సామర్థ్యం వస్తుగత మౌలిక
సూత్రాలను పాటించడంలో ఉంటుంది.

8

వస్తుగతం అన్నది పై దానికి వ్యతిరేకార్థంలో ప్రముఖం ఎలాగంటే వస్తు సహజ-స్వీయ-
స్థితం అయి ఉన్నప్పుడు, ఆ వస్తు ,   సంగ్రాహ్యము యొక్క తన-యందు-తన-వలన-జైన్-
అయ్యే **జైన్** అయి ఉండడం దాని ప్రాముఖ్యత

అది సంగ్రాహ్యము. అది స్వీయనిర్ధారము చేసుకున్నట్టిది. అట్టి స్వీయనిర్ధారము
మధ్యవర్తనము ద్వారా జరిగినది. ఆ మధ్యవర్తనము లుప్తమై అవ్యవహితత్వమునకు,
స్వీయ-సంబంధమై నిలుపబడినది. ఈ అవ్యవహితత్వము దాని (దానంతటి ద్వారానే)
ద్వారానే అవ్యవహితము. ఈ అవ్యవహితము , తనయందు సంగ్రాహ్యము
వ్యాపించియున్నట్టిది. సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము, అవ్యవహితముగా తన జైన్ తో
మమైకమైనట్టిది.

అయితే సంగ్రాహ్యము అంతగానూ తన ఆత్మగతత్వము యొక్క స్వేచ్ఛగల-స్వయం-
భవమును స్థాపించి యున్నది. అటువంటి సంగ్రాహ్యము , వస్తుగతత్వము తో
సంబంధములోకి ప్రవేశిస్తుంది. సంగ్రాహ్యము "**సంకల్పము**" గా వస్తుగతత్వముతో
సంబంధము లోకి ప్రవేశిస్తుంది.

సంగ్రాహ్యము యొక్క అవ్యవహితత్వము, **వస్తుగతత్వము పై నెగెటివ్ గా** పనిచేస్తుంది,
తన క్రియ ద్వారా నిర్ధారకం అవుతుంది. వస్తుగతత్వం , సంగ్రాహ్యమున కెదురుగా
నిలిచినప్పుడు తన-యందు-తన-వలన-ఏమీకానిదిగా నిలుస్తుంది . ఇది వస్తుగతత్వం
యొక్క అన్య ప్రాముఖ్యత.

ఇప్పుడు మొదలు వస్తుగతత్వం దాని అవ్యవహితత్వం లో . దాని తృటులు అన్నీ 712
తృటులు మొత్తము అయి ఉండుట వలన , స్వతంత్రమైన నిర్నిమిత్తతలో , పరస్పరం బాహ్యముగా ఉన్న "వస్తు" లుగా ఉన్నాయి. ఆ తృటుల సంబంధములో , సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆత్మగత ఐక్యత కేవలము ఆంతర్గతత్వం లేక బాహ్యత్వముగా కలిగి యుంటుంది. ఇది **యాంత్రికత్వం**.

అయితే రెండవది ఆ ఐక్యత తనయందు "వస్తు" ల అంతర్గత న్యాయము గా తెలియనైనపుడు, వాటి సంబంధము వాటికే ప్రత్యేకము అవుతుంది . వాటి సూత్రములో ఆధారితమైన భేదము వాటికే ప్రత్యేకము అగును. ఆ సంబంధములో వేరు వేరన్న వాటి నిర్ధారిత , స్వతంత్రత లుప్తం అవుతుంది . ఇది **రసాయనత్వం**.

మూడవది, వస్తు-ల వెసనీయ ఐక్యత వాటి స్వతంత్రతతో విభేదిస్తూ తిష్ఠితమైనది. అది ఆత్మగతమైన సంగ్రాహ్యము. వస్తుగతత్వము తో సహజ-స్వయం-సంబంధితముగా అత్మగతత్వ-సంగ్రాహ్యము. సంగ్రాహ్యము సంకల్పముగా. ఇది **హేతుత్వం**.

అయితే సంకల్పం సంగ్రాహ్యము కావున, తిష్ఠితమైనదై తనయందు తానే వస్తుగతత్వముతో సంబంధితమైనదై ఉన్నది. దాని లోపము ఆత్మగతమై యుండుట, తాను ఆత్మగతమై ఉండుట అన్న లోపమును తన ద్వారానే లుప్తము చేయుచున్నది. అది మొదలు సంకల్పము "యదార్థీకరణ" అవడం ద్వారా <u>బాహ్య</u> "సంకాల్పనుగుణం" అవుతోంది. ఇది <u>అంతర్గత</u> "ఐడీ" **IDEE** .

యాంత్రికత

వస్తుగతత్వమన్నది , తన ఐక్యత లోకి మరలిన సంగ్రాహ్యము యొక్క సకలత్వం కాబట్టి , దాని వలన **ఒక అవ్యవహితము** త్రిష్ఠితమైనది. అది తన-యందు-తన-వలనగా మొత్తం. అది తన-యందు-తన-వలనగా త్రిష్ఠితమైనది కూడా. (గత పరిశీలన ఫలితముగా ఒక కొత్త అవ్యవహితము రాబట్ట బడినది. ఎదురైనది ఒక్కటి అనుకున్న ప్రతి ఒక్కటీ ఇట్టి అవ్యవహితమే అని ఎంచి మనం పురోగమించవలసి ఉంటుంది)
దానిలో సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత ఈ మొత్తము యొక్క అవ్యవహితత్వము నుండి వేరు చేయబడిలేదు.
అనగా వస్తుగతత్వము ఇంకా నిర్ణయముగా నిలుపబడలేదు.(నిర్ణయముగా నిలుపుట అనగా విశేష్యము, విధేయము పూర్తిగా సమానమై వేటికవి సంగ్రాహ్యము అయి ఉండుట)
వస్తుగతత్వం , సంగ్రాహ్యమును అంతర్గతముగా కలిగి యున్నంత పర్యంతం , సంగ్రాహ్యము యొక్క భేదము దాని యందు ఉండును. "మొత్తము" వస్తుగతత్వం అగుటవలన, వస్తుగత సకలత్వము వలన(సకలమూ వస్తుగతమగుటవలన) , భేదితములు సంపూర్ణములు, స్వతంత్రములగు"వస్తు" లై ఉన్నాయి (వేరుగా తెలిసినదెల్లా వస్తు అయినది). కావున వాటి మధ్య ఎట్టి సంబంధము ఉన్నా అవి వాటి సంబంధములో కూడా ఒకదానితో ఒకటి స్వతంత్రములై సంబంధపడి ఉంటాయి. అటువంటి బంధములో అవి పరస్పర బాహ్యములై ఉంటాయి.
యాంత్రికత యొక్క నైజము కింది విధముగా ఉంటుంది: బంధితముల మధ్య ఏ సంబంధము ఉన్నదో , ఆ సంబంధము వాటికి "**పరాయి**"ది. అది వాటి నైజముతో పనిలేనిది. అవి ఒకటిగా ముడివడ్డట్లు దర్శనం ఇవ్వవచ్చుగాక. అయినప్పటికీ అదంతా ఒకటిగా చేర్చడం, కలపడము, కుప్పపోయడమే. ఇది యాంత్రికత లక్షణము.
పదార్థ పరంగా యాంత్రికత వలె, బౌద్ధిక యాంత్రికత కూడా ఉన్నది. బౌద్ధిక యాంత్రికతలో

(రెండు బౌద్ధిక) వస్తుల సంబంధమునకు బయట వస్తులు ఉంటాయి. యాంత్రిక
కల్పనా శైలి , యాంత్రిక జ్ఞాపకము, యాంత్రిక సాంప్రదాయం, యాంత్రిక వ్యవహారశైలి, వీటిలో ఒక్కొక్క దానిలో- అది అర్థం చేసుకోవడమైనా,పని చేయడమైనా- వీటిలో ఆలోచన లేదు , ఆలోచన వ్యాపించలేదు. సిద్ధాంతపర, ఆచరాణాత్మక యాంత్రికత లో వస్తులకు వాటి స్వతంత్రత ఉంటుంది. ఒక చొరవా, చైతన్యమూ ఉంటుంది. కానీ వానిలో వ్యక్తిగతత్వములో ఉండే స్వతంత్రత లేదు. వ్యక్తిగతస్వాతంత్రము కానరాదు కాదు కాబట్టి అటువంటి ఆచరణ కేవలము బాహ్యముగా ఉంటుంది.

A. Das mechanische Objekt

1

మనకు తెలిసినదేమంటే, వస్తు అన్నది అనుమితి, దాని మధ్యవర్తనము సమానంగావింపబడి, అవ్యవహిత ఏకత్వం అయినది. కావున అది దాని-యందు-దాని-వలన సాధారణము. అది కొన్ని ఉమ్మడి ధర్మముల వలన సాధారణత్వము కాదు. దానిలో ప్రత్యేకత్వము వ్యాపించియున్నది. వస్తు దాని అవ్యవహిత విశిష్టత్వము యందు ఉన్నది.

1

1. వస్తు తనను పదార్థము , నమూనాగా విడగొట్టుకొనదు. పదార్థం వస్తు యొక్క స్వతంత్ర సాధారణముగానూ, నమూనా గా వస్తులో ప్రత్యేకములు, విశేషములు ఉండేటట్లు వస్తు యందు భేదము లేదు. దాని సంగ్రాహ్యము ప్రకారము అటువంటి కాచిత్-గ్రహీత సాధారణ, విశిష్ట భేదము వస్తువునందు లేదు. వస్తు ని పదార్థముగా పరిగణించదలచుకుంటే అది తన యందే నమూనాను పొంది ఉన్న పదార్థము అయి ఉండాలి.

అలాగే **వస్తు** , ధర్మములు కలిగిన వస్తువు గానూ, భాగము - మొత్తము గానూ, యాదృచ్ఛికములతో కూడిన సత్త్వము గానూ, లేక ప్రతిఫలనము యొక్క అన్య సంబంధములుగా పరిగణించవచ్చు. కానీ అటువంటి సంబంధాలన్నీ మునుపే స్థూలముగా సంగ్రాహ్యములో అంతరించాయి. కావున వస్తు కి ధర్మాలు లేవు యాదృచ్ఛికములూ లేవు. వస్తువు నుండి, సత్త్వము నుండి అటువంటివాటిని విడదీయవచ్చు (వస్తు నుండి

విడదీయలేము).

వస్తు లో ప్రత్యేకత్వము సరళముగా సకలత్వములో ప్రతిబింబించేది (సరళముగా , ఉన్న వాటి మొత్తముగా) . 'మొత్తము – భాగముల' లో నిజముగా అటువంటి స్వతంత్రత ఉన్నది. కానీ వస్తు-లో ఈ భేదితములన్నవి వెసనీయముగా వస్తు-లు. అవి "మొత్తము-లు " . "భాగముల" వలె , మొత్తము నకు ప్రతిగా వాటికి నిర్ధారణలు లేవు.

2. మొదలు వస్తుని అనిర్ధారితము అనవచ్చును. ఎందుకంటే వస్తు తన యందు ఎటువంటి నిర్ధారిత విరుద్ధద్వంద్వమును కలిగి లేదు, ఏమంటే అది అవ్యవహిత ఏకత్వముగా కలిసిపోయిన మధ్యవర్తనము (సాధారణము-విశిష్టము అన్న విరుద్ధ ద్వంద్వము లేదు, కానీ మధ్యవర్తనమును కలిగి యున్నది) .

కానయితే వస్తు-నందలి సంగ్రాహ్యము వెసనీయముగా నిర్ధారణ కలది. అనగా దాని యందు నిర్ధారణ అన్నది నిజంగా పూర్తిగా ఉన్నది - సంపూర్ణము . ఇక మిగిలినది అనిర్ధారితము, దాని పై గల సంబంధ-రహితమైన బహుళత్వము (verhältnislose Mannigfaltigkeit) . ఇది ముందు మరింతగా నిర్ధారింపబడని "మొత్తము". ఇది దాని యందు భేదమని గుర్తించ దగిన పార్శ్వాలూ, భాగాలూ బాహ్య ప్రతిఫలనానికి సంబంధించినవాటితో కూడినదై యున్నది . అదంతా అనిర్ధారిత భేదము . (ఏమంటే ఈ లెక్కన) "చాలా" వస్తు-లు ఉన్నవి . ప్రతి వస్తు దాని నిర్ధారణను కేవలము సాధారణత్వములో ప్రతిఫలితముగా కలిగి యుంటుంది. ఏదీ బయటకు దర్శితమైనది కాదు.

వస్తు-కి ఈ అనిర్ధారిత నిర్ధారణ వెసనీయము. కావున వస్తు దాని యందే "ఎన్నో".

ఆ విధంగా అది (ఎన్నిటినో) ఒక్కటి చేసినది, కూర్పబడినది అని భావించ బడుతుంది . అలాగని వస్తు అణువు-లతో కూర్చబడినది కాదు. అణువులు వస్తు-లు కావు. ఎందుకంటే అవి మొత్తములు కావు (keine Totalitäten). బహుశ లీబ్నిజ్ యొక్క "**మొనాడ్**" వస్తు అయి ఉండాలి. ఎందుకంటే అది "ఒక" ప్రాపంచిక కల్పన యొక్క-మొత్తము . కానీ అది దాని తీవ్రమైన ఆత్మాశ్రయత్వములో మూసుకొనిపోయి తనలో తాను వెసనీయముగా ఒకటి అయ్యి ఉండాలన్నది లీబ్నిజ్ ప్రతిపాదన (in ihre intensive Subjektivität eingeschlossen soll). అయినా మొనాడ్, ఇంకొకటి లేదన్నట్లు అన్య-తిరస్కరణతో ఒకటిగా నిర్ధారితమైనట్టి ,

కేవలం ప్రతిఫలనములోనుండి తీసుకున్న సూత్రము. దాని బహుళ కల్పనలకు ఆధారముగా అది వస్తు కావచ్చును. కేవలం దాని యందు అంతర్వర్తితమన్నట్లున్న మొత్తముగా తిష్ఠితము చేసిన నిర్ధారములు , దానికి బాహ్యముగా ఉన్నవి. మొనాడ్ , అన్యములతో కూడా కలిసి వస్తు కావటం పట్ల కూడా నిర్నిమిత్తం . కావున నిజానికి అది అన్యతిరస్కార శీలమైనదీ కాదు, తన-వలన-తాను-నిర్ధారితమూ కాదు .

2

1.వస్తు నిర్ధారిత-భవముల యొక్క మొత్తము . కానీ , దాని అనిర్ధారితత్వం వలన, దాని అవ్యవహితత్వం వలన , వస్తు అన్నది నిర్ధారిత-భవముల నెగెటివ్ ఐక్యత కాదు. కావున (వస్తు అన్నది) కావున వస్తు , ఒక్కొటొక్కటిగా చేయు నిర్ధారములకు వ్యతిరేకము . వస్తు దాని-యందు-దాని-వలన నిర్ధారింపబడినది. బహుళముగా ఉన్న ఒక్కొక్కదానియందలి నిర్ధారములు మరియు వస్తు దాని-యందు-దాని-వలనగా ఉండుట అన్నవి పరస్పర నిర్నిమిత్తములు.

ఒక్కొక్క నిర్ధారములనుండి వస్తుని గానీ, వస్తు నుండి ఒక్కొక్క నిర్ధారమును గానీ తెలుసుకొనలేము.

ఒక్కొక్కటిగా వాటి మొత్తము వాటి బహుళత్వము . మొత్తము అన్నది వాటి సాధారణ ప్రతిఫలిత-భవ నమూనాలో ఉన్నది . అది స్థూలముగా అంతర్వర్తితముగా విశిష్టత్వ నిర్ధారితముకానిది (an sich selbst nicht bestimmte Einzelheit)

నిజానికి వస్తు యందు గల నిర్ధారణలు దానికే చెందుతాయి.

నమూనా, ఏదైతే నిర్ధారణల భేదము అయి, వాటిని ఒక్కటిగా కూడగడుతుందో అది వస్తుకు బాహ్యము మరియు నిర్నిమిత్తము.. అది భాగముల కలగలుపు కావచ్చు , భాగముల క్రమ-అమర్పు కావచ్చు, భాగములు-పార్శ్వములుగా ఏర్పాటు కావచ్చు. ఒక్కొక్కటిగా ఉన్న వాటిని బంధించే ఈ బంధాలు అలాగ ఒక్కొక్కటిగా బంధంలో ఉన్న పలువాటికి నిర్నిమిత్తములు.

2. దీనితో వస్తు , స్థూలంగా ఒక డాజైన్ వలె తన యొక్క "మొత్తము" యొక్క నిర్ధారణను తనకు బయట అన్యవస్తులలో కలిగి యున్నది. ఈ అన్యవస్తులు కూడా తమ నిర్ధారణను

తమకు బయట . ఇది అనంతంగా కొనసాగుతుంది. ఇలాగ అనంతము లోకి పోయినది (నిర్ధారణల పరంపర) తిరిగి తనలోకి మరలుతుందని కూడా భావించాలి. అది ఒక "మొత్తము"గా ఊహించబడుతుంది, అదొక ప్రపంచముగా ఊహించబడుతుంది . కానీ అది అనిర్ధారిత విశిష్టత్వం ద్వారా తనలోనికి మూసుకుపోయిన సాధారణత్వం, అది ఒక **విశ్వం**. 717

3.(వస్తు మిశ్రమము, వస్తు-క్రమము,వస్తు-అమరిక వంటి నిర్ధారణలను దృష్టిలో పెట్టుకుని) వస్తు దాని నిర్ధారణలో వస్తు పట్ల నిర్నిమిత్తమైనది , తన నిర్ధారణా-భవమునకు గాను ఆ నిర్ధారణ ద్వారా తిరిగి తనకు బయటనున్న వస్తులను సూచిస్తుంది , ఏ వస్తు-లు కూడా తాము నిర్ధారకం అగుట పట్ల నిర్నిమిత్తమో, వాటిని సూచిస్తుంది. ఎక్కడా స్వ-నిర్ధార సూత్రము లేదు. (ఈ) దృక్పథం నియతివాదం (der *Determinismus*), ఏ దృక్పథం పై "ఎరుక" ఆధారపడి ఉన్నదో, ఇక్కడ వివరించినట్లు , ఆ దృక్పథంలో వస్తు "సత్యం" అయిన ప్రకారం, ప్రతీ వస్తు నిర్ధారానికి ఇంకొక వస్తు నిర్ధారం ఉంటుంది , (దీనికి అదే వస్తు-అమరిక , దానికీ అదే వస్తు-అమరిక). ఈ ఇంకొక వస్తు కూడా మొదటి దానిలాగే నిర్నిమిత్తము. తన నిర్ధారణా-భవము (వస్తు-అమరిక గానో లేక వస్తు-మిశ్రమము గానో) పట్ల నిర్నిమిత్తము, అన్యము యొక్క క్రియాశీల వ్యవహారము పట్ల నిర్నిమిత్తము.

అందువలన నియతివాదము కూడా అనిర్ధారితము, అనంతము లోకి కొనసాగుతుంది. అంతటా ఉన్నట్లూ , అంతటా పూర్తి అయినట్లు అనిపిస్తుంది . అది తదుపరి వస్తు-కు పరివర్తనము చెందినప్పుడు, తదుపరి వస్తు కూడా తనలో తాను ఒక ప్రాకారక మొత్తం అయి ఉంటుంది, ఇంకొక నిర్ధారణా-భవము పట్ల నిర్నిమిత్తం అయి ఉంటుంది కావున ఒక వస్తు-యొక్క నిర్ధారమును వివరించడము (మిశ్రమము, అమరిక) , దీనికొరకు ఈ కల్పన యొక్క కొనసాగింపు , ఇది ఒక ఖాళీ పదము. ఎందుకంటే , తదుపరి వస్తు దేనిలోకైతే అది కొనసాగుతుందో స్వీయనిర్ధారము లేనిది.

ఒక వస్తు యొక్క **నిర్ధారణ** ఇంకొక అన్య వస్తులో ఉన్నది కావున, వాటి మధ్య అవి
వేరు వేరనే నిర్ధారిత భేదము లేదు. ఇక్కడ కేవలం నిర్ధారణ ఒకటికి రెండయినది. ఒకసారి ఒక వస్తు యందు, ఇంకొక సారి ఇంకొక వస్తు యందు . కేవలం అదే నిర్ధారణ. రెండూ ఒకటే నిర్ధారణ.

దానిని అర్థం చేసుకోవడమూ, వివరించడమూ అన్నది కేవలం పునరుక్తి (tautologisch).

ఉదా: నేరములు, వర్ణములు

ఈ పునరుక్తి కూడా పై పైన బాహ్యంగా ఇటు నుండి అటు వెళ్ళి, మళ్ళీ అటు నుండి ఇటు రావడం. ఆ పునరుక్తి పట్లా, ఆ నిర్ధారణ పట్లా నిర్నిమిత్తమైన వస్తు-లు తద్వారా ఎటువంటి భేదమునూ పొందలేదు. కావున వస్తులు ఒకటే అయి, ఒకే నిర్ధారణ కలిగి యున్నాయి . అవి రెండు అయి ఉండడం కూడా ఇదే బాహ్యత్వము , ఇదే భేదరాహిత్యమూ .అదే సమయంలో వస్తులు పరస్పరం స్వతంత్రం. అవి అలాటి ఏకత్వంలో బాహ్యంగా ఉంటాయి. వస్తు-ల పరస్పర నిర్నిమిత్తత , వాటి నిర్ధారణలో ఒకటే అయి ఉండడం వైరుధ్యం.(ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే) నిర్ధారణలో ఒకటే అయి ఉండి పరస్పర బాహ్యముగా ఉండడం ఆ వైరుధ్యం. ఆ వైరుధ్యం తమలో తోసుకుంటూ ఉండే ఎన్నో వస్తు-ల నెగెటివ్ ఐక్యత , **యాంత్రిక ప్రక్రియ**.

B. Der mechanische Prozeß

యాంత్రిక ప్రక్రియ

(మొనాడ్ ఆ విధంగా దోషభూయిష్టము
మొనాడ్ ఎలా అన్య నిర్ధారమునకు లోబడక తప్పదో)

వస్తు-లు తమలో తాము మూసుకొన్న సంవృత మొత్తములుగా పరిగణింపబడినప్పుడు, అవి ఒకదానినొకటి ప్రభావితం చేయలేవు. ఈ నిర్ధారములో అవి "మొనాడ్"లు ఏవో అవే. అందువలన ఒకదానిపై ఒకటి పనిచేయనివని భావింపబడినవి. కానీ అందువలననే మొనాడ్ అన్న సంగ్రాహ్యము లోపభూయిష్టమైన ప్రతిఫలనము అయింది .

ముందుగా మొనాడ్ ఒక నిర్ధారిత కల్పన, అది దాని "అంతర్వర్తిత" స్థితమైన మొత్తమన్నట్లు నిర్ధారితకల్పన . దాని యందు అది - ఒకానొక స్థాయికి అభివృద్ధిచెందినదానిగానూ, ప్రాపంచిక కల్పనా- **తిష్ఠితభవము** గానూ - అది ఒక నిర్ధారితము .

అయితే తనలోనే సంవృతమై ఉన్న మొత్తము కాబట్టి, అది ఈ నిర్ధారణ పట్లకూడా
నిర్నిమిత్తము.
కావున అది తన స్వంతది కాక, ఒక **అన్య**-వస్తు ద్వారా తిష్ఠితమైన నిర్ధారణ.
రెండవదేమంటే అది కేవలము కల్పనాకారకమై ఉన్న ప్రకారము , అది అవ్యవహితము, కావున స్వీయసంబంధమైనట్టిదిగా కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము, తద్వారా అది అన్యమునకు వివృతమై తెరిచి ఉన్న డాజైన్.
సత్త్వము వంటి స్వేచ్ఛ సాధించాలంటే , అది ఒక మొత్తము అనీ కల్పన చేసినంత మాత్రాన సరిపోదు . అది తనలో సంపూర్ణము అని , బయటనుండి ఏమీ తీసుకోదు అని కల్పన చేసినంత మాత్రాన, సత్త్వముగా స్వేచ్ఛను సాధించడానికి సరిపోదు.
అట్లైతే అది వట్టి సంగ్రాహ్య రహితము అయి ఉండాలి .
కేవలము కల్పిత స్వీయ సంబంధముగా , అది అన్య ప్రభావమునకు లోనయ్యే ఉదాసీనతా, జడత్వము అయి ఉండాలి.
నిర్ధారణ కూడా , ఏదో స్థితమైన నిర్ధారణగానూ, కల్పిత నిర్ధారణగాను ఉండి ఉండాలి. ఈ నిర్ధారణ బాహ్యము.
తనకు తానే ఒక స్థాయికి తన లోపలినుండే వృద్ధి చెందినట్లు ఉన్న నిర్ధారణగా అయి ఉండాలి. ఈ నిర్ధారణ అంతా బాహ్యము..
ఒక స్థాయి లేక డిగ్రీకి తన అభివృద్ధి చేరినదనుకుంటే **దాని హద్దు** ఇంకొక **అన్యము**లో ఉన్నది.
సత్త్వముల పరస్పర క్రియాప్రతిక్రియాల ను పూర్వనిర్ధారితమైన ఒక అన్యోన్యత, -సామరస్యము Harmonie లోకి నెట్టివేయడం అంటే దానిని, పూర్వతిష్ఠితము గావించడము అనాలి. ఏదో ఒకదానిని పూర్వతిష్ఠితము గావించాలి, దాని నుండి సంగ్రాహ్యమును ఉపసంహరించడానికి.
సత్త్వముల క్రియ ప్రతిక్రియలనుండి తప్పించు కోవడానికి నిరపేక్ష స్వతంత్రత , స్వయంభవత్వం అన్న తృటులపై ఆధారపడినట్లున్నది . కానీ ఈ అంతర్వర్తితభవము నకు , అభివృద్ధి స్థాయి అనే తిష్ఠితభవము తగినది కాదు. అందుకే అది దాని ఆధారము ఒక

అన్యములో ఉంటుంది.

2.

సత్త్వములు కార్యకారణత్వ నిర్నిమిత్తతలో వేరుగాను ఒక్కటిగానూ అయ్యే వస్తు-లు

(వస్తు కారణం అగుటయే మధ్యవర్తితము- ఇంకొక వస్తు ద్వారా

అన్ని వస్తువులూ కారణములే కావున , ఒకే నిర్ధారము కావున

కారణత్వమే కేవల తిష్ఠితభవమై

వస్తులు దాని బట్టి "ఒక్కటి" అయిననూ

వస్తులు తాము వేరు వేరు గా ఉండి

ఇట్టి స్వతంత్రత కూడా కేవల తిష్ఠితభవమై

అన్నీ కలిసి, అట్లు కలిసినది ఒక వస్తు-వై.)

సత్త్వ సంబంధము తన వైపు నుండి చూపినదేమంటే, అది కార్యకారణ సంబంధము లోకి పరివర్తనము చెందుతుందని . కాని ఇక్కడ ఉన్నది "స్థితము". అది సత్త్వము అన్న నిర్ధారము కలిగి లేదు. అది "వస్తు" అన్న నిర్ధారము కలిగియున్నది. కార్య కారణ సంబంధము సంగ్రాహ్యము లోకి అంతర్ధానము చెందింది. ఒక సత్త్వము మొదటిది, అన్యము తదుపరిది అన్నది ఛాయ మాత్రమే. ఏలనంటే సత్త్వము యొక్క క్రియ, దాని వ్యతిరేకమైన ఫలితములోకి పరివర్తనము చెందునని ముందే చూపబడినది. కావున ఈ సంబంధమునకు **వస్తుగతత్వము లేదు**.

ఆత్మగతమైన ఒక్కటిగా ఒక వస్తు క్రియాశీల కారణముగా తిష్ఠితము అంటే అది ప్రథమ నిర్ధారమని కాదు. అది **మధ్యవర్తితము** అని. క్రియాపరమైన వస్తు ఇంకొక అన్య వస్తు ద్వారా , తన ఈ నిర్ధారము పొందినది అని అర్థం. అనగా యాంత్రికత

యాంత్రికత , సంగ్రాహ్య క్షేత్రమునకు చెందినది. ఆ సంగ్రాహ్యము అప్పటికే తాను కార్యకారణ సంబంధము యొక్క సత్యముగా వెల్లడైనట్టిదితన-యందు-తన-వలన-జైన్-అవవలసినది , **కార్యము** అయి ఉన్నది, అనగా తిష్ఠిత-జైన్ అయి ఉన్నది. యాంత్రికత లో వస్తు యొక్క మూలకారణత్వము అవ్యవహితముగా నిర్-మూలకారణత్వం లేక మూలకారణత్వము కానిది. వస్తు- ఈ నిర్ధారము పట్ల నిర్నిమిత్తము. అది కారణము అన్నది , దానికి యాదృచ్ఛికము. ఈ లెక్కన సత్త్వముల కారణత్వము కల్పితము అని కూడా

అనవచ్చును.

కానీ ఈ కల్పితమైన కారణత్వము , **యాంత్రికత**. కారణత్వము వేరు సత్త్వముల ఒకే నిర్ధారణ. అట్లు వాటి స్వతంత్రత ఒకే ఏకత్వములో అంతర్ధానమగుట, అనగా ఈ కారణత్వము **కేవలము తిష్ఠితభవము.**

. కావున (ఆ సత్త్వములు) కలువ గలవు, ఒక కూర్పులో చేరగలవు , **ఒక కూర్పుగా ఒక వస్తు కాగలవు**. తమ స్వతంత్రత పట్ల నిర్నిమిత్తత మరియు తమ ఈ పరివర్తనము పట్ల నిర్నిమిత్తతగా సత్త్వములు , **వస్తులు**.

a. Der formale mechanische Prozeß

ప్రాకారక యాంత్రిక ప్రక్రియ

యాంత్రికతా సంగ్రాహ్యములో ఉన్నదానిని నిలుపుట యాంత్రిక ప్రక్రియ. కావున ముందుగా ఇది ఒక **వైరుధ్యము** .

1

1.వస్తు ప్రభావితం చేయడం ఏమిటో పైన వివరించిన సంగ్రాహ్యము నుండి తెలుస్తున్నది. అది వస్తువుల మధ్య అదే సంబంధమును (*identischen* Beziehung), ఒకే సంబంధమును నిలుపుట. నిర్ధారణ, ఏదైతే కలుగజేసిన ప్రభావమో, ఆ నిర్ధారణకు **సాధారణత్వ నమూనా** ఈయబడుతుంది .ఇది **ప్రదానము**, వ్యతిరేకములోకి పరివర్తనం చెందకుండా జరిగేది ప్రదానము (విభిన్నత కు చెందిన వ్యతిరేకత్వము కాకుండా ప్రదానము).

బుద్ధిపరమైన ప్రదానము, ముందు అంశములలో అనగా సాధారణము సాధారణత్వ నమూనాలో ఉంటుంది. ప్రదానము చేయబడినది ఒక ఊహాజనిత సంబంధము. ఆ సంబంధములో **నిర్ధారణ** ఒక వ్యక్తి నుండి ఇంకొకనికి సరళముగా వ్యాపించి **కొనసాగుతుంది**. నిర్ధారణ , వేటిని మార్చకుండా తనను సాధారణీకరించుకుంటుంది. వాతావరణంలో పొగమంచులాగా వ్యాపిస్తుంది.

పదార్థయుతమైన వస్తుల మధ్య కూడా ప్రదానము నిర్ధారణను ఇలాగే ఊహాజనితముగా

వ్యాపింపజేస్తుంది. వ్యక్తిత్వము అనునది వస్తు ల కంటే అనంతముగా గట్టిది. 722
స్థూలముగా వస్తు-ల ప్రాకారక మొత్తం , నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తము (వస్తు అన్నది నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తం). నిర్ధారము స్వీయ నిర్ధారము కాదు. వస్తు-లను భేదరహితము చేస్తున్నది ఈ నిర్నిమిత్తత. కావున ప్రభావీకరణము అన్నది ఒక వస్తు నిర్ధారణ , ఇంకొక అన్యములోకి అడ్డులేకుండా కొనసాగింపు .

2. బౌద్ధిక విషయాలకొస్తే ఒక అనంతబహుళ-విషయసంచయము ఆలోచనలోకి గ్రహించడం జరుగుతుంది . బౌద్ధికమైన వాటిలో అనంత బహుళమైన విషయసంచయము ప్రదాన సమర్ధత కలదై ఉన్నది . దానిని ఆలోచనలోకి గ్రహిస్తే , విషయసంచయము **సాధారణత్వ నమూనా** పొందుతుంది. (బౌద్ధిక విషయసంచయము) ఆ సాధారణత్వ నమూనాలో అది ప్రదాన సమర్ధత గలది. అయితే సాధారణమన్నది నమూనాయే కాకుండా తనయందు-తనవలన తానుగా సాధారణము అయి ఉండవచ్చు కూడా, అది వస్తుత (das *Objektive*) . అది బౌద్ధికమైనా, భౌతికమైనా. దీనికి ప్రతిగా బాహ్య వస్తులు వ్యక్తుల విశిష్టత్వము అన్నది వెసన్ రహితము అవుతుంది .అవి మొదటి ప్రదాన సామర్ధ్యము గల వస్తుత్వాన్ని ఏవిధముగానూ ప్రతిఘటించలేవు. , నిలువజాలలేవు. బౌద్ధికంగా , సూత్రములు, సంప్రదాయములు, వివేకయుతమైన కల్పనలు ప్రదాన సమర్ధములు. తెలియకుండా వ్యక్తులలో వ్యాపిస్తాయి. వ్యక్తులలో చెల్లుబాటయి , చెలామణీ అవుతాయి. భౌతిక "వస్తు" లలో చలనము, ఉష్ణము, విద్యుత్, అయస్కాంతము వంటివి, పదార్ధములని ఊహించబూనినా, అంచెనాకు అందనివిగా (als *imponderable* Agentien) నిర్ధారించవలసి ఉండవచ్చు . ఏవైతే అటువంటి పదార్ధత్వం లేనివో, ఏ పదార్ధత్వంతో వాటి వేరు చేయడం వీలవుతుందో అట్టి పదార్ధత్వం లేనివో వాటిని అంచెనాకు అందనివిగా నిర్ధారించవలసి రావచ్చు .

2

వస్తు-లు ఒకదానిపై ఒకటి పనిచేయడంలో మొదలు వాటి ఒకే సాధారణత్వం నిలుపబడుతుంది. అది అనివార్యంగా ఇంకొక సంగ్రాహ్య తృటి అయిన ప్రత్యేకత్వాన్ని నిలుపుట అవుతుంది. కావున వస్తు-లు తమ స్వతంత్రతను కూడా నిరూపిస్తున్నాయన్నట్లు .

ఆ సాధారణత్వంలో తమను తాము పరస్పరం బాహ్యముగా నిలుపుకుని
సాధారణత్వంలో విశిష్టత్వాన్ని స్థాపిస్తాయి. ఇలాగ స్థాపించడమే స్థూలముగా ప్రతిక్రియ. ప్రతిక్రియను, వట్టి క్రియను లుప్తము చేయుట మరియు ప్రదాతమైన నిర్ధారణను లుప్తము చేయుట అని అనుకోకూడదు.

ప్రదాన గృహీతము ప్రత్యేక వస్తులలో పాజిటివ్-గా సాధారణము. వాటి విభిన్నతలో తనను ప్రత్యేకించుకుంటుంది. ఈ ప్రకారము ప్రదీతము (ఇయ్యబడినది) తాను ఏదో అదై ఉంటుంది. కేవలము తనను వస్తు-లకు పంచుతుంది, లేక ప్రదీతము ఆ యా వస్తు-ల యొక్క స్వంత వైనముల ద్వారా నిర్ధారితం అవుతుంది.

కారణము (ఇక్కడ) దాని అన్యమవుతోంది ,కారణము ప్రభావం అవుతోంది . మూలకారణ-సత్త్వం తన క్రియలో క్రియాశీలతని కోల్పోయింది . క్రియకు పాత్రమైన వస్తు కేవలము ఒక సాధారణము అవుతోంది . దానిపై ప్రభావము అనగా దాని నిర్ధారణని కోల్పోవడం కాదు. కేవలము వస్తు దాని వైనముగా అగుట . స్వంత-వైనముగా అగుటద్వారా మొదలు , అట్టి మొత్తమై ,దాని యందే విశిష్ట నిర్ధారణైఉండేది . ఇప్పుడు సాధారణములో ఒక రకం అయి ఉండి. నిర్ధారణ , తద్వారా సాధారణముగా నిలుపబడుతుంది.

ప్రదాన-వశాన **ఒక్కొక్క** నిర్ధారణను సాధారణత్వానికి ఉద్ధరించడం , అలాగ దానిని ప్రదానం చేసి వైన వైనాలు చేయడం దానిని వైనాల కింద మార్చడం లేక దించడం , ఒక్కటిగా ఉన్నదానిని ప్రదానం ద్వారా "రకం" చేయడం అన్నది ఇదంతా ఒకే ప్రక్రియ

2.

ఇక ప్రతిక్రియ క్రియకు సమానము. అథవా మొదలు అలా అనిపిస్తుంది:
అన్య-వస్తు మొత్తం సాధారణాన్ని తనలో తీసుకున్నది. ఇప్పుడు అన్య-వస్తు మొదటి దానికి వ్యతిరేకంగా సక్రియం అయింది. క్రియ ఏదో దాని ప్రతిక్రియ కూడా అదే. ఇది నెడితే తిరిగి నెట్టడం.

రెండవది - ప్రదానము చేయబడినది వస్తు-గతము. కావున సత్త్వముగా వస్తుల నిర్ధారములో వాటి విభిన్నత పూర్వతిష్ఠితము (ఈ వస్తుగతము సత్త్వముగా వస్తు-లను నిర్ధారించుటలో అవి వేరు వేరు అన్న మున్-పరిగణన ఉన్నది). సాధారణము తనను ఒక్కొక్కటిగా

ప్రత్యేకించుకుంటుంది. ప్రతి వస్తు మొత్తము క్రియను(సాధారణ- నిర్ధారమును)
ప్రతి-క్రియగా వెనకకి తిరిగి ఇవ్వదు, అందులో దాని ఉంచుకుంటుంది.
కానీ మూడవది , ఈ ప్రకారము , ప్రతిక్రియ పూర్తి నెగెటివ్ క్రియ. ప్రతీ వస్తు తన స్వతంత్రత యొక్క సాగే గుణం వలన (*Elastizität seiner Selbständigkeit*), తన యందు తిష్ఠితభవమైన అన్యమును తోసివేస్తుంది. తన స్వీయ సంబంధాన్ని నిలబెట్టుకుంటుంది. ప్రదానమైన నిర్ధారణలో ఒక్కొక్కదాని స్వంత ప్రత్యేకత్వాన్ని ఇంతకు ముందు "రకం" అన్నాము. ఇది తిరిగి ఒక్కొక్కదాని విశిష్టత్వము లోకి పోతుంది. వస్తు తనకి ప్రదానం చేయబడిన సాధారణత్వానికి ప్రతిగా తన బాహ్యత్వాన్ని నొక్కి వక్కాణిస్తుంది. క్రియ సుప్తావస్థలో కి పోతుంది. వస్తు యొక్క సంవృతమైన మూసుకుపోయిన మొత్తం లో సాధారణము ఒక ఉపరితలసీమిత తాత్కాలిక మార్పుగా తెలియవస్తుంది.

3

1. ఇట్లు వెనుకకు మరలుట, ఈ తిరోగమనం యాంత్రిక ప్రక్రియ యొక్క "ఉత్పత్తి". అవ్యవహితముగా వస్తు ఒకానొకటి అని పూర్వతిష్ఠితము అయిఉన్నది.. అదిగాక అన్యవస్తు-కు ప్రతిగా ప్రత్యేకము , మూడవది సాధారణమన్న రీతిలో తాను ప్రత్యేకమగుట పట్ల నిర్నిమిత్తము అయినది. "ఉత్పత్తి" , ముందు అనుకున్నట్టి సంగ్రాహ్య-మొత్తము, ఇప్పుడది నిలుపబడినది **తిష్ఠితము**. అదొక నిగమన వాక్యము. అందులో ప్రదాతమైన సాధారణము ప్రత్యేకత్వము ద్వారా విశిష్టత్వము తో కలుస్తోంది. దీనితో పాటు సుప్తావస్థలో , మధ్యవర్తనము ఈ విధముగా తిష్ఠితమైతున్నది . ఎట్లంటే సుప్తావస్థలో జరిగిన **మధ్యవర్తనము తనను లుప్తము** చేసుకుంటున్నది . లేక , ఉత్పాదిత-ఫలితమే ఈ నిర్ధారింపబడుట పట్ల నిర్నిమిత్తము. పొందిన నిర్ధారణ అంతా దానికి **బాహ్యముగా** కలిగియున్నది.

2. ఈ ప్రక్రియలోకి మొదలు ప్రవేశించిన వస్తు ఏదో , ఉత్పత్తి అదేగా ఉన్నది. కానీ దానితో పాటు వస్తు ఈ చలనము ద్వారా **నిర్ధారించ**బడినది. యాంత్రిక వస్తు స్థూలముగా కేవలము **వస్తు ఒక ఉత్పత్తిగా** . ఎందుకంటే ఏదైతే ఉందో, అది దాని యందు **అన్యముల మధ్యవర్తనము ద్వారా**. ఏదైతే దాని-యందు-దాని-వలనగా ఉండవలెనో అటువంటిది,

ఒక్కటిగా చేర్చినదీ, మిశ్రమమైనది, భాగములను ఒక పద్ధతిలో పేర్చినది ,
అయినిలిచినది. స్థూలముగా స్వీయ నిర్ధారణ లేనిదయి నిలిచినది .
నిర్ధారణ ఒక తిష్ఠితముగా ఉన్నది .
3. అయితే ఇంకొక వైపు యాంత్రిక ప్రక్రియ యొక్క "ఫలితము" , ప్రక్రియకు ముందు లేదు. ప్రక్రియ యొక్క అంతము , "సంకల్పము" వలె ముందే లేదు. "ఉత్పత్తి" అన్నది వస్తు నందు నిర్ధారణ, బాహ్యముగా నిలిపినది. సంగ్రాహ్యము ప్రకారము ఈ ఉత్పత్తి , వస్తు ఏదైతే ప్రారంభములో ఉన్నదో అదే . కానీ ప్రారంభములో బాహ్య నిర్ధారణ , తిష్ఠితముగా లేదు . ఫలితము ఈ ప్రకారము వస్తు యొక్క మొదటి డాజైన్ కంటే పూర్తిగా అన్యము. వస్తు కు ఫలానా అన్న నిర్ధారణగా అది శుద్ధంగా యాదృచ్చికము.

b. Der reale mechanische Prozeß

యదార్ధ యాంత్రిక ప్రక్రియ

1.యాంత్రిక ప్రక్రియ సుప్తం అయిపోతుంది. వస్తు యాంత్రిక ప్రక్రియ ద్వారా పొందిన నిర్ధారణ కేవలం బాహ్యమైనది. వస్తు కి దాని సుప్తావస్థ కూడా బాహ్యమైనదే. సుప్తావస్థ ,(ఇంకొక) వస్తు ప్రభావము కలుగ జేయడానికి వ్యతిరేక నిర్ధారణ . కానీ దీనికీ, దానికీ కూడా వస్తు నిర్నిమిత్తము. సుప్తావస్థ ఏదో బాహ్య కారణం వలన కలిగినదని కూడా అనుకోవచ్చు. అంటే వస్తు-లు తాము ప్రభావితము అవడం పట్ల అంతగా నిర్నిమిత్తము గా ఉంటాయి.

2. ఇక నిర్ధారణ తిష్ఠితము కావున వస్తు అన్న సంగ్రాహ్యము, మధ్యవర్తనము ద్వారా వస్తు కే తిరిగివస్తున్నది. కాబట్టి వస్తు, నిర్ధారణ స్వీయప్రతిఫలితమన్నట్లు తన పై కలిగి యున్నది . వస్తు-లు ఇకపై యాంత్రిక ప్రక్రియలో కలవు. యాంత్రిక ప్రక్రియ అతి సమీప నిర్ధారిత సంబంధము. వస్తులు కేవలం వేరు వేరుగా ఉండడమే కాదు.అవి పరస్పరం నిర్ధారిత భేదములో ఉన్నవి (ఉదా: విద్యార్థి-విద్యార్థి విద్యార్థులు) . ప్రాకారక యాంత్రిక ప్రక్రియ యొక్క ఫలితము ఒక వైపు నిర్ధార రహిత సుప్తావస్థ. ఇంకొకవైపు స్వీయ ప్రతిఫలిత నిర్ధారణగా - వస్తు తనయందు కలిగియున్న విరుద్ధద్వంద్వమును పంచినట్లుగా.

యాంత్రికముగా పరస్పరం వ్యవహరిస్తున్న ఎన్నో వస్తులకు పంచినట్లుగా. ఏమా విరుద్ధ ద్వంద్వము ? వస్తు ఒక వైపు నిర్ధార రహితము. తన పక్షాన మట్టిముద్దలాగ , అస్వతంత్రముగా వ్యవహరించేది. ఇంకొకవైపు అన్యము చొచ్చుకుపోలేని స్వతంత్రత కలది. వస్తువులు ఈ నిర్దిష్ట విరుద్ధ ద్వంద్వమును కలిగి యున్నాయి. <u>స్వతంత్రమైన విశిష్టత్వము అస్వతంత్రమైన సాధారణత్వము</u> అన్న విరుద్ధద్వంద్వమును వస్తు కలిగి యున్నది. (ఉదా: ఒక బాలుడు – విద్యార్థి . ఒక వస్తు,శిల,అది స్వతంత్రము. దాని భారము వస్తు -అస్వతంత్ర సాధారణము)

కావున అతి సామీప్యములో భేదము అన్నది కేవలము పరిమాణాత్మకమని అనుకోవడం జరుగుతుంది. భౌతికమైన వస్తు ల విషయములో ద్రవ్యరాశిగా వేరు వేరు పరిమాణాలు లేక తీవ్రతలు లేక ఇతర పలు విధములు బేధములని అర్ధం చేసుకోవడం జరుగుతుంది . కానీ రెండు వస్తు లు ఆ కాచిత్-గ్రహణమునే లేక మనం ఎంచుకున్నవాటినే అంటిపెట్టుకుని ఉండవు. రెండూ వస్తులు గా పొజిటివుగానే స్వతంత్రములు అయి ఉండినవి (ఉదా: విద్యార్థి/ బాలుడు. శిల /భారము) .

3. యదార్థ ప్రక్రియ యొక్క మొదటి తృటి ఇంతకు మునుపు వలె , **ప్రదానము**.

బలహీనము లో బలమైనది ఎంత వరకు వ్యాపించగలదు, బలహీనము బలమైనదానిని ఎంతవరకు గ్రహించగలదు ? బలహీనము దానిని గ్రహించినంతవరకు , బలహీనము దానితో కలిసి ఒకే క్షేత్రాన్ని పాలుపంచుకున్నంత వరకు.

పదార్థములో వలె బలహీనము , చాలా బలమైనదాని నుండి ఎలా రక్షించుకుంటుంది?(ఒక బుల్లెట్టు గాలిలో తేలే బట్టముక్కని చీల్చలేనట్లు , బలహీనమైన ప్రతిస్పందన ఉన్నదానిని బలమైనది గానీ లేక బలహీనమైనదిగానీ అయినట్టి ఆకర్షణ కదిలించలేదు) బలహీనమైన బుద్ధి , అతి సమీపములో సాన్నిహిత్యములో ఉన్నా బలవంతమైన బుద్ధి నుండి పూర్తిగా సురక్షితమై ఉంటుంది. మనిషి నేలబారు భావనలతో బుద్ధిహీన కల్పనలతో ఉండ దలుచుకుంటే అటువంటి బుద్ధిమీద ఉదాత్తతా ఉన్నత ఆలోచనలూ ఎటువంటి ప్రభావమూ కలిగించ లేవు. వివేకం నుండి తప్పించుకోవడానికి ఏకైక మార్గం దానితో వ్యవహరించకపోవడమే . ఈ

ఆ ప్రకారము **అస్వతంత్రము** , స్వతంత్రమైన దానితో కలవక పోతే, వాటి మధ్య ప్రదానమే

జరగకపోతే, స్వతంత్రమైనది కూడా ప్రతిఘటించలేదు, అనగా ప్రదానము
చేయబడిన సాధారణాన్ని తన కొరకు **స్వంత-వైనంలోకి నిర్దిష్టీకరించలేదు**. అవి రెండూ ఒకే **క్షేత్రము**లోకి దిగకపోతే వాటి మధ్య సంబంధము అనంతమైన నిర్ణయము (అది కాదు, ఇది కాదు ...) అవుతుంది. వాటి మధ్య ఎట్టి ప్రక్రియా సాధ్యం కాదు.

4. **ప్రతిఘటన** అన్నది ఒక వస్తు ఇంకొక వస్తు ని లోబరచుకునే అతి సమీప తృటి. ప్రదీతమైన సాధారణాన్ని పంచడము , స్వీయసంబంధిత నెగెటివిటీని నిలుపడమూ , విశిష్టత్వమును తయారుచేయుటమూ అన్న ప్రక్రియ యొక్క ప్రారంభ తృటి ప్రతిఘటన. ప్రతిఘటనను **అధిగమించడం** జరుగుతుంది. అనగా ఇలాటి ప్రతిఘటనను తప్పించుకోవడం జరుగవచ్చు. ఎప్పుడంటే ప్రదీతమైన సాధారణము , దేనినైతే వస్తు తనలోకి తీసుకొనవలెనో, తనలో దానిని ప్రత్యేకించవలెనో అట్టి సాధారణ నిర్ధారమునకు వస్తు నిర్ధారణ తగినది కానప్పుడు ప్రతిఘటన ను తప్పించుకోవడం జరుగుతుంది. దాని సాపేక్షమైన అస్వతంత్రత అది. ప్రతిఘటించి సాధారణత్వము ప్రతి విశిష్టత్వమును పొందే స్వతంత్ర వస్తు తో పోలిస్తే అస్వతంత్రత. అటువంటి వస్తు యొక్క సాపేక్షమైన అస్వతంత్రత ఎక్కడ కనబడుతుందంటే -

అటువంటి వస్తు యొక్క విశిష్టత్వము **ప్రదీతమైన సాధారణమును ఇముడ్చుకునే సామర్థ్యం** కలది కాకపోగా సాధారణం దానిని బద్దలు కొడుతుంది.

ఎందుకంటే వస్తు ఈ సాధారణమునకు **విశేష్యము** కాజాలదు. సాధారణాన్ని తన **విధేయము** చేసుకోలేదు. ఈ (రెండవ) విధంగా మాత్రమే బలము వస్తు కి **పరాయిది** కావచ్చును. ఉదా: వృక్షము- వేగము

వస్తుగత సాధారణత్వమైన శక్తిసామర్థ్యం వస్తు యొక్క నైజముతో ఒక్కటై ఉండాలి, వస్తు యొక్క నిర్ధారణ లేక నెగెటివిటీ దాని స్వంత స్వీయప్రతిఫలనం కాకుండాలి . అప్పుడే వస్తుగత శక్తిసామర్థ్యం బలం అవుతుంది. ప్రారంభంలో ఉన్న వస్తు నిర్ధారణ స్వీయ ప్రతిఫలితము కానిదై ఉండాలి . ఉదా: వృక్షము- వేగము ఇక్కడ వేగము వట్టి నెగెటివిటీ మాత్రమే. ఇందుకు భిన్నముగా రాయి-చలనము - చలించుచున్న రాయి

వస్తు యొక్క నెగెటివిటీ , (బయటి) **బలము నందు తనలో తాను** ప్రతిఫలించకుంటే .

బలం ఆ వస్తు యొక్క స్వీయసంబంధం కాకుండా ఉంటే - అలాటప్పుడు బలం 728
వస్తు-కి ప్రతిగా **కాచిత్ గ్రహీతముగా వట్టి నెగెటివిటీ** మాత్రమే. అది బలం యొక్క పతనం.

4. వస్తుగత సాధారణత్వము గా , వస్తుకి వ్యతిరేకముగా పనిచేసే శక్తిని విధి అంటారు. ఇట్లు గుడ్డిది అనబడే ఈ సంగ్రాహ్యము , యాంత్రికత కిందికొస్తుంది. గుడ్డిది అనగా వస్తుగత సాధారణత్వము , దానిని విశేష్యము తన స్వంత ధర్మముల యందు (ఒకటిగా)తెలియనిది.. ఇందుగురించి కొంచెం చెప్పాలి. జీవమున్నవాటి విధి స్థూలంగా వాటి జాతి. జాతి బతికున్న జీవి యొక్క తాత్కాలికత్వం ద్వారా వ్యక్తం అవుతుంది. జీవముతో ఉన్న జీవులు విధిని తమ వాస్తవ-విశిష్టత్వములో తమ జాతిగా తప్ప కలిగి యుండవు . కేవలము వస్తులుగా ఉన్న కేవలము జీవముతో ఉన్న వాటికీ మరియు ఇతర వస్తువులకి విధి అన్నది లేదు. వాటికి సంభవించేది యాదృచ్ఛికత. అవి వాటి సంగ్రాహ్యం ప్రకారం వస్తు లుగా తమకే బాహ్యములు. విధి అన్న పరాయి శక్తి అంతా కేవలం వాటికి వాటి అవ్యవహిత నైజము, అదే యాదృచ్ఛికత్వం , అదే బాహ్యత్వం.

స్వీయ విధి అన్నది కేవలము ఆత్మచైతన్యము కలది కలిగియున్నది . నేను అన్న విశిష్టత్వములో అది స్వేచ్ఛగలది, సహజ-భవ-స్వీయ-భవముగా ఉన్నది, తన వస్తుగత సాధారణత్వమును తన ముందు నిలుపుకునేది, అట్లు నిలుపుకుని తనను తన వస్తుగత సాధారణత్వము నుండి వేరు చేసుకునేది. కానీ ఇలాగ వేరు చేసుకోవడం ద్వారా అది తన కు ప్రతిగా తన విధి అన్న యాంత్రిక సంబంధాన్ని ఉత్తేజపరుస్తుంది. తన పై అటువంటి బల ప్రయోగం తాను పొందాలంటే వెసనీయ సాధారణత్వానికి ప్రతిగా తనకు ఏదో ఒక నిర్ధారణను ఇచ్చుకోవాలి. ఏదో కార్యం చేసి ఉండాలి. దీని ద్వారా అది తనను "ప్రత్యేకం" కావించుకుంటున్నది (ఏదో ఒక కార్యము చేసి, తద్వారా తనకు ఒక నిర్ధారణ ఇచ్చుకుని, తద్వారా తన వెసనీయ సాధారణానికి ప్రతిగా ప్రత్యేకమై).

ఇప్పుడు ఈ నేను ఒక డాజైన్ . ఈ డాజైన్ ఒక కాచిత్-గ్రహీత సాధారణముగా , తనకు పరాయిది అయిన వెసన్ తనను ప్రభావితం చేయడానికి వీలుగా , తనకు ప్రదానము చేయుటకు వీలుగా తెరిచి ఉంచిన పార్శ్వము . ఈ పార్శ్వము నందు వస్తు ప్రక్రియ లోకి

లాగబడుతుంది.
నిష్క్రియా పరులైన ప్రజలు దోషరహితులు. అటువంటి ప్రజలు సాంప్రదాయ సాధారణత్వంలో కప్పబడి ఉంటారు. వ్యక్తిత్వ రహితముగా అందులో లయీకరణం చెందుతారు.
వ్యక్తిత్వం కదలని దానిని కదిలిస్తుంది. తనకంటూ బయటకి ఒక నిర్ధారణని పొందుతుంది, తన వస్తుగతము నుండి విడిగా కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వమును పొందుతుంది. విశేష్యము తన వెసన్ ను త్యజించి వస్తు అవుతుంది , ఒక వస్తు అవుతుంది. తన నైజానికి ప్రతిగా బాహ్యత్వ సంబంధములో మరియు యాంత్రికతా సంబంధములో ప్రవేశిస్తుంది.

c. Das Produkt des mechanischen Prozesses

యాంత్రిక ప్రక్రియ యొక్క ఉత్పత్తి

ప్రాకారక యాంత్రికత యొక్క ఉత్పత్తి స్థూలంగా , **వస్తు**. అది ఒక నిర్నిమిత్తమైన మొత్తం. దాని యందు నిర్ధారణ , **తిష్ఠితము** గా నిలుపబడినది . తద్వారా వస్తు నిర్ధారితముగా (వస్తు ఒక నిర్ధారణతో) ప్రక్రియలోకి ప్రవేశించింది. ఒకవైపు ఆ ప్రక్రియ పతనము చెందుటలో **సుప్తావస్థ** ఏర్పడింది. సుప్తావస్థ అనగా ఇది వస్తు-ల యొక్క ప్రాకారకత . దానికదిగా-ఉన్న దాని స్వీయ నిర్ధారణా భవము యొక్క నెగెటివిటీ , అనగా ప్రక్రియ యొక్క ఫలము .
కానీ ఇంకొకవైపు పొజిటివ్ ప్రతిఫలనముగా ఉండెడి <u>నిర్ధారణా భవము లుప్తమవుతోంది</u>. దానిలోకి-అది <u>పొజిటివ్ ప్రతిఫలనముగా</u> ఉండెడి నిర్ధారణా భవము , తన లోకి తానుగా మరలిన నిర్ధారణ, తిష్ఠితమైన సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము , వస్తు యొక్క నిజమైన విశిష్టత్వము లుప్తమవుతోంది.
వస్తు , ముందు దాని అనిర్ధారిత సాధారణత్వముగా , **ఆపై ప్రత్యేకముగా**, ఇప్పుడు **వస్తు-గత విశిష్టముగా** నిర్ధారితము. ఇక **బింబమాత్ర విశిష్టత్వము** లుప్తమవుతున్నది. మొదట్లో ఒక **సత్త్వ-వత్ సాధారణత్వము**నకు **ప్రతిగా** నిలిచే ప్రారంభంలో ఉన్న **బింబమాత్ర విశిష్టత్వము** లుప్తమైతున్నది(eine sich der substantiellen Allgemeinheit

gegenüberstellende).

ఈ స్వీయ ప్రతిఫలనము వ్యక్తిగత స్వతంత్రత . ఈ స్వీయ ప్రతిఫలనము , ఇప్పుడు తెలియవచ్చినట్లు, వస్తు-ల యొక్క వస్తుగత ఐక్య-భవము, వ్యక్తిగత స్వతంత్రత, ఇది **కేంద్రము**. రెండవది నెగెటివిటీ యొక్క ప్రతిఫలనము - ఇది సాధారణత్వము. ఈ సాధారణత్వము నిర్ధారణకు ప్రతిగా నిలబడెడిది కాదు . తన యందే నిర్ధారణ పొంది యున్నది. అది వివేకనిర్ణీత - విధి/ప్రారబ్ధం (vernünftiges Schicksal) .

ఒక సాధారణము , **తన యందే ప్రత్యేకించినది**, అనగా సుప్తతలో వస్తు ల అస్వతంత్ర ప్రత్యేకత్వములో, యాంత్రిక ప్రక్రియలో(జనించిన) స్థిర బేధముగా. **అనగా సూత్రముగా** . ఈ ఫలము సత్యము. ఇది యాంత్రిక ప్రక్రియకు అధార విషయ సంచయము.

C. Der absolute Mechanismus

a. Das Zentrum

నిరపేక్ష యాంత్రికత

కేంద్రము

ఉదా:

వాయు సాంద్రత, సాంద్రత-వాయువు- వివిధభౌతికపరిస్థితులు

మానవుడు సంఘజీవి అగుట , సంఘము-మనిషి-అవసరాలు

కృషి: కృషి-మానవుడు- అవసరాలు,భూమి వాతావరణము వగైరా

1. (ఇక్కడ రెండు రకాల మాధ్యమములు వివరించబడ్డాయి. ఒకటి ఒక్కొక్క వస్తు లో వస్తుగత విశిష్టత్వము మధ్యబిందువుగా , ఇది నిర్వెసనీయము. రెండు వస్తు-ల పరస్పర క్రియ వలన ఏర్పడిన మధ్యబిందువు)

వస్తుల ఖాళీ బహుళత్వము ముందు ఇప్పుడు వస్తుగత విశిష్టత్వములో , సాదా స్వయం నిర్ధారకమైన మధ్య బిందువులో కూర్చబడుతున్నది.

వస్తువు అవ్యవహిత మొత్తం గా నిర్ధారణ పట్ల తన నిర్నిమిత్తత నిలబెట్టుకున్న ప్రకారం నిర్ధారణ దాని యందు వెసన్ రహితముగా ఉంటుంది లేక పలు వస్తు-లు **ఒకదాని బయట ఒకటి గా** ఉన్నాయి.

(పై దానికి భిన్నముగా)మొదటిసారి వెసనీయ నిర్ధారణ , తద్భిన్నముగా నిజమైన మధ్యమం అవుతోంది, యాంత్రికముగా ఒకదాని పై ఒకటిగా పనిచేసే పలు వస్తుల మధ్య నిజమైన మధ్యమము అవుతుంది. మాధ్యమము ద్వారా అవి వాటి-యందు-వాటి-వలనగా కూర్చబడుతున్నాయి. మాధ్యమము వాటి వస్తుగత సాధారణత్వము

. సాధారణము మొదలు కేవలము తిష్ఠనము ద్వారా ఉనికిలోకి వచ్చినట్లు **ప్రదాన సంబంధములో** ప్రకటమవుతుంది .

కానీ **వస్తుగతము** గా అది పూర్తిగా వ్యాపించి , అంతర్గతమైన, వస్తు యొక్క వెసన్.

2. మాధ్యమము భౌతిక ప్రపంచంలో **జాతి యొక్క కేంద్రకాయం**, కానీ వేరు వేరు వస్తుల

వ్యక్తిగత సాధారణత్వం మరియు వాటి యాంత్రిక ప్రక్రియ. వెసనీయములుగాని
వేరు వేరు ఒంటరి వస్తు-లు ఒక దాని నొకటి **తోస్తూ** , ఒక దాని పై ఒకటి **వత్తిడి** తెస్తుంటాయి. అటువంటి సంబంధం కేంద్ర అంశానికీ, వస్తులకీ మధ్యలేదు. **కేంద్ర కాయం** అ వస్తుల వెసన్. వాటి బాహ్యత్వం ఇక ఎంత మాత్రమూ వాటి ఆధారనిర్ధారము కాదు. కేంద్ర కాయం తో వాటి ఏకత్వాన్ని సుప్తస్థితి అంటె అనవచ్చు . ఏకత్వం అనగా వాటి **కేంద్రం లో వాటి జైన్**. ఈ ఏకత్వం వాటి సహజ-భవ-స్వీయ-భవ సంగ్రాహ్యము. కానీ అది అట్లు "**కావలసినది**" మాత్రమే (nur ein *Sollen*). వస్తు-ల తిష్ఠిత బాహ్యత్వం ఇంకా ఆ ఏకత్వానికి తగినది కాదు.

కేంద్రం వైపు వస్తు-ల **ప్రయత్నం** ఏదైతే ఉన్నదో అది వాటి నిరపేక్షం. <u>అది **ప్రదానము** ద్వారా నిలిపిన సాధారణత్వం కాదు</u>. అవి నిజమైన సుప్తావస్థలో ఉన్నాయి, అవి **విపులములు**. ఆ సుప్తావస్థ **బాహ్యము నుండి నిలిపిన శాంతి కాదు**. అస్వతంత్ర వస్తుల యాంత్రిక ప్రక్రియ ఏదైతే సుప్తస్థితికి మరలుతుందో ఆ సుప్తస్థితి కాదు ఇది. యాంత్రిక శాస్త్రంలో , ఒక కాయము బాహ్య ప్రతిఘటన లేకుంటే అనంతముగా సరళ రేఖ వెంట ప్రయాణిస్తుందని ప్రతిపాదించడం , ఒక ఖాళీ ఎంపిక , శూన్య కాచిత్-గ్రహణము.

రాపిడి/ఘర్షణ లేక ఏదేని నమూనా ప్రతిఘటన "కేంద్రీయత్వం" యొక్క వ్యక్తీకరణ. దానిని నిరపేక్షముగా తన దగ్గరకు తెచ్చుకొనేది. ఏమంటే, కాయములు కేంద్రముతో కలిగి యున్న ఏక-భవము వలన కదిలే కాయము ఏ కాయమును ఒరుసుకుంటుందో దానికి ప్రతిఘటనా శక్తి ఉంటుంది. బుద్ధికి చెందిన విషయాలలో , కేంద్రము మరియు దానితో ఏక-భవము అన్నవి ఉన్నత నమూనాలలో ఉంటాయి, ఉన్నత రూపాలను ధరిస్తాయి. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత మరియు , దాని యదార్థత ముందు ఇక్కడ ఏదైతే యాంత్రిక కేంద్రీయత్వమో అదే ఇక్కడ ఆధారనిర్ధారము కావాలి .

3. కేంద్ర అంశం/ కాయం , **కేవలం వస్తు** గా ఇక ఉండబోదు. ఎందుకంటే నిర్ధారణ అన్నది దాని యందు వెసన్ రహితం. ఏమంటే దాని యందు **అంతర్వర్తితమే** కాక వస్తుగత మొత్తానికి చెందిన సహజ-స్వీయ-భవత్వం ఉన్నది . అందువలన దానిని ఒక **వ్యక్తిగతముగా (** ein *Individuum* **)** పరిగణించవచ్చును. దాని నిర్ధారణ వెసనీయముగా

కేవలము **వేరు వేరు భాగముల శ్రేణి లేక వ్యవస్థ కాదు**, ఒక ఏర్పాటు, బాహ్యమైన 733
కూర్పు కాదు , దానికి భిన్నమైనది . ఒక సహజ-భవ-స్వీయ-భవ నిర్ధారణగా ఒక **స్వాభావిక** నమూనా, అదొక స్వీయనిర్ధారకమైన సూత్రము, వస్తులు ఆ సూత్రమునకు స్వాభావికములు , ఆ సూత్రము ద్వారా వస్తు-లు ఒకటిగా బంధితములై ఉన్నాయి.

ఉదా: మానవుడు సంఘజీవి

4. ఈ కేంద్ర వ్యక్తిత్వం ముందు కేవలం మధ్యమం. దానికి నిజమైన అంత్యములు లేవు. యావత్-సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతగా అది అటువంటి అంత్యములుగా విడుతుంది . సంగ్రాహ్యము వెనుకకుతగ్గుటవలన వలన , ఇంతకు మునుపు అస్వతంత్రమైన, బాహ్యమై ఉన్న వస్తులు వ్యక్తిత్వం అని నిర్ధారింప బడును. కేంద్ర అంశము యొక్క స్వీయ ఏకత్వము , ఇంకనూ ఒక **ప్రయత్నముగా** ఉన్నది , బాహ్యత్వములో చిక్కుకుని ఉన్నది.. కేంద్రాంశం యొక్క ఏకత్వం ఇంకనూ **వస్తుగత విశిష్టత్వములో** తీసుకోబడినప్పుడు, వస్తు-లకు ఏకత్వము ప్రదానము చేయబడ్డది. వస్తు-లు తమ ఈ **స్వంత కేంద్రీయత్వము** వలన , ఆ మొదటి కేంద్రమునకు బయట ఉంచబడ్డవి . అవి స్వయంగా అస్వతంత్ర వస్తు-ల కు కేంద్రములై ఉన్నవి. ఈ రెండవ కేంద్రములు మరియు అస్వతంత్ర వస్తు-లు ఆ **నిరపేక్ష మధ్యమము** ద్వారా కలుపబడినవి.

5.సాపేక్ష కేంద్రాలయిన వ్యక్తిత్వాలు కూడా **రెండవ అనుమితి** కి మధ్యమాలవుతాయి. అవి ఒక వైపు ఉన్నతమైన అంత్యము కింద ఉన్నాయి. ఆ ఉన్నత అంత్యము **వస్తుగత సాధారణమూ**, నిరపేక్ష కేంద్రము యొక్క **శక్తి** అయి ఉన్నది. రెండవ వైపు సాపేక్ష కేంద్రాల కింద అస్వతంత్రములైన వస్తు-లు ఉన్నాయి. అవి పైపైకి లేక ప్రాకారకముగా ఒంటరిగా ఉంటాయి. ఈ అస్వతంత్రమైనవి కూడా , **మూడవ లేక ప్రాకారక అనుమితికి** మాధ్యమములుగా ఉన్నాయి. ఇవి, సాపేక్ష మరియు నిరపేక్ష కేంద్రీయ వ్యక్తిత్వాలకి మధ్య బంధంగా ఉన్నాయి. సాపేక్ష కేంద్రీయ వ్యక్తిత్వం , అస్వతంత్రములైన వస్తులను తన బాహ్యత్వముగా కలిగి యున్నది. తద్వారా సాపేక్ష కేంద్రీయ వ్యక్తిత్వం **స్వీయ-సంబంధమునకు** మరియు **నిరపేక్ష కేంద్ర బిందువు వైపునూ ప్రయత్నము**

చేయుచున్నది. ప్రాకారకమైన వస్తులు(die formellen Objecte) వాటి అవ్యవహిత 734
కేంద్ర-కాయము ల **ఏకభారాన్ని** తమ వెసన్ గా కలిగి యున్నాయి. ప్రాకారకవస్తులు, దాని విశేష్యములుగానూ, విశిష్టములుగానూ కేంద్రమునకు లోబడి ఉన్నాయి .
అవి బాహ్యత్వములై నిరపేక్ష కేంద్ర-కాయము కింద ఉన్నాయి. కావున అవి **ప్రత్యేకత్వమునకు** (Besonderheit) చెంది ప్రాకారక మాధ్యమం అయి ఉన్నాయి.
నిరపేక్ష వ్యక్తిత్వం వస్తుగత సాధారణ మాధ్యమము. అది సాపేక్ష వ్యక్తిత్వము యొక్క అంతర్గత-భవమును దాని బాహ్యత్వమును కలిపి దృఢముగా ఉంచుతుంది. అలాగే **ప్రభుత్వము**, **పౌరుడు**, ఒక్కొక్కరి **అవసరాలూ**, బాహ్యజీవితమూ మూడు పదములు (Termini). అందులో ఒక్కొక్కటి మిగిలిన రెండిటి మాధ్యమము. **ప్రభుత్వం నిరపేక్ష కేంద్రము**. అందులో ఒక్కొక్కరు అన్న అంత్యము వారి బాహ్య ఉనికి తో పాటు కలిసి ఉన్నాయి. అలాగే **ఒక్కొక్కరు మాధ్యమము (**Einzelnen mitte), అది ఆ సాధారణ వ్యక్తిత్వాన్ని బాహ్య అస్తిత్వమునకు మలుస్తుంది. తద్వారా (ప్రభుత్వము అనే) సాధారణ వ్యక్తిత్వం యొక్క నీతిపరమైన వెసన్ ని , వాస్తవత్వం అనే అంత్యం లోకి తర్జుమా చేస్తుంది.
ఇక మూడవ అనుమితి ప్రాకారమైనది. బింబ మాత్ర అనుమితి. అనగా ఒక్కొక్కడు వాని **అవసరాలూ** మరియు బాహ్య డాజైన్ ద్వారా ఈ సాధారణ నిరపేక్ష వ్యక్తిత్వానికి కట్టబడి ఉన్నాడు. ఈ అనుమితి లో (ఒక్కొక్కడు వాని అవసరాలతో) కేవలం ఆత్మగతముగా ఉండి , అన్యము (కేంద్రీయ నిరపేక్ష వ్యక్తిత్వము) లోనికి పరివర్తనము చెందుతున్నాడు, అందులోనే వాని సత్యము కలిగి యున్నాడు.
6. ఈ మొత్తము , దేని తృటులు సంగ్రాహ్యము యొక్క పూర్తి సంబంధాలో , అనగా **అనుమితులో** , ఎందులో మూడు భేదితములగు వస్తు లు మాధ్యమము, అంత్యము అన్న నిర్ధారాల గుండా ప్రయాణిస్తున్నాయో , ఇటువంటి మొత్తము **స్వేచ్ఛ గల యాంత్రికత** అవుతుంది. ఇందులో భేదితములైన వస్తులు , వస్తుగత సాధారణత్వాన్ని కలిగియున్నాయి. ఈ వస్తుగతసాధారణత్వము యొక్క ఆధారనిర్ధారము భారము, ఆ భారము వ్యాపించి యుండి, విడివడి ప్రత్యేకించుటలో తన ఏకత్వాన్ని కలిగి యున్నట్టిది. ఇక వత్తిడి, తోయుట, ఆకర్షణ వంటివి మరియు ఒక్కటిగా చేరుట, మిశ్రమమగుట వంటివి బాహ్యత్వ

సంబంధాలకు చెందినవి. అవి అనుమితులలో మూడవ అనుమితికి ఆధార
మవుతాయి. ప్రారంభములో కేవలము వస్తుల బాహ్యనిర్ధారణ అయిన క్రమము, పద్ధతి , అంతర్గతమైన వస్తుగత నిర్ధారమునకు పరివర్తనము చెందుతున్నది. ఇది **సూత్రము , న్యాయము**

(Die *Ordnung*, welches die bloß äußerliche Bestimmtheit der Objekte is ......objektive Bestimmung übergegangen; diese ist das *Gesetz***)**.

b. Das Gesetz

సూత్రము/న్యాయము

మానవుడు సంఘజీవి అగుట , సంఘము-మనిషి-అవసరాలు
కృషి: కృషి-మానవుడు- అవసరాలు,భూమి వాతావరణము వగైరా
వస్తుగతత్వము యొక్క క్షణభంగురమైన నిజత్వమునకు, బాహ్యత్వమునకు ప్రతిగా గల బేధమును సూత్రము ప్రస్ఫుటము చేస్తుంది. వస్తు , సంగ్రాహ్యము యొక్క **అవ్యవహిత** మొత్తము. దాని యందు బాహ్యత్వము , సంగ్రాహ్యము నుండి ఇంకా బేధితమై లేదు. బాహ్యత్వము దానికది గా తిష్ఠితము కాలేదు. ఇక వస్తు యాంత్రిక ప్రక్రియ ద్వారా తనలోకి వెళ్ళడముతో **బాహ్యత్వ**-విరుద్ధ-**సాదా కేంద్రీయత్వం** అనే విరుద్ధద్వంద్వము ప్రవేశించింది.
బాహ్యత్వం బాహ్యత్వ నిర్ధారణలో ఉన్నది . సహజ-స్వయం-భవముగా కానట్టిదిగా తిష్ఠితము అయినది..
ఆ ఏకత లేక వ్యక్తిత్వం ఒకటి అన్న భావం (Ideelle der Individualität), దానికి బాహ్యత్వముతో ఉన్న సంబంధము వలన , "కావలెను" లేక "**అవవలసినది**" Sollen అన్నట్లు ఉన్నది .
అది సంగ్రాహ్యము యొక్క దాని-యందు-దాని-వలన నిర్ధారితమైన ఐక్యత , స్వీయ నిర్ధారక ఐక్యత . కానీ అది బాహ్య యదార్థం ప్రకారం లేదు . కావున కేవలము **ప్రయత్నం** (Streben) వరకు మాత్రమే (పురోగమిస్తుంది).
కానీ **వ్యక్తిత్వము** సహజ-స్వయం-సిద్ధముగా **నెగెటివ్ ఐక్యతగా సవివరమైన**

సూత్రము, **దానంత అది "మొత్తము"**, ఒకటే ఏకత్వం, తనను **నిర్ధారిత**
సంగ్రాహ్య భేదములో విడదీసుకుంటున్నది(die sich in die *bestimmten Begriffsunterschiede* dirimiert).
అట్టి భేదములో స్వీయసమానమైన సాధారణముగా ఉంటుంది. దాని వలన వ్యక్తిత్వం దాని శుద్ధ ఆదర్శములో , **భేదము ద్వారా విస్తరించిన మధ్యబిందువు**. ఈ నిజత్వం ఏదైతే సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోయి ఉన్నదో అది క్షణభంగురము . ఈ యదార్ధము సంగ్రాహ్యమునుండి యత్నపూర్వకమైన బేధితము. ఆ బేధము ముందు వస్తు-ల బహుళత్వమై ఉండి , వాటి వెసనత్వములోకీ , శుద్ధ సాధారణత్వములోకి తీసుకోబడుతుంది. ఈ యదార్ధమైన ఆదర్శము ఇతః పూర్వం అభివృద్ధి చేసిన వస్తుగత మొత్తము యొక్క "**ఆత్మ**" వంటిది . అది ఆ వ్యవస్థ యొక్క **తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితమైన** ఏకత్వము
2. వస్తుగతమైన తన-యందు-తన-వలన-జైన్, కేంద్రము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతగా , తనను మొత్తములో నిర్ధారితముగా తెలియ జేసుకుంటున్నది. కేంద్రము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత తాను **ఆత్మగత వ్యక్తిత్వముగానూ**, బాహ్య **వస్తుగతత్వముగానూ** విడి ఉంటుంది. ఆత్మగత వ్యక్తిత్వము మరియు బాహ్య వస్తుగతత్వములో కేంద్రము వస్తుగత-సహజ-స్వీయ-భవమును కలిగి యుంటుంది. వస్తుగత-సహజ-స్వీయ-భవమును కలిగి ఆలోచిత బేధములో నిర్ధారిస్తుంది. ఈ స్వీయ నిర్ధారక బాహ్య వస్తుగతత్వం , ఆదర్శములోకి నిరపేక్షముగా తిరోగమిస్తున్న ఐక్యత, **స్వీయ చలనము యొక్క సూత్రము**. **ఈ ఆత్మవంతములైన వాటి** నిర్ధారణ , ఏదైతే స్వయముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క భేదమై ఉన్నదో , అది **సూత్రము/న్యాయము**.
ఇంతకు ముందు చూసిన వస్తు-ల యాంత్రిక ప్రక్రియ , మృత ప్రక్రియ. అది అవ్యవహితముగా స్వతంత్రమైన అనిపిస్తుంది. అందువలన అది నిజానికి అస్వతంత్రము. దాని కేంద్రము దాని బయట ఉంటుంది. ఈ ప్రక్రియ , ఏదైతే **సుప్తావస్థ**లోకి పోతుందో , యాదృచ్ఛికతనో లేక అనిర్ధారిత అసమానత్వమునో లేక **ప్రాకారక ఏకరూపత**నో(*formale Gleichförmigkeit*) ప్రదర్శిస్తుంది. ఈ ఏకరూపత ఒక నియమమే , సూత్రము కాదు.

స్వేచ్ఛగల యాంత్రికత మాత్రమే సూత్రము కలట్టిది. అది శుద్ధ వ్యక్తిగతం 737
యొక్క స్వీయ నిర్ధారము. లేక తన-వలన-జైన్-అయ్యే సంగ్రాహ్యము **(**Fursichseinden Begriff**)** యొక్క **స్వీయ నిర్ధారము.** అది తన లోనే అంతర్వర్తితముగా ఉన్న , స్వీయ ప్రేరకమగు చలనము యొక్క శాశ్వత ఉత్పత్తిస్థానము. అది తన భేదము యొక్క ఆదర్శములో స్వీయ సంబంధితమైన **స్వేచ్ఛగల అనివార్యత**.

c. Übergang des Mechanismus

యాంత్రికత పరివర్తనం

ఆత్మ శరీరంలో ఇంకా మునిగి ఉన్నది.

ఇప్పుడు నిర్ధారించబడినది , అయినా **<u>వస్తుగత మొత్తం యొక్క అంతర్గతమై ఉన్న సంగ్రాహ్యం</u>** స్వేచ్ఛా యుత అనివార్యత (మాత్రమే). ఏమంటే సూత్రము/న్యాయము (ఇంకా) తన వస్తు-లకు ప్రతిగా నిలువలేదు .

అది సవిపుల కేంద్రీయత్వం. దాని వస్తుగతత్వములో(als in ihre Objektivität)
<u>**అవ్యవహితత్వముగా** వ్యాప్తిచెందిన సాధారణత్వం, **సవిపుల - కేంద్రీయత్వం**</u>. (ఇక్కడ వస్తు-లు నిర్ధారిత భేదముగా ఉన్నాయి)

(పైన చెప్పిన సూత్రము/న్యాయము అన్న ఆదర్శము) ఆదర్శము **వస్తులనే** తన నిర్ధారిత భేదముగా కలిగిలేదు. ఇవి మొత్తము యొక్క **స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వాలు –** మరియు/ లేక మనము ప్రాకారక దశను జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటే, వ్యక్తులుకాని **బాహ్య వస్తులు** .

సూత్రము/న్యాయము పూర్తిగా లోన ఉన్నది , అంతర్గతముగా (Immanent) ఉన్నది సూత్రమే వాటి నైజము , వాటి బలము.

వాటి భేదము సూత్రము/న్యాయము యొక్క ఆదర్శములో(Idealität) పొదిగి ఉన్నది .

వస్తులు సూత్రము యొక్క క్షణభంగుర (ideelle) భేదములో వస్తులు భేదితములు కావడం లేదు (వస్తులు అంతా కలిపి ఒకే **వస్తు** అని సూచన. ఇది సంగ్రాహ్యము ద్వారా ఒక్కటి అవడం).

కానీ వస్తు క్షణభంగురమైన కేంద్రీయత్వం యందు మరియు దాని సూత్రం యందు 738
మాత్రమేదాని వెసనీయమైన స్వతంత్రత కలిగి యున్నది..

<u>వస్తు</u>కు సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ణయమును (Urteile) ప్రతిఘటించుటకు , తనను కాచిత్ గ్రహీత అనిర్ధారిత స్వతంత్రతతలో , గుప్తతలో నిలబెట్టుకొనుటకు దానికి బలము లేదు.

(వస్తుగత మొత్తము యొక్క సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ణయమును Urteile ప్రతిఘటించుటకు తనను వట్టి , అనిర్ధారిత వస్తు గా నిలబెట్టుకొనుటకు శక్తి లేదు)

ఆలోచనా జనిత అంతర్గత భేదము ద్వారా , వస్తు డాజైన్ ఎదయితే ఉన్నదో అది,

సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిలిపిన నిర్ధారణ. (sein Dasein eine *durch den Begriff gesetzte Bestimmtheit*)

ఈ విధముగా దాని అస్వతంత్రత , ఇక ఎంతమాత్రమూ కేవలము **కేంద్రబిందువు** వైపు దాని **ప్రయత్నము కాదు**. ఆ కేంద్రబిందువుకు ప్రతిగా వస్తుల సంబంధము కేవలము ప్రయత్నం మాత్రమే. అదిగాక దర్శనము స్వతంత్ర బాహ్య వస్తు-లను కలిగి లేదు..

ఇక్కడ వస్తు-ల ప్రయత్నం నిర్ధారితముగా తమకు **విరుద్ధతిష్ఠితమైన వస్తు** వైపు ప్రయత్నం తద్వారా స్వయముగా కేంద్రమే రెండుగా విడినది.

దాని నెగెటివ్ ఐక్యత **వస్తుగతీకరించిన విరుద్ధ ద్వంద్వములోకి** పరివర్తనము చెందినది.

ఇప్పుడు కేంద్రత్వము రెండు వస్తుగతత్వముల మధ్య సంబంధము.

ఇప్పుడు కేంద్రత్వము ఈ పరస్పరం నెగెటివులైన, పరస్పరం దూరముగా లాగబడుతూ బిగువులో ఉన్న వస్తుగతత్వముల మధ్య సంబంధము.

ఇట్లు స్వేచ్ఛ గల యాంత్రికత తనను **రసాయనికతకు** నిర్ధారించుకుంటుంది.

.

రసాయనికత

రసాయనికత మొత్తముగా వస్తుగతత్వమును నిర్ణయము యొక్క తృటిగా

చేస్తున్నది . వస్తు-గతము అయిన బేధమునూ, ప్రక్రియనూ నిర్ణయ-తృటిని గావిస్తోంది..
ఇప్పటికే రసాయనికత నిర్ధారణ తోటీ, తిష్ఠిత భవము తోటీ ప్రారంభించింది.
దానితోపాటు రసాయనిక వస్తు **వస్తుగత -మొత్తమై** ఉన్నది.
ఇకపై రసాయనికత పురోగతి సరళముగానూ, దాని పూర్వతిష్ఠితము చేత నిర్ధారింపబడినది గానూ ఉంటుంది.

A. Das chemische Objekt

రసాయనిక వస్తు

1.రసాయనిక వస్తు , యాంత్రిక వస్తు నుండి తనను ఎలా భేదితం చేసుకుంటున్నదంటే, యాంత్రిక వస్తు ఒక మొత్తము, అది నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తం. కానీ **నిర్ధారణ** రసాయనిక వస్తు కి చెందినది. దానితో పాటు **అన్యముతో** సంబంధము, ఈ సంబంధము యొక్క విధము , పద్ధతి రసాయనిక వస్తు యొక్క నైజమునకు చెందినవి. అలాగే ఈ నిర్ధారణ వెసనీయముగా **ప్రత్యేకీకరణ కూడా**. అనగా నిర్ధారణ సాధారణము లో పొందుపరచ బడినది. కావున అది **సూత్రము**. అనగా **సాధారణ నిర్ధారణ** ఒకే **ఒక్క వస్తు దే కాదు** , **అన్య వస్తు** ది కూడా.
అది తన యందే తన సంగ్రాహ్యమును బేధితము చేసుకుంటుంది. రెండు నిర్ధారణల అంతర్గత మొత్తముగా తన సంగ్రాహ్యమును బేధితము చేసుకుంటుంది.
రసాయాన వస్తు తన యందే బేధితమై తన సంగ్రాహ్యమును కలిగి యున్నది.రెండు నిర్ధారణల అంతర్గత ఏకత్వముగా సంగ్రాహ్యమును కలిగి యున్నది. ఈ నిర్ధారణ ఒకానొక వస్తు యొక్క బాహ్యత్వములో, అస్తిత్వములో దాని నైజము అయి ఉంటుంది.రసాయన వస్తు

తన యందే ఈ విధముగా మొత్తము సంగ్రాహ్యమై ఉన్నది. తన యందే అనివార్యత్వము, తన యందే చోదనము అయి యున్నది. తన ఏకపక్ష ఉనికిని, తన విరుద్ధ-తిష్ఠితమును లుప్తము చేసే అనివార్యత్వము, చోదనమును అయి యున్నది. తన సంగ్రాహ్యము ప్రకారము, తనను డాజైన్ లో యదార్థమైన మొత్తముగా చేసుకునే అనివార్యత్వము మరియు చోదనము అయి ఉన్నది.

2. వస్తుగతత్వములో భేదము అన్న (వస్తుగతత్వములో భేదముతో కూడిన సంబంధమే) సంబంధమే **రసాయనికత్వము** అని తెలియవచ్చింది. దాని గురించి ఇంకొంత చెప్పాలి. ఆ సంబంధము కేవలం సామాన్యంగా రసాయనికత్వము అనుకునే అంత మౌలికంగా , మౌలిక నైజములో వ్యక్తం అవుతుందని అనుకోగూడదు. (ఉదాహరణకు) వాతావరణసంబంధము ఒక ప్రక్రియ అని భావించబడుతుంది . అందులో అంశాలు రసాయనికము కంటే భౌతిక మూలకాల నైజమును కలిగి యున్నాయి. జీవులలో స్త్రీ పురుష లింగముల మధ్య సంబంధము ఈ తరహాలో ఉంటుంది. అలాగే ప్రేమ, స్నేహం వంటి బౌద్ధిక సంబంధాలకు కూడా ఇది (రసాయనికత్వము) **ప్రాకారకంగా పునాది**. (మనం చర్చిస్తున్న రసాయనత్వము ఇట్టిది కాదు)

3

విశదంగా చూస్తే రసాయనిక వస్తు , స్థూలముగా **స్వతంత్రమైన మొత్తమై** తనలోకి ప్రతిఫలించేది. ఈ విధముగా తన యొక్క బాహ్యముఖ-ప్రతిఫలిత-జైన్ నుండి భేదితమై ఉన్నది .

రసాయనిక వస్తు అట్లు పరిగణించిన , ఒక **నిర్నిమిత్త పునాది**. అది ఇంకనూ తనయందు వేరు వేరని నిర్ధారితమైన వ్యక్తిత్వము . వ్యక్తి కూడా ముందుగా అటువంటి ఒకటి అయి ఉంటాడు , కేవలము తనతోతన సంబంధమునే మూలముగా కలిగినట్లు . రసాయన వస్తు యొక్క అంతర్గత నిర్ధారణ , ఏదైతే దాని బేధము అవుతుందో, మొదలు తన-లోనే ప్రతిఫలితము. అది కేవలము ప్రాకారక సాధారణత్వము. అది బాహ్యముతో సంబంధాన్ని తన-లోకి గ్రహించడం. కావున బాహ్యముతో సంబంధము దాని అవ్యవహితత్వ నిర్ధారణ మాత్రమే, అది దాని అస్తిత్వము.

ఈ పార్శ్వము ప్రకారము, అది **దానియందే వ్యక్తిత్వ మొత్తము** **individuelle Totalitat** లోకి

పోదు.

నెగెటివ్ ఐక్యత దాని విరుద్ధ ద్వంద్వము యొక్క రెండు తృటులను రెండు **ప్రత్యేక వస్తులపై** Besonderen Objekten కలిగి యున్నది (రెండు వస్తులు తమ మొత్తము పై విరుద్ధ ద్వంద్వమును కలిగి యున్నవి) . అందువలన రసాయనిక వస్తు దాని యందే అర్థం చేసుకోవడానికి వీలుకాదు. **ఒక దాని జైన్ ఇంకొక దాని జైన్ అయి ఉన్నది**.

రెండవది , నిర్ధారణ నిరపేక్షముగా తనలో ప్రతిఫలితము. అది మొత్తము యొక్క వ్యక్తిగత సంగ్రాహ్యము కలిగి యున్న సవిపుల తృటి, సాధారణ వెసన్ యొక్క సవిపుల తృటి, అది ప్రత్యేక వస్తు-ల నిజమైన జాతి (die *reale Gattung* des besonderen Objekts ist).

ఇందువలన రసాయనిక వస్తు అన్నది , వైరుధ్యము. దాని అవ్యవహిత తిష్ఠితభవము లు మరియు, వాటి లోన యున్న వ్యక్తిగత సంగ్రాహ్యము మధ్య వైరుధ్యము . రసాయనిక వస్తు ఒక **ప్రయత్నం/ కృషి**. డాజైన్ ల నిర్ధారణను లుప్తము చేయడానికి కృషి. సంగ్రాహ్య-వస్తుగత సమస్తానికి అస్తిత్వాన్ని ఇవ్వడానికి కృషి.

కావున అది నిజానికి అలాగే అస్వతంత్రము. దాని నైజము ప్రకారమే అది రెండువైపులా లాగబడుతున్నది. ఈ **ప్రక్రియ** స్వీయ-నిర్ధారకముగా ప్రారంభము.

B. Der chemische Prozeß

రసాయనిక ప్రక్రియ

1.

1. రసాయనికి ప్రక్రియ ఒక పూర్వతిష్ఠితము తో ప్రారంభం అవుతుంది. విస్తరింపబడిన, సాగదీసిన వస్తులు, అవి ఒక సంబంధము. అవి తమ ఒక్కొక్కదానికీ వ్యతిరేకము, ఒకదానికి ప్రతిగా ఒకటి ఉండడానికీ వ్యతిరేకము. ఈ సంబంధము , వాటి **అనుబంధము** అనబడుతుంది. ఒక్కొక్కటి తన సంగ్రాహ్యము వలన , తన అస్తిత్వం యొక్క ఏకపక్షత్వంతో , వైరుధ్యం లో ఉంటుంది. ఆ అస్తిత్వాన్ని లుప్తం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఆ ప్రయత్నంలో అన్యము యొక్క అవ్యవహితత్వాన్ని లుప్తం చేసే ప్రయత్నం అవ్యవహితముగా తిష్ఠితమవుతుంది. ఇలాగ పరస్పరం సమానం చేసుకుని ,

పరస్పరం సంబంధము ఏర్పరచుకుని , యదార్థాన్ని రెండు తృటులను కలిగి యుండే సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణముగా ఉంచడానికి ప్రయత్నం జరుగుతుంది.

2.

ఒక్కొక్కటి తనలోనే వైరుధ్యముగానూ , తనలోనే లుప్తమగునదిగానూ తిష్ఠితమై ఉన్నది. కావున అవి **బాహ్య శక్తి** ద్వారా వేరు వేరుగా, ఒక దాని నొకటి పూర్తిచేయకుండా ఉంచబడినవి. ఆ అంత్యములను, వాటిని కలిపే మాధ్యమము తొలుత వాటి **రెండిటి అంతర్వర్తిత** నైజము, అది రెండిటి సమస్తము , రెండిటిని తనలో కలిగిన సంగ్రాహ్యము. రెండవది, అవి పరస్పర వ్యతిరేకముగా అస్తిత్వములో ఉన్నవి. కావున వాటి నిరపేక్ష ఐక్యత , వాటి అస్తిత్వము నుండి **భేదము** కలిగిన, ఇంకనూ ఒక ప్రాకారక అంశము, **ప్రదానము(Mitteilung)** అన్న అంశము. ప్రదానములో అవి బాహ్యపరమైన **సమిష్టిత్వము** లో ప్రవేశిస్తాయి (ఉమ్మడిగా ఉండుట) . ఇక నిజమైన భేదం అంత్యములది కావున ఈ మాధ్యమం కేవలం ఏదో తటస్థత , కాచిత్-గ్రహీతమైన తటస్థత, ఇది తటస్థత యొక్క వాస్తవ సంభావ్యత. ఈ మాధ్యమము రసాయనిక వస్తుల అస్తిత్వము యొక్క **సైద్ధాంతిక అంశం** , అనగా వాటి ప్రక్రియలు, ప్రక్రియల ఫలితాలు. భౌతిక వస్తు లలో **నీరు** మాధ్యమముగా వ్యవహరిస్తున్నది. బౌద్ధిక విషయాలలో మాధ్యమము వంటి సంబంధము ఉన్నది **సంజ్ఞ** మరియు **భాష** లో.

3. ఈ అంశములలో కేవలము ప్రదానముగా Mitteilung , వస్తు-ల మధ్య సంబంధము , ఒక వైపు అది ప్రశాంతమైన కలయిక.

ఇంకొక వైపు అది (పరస్పరం) **నెగెటివ్ సంబంధము** .

వస్తు-ల సమస్తము యొక్క నైజము సవిపులమైన **సంగ్రాహ్యము**(వస్తు-లను తనయందు కలిగియున్నది) ప్రదానము ద్వారా యదార్థమై నిలుపబడ్డది.

వస్తుల **యదార్థ** భేదమును(die *realen Unterschiede* der Objekte) వాటి ఐక్యతకు కుదిస్తుంది.

అందువలన ఇంతకు మునుపున్న వాటి **స్వతంత్ర నిర్ధారణ**, సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోయిన ఏకీకరణములోకి లుప్తమవుతుంది. రెండిటిలోనూ, సంగ్రాహ్యము ఒకటే .

వాటి విరుద్ధ-ద్వంద్వము మరియు వాటి రెండిటినీ ఇరువైపులా లాగుతున్న బిగువు
మొద్దుబారిపోతున్నాయి. అందుచేత పరస్పర పూర్ణీకరణమునకు జరిగే ప్రయత్నము ప్రశాంత **తటస్థస్థితిని** పొందుతుంది. (ఏకత్వము బేధము విరుద్ధద్వంద్వములు)

4. ప్రక్రియ ఈ విధముగా **అంతమైనది (**erloschen**)** .
ఏమంటే యదార్థము నకూ, సంగ్రాహ్యమునకు ఉన్న వైరుధ్యము తొలగింది, రెండు సమమైనాయి.
అనుమితి యొక్క అంత్యములు తమ విరుద్ధద్వంద్వత్వమును పోగొట్టుకున్నాయి.
ఇంతటితో అంత్యములు పరస్పర వ్యతిరేకతనూ, మాధ్యమము పట్ల వ్యతిరేకతనూ కోల్పోయాయి. ఈ **ఉత్పత్తి (**Product**)** - ఒక **తటస్థము (**Neutrales**)**. అట్టి తటస్థములోని వస్తు లను ఇక ఏ మాత్రమూ వస్తులు అనలేము. అవి (వేరుగా)లాగబడుతున్నట్లు బిగువును , (వేరుగా) లాగబడువాటికున్న ధర్మములను కలిగి లేవు. ధర్మములలో వాటి పూర్వ స్వాతంత్రము యొక్క **సమర్థత** , మరియు వాటి (వేరుగా లాగబడుతున్న) బిగువు ఉండినది.
తటస్థత యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత ఒక **పూర్వతిక్షితమైన భేదమునుండి** ఘటించినది.
రసాయనిక వస్తు యొక్క నిర్ధారణ తన వస్తుగతత్వముతో ఒక్కటై ఉండినది. అది మొదలు అట్లై ఉండెను. (sie ist ursprünglich). ఇప్పుడు వివరించిన ప్రక్రియ ద్వారా భేదము కేవలము మొదలు **అవ్యవహితముగా** లుప్తమైనది. కావున నిర్ధారణ నిరపేక్షముగా తనలో ప్రతిఫలించుటలేదు. కావున ప్రక్రియ యొక్క ఉత్పత్తి మొదలు ఒక్క ప్రాకారక ఏకత్వము మాత్రమే.

2

1. ఈ ఉత్పత్తులలో విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క బిగువు, ప్రక్రియ యొక్క చర్యగా నెగెటివ్ ఐక్యత అంతమైనవి. కానీ ఈ ఐక్యత సంగ్రాహ్యము-లకు వెసనీయము అయి , అలాగే వస్తు-ల ఐక్యత అస్తిత్వము వరకు కూడా వచ్చినది. కానీ వస్తు-లు ఇంకా ఉన్నాయి, ఐక్యత తటస్థ వస్తుల బయట ఉన్నది.

రసాయన ప్రక్రియ తిరిగి తనకు తానే ప్రేరేపింప బడదు. ఈ ప్రకారము భేదము
పూర్వతిష్ఠితము మాత్రమే. ప్రక్రియ తానుగా బేధమును తిష్ఠితము చేయలేదు . బేధమును పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యుండి, తాను తిష్ఠితము చేయనంత పర్యంతము ప్రక్రియ తనను తానే ప్రేరేపించుకొనదు.

పూర్వతిష్ఠితముగా ఉన్నవి ఏమంటే , **వస్తు**- బయట స్వతంత్ర నెగెటివిటీ , **వస్తు**-బయట శుష్క విశిష్టత్వ అస్తిత్వము . ఇవి **కాచిత్-గ్రహీతమైన** విశిష్టత్వము యొక్క అస్తిత్వము. దాని స్వీయభవము తన యదార్థమును, **నిర్నిమిత్త వస్తు-ల** యందు కలిగి యున్నది. ఆ స్వీయభవము ఆ నెగెటివిటీ తన యందే తన ఈ కాచిత్-గ్రహణమునకు వ్యతిరేకముగా లాగబడుతుంది. ఇది తనలోనే అశాంతితో కూడిన క్రియ. ఈ క్రియ తనను జీర్ణించుకొంటూ బాహ్య ముఖమవుతుంది. <u>అది అవ్యవహితముగా **వస్తు** తో సంబంధము</u> ఏర్పరచుకుంటుంది . ఏ వస్తు-ల తటస్థత యందు విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క యదార్థ సంభావ్యత ఉన్నదో , ఆ <u>**వస్తు** తో అవ్యవహిత సంబంధము</u>
ఏర్పరచుకుంటుంది . ఆ **వస్తు** ఇకపై మాధ్యమము ,ఇంతకు ముందు కేవలము ప్రాకారకమైన తటస్థము యొక్క మాధ్యమము. ఇప్పటి నుండి **సవిపులము** మరియు నిర్ధారితము అయి ఉన్నది.

2. **వస్తు** కి , నెగెటివ్ ఐక్యత యొక్క అంత్యములకి గల సమీప అవ్యవహిత సంబంధము ఎట్లంటే వస్తు , నెగెటివ్ ఐక్యత ద్వారా నిర్ధారణ జరిగి విడదీయబడుతుంది. రసాయనిక ప్రక్రియ ఏ లాగబడుతున్న వస్తు-ల విరుద్ధద్వంద్వము తో మొదలైయిందో , ఈ విడదీత మొదలు, సాగదీసిన వస్తువులయందు విరుద్ధ-ద్వంద్వమును స్థాపించటముగా పరిగణించబడును . కానీ ఈ నిర్ధారము అనుమితి యొక్క ఇంకొక అంత్యము కాదు. వికల్పార్థ అనుమితిలో ప్రత్యేకముల వలె కాదు

ఇది విశ్లేషణా సూత్రమును అవ్యవహితముగా మాధ్యమమునకు అన్వయించడానికి వర్తించేది. దానియందే దాని అవ్యవహిత యదార్థము ఉన్నది. అది వికల్పార్థ అనుమితి లో మధ్యమము , అది నిర్ధారణ. అది కాక , అది విషయము యొక్క సాధారణ నైజము కూడా. తద్వారా అది వస్తుగత సాధారణత్వము , నిర్ధారిత-ప్రత్యేకత్వముగా వస్తుగత

A ist entweder *B* oder *C* oder *D*,
A ist aber *B*;
also ist *A* nicht *C* noch *D*.

అది ఒక విషయముగా సాధారణ నైజము కావున (భూమి- అయి ఉండడము) తద్వారా అది వస్తుగత సాధారణత్వ మును కలిగి యున్నది (A). వికల్పార్థ అనుమితిలో అది నిర్ధారణ అయి, తద్వారా నిర్ధారిత ప్రత్యేకత్వం అయి ఉన్నది (B or C or D).

అనుమితి యొక్క అన్య-అంత్యము , విశిష్టములైన **బాహ్య** స్వతంత్ర అంత్యములకు ఎదురుగా నిలిచి యున్నది.(A ist B or C or D)

కావున ఆ అన్య అంత్యము అంతగానూ స్వతంత్రమైన **సాధారణత్వము (A)** .

యదార్థ మాధ్యమము యొక్క తటస్థత ఏదైతే ఉన్నదో ,అది తనలో అనుభవిస్తున్న విడదీత , అది పరస్పరం భేదితమైన తృటులుగా కాదు, **నిర్నిమిత్తములైన** తృటులుగా విడిపోవడం.

దీనితో ఈ తృటులు , ఒక వైపు కాచిత్-గ్రహణ , నిర్నిమిత్త- **ఆధారము (Basis)** మరియు ఇంకొక వైపు వాటికే చెందిన, ఉత్తేజిత సూత్రము.

అలాగే సూత్రము కూడా ఆధారము నుండి విడదీత వలన నిర్నిమిత్త వస్తుగతత్వ నమూనాను పొందుతుంది.

ఈ వికల్పార్థ అనుమితి రసాయనికత యొక్క మొత్తము. ఇందులో ప్రదర్శితమైనది ఏమంటే- అదే వస్తుగత సమస్తము మరియు స్వతంత్ర **నెగెటివ్** ఏకత్వం , ఎందుకంటే మాధ్యమము లో **వాస్తవ** ఏకత్వము గా , కానీ చివరకు రసాయనిక వాస్తవము దాని కాచిత్-గ్రహీత తృటులలో లయమైనదిగా ప్రదర్శితమైనది..

ఈ తదుపరివాటిలో (కాచిత్-గ్రహీత తృటులలో) నిర్ధారణ, తటస్థములో వలె, ఒక అన్యములో దాని స్వీయ ప్రతిఫలనము కాలేదు. తన యందలి కాచిత్-గ్రహణములోకి తిరోగమించినది. అది మౌలికముగా నిర్ధారిత అంశము, Element .(మౌలికమని నిర్ధారణ అయిన అంశము)

వాటి యందు పూర్వతిష్ఠనము యొక్క మౌలికమైన పునాది ఉంది. ఏ పూర్వ తిష్ఠనము తో రసాయనత్వము ప్రారంభం అయిందో , దేని ద్వారా యదార్థ రసాయన ప్రక్రియ తిష్ఠితము అయిందో దాని మౌలిక పునాది మూలక-వస్తు-లలో ఉన్నది. దాని ద్వారా యదార్థ ప్రక్రియ తిష్ఠితము అయినది.

ఇంకా ముందుకు వెళ్తే, ఒక వైపు మూలక-వస్తుల లోపలి **నిర్ధారణ** దానికదే వెసనీయముగా వైరుధ్యము . దాని సాదా నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి మరియు బాహ్యోన్ముఖమైన దాని అంతర్గత నిర్ధారణ మరియు బాహ్యమునకు తోసుకుని వెళ్ళే ప్రవణత గా అది వైరుధ్యము.

ఆ ప్రవణత తనను విడదీసుకుంటుంది, తన వస్తు-ల యందు మరియు ఒక **అన్యము**నందు బిగువుని నిలుపుతుంది (die Spannung setzt).

ఇంకా ముందుకు వెళ్తే, ఒక వైపు మూలక-వస్తుల లోపలి నిర్ధారణ దానికదే వెసనీయముగా వైరుధ్యము . దాని సాదా నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి మరియు దాని అంతర్గత నిర్ధారణగా, బాహ్యానికి దాని తోసుకువెళ్ళే ప్రవణత గా అది వైరుధ్యము.

మూలక వస్తులో సాదా నిర్నిమిత్తమైన ఉనికి మరియు బాహ్యోన్ముఖ నిర్ధారణ, బాహ్యోన్ముఖ ప్రవణత అన్న వైరుధ్యము కలిగి యుండుట,

తనను విడదీసుకుని తన వస్తులలోనూ అన్యములోనూ బిగువును నిల్పుట అన్నది, అటువంటి ఒకదానిని కలిగియుండి , దాని తో దానికి భిన్నమన్నట్లు వ్యవహరించడానికి, దాని యందు తనను తటస్థీకరించుకోడానికి, తన సాదా నిర్ధారణకు ఫలానాగా ఉన్నది (daseinde) అన్న యదార్థత ఇవ్వడానికి, అంతటితో రసాయనికత దాని ప్రారంభం లోకి మరలడానికి, అందులో పరస్పరం లాగబడుతున్న బిగువులో ఉన్న వస్తు-లు పరస్పరం ఆపేక్షించడానికి, ఆ పై ఒక ప్రాకారకమైన బాహ్య మాధ్యమము ద్వారా ఒక తటస్థముగా ఏకం కావడానికి. P V n T > P' V' n' T'

ఇంకొక వైపు రసాయనికత (సంగ్రాహ్యము లోకి) ఈ తిరోగమనము ద్వారా తన **సంగ్రాహ్యము** లో లుప్తమై తున్నది. ఇంకొక ఉన్నత పరిధిలోకి పరివర్తనము చెందుతున్నది.

రసాయనికత యొక్క పరివర్తనము

1.రసాయన శాస్త్రం, రసాయన పరివర్తనం గురించిన ఉదాహరణలు ఇచ్చి ఉన్నది. ఒక రసాయన కాయం (రసాయన పదార్థం) తనలో ఒక భాగానికి ఎక్కువ ఆక్సీకరణం , ఇంకొక భాగానికి తక్కువ ఆక్సీకరణాన్ని పంచవచ్చు. ఈ స్థితిలో అది ఇంకొక రసాయనకాయంతో , రసాయన క్రియలో చేరి తటస్థ బంధాన్ని ఏర్పరచవచ్చు. ఇలాగ ఏర్పరచడం (తనలో ఆక్సీకరణలో మార్పుకు) ముందున్న అవ్యవహిత స్థితిలో సాధ్యం కాదు. ఏమంటే అప్పుడది గ్రహణశీలము అయి ఉండలేదు. ఇక్కడ వస్తు అవ్యవహితంగా ఏకపక్ష నిర్ధారణ ప్రకారం అన్యముతో సంబంధము ఏర్పరచుకోలేదు. మొదలు ఉన్న సంబంధము యొక్క అంతర్గత మొత్తాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకుని, ఒక వాస్తవ సంబంధానికి **అవసరమైన పూర్వతిషితాన్ని** , అది **తిషితం చేస్తోంది**. తద్వారా ఒక **మాధ్యమాన్ని** పొందింది. ఆ విధముగా అది తన యదార్థాన్ని తన సంగ్రాహ్యముతో కలిపింది. తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారణ పొందిన విశిష్టత్వం . వికల్పార్థ సూత్రము ప్రకారము **అంత్యములుగా వికల్పం** చెందునది, అదొక సవిపులమైన సంగ్రాహ్యము. వాటి **పునరేకీకరణం** అదే సంగ్రాహ్యము యొక్క క్రియ, వికల్పార్థ సూత్రమునకు నెగెటివ్. తద్వారా అది తన మొదటి నిర్ధారమునకు మరలుతుంది, కానీ **వస్తు-గతత్వానికి** మరలుతోంది .

2. రసాయనికత , **నిర్నిమిత్త వస్తుగతత్వమును** మరియు నిర్ధారణా బాహ్యత్వమును నెగేట్ చేసింది, అది **మొదటి నెగేషన్.** అది ఇంకా వస్తు యొక్క అవ్యవహిత స్వతంత్రతతో , **బాహ్యత్వం**తో బంధింప బడి ఉంది. కావున అది దానికది మొత్తముగా స్వీయ నిర్ధారము కాదు, తన లోనుండి వచ్చి అందులోనే తనను లుప్తం చేసుకునేది కాదు . అది మూడు అనుమితుల మొత్తము. మొదటిది ప్రాకారక తటస్థతని మాధ్యమముగా , వస్తులను లాగ బడిన అంత్యములుగా కలిగి యున్నది.

రెండవ అనుమితి మొదటిదాని ఉత్పత్తిని కలిగి యున్నది. అనగా నిజమైన తటస్థత, విడదీసే క్రియ మాధ్యమముగా , దాని అంత్యములుగా -దాని ఉత్పత్తులైన నిర్నిమిత్త

మూడవ అనుమితి తనను నెరవేర్చుకుని యదార్థము గావించుకునే సంగ్రాహ్యము. అది పూర్వతిష్ఠితమును నిలుపుతుంది. తద్వారా స్వీయ యదార్థీకరణ నిబంధితమవుతుంది .అది సాధారణమును తన వెసన్ గా కలిగిన నిగమనము.
రసాయనిక వస్తుగతత్వము వేటిని నిర్ధారిస్తుందో అవి అవ్యవహితత్వము , బాహ్యత్వము కలిగినవి. అందువలన ఈ అనుమితులు **వేరు వేరయి విడి ఉంటాయి**.
మొదటి ప్రక్రియ యొక్క ఉత్పత్తి , లాగివిడదీయబడిన వస్తులు పొందిన తటస్థత , సాగదీసిన బిగువులో ఉన్న తటస్థత , ఉత్పత్తులలో సమసిపోయింది.
మళ్ళీ బయటనుండి ప్రవేశించిన విబేధీకరణ ప్రక్రియను ఉత్తేజపరుస్తుంది . విభేదీకరణగా తిరిగి ప్రక్రియ ప్రారంభము. ప్రక్రియ ఒక అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠితము ద్వారా నిబంధితము, ప్రక్రియలో అంతమైన పూర్వతిష్ఠితము ద్వారా నిబంధితము.

తటస్థము నుండి అంత్యములు వేరు పడుట , శుష్కమైన అంశాలుగా తటస్థము విడిపోవుట , బయటి నిబంధనలతో , బయటి క్రియా ప్రేరణతో జరుగుతుంది. ఈ ప్రక్రియకు రెండు వెసనీయ తృటులు. ఒక వైపు తటస్థీకరణము , రెండవ వైపు విడిపోవుట కుదింపబడుట. ఇవి రెండూ ఒకే ప్రక్రియలో బంధితములు. వేరుగా సాగదీయబడి ఉన్న అంత్యములను **ఏకము చేయుట, తటస్థీకరించుట,** మరల అందులోనే **విడదీయుట** అవుతున్నది. అయితే అంతటికీ పునాదిగా ఉన్న బాహ్యత్వం వలన అవి రెండు వేరు వేరు పార్శ్వాలు అవుతున్నాయి. అదే ప్రక్రియలో విడి పోయే అంత్యములు , ముందు ఏకమయినవి కాక, వేరు వస్తు లు గానూ , వేరు పదార్థములుగానూ ఉన్నాయి. అవి వేరు పదార్థములు కాబట్టి తిరిగి బహిరంగం కావాలి. మళ్ళీ వీటి తటస్థీకరణ మొదటి దాని వంటిది కాక , అది వేరే.

3. కానీ ఈ వేరు ప్రక్రియలు, అనివార్యమని మనకు తెలియ వచ్చినవి , అవి ఎన్నో **ఘట్టములు(Stufen)**. వాటి ద్వారా బాహ్యత్వము, **నిబంధిత-జైన్** అన్నది లుప్తమవుతున్నది. దీనంతటి నుండి సంగ్రాహ్యము దాని-యందు-దాని-వలన

నిర్ధారితమని, బాహ్యత్వము వలన నిర్బంధితము కాని మొత్తమని వెల్లడవుతుంది. 749
మొదలు మొత్తము యదార్థము యొక్క బాహ్యత్వం అయి ఉన్నది, పరస్పరవ్యతిరేకమైన వేరు వేరు అంత్యములై ఉన్నది , అంతర్వర్తితమై ఉన్న నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యమునకు ఫలానా అన్న తన స్థిర డాజీన్ నిర్ధారణకు గల బేధత్వమై ఉన్నది దంతయూ లుప్తమైపోతుంది.
రెండవది యదార్థ ఐక్యత యొక్క బాహ్యత్వం , కేవలము **తటస్థముగా** ఏకమవడము అన్నది లుప్తమవుతుంది. అటువంటి ప్రాకారకమైన అంశాలూ, నిర్నిమిత్తమైన నిర్ధారణలలోని ప్రాకారక క్రియ తనను లుప్తము చేసుకుంటుంది. వాటి **అంతర్గత సంగ్రాహ్యము** ఇప్పుడు తన యందే యదార్థమయ్యేదిగా నిరపేక్ష ప్రక్రియగా అవుతుంది. అనగా తన యందే నిర్ధారిత భేదమును నిలబెడుతుంది. ఈ మధ్యవర్తనము ద్వారా తనను యదార్థ ఏకత్వముగా నిలబెట్టుకుంటుంది. ఈ మధ్యవర్తనము , తన స్వంత మధ్యవర్తనముగా సంగ్రాహ్యము. దాని స్వీయ నిర్ధారము. తన లోకి ప్రతిఫలనమును దృష్టిలో ఉంచుకొంటే అది అంతర్గత **పూర్వతిష్ఠనము**.

అనగా మూడవ అనుమితి, ఏదైతే ఒకవైపు మునుపటి ప్రక్రియని తిరిగి స్థాపించడం అవుతున్నదో , అది ఇంకొకవైపు **నిర్నిమిత్త అంశము** యొక్క ఆఖరి తృటి ని లుప్తము చేస్తున్నది. మొత్తము శుష్క బాహ్య **అవ్యవహితత్వము** అంతా, ఈ విధముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క మధ్యవర్తనము యొక్క **స్వంత తృటి** eigenes Moment అవుతున్నది. సంగ్రాహ్యము తన వస్తుగత డాజైన్ యొక్క అన్ని తృటులను , బాహ్యమని చెప్పి లుప్తము చేయుచున్నది. దాని సరళమైన ఐక్యతలో తిష్ఠితము చేయుచున్నది. తద్వార వస్తుగత బాహ్యత్వము నుండి పూర్తిగా ముక్తమైనది. వస్తుగత బాహ్యత్వము నిర్వ్యసనీయ యదార్థమన్న లెక్కన దానితో సంబంధపడి యున్నది. వస్తుగతము నుండి ముక్తమైన ఇట్టి సంగ్రాహ్యము , **సంకల్పము Zweck** .

లక్ష్యాత్మక వాదం

ఎక్కడ సంకాల్పానుగుణత్వం ఉన్నదని గమనిస్తామో అక్కడ వివేకము దాని కర్త అయి ఉంటుందని అనుకోవడం కద్దు . కావున సంకల్పం తనకంటూ స్వేచ్ఛగా సంగ్రాహ్యము వలె అస్తిత్వము కలిగి ఉండాలని అనుకుంటారు. **లక్ష్యాత్మక వాదాన్ని** ముఖ్యముగా **యాంత్రికత్వానికి** వ్యతిరేకముగా నిలపడం జరుగుతుంది. యాంత్రికత్వంలో వస్తు పై నిలిపిన నిర్ధారణ వెసనీయముగా బాహ్యము, వస్తు నందు ఎటువంటి స్వీయనిర్ధారణా వ్యక్తం కాదు.

Causis efficientibus und *causis finalibus*వట్టి కారణము, మూలకారణము ల విరుద్ధ ద్వంద్వము ఒకానొక భేదముతో సంబంధము కలది. ఆ భేదమును , విపులముగా పరిగణిస్తే, ఈ ప్రపంచము యొక్క నిరపేక్ష వెసన్, గుడ్డిదైన ప్రాకృతిక యాంత్రికతనా, సంకల్పానుగుణముగా తనను నిర్ధారించుకునే వివేకమా అన్న భేదము వరకు పోతుంది . **దైవిక వాదము** Fatalismus నకు **నియతివాదము** Determinismus మరియు సంగ్రాహ్యము యొక్క **స్వేచ్ఛకు** మధ్య నున్న వ్యతిరేకత (Die Antinomie వివేకాంతర్గత విరోధము) , యాంత్రికతకి మరియు లక్ష్యాత్మకవాదానికీ ఉన్న వైరుధ్యానికి సంబంధించినది. ఎందుకంటే సంగ్రాహ్యము దాని అస్తిత్వము లో స్వేచ్ఛ గలది.

2. పూర్వం అధిభౌతిక వాదం అన్నిటితో లాగానే ఈ సంగ్రాహ్యములతో కూడా వ్యవహరించింది. అది కొంత ప్రాపంచిక దృక్పథం ఒకదానిని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తుంది. ఆపై ఈ సంగ్రాహ్యమో లేక ఆ సంగ్రాహ్యమో ఆ దృక్పథానికి తగినట్లుగా ఉన్నది లేక వ్యతిరేకమైనది లోపభూయిష్ఠం, ఎందుకంటె దానిని ఆ దృక్పథం ద్వారా వివరించలేము కాబట్టి. అధిభౌతికవాదం అట్లు యాంత్రికకారణము మరియు సంకల్పము అన్న సంగ్రాహ్యములను పరిశీలించలేదు. అవి దాని-యందు-దాని-వలన సత్యము కలిగి యున్నట్టివి . వాటిని వాటికవిగా నిర్ధారించిన తరువాత వస్తుగత ప్రపంచము యాంత్రిక కారణముగానూ , మూలకారణముగానూ మన ముందు ఉంటుంది . వాటి అస్తిత్వము సత్యానికి కొలమానం@ కాదు. వస్తుగత ప్రపంచము యాంత్రిక కారణముగానా లేక మూల

కారణముగానా అస్తిత్వము కలట్టిది అన్నదానికి సత్యమే కొలమానం. ఆత్మగత వివేకం లో పొరపాట్లు కనపడినట్లు, వస్తుగత ప్రపంచం సత్యం విషయంలో అటువంటి దశలూ , పార్శ్వాలనూ ప్రదర్శిస్తుంది. వాటికవి అసంపూర్తిగానూ , ఏకపక్షంగానూ , కేవలం దర్శనములుగా ఉంటాయి.

యాంత్రికత మరియు సంకల్పానుగుణత్వం ఎదురుదెరుగా ఉంటే వాటిని పరస్పరం నిర్నిమిత్తంగా@ పరిగణించలేము. వాటిలో దానికదే సంపన్నమైన సంగ్రాహ్యమే. ఎక్కడ దేనిని అన్వయిస్తాం అన్నదాని బట్టి , ఇది ఎంతనో అది కూడా అంతగానూ చెల్లుబాటు అవుతుంది . వాటి నిర్నిమిత్తత ఏమిటంటే , అవి రెండూ ఉన్నాయి@ లేక మనకు అవి రెండూ ఉన్నాయన్నది. అయితే అనివార్యమైన మొదటి ప్రశ్న ఏమిటంటే రెండూ పరస్పరం వ్యతిరేకములు కాబట్టి , రెండిటిలో ఏది నిజం అన్నది. ఇంకా ప్రత్యేకమైన ఉన్నతమైన ప్రశ్న ఏమంటే, వాటి సత్యం అన్యమైన మూడవది కాదా లేక ఒకటి ఇంకొకదాని సత్యం కాదా అన్నది. యాంత్రికత యొక్క సత్యము సంకల్పానుగుణ సంబంధం అని తెలియవచ్చింది. రసాయనికత ను యాంత్రికతతో కలిపి పరిగణిస్తే , అది తన స్వేచ్ఛాయుత అస్తిత్వములో సంగ్రాహ్యము యొక్క సంకల్పము అని అనుకోవచ్చు. వాటి ఈ స్వేచ్ఛాయుత అస్తిత్వానికి ప్రతిగా యాంత్రికత, రసాయనికత బాహ్యత్వములో మునిగిఉండడం అన్నది మాత్రమే వాటి పరాధీనతగా నిలిచి ఉంటుంది. యాంత్రికత మరియు రసాయనికతలను ప్రాకృతిక అనివార్యత కింద జమ చేయవచ్చు. ఏమంటే సంగ్రాహ్యము మొదలు వస్తు నందు లేదు. వస్తు యాంత్రికము గావున స్వీయనిర్ధారము కలిగి లేదు. సంగ్రాహ్యము విడదీయబడి ఏకపక్ష అస్తిత్వమును కలిగి యుంటుంది. సంగ్రాహ్యము ఒక్కటై (als die Einheit hervortritt)వెలువడితే , సంగ్రాహ్యము తటస్థ వస్తు ని అంత్యములుగా సాగదీసినది కావున, ఈ విడదీత లుప్తమైతే , సంగ్రాహ్యము బాహ్యము అయితుంది.

3. సంకల్పానుగుణ సూత్రము ఒక పారలౌకిక వివేకమన్న సంగ్రాహ్యముతో ఎంతగా ముడివడితే, ఈ విధముగా భక్తితో ప్రేరేపింప బడినప్పుడు, అది నిజమైన ప్రకృతి పరిశోధన

నుండి దూరమైనట్లు తోస్తుంది. ప్రకృతి పరిశోధన ప్రకృతి ధర్మాలను
బాహ్యమైనవిగా కాక సహ-జ నిర్ధారణలుగా ఎరుగగోరుతుంది. అలాగ ఎరిగిన దానినే సంగ్రాహ్యముగా పరిగణిస్తుంది.

సంకల్పము , అస్తిత్వము లో ఉన్న సంగ్రాహ్యము.

అలాటప్పుడు వస్తుల ని సంగ్రాహ్యములలోనుండి ఎరుగుట అన్నది విజాతీయమైన దానిలోకి అసమంజసముగా అతిక్రమించినట్లు , వింతగా అనిపించుట వింత . అందుకు భిన్నముగా యాంత్రికత ఒక వస్తు యొక్క నిర్ధారణ దానియందు ఒక అన్యము ద్వారా , బయట నుండి నిలిపినది, అటువంటిది సహ-జ అంతర్దృష్టి గా చెలామణీ కావచ్చు. సంకల్పానుగుణత్వము కంటే యాంత్రికత సహ-జ అంతర్దృష్టిగా తోచవచ్చు.

మామూలుగా స్వాధీనత లేని యాంత్రికత మరియు రసాయనికత ఈ విధముగా సహ-జ సూత్రములుగా పరిగణించవచ్చు. ఎలాగంటే "నిర్ధారించే బాహ్యము" తిరిగి అటువంటి వస్తు-వే, అనగా బాహ్యముగా నిర్ధారించినదే, అటువంటి నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తమే. రసాయనికతలో అన్య వస్తు అన్నది రసాయనికముగా నిర్ధారితము . స్థూలముగా చెప్పాలంటే మొత్తానికి చెందిన వెసనీయ తృటి ఎప్పుడూ ఒక బాహ్యమైనదానిలో ఉంటుంది.

యాంత్రికత, రసాయనికత అన్న సూత్రములు అదే ప్రాకృతిక నమూనా అయిన పరిమితత్వములో ఉన్నాయి. ఆ పరిమితత్వాన్ని అవి దాటదలచుకున్నాయా? దర్శనమును (die Erscheinungen) కలుగ జేసే కారణములని చెప్పి పరిమిత కారణములకు దారి తీస్తాయా ? (అన్నది ప్రశ్న) ఆ పరిమిత కారణములు ఇంకా ముందుకు కొనసాగవచ్చు. ఆ విధంగా దానినొక ప్రాకారక మొత్తానికి కొనసాగించవచ్చు . కొంతవరకు సంగ్రాహ్యములు శక్తి, కారణము వంటి ప్రతిఫలన నిర్ధారముల ప్రాకారక మొత్తములకు కొనసాగవచ్చు . (అటువంటి శ్రేణీ) "మూలకారణము"ను సూచించవలసి యున్నది . మూలకారణాన్ని సూచించడం అంటే కాచిత్-గ్రహీత సాధారణముగా "అన్ని శక్తులు" అనవచ్చు. అన్ని శక్తులూ అంటే పరస్పర కారణాలు అయిన అన్నిటినీ అన్నమాట (శక్తి>ప్రభావము, తిరిగి

ప్రభావము>శక్తి అవుతుంది కాబట్టి , అన్ని శక్తులూ అంటే అన్ని కారణాలూ)
యాంత్రికత ఈ విధముగా " సమస్తం " వైపు ఒక ప్రయత్నం. ఏమంటే అది 'ప్రకృతిని-దానికదిగా' ఒక సమస్తంగా గ్రహించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అంతటితో దాని సంగ్రాహ్యానికి అన్యము ఏదీ అవసరం లేదు. అదొక సమస్తం. అటువంటి ఒక సమస్తం , అది సంకల్పం లోనూ, సంకల్పంతో ముడివడ్డ లోకాంతర వివేకం లోనూ ఉండనిది .

4. సంకల్పానుగుణత్వం ముందు ఉన్నతమైనదానిగా తెలియుచున్నది. వస్తు బహుళత్వాన్ని బయటనుండి తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యే ఏకత్వము ద్వారా నిర్ధారించే వివేకముగా తెలియుచున్నది. అట్లు వస్తు నిర్నిమిత్తమైన నిర్ధారణలు ఈ సంబంధము ద్వారా వెసనీయము అవుతాయి. యాంత్రికతలో అది కేవలము అనివార్యత అన్న నమూనా ద్వారా జరుగుతుంది. అందులో విషయసంచయము నిర్నిమిత్తము. వస్తు-లు ఒకదానికొకటి బయట ఉంటాయి. వివేకము వాటి ఒక్కదనాన్ని కాచిత్-గ్రహీత ఏకత్వముగా గుర్తిస్తుంది.

తద్భిన్నముగా సంకల్పానికి విషయసంచయము ముఖ్యము. ఎందుకంటే సంకల్పం ఒక సంగ్రాహ్యమును పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది. ఆ సంగ్రాహ్యము తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితముగా , కావున స్వీయ నిర్ధారకముగా పూర్వతిష్ఠితము . అనగా బేధితముల పరస్పర సంబంధము కలిగి , పరస్పర నిర్ధారణా-భవముల సంబంధము కలిగి , స్వీయ ప్రతిఫలిత ఐక్యతా నమూనా కలిగి, తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితమై, ఒక విషయసంచయాన్ని బేధితము కావించినదిగా ఉన్నది.

కానీ అటువంటి సంగ్రాహ్యము అల్పమైనదీ , పరిమితమైనదీ అయినప్పుడు , అది ఏమై ఉండాలో దానికి విరుద్ధమవుతుంది. ఎందుకంటే సంకల్పం అన్నది దాని నమూనా ప్రకారం తనలోనే అనంతమైన "మొత్తము". ముఖ్యముగా సంకల్పానుసారం చేసే క్రియ నిరపేక్షమైన "ఇచ్ఛ" అనీ , వివేకమనీ భావింపబడుతుంది. సంకల్పానుగుణత్వం తరచు అల్పత్వం అనిపించుకోవడానికి కారణం ఉంది. సంకల్పం అన్నది ఒక సారి గణ్యమైనదిగానూ ఒకసారి తేలికపాటి విషయానికి సంబంధించినది గానూ ఉంటుంది. వస్తు-ల సంకల్ప సంబంధము ఒక్కొక్కసారి పిల్లలాట లాగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఆ

సంబంధము బాహ్యముగానూ, అందువలన యాదృచ్ఛికముగానూ ఉంటుంది.
ఇందుకు భిన్నముగా యాంత్రికత వస్తు-ల నిర్ధారణకు యాదృచ్ఛికములకిచ్చే విలువనే ఇస్తుంది. వస్తు-ల నిర్ధారణల పట్ల వస్తు-లు నిర్నిమిత్తములు, వాటికవి గానీ , ఆత్మగత వివేకమునకు గానీ వస్తు-లంటే అంతకంటే ఎక్కువ విలువ ఏమీ లేదు . బాహ్య అనివార్యతతో గల సంబంధము వలన , యాంత్రికతా సూత్రము చైతన్యానికి, సంకల్పానుగుణత్వమునకు భిన్నముగా , ఎక్కువ స్వేచ్ఛనిస్తుంది. సంకల్పానుగుణత్వము లో విషయసంచయము అరకొరగా ఉన్నట్టిది. అటువంటి చాలీ చాలని అపర్యాప్త విషయసంచయాన్ని నిరపేక్షమని స్థాపించుట హేళనకు పాత్రమవుతుంది. అందులో సాధారణ ఆలోచన అనంతముగా కుదింపబడుతుంది. ఇదంతా అసహ్యముగా తోచవచ్చును కూడా.

5. ఇటువంటి సంకల్పానుగుణత్వానికున్న అననుగుణత అది **బాహ్య-సంకల్పానుగుణత్వము** వరకే పరిమితమగుట. ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము ప్రాకారకముగా నిలుపబడ్డది. దాని విషయసంచయంగా ఉన్నది బహుళత్వం లేక సంగ్రాహ్యానికి బయట వస్తుగత ప్రపంచములో (దత్తముగా Gegebenes)ఉన్నది . అందులోనూ ఎటువంటి నిర్ధారిత-భవములంటే ప్రత్యేకముగా యాంత్రికత లో ఉన్నవీ, బాహ్యమైనవి, యాదృచ్ఛికమైనవి . ఈ ప్రాకారక సంగ్రాహ్య విషయసంచయముగా ఉన్నవి. అయితే (అన్నిటినీ తనలో కలిగి ఉన్నట్లున్న) ఈ ఉమ్మడి-తనం లేక సామూహికత్వం వలన , దాని-కదిగా సంకల్పానుగుణత్వమే , సంకల్పత్వము యొక్క వెసనీయత అవడం జరుగుతుంది..

ఈ లెక్కన బాహ్య - అంతర్ సంకల్పానుగుణత్వం లో భేదం చూడకుండా ఉంటే, సంకల్ప సంబంధము స్థూలముగా దానికది యాంత్రికత యొక్క సత్యము అని తేలుతోంది. లక్ష్యాత్మకవాదం , సాధారణ స్థాయిలో ఉన్నత సూత్రాన్ని, **తన అస్తిత్వ సంగ్రాహ్యమును** కలిగి యున్నది. అది తన-యందు-తన-వలన అనంతము , నిరపేక్షము. అది తన స్వీయ నిర్ధారాన్ని తెలుసుకున్న, స్వేచ్ఛా సూత్రం. అది యాంత్రికత్వం యొక్క **బాహ్యనిర్ధారణా గతి** నుండి నిరపేక్షంగా వేరు పడ్డది.

6.కాంట్ తత్వశాస్త్రానికి చేసిన గొప్ప సేవ సాపేక్ష లేక **బాహ్య** సంకల్పాను గుణత్వానికీ , **అంతస్సంకాల్పా**నుగుణత్వానికీ ఉన్న భేదాన్ని స్థాపించడం. రెండవదాని కింద కాంట్ , **జీవితము** మరియు **ఐడీ** అన్న సంగ్రాహ్యాలను చేర్చాడు. అతని విజ్ఞతావిమర్శనము తత్వ శాస్త్రానికి , అసంపూర్ణంగా, తలకిందులుగా, **ప్రతికూల** పద్ధతిలో న్యాయం చేసినప్పటికీ , పై వివరణ వలన కాంట్ **అనుకూల** positive పద్ధతిలో , ఫిలాసఫీని ప్రతిఫలన నిర్ధారాలకు పైన , అధిభౌతికం యొక్క సాపేక్ష ప్రపంచానికంటే ఉన్నతంగా నిలబెట్టాడు. జ్ఞాపకముంచుకోవలసింది, లక్ష్యాత్మక వాదానికీ యాంత్రికతకీ ఉన్న వైరుధ్యము , **స్వేచ్ఛ**కూ **అనివార్యత**కూ మధ్య ఉన్న సాధారణ వైరుధ్యం. కాంట్ ఈ నమూనా వైరుధ్యాన్ని వివేకాంతర్గత విరోధం (antinomie) కింద , పారమార్థిక ఐడీల మూడవ వివాదం కింద పేర్కొన్నాడు. . నేను కాంట్ ఇచ్చిన వివరణని క్లుప్తంగా పేర్కొంటాను. అందులో వెసనీయమైనది ఎంత సరళం అంటే దానిని విస్తరించి చెప్పనక్కరలేదు. కాంట్ ఆంటినోమీలన్న (వివేకాంతర్గత విరోధములు) వాటి పద్ధతి, శైలి గురించి ఇంకొక దగ్గర వివరిస్తాను.

7. ఇక్కడ పేర్కొనవలసిన కాంట్ సూత్రం - కార్య-కారణత్వం ప్రకారం ప్రకృతి సూత్రాల నుండి మాత్రమే ప్రపంచంలో కానవస్తున్న దర్శితములు అన్నిటినీ నిగమనముగా రాబట్టలేము. దానిని వివరించడానికి స్వేచ్ఛ ద్వారా కార్య-కారణత్వం అన్నదానిని భావించుట అవశ్యము.
పైదానికి ప్రతి-సూత్రం: స్వేచ్ఛ అన్నది లేదు. ప్రపంచములో అంతా ప్రకృతి సూత్రాల ప్రకారమే ఉన్నది.
8. దీని నిరూపణము మిగిలిన ఆంటినోమీల వలెనే అపగోగీ Apogagie లేక విపక్షబాధకవచనము గా సాగుతుంది. రెండిటిలో ఒక్కొక్క సూత్రమును తీసుకుని దాని వ్యతిరేకము నిజమని తీసుకోవడం జరుగుతుంది. అట్టి వ్యతిరేకము వైరుధ్య పూరితమని చూపించడానికి మొదటి సూత్రము నిజమని భావించి దాని ప్రామాణికత నిరూపింపబడుతుంది.

అసలు ఈ నిరూపణ అన్న భ్రమణం అనవసరం . ఇందులో ఉన్నదంతా రెండు వ్యతిరేక వాక్యాలూ నిజమే అని వక్కాణించడమే.

సూత్రము (థీసిస్) ను నిరూపించడానికి, ముందు "ప్రకృతి సూత్రముల ప్రకారము తప్ప వేరు ఏ కారణత్వమూ లేదు" అని అనుకుంటాము. అనగా రసాయనికతతో సహా యాంత్రికత యొక్క అనివార్యత ప్రకారము తప్ప, ఈ ప్రకృతి సూత్రములు తప్ప వేరు ఏ కారణత్వమూ లేదు. అయితే ఈ సూత్రము తనకే విరుద్ధముగా ఉన్నది. సూత్రము బట్టి , ముందే తగినంత నిర్ధారణ గల కారణము లేకుండా, ఇది తనలో స్వతస్సిద్ధత కలిగి యున్నది , ఏదీ జరగదు . కావున సూత్రమునకు విరుద్ధముగా భావించినది తప్పు. ఎందుకంటే అది సూత్రమునకు విరుద్ధము కాబట్టి.
ప్రతిసూత్రమును నిరూపించడానికి దానికి వ్యతిరేకమైనదాన్ని , స్వేచ్ఛను కూడా ఒక ప్రత్యేక రకమైన కారణత్వముగా , వరుసగా ఫలితములు కలిగే ఒక స్థితిగా ప్రారంభమవ్వాలి , అని భావించవచ్చు. అటువంటి ప్రారంభం ఒక స్థితిని పూర్వతిక్షితముగా కలిగి ఉంటుంది. కానీ ఆ ఒకానొక స్థితి తో ప్రారంభానికి ఎటువంటి కారణత్వ సంబంధము లేదు. కానీ ఇది కారణత్వ సూత్రానికే విరుద్ధం. కారణత్వముతోనే అనుభవమును కలుపుట మరియు అనుభవము అన్నది సాధ్యము. కావున స్వేచ్ఛ ను కారణత్వముగా తీసుకొనలేము. అనగా కారణత్వమునకు అంటీ-థీసిస్ అయిన స్వేచ్ఛను , కారణత్వముగా తీసుకొనలేము. అంటీ-థీసిస్ , ఆంటీ-థీసిస్ నే వ్యతిరేకిస్తుంది కాబట్టి.

9. దాని వెసన్ ప్రక్రారం ఇదే ఆంటీనోమీ (వివేకాంతర్గత విరోధం) లక్ష్యాత్మక నిర్ణయసామర్థ్యం యొక్క విమర్శ లో విరుద్ధద్వంద్వముగా మారుతున్నది. అదేమంటే – పదార్థ వస్తువుల ఉత్పత్తి యాంత్రిక సూత్రాల ప్రకారం జరుగుతుంది. కొన్ని పదార్థ వస్తువుల ఉత్పత్తి అటువంటి యాంత్రిక సూత్రాల ప్రకారం సాధ్యం కాదు. ఈ ఆంటీనోమీ యొక్క పరిష్కారం , కాంట్ యొక్క ఇతర సాధారణ పరిష్కారాలవలెనే ఉంటుంది. అనగా విజ్ఞత ఈ వాక్యమును కానీ అన్యవాక్యమును కానీ నిరూపించలేదు. ఏమంటే వస్తువుల సంభావ్యత

గురించి మనం ప్రాకృతిక అనుభవ-సూత్రాలనుండి ముందస్తు నిర్ధారిత
నియమాలను రాబట్టలేము.
పై రెండు వాక్యాలనూ వస్తుగత వాక్యాలు అనుకోకుండా , ఆత్మగత సూత్రాలనుకోవాలి. ఎందుకంటే ఒకవైపు నేను ప్రతీసారీ అన్ని ప్రాకృతిక సంభవాల గురించీ కేవలము ప్రాకృతిక యాంత్రికత ప్రకారము ఆలోచించాలి . కొన్ని ప్రాకృతిక సంభవాలు వేరు నియమాల ప్రకారం కూడా పరిగణించవచ్చు ఉదాహరణకు- మూలకారణాల బట్టి కూడా అన్వేషించవచ్చు. ఈ రెండు రకాల నియమాలు మనుష్య విజ్ఞతకు అవసరం అయి ఉండాలి. అవి పై సూత్రములో ఉన్నట్లు, అవి విరుద్ధద్వంద్వము కాక పోవచ్చు అని అనుకోవాలన్నమాట .

పైని మొత్తం చర్చలో తత్త్వశాస్త్రం ప్రశ్నించే విషయం , తత్త్వశాస్త్రానికి ఆసక్తి గల ఒకే విషయం మాత్రం స్పృశించబడలేదు. అదేమనగా , పై రెండు సూత్రాలలో ఏది తన-యందు-తన-వలనగా సత్యాన్ని కలిగి యున్నది - అన్నది.
ఈ దృక్పథానికి సంబంధించినంతవరకు - ఈ నియమాలు వస్తుగతమా , అనగా ప్రకృతి యొక్క బాహ్య అస్తిత్వ నిర్ధారాలా ? లేక కేవలం ఆత్మగతమైన ఎరుకకు సంబంధించినవిగా పరిగణించాలా అన్నది అసలు ఒక భేదమే కాదు.
పరిస్థితి బట్టి ఒక సూత్రమో , అన్య సూత్రమో ఉపయోగించబడుతుంది. అదంతా వస్తువు కి నప్పినట్లు ఉన్నదా లేదా అన్న దాని మీద ఆధారపడి ఉంటుంది . కాబట్టి ఇది ఆత్మగతమైన విషయమనీ , యాదృచ్ఛికంగా జ్ఞాన-ప్రక్రియకు చెందిన విషయమనీ పరిగణించాలి. ఏదేమైనా రెండూ నిర్ధారములూ వస్తువువో లేక ఎరుకవో కావచ్చు . నిర్ధారములు ఎరుకవైనా, వస్తువువైనా వాటి సత్యము గురించి మాత్రము ప్రశ్నించడం జరుగలేదు.
10. వెసనీయమైన అంశాలను దృష్టిలో ఉంచుకుంటే, లక్ష్యాత్మకత సూత్రాల గురించి కాంట్ యొక్క వివరణ **చాలనిది** అని తెలుస్తుంది. కానీ కాంట్ లక్ష్యాత్మకతకి ఇచ్చిన స్థానం ఎన్నదగ్గది. కాంట్ దానికి ప్రతిఫలనా నిర్ణయసామర్థ్యం ఆపాదించాడు. ఒక యుక్తి-ఆలోచిత విశిష్టాన్నీ, వివేక సాధారణాన్నీ కలిపే మధ్య-సాధనము ప్రతిఫలనా నిర్ణయసామర్థ్యం

అంటాడు. ఆపై ప్రతిఫలన నిర్ణయసామర్థ్యాన్నీ, నిర్ధారణా సామర్థ్యాన్నీ విడదీస్తాడు. 758
నిర్ధారణా సామర్థ్యాన్ని ఒక కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము కింద , ప్రత్యేకము-గా జమకడతాడు. ఈ సాధారణము , తన కింద ఇతరములను జమకట్టుకునేదే, అది కాచిత్ గ్రహీతము, అది మొదలు అన్యములో , అనగా ప్రత్యేకములో , సవిపులం అవుతుంది. అందుకు ప్రతిగా , సంకల్పం అన్నది సవిపుల సాధారణము. అది తన యందే ప్రత్యేకత్వము మరియు బాహ్యత్వము అన్న తృటులను కలిగి ఉన్నది.
కాబట్టి క్రియా శీలత, మరియు తన నుండి తనను వెలువరించే చోదక శక్తి కలది. సంగ్రాహ్యము , సంకల్పముగా ఒక వస్తుగత నిర్ణయము. అందులో ఒక నిర్ధారము విశేష్యము. అనగా సవిపులమైన సంగ్రాహ్యము. తన ద్వారానే నిర్ధారమయేది. అన్యము విధేయమే కాదు. బాహ్య వస్తుగతత్వము కూడా. కానీ అందువలన సంకల్ప సంబంధము ప్రతిఫలనా నిర్ణయము కాదు. బాహ్య వస్తులని కేవలము ఒక ఏకత్వము బట్టి పరిగణించదు. అలాగని అట్టి ఏకత్వము మనము అర్థం చేసుకోవడానికి వీలుగా ఏర్పడినదీ కాదు (అని గమనించాలి). సంకల్ప సంబంధము దాని-యందు- దాని -వలన సత్యము. వస్తుగతమును నిర్ణయీకరణ చేస్తుంది. బాహ్య వస్తు-గతత్వము నిరపేక్షముగా నిర్ధారిస్తుంది. సంకల్ప సంబంధము అందు వలన నిర్ణయము కంటే ఎక్కువది. అది స్వతంత్ర స్వేచ్ఛా యుత సంగ్రాహ్యము నకు చెందిన అనుమితి. అది వస్తుగతత్వము ద్వారా తాను తనతో కలియునది.

11. యాంత్రికత , రసాయనికత తరువాత సంకల్పము మూడవదని తెలియవచ్చినది. అది వాటి సత్యము. అది ఇంకా వస్తుగతత్వ క్షేత్రము పరిధి లో లేక మొత్తము సంగ్రాహ్యము యొక్క అవ్యవహితత్వములో ఉన్నది. అది ఇంకనూ బాహ్యత్వము చేత ప్రతికూలితమై బాధింపబడుచున్నది. దానికి ఎదురుగా ఒక వస్తుగత ప్రపంచము ఉన్నది. దానితో అది సంపర్కించున్నది. ఈ పార్శ్వము ప్రకారము యాంత్రిక కారణత్వము దర్శనమిస్తుంది. రసాయనత్వము కూడా అందులో జమ. ఈ సంకల్ప సంబంధము ప్రకారము , ఏద్రైతే బాహ్యముగా ఉన్నదో, యాంత్రికత మరియు రసాయనికతా అన్నవి , అట్టి సంకల్ప సంబంధానికి లోబడి ఉండి, అందులో దాని-యందు-దాని వలన గా లుప్తమైనవి. యాంత్రిక

వస్తు అవ్యవహిత మొత్తముగా తన నిర్ధారణ పట్ల , తాను నిర్ధారించుట పట్ల
నిర్నిమిత్తము. ఈ బాహ్య నిర్ధారణ-అగుచున్నది ఇప్పుడు స్వయం-నిర్ధారమునకు పురోగమిస్తుంది. దానితో వస్తు కి బాహ్యమూ , అనగా అంతర్గతమూ అయిన సంగ్రాహ్యము ఇక నుండి తిష్ఠితము అవుతుంది. యాంత్రికము నకు మొదలు బాహ్యమైన సంగ్రాహ్యమే సంకల్పము. కాబట్టి సంకల్పము రసాయనికతకు స్వీయ నిర్ధారకము. అదే బాహ్యముగా నిర్ధారింపబడుట అనే ప్రక్రియ. ఈ ప్రక్రియ సంకల్పమును నిబంధనగా కలిగియున్నది. సంకల్పము రసాయనికతని , సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వమునకు తీసుకుని వస్తుంది. ఇంతకు ముందటి వస్తుగత ప్రక్రియలు సంకల్పమునకు ఎట్లు లోబడి ఉన్నవో దీని నుండి తెలుస్తున్నది. ఏదైతే ఆ వస్తుగత ప్రక్రియల యందు అనంతమైన పురోగతిలో అన్యముగా ఉన్నదో , అది ముందు వాటికి బాహ్యముగా నిలుపబడిన సంగ్రాహ్యము, అదే సంకల్పము. సంగ్రాహ్యము సంకల్పము యొక్క సత్త్వమే కాదు, బాహ్యత్వము కూడా సంకల్పమునకు వెసనీయము, బాహ్యత్వము సంకల్పము నందు నిర్ధారణను నిలుపు తృటి. యాంత్రిక మరియు రసాయనిక పద్ధతి తమ నైజము వలన బాహ్యముగా నిర్ధారింపబడినట్లు అనిపిస్తున్నాయి. అవి తామే సంకల్ప సంబంధాన్ని ముందుంచుతున్నాయి. దానిని ఇప్పుడు పరిశీలించాలి.

A. Der subjektive Zweck

ఆత్మగత సంకల్పం

1 .**ఆత్మగత** సంగ్రాహ్యము, వస్తుగత క్షేత్రం యొక్క **కేంద్రీయత్వంలో**, ఏదైతే (ఏ వస్తుగతక్షేత్రమయితే నిర్ధారణ పట్ల నిర్లిప్తమో) నిర్ధారణ పట్ల నిర్నిమిత్తతో, మొదట **నెగెటివ్ ఐక్యబిందువును** తిరిగి కనుగొని తిష్ఠితం చేయబడింది.

రసాయనికతలో **సంగ్రాహ్యనిర్ధారముల** వస్తుగతత్వం, దేనిద్వారా అది **సవిపుల వస్తుగత సంగ్రాహ్యం** అయిందో అది తిష్ఠితం అయింది.

తన నిర్ధారణ లేక తన సాదా భేదము తన యందే **బాహ్యత్వ నిర్ధారణ** కలిగి యున్నది. అది తన సాదా ఐక్యతని తన నుండి బహిష్కరిస్తూ , అట్టి బహిష్కరణలో తనను తాను నిలబెట్టుకునే **ఐక్యత** అది.

వస్తు తన నిర్ధారణను బాహ్యత్వముగా కలిగి యుండుట
సంకల్పం అట్లు ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము subjectiv Begriff , వెసనీయముగా తనను బాహ్యముగా నిలిపే ప్రయత్నమూ మరియు స్వయం చోదనము.

కావున అది పరివర్తనము నుండి మినహాయింపబడ్డది.

అది తనను వ్యక్తపరచుకునే శక్తి Kraft కాదు, సత్త్వము substanz కాదు, యాదృచ్ఛికతలలో , ప్రభావములలో తనను తెలియ పరచుకునే కారణమూ కాదు. తనను వ్యక్తపరచుకోనప్పుడు ,శక్తి అన్నది కాచిత్-గ్రహీత అంతర్గతము . అది వ్యక్తీకరణలో , దేనికైతే దానిని ప్రేరేపించాలో, ఆ వ్యక్తీకరణలో డాజైన్ ని కలిగి యుంటోంది. కారణము , సత్త్వమూ , యాదృచ్ఛికతలో మరియు ప్రభావములో వాస్తవత్వాన్ని కలిగి యున్నాయి. వాటి క్రియ అంటేనే పరివర్తనం. అట్టి పరివర్తనము నకు ప్రతి అవి అస్వతంత్రములు. సంకల్పము కూడా ఒక శక్తిగానూ ఒక కారణముగానూ నిర్ధారింపబడవచ్చు , కానీ ఇది సంకల్పం యొక్క ప్రాముఖ్యతకు చెందిన ఒక అసంపూర్ణ పార్శ్వాన్ని వ్యక్తీకరిస్తుంది. సంకల్పం యొక్క సత్యాన్ని శక్తిగా, కారణంగానే (సంకల్పాన్ని గురించి చెప్పాలంటే)

నిర్ధారించాలంటే , అది- ప్రభావం కావడానికి తనను తానే ప్రేరేపించుకునే శక్తిగా, 761
తనకు తానే కారణం అయిన కారణముగా , దేని కార్యము అవ్యవహితముగా కారణమో అట్టి కారణముగా నిర్ధారించాల్సి ఉంటుంది. ఇదంతా సంకల్పం యొక్క సంగ్రాహ్యాన్ని లుప్తం చేస్తుంది.

2. **సంకల్పానుగుణము** అన్నదానిని **వివేకానికి** ఆపాదిస్తే, **విషయసంచయం లో నిర్ధారితం** గురించి ఉద్దేశించబడినట్లు లెక్క . కానీ స్థూలంగా సంకల్పానుగుణత్వం , **అస్తిత్వంలో ఉన్న విజ్ఞత** గా పరిగణించ బడుతుంది. తన **వస్తుగత భేదాన్ని** తన **నిరపేక్ష ఐక్యతలో** కలిగి యుండే సవిపులమైన సంగ్రాహ్యం కాబట్టి అది విజ్ఞత యొక్క ప్రకటనం. కావున అది తన యందే **అనుమితి**.

సంకల్పము అది స్వీయసమానమైన **సాధారణము** . తన-నుండి-తనను వెలువరించే నెగెటివిటీ కలిగియున్నది (సంగ్రాహ్యమును నిగమించగానే బహిష్కరించడం). ప్రథమముగా అది సాధారణము. ఈ ప్రకారము **ఇంకా అనిర్ధారిత క్రియ**.

ఈ క్రియ తన తో తన నెగటివ్ సంబంధము కావున తనను అవ్యవహితముగా నెగెటివ్ గా నిర్ధారించుకుంటుంది.

తనకు తాను **ప్రత్యేకత్వ** తృటిని పొందుతుంది. ఇది **స్వీయ ప్రతిఫలిత నమూనాగా విషయసంచయ మొత్తము** , ఇది నమూనా యొక్క తిష్ఠితబేధమునకు ప్రతిగా.

అలాగే ఈ నెగెటివిటీ (సంకల్పము), స్వీయసంబంధము ద్వారా, నమూనా యొక్క నిరపేక్ష స్వీయ ప్రతిఫలనము, కావున **విశిష్టత్వము**.

ఒక వైపు ఈ ప్రతిఫలనము , **విశేష్యము** SUBJEKT యొక్క **అంతర్గత సాధారణత్వము**.

ఇంకొక వైపు ఇది బాహ్యానికి ప్రతిఫలనము.

ఈ ప్రకారం ఇంకా సంకల్పం ఆత్మగతం , <u>దాని క్రియ అంతా బాహ్య వస్తుగతత్వం పై ఎక్కు పెట్టబడ్డది.</u>

3.

సంకల్పము , వస్తుగతత్వము నందు తనకు తిరిగి వచ్చిన సంగ్రాహ్యము .

మొదలు వస్తుగతత్వము నందున్న నిర్ధారణ **వస్తుగత నిర్నిమిత్తత** మరియు **నిర్ధారణ-**

భవము యొక్క బాహ్యత్వము.

తన లో నుండి తనను వెలువరించే నెగెటివిటీ ఎటువంటిదంటే, సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములు మాత్రమే అయిన దాని తృటులు వస్తుగతముగా పరస్పరం నిర్నిమిత్తత కలిగి యున్నాయి.

ప్రాకారక **నిర్ణయము**లలో **విశేష్యము, విధేయము** పరస్పరం స్వతంత్రమని నిర్ధారింపబడ్డాయి. కానీ వాటి స్వతంత్రత మొదలు కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము. అవి ఇకపై **వస్తు-గతత్వమన్న** నిర్ధారమును పొందాయి.

సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటిగా ఈ పూర్తివిభిన్నత, సంగ్రాహ్యము యొక్క సాదా ఐక్యతలో ఇమిడి యున్నది.

సంకల్పము : వస్తు-ల ప్రతిఫలనము , వస్తు-ల ఒకదానిలో ఒకటి ప్రతిఫలనము

ఈ ప్రకారము సంకల్పం వస్తుగతత్వము యొక్క **పూర్తి అంతఃప్రతిఫలనము** మరియు ప్రతిఫలనము **అవ్యవహితము** అయి ఉన్నది కాబట్టి మొదలు స్వీయనిర్ధారము లేక ప్రత్యేకత్వము సదా స్వీయ ప్రతిఫలనముగా , సవిపుల నమూనా నుండి బేధము కలిగి , నిర్ధారిత విషయసంచయమై ఉన్నది.

ఈ ప్రకారము సంకల్పము **పరిమితము ,** అది తన నమూనా ప్రకారము అనంతమైన ఆత్మగతత్వము అయినప్పటికీ **.**సంపర్కము యొక్క క్రియ అంతకుముందే ఉనికిలో ఉన్నదానితో వలె ఆ ప్రపంచముతో సంపర్కించుటయే

అది (ప్రాకారక నిర్ణయము) తన నమూనా ప్రకారం అనంతమైన ఆత్మగతత్వం.

దాని నిర్ధారణ వస్తుగత నిర్నిమిత్తత నమూనాలో ఉన్నది కాబట్టి, దాని నిర్ధారణ **పూర్వతిష్ఠితము** అన్న రూపం కలిగి యున్నది.

ఈ పార్శ్వం బట్టి దాని పరిమితత్వం ఏమిటంటే , దాని ముందు ఒక **వస్తుగత ప్రపంచము**, యాంత్రికము లేక రసాయన ప్రపంచము ఉన్నది , సంకల్పం యొక్క "క్రియ" అదంతా **ముందే** ఉన్నట్లు దానితో సంపర్కిస్తుంది.

సంకల్పము యొక్క స్వీయనిర్ధార క్రియ దాని ఏకత్వములో అవ్యవహితముగా తానే బాహ్యము మరియు ఎంతగా స్వీయ ప్రతిఫలనము అంతగానూ బాహ్య ప్రతిఫలనము.

సంకల్పం నిజమైన బాహ్యప్రపంచ అస్తిత్వం కలిగి యున్నంత పర్యంతం , ఆ
వస్తుగతత్వము సంకల్పము ప్రతిగా నిలిచినంత పర్యంతం , వస్తుగతత్వం సంకల్పమునకు ప్రతిగా యాంత్రికత మరియు రసాయనికతగా ఉన్నంత పర్యంతం , ఇంకనూ సంకల్పము చేత నిర్ధారింపబడని , వ్యాపితముగాని సమస్తము దాని ప్రతిగా నిలిచి ఉన్నది.

ఈ ప్రకారము సంకల్పము యొక్క క్రియ లేక వస్తు ల స్వీయనిర్ధారణ క్రియ, అది ఒక నిజమైన **బాహ్య ప్రపంచపు అస్తిత్వం** కలిగి యున్నది.

సంకల్పానికి ఎదురుగా వస్తుగతత్వము నిలిచి యున్నది.

వస్తుగతత్వము సంకల్పము నకు ప్రతిగా యాంత్రికత, రసాయనికతగా ఉన్నది.

ఈ ప్రకారము వస్తుగతప్రపంచమును సంకల్పము నిర్ధారించినట్లు, సంకల్పము మొత్తముగా దానియందు వ్యాపించినట్లూ కాదు.

4.

కావున , సంకల్పము యొక్క చలనమును ఇలా వివరించవచ్చు.

చలనము అంతా , తన పూర్వతిష్ఠితమును లుప్తము చేయడము.

అనగా **వస్తు-ల యొక్క అవ్యవహితత్వాన్ని లుప్తం** చేయడం.

వస్తు(వస్తు-లను)ను **సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారించినదిగా** నిలబెట్టడం.

వస్తు పై సంకల్పము యొక్క నెగెటివ్ క్రియ అంతగానూ తన పై కూడా నెగెటివ్ క్రియ అవుతుంది. తనపైననే సంకల్పం యొక్క నెగెటివ్ క్రియ - అనగా సంకల్పం తన యొక్క ఆత్మగతత్వాన్ని లుప్తం చేయడం. ఇందులో అనుకూలమేమంటే (positive) సంకల్పాన్ని నెరవేర్చడం, యథార్థం కావించడం. అనగా **వస్తుగత జైన్ సంకల్పముతో ఒక్కటి** కావడం.

అనగా సంకల్పము యొక్క తృటితో అవ్యవహితముగా ఒకటైన నిర్ధారణ -(వస్తుగత నిర్ధారణ)- అది **బాహ్యముగా** ఉన్నదిగా.

. దీనికి మారుగా వస్తుగతము , ఒక పూర్వతిష్ఠితముగా **సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారించబడినట్లు , తిష్ఠింపబడినదిగా .**

సంకల్పం తనలోతాను తనను యదార్థము గావించుకునే చోదనమయి ఉన్నది.
సంగ్రాహ్య-తృటుల నిర్ధారణ బాహ్యత్వము అయి ఉన్నది. సంగ్రాహ్యము యొక్క ఏకత్వములో దాని సరళత్వము , బాహ్యత్వము-అది ఉన్నది ఉన్నట్లు పొసగనిది. సంగ్రాహ్యము తననుండి తనను బహిష్కరించుకుంటుంది.
ఈ బహిష్కరణ, నెగెటివ్-ఐక్యత యొక్క స్వీయ సంబంధమును నిర్ణయిస్తున్నది. దీని ద్వారా అది శుద్ధ విశిష్టత్వం అయినది. కానీ ఈ విశిష్టత్వం అవడము దానిని నిర్ణయించడానికి లేక దానిని తిరిగి తెరవడానికి దారితీస్తున్నది. అది స్వీయ నిర్ధారకం కాబట్టి , తనను తిష్ఠనము చేసుకుంటుంది. ఆత్మగతత్వము తనను నిర్ధారించు కోవడములో , తనను ప్రత్యేకత్వము చేసుకుంటుంది, తనకు విషయసంగ్రహము ఇచ్చుకుంటుంది, అదంతా సంగ్రాహ్య ఐక్యతలో పొందుపరచి ఉంటుంది, ఇంకా అంతర్గతంగానే ఉన్నది. ఈ తిష్ఠనం ఏదైతే సాదా స్వీయ-ప్రతిఫలనమో, ఇంతకు ముందు తెలుసుకున్నట్లు, అవ్యవహితముగా పూర్వతిష్ఠితము కూడా. ఏ తృటిలో సంకల్పం యొక్క ఆత్మగతం తనను నిర్ధారించుకుంటుందో, అది నిర్నిమిత్తమైన **బాహ్య వస్తుగతత్వముతో సంబంధము** పొందుతున్నది . వస్తుగతత్వం అంతర్గత నిర్ధారణకు సమానము కావించబడింది, అనగా సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారణగా నిలుపబడ వలసి యున్నది. ఇది ముందు సాధనముగా నిలుపబడవలసి యున్నది.

B. Das Mittel

సాధనము

{నేను ఆలోచనలతో} - {ఈ ఆలోచన .....}- {బయట ప్రపంచము}
నా ఆలోచననల సంగ్రహ్యీకరణ పరంపర(ఆత్మగత సంకల్పము)
వస్తుగత ప్రపంచము వస్తు లతో నిండినది
మధ్య మాధ్యమము "ఈ ఆలోచన"

1 సంకల్పములో మొదటి అవ్యవహిత తిష్ఠనము , దానితో పాటు అది **అంతర్గతమైనదాని** తిష్ఠనము కూడా. అది **తిష్ఠిత** నిర్ధారణగా. ఇది ఒక వస్తుగత ప్రపంచము యొక్క

పూర్వతిష్ఠనము కూడా. ఈ వస్తుగత ప్రపంచము సంకల్ప సంబంధము పట్ల
నిర్నిమిత్తము. సంకల్పం యొక్క ఆత్మగతత్వము **నిరపేక్షమైన నెగెటివ్ ఐక్యత** .
కావున దాని **రెండవ నిర్ధారము** ఈ పూర్వతిష్ఠితము ను లుప్తము చేయుట.
ఈ లుప్తము చేయుట , ఈ ప్రకారము, **తన లోకి మరలుట**. తద్వారా మొదటి నెగేషన్ యొక్క తృటి, అనగా విశేష్యమునకు ప్రతిగా నెగెటివును నిలుపుట అన్నది , అనగా **బాహ్య** వస్తు , లుప్తమైనది. కానీ ఇది పూర్వతిష్ఠనము నకు ప్రతిగా, నిర్ధారము యందలి అవ్యవహితత్వము నకు ప్రతిగా, వస్తుగత ప్రపంచమునకు ప్రతిగా ఇది మొదటి నెగేషన్ మాత్రమే. ఇది అవ్యవహితమూ, బాహ్యముఖమూ అయిన నెగేషన్. కావున ఈ తిష్ఠనము సంకల్పం యొక్క నెరవేరుట కాదు. కాని నెరవేరుట యొక్క ప్రారంభం.
అట్లు నిర్ధారించిన వస్తు , మొదలు- **సాధనము**.

2. సంకల్పము సాధనము ద్వారా వస్తుగతత్వము తో కలుస్తుంది. అట్లు కలియుటలో తనతో కలుస్తోంది.

సాధనము , అనుమితి యొక్క మాధ్యమము.

సంకల్పం నెరవేరుటకు దానికి ఒక సాధనము అవసరము. ఎందుకంటే అది పరిమితము కాబట్టి

సాధనము ఒక మాధ్యమము einer **Mitte** . **బాహ్యమైనది** అనే రూపము కూడా ఉన్నది,.
సంకల్పము పట్ల , సంకల్పం నెరవేరడం పట్ల నిర్నిమిత్తమైన డాజైన్ అది.
నిరపేక్ష సంగ్రాహ్యము తన యందే మధ్యవర్తనమును కలిగి యున్నది.
<u>నిరపేక్ష సంగ్రాహ్యమునకు , దాని మొదటి తిష్ఠనము పూర్వతిష్ఠనము కాదు, వస్తు నిర్నిమిత్త బాహ్యత్వము పునాదినిర్ధారముగా కాదు.</u>
మొదటి తిష్ఠనం చేసినపుడు , దాని వస్తువులో నిర్నిమిత్త బాహ్యత్వం పూర్వతిష్ఠితం కాదు.
కానీ ప్రపంచం ఒక "సృష్టి"గా అటువంటి బాహ్యత్వ నమూనాగా కలిగి యున్నది..
కానీ దాని (అట్టి ప్రపంచపు) నెగెటివిటీ మరియు దాని తిష్ఠితభవము Gesetztsein , నిరపేక్ష సంగ్రాహ్యము యొక్క మధ్యవర్తనము యొక్క పునాదినిర్ధారము అవుతుంది.
సంకల్పము యొక్క పరిమితత్వము ఏమంటే, దాని నిర్ధారము తానే బయట ఉన్నది.

మరియు దాని ప్రథమ క్రియ తిష్ఠనము(నిర్ధారము) గానూ , పూర్వతిష్ఠనము
(బాహ్యము) గానూ విడిపోతున్నది.
ఈ నిర్ధారము యొక్క **నెగేషన్** , ఒక వైపు అంత:ప్రతిఫలనం. ఇంకొక వైపు అది **మొదటి** నెగేషన్ .
అనగా తన-లోకి-ప్రతిఫలనమే బాహ్యము మరియు బాహ్యము వైపు ప్రతిఫలనము.

3.

ఒక ప్రాకారక అనుమితి యొక్క ప్రాకారక మాధ్యమము , సాధనము. ఆత్మగత-సంకల్పము మరియు వస్తుగత సంకల్పము రెండు అంత్యములు అయితే సాధనము రెండు అంత్యములకు బాహ్యమైన మాధ్యమము.(ఆత్మగత సంకల్పము చలనములో ఉండి ఇంకా నెరవేరనిది, వస్తుగత సంకల్పము నెరవేరినది. ప్రాకారక అనుమితిలో రెండు ప్రాకారక అంత్యములు)
మామూలుగా ప్రాకారక అనుమితిలో ప్రత్యేకత్వము Besonderheit **నిర్నిమిత్త మాధ్యమము** అయినట్లు, **దాని స్థానములో అన్యములు రావచ్చును**.
ఇకపోగా అది మాధ్యమం ఎలా అయిందంటే, అది ఒక అంత్యముతో సంబంధములో నిర్ధారణగానూ, ఇంకొక అన్య అంత్యముతో సంబంధములో అది సాధారణము అయి ఉన్నది.
పూర్తికాని సంకల్పం / పూర్తికాని నిర్ధారణ /లో వస్తు తో వస్తు ప్రదానము ద్వారా సాధారణము కావున దాని మధ్యవర్తిత నిర్ధారము సాపేక్షముగా అన్యము ద్వారా కలిగి యున్నది.
సాధనము అన్నది మధ్యవర్తనకారి అయిన మాధ్యమము ఎలా అవుతున్నదంటే, ముందుగా అది ఒక అవ్యవహిత వస్తు అయి ఉండాలి, రెండు అది దాని బాహ్యముఖ సంబంధము సంకల్పం యొక్క అంత్యముతో కలిగి యుండాలి .
వస్తు (సాధనము) యొక్క ఇట్టి **బాహ్యముఖ** సంబంధమే సిద్ధసంకల్పము /తిష్ఠ సంగ్రాహ్యముగా ఒక నమూనా. దాని పట్ల వస్తు/సాధనము నిర్నిమిత్తము.
4.

సంగ్రాహ్యము , వస్తుగతత్వము అన్నవి సాధనములో బాహ్యముగా అనుసంధానమగుచున్నవి.

ఈ ప్రకారం అది ఒక యాంత్రిక వస్తు.

సంకల్పానికీ , వస్తు కీ సంబంధము ఒక ఆధారవాక్యం.

సంకల్పము తో వస్తు కి అవ్యవహిత సంబంధము . సంకల్పము తనలోతన ప్రతిఫలనము

సాధనము దానికి లోబడిన విధేయము.

సాధనము,తనలో కలిగి యున్న విధేయము.

దాని వస్తుగతత్వము సంకల్ప నిర్ధారము నకు లోనవుతున్నది.

దాని వస్తుగతత్వము సంకల్పనిర్ధారము కిందకు వస్తుంది, సంకల్పనిర్ధారము వస్తుగతత్వ

బహుళత్వము వలన సాధారణత్వమై ఉన్నది

ఇప్పుడు సంకల్పనిర్ధారము వస్తుగతత్వము నందు ఉన్నది. వస్తుగతత్వము ఇప్పుడు

తనయందు కల సంకల్పనిర్ధారము వలన ఇంకొక అంత్యము అయిన **ఇంకనూ**

అనిర్ధారితమైన వస్తుగతత్వము తన కిందకు తెచ్చుకుంటుంది.

సాధనము , ఆత్మగత సంకల్పమునకు ప్రతిగా అవ్యవహిత వస్తుగతత్వమై ఉన్నది, డాజైన్

యొక్క సాధారణత్వమై ఉన్నది.. అట్లు ఇంకనూ సాధనము సంకల్పము యొక్క

ఆత్మగతవిశిష్టత్వము లోపించి యున్నది ..

సంకల్పము సాధనము నందు బాహ్య నిర్ధారణనే

సాధనము , సంకల్పమునకు బయట నెగెటివ్ ఐక్యతగా ఉన్నది.

సాధనము , యాంత్రిక వస్తు గా ఉన్నది.

అది ఒక నిర్ధారణగా ఉన్నది.

అది తనయందు సరళమైన విపులముల మొత్తముగా కలిగి లేదు.

కానీ అనుసంధానము చేసేదిగా మాధ్యమము , సంకల్పము యొక్క మొత్తము అయి ఉండాలి.

సాధనము నందు సంకల్ప నిర్ధారము, అది తనలో-తన ప్రతిఫలనము కూడా.

ఈ ప్రకారము అది ప్రాకారకముగా తన-తో-తన సంబంధము.

ఎలాగంటే సంకల్పనిర్ధారము సాధనము నందు తన-తో-తన సంబంధము

ఇక ఆ నిర్ధారణ అది **యదార్థ నిర్నిమిత్తత** గానూ, సాధనము యొక్క
వస్తుగతత్వము గానూ నిలుపబడ్డది..
ఇందువలన సాధనము ఒకవైపు శుద్ధమైన ఈ ఆత్మగతత్వము, **క్రియాపరత్వం** కూడా.
ఆత్మగత సంకల్పం లో స్వీయ-నెగెటివ్ సంబంధము ఇంకనూ నిర్ధారణతో ఏకమై ఉన్నది,
విషయసంచయము తోనూ , బాహ్యత్వము తోనూ ఒకటై ఉన్నది.
కానీ సంకల్పమును ప్రారంభ **వస్తు-కరణము** చేయుచున్నప్పుడు , ఇది ఒక
సాదాసంగ్రాహ్యము **అన్యీభవమగుట** , ఆ తృటులు వేరు పడతాయి.
లేక ఇందులోనే అన్యీకరణము లేక బాహ్యత్వము ఉన్నది..

5.

ఈ మొత్తము మాధ్యమము , మొత్తం అనుమితి అవుతుంది.
ఒకానొక - క్రియ మరియు **బాహ్య సాధనము** రెండు అంత్యములు అవుతాయి.
వాటి మాధ్యమము సంకల్పము ద్వారా వస్తు యొక్క నిర్ధారణ అవుతుంది, తద్వారా అది
సాధనము అయింది.
ఇక పోగా **సాధారణత్వము** , సంకల్పక్రియ మరియు సాధనముల **సంబంధము**.
సాధనము అన్నది వస్తు.
అది అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము. ముందుగా అన్య అవ్యవహిత
వస్తు-కి వ్యతిరేకముగా ప్రతిఘటన కలిగి యున్నట్లు , సాధనము సంకల్పమునకు
వ్యతిరేకముగా ప్రతిఘటించలేనట్టిది.

సాధనము , సంకల్ప-సంగ్రాహ్యమునకు తిష్ఠిత-సంగ్రాహ్యము కావున , సంకల్పము ,
సాధనము నందు వ్యాపిస్తుంది. సాధనము , దాని నుండి ప్రదానము స్వీకరించుటకు
సిద్ధమై ఉన్నది..
ఎందుకంటే సాధనము **అంతర్వర్తితముగా** సంకల్పముతో ఏకత్వము కలిగి యున్నది
కాబట్టి.
ఇప్పుడు సాధనము సంగ్రాహ్య-వ్యాపితమని తిష్ఠితము. ఏమంటే **కేంద్రీయత్వం**లో అది
నెగెటివ్ ఐక్యత వైపు ప్రయత్నం.

ఇదే ప్రయత్నములో రసాయనికత లో అది తటస్థము Neutral గానూ , భేదితము Differentes గానూ అస్వతంత్రము అయి ఉండెను.

దాని అస్వతంత్రత అంతా ఏమంటే అది **అంతర్గతముగా మాత్రమే "సంగ్రాహ్య-మొత్తము"** అయి ఉన్నది. కానీ సంగ్రాహ్యము స్వయం-భవము.

కావుననే **వస్తు** , సంకల్పమునకు ఎదురుగా శక్తిహీనము అన్న నైజము కలిగి యున్నది. సంగ్రాహ్యమునకు ఉపయోగపడి దానిని సేవిస్తుంది.

సంగ్రాహ్యము వస్తు యొక్క ఆత్మగతత్వము , మరియు దాని ఆత్మ. సంకల్పము వస్తు నందు తన బాహ్య పార్శ్వమును కలిగి యున్నది.

5. వస్తు , ఈ విధముగా సంకల్పమునకు అవ్యవహితముగా లోబడి యున్నది, అది అనుమితి యొక్క అంత్యము కాదు. ఈ సంబంధము అనుమితి యొక్క ఒక ఆధారవాక్యము అవుతుంది.

కానీ సాధనమునకు కూడా ఒక పార్శ్వమున్నది. ఆ పార్శ్వం బట్టి సాధనము , సంకల్పమునకు ప్రతి స్వతంత్రత కలిగి యున్నది.

సాధనము నందు , సంకల్పముతో సంబంధమున్న వస్తుగతత్వము, అది కేవలము అవ్యవహితము కాబట్టి, సంకల్పమునకు ఇంకనూ బాహ్యమై ఉన్నది.

కావున పూర్వతిష్ఠిత వస్తుగతత్వం ఇంకనూ కొనసాగుతున్నది (ఆవల వస్తుగతత్వ ప్రపంచము ఉన్నదన్నపూర్వతిష్ఠితము).

సంకల్పము యొక్క క్రియ , సాధనము ద్వారా దీనికి వ్యతిరేకముగా ఎక్కుపెట్టబడి ఉన్నది.

సంకల్పము అందువలన క్రియగా ఉన్నది. అది ఎంతమాత్రము కేవలము ప్రయత్నము, చోదనమూ కాదు.

ఏమంటే సాధనములో వస్తుగతత్వము దాని నిర్ధారణలో బాహ్యముగా తిష్ఠితము.

సాధనము తాను ఉన్నదున్నట్లుగా సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతను తన యందు కలిగి ఉన్నది.

C. Der ausgeführte Zweck

నెరవేరిన సంకల్పం

1

.

1. సంకల్పము , సాధనతో సంబంధములో, తన-లో ప్రతిఫలిస్తున్నది.
కానీ సంకల్పపు వస్తుగత-వత్ పునరాగమనము ఇంకనూ తిష్ఠనము కాలేదు.
సంకల్పము యొక్క క్రియ, సాధనము ద్వారా ఇంకనూ వస్తుగతత్వము నకు ప్రతిగా, వస్తుగతత్వము మూలభూత పూర్వతిష్ఠనముగా , గురిపెట్టబడినది.
వస్తుగతత్వము (దాని వంతుకు అది), నిర్ధారణకు నిర్నిమిత్తము.
ఈ ప్రకారము క్రియ అన్నది అదేలాగా పునరావృత్తం అయితే, అవ్యవహిత వస్తుగతమును నిర్ధారించుటగా అయితే ,**ఉత్పత్తి** Product మళ్ళీ సాధనమే అవుతుంది.
ఇది అనంతముగా కొనసాగుతుంది. అందునుండి **సంకల్పానుగుణ సాధనమే** వస్తుంటుంది. సంకల్పము యొక్క వస్తుగతత్వం రాదు.
తన సాధనములో క్రియాశీలముగా ఉన్న సంకల్పము అవ్యవహిత వస్తు ను ఒక **బాహ్యముగా** నిర్ధారించకూడదు.
దానితో ఇది (అవ్యవహిత వస్తు) తాను తన ద్వారానే సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతలో కలిసిపోవాలి.
లేకుంటే **సాధనము**@ ద్వారా సంకల్పము యొక్క ఆ బాహ్యక్రియ తనను **మధ్య వర్తనము** గా నిర్ధారించుకోవాలి మరియు లుప్తము చేసుకోవాలి .

2

సంకల్పము యొక్క క్రియ , సాధనము ద్వారా బాహ్యవస్తుతో సంబంధము, ఇది అనుమితి యొక్క **రెండవ ఆధారవాక్యము** .
ఇది - అన్య అంత్యము తో మాధ్యమము యొక్క **అవ్యవహిత** సంబంధము.
అది అవ్యవహితము, ఎందుకంటే మాధ్యమము ఒక బాహ్య వస్తు-ని తన యందు కలిగి యున్నది, **రెండవ అంత్యము** అటువంటి ఒకటి (**అన్య వస్తు**).

సాధనం యొక్క వస్తు స్వయం-నిర్ధార క్రియతో ముడివడి ఉన్నది కాబట్టి అది, రెండవ వస్తు పై **ప్రభావం చూపుతుంది**, బలం ప్రదర్శిస్తుంది. రెండవ వస్తు అవ్యవహిత నిర్ధారణ, ఏదైతే అది పొందుతున్నదో, దాని పట్ల అది నిర్నిమిత్తము. ఈ సంబంధం లో వాటి మధ్య క్రియ యాంత్రికము, రసాయనికమూ. ఈ వస్తుగత బాహ్యత్వంలో మునుపటి సంబంధాలు ప్రకటమవుతాయి, కానీ సంకల్పం యొక్క ఆధిపత్యంలో.

ఈ ప్రక్రియలు సంకల్పం ద్వారానే, ఇంతకు పూర్వంతెలియవచ్చినట్లు, సంకల్పంలోకి మరలుతాయి. ముందు సాధనమునకు , **క్రియకు పాత్రమైన బాహ్యవస్తుకు సంబంధం అవ్యవహితం** , మునుపు అదొక అనుమితి గా తెలియవచ్చింది, సంకల్పం నిజమైన మాధ్యమం అని, ఏకత్వం అనీ నిరూపించుకున్నది. సాధనము , కావున వస్తు, సంకల్పం వైపు ఉన్నది. సంకల్పం యొక్క క్రియని తనలో కలిగి యున్నది. కాబట్టి ఇక్కడ జరిగేది **యాంత్రికత** మరియు వస్తుగత తనలోకి మరలుట, అనగా సంగ్రాహ్యములోకి మరలుట. ఆ సంగ్రాహ్యము సంకల్పము అని ముందే పూర్వతిష్ఠితమైనట్టిది. వస్తు కి ప్రతిగా సంకల్పానుగుణ క్రియ యొక్క నెగేటివ్ వ్యవహారము, ఈ ప్రకారము **బాహ్యమైనది** కాదు, అది వస్తు గతత్వము లోనే మార్పు, ఇది వస్తుగతత్వము యొక్క మార్పు మరియు పరివర్తనము , తన యందే సంగ్రాహ్యము లోనికి (der Übergang der Objektivität an ihr selbst in ihn).

3

సంకల్పము తాను అవ్యవహితముగా వస్తు తో సంపర్కిస్తున్నది, దానిని సాధనము చేసుకుంటున్నది, అలాగే దాని ద్వారా ఇంకొక అన్యమును నిర్ధారిస్తున్నది. దీనినంతా **బలప్రయోగము** కింద పరిగణించవచ్చు.

ఎందుకంటే ఈ ప్రకారం సంకల్పం నైజము , వస్తు నైజము వేరు వేరని తెలియవస్తున్నది. రెండు వస్తులు కూడా పరస్పరం స్వతంత్రములైన వేరు వేరు మొత్తములు. సంకల్పం ఒక వస్తుతో **మధ్యవర్తనానుకూల** సంబంధము ఏర్పరచుకోవడం, తనకూ ఆ వస్తుకీ **మధ్య** ఇంకొక వస్తుని **జొప్పించడం** అన్నది**, వివేకం యొక్క చమత్కృతి గా** భావించాలి (die *List* der Vernunft).

విజ్ఞత యొక్క పరిమితత్వం ఏమంటే, సంకల్పం వస్తు యొక్క బాహ్యత్వం అనే 772 పూర్వతిష్ఠితముతో వ్యవహరించడం. ఇది అ పరిమితత్వం యొక్క ఒక పార్శ్వం. అయితే ఆ వస్తు తో **అవ్యవహిత సంబంధములోకి** , అలాగే యాంత్రికత , రసాయనికతలోకి అది ప్రవేశిస్తున్నది. అందువలన అదంతా యాదృచ్ఛికతకి లోనయి ఉండేది. సంకల్పం అన్నదాని స్వంత నిర్ధారము పతనానికి లోనయి ఉండేది. తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యే సంగ్రాహ్యము పతనానికి లోనయి ఉండేది. సంకల్పం ఒక వస్తు-ని సాధనముగా ముందుంచుతోంది. తన బదులు దానిని బాహ్యముగా పనిచేయనిస్తోంది. దానిని రాపిడికీ లోనుచేస్తోంది. యాంత్రిక బలప్రయోగానికి వెనుక నేపథ్యంలో తనను నిలుపుకొని, సంరక్షించుకుంటోంది.

4

సంకల్పము పరిమితము అయినప్పుడు, అది పరిమితమైన విషయసంచయాన్ని కలిగి యున్నది. దీనిననుసరించి అది నిరపేక్షము కాదు, సహజ-భవ-స్వయం-భవ **విజ్ఞత** కాదు. **సాధనము** , అనుమితి యొక్క బాహ్య మాధ్యమము. అది సంకల్పము నెరవేరుట. సాధనము లో విజ్ఞత ప్రకటమవుతుంది. ఈ **బాహ్యమైన అన్యములో** , ఈ బాహ్యత ద్వారా విజ్ఞత తనను నిలబెట్టుకుంటుంది. ఈ విధముగా **బాహ్యసంకల్పానుగుణత్వము** తో **పరిమితమైన సంకల్పము** కంటే సాధనము **ఉన్నతమైనది**. అవ్యవహితముగా అనుభవించడం కంటే, **కర్తవ్యము** ఉన్నతమైనది. అట్లు అనుభవించు విషయము కర్తవ్యము ద్వారా సిద్ధపరచి ఉండ వచ్చు. అట్లు అనుభవించుటయే సంకల్పం కావచ్చు. **పనిముట్టు** తనను నిలబెట్టుకుంటుంది. అవ్యవహితంగా అనుభవించి ఆనందించినది నశించి మరిచిపోవడం జరుగుతుంది.అతను తన సంకల్పము ప్రకారము ప్రకృతికి లోబడి ఉన్నా , తన పనిముట్టు ద్వారా మనిషి బాహ్య ప్రకృతి పై ప్రభుతను కలిగి యున్నాడు.

5

సంకల్పం తనను యాంత్రికప్రక్రియకు బయట నిలుపుకుంటుంది. అంతేకాక యాంత్రిక ప్రక్రియలోనూ దాని నిర్ధారములోనూ తనను నిలుపుకుంటుంది. సంకల్పము సంగ్రాహ్యముగా వస్తుకు దాని ప్రక్రియకు ప్రతిగా స్వేచ్ఛగా ఉంటుంది . అదే నిర్ధార

ప్రక్రియ. అది అంతగానూ యాంత్రికత యొక్క సహజ-భవ-స్వయం-భవ సత్యము. 773
సంకల్పము యాంత్రికప్రక్రియ యొక్క స్వయం-భవ సత్యముగా తానయి ఉండగా అది తనతో కలుస్తుంది. వస్తు మీద సంకల్పము యొక్క అధికారము ఈ స్వయం-భవ ఏకత్వము. సంకల్పము యొక్క క్రియ అట్టి ఏకత్వ వ్యక్తీకరణ..

విషయసంచయముగా సంకల్పము సహజ-స్వయం-భవ స్థిర నిర్ధారణ. అది వస్తు యందు నిర్నిమిత్తముగా , బాహ్యముగా ఉన్నట్టిది . సంకల్పము యొక్క క్రియ ఒక వైపు (యాంత్రిక-రసాయనిక)ప్రక్రియల సత్యము . సంకల్పము నెగెటివ్ ఐక్యతగా **బాహ్యత్వము అన్న ఛాయ లుప్తం అగుట** (బాహ్యత్వం ఫలానా వస్తు-లు) **. కాచిత్-గ్రహీతముగా** చెప్పాలంటే వస్తుల నిర్నిమిత్త నిర్ధారణ.

ఒక వస్తు , బాహ్యము గాన , ఇంకొక వస్తు చేత స్థానభ్రంశం చెందవచ్చు.

కానీ నిర్ధారణని సాదాగా తీసివేస్తే, అది నిజానికికి నెగెటివ్ ల మొత్తం అవుతుంది. అది విపులము, తన-యందే బాహ్యత్వాన్ని నిలిపే సంగ్రాహ్యం అవుతుంది.

6.

సంకల్పము లో **విషయసంచయము** , **సాదాగా తనలో ప్రతిఫలించే ప్రత్యేకత్వము**, దాని నెగెటివిటీ. అది దాని **మొత్తము** తో భేదము కలట్టిది, **నమూనా**గా భేదము కలట్టిది. సరళత్వము యొక్క నిర్ధారణ సహజ-భవ-స్వయం-భవముగా సంగ్రాహ్యము మొత్తము. ముందూ , నెరవేరిన తరువాత కూడా అదే విషయసంచయము . ఈ సరళత్వం వలన, విషయసంచయము- సంకల్పము నెరవేర్చుటలో **అదేగా** ఉండుటగా ఉన్నది.

లక్ష్యాత్మక ప్రక్రియ , స్పష్టముగా సంగ్రాహ్యముగా ఉన్న సంగ్రాహ్యమును, వస్తుగతము గా **తర్జుమా** (*Übersetzung*)చేయుట. ఇక్కడ చూపుతున్నదేమంటే, పూర్వతిష్ఠితమైన అన్యము లోకి ఈ తర్జుమా , సంగ్రాహ్యము **తన ద్వారా తనతో ఏకమవడం**.

ఇప్పుడు సంకల్పము యొక్క విషయసంచయము , రెండూ **అదేగా ఉన్న** ఏకత్వ నమూనాలో ఉనికిలో ఉన్నది.

పరివర్తనములో సంగ్రాహ్యము తనను నిలబెట్టుకుంటుంది. **కారణము** కార్యము అవుతుండగా, సంకల్పము కారణముగా తన కార్యములో కేవలము తనతో కలుస్తున్నది.

లక్ష్యాత్మక పరివర్తనం లో అది సంగ్రాహ్యము, ముందే కారణముగా ఉన్నట్టిది, 774
నిరపేక్షముగా, వస్తుగతత్వమునకు ప్రతిగా, దాని **బాహ్యనిర్ధార-సాధ్యత** కు ప్రతిగా (బయటినుండి వేరుగా గుర్తుపట్టగలిగిన రూపమునకు ప్రతిగా) **స్వేచ్ఛ** గల విపులమైన ఐక్యత (సంకల్ప సిద్ధికి ముందు , సంకల్ప సిద్ధి తరువాత అన్న తృటుల ఐక్యత). సంకల్పము ఏ బాహ్యత్వము లోకి పరివర్తనము చెందుతుందో అది సంగ్రాహ్యము యొక్క తృటిగా తిష్ఠితమైనది , తనలోనే భేదితమైన నమూనాగా తిష్ఠితమైనది. సంకల్పము బాహ్యత్వమునందు **తన స్వంత తృటిని** కలిగి యున్నది. ఇక్కడ విషయసంచయము, సవిపుల - ఐక్యత యొక్క విషయసంచయముగా దాని సాదా నమూనా .
అది భేదితమైన సంకల్ప తృటులుగా - **ఆత్మగత సంకల్పముగా**, సాధనము , మధ్యవర్తిత క్రియ అయి, **వస్తుగత సంకల్పముగా** అనగా **అంతర్వర్తితము**గా సమానమే కాక, సమానముగా అస్తిత్వములో ఉన్నదై .

7

లక్ష్యాత్మక క్రియ గురించి ఇలా చెప్పవచ్చును. దానిలో అంతము ప్రారంభము. ఫలితము ఆధారము, కార్యమే కారణము, అయిపోయినదాని అగుచుండుట. లక్ష్యాత్మక క్రియలో అప్పటికే అస్తిత్వములో ఉన్నట్టిది అస్తిత్వములోకి వస్తున్నది. ప్రతిఫలన క్షేత్రానికీ, అవ్యవహిత జైన్ క్షేత్రానికీ చెందిన సంబంధ-నిర్ధారములు వాటి భేదమును కోల్పోయాయి. ఒక **అన్యమును** అంతమనీ, ప్రభావమనీ, ఫలితమనీ అన్నామో , అది సంకల్ప సంబంధములో ఇక **అన్యము** అన్న నిర్ధారము కలిగిలేదు. అదీ సంగ్రాహ్యమూ ఒకటే అని తిష్ఠనము జరిగినది.

2

1. ఉత్పత్తి ఆత్మగత సంకల్పానికి ప్రతిగా నిరపేక్ష పూర్వతిష్ఠితమై ఉన్నంత పర్యంతము , లక్ష్యాత్మక ప్రక్రియ యొక్క ఉత్పత్తిని పరిశీలిస్తే తెలిసేదేమంటే, ఆ ఉత్పత్తి తన పై సంకల్పమును బాహ్యముగా కలిగి ఉన్నది అని. (నిరపేక్ష పూర్వతిష్ఠితం ఎలాగంటే) సంకల్పానుగుణ క్రియ సాధనము ద్వారా వస్తుతో కేవలము యాంత్రికముగా వ్యవహరిస్తుంది. (నిరపేక్ష పూర్వతిష్ఠితం ఎలాగంటే) నిర్నిమిత్త నిర్ధారణకు బదులు వస్తు-కి

అన్యముగా ఇంకొక నిర్ధారణని, వస్తుకి బాహ్యముగా నిలుపుతుంది. సంకల్పము
ద్వారా ఒక వస్తు పొందిన నిర్ధారణ , కేవలము యాంత్రికములైన అన్యములనుండి భేదము కలట్టిది, ఎలాగంటే ఆ వస్తు సంకల్పము ద్వారా "ఐక్యత" తృటిగా. దాని వలన సంకల్పము వస్తులకంటూ బాహ్యమైనా , సంకల్పం దాని యందు కేవలం బాహ్యము కాదు. వస్తు , ఏద్దైతే అటువంటి ఐక్యత ప్రదర్శిస్తుందో , అది ఒక మొత్తము. అటువంటి ఐక్యత ముందు దాని భాగాలు, దాని స్వంత బాహ్యత్వం నిర్నిమిత్తము. అదొక నిర్ధారణగల, **సవిపులమైన** ఐక్యత. అది భేదితములైన సంబంధములను, నిర్ధారణలనూ తనలో ఏకం చేస్తున్నది.
ఈ ఐక్యత వస్తుల ప్రత్యేక నైజము ద్వారా అర్థం చేసుకోవడం కష్టం.నిర్ధారిత విషయసంగ్రహముగా ఈ ఐక్యత , వేరు వేరు వస్తుల ప్రత్యేక విషయసంగ్రహముల కంటే భేదము కలది. ఈ ఐక్యత **దానికది** ఒక యాంత్రిక నిర్ధారణ కాదు. కానీ అది వస్తుల యందు యాంత్రికమే.
ఎలాగైతే సంకల్పానుగుణ క్రియ యొక్క ఉత్పత్తుల యందు , సంకల్ప- విషయసంగ్రహము వస్తు - విషయసంగ్రహము బాహ్యమో అలాగే , అనుమితి యొక్క ఇతర తృటులలో నిర్ధారములు పరస్పరం (బాహ్యముగా) వ్యవహరిస్తాయి.
సంయోగము చేసే మాధ్యమములో, సంకల్పానుగుణ క్రియ మరియు వస్తు , ఏద్దైతే సాధనము . మరియు ఆత్మగత సంకల్పములో అన్య అంతమై , అనంతమైన నమూనాగా సంగ్రాహ్యముల మొత్తము మరియు దాని విషయసంగ్రహము.
అత్మగత సంకల్పము వస్తుగతత్వముతో కలిసే **సంబంధము** , అది కూడా ఒక ఆధార వాక్యమై ఉన్నది . అదేమనగా సాధనముగా నిర్ధారణ చెందిన వస్తు, ఇంకనూ బాహ్యమైన వస్తు తో సంబంధము కలిగి యుండుట.
అన్య సంబంధమేమంటే ఆత్మగత సంకల్పము సాధనమైన వస్తుతో కలిగియున్న సంబంధము , ఇది అవ్యవహిత సంబంధము.
అనుమితి , ప్రాకరక అనుమితి యొక్క లోపము కలిగి యున్నది. అదేమంటే, సంబంధములు ఏవైతే ఉన్నాయో , అవి నిగమనవాక్యము కాదు, మధ్యవర్తనములు కావు. బహుశ ఏ నిగమనవాక్యాన్ని నిగమనము చేయవలెనో అందుకు ఉపయోగించవలసిన

మాధ్యమములు ముందే పూర్వతిష్ఠితమై ఉన్నవి.

2. మనము సాధనమయ్యేటువంటి ఒక ఆధారవాక్యమును , ఆత్మగతసంకల్పము నకు వస్తునకు గల అవ్యవహిత సంబంధమును తీసుకుంటే (తద్వారా అది సాధనము కావాలంటే) , అట్టి సంకల్పం అట్టి వస్తుతో అవ్యవహిత సంబంధము కలిగి యుండలేదు . ఏమంటే ఈ కొసనున్న వస్తు ఎంత అవ్యవహితమో , మధ్యవర్తనము తో పూర్తిచేసే సంకల్పమనే కొస కూడా అంతగానూ అవ్యవహితము. ఈ విధముగా ఇవి వేరు వేరు గా నిలుపబడి ఉండి, ఆత్మగతసంకల్పమునకునూ, వస్తుగతత్వమునకునూ ఇంకొక సంబంధ-సాధనము జొప్పించవలెను. కానీ ఇలాటి సాధనము ముందే సంకల్పము నిర్ధారించిన వస్తు అయి ఉంటుంది. దీని వస్తుగతత్వానికీ , లక్ష్యాత్మకతకీ మధ్య మళ్ళీ ఇంకొక కొత్త సాధనమును జొప్పించాలి. ఇలాగ అనంతముగా కొనసాగుతుంది. దీనివలన మధ్యవర్తనము యొక్క అనంత పురోగతి తిష్ఠితమయితున్నది. ఇదే విధంగా ఇంకొక ఆధారవాక్యం విషయములో, అనగా సాధనము మరియు అనిర్ధారిత వస్తుకి మధ్య సంబంధము విషయములో కూడా జరుగుతుంది. అవి స్వతంత్రములు. అవి మూడవదానిలోనే కలువగలవు . ఇది ఈ విధముగా అనంతముగా కొనసాగుతుంది. ఇంకొక విధముగా చూస్తే , అనుమితిలో ఆధారవాక్యములు నిగమనవాక్యమును **పూర్వనిర్ధారితముగా** కలిగియున్నాయి . ఈ నిగమనవాక్యము ఏదైతే ఆ అవ్యవహిత ఆధారవాక్యముల ద్వారా ఉన్నదో, అసంపూర్ణము అయి ఉన్నది.

నిగమన వాక్యము లేక సంకల్పానుగుణ క్రియ యొక్క ఉత్పత్తి ఏదైతే ఉందో అది - వస్తు-బాహ్యమైన సంకల్పము నిర్ధారించిన వస్తు అవుతుంది . అది **సాధనమే** అవుతుంది. అటువంటి ఉత్పత్తి కేవలము **సాధనము** గానే తప్ప **సిద్ధసంకల్పముగా** ఆవిర్భవించదు. అందులో సంకల్పము నిజమైన వస్తుగతత్వాన్ని చేరలేదు.

బాహ్య సంకల్పము ద్వారా నిర్ధారించిన వస్తు-ని సిద్ధసంకల్పముగా పరిగణిస్తామా లేక , కేవలము సాధనముగా పరిగణిస్తామా అన్నది నిర్నిమిత్త విషయము. అది ఒక సాపేక్ష నిర్ధారము , వస్తు కే బాహ్య , వస్తుగత నిర్ధారము కాదు. అన్ని వస్తు-లూ , వేటి యందు ఒక బాహ్య సంకల్పము నెరవేరినదో , అవి కేవలము సంకల్పము నకు సాధనములు. ఒక

సంకల్పమును సాధించుటకు సాధనముగా ఉపయోగించునది, వెసనీయముగా 777
సాధనముగా తీసుకోవలసినదీ , అయిన సాధనము దాని నిర్ధారము ప్రకారము అరుగుదలకి గురౌతుంది.

<u>కానీ వస్తు కూడా , ఏద్రైతే సాధించిన సంకల్పం కలిగి యున్నదో , సంకల్పం యొక్క వస్తుగతత్వము అయిఉండవలసినది కూడా , అది నశించిపోయేదే.</u>

అది తన సంకల్పాన్ని ఒక ప్రశాంతమైన డాజైన్ ద్వారా , తనను సంరక్షించుకునే డాజైన్ ద్వారా నెరవేర్చుకొనదు. వస్తు అరిగిపోయిన పర్యంతము, సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతకు తాను సరిపోయిన పర్యంతము, అందులో తన బాహ్యత్వము లుప్తమయిన పర్యంతం, తన వస్తుగతత్వం లుప్తమైన పర్యంతం వస్తు సంకల్పమును నెరవేర్చుతుంది. ఒక ఇల్లు లేక ఒక గడియారం , దానిని ఉత్పత్తి చేయడానికి ఉపయోగించిన పనిముట్టుతో పోలిస్తే, తానే సంకల్పం అని తోస్తుంది. రాళ్ళు, దూలాలు, చక్రాలు, చిన్న ఇరుసులు, ఇవి సంకల్పము యొక్క వాస్తవత్వము అవుతాయి.ఈ సంకల్పము పరిపూర్తి అయ్యేది , అవి గురయ్యే వత్తిడి ద్వారా, గాలీ-వెలుతురు-నీటితో అవి గురయ్యే రసాయనిక చర్య ద్వారా, మనుషులు వాటిని అరగదీయడము ద్వారా . అవి వాటి నిర్ధారాన్ని వాటి వాడకం ద్వారా, వాటి ఉపయోగం ద్వారా మాత్రమే పొందుతాయి. **వాటి నెగేషన్ ద్వారానే** అవి ఏమి అయి ఉండవలెనో (సిద్ధ సంకల్పమై ఉండవలెనో) దానికి సరిపడినట్లు ఉంటాయి. అవి అనుకూలముగా (ఉన్నదున్నట్లుగా -పాజిటివుగా) సంకల్పముతో ఏకం కావు, ఏకం అయి లేవు. ఎందుకంటే వస్తు-లు దాని బయటనే తమ యందు స్వీయ-నిర్ధారమును కలిగి యున్నవి. కావున అవి సాపేక్షముగా సంకల్పము అయితున్నవి లేక వెసనీయముగా సాధనముగా మాత్రమే అయి ఉన్నవి.

3. పైన చూపినట్లు ఈ సంకల్పము, సీమితము నియంత్రితమైన విషయసంచయము కలిగి యున్నది. దాని నమూనా సంగ్రాహ్యం యొక్క అనంత స్వీయనిర్ధారము. కానీ సీమిత విషయసంచయం వలన బాహ్య విశిష్టత్వమునకు పరిమితమైనది. ఇటువంటి సీమితమైన విషయసంచయము , సంకల్పము యొక్క సంగ్రాహ్య- అనంతత్వమునకు, అనుగుణమైనది కాదు, అసత్యమైనది.

అటువంటి నిర్ధారణ, ఇంతకు ముందే, అనివార్యతా క్షేత్రములో అనివార్యత వలన, 778
జైన్ ద్వారా, "అగుటకు" , పరివర్తనమునకు గురైనది. అది ఒక నశ్వరము.

3

1.

చివరకు తేలినదేమంటే, బాహ్య సంకల్పానుగుణత్వము, లక్ష్యాత్మకత యొక్క మొదటి నమూనా, విలక్షణముగా సాధనము వరకు చేరుతుంది గానీ, వస్తుగత సంకల్పము వరకు చేరదు. ఎందుకంటే ఆత్మగత సంకల్పము ఒక బాహ్య ఆత్మగత నిర్ధారముగా ఉండిపోతుంది. సంకల్పము క్రియాశీలమైన పర్యంతము, తనను కేవలము ఒక సాధనము వరకే నెరవేర్చుకుంటుంది, అది ఇంకా **అవ్యవహితముగా** వస్తుగతత్వమునకు బద్ధమై యున్నది. వస్తుగతత్వములో మునిగి యున్నది. అదే ఒక వస్తు.
ఈ ప్రకారము సంకల్పము సాధనము వరకు రాదని అనవచ్చు. ఎందుకంటే కావలసింది ముందుగా సంకల్పము సాధించుట . అది సాధనము ద్వారా ఉనికిలోకి రాగలిగేముందు సంకల్పమును సాధించుట.
(ఈ ప్రకారం సాధనం వరకు రాదని అని అనగలం ఎందుకంటే
అది సాధనం ద్వారా ఉనికిలోకి రాగలిగేముందు
సంకల్ప సాధన అన్నది ముందు అవసరము
ఉదా:చదవొస్తేనే చదువు
కనబడితేనే కళ్ళజోడు)

2.

నిజానికి ఫలితం ఏదయితే ఉందో అది బాహ్య సంకల్ప సంబంధము మాత్రమే కాదు, దాని దాని సత్యము కూడా , అనగా అంతర్గత సంకల్ప సంబంధము మరియు వస్తుగత సంకల్పము. సంకల్పము ముందు పూర్వతిష్ఠనము చేసుకున్న, సంగ్రాహ్యము నకు ప్రతిగా వస్తుల స్వతంత్ర బాహ్యత్వము , అట్టి పూర్వతిష్ఠనము, కేవలము నిర్వ్యసనీయమైన బింబము/ఛాయ అని తిష్ఠితమైనది. ఆ పూర్వతిష్ఠనము దాని-యందు-దాని-వలననే లుప్తమైనది. సంకల్పము యొక్క పని ఏమిటంటే విలక్షణముగా ఈ ఛాయను

నిలబెట్టడమూ, మరియు దానిని లుప్తము చేయడము. సంగ్రాహ్యము తానే చూపినట్లు 779
మొదటి వస్తు ప్రదానము ద్వారా సాధనము , ఎందుకంటే అది తన యందే సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము కాబట్టి. దాని నిర్ధారణ "బాహ్యత్వము" తప్ప వేరు కాదు. అది కేవలము బాహ్యము **అనీ** , వెసన్ రహితము **అనీ** తిష్ఠితము చేయబడినది. కావున సంకల్పము నందే దాని స్వంత తృటిగా , దాని కి ప్రతిగా స్వతంత్రము కానిదిగా.

తద్వారా వస్తు ను సాధనముగా నిర్ధారించుట అవ్యవహితము. దానికి గాను వస్తు కి ప్రతిగా ఆత్మగత సంకల్పము తరఫున ఎటువంటి బలప్రయోగమును లేక వస్తుకి ప్రతిగా ఎటువంటి శక్తిసంపాదన అవసరము లేదు.వస్తు ని సాధనము చేయడానికి తనను తాను శక్తిమంతము చేసుకోవడమే కావలసినది. **నిర్ణయము** అని - తనను తెరుచుకొనుట అని, తనను ఇలా నిర్ధారించుకొనుట వస్తు యొక్క **కేవలము తిష్ఠిత** బాహ్యత్వము. వస్తు అంతటిలో అవ్యవహితముగా సంకల్పమునకు లోనవుతున్నది. అంతటితో సంకల్పమునకు ప్రతిగా తన-యందు-తన-వలన-జైన్ యొక్క నాస్తిత్వం తప్ప వస్తు తనకు వేరు ఎట్టి నిర్ధారణ లేకుండా అవుతుంది.

3.

వస్తుగతత్వము ద్వారా వస్తుగతత్వము యొక్క రెండవ లుప్తీకరణము భిన్నమైనది. అది ఈ విధముగా - రెండవది మొదటి దాని వలె , సంకల్పము వస్తుగత **అవ్యవహితత్వము**లో. కావున ఇది ఒక మొదటి అవ్యవహితత్వము యొక్క లుప్తీకరణము కాదు. రెండిటి లుప్తీకరణము. తిష్ఠితముగా ఒక వస్తుగతమునూ, మరియు అవ్యవహితమునూ లుప్తీకరించుట. నెగెటివిటీ ఈ విధముగా తనలోకి మరలుతోంది. అది అంతగా వస్తుగతత్వము యొక్క పునస్థాపనం కూడా. కానీ సంకల్పము తో ఒక్కటైనదిగా స్థాపనం. అందులోనూ వస్తుగతత్వమును సంకల్పము ద్వారానే తిష్ఠనము చేయబడినదిగా , బాహ్యమైనదిగా. దీనిద్వారా ఈ ఉత్పత్తి ఇంతకు మునుపు వలెనే సాధనము అయి ఉంటుంది. మొదటి లుప్తీకరణము వలన సంగ్రాహ్యముతో ఒక్కటైన వస్తుగతత్వము , నెరవేరిన సంకల్పము. అటువంటి దానిలో "సాధనము గా ఉండుట" అన్న పార్శ్వము, సంకల్పము యొక్క యదార్థత.

సిద్ధించిన సంకల్పములో సాధనము మాయమౌతుంది, అది కేవలము ముందు 780
అవ్యవహితముగా సంకల్పము కింద లెక్కవేయబడ్డ వస్తుగతము. అదే సిద్ధించిన సంకల్పములో సంకల్పము తనలోకి మరలుట అగును. పైగా దానితో, బాహ్యము నుండి వ్యవహరించుట అనే మధ్యవర్తనము కూడా మాయమై పోతుంది. ఈ బాహ్యమునుండి వ్యవహరించుట అన్నది , కొంత వస్తుగత సంకల్పము అనే సవిపుల ఐక్యతగా,కొంత డాజైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము గా, మనం ఎంచుకున్న ఒకానొకటిగా ఏకత్వముగా (ఉదా:- పూర్వం మన సంకల్పము + ఇటుక, సున్నమూ, రాళ్ళూ - వాటిని బాహ్య వస్తుగతము పూర్వతిష్ఠితము అనుకోవడము- సంకల్పముతో కలిపి వాటిని సాధనము అనుకోవడం. ఆ పై నిజంగా మనం ఇల్లు కట్టడం- బాహ్య వస్తుగతమన్న పూర్వతిష్ఠితము మాయమవడం)

4.

ఇందులో కూడా మధ్యవర్తనము ఉన్నది. మొదటి ఆధారవాక్యముగా , సంకల్పము వస్తు తో అవ్యవహిత సంబంధమును ముందుకు తెస్తుంది. సిద్ధించిన సంకల్పము కూడా సాధనమే. తారు మారుగా ఇది సాధనము యొక్క సత్యముకూడా , నిజంగా సంకల్పము అయి ఉండుట. వస్తుగతత్వము యొక్క మొదటి లుప్తీకరణమే, రెండవ లుప్తీకరణము, ఎట్లంటే రెండవది మొదటి దానిని తనలో కలిగి యున్నదని చూపటం.

అనగా సంగ్రాహ్యము **తనను నిర్ధారించుకుంటున్నది**. దాని నిర్ధారణ బాహ్య నిర్నిమిత్తత. అవ్యవహితముగా "నిర్ధారణ "లో లుప్తమైనది, అనగా **లోపలి**దైనది, **ఆత్మగతమైనది**, దానితో పాటు **పూర్వతిష్ఠిత వస్తు**గా నిర్ధారణైనది.

అది ఇంకనూ తననుండి నిష్క్రమించుట, అనగా అవ్యవహిత "ప్రదానము" మరియు పూర్వతిష్ఠిత వస్తు, సంగ్రాహ్యము కిందకు వచ్చుట గా దర్శితమగుట. అది అదే సమయములో ఆ అంతర్గతము లుప్తమగుట కూడా. సంగ్రాహ్యము లో ఇమిడియున్నట్లున్న దానిని లుప్తము చేయుట. తిష్ఠిత బాహ్యత్వ నిర్ధారణ లుప్తితముగా. దానితో పాటు వస్తు పూర్వతిష్ఠనము . కావున నిర్నిమిత్త వస్తుగతత్వము యొక్క మొదటి లుప్తీకరణముగా కనబడేది, అప్పటికే రెండవ లుప్తీకరణము కూడా. అది మధ్యవర్తనము గుండా ప్రయాణించిన ఆత్మప్రతిఫలనము మరియు సిద్ధ సంకల్పము.

ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము వస్తుగతత్వ క్షేత్రములో ఉన్నది. ఆ క్షేత్రములో దాని నిర్ధారణ నిర్నిమిత్త బాహ్యము అన్న నమూనాలో ఉన్నది, తనతో తాను పరస్పరక్రియా-ప్రతిక్రియలలో ఉన్నది. కావున దాని చలనాన్ని ఇక్కడ వివరించడము రెండు విధాలా కష్టము మరియు క్లిష్టతతో కూడినది. ఎందుకంటే అది అవ్యవహితముగా రెండయి ఉన్నది. సదా మొదటిది రెండవది కూడా.

సంగ్రాహ్యము దానికదిగా అనగా ఆత్మగతత్వములో , తనకు తాను అవ్యవహిత ఏకత్వము గల మొత్తముగా , తన నుండి తాను భేదితము. కాని ఇక్కడ దాని నిర్ధారణ **నిర్నిమిత్తమైన బాహ్యత్వము.**

కానీ అందులో స్వీయ ఏకత్వము మళ్ళీ తన నుండి తిరిగి అవ్యవహితముగా బహిష్కరించుట.

దానిదే అయిన బాహ్యమైనదీ, నిర్నిమిత్తమని నిర్ధారితమూ బహుశ స్వయముగా, స్వీయప్రతిఫలితమైన అదే అయి ఉండాలి, అది అదేగా బహుశ దాని "అన్యము" అయి ఉండాలి.

ఈ విషయాన్ని పట్టుకుంటే సంగ్రాహ్యము వస్తుగతముగా తనలోకి మరలుట అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క నిజమైన వస్తుగతీకరణ అర్థమవుతుంది.

ఉదా: విద్య అన్న సంగ్రాహ్యము భేదితమై, దాని బయట నిర్నిమిత్త బాహ్యముగా నిలిచి , అన్యముగా ఒకని విద్యాభ్యాసమై వస్తుగతమై, అట్టి విద్యాభ్యాసము తన-లోకి-తాను మరలి "విద్య" అవుతుంది.

దీనిని అర్థము చేసుకోవడము అంటే , ఒక్కొక్క తృటి , ఈ మధ్యవర్తనము ప్రయాణించే ఒక్కొక్క తృటి, మొత్తము అనుమితి అయి ఉన్నది అని అర్థము చేసుకోవడము.

ఇది మౌలికముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క **లోపలి** బాహ్యత్వము.

తద్వారా అది తనను తాను బహిష్కరించుకునే ఏకత్వము , సంకల్పము, వస్తుగతీకరణముగా దాని స్వీయ బాహ్య-ముఖ చోదనము , అవ్యవహిత తిష్ఠనము లేక బాహ్య వస్తు యొక్క పూర్వతిష్ఠనము.

ఇక్కడ స్వీయ నిర్ధారము అన్నది బాహ్య వస్తు నిర్ధారము కూడా, అనగా సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారితము కానట్లుగా కనపడే , బాహ్య వస్తు నిర్ధారము.
దీనికి మారుగా అది స్వీయ-నిర్ధారము. లుప్తితమై , అంతర్గతమన్నట్లు తిష్ఠితమైన బాహ్యత్వము. ఇదే బాహ్య వస్తు యొక్క వెసన్ రాహిత్యము , దాని **వెసన్ రాహిత్యము** గురించిన **నిశ్చితత్వము**.
వస్తు ని సాధనముగా నిర్ధారము , ఇది రెండవ సంబంధము. ఇది దాని యందే , వస్తు లో సంకల్పము యొక్క మధ్యవర్తనము , అని చూపబడ్డది.
అటులనే మూడవది , సంకల్పము యొక్క ఆధ్వర్యములో కొనసాగే యాంత్రికత , వస్తు ని వస్తు ద్వారా లుప్తము చేయుట, ఒక వైపు అది సాధనమును లుప్తము చేయుట, అప్పటికే లుప్తితమై తిష్ఠితమైన వస్తు గా , రెండవది లుప్తీకరణము మరియు స్వీయ-ప్రతిఫలనము, ఇంకొక వైపు బాహ్య వస్తు యొక్క మొదటి నిర్ధారణము. ఇది , పేర్కొన్నట్లు, సిద్ధ సంకల్పములోనుండి కేవలము సాధనమును వెలికి తీయుట లేక ఉత్పత్తి చేయుట.
పరిమితమైన సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆత్మగతత్వము సాధనమును తృణీకరించి విసర్జిస్తుంది . కానీ తన గమ్యమును ఇంతకంటే మేలుగా చేరలేదు.
కానీ ఈ ఆలోచన, సంకల్పము సాధనములో సాధించబడినదనీ , నెరవేరిన సంకల్పములో సాధనము ఉన్నదనీ, మధ్యవర్తనము ఉన్నదనీ , ఈ ఆలోచన **బాహ్య సంకల్ప సంబంధము** యొక్క చివరి ఫలితము. ఇందులో తాను తననే లుప్తము చేసుకోవడం ఉన్నది. ఇది దాని సత్యముగా చూపబడ్డది.
ఇప్పుడు పరిగణించిన మూడవ అనుమితి దేని ద్వారా భేదితమై ఉన్నదో అదేమంటే, ముందే ఉన్న అనుమితి యొక్క ఆత్మగత సంకల్ప క్రియ మరియు బాహ్య వస్తుగతత్వము యొక్క లుప్తీకరణము కూడా, అందుచేత **తన ద్వారానే బాహ్యత్వము** .
ఇందుమూలముగా దాని **తిష్ఠితభవములో మొత్తము**.

6 మనం **ఆత్మగతత్వాన్ని** , సంగ్రాహ్యము యొక్క **స్వయం-భవాన్ని**, సంగ్రాహ్యం యొక్క **అంతర్వర్తిత-భవము** అనగా **వస్తుగతత్వము** లోకి పరివర్తనము చెందగా చూశాము.

ఆత్మగతత్వము తన స్వయం-భవము యొక్క నెగెటివిటీ ని వస్తుగతత్వము లో తిరిగి ప్రస్ఫుటం కావించినది/ ప్రకటనం కావించినది. సంగ్రాహ్యము తనను ఎటుల నిర్ధారించుకున్నదంటే, తన **ప్రత్యేకత్వము బాహ్య వస్తుగతత్వముగా** ఉన్నది. ఇది ఒక సవిపుల సాదా ఐక్యతగా , ఆ సాదా ఐక్యత యొక్క బాహ్యత్వము దాని(సంగ్రాహ్య) స్వీయనిర్ధారముగా. సంకల్పము ఈ దశకు చేరిందంటే, బాహ్యత్వము యొక్క తృటిని సంగ్రాహ్యములో నిలుపుటయే కాదు, అది ఎంతమాత్రమూ **ప్రయత్నము** కాదు, ఏదో ఒక "**అట్లు కావలసినది**" కాదు , అదొక సవిపుల మొత్తము - **అవ్యవహిత** వస్తుగతత్వముతో ఏకత్వము కలది. ఈ ఏకత్వము ఒక వైపు సాదా సంగ్రాహ్యము, అంతేగా అవ్యవహిత వస్తుగతత్వము. ఇంకొక వైపు అంతే వెసనీయముగా **మధ్యవర్తనము**. కేవలము తనను తాను లుప్తము చేసుకునే మధ్యవర్తనము ద్వారా అట్టి సాదా అవ్యవహితత్వము . కావున అది వెసనీయముగా ఇది , స్వయంభవమై ఉన్న ఏకత్వము దాని **అంతర్వర్తిత భవమై ఉన్నట్టి** వస్తుగతత్వమునుండి భేదితమవుతున్నది, తద్వారా బాహ్యత్వమును కలిగి యున్నది. ఈ బాహ్యమైన మొత్తములో దాని యొక్క స్వయం నిర్ధారణా ఏకత్వము. కావున సంగ్రాహ్యము "**ఐడీ**" die *Idee*.

Dritter Abschnitt: Die Idee

మూడవ భాగము : **ఐడీ**

1.

ఐడీ అనగా **సరిపడినంత సంగ్రాహ్యము** (ఎంత ఉండాలో అంత). వస్తుగత సత్యం , **సత్యం దాని కది** . ఏదైనా **సత్యం అంటే అది తన ఐడీ ద్వారా సత్యం**. ఏదైనా సత్యాన్ని కలిగియున్నదీ అంటే అది ఐడీ అయినంత పర్యంతం. ఐడీ అన్న పదాన్ని తత్వశాస్త్రంలో ఒక్కొక్కసారి , సామాన్యజీవితంలో వలె, సంగ్రాహ్యానికి బదులుగా వాడడం జరుగుతుంది, వట్టి **కల్పనకి** కూడా ఐడీ అనే పదం వాడడం జరుగుతుంది. " నాకు ఆ దావా గురించి లేక ఆ భవనం గురించి, ఆ పరిసరాల గురించి ఐడియా లేదు" అంటే **కల్పన** అని అర్థంలో తప్ప వేరు కాదు. ఐడీ , విజ్ఞతా-సంగ్రాహ్యానికి చెందుతుందని మొదలు హక్కుని ప్రతిపాదించినవాడు కాంట్. కాంట్ ప్రకారం విజ్ఞతా-సంగ్రాహ్యం అంటే నిబంధనా రహితము గురించి సంగ్రాహ్యము. కానీ అది దర్శితముల దృష్ట్యా అతీంద్రియము, అనగా దాని వలన ఎటువంటి **అనుభవవేద్యమైన ఉపయోగమూ** లేదు. విజ్ఞతా-సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్యముగా తెలుసుకొనడానికీ, వివేక-సంగ్రాహ్యము గమనించినది **అర్థం చేసుకొనడానికీ** పనికి రావాలని అభిప్రాయం. నిజానికి వివేక సంగ్రాహ్యములైనా, వాస్తవంగా సంగ్రాహ్యాలైతే , అవి సంగ్రాహ్యాలు. సంగ్రాహ్యముల ద్వారా గ్రహిస్తాము. గమనించినవాటిని యుక్తి-ఆలోచన-సంగ్రాహ్యము ద్వారా తెలుసుకోవడం అంటే గ్రహించడమే.

ఇది కాక అర్థం చేసుకోవడం అంటే గమనించిన దానిని , మొత్తము-భాగము, కారణము-ఫలితము, వంటి నిర్ధారముల ద్వారా నిర్ధారించడం ఐతే ,అది కేవలము ప్రతిఫలనము ద్వారా నిర్ధారించడమే.
ఇక పోగా , అర్థం చేసుకోవడం అంటే , నిర్దిష్ట ఇంద్రియాధారిత విషయసంచయం కలిగిన కల్పన కలిగి యుండడం అని కావచ్చు .
ఎవరికైనా దారి చూపిస్తూ, అడివి దాటాక ఎడమకి వెళ్ళాలంటే అవతల

వాడు "నాకర్థమైంది" అంటాడు. అర్థమవడం అంటే కల్పనతో ఆలోచన
లోకి గ్రహించడం ఇక్కడ.

ఇకపోతే **విజ్ఞతా-సంగ్రాహ్యము**అన్న మాట అసంబద్ధమైనది. ఏమంటే సంగ్రాహ్యమన్నది స్థూలంగా ఏదో విజ్ఞత ఇమిడియున్నది. ఏ ప్రకారం విజ్ఞత, వివేకం నుండీ, సంగ్రాహ్యము నుండీ భేదితము అవుతున్నదో, అలాగే సంగ్రాహ్యము - వస్తుగతత్వము ల మొత్తము కూడా భేదితమవుతున్నది.

ఈ రకంగా ఐడీ **విజ్ఞత**తో కూడినది, అది నిబంధనలు లేనిది. అది నిర్-నిబంధితము ఎలాగంటే , కేవలము వస్తుగతత్వముతో సంబంధించిన నిబంధనలే కలిగి యుంటుంది. కానీ వస్తుగతత్వము నిర్ధారించినవి కావు. వస్తుగతత్వము, ఐడీ పట్ల , బాహ్య సంకల్పము వలె, బాహ్యత్వము నిర్నిమిత్తతా గలది.

2. ఐడీ అన్న మాట వస్తుగత సంగ్రాహ్యానికి లేక నిజమైన సంగ్రాహ్యానికి గాను సంచితమైనది. అది వేరు ,కేవలము కల్పనలు వేరు అని గుర్తుంచుకోవాలి. అంతే కాక ఐడీ అంటే అవాస్తవమైనదని అనుకోవడమూ, నిజమైన ఆలోచనలను అవి వట్టి ఐడీలే అనుకోవడమూ మానేయాలి. ఆలోచనలు కేవలము ఆత్మగతమూ, యాదృచ్ఛికమూ అయితే వాటికి విలువ ఉండదు. అలాగే తాత్కాలికములూ, యాదృచ్ఛికములూ అయిన వాస్తవములు కూడా విలువ లేనివే.

దీనంతటికీ విరుద్ధముగా , దర్శితముల దృష్ట్యా ఐడీ **జ్ఞానాతీతము** కాబట్టి (Ansehung der Erscheinungen *transzendent* [ist)ఐడీకి సత్యము అన్న విలువ ఉండ కూడదనీ , ఎందుకంటే ఇంద్రియప్రపంచములో ఐడీకి సరిపోలిన విషయ-వస్తువు లేదు కాబట్టి, అని అనుకుంటే ఇది ప్రత్యేకముగా అపార్థమవుతుంది. అటువంటి అపార్థము వలన ఐడీకి వస్తుగత ప్రమాణత నిరాకరించబడుతున్నది. ఏదైతే దర్శనముగా అయితుందో అది ఐడీ లో లేదు కాబట్టి , అట్టి వస్తుగత ప్రపంచము యొక్క అ-సత్య- జైన్
దర్శనము , ఐడీలో లేదు కాబట్టి ప్రమాణత నిరాకరించ బడుతున్నది.

ఆచరణాత్మక ఐడీ గురించి కాంట్ సరిగా గుర్తించినది, ఐడీకి వ్యతిరేకముగా , అనుభవము గొప్పదని ఉద్బోదించడం కంటే,నష్టదాయకమూ , తత్వవేత్తకు తగనిదీ మరొకటి లేదు- అని.

ఈ విషయమై కాంట్ ఇంకా అన్నది "రాజ్యానికి చెందిన సంస్థలు సరైన
సమయానికి ఐడీ ప్రకారము స్థాపింప బడినాయి. అందుకు కొంచము అపక్వమైనా సంగ్రాహ్యము ఉపయోగించబడుతుంది. అలా కాకుండా **అనుభవము ద్వారా** స్థాపించడానికి , అనుభవం వచ్చేదాక ఆగితే ఏ సంస్థలూ ఉనికిలోకి వచ్చేవి కావు అన్ని సదుద్దేశాలు విఫలమయ్యేవి".

(*weil sie aus Erfahrung geschöpft worden*, alle gute Absicht vereitelt hätten)

కాంట్ ఐడీ ని ఏదో అనివార్యమైనదానిగా నూ. అదొక లక్ష్యము , గరిష్ఠముగా స్థాపించడానికి ఒక మూలరూపమనీ (Urbild) , దానిని వాస్తవమునకు దగ్గర తేవడానికి కృషి చేయాలనీ భావిస్తాడు

3. ఫలితము వలన తెలిసినదేమంటే , ఐడీ అన్నది సంగ్రాహ్యము వస్తుగతత్వముల ఐక్యత. అది సత్యము. దానిని ఒక చేరవలసిన లక్ష్యము@గా మాత్రమే , అనగా ఏదో ఇంకా ఆవల ఉన్నదిగా కాక వాస్తవమైనదంతా , ఏదైతే "ఉన్నదో" , ఐడీని తనలో కలిగియున్నంత పర్యంతం దానిని వ్యక్తీకరించిన పర్యంతం అది "ఉన్నది" . విషయము (Der Gegenstand) , వస్తుగత ఆత్మగత ప్రపంచములకు చెందినట్టిది,కేవలము ఐడీతో సరిపోలవలెను అని మాత్రమే కాదు, విషయము స్వయముగా సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్థముల ఐక్యత. ఏ యదార్థము సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోదో అది కేవలము దర్శనము, ఆత్మగతము, యాదృచ్ఛికము, యథేష్టము, సత్యము కానిది. అనుభవములో ఏ విషయమూ ఐడీ కి పూర్తిగా సరిపోలదు అని ఎవరైనా అంటే, వాస్తవమైన దానికి ప్రతిగా ఆత్మగతమైన ప్రమాణమును నిలబెడుతున్నారని అర్థము. వాస్తవమైనది అన్నది దాని సంగ్రాహ్యము దాని యందు లేనప్పుడు , దాని వస్తుగతత్వమునకు దాని సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోలనపుడు, ఆ వాస్తవము నిజముగా ఏమై ఉండాలి అన్నది చెప్పలేము. అలా అయితే అది "లేదు" అవుతుంది.

యాంత్రిక వస్తు , రసాయనిక వస్తు, బుద్ధి లేని వ్యక్తి, పరిమితమును మాత్రమే ఎరిగి , దాని వెసన్ ని ఎరుగని బుద్ధి కల వ్యక్తి, ఇవన్నీ కూడా వాటి భిన్న ప్రకృతి ప్రకారము వాటి వాటి సంగ్రాహ్యమును **తమ స్వేచ్ఛా నమూనా ప్రకారము** తమ యందు లేనివి. వ్యక్తి ఎంత

వరకు సత్యమును కలిగి ఉంటాడంటే , తన సంగ్రాహ్యము తన యదార్థము తో
కలిసి ఉన్నంత పర్యంతం , జీవితమూ ఆత్మా కలిసి ఉన్న పర్యంతం. ఒక రాజ్యమూ, చర్చి వాటి సంగ్రాహ్యము, వాటి యదార్థముల ఐక్యత అంతమైనప్పుడు తమ అస్తిత్వాన్ని కోల్పోతాయి. ప్రాణమూ , ఆత్మా వేరైనపుడు , జీవమున్న మనిషి చనిపోతాడు. మృత ప్రకృతి, అనగా యాంత్రిక రసాయనిక ప్రపంచము, మృతమైనదానిని ఇనార్గానిక్ గా పరిగణిస్తే, ఇతరత్రా ఎటువంటి అనుకూల ప్రాముఖ్యత లేనట్టిది. ప్రకృతి తన సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్థము విడిపోయినపుడు, మృత ప్రకృతి. అది అప్పుడు ఒక ఆత్మగత గ్రహీతము, <u>మనమే భావించి నమూనా మరియు నమూనా రహిత పదార్థము (మెటిరీ) అని ఎంచుకున్నవి.</u>

బుద్ధి , ఏదైతే ఐడీ కాదో , అనగా సంగ్రాహ్యము తనతోతాను ఐక్యత అయినది కాదో , అనగా సంగ్రాహ్యము తననే తన యదార్థముగా కలిగి ఉన్నదైతే అది మృతమై , బుద్ధి రహితమైన బుద్ధి అయి, ఒక పదార్థ వస్తు అయి ఉండేది .

4.

ఇప్పుడు **జైన్** , **సత్యము** అన్న ప్రాధాన్యతను పొందింది . ఐడీ , సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్థము ల ఐక్యత కావడంతో - జైన్ , సత్యము అన్న ప్రాధాన్యతను పొందింది.

జైన్ , ఇక ఐడీ గా "ఉన్నది".

సంగ్రాహ్యం యొక్క యదార్థాన్ని పూర్తిగా తమ యందు లేక, అందుకు అన్యములు కావలసి రావటం వలన, పరిమితవస్తువులు పరిమితములుగా ఉన్నాయి.

దీనికి తారుమారుగా పరిమితమైనదానిని , "వస్తు" గా పూర్వతిష్ఠితం చేసి , దాని పై సంగ్రాహ్యము ను బాహ్య నిర్ధారం గా కలిగి యుండడం వలన , పరిమితముగా ఉన్నది.

ఈ పరిమితత్వ పార్శ్వం నుండి అవి గరిష్ఠంగా చేరగలిగినది కేవలం బహ్యామైన సంకల్పానుగుణత్వం వరకే.

ఏవైనా వాస్తవమైన వస్తువులు ఐడీకి సరిపోలినట్లు లేవు అంటే అది **వాటి పరిమితత్వ పార్శ్వము**, **వాటి అసత్యము**. ఆ ప్రకారము అవి "వస్తు"లు , వాటి వేరు వేరు క్షేత్రాల బట్టి నిర్ధారించినవి. యాంత్రిక రసాయనిక వస్తుగతత్వ సంబంధము లోనూ, బాహ్యామైన

సంకల్పం గానూ నిర్ధారించినవి.
ఐడీ తన యదార్థముపై పూర్తిగా కృషి చేయలేదు, అది అసంపూర్తిగా సంగ్రాహ్యమునకు లోబడి ఉన్నదని అంటే , అందులో ఒక సంభావ్యత ఏమంటే , యదార్థము యొక్క విషయసంచయము అల్పమై పరిమితముగా ఉన్నది కావచ్చు. ఐడీ వెసనీయముగా ఎంతగా వాస్తవము , సంగ్రాహ్యముల ఐక్యతో , అంతగానూ వాటి భేదము కూడా.
ఏమంటే వస్తు అన్నది అవ్యవహితము, అనగా కేవలము అంతర్వర్తితంగా-జైన్-అయ్యే ఐక్యత. ఎప్పుడైతే ఒక వస్తువు , ఉదాహరణకు ఒక రాజ్యము దాని ఐడీకి అస్సలు సరిపోలినట్లు లేదో , అనగా అది ఎంతమాత్రమూ రాజ్యము అన్న ఐడీ కాదో , రాజ్యము యొక్క యదార్థము అయినట్టి చైతన్యవంతుడైన వ్యక్తి/పౌరుడు, సంగ్రాహ్యాని+కి సరిపడినట్లు లేడో, అతని ఆత్మ మరియు జీవితం విడిపోయి ఉండి ఉండాలి. అప్పుడు రాజ్యము వేరయి ఏకాకిగా ఉన్న ఆలోచనా సీమలకు పారిపోయి ఉండవచ్చు. ఈ ఆలోచనా సీమలు వ్యక్తులలో చెల్లా చెదరై ఉండవచ్చు. కానీ వెసనీయముగా రాజ్యము యొక్క సంగ్రాహ్యము రాజ్యము యొక్క నైజము అయి ఉంటుంది. సంగ్రాహ్యము రాజ్యములో ఎటువంటి చోదన శక్తి అంటే , రాజ్యాన్ని అది కేవలము ఒక బాహ్య సంకల్పానుగుణత్వం గా నైనా యదార్థముగా మార్చాలి, లేదంటే అన్నిటితో సర్దుకుని పోయి రాజ్యము నాశనము కావాలి. అతి హీనమైన రాజ్యం , దాని వాస్తవానికి సంగ్రాహ్యము కనిష్ఠంగా సరిపోలునది, అది అస్తిత్వంలో ఉన్న పర్యంతం ఇంకనూ ఐడీ నే , అంటే వ్యక్తులు(గా) ఇంకా అధికారంలో ఉన్న సంగ్రాహ్యానికి విధేయులుగా ఉన్నారని అర్థం.
5. ఐడీ , సాధారణ అర్థంలో **సత్యమైన జైన్ గా** అనగా, **సంగ్రాహ్యము** మరియు **' నిజత్వముల '** ఐక్యతగా ఉన్నది. అంతే గాక నిర్ధారిత అర్థం లో ఆత్మగతత్వ సంగ్రాహ్యము మరియు వస్తుగతత్వముల ఐక్యతగా కూడా నిజమైన జైన్ గా ఉన్నది. సంగ్రాహ్యము ఇప్పటికే తన మరియు తన యదార్థము యొక్క ఐక్యత గా ఉన్నది. ఎందుకంటే అనిర్ధారిత పదం యదార్థము అంటే నిర్ధారిత జైన్ @ తప్ప వేరు కాదు. సంగ్రాహ్యము తమ ప్రత్యేకత్వము, విశిష్టత్వము నందు కలట్టిదిగా నిర్ధారిత జైన్. అలాగే వస్తుగతత్వము తన నిర్ధారణలో నుండి తన-తో-తన ఏకత్వము లోకి పోతున్నది,

అనగా మొత్తము సంగ్రాహ్యములోకి. అట్టి ఆత్మగతత్వములో , నిర్ధారణ లేక సంగ్రాహ్యములో భేదమన్నది , వట్టి ఛాయ/బింబము మాత్రమే, అవ్యవహితముగా లుప్తమయ్యేది, తన స్వయంభవములో , నెగెటివ్ ఐక్యతలోకి మరలేది, సంగ్రాహ్యమునకు అంతర్గతమైన విధేయము.ఈ వస్తుగతత్వములో నిర్ధారణ అన్నది అవ్యవహితమైన మొత్తముగా, ఒక బాహ్యమైన మొత్తముగా తిష్ఠితము.
ఐడీ తాను,వస్తు-లో అవ్యవహితత్వమునకు మునిగిన సంగ్రాహ్యము , తిరిగి ఆ అవ్యవహితత్వము నుండి ఆత్మగతత్వమునకు విడుదలైనదిగా, అది తన వస్తుగతత్వమునుండి భేదము కలదిగా, మరియు అంతగానూ దానివలన నిర్ధారింపబడునదిగా , తన సత్త్వత ఆ సంగ్రాహ్యము నందే కలదిగా ప్రకటనమగుచున్నది. ఈ ఏకత్వమును న్యాయానికి **ఆత్మగత-వస్తుగతము** అని నిర్ధారించాలి. ఏమంటే అది ప్రాకారక లేక ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము మరియు వస్తు కూడా. కానీ దీనిని ఇంకింత నిర్ధారితముగా తెలుసుకోవాలి. సంగ్రాహ్యము నిజంగా తన యదార్థాన్ని చేరిన తరువాత , అది నిరపేక్ష "నిర్ణయము". ఆ నిర్ణయము లో విశేష్యము తన-తో-తాను సంబంధముగల నెగెటివ్ ఏకత్వము, తన వస్తుగతత్వము నుండి భేదము గలట్టిది. విశేష్యము , ఆ వస్తుగతత్వము యొక్క తన-యందు-తన-వలన-జైన్ . కానీ విశేష్యము/సంగ్రాహ్యము వెసనీయముగా తన-ద్వారా-దానితో సంబంధము గలది. కావున స్వీయ సంకల్పము మరియు ప్రయత్నము.
కానీ వస్తుగతత్వము అందువలననే విశేష్యమును అవ్యవహితముగా తన యందు కలిగి లేదు. విశేష్యము , వస్తు- లో ఉంటే దాని మొత్తములో తనను పోగొట్టుకున్నట్లు ఉంటుంది(వస్తు-ల బాహుళ్యములో). వస్తుగతత్వము , ఆత్మగతమును తన యందు కలిగి యుండుట అన్నది సంకల్ప సిద్ధి. అది సంకల్పము ద్వారా తిష్ఠితమైన వస్తుగతత్వము, ఆ వస్తుగతము తిష్ఠితభవముగా ఆత్మగతము తనలో వ్యాపింపగా తన ఉనికినీ , తన నమూనాను కలిగియున్నది..
వస్తుగతత్వముగా విశేష్యము సంగ్రాహ్యము యొక్క బాహ్యత్వమును తన యందు కలిగియున్నది. కావున ఇది పరిమితత్వ పార్శ్వము, పరివర్తనత్వము గలది మరియు

దర్శనము కలిగి యున్న పార్శ్వము. అయితే ఈ పార్శ్వము , సంగ్రాహ్యము
యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతలోకి మరలుటలో అంతరిస్తుంది. ఏ నెగెటివిటీ ద్వారా నైతే దాని నిర్నిమిత్త , పరస్పరబాహ్య- జైన్ తాను తిష్ఠిత- జైన్ గానూ, అవెసనీయముగానూ ప్రకటమవుతుందో , ఆ నెగెటివిటీ స్వయముగా సంగ్రాహ్యమే. ఐడీ , ఈ వస్తుగతత్వము తో నిమిత్తము లేకుండా, సాదాగానూ, పదార్థరహితముగా(ఆలోచనగా IMMATERIEL) ఉంటుంది. ఎందుకంటే బాహ్యత్వము సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారింపబడినది, మరియు దాని నెగెటివ్ ఐక్యతలోకి తీసుకోబడినది. ఈ ప్రకారము ఇది నిర్నిమిత్త బాహ్యత్వము తో కూడినదై ఉన్నంత పర్యంతము , ఇది యాంత్రికతకు లోనయ్యేటట్లుగా ఉండడమే కాక, అది తాత్కాలికమూ, నశ్వరమూ, అసత్యముగా ఉంటుంది.

ఐడీ తన యదార్థ సమానమును పదార్థత్వములో(MATERIATUR) కలిగి యుంటే , అది కాచిత్ గ్రహీతముగా ఏదో ఎంచుకున్నది కాదు(ABSTRAKT) , సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా, దానికదిగా ఉన్న జైన్ కాదు. "అగుట"గా WERDEN మాత్రమే ఉంటుంది. నిర్నిమిత్తమైన జైన్ యందు నెగెటివిటీ ద్వారా సంగ్రాహ్యము యొక్క సాదా నిర్ధారముగా ఉంటుంది.

ఇవి ఐడీ యొక్క సమీప నిర్ధారములు :

ముందు అది సాదా సత్యము. సంగ్రాహ్యము , వస్తుగతత్వముల ఐక్యత , సాధారణము-గా. ఇందులో విరుద్ధద్వంద్వము, ప్రత్యేకముల ఉనికి , (ఐడీ) యొక్క స్వీయ ఏకత్వమైన నెగెటివిటీలో లయమై పోతాయి. అవి సాధారణము దానికది సమముగా ఉన్నవి.

రెండవది - ఐడీ , సాదా సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వీయభవమైన ఆత్మగతత్వము మరియు దానినుండి భేదితమైన దాని వస్తుగతత్వము ల మధ్య సంబంధము .

వెసనీయముగా మొదటిది,స్వీయభవ ఆత్మగతత్వము, అది చోదనము. ఈ విడతీతను లుప్తము చేయు చోదనము . ఆత్మగతత్వము నుండి భేదితమైన వస్తుగతత్వము నిర్నిమిత్త తిష్ఠిత-భవము , తన-యందు-తన-వలన-ఉనికి లేనిది. ఐడీ ఈ సంబంధముగా , ప్రక్రియ, తాను వ్యక్తిత్వము మరియు దాని నిర్జీవ ప్రకృతి గా విడివడుట, నిర్జీవ ప్రకృతిని తిరిగి విశేష్యము/వ్యక్తి ఆధిపత్యములోకి తీసుకు వచ్చుట, మొదటి సాదా సాధారణత్వము లోకి మరలుట - ఇది ప్రక్రియ.

వాస్తవత్వాన్ని సంకల్ప రహిత పరివర్తనము నుండి విముక్తి గావించి, ఐడీ వరకు స్పష్టం చేసే ఆలోచనను, వాస్తవత్వం యొక్క ఈ సత్యాన్ని ఏదో మృతవత్ శాంతి లాగా , కేవలం ఒక చిత్తరువు లాగా, జడముగా , చొరవ కదలిక లేకుండా ఉంటుందనో లేక మహామేధావిత్వం అనో లేక అదొక సంఖ్య అనో లేక వేరే ఏదో ఒక ఫలానా ఆలోచన అనో ఊహించుకోకూడదు. సంగ్రాహ్యము తనలో ఏదైతే స్వేచ్ఛకు చేరిందో , ఆ స్వేచ్ఛ కారణముగా ఐడీ తన యందు అతి కఠినమైన విరుద్ధద్వంద్వమును కలిగి యుంటుంది. ఈ విరుద్ధద్వంద్వాన్ని ఐడీ శాశ్వతంగా ఉత్పత్తి చేస్తూ, అధిగమిస్తూ ఉండడం, దానితో కలిసిపోతూ ఉండడం రూఢి. ఐడీ యొక్క ప్రశాంతత అంతా నియతమూ, నిశ్చితమూ అయిన ఈ రూఢిత్వం లో ఉన్నది.

6. ముందుగా, మళ్ళీ ఐడీ కేవలం అవ్యవహితం లేక కేవలం దాని సంగ్రాహ్యము లో ఉన్నది. వస్తుగత వాస్తవం నిజంగానే ఐడీకి తగినట్లుగానే ఉన్నది. కానీ సంగ్రాహ్యం వరకు విముక్తి చెంది స్వేచ్ఛ పొందలేదు. అది తనంతట తాను సంగ్రాహ్యముగా ఉనికిలో లేదు. కావున సంగ్రాహ్యము నిజంగానే ఆత్మ, కానీ ఆత్మ, అవ్యవహితం అన్న విధంగా. అనగా నిర్ధారణ తాను తానుగా కాదు. తాను తనను అత్మగా తెలుసుకోలేదు. తాను తన వస్తుగత వాస్తవత్వం లో లేదు. సంగ్రాహ్యము ఆత్మగా ఉన్నది , కానీ ఇంకా పరిపూర్ణమైన ఆత్మ కాదు. కావున ఐడీ ముందు జీవితం.

సంగ్రాహ్యము , వస్తుగతత్వము నుండి భేదితమై, తన యందే తన వస్తుగతత్వము వ్యాపించి యుండి, తన వస్తుగతత్వము యందు తనను స్వీయ-సంకల్పముగా, స్వీయసంకల్ప సాధనమై కలిగి యుండి, అటువంటి సాధనమును తిష్ఠనము చేసి, కానీ ఆ సాధనములో అంతర్గతముగా ఉండి, అట్టి సాధనమును తిష్ఠితము చేయుటలో యదార్థత సాధించిన స్వీయ-ఏకత్వము పొందిన సంకల్పముగా - సంగ్రాహ్యము.

ఈ ఐడీ తన అవ్యవహితత్వము వలన విశిష్టముగా ఉన్నది, విశిష్టత్వమును తన అస్తిత్వనమూనాగా కలిగి యున్నది. దాని లో సాగే నిరపేక్ష ప్రక్రియా స్వీయ ప్రతిఫలనము ఈ అవ్యవహిత విశిష్టత్వాన్ని లుప్తము చేస్తుంది. తద్వారా సంగ్రాహ్యము , తద్వారా

సంగ్రాహ్యము , ఏద్రైతే సాధారణత్వముగా దానిలో అంతర్గతమో, బాహ్యత్వం
అవుతుంది . లేక తన వస్తుగతత్వాన్ని తనతో సమానం చేస్తుంది. కావున ఐడీ అవుతుంది. రెండవది ఐడీ సత్యము మరియు మంచి , జ్ఞానము గా మరియు ఇచ్ఛగా. ముందు అవి పరిమిత మైన జ్ఞానము మరియు పరిమితమైన ఇచ్ఛ. వాటిలో సత్యము , మంచి అన్నవి ఇంకా భేదములుగా ఉన్నాయి. రెండూ మొదలు లక్ష్యములు మాత్రమే. సంగ్రాహ్యము తనను తన వరకు విముక్తం చేసుకోవాలి. తనకు ఏదో ఒక (కాచిత్-గ్రహీత) వస్తుగతత్వాన్ని యదార్థముగా ప్రసాదించుకోవాలి. ఈ పరిమితంగా తెలుసుకోవడం , పరిమితమైన వ్యవహారం అనే ప్రక్రియ కాచిత్-గ్రహీతమైన ఏదో ఒక సాధారణత్వాన్ని మొత్తాన్ని చేస్తుంది. తద్వారా పూర్తి వస్తుగతత్వం అవుతుంది.

లేక ఇంకొకవైపు నుండి చూస్తే పరిమితమైనట్టిదైన ఆత్మగత బుద్ధి వస్తుగత ప్రపంచాన్ని పూర్వతిష్ఠితం చేస్తున్నది. జీవితము అటువంటి వస్తుగత ప్రపంచాన్ని పూర్వతిష్ఠితముగా కలిగి యుండేది. కానీ ఆత్మగత బుద్ధి పనేమిటంటే ఆ పూర్వతిష్ఠితాన్ని లుప్తం చేసి , తిష్ఠితము చేయుట . కావున దాని యదార్థము దాని వస్తుగత ప్రపంచము. తారుమారుగా వస్తుగత ప్రపంచము దాని ఆదర్శము. ఆ ఆదర్శములో తనను తెలుసుకుంటుంది. మూడవది, బుద్ధి ఐడీని తన నిరపేక్ష సత్యముగా తెలుసుకుంటుంది. దాని-యందు-దాని-వలన-గా ఉన్న సత్యము. అనంతమైన ఐడీ. అందులో ఆలోచనా , క్రియా తమను సమం చేసుకుంటాయి. ఐడీ వాటిని నిరపేక్షముగా తెలుసుకొనుటయే.

జీవితము

1.జీవితము అన్న ఐడీ ఎంత సవిపులమైన,నిజమైన విషయమంటే సామాన్య ఊహప్రకారం జీవితాన్ని కూడా చేర్చడం వలన తర్కము యొక్క పరిధిని దాటినట్లు అనిపించ వచ్చు. తర్కం మృత ఆలోచనా నమూనాలు మాత్రమే కలిగి ఉండాలనుకుంటే, దానిలో ఐడీ లేక జీవితము వంటివి ఉండి ఉండేవి కావు. తర్కానికి లోబడిన విషయం యొక్క నిరపేక్ష సత్యం మరియు సత్యం దానికదిగా , వెసనీయముగా ఎరిక లో ఉంటే, ఎరిక తో వ్యవహరించాలి.

శుద్ధమైన తర్కం నుండి మామూలుగా అన్వయిత తర్కాన్ని రాబట్టే ప్రయత్నం జరుగుతుంటుంది. అన్వయిత తర్కం అంటే సవిపులమైన ఎరుక తో కూడినదని. ఇందులో మానసిక శాస్త్రం, మానవ పరిణామశాస్త్రం కూడా ఉంటాయి, వాటిని కూడా తర్కం లో జొప్పించడం చాలా ముఖ్యమని భావిస్తారు. ఎరుక యొక్క మానసిక , మానవ పరిణామ సంబంధిత పార్శ్వాలు ఎరుకలో వాటి దర్శనములు. ఆ దర్శనములలో ఆయాసంగ్రాహ్యములు సమానమైన వస్తుగతత్వం పొందలేదు, అనగా ఆ సంగ్రాహ్యములే వస్తు-లు కాలేదు.

ఏ తర్క విభాగము వాటిని పరిగణిస్తుందో అది అన్వయిత తర్కానికి చెందదు. అలా అయితే ప్రతీ శాస్త్రాన్ని అన్వయిత తర్కం కిందకు తేవాల్సొస్తుంది , ఎందుకంటే ప్రతీ శాస్త్రమూ తన విషయాన్ని ఆలోచనలూ మరియు సంగ్రాహ్యములలో తెలుసుకుంటుంది కాబట్టి .
మానసిక, మానవపరిణామ శాస్త్రాలు మరియు ఇతర శాస్త్రాలూ కొన్ని వాటి వాటి పూర్వతిష్ఠితాలతో మొదలవుతాయి. ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము యొక్క ఆయా పూర్వతిష్ఠితములు మానసిక , మానవపరిణామ మరియు ఇతర రూపాలుగా ప్రదర్శితం అవుతాయి.

తర్కానికి చెందినవి శుద్ధ సంగ్రాహ్యము యొక్క పూర్వతిష్ఠితములు మాత్రమే. ఈ ప్రకారము అవి శుద్ధమైన ఆలోచనలు , శుద్ధవెసనీయములైన జైన్ వెసన్ నిర్ధారములు –

ఎరుక అనగా సంగ్రాహ్యము తనను తాను గ్రహించుట . ఎరుక కు ఇతర రూపాల పూర్వతిష్ఠితాలు కావు (పైన వివరించిన మానసిక , మానవపరిణామ దర్శనములు). అవి తర్కములో పనికి రావు. తర్కములో వ్యవహరించేవి తప్ప, ఎరుకకు ఇతర రూపాలు పూర్వతిష్ఠితములు కావు. తర్కము ఐడీ ..

కావున (ఎరుక) ఈ పూర్వతిష్ఠితము అవ్యవహితముగా ఐడీ.

ఎరుక , సంగ్రాహ్యము, సంగ్రాహ్యము దాని-వలన అదిగా. వస్తుగతము సంబంధములో ఉన్న ఆత్మగతముగా. కాబట్టి ఎరుక , ఐడీ తో పూర్వతిష్ఠితమన్నట్లు సంబంధ పడుతుంది, అవ్యవహితముగా సంబంధపడుతుంది. అయితే అవ్యవహిత ఐడీ అన్నది జీవితము.

2. జీవితము అన్న ఐడీని తర్కము లో ఎందుకు అనివార్యముగా పరిగణించాలో, దానికి ఇతర అనివార్యతలతో పాటు, ఇక్కడ వివరింపబడిన ఎరుక యొక్క సవిపుల సంగ్రాహ్యము కూడా ఒకటి. స్వయంగా సంగ్రాహ్యము యందలి అనివార్యత వలన ఐడీ ఘటించినది. ఐడీ, తన-యందు-తన-వలన-సత్యము , అన్నది వెసనీయముగా తర్కవిషయము. అట్టి ఐడీని మొట్టమొదలు అవ్యవహితంగా పరిగణించాలి అంటే, దానిని జీవితం అన్న నిర్ధారణలో పరిగణించాలి, ఎరిగి ఉండాలి, గ్రహించాలి. అప్పుడే ఆ పరిగణన ఖాళీగానూ, నిర్ధారణారహితంగానూ కాకుండా ఉంటుంది. జీవితం గురించి తర్కము మరియు ఇతర శాస్త్రాల దృక్పథంలో ఉన్న తేడా గురించి కొంత చెప్పాలి. ఇతర శాస్త్రాలు జీవితం గురించి వ్యవహరించే విధంగా తర్కం లో వ్యవహరించడం జరగదు. ఇక్కడ ప్రస్తావించబడేది 1.ప్రకృతి శాస్త్రాలలో పరిగణించే జీవితం కాకుండా , ప్రాకృతిక జీవితం కాకుండా తార్కిక జీవితంగా శుద్ధ ఐడీగా 2 బుద్ధి తో సంబంధము కలిగిన జీవితంగా , ఈ రెండిటి మధ్య తేడా. ప్రాకృతిక జీవితం అనగా తన ఉనికి యొక్క బాహ్యత్వములో బయటపడేది, జీవరహిత ప్రకృతిని తనకు నిబంధనగా కలట్టిది, తన వాస్తవ రూపాల బహుళత్వాన్ని ఐడీ తృటిగా కలది.

ఐడీ లో జీవితం , వాస్తవత్వం యొక్క రూపాలైన ఇటువంటి పూర్వతిష్ఠితములు లేనిది. దాని పూర్వతిష్ఠితము , సంగ్రాహ్యము. దాని పూర్వతిష్ఠితము , సంగ్రాహ్యము , ముందు

వివరించినట్లు, ఒక వైపు ఆత్మగతము ఇంకొకవైపు వస్తుగతము.
తనలోకి తాను మరలి తన ఆత్మగతత్వాన్ని రద్దు చేసి తద్వారా తన బాహ్యత్వాన్ని సాధించడం తో ప్రకృతిలో జీవితము అత్యున్నత దశగా దర్శితమవుతుంది.
తర్కములో అది సరళమైన అంతర్గత భవము. అది జీవితము అన్న ఐడీలో తనకు సరిగ్గా సరిపడిన నిజమైన బాహ్యత్వాన్ని చేరుతోంది. సంగ్రాహ్యము , ఏదైతే ఇంతకు మునుపు ఆత్మగతముగా ప్రకటమైనదో , అది జీవితము యొక్క ఆత్మనే. అది తనకు తాను వస్తుగతత్వము ద్వారా తన వాస్తవాన్ని మధ్యవర్తనము చేసే ఒక ప్రేరణ, ఉత్సుకత. ప్రకృతి తన బాహ్యత్వము నుండి ఈ ఐడీని చేరడముతో , తన నుండి బయటకు నిష్క్రమిస్తోంది. దాని అంతము , దాని ప్రారంభము కాదు, అది హద్దు, హద్దులో అది తనకు తాను లుప్తమవుతుంది. అదే విధముగా, జీవితం అన్న ఐడీ , తన యదార్థ తృటిని, బాహ్య వాస్తవత్వ రూపముగా పొందలేదు. అది సంగ్రాహ్యము అన్న నమూనాలో ఒదిగి ఉంటుంది.

3. బుద్ధిలో , జీవితము కొంత దానికి ప్రతిగా నిలిచినట్లు అనిపిస్తుంది. కొంత దానితో ఐక్యమైనట్లు తిష్ఠనం చేయబడుతుంది. ఈ ఐక్యత జీవితము ద్వారా తిరిగి జనిస్తుంది. ఇక్కడ జీవితం అంటే స్థూలంగా దాని అర్థం లోనే ప్రాకృతిక జీవితం గా తీసుకోవాలి. బుద్ధి జీవితం, బుద్ధి అనబడుతుంది. బుద్ధి యొక్క లక్షణాలవలన అది , కేవల-జీవితానికి ప్రతిగా నిలబడుతుంది.
ఇక బుద్ధి యొక్క ప్రకృతి గురించి చెప్పడం కద్దు. బుద్ధి ప్రకృతి పరమైనది కాదు. ప్రకృతి యొక్క విరుద్ధద్వంద్వము బుద్ధి. జీవితం దానికది కొంతవరకు బుద్ధికి సాధనం. కొంతవరకు ఈ జీవితము బుద్ధికి ప్రతిగా నిలుస్తుంది . బుద్ధి కొంతవరకు జీవించి యున్న వ్యక్తి మరియు వాని శరీరము యొక్క జీవితము , కొంతవరకు జీవించి ఉన్న శరీరముతో బుద్ధి యొక్క ఐక్యత , బుద్ధి నుండే ఒక ఆదర్శముగా జనిస్తుంది.
శరీరత్వంతో బుద్ధికి గల ఈ సంబంధాలు "తార్కిక" జీవితమునకు సంబంధించినవి కావు. శరీరత్వానికీ బుద్ధికీ గల ఐక్యత , బుద్ధికి సాధనమని కానీ, సజీవమైన ప్రేమ అనికానీ, ఆదర్శము యొక్క తృటి అనిగానీ, సౌందర్యం అనిగానీ పరిగణించలేము . జీవితము – ప్రకృతిసిద్ధముగా ఉన్నా, బుద్ధితో సంబంధములో ఉన్నా, రెండు విషయాలలోనూ

జీవిత బాహ్యత్వము యొక్క నిర్ధారణ కలిగి యున్నది. జీవితము , ప్రకృతి సిద్ధముగా
ప్రకృతి యొక్క అన్య రూపాలు తన పూర్వతిష్ఠితములుగా బాహ్యత్వ నిర్ధారణ కాగా , బుద్ధి-సంబంధితముగా సంకల్పము మరియు బుద్ధి యొక్క క్రియ ద్వారా బాహ్యత్వము యొక్క నిర్ధారణ అగుచున్నది .

జీవితము దానికదిగా అన్న ఐడీ , పూర్వతిష్ఠిత - నిబంధిత వస్తుగతత్వము నుండి విముక్తి పొందినది. ఈ ఆత్మగతత్వముతో సంబంధము నుండి కూడా ముక్తి పొందినది.

4. జీవితమును , దాని ఐడీని పరిశీలించినపుడు, దాని-యందు-దాని- వలనగా నిరపేక్ష సాధారణము. జీవితము తనయందు కలిగియున్న వస్తుగతత్వము అంతయూ సంగ్రాహ్యము వ్యాపించి ఉన్నది. జీవితమే జీవితమునకు సత్త్వము. భాగము(మొత్తము) వంటి బాహ్యప్రతిఫలనముగా భేదితమగునట్టిది, తన మొత్తము సంగ్రాహ్యమును తనలోనే కలిగియున్నది. జీవితము అందులో సర్వవ్యాపిత ఆత్మ. అది సాదా స్వీయసంబంధము. తన బహుళత్వములో ఒక్కటై ఉన్నది. ఆ బహుళత్వము జీవితము యొక్క వస్తుగత జైన్ కు చెందినది (eins in der Mannigfaltigkeit bleibt, die dem objektiven Sein zukommt). జీవితము యొక్క బహుళత్వము, వేరు వేరు స్థలాలలో , కాలాలలో ఒకదానికొకటి భిన్నముగా వేరుగా పరస్పర బాహ్యముగా , బాహ్య వస్తుగతత్వముగా నిర్నిమిత్త ఉనికిని కలిగి యున్నది. జీవితములోని ఈ బాహ్యత్వము దాని సంగ్రాహ్యపు సాదా నిర్ధారణగా కూడా(die *einfache Bestimmtheit* seines Begriffs). అన్ని చోట్లా ఈ బహుళత్వములో ఆత్మ ఒలుకుతున్నది, సవిపుల సంగ్రాహ్యము యొక్క సాదా స్వీయ ఐక్యభవమై ఉన్నది. జీవితమునందు, తన సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యతనందు, వస్తుగతత్వము యొక్క బాహ్యత్వములో , అణుకృత పదార్థము వంటి నిరపేక్ష బహుళత్వములో, ఇవన్నీ ఆలోచనలో ప్రవేశిస్తాయి. ఆలోచనలు తమను ప్రతిఫలన సంబంధములో నిర్ధారముల యందు, ప్రాకారక సంగ్రాహ్యముల యందు నిలుపుకుంటాయి. బాహ్య బహుళత్వములో , జీవితము యొక్క సర్వాంతర్యామి-వత్ సరళత్వము ప్రతిఫలనానికి నిరపేక్ష వైరుధ్యం. జీవితాన్ని గమనిస్తే అది అర్థం అవుతుంది. ఈ విధముగా ఈ ఐడీ యొక్క వాస్తవాన్ని అంగీకరించక తప్పదు. అదొక అర్థం కాని రహస్యం. ఎందుకంటే మనుషులు సంగ్రాహ్యమును తెలుసుకోరు, జీవితము

యొక్క సత్త్వమే సంగ్రాహ్యము (den Begriff nicht als die Substanz des Lebens). 797

జీవితము సర్వవ్యాపి మాత్రమే కాదు, దాని వస్తుగతత్వము యొక్క అంతర్గత సత్త్వము మరియు ఉనికి . ఆత్మగత సత్వముగా జీవితము ప్రేరణ . ప్రత్యేక భేదము కొరకు నిర్దిష్ట ప్రేరణ. ప్రత్యేకీకరణకి కావలసిన ఒకే సాధారణ ప్రేరణ జీవితము. జీవితము ఈ ప్రత్యేకమును ఐక్యతలోనికి కొని పోతుంది, ఐక్యతలో నిలబెడుతుంది. జీవితము ఈ నెగెటివ్ ఐక్యతగా తన వస్తుగతత్వమును కలిగి యున్నది. జీవితం తన వస్తుగతత్వం యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత, తనలో తాను ప్రత్యేకించి సంబంధములో ఉండేది, తనవలన తానుగా ఉండేది, ఒక్క ఆత్మ. అది వెసనీయముగా విశిష్టము. అది విశిష్టముగా , వస్తుగతత్వముతో , అన్యముతో వలె జీవ-రహిత ప్రకృతితో సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది. కావున జీవితము యొక్క మూల నిర్ణయము ఇది, అది వ్యక్తిగత విశిష్టమునకు ప్రతిగా విధేయముగా - విడిపోతుంది. అది సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతగా ఏర్పడుతుంది, అది అవ్యవహిత వస్తుగతత్వమును పూర్వతిష్ఠితమును చేస్తుంది.

5.

కావున జీవితమును, జీవించి యున్న వ్యక్తిగా పరిగణించాలి. అట్టి వ్యక్తి, తన-వలన-తానుగా ఒక ఆత్మగతమైన మొత్తము, తన పట్ల నిర్నిమిత్తముగా ఉన్న వస్తుగతత్వమునకు ప్రతిగా నిర్నిమిత్తమని పూర్వతిష్ఠితము.

రెండు జీవితము , జీవప్రక్రియ, దాని పూర్వతిష్ఠితమును లుప్తము చేయుట, దాని పట్ల నెగెటివ్ గా ఉన్న వస్తుగతత్వాన్ని నెగెటివ్ గా తిష్ఠితము చేయుట, తనను వాటి శక్తిగానూ నెగెటివ్ ఐక్యతగానూ దానితో వ్యవహరించి చిక్కుకొనుట. అట్లు జీవితము తనను సాధారణమును చేసుకుంటుంది, తానూ మరియు తన అన్యము యొక్క ఐక్యత చేసుకుంటుంది. కావున జీవితము -

మూడవది గా జాతి అనే ప్రక్రియ. తన ఏకాకిత్వాన్ని లుప్తము చేయుట, తన వస్తుగత డాజైన్ తో తనతో వలెనే సంబంధము ఏర్పరచుకొనుట. ఈ ప్రక్రియ ఒక వైపు తన సంగ్రాహ్యము లోకి మరలుట , తన మునుపటి మొదటి విడదీతను పునరావృత్తము

చేయుట, మొదటి అవ్యవహిత వ్యక్తిత్వము యొక్క మరణము, కొత్త వ్యక్తిత్వము "అగుట". ఇంకొక వైపు అది తనలోకిమరలుతున్న జీవిత సంగ్రాహ్యము. తనతోతాను సంబంధమేర్పరచుకునే, సాధారణమై, స్వేచ్ఛగా తన వలననే ఉనికిలో ఉండే సంగ్రాహ్యము గా "అగుట". ఇది "ఎరుక" లేక జ్ఞానము కింద పరివర్తనము.

జీవంత వ్యక్తిత్వము

1

1

(జీవి జనన-మరణాలు >జీవి జనన-మరణాలు....= జీవితం) అవ్యవహిత ఐడీ

జీవితము అన్న సంగ్రాహ్యము లేక సాధారణ జీవితము **అవ్యవహిత ఐడీ** , అనగా సంగ్రాహ్యము తన వస్తుగతత్వమునకు అనుగుణముగా ఉన్నది .

కానీ వస్తుగతత్వము సంగ్రాహ్యానికి అనుగుణముగా ఉండడము , కేవలము సంగ్రాహ్యము ఆ బాహ్యత్వము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత అయిన పర్యంతమే(విడదీత). అనగా సంగ్రాహ్యము తనను వస్తుగతానికి అనుగుణముగా తిష్ఠనము చేసుకున్నంత పర్యంతమే (నింపుట) .

సంగ్రాహ్యము యొక్క అనంతమైన స్వీయసంబంధం అన్నది, . స్వీయ నిర్ధారము అన్న నెగెటివిటీగా, తనను **ఆత్మగత విశిష్టత్వం** గా విడదీసుకోవడము మరియు తద్వారా తనలో తాను నిర్నిమిత్త సాధారణత్వం అవడంగానూ ఉన్నది .

జీవితం అన్న ఐడీ దాని అవ్యవహితత్వంలో మొదలు కేవలం సృజనాత్మకమైన సాధారణ ఆత్మ.

ఈ **అవ్యవహితత్వం వలన** ఐడీ యొక్క మొదటి సంబంధం, **తనలోనే** తన నెగెటివ్ సంబంధము, ఐడీ తాను సంగ్రాహ్యముగా స్వీయనిర్ధారము చెందుట అవుతోంది..

ఐడీజీవితము సంగ్రాహ్యము జీవితము . అనగా ఇక్కడ దాని యందే అన్నది ఇక్కడ దాని-వలన అయితున్నది . **అంతర్వర్తితమును** నిలుపుట (das Setzen an sich) అన్నది , అది ముందు తనలోకి మరలుటగా స్వయం-భవము అయినది (als Rückkehr in sich *Fürsichsein* ist). ఇది సృజనాత్మక పూర్వతిష్ఠనము.

ఈ స్వీయనిర్ధారము ద్వారా సాధారణము – జీవితము, ప్రత్యేకము - జీవితము Besonderes అవుతుంది. జీవితము, అవ్యవహిత అనుమితి (das unmittelbar Schluß wird)కూడా అయిన నిర్ణయము యొక్క రెండు అంత్యములుగా , రెండయ్యింది(సాధారణము-ప్రత్యేకము).

విరుద్ధ ద్వంద్వ నిర్ధారములు , సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణ నిర్ధారములై ఉంటవి.
సంగ్రాహ్యము ఏదయితే ఉందో దానికి ద్వయీకరణము వర్తిస్తుంది..ఏమంటే
ద్వయీకరణము సంగ్రాహ్యమునకు చెందినది.
కానీ దానిని (ఈ ద్వయీకృతమును) **పూర్తి చేయడము ఐడీ** అగును.
ఒకటి , సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్ధము యొక్క ఐక్యత . ఇది ఐడీ, ఇది
అవ్యవహితముగా ఐడీ, ఇంతకు ముందు వస్తుగతత్వముగా తెలియనైనది.
ఇక్కడ మాత్రం అది ఇంకొక నిర్ధారములో ఉన్నది .
అక్కడ అది సంగ్రాహ్యము - యదార్ధముల ఐక్యత, సంగ్రాహ్యము యదార్ధములోకి మారి కనుమరుగైపోయిన పర్యంతం ఇట్టి ఐక్యత అనవచ్చు. సంగ్రాహ్యము ఇక యదార్ధమునకు ప్రతిగా నిలబడదన్నమాట. సంగ్రాహ్యము అంతర్గతము కాబట్టి కేవలము దాని బాహ్య ప్రతిఫలనము కావచ్చును. కావున ఆ వస్తుగతత్వము అవ్యవహిత రీతిలోనే అవ్యవహితము కానీ ఇక్కడ పై దానికి భిన్నముగా వస్తుగతత్వము సంగ్రాహ్యములో నుండి వచ్చినది. కావున దాని వెసన్ , తిష్ఠితభవము, ఏమంటే అది నెగెటివ్ కాబట్టి. (పైది జీవితము ఐడీ సాధారణముగా , రెండవది జీవితము ఐడీ వ్యక్తిగత-జీవితముగా)
దానిని సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణత్వ పార్శ్వముగా చూస్తే , అనగా కాచిత్-సాధారణత్వము గా. ఇది వెసనీయముగా విశేష్యము కిందకు వచ్చేది. కానయితే (విశేష్యము) అవ్యవహిత జైన్ నమూనాలో , దాని-వలన-అదిగా తిష్ఠితమై, (సాధారణత్వము) విశేష్యము పట్ల నిర్నిమిత్తమై .
ఈ లెక్కన వస్తుగతత్వానికి అబ్బిన సంగ్రాహ్యము మొత్తము అరువుతీసుకున్నది
(nur eine *geliehene*).
విశేష్యానికి ప్రతిగా సాధారణత్వ-పార్శ్వం యొక్క స్వతంత్రత అది **జైన్**. ఆ జైన్ దాని సత్యమును బట్టి చూస్తే **సంగ్రాహ్య తృటి** మాత్రమే. ఆ సంగ్రాహ్య తృటి లేక సంగ్రాహ్యము ,మొదటి నిర్ధారణలో అది పూర్వతిష్ఠితము , పూర్వతిష్ఠితముగా అది తిష్ఠితము , అంతర్వర్తిత-తిష్ఠనము *an sich* seienden *Setzens*.
ఉదా : A మానవుడు

అది ఇంకా తిష్ఠనము కాదు. తనలో తాను ప్రతిఫలించే లాగా ఐక్యత యొక్క
తిష్ఠనము కాలేదు .

ఐడీలో నుండి ఉద్భవించినది, స్వతంత్ర వస్తుగతత్వము , అవ్యవహిత జైన్ . కేవలము నిర్ణయము యొక్క విధేయము అగునది, సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వీయ నిర్ధారము అది. సంగ్రాహ్య స్వీయ నిర్ధార నిర్ణయముయొక్క విధేయము అగునది (**nur** als das *Prädikat* des Urteils der Selbstbestimmung des Begriffs).

ఉదా : A మానవుడు, B మానవుడు , C మానవుడు....................

అది విశేష్యము నుండి వేరయిన జైనే, కానీ వెసనీయముగా సంగ్రాహ్య- తృటిగా తిష్ఠితమైనది (als *Moment* des Begriffs).

3

విషయసంచయము బట్టి ఈ వస్తుగతత్వము సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము. కానీ దాని అత్మగతత్వము లేక నెగెటివ్ ఐక్యత దానికి ఎదురుగా ఉన్నది.

అట్టి ఎదురుగా ఉన్నట్టిది నిజమైన కేంద్రీయత్వమై ఉన్నది. అనగా వస్తుగతము యొక్క స్వేచ్చాయుత స్వీయ ఐక్యత.

ఇక విశేష్యము ఐడీ, విశిష్టత్వము అన్న నమూనాలో, సాదాగా, నెగెటివ్ ఏకత్వముగా – జీవించి యున్న వ్యక్తి **das *lebendige Individuum***.

4

ఇది ముందుగా జీవితము ఆత్మగా. తన యొక్క సంగ్రాహ్యముగా . తన యందే పూర్తిగా నిర్ధారింప బడినదిగా . తానే ప్రారంభించి తనను తాను కదలించే సూత్రము గా అది. ఆత్మగా , సంగ్రాహ్యము తన నిర్ధారిత బాహ్యాన్ని తనలో . ఆత్మగా సంగ్రాహ్యము తన సరళత్వములో **నిర్ధారిత-బాహ్యత్వాన్ని** సాదా తృటిగా తనలో ఇముడ్చుకొని కలిగి యున్నది .

కానీ ఈ ఆత్మ దాని అవ్యవహితత్వములో అవ్యవహితముగా బాహ్యము మరియుఅది తన యందే ఒక వస్తుగత జైన్ ను కలిగియున్నది. ఇది సంకల్పమునకు లోబడిన వాస్తవము, అవ్యవహిత సాధనము, ముందు వస్తుగతత్వము విశేష్యము యొక్క విధేయముగా , పైగా అది అనుమితి యొక్క **మాధ్యమము**గా కూడా.

ఆత్మ యొక్క జీవంతత్వము ద్వారా ఆత్మ బాహ్య-వస్తుగతత్వముతో సంధానింప బడేది , కలిసేది. 802

జీవంతత్వము , జీవంతమును ముందుగా అవ్యవహితముగా సంగ్రాహ్యముతో ఒకటైన యదార్థముగా కలిగి యున్నది.

జీవంతత్వము జీవంతమును సంగ్రాహ్యముతో ఒక్కటైన యదార్థమై స్థూలముగా ప్రకృతి-అనుసారముగా (von *Natur*) కలిగి యున్నది..

5

ఈ వస్తుగతత్వము వ్యక్తి యొక్క విధేయము (Weil nun diese Objektivität Prädikat des Individuums). ఇది **ఆత్మగత ఐక్యతలోకి తీసుకోబడినది**. కావున దీనికి వస్తుకి చెందిన మునుపటి నిర్ధారములు చెందవు. దీనికి యాంత్రిక, రసాయనిక సంబంధము చెందదు. దీనికి ప్రతిఫలన నిర్ధారములు - మొత్తము భాగము వంటివి చెందవు.

వ్యక్తి యొక్క విధేయముగా , ఈ బాహ్యత్వము అటువంటి సంబంధము కలిగి యుండే సమర్థత కలది. కానీ అది జీవము లేని డాజైన్ అయిన పర్యంతము మాత్రమే అది సాధ్యము.

జీవముతో ఉన్నది ఒక మొత్తమై, అది భాగములతో కూడి ఉన్నదై , ఎటువంటిదై ఉండవచ్చునంటే దానిపై యాంత్రిక, రసాయనిక కారణాలు పని చేయవచ్చు. యాంత్రిక రసాయనిక ఉత్పత్తి కావచ్చు అట్లు జీవమున్నది దానికదిగా నిర్ధారించుకుంటున్నట్లో. లేక అది బాహ్య సంకల్పము ద్వారా నిర్ధారింపబడినదిగానో పరిగణింపబడవచ్చు .

అలాగైతే సంగ్రాహ్యము దానికి బాహ్యముగా అవుతుంది. జీవముతో ఉండవలసినది, మృతముగా పరిగణించవలసి వస్తుంది.

కానయితే వ్యక్తికి సంగ్రాహ్యము అంతర్గతము కావున జీవంతము యొక్క సంకాల్పానుగుణత్వము అంతర్గతం అని తెలియాలి . జీవంతములో సంగ్రాహ్యము ఇంకనూ నిర్ధారితమై , బాహ్యత్వం నుండి విడిగా, బాహ్యత్వంతో ఈ భేదములో వ్యాపించి యుండి, సంగ్రాహ్యము తనతో తాను ఒకటగునట్లు ఉంటుంది. జీవంతము యొక్క ఈ వస్తుగతత్వము – జీవి (*Organismus*).

జీవించి యున్నదాని ఈ వస్తుగతత్వం , జీవి. ఇది సంకల్పానికి సాధనం - పనిముట్టు, పూర్తిగా సంకల్పానుగుణం. ఏమంటే సంగ్రాహ్యము దాని సత్త్వమై యున్నది. అందువలనే ఈ సాధనం , ఈ పనిముట్టు తనే నెరవేరిన సంకల్పం. ఈ సాధనంలో ఆత్మగతమైన సంకల్పం అవ్యవహితంగా తనతోతాను ఏకమైనది. జీవి యొక్క బాహ్యత్వం ప్రకారం అది పలు "భాగాలతో" కాకుండా పలు "**అంగాలతో**" చేయబడింది .

1) అంగాలు వ్యక్తిత్వంలోనే ఉనికిని కలిగి యున్నాయి . అవి బాహ్యం అయిన పర్యంతం వాటిని విడదీయవచ్చు. వాటిని ఇలాటి బాహ్యత్వంలో ఎరుగవచ్చు. కానీ అంగాలను విడదీయగానే అవి యాంత్రిక మరియు రసాయనిక సంబంధాల క్రిందకు మరలుతాయి, ఉమ్మడి వస్తుగతత్వానికి మరలుతాయి.

2) అంగాల బాహ్యత్వము జీవించి యున్న వ్యక్తిత్వం యొక్క **నెగెటివ్ ఐక్యతకు విరుద్ధము**. కావున ఇది ప్రేరణ - సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ యొక్క వేరు వేరు తృటులను నిజమైన భేదముగా తిష్ఠితము చేయుటకు ప్రేరణ . ఈ భేదములు అవ్యవహితము కావున విశిష్టమైన ప్రత్యేక తృటులను ఉత్పత్తి చేయడానికి అదొక ప్రేరణ . అటువంటి తృటులను **తానే** ఉత్పత్తి చేసి తన ఆ ప్రత్యేకత్వాన్ని సాధారణత్వానికి ఉద్ధరించడానికి ప్రేరణ, అన్యమైన దానికి బాహ్యమైన వాటిని లుప్తం చేయడానికి, వాటిని లుప్తం చేస్తూ వాటి లుప్తీకరణ ద్వారా వ్యక్తిగతత్వము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత , తనను ఉత్పత్తి చేసు కోవడానికి ప్రేరణ. అట్టి తనను మళ్ళీ లుప్తం చేసుకుంటూ తనను అన్యము కొరకు సాధనముగా మార్చు కోవడానికి ప్రేరణ.

2

1.జీవించియున్న వ్యక్తిత్వం యొక్క ఈ ప్రక్రియ ఆ వ్యక్తిత్వానికే పరిమితం. అందులోనే ఉంటుంది.

పూర్వ పరిచితమైన బాహ్యసంకల్పానుగుణత్వం యొక్క అనుమితిలో మొదటి ఆధారవాక్యం ఇలాగ ఉంటుంది : సంకల్పం, అవ్యవహితంగా వస్తుగతత్వంతో సంబంధం పెట్టుకోగా, దానిని సాధనంగా మార్చగా సంకల్పం దానియందు తనకు సమానంగా ఉండగా

దానియందు తనలోకి మరలగా, కానీ వస్తుగతత్వం తన యందు తాను ఇంకా 804
లుప్తం కాక పోగా aber die Objektivität *an ihr selbst* sich noch nicht aufgehoben [hat], ,
సంకల్పం వస్తుగతత్వం నందు ఇంకా తన-యందు-తన-వలనగా సహజ భవ-
స్వయంభవము కాక పోగా, ఇట్లు సంకల్పం వస్తుగతత్వములో దాని-యందు-దాని-వలనగా
కావడం ఆఖరి నిగమన వాక్యంలో అవుతుంది.
జీవత్వం యొక్క స్వకీయమైన ప్రక్రియ అది నిగమన వాక్యం కూడా అయిన పర్యంతం
అటువంటి ఆధారవాక్యం అవుతుంది.
ఈ ప్రకారం అది వ్యక్తి (Subjekt) కి వస్తుగతత్వానికీ అవ్యవహిత సంబంధం ద్వారా
వస్తుగతత్వం సాధనము, పనిముట్టూ అవుతోంది. దానితో పాటు అది తన-యందే
సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యతయునూ అవుతోంది.
సంకల్పం తన ఈ బాహ్యత్వంలో తనను తాను నెరవేర్చుకుంటోంది , ఏ విధంగా అంటే
.తను బాహ్యత్వం యొక్క ఆత్మగత శక్తిగా, తను ప్రక్రియగా, అట్టి ప్రక్రియలో బాహ్యత్వం
స్వీయ లయీకరణ చెంది తన నెగెటివ్ ఐక్యతలోకి మరలటాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది .

జీవంతము యొక్క బాహ్యాపార్శ్వము యొక్క పరివర్తనాశీలము మరియు అశాంతి అన్నవి
దాని యందలి సంగ్రాహ్యము యొక్క వ్యక్తీకరణ. అది తన యందు నెగెటివిటీగా
వస్తుగతత్వాన్ని మాత్రమే కలిగి యున్నది . ఆ వస్తుగతత్వము తన నిర్నిమిత్త ఉనికిని
స్వీయ లుప్తనముగా ప్రదర్శిస్తుంది.
సంగ్రాహ్యము తన ప్రేరణ ద్వారా , తననే ఉత్పత్తి చేస్తుంది (Der Begriff produziert also
durch seinen Trieb sich   ). సంగ్రాహ్యము దాని వెసనే , ఆ ఉత్పత్తే ఉత్పత్తి చేసేది కూడ.
అలాటిది ఆ ఉత్పత్తి , అది అలాగ తననే నెగెటివ్ గా నిలుపగలిగే బాహ్యత్వం. అది
ఉత్పత్తి ప్రక్రియ.

3

1

మనం ఇప్పుడే పరిశీలించిన ఐడీ , జీవించియున్న ఆత్మగతము (*lebendigen Subjekts*)

మరియు దాని ప్రక్రియలు అన్న సంగ్రాహ్యము .
పరస్పరం సంబంధంలో ఉన్న నిర్ధారములు:
1) స్వీయ సంబంధంలో ఉండి నెగెటివ్ ఐక్యతగా ఉన్న సంగ్రాహ్యము మరియు
2) వస్తుగతత్వము, సంగ్రాహ్యపు సాధనం అయిన వస్తుగతత్వము. సంగ్రాహ్యము సాధనంలో తనలోకి తాను మరలినది.
జీవితము-ఐడీ యొక్క ఈ తృటులు ఇంకనూ జీవిత -సంగ్రాహ్యము లోపలే ఉన్నాయి కాబట్టి, అవి తమ యదార్థత్వములో ఉన్నట్టి, జీవంత-వ్యక్తిత్వమునకు చెందిన నిర్ధారిత-సంగ్రాహ్య తృటులు కావు (bestimmten Begriffsmomente), అనగా వాటికి **యదార్థత లేదు**..
జీవించియున్న వ్యక్తి యొక్క వస్తుగతత్వము లేక శరీరత్వం ఒక విపులమైన మొత్తము. ఆ తృటులే పార్శ్వములు , అట్టి పార్శ్వములే సజీవత్వము అవుతాయి. మునుపే (ప్రైవిధముగా)ఐడీ ద్వారా ఏర్పరచబడిన సజీవత్వము యొక్క తృటులు కావు .
సజీవ వస్తుగతత్వము తనలో సంగ్రాహ్యము వ్యాప్తమై కలట్టిది.సంగ్రాహ్యము సత్త్వముగా కలట్టిది. తనయందు వెసనీయమైన భేదములుగా సంగ్రాహ్య నిర్ధారములను కలట్టిది, అనగా సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము, విశిష్టత్వములను భేదములుగా కలట్టిది.
సజీవమైన వస్తుగతత్వము , ఏదైతే బాహ్యముగా భేదితమై ఉన్నదో, బాహ్యత్వము ప్రకారమే విభజించబడి ఉన్నది లేక కోయబడి ఉన్నది. (అది కీటకము లేక Insectum)

2

ప్రాణంతో ఉన్న వ్యక్తి మొదటిగా సాధారణత్వము. శుద్ధముగా తనలోనే కంపించు జీవత్వము, ఇది సున్నితత్వము (die *Sensibilität*).
సాధారణత్వము యొక్క సంగ్రాహ్యము , ముందే చేప్పినట్లు సాదా అవ్యవహితత్వము. తనలో నిరపేక్షమైన నెగెటివిటీగా .
నిరపేక్ష భేదము గలది ఈ సంగ్రాహ్యము . దాని నెగెటివిటీ సరళత్వంలో లయమయేది, తనతోతాను సమానమైనది. ఇది సున్నితత్వంలో గమనించవచ్చు. (సున్నితత్వం , సంగ్రాహ్య నెగెటివిటీ, ఇది తిరిగి సంగ్రాహ్య సరళత్వంలో లయమయ్యేది, ఈ సున్నితత్వం దానికదే సమానం) సున్నితత్వం తనలోనే ఉన్నది (ఇంకా బయటపడలేదు ఉదా:

సున్నితుడు అనబడేవాడు) అదేదో సరళమైనదీ సాదా అయినదీ కాదు . అనంతంగా 806 **నిర్ధారింపబడ గలిగిన** గ్రహణశీలతగా(eine unendliche ***bestimmbare*** **Rezeptivität)**.
అది తన నిర్ధారణలో బహుళమైనది కాదు. బాహ్యమైనది కాదు. స్థూలంగా తనలో ప్రతిఫలించేది .
ఈ సాధారణత్వంలో నిర్ధారణ సాదా సూత్రంగా ఉంటుంది . ఒకే బాహ్య నిర్ధారణ (die einzelne äußerliche Bestimmtheit) , ప్రభావముగా లేక ముద్రగా (ein sogenannter *Eindruck*) .
(ఈ ప్రభావము లేక ముద్ర అనే) బాహ్య నిర్ధారణ తన బాహ్యమైన బహుళమైన నిర్ధారము నుండి స్వయంస్పృహ లేక స్వీయ స్పృహ (diese Einfachheit des *Selbstgefühls*) యొక్క సరళత్వం లోకి మరలుతుంది ein sogenannter *Eindruck*, geht aus seiner äußerlichen und mannigfaltigen Bestimmung in diese Einfachheit des *Selbstgefühls* zurück.
సున్నితత్వమును , లోన ఉన్న ఆత్మ యొక్క డాజైన్ గా పరిగణించ వచ్చును. ఏమంటే సున్నితత్వము సమస్తమైన బాహ్యత్వాన్ని తన లోకి స్వీకరిస్తుంది. కానీ దానిని పూర్తి సరళత్వంలో తనకు సమానమైన సాధారణత్వంలోకి కొని పోతుంది.
3. (జీవంతము అనే) సంగ్రాహ్యము యొక్క రెండవ నిర్ధారము ప్రత్యేకత్వము (die *Besonderheit*) అది తిష్ఠిత భేదము యొక్క తృటి. తృటి తిష్ఠిత భేదము. సాదా స్వీయస్పృహలో మూయబడి ఉన్న నెగెటివిటీకి ఇది తెరచుట వంటిది, తెరచుట ప్రారంభం. స్వీయస్పృహలో ఒక ఆదర్శముగా మూసి ఉన్నది, ఇంకనూ యదార్థము కానిది - కానీ ఇప్పుడు తెరచుకున్నది, ప్రకోపత్వం / ఉత్తేజన శీలత (die *Irritabilität*)
ఈ స్పృహ, దాని శుష్క నెగెటివిటీ కారణముగా ప్రేరణ . (um der Abstraktion seiner Negativität willen Trieb)
అది తనను నిర్ధారించుకుంటుంది. జీవంతమైన దాని స్వీయ నిర్ధారము దాని **నిర్ణయము Urteil** లేక దాని స్వయం- పరిమితీకరించుకొనుట.
ఈ నిర్ణయము అనుసరించి, అది ఒక బాహ్యముతో, ఒక పూర్వతిష్ఠిత వస్తుగతత్వముతో లాగా సంబంధపడుతుంది. (a or b or c అన్న బాహ్యములతో బాధ పడుతుంది, a and b and c లు పూర్వతిష్ఠిత బాధాకారక-వస్తుగతత్వములు) దానితో పరస్పర ప్రభావ సంబంధం (in Wechselwirkung) ఏర్పరచుకుంటుంది.(ఇట్లు దానికి ప్రత్యేకత్వము

అబ్బుతుంది) దాని ప్రత్యేకము ప్రకారము పలు జీవంతములు . అట్టి
అన్యజీవంతముల సరసన ఇది ఒక రకము మాత్రమే.
ఈ నిర్నిమిత్త భిన్నత్వము యొక్క ప్రాకారక స్వీయ ప్రతిఫలనము ప్రాకారక "జాతి" మరియు వాటి క్రమబద్ధీకరణ (die formale *Gattung* und deren Systematisierung).
ప్రత్యేకత్వము నెగెటివిటీ ,బాహ్యదిశలో తన నిర్ధారణ కాగా
ఇక వ్యక్తిగత ప్రతిఫలనము అంటే **తన-తోనే-తన సంబంధముగా** సంగ్రాహ్య-నెగెటివిటీ అవుతుంది.

4

ఈ మూడవ నిర్ధారము ప్రకారము జీవంతము విశిష్టము ***als Einzelnes*** అవుతున్నది. ఈ స్వీయ-ప్రతిఫలనము సమీపముగా ఇలా నిర్ధారితము. దాని పై బాహ్య-నిర్ధార-పాత్రముగా సాధనముగా , పనిముట్టుగా వస్తుగతత్వం అవ్యవహితంగా ఉండగా, **ఆ వస్తుగతత్వానికి వ్యతిరేకంగా** జీవంతము **తన ఉత్తేజనశీలతతో** ***Irritabilität*** , తన బాహ్యత్వముగా , తనకు వ్యతిరేకముగా , తన వస్తుగతత్వానికి వ్యతిరేకముగా ఉన్నది.
తన-లో-తన ప్రతిఫలనము ఈ అవ్యవహితత్వాన్ని లుప్తము చేస్తున్నది. ఇలాటి లుప్తీకరణ ఒకవైపు సైద్ధాంతిక ప్రతిఫలనముగా జరుగుతున్నది. సైద్ధాంతిక ప్రతిఫలనము , సున్నితత్వం యొక్క సాదా తృటిగా నెగెటివిటీ. అనగా సున్నితత్వము దాని యందే పరిగణింప బడుతుంది మరియు అదే , అనుభూతి *Gefühl*.
ఇంకొక వైపు యదార్థముగా als reelle , సంగ్రాహ్య-ఏకత్వము తన **బాహ్య** వస్తుగత్వములో నెగెటివ్ ఐక్యతగా తిష్ఠనమై, ఇది పునరుత్పత్తి *Reproduktion* .
మొదలు పేర్కొన్న రెండు తృటులు సున్నితత్వము, ఉత్తేజనాశీలతా అన్నవి కాచిత్-గ్రహీత తృటులు.
పునరుత్పత్తిలో జీవితము సవిపులముగానూ , జీవంతత్వముగానూ ఉన్నది in der Reproduktion ist das Leben *Konkretes* und Lebendigkeit.
అది దాని యందు దాని సత్యముగా , అనుభూతిని ప్రతిఘటనా శక్తిని కలిగి యున్నది erst auch Gefühl und Widerstandskraft..

పునరుత్పత్తి, సున్నితత్వము యొక్క సాదా తృటిగా నెగెటివిటీ. ఉత్తేజనశీలత 808
అనునది జీవంతమైన ప్రతిఘటనా శక్తి (die Irritabilität ist nur lebendige Widerstandskraft). ఏమంటే బాహ్యముతో సంబంధము అనునది - పునరుత్పత్తి మరియు వ్యక్తిగతంగా స్వీయ ఏకత్వం తను తానే కావటం.

ఒక్కొక్క విశిష్ట- తృటి వెసనీయముగా అన్ని తృటుల మొత్తము.

వాటి భేదము ఆలోచనాపరంగా (ideelle Formbestimmtheit) నమూనా నిర్ధారణ అవుతుంది.

అది పునరుత్పత్తిలో అంతయునూ సవిపుల మొత్తంగా తిష్ఠితమవుతుంది als konkrete Totalität des Ganzen.

ఈ సమస్తము (Ganze) అన్నది ఒకవైపు ఉన్నది, మూడవది. ఇది యదార్ధమైన మొత్తముగా , ఆ నిర్ధారిత మొత్తములకు (bestimmten Totalitat) ప్రతిగా, వాటి అంతర్వర్తిత వెసనీయత్వముగా ఉన్నది. దానియందు అవి తృటులుగా ఒక్కటిచేయబడ్డవి. దాని యందు అవి స్వతః ను Subjekt తమ నిలకడను కలిగి యున్నాయి.

5

జీవంతము పునరుత్పత్తితో , విశిష్టత్వము యొక్క తృటులుగా తనను వాస్తవ వ్యక్తిత్వముగా (wirklich Individualitat) తిష్ఠించుకుంటున్నది. స్వీయ సంబంధితమైన స్వయం-భవముగా . దానితో పాటు నిజంగానే బాహ్యముతో సంబంధమున్నదిగా .

అనగా అది ప్రత్యేక-కృత-ప్రతిఫలనము లేక అన్యమునకు ప్రతిగా ఉత్తేజన/ ప్రకోపనం , వస్తు-గతప్రపంచమునకు ప్రతిగా ఉత్తేజన/ ప్రకోపనం (Irritabilitat) .

వ్యక్తి లోపలి జీవన ప్రక్రియ , పూర్వతిష్ఠితమైన వస్తుగతత్వంతో సంబంధంలోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. ఇది దేనిద్వారా జరుగుతుందంటే, వ్యక్తి తనను ఆత్మగత మొత్తముగా నిలిపి నిలుపుచునుండగా , తన నిర్ధారణా తృటి బాహ్యత్వ-సంబంధముతో **మొత్తము** అవుతుండగా , దీనంతటి ద్వారా వ్యక్తి లోపలి జీవనప్రక్రియ వస్తుగతత్వముతో సంబంధములోకి పరివర్తనము చెందుతుంది.

జీవిత ప్రక్రియ

1 . జీవంతమైన వ్యక్తిత్వము తనలో తాను రూపొందుతుంది కావున, తన పూర్వతిష్ఠనము నకు ప్రతిగా తనను తాను ఎక్కుపెట్టుకుంటుంది . పూర్వతిష్ఠిత వస్తుగతత్వ ప్రపంచమునకు ప్రతిగా తనను సహజభవ స్వయంభవ స్వతః - ఆత్మవాన్ గా (Subjekt) నిలుపుకుంటుంది. స్వతః - ఆత్మవాన్ అన్నది స్వీయసంకల్పము, అనగా సంగ్రాహ్యము, తనకు లోబడిన వస్తుగతత్వము నందు సాధనమును, ఆత్మగత యదార్థమును కలిగి యున్నట్టిది . దీని ద్వారా అది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యే ఐడీగా , వెసనీయమైన ఐడీగా ఏర్పడుచున్నది. దానికి ప్రతిగా పూర్వతిష్ఠితమైన బాహ్య ప్రపంచము ఒక నెగెటివ్ మరియు ఒక అస్వతంత్రము అన్న విలువను కలిగియున్నది.

తన అనుభూతిలో జీవంతము ఒక **నిశ్చితత్వం Gewißheit** కలిగి యున్నది, అది తన కెదురుగా ఉన్న అన్య-జైన్ , అంతర్వర్తిత-జైన్-అయేదిగా ఏమియూ లేనట్టిది (నాస్తిత్వమే) అన్న నిశ్చయత్వం కలిగి యున్నది. జీవంతము నందు స్వీయప్రేరణ ఈ అన్యజైన్‌ను రద్దు చేయవలసిన అవసరము దిశగా , అట్లు రద్దు చేసి తాను ఆ నిశ్చయత్వం యొక్క సత్యమును పొందు దిశగా . వ్యక్తిత్వము అన్నది ముందు స్వతఃగా జీవితము అన్న ఐడీ యొక్క సంగ్రాహ్యము. తనలో ఆ ఐడీ యొక్క ఆత్మగతప్రక్రియ. ఈ ప్రక్రియలో జీవంతము తననుండి పుష్టిని పొందుతుంది. తన సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణమైన సహజ సాధనముగా బాహ్యవస్తుగతత్వమును నిలుపుతుంది. తనను స్వయముగా ఈ ప్రక్రియ ద్వారా మధ్యవర్తనము చేసుకుంటుంది. ఈ ప్రక్రియ ద్వారా జీవంతమునకు బాహ్యత్వముతో సంబంధము ఏర్పడుతుంది. ఈ ప్రక్రియతో జీవంతమునకు పూర్తిగా తిష్ఠిత బాహ్యత్వముతో, **నిర్నిమిత్తముగా** తనకు ప్రతిగా ఉన్న వస్తుగత మొత్తముతో సంబంధము ఏర్పడుతుంది.

2. ఈ జీవితప్రక్రియ ఒక **అవసరము (** Bedürfnisse) తో ప్రారంభం అవుతుంది. జీవితప్రక్రియ తృటులతో ప్రారంభం అవుతుంది.

(తృటులనగా)   జీవంతము తనను ముందు నిర్ధారించుకుంటుంది.
దానితో తనను లేనిదిగా నిలుపుతుంది.
తద్వారా తన లోనే తనకు ప్రతిగా ఉన్న అన్యముతో , నిర్నిమిత్త వస్తుగతముతో
సంబంధం ఏర్పరచుకుంటుంది.
తనదైనదానిని పోగొట్టుకోవడములో జీవంతము తనను పోగొట్టుకోలేదు. అందులో తనను
నిలబెట్టుకుంటుంది. తనకు తానే సమానమైన సంగ్రాహ్యముగా నిలిచి ఉంటుంది.
దీనిద్వారా అది ప్రేరణ, చోదకము (Trieb).
దీనంతటి ద్వారా అది ఒక చోదకముగా స్వీయప్రేరణగా అయింది. తనకు అన్యమైన
ప్రపంచాన్ని తన-వలన-తానుగా ఉన్నదానిని, తన సమముగా నిలిపి, దానిని లుప్తము
చేయడానికీ, తనను వస్తుగతము చేసుకోవడానికీ (*sich* zu objektivieren) స్వీయప్రేరణ.
దాని స్వీయనిర్ధారము (seine Selbstbestimmung) వస్తుగత బాహ్యత్వనమూనాను   కలిగి
యున్నది.
అది తన-తో ఒక్కటి కూడా అయి ఉండుట వలన , దీనంతటిద్వారా నిరపేక్ష వైరుధ్యమై
absolute *Widerspruch* ఉన్నది.
మామూలుగా ఐడీ దాని సాదా సంగ్రాహ్యములో అవ్యవహిత సంయోజనముగా ఉండినది,
సంగ్రాహ్యమునకు అనుగుణముగా వస్తుగతత్వము. నైజము బట్టి అది సరిగా ఉన్నది.
కానీ దాని నెగెటివ్ తృటి తనను వస్తుగత ప్రత్యేకత్వముగా (objektiven Besonderheit)
నిర్ధారించుకొన్నది , ప్రత్యేకములు అనగా ఐక్యతలో ఒక్కొక్క తృటి తనను మొత్తమునకు
నిర్ధారించుకున్నది,   ఐక్యత యొక్క వెసనీయ తృటులు ఒక్కొక్కటి తన-వలన-తానుగా
ఒక మొత్తానికి యదార్థీకరించుకున్నవి.
కావున సంగ్రాహ్యము తన నిరపేక్ష అసమానత్వములో **రెండవుతున్నది** (sich *entzweit*)
ఈ రెండగుటలో అది నిరపేక్ష ఏకత్వము.
కావున జీవంతమన్నది తనకు తాను ఈ "రెండగుట" లేక ద్వయీకరణము (das Lebendige
für sich selbst diese Entzweiung)
దానికి ఈ వైరుధ్యము యొక్క అనుభూతి ఉన్నది. ఇది "**బాధ**" (*Schmerz).*
ఈ బాధ జీవంతమగు ప్రకృతి యొక్క ప్రత్యేక హక్కు (Vorrecht) .

ఎందుకంటే - అది అస్తిత్వములో ఉన్న సంగ్రాహ్యము. (అది స్థిరముగా
ఉన్నది కాదు, బాహ్య ప్రపంచముతో స్వీయప్రత్యేకరణము ద్వారా వ్యవహారదక్షమై, అట్లు తన యందు బాహ్యత్వమును పొంది , నెగెటివిటీగా ఉంటూ ,అస్తిత్వమును పొందునది. నిరంతర శక్తి వ్యక్తీకరణ).

అది అనంతమైన శక్తి (Kraft**)** యొక్క యదార్థత్వము. జీవంతము తన యందే తన నెగెటివిటీ గా ఉండుటచేత , **ఈ నెగెటివిటీ తన వలననే** అయి ఉండుటచేత, తాను తనను తన అన్యభవములో నిలుపుకొనుటచేత. (ఇందువలన బాధ జీవంత ప్రకృతి యొక్క ప్రత్యేక హక్కు అవుతోంది.)

ఎవరైనా వైరుధ్యాన్ని ఊహించలేము అంటే , అది జీవంతమైన వాటి బాధలో వాటికి గల వాస్తవ అస్తిత్వం కూడా .

3. జీవంతమైనదాని తనలోతన ఈ విడదీత "**అనుభూతి**". ఏలననగా అనుభూతి , సంగ్రాహ్యము యొక్క సాధారణములోకి స్వీకరించబడినది, సున్నితత్వము లోకి తీసుకోబడినది. “బాధ”తోటి **అవసరము** (Bedürfnis) , స్వీయచోదనము (Trieb) ప్రారంభం అవుతాయి. ఇది పరివర్తనముగా అగుచున్నది. పరివర్తనము అనగా , వ్యక్తిత్వము తనకుతాను నెగేషన్, అదే విధముగా తనకుతాను ఒకటి. నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ గా ఏకత్వము. ఈ ఏకత్వము , ఏదైతే చోదనములో ఉన్నదో , అది తన పట్ల తనకు గల నిశ్చితత్వం - ఆత్మగత నిశ్చితత్వం . ఆ నిశ్చితత్వం ప్రకారము, జీవంతము తన బాహ్యముతో, నిర్నిమిత్త అస్తిత్వ ప్రపంచముతో, ఒక దర్శనముతో వలె (als zu einer Erscheinung) వ్యవహరిస్తుంది . తన యందు తనకు సంగ్రాహ్యము లేని సంగ్రాహ్యరహితముతో వలె, వెసన్ రహిత వాస్తవముతో వలె వ్యవహరిస్తుంది.

బాహ్య అస్తిత్వములో ఉన్న ప్రపంచము , స్వత:-ఆత్మగతము ద్వారా సంగ్రాహ్యమును పొందాలి. ఇది లోపలి సంకల్పం (der immanente Zweck ist). స్వత:ఆత్మగతము యొక్క అంతర్గత సంకల్పం.

నిర్ధారణ పట్ల వస్తుగత ప్రపంచము యొక్క నిర్నిమిత్తత, సంకల్పము పట్ల దాని నిర్నిమిత్తత దాని ఒక విధమైన బాహ్య సమర్థత అవుతున్నది. అది ఎటువంటి సమర్థత అంటే స్వత:-ఆత్మగతము కు (Subjekt) అనుగుణముగా ఉండగలిగే దాని బాహ్య సమర్థత

అవుతున్నది. వస్తుగత ప్రపంచము నకు వేరు ప్రత్యేకతలు ఏమి ఉన్నప్పటికీ
జీవంతమునకు ఎదురు నిలువలేని అసహాయత కలదై ఉన్నది . ఏమనగా, దానికున్న యాంత్రిక-నిర్ధారణా అనుకూలత (mechanische Bestimmbarkeit), సహజ సంగ్రాహ్య అభావము చేత స్వేచ్ఛ లేకుండుట వలన తనను తాను జీవంతము నకు ఎదురుగా నిలబెట్టుకోలేని అసహాయ స్థితి లో ఉన్నది (ihre Ohnmacht aus, sich gegen das Lebendige zu erhalten).

ఈ ప్రకారము వస్తు జీవంతమునకు ప్రతిగా ముందుగా నిర్నిమిత్త బాహ్యము . వస్తు జీవంతముపై యాంత్రికముగా పనిచేయవచ్చును, కాని అది జీవంతము తో వ్యవహరించుట కాదు, వస్తు జీవంతముపై **కారణము** కాజాలదు, వస్తు దానిని **ఉద్రేక** పరచవచ్చును. (స్వతః , బాహ్యత్వమునకు సరిపడినట్లు ఉండుట కూడా ముఖ్యం) జీవంతము ప్రేరణ కాబట్టి, (వస్తు) యొక్క బాహ్యత్వము కేవలము జీవంతము-యందు-జీవంతము-వలన గా దానిలో అయిన పర్యంతమే తెలియవస్తుంది. జీవంతము నందే ప్రేరణవలన ఒక బాహ్యత్వం రావాలి, ఆ బాహ్యత్వం వస్తుకు సరిపోయినట్లు ఉండాలి . కావున స్వతః పై ప్రభావము అన్నది , స్వతః ప్రస్తుతము చేసే బాహ్యత్వ పార్శ్వము వస్తుకు అనుగుణముగా ఉంటేనే**(** die Einwirkung auf das Subjekt besteht daher nur darin, daß dieses die sich darbietende Äußerlichkeit *entsprechend findet* ***).*** వస్తు మొత్తముగా స్వతః కు అనుగుణముగా ఉండకపోవచ్చును. ఒక ప్రత్యేక పార్శ్వము అనుగుణముగా ఉండవచ్చును. జీవంతము తానే బాహ్యముగా వ్యవహరించి ప్రత్యేకము అవుతుంటుంది కాబట్టి, ఇలా ప్రత్యేకము కావడములో క్రియ-ప్రతిక్రియల సాధ్యత ఇమిడి ఉన్నది.

4. స్వత:ఆత్మగతము తన అవశ్యకతకు తనను నిర్ధారించుకుని బాహ్యముతో సంబంధీకరిస్తుంది స్వత:ఆత్మగతము తన ప్రేరణలో బాహ్యముతో సంబంధములో ఉన్నదిగా తనను నిర్ధారించుకున్నదిగా అయి తద్వారా **తానే బాహ్యమూ పనిముట్టూ** అవడం తో , వస్తు పై బలప్రయోగం (Gewalt) జరుపుతోంది.

స్వత:ఆత్మగతము యొక్క ప్రత్యేక లక్షణమూ, దాని పరిమితత్వమూ, ఈ సంబంధము యొక్క నిర్ధారిత దర్శనము లో ఉంటుంది (bestimmtere Erscheinung dieses Verhältnisses) .

అందలి బాహ్యత్వము వస్తుగతత్వము యొక్క ప్రక్రియ- యాంత్రికత మరియు
రసాయనికత లో ఉన్నది. కానీ ఆ ప్రక్రియ అవ్యవహితముగా తుంచి వేయబడ్డది. బాహ్యత్వము అంతర్గతములోకి మారిపోయినది.

బాహ్యత్వము అంతర్గతముగా మారినది. నిర్నిమిత్త వస్తు యందు స్వత:ఆత్మగతము యొక్క క్రియ ద్వారా వెలువరించిన బాహ్య సంకల్పానుగుణత్వం రద్దవుతున్నది. ఎందుకంటే వస్తు సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా సత్త్వము Substanz కాదు.

కావున సంగ్రాహ్యము వస్తు (వస్తు ప్రస్తుతి చేసిన బాహ్యత్వము) యొక్క బాహ్య నమూనా అగుటయే కాక, సంగ్రాహ్యము ఆ బాహ్యనమూనా యొక్క వెసన్ అయి, అంతర్గత వ్యాపిత నిర్ధారము అయి, తన మూల ఐక్యత కు అనుగుణముగా తిష్ఠనము కావలెను.

5. **వస్తుని** వశపరచుకున్న తరువాత (Bemächtigung) యాంత్రిక ప్రక్రియ **అంతర్గతము** లోనికి పరివర్తనము చెందుతుంది. తద్వారా వ్యక్తిత్వము వస్తుని స్వంతము చేసుకుంటుంది. తాను విలక్షణమైన వైఖరిని పొందుతుంది. దానిని తన సాధనమును చేస్తుంది, తన ఆత్మగతత్వము దానిని సత్త్వము నకు ఇస్తుంది . ఈ లీనము చేసుకునే ప్రక్రియ పైన పేర్కొన్న పునరుత్పత్తి ప్రక్రియ Reproduction తో , అనగా వ్యక్తిత్వము యొక్క పునరుత్పత్తి ప్రక్రియతో ఒక్కటిగా కలిసి జరుగుతుంది. వ్యక్తిత్వము తన వస్తుగతత్వాన్ని వస్తు గా చేసి , ఈ ప్రక్రియలో తనలో నుండి తాను పుష్ఠిని పొందుతుంది . వ్యక్తిత్వము యొక్క అంగములు బాహ్య వస్తువులతో , యాంత్రిక రసాయనిక ఘర్షణలో ప్రవేశించుట అన్నది వ్యక్తిత్వానికి వస్తుగత తృటి.

యాంత్రిక రసాయనిక ప్రక్రియలతో జీవంతము యొక్క లయీకరణ ప్రారంభము. జీవితము ఈ ప్రక్రియల సత్యము.

జీవంతమే ఈ సత్యపు ఉనికి , ఈ సత్యము యొక్క అస్తిత్వము. జీవంతము ఆ సత్యము యొక్క శక్తి. జీవంతము ఆ ప్రక్రియలను తన అదుపులోకి తీసుకుంటుంది, వాటి సాధారణముగా (యాంత్రిక , రసాయనిక వస్తు లలో) వాటిలో వ్యాపిస్తుంది, ఆ ప్రక్రియ ఉత్పత్తిని జీవంతమే పూర్తిగా నిర్ధారిస్తుంది. ఆ ఉత్పత్తిని జీవంత వ్యక్తిత్వంలోకి మార్చడం, జీవంత వ్యక్తిత్వము తిరిగి తనలోకి మరలడానికి దారితీస్తుంది.

యాంత్రిక రసాయనిక ప్రక్రియల ఉత్పత్తి ఏదైతే మామూలుగా అన్యములోకి పరివర్తనము అవడమో , **పునరుత్పత్తి** (Reproduction) అవుతున్నది. ఈ పునరుత్పత్తిలో జీవంతము తనవలన-తానుగా ఒక్కటిగా తిష్ఠించుకుంటున్నది.

6. అవ్యవహిత ఐడీ తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే సంగ్రాహ్యము యదార్థముతో ఏకత్వమైన అవ్యవహితము తప్ప అంతకంటే ఏమీ కాదు. అవ్యవహిత ఐడీ అవ్యవహితము కూడా. కానీ సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్థము తన-వలన-తానై ఒక్కటయి ఉన్న ఏకత్వమగుటవలన కాదు.

వస్తుగత ప్రక్రియ ద్వారా జీవంతము తనకు స్వీయ-అనుభూతిని ప్రదానం చేసుకుంటుంది. అనుభూతిని ప్రదానం చేసుకొనుటలో తనను తన-యందు-తన-వలన ఉండుదానిగా నిలుపుతుంది. తనలో నిర్నిమిత్తముగా నిలుపబడిన అన్యభవము , అది తనతో ఒక్కటవుతుంది . ఇది తనతో ఒక్కటిగా , అనగా నెగెటివ్ కాస్తా నెగెటివ్ ఐక్యత అవుతుంది . మొదలు నిర్నిమిత్తమని పూర్వతిష్ఠితమైన వస్తుగతత్వము తో వ్యక్తిత్వము (Individuum) కలియుట తో, వ్యక్తిత్వము ఒక వైపు వాస్తవ విశిష్టముగా ఏర్పడినది. ఎంతగా వాస్తవ విశిష్టమైనదో అంతగానూ అది తన ప్రత్యేకత్వమును లుప్తము చేసుకున్నది, తనను సాధారణత్వమునకు ఉద్ధరించుకున్నది. జీవితమును వ్యక్తిగత జీవితము మరియు దాని కి బాహ్యమైన వస్తుగతత్వముగా విడదీయుటలో జీవితము యొక్క ప్రత్యేకత్వము ఉన్నది. బాహ్యమైన జీవిత ప్రక్రియ ద్వారా జీవితము తనను నిజముగా సాధారణ జీవితముగా , జాతిగా (Gattung) నిలుపుకున్నది .

జాతి

1.జీవంతమైన వ్యక్తిత్వము , మొదలు జీవితము అన్న సాధారణ సంగ్రాహ్యము నుండి విడివడినదైయుండి , అదొక పూర్వ్వతిష్ఠితమై యుండెను. అది తనను తన ద్వారా ఇంకా నిలబెట్టుకోలేదు, సంరక్షించుకోలేదు. ముందే ఉందనుకున్న ప్రపంచంతో ఒక ప్రక్రియలో ప్రవేశించి అది తనను , **తన వలన** ఉన్నదిగా , అన్యభవముల నెగెటివ్ ఐక్యతగా, తన పునాది-తానుగా నిలబెట్టుకున్నది. అది ఐడీ యొక్క వాస్తవము. కావున ఇక వ్యక్తిత్వము **వాస్తవత్వము** నుండి తనను ఉద్భవింప జేసుకుంటుంది. ఇంతకు మునుపు సంగ్రాహ్యము నుండే ఉద్భవించేది. దాని ఉద్భవము, అట్లు ఒక **పూర్వ్వతిష్ఠితమై** ఉన్నట్టిది , ఇప్పుడు దాని ఉత్పత్తి అయింది.

2.ఇంకా ఎక్కువ నిర్ధారము , అది విరుద్ధ ద్వంద్వమును(అత్మగత-వస్తుగతముల) లుప్తము చేయుట ద్వారా పొందినది **జాతి** . ఇంతకు మునుపు నిర్నిమిత్తమైన అన్యభవము తో ఒకటై "జాతి" అగుట. వ్యక్తిత్వము యొక్క ఈ ఐడీ , వెసనీయమైన ఏకత్వము, ఇది వెసనీయముగా తనను ప్రత్యేకించుకొనుట. ఏదైతే అదొక మొత్తము లోనుండి వస్తున్నదో, ఆ మొత్తాన్ని రెండుగా విడదీయడం, వ్యక్తిత్వాన్ని ద్వియీకరించడం. తన తో ఒకటై అయిన దానిని, వస్తుగతాన్ని , పూర్వ్వతిష్ఠనము చేయడం. జీవంతము తన తో అన్య జీవంతముతో వలె వ్యవహరించుట.

3. ఈ సాధారణము మూడవ దశ. ఇది జీవితము యొక్క సత్యము . ఇంకనూ తన పరిధిలో మూయబడి ఉన్న జీవితము యొక్క సత్యము. ఈ దశ వ్యక్తిగతము యొక్క ప్రక్రియ , వ్యక్తిగతము తన-తో-తాను సంబంధము కలిగి యుండే ప్రక్రియ. ఇందులో బాహ్యత్వము దాని అంతర్గత త్రుటి. రెండవది, ఈ బాహ్యత్వమే ఒక జీవంతమైన మొత్తముగా ఒక వస్తుగతత్వము. అది వ్యక్తిగతత్వమునకు తానే అయిన వ్యక్తిగతత్వము. అందులో వ్యక్తిగతము తాను **లుప్తమైనదిగా కాక**, **నిలకడ** అయినదిగా తన నిశ్చితత్వం తానై ఉన్నది.

4. జాతి అనే సంబంధము , అటువంటి ఒక దానిలో వ్యక్తిగతమైన ఆత్మానుభవము యొక్క

ఏకత్వము , అలాగే ఇంకొక స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వములో కూడా అయి ఉండాలి.
ఇది వైరుధ్యం. కావున జీవంతము మళ్ళీ ఒక ప్రయత్నము. ఇప్పటికి జాతి, జీవితము అన్న ఐడీ యొక్క పరిపూర్తి. కానీ ఈ పరిపూర్తి మొదలు అవ్యవహితత్వ పరిధిలోనే. ఈ సాధారణత్వం ఒంటరి గానే వాస్తవము. సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్థము అవ్యవహిత వస్తుగతత్వము కలిగినదీ ఒంటరి వాస్తవము. కాబట్టి వ్యక్తిగతము అన్నది అంతర్వర్తితముగా నిజముగా జాతే. కానీ అది తన-వలన-తాను అయిన జాతి కాలేదు. అది జాతిగా దేని వలన అంటే ఇంకనూ ఇంకొక, అన్యమైన జీవంత వ్యక్తిత్వము వలన.
అన్య జీవంత వ్యక్తిత్వము ఏదైతే , (మొదటి దాని నుండి) బేధితమైన సంగ్రాహ్యము. అది మొదటి దాని వలెనే. కానీ సంగ్రాహ్యముగా కాదు. జీవంతముగా ఒక సంగ్రాహ్యమునూ తో పాటు బాహ్య వస్తుగతత్వమునూ కలిగి యుండుటలో మొదటి దాని వలె. ఇది అదే నమూనా, అనగా అవ్యవహితముగా విరుద్ధమైనది.
5.అన్యముతో ఏకత్వముగా , వ్యక్తిగతము యొక్క సాధారణత్వము, మొదలు **అంతర్గతము** లేక **ఆత్మగతము**. కావున ఇదొక ఆకాంక్షగా ఉన్నది , సాధారణత్వమును తిష్ఠితము చేయవలెనని, తనను సాధారణముగా వాస్తవము చేసుకోవలెనని. జాతి కొరకు ఈ ప్రేరణ ఎలా నెరవేరుతుందంటే, పరస్పరము ప్రత్యేకములు , విశిష్టములు అయిన వ్యక్తిగతములు లుప్తమగుటద్వారా. మొదలు వ్యక్తిగతము అంతర్వర్తితముగా సాధారణము. దానిలో రెండిటి నడుమ సాగదీత ఉన్నది.

ఈ సాగదీత సాధారణముకై అపేక్ష. అది జాతి సాధారణత్వములో పరిష్కారమయ్యేది. వాటి యదార్థీకృత ఏకత్వము , ద్వియీకరణము చెంది తన-లో- ప్రతిఫలించే జాతి , నెగెటివ్ ఐక్యత అగుట ద్వారా ఘటించునది. ఇది కేవలము వాటి సంగ్రాహ్యము నుండి ఏర్పడినది కాదు. ఇది జీవితము యొక్క వ్యక్తిగతత్వము నుండే పుట్టునది. **వాస్తవీకరణ** పొందినట్టి ఐడీ నుండి ఉద్భవించునది.
ముందు ఇది కేవలము సంగ్రాహ్యము, తనను వస్తుగతీకరించుకున్నట్టిది. అనగా **వాస్తవ సంగ్రాహ్యము**. **ఇది జీవంత వ్యక్తిత్వము యొక్క బీజము**. సంగ్రాహ్యము అంటే ఎమిటో దానిలో గమనించవచ్చు ..

ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము బాహ్య వాస్తవికత కలిగి యున్నది ***subjektive Begriff äußerliche*** 817
Wirklichkeit. జీవంతము యొక్క బీజము వ్యక్తిత్వము యొక్క పూర్తి విపులీకరణములో ఉంటుంది. అందులో దాని అన్ని భిన్న పార్శ్వాలూ, లక్షణాలూ, అంగములుగా ఉన్న భేదములూ, వ్యక్తీకరణము యొక్క **మొత్తము నిర్ధారణలో** ఇమిడి ఉన్నవి. ఇవి మొదలు ఆలోచనలుగా, అభివృద్ధి చెందని ఆత్మగత మొత్తముగా , సాదాగా, నిర్-ఇంద్రియముగా ఉన్నవి . కావున సంగ్రాహ్యమన్న అంతర్గత నమూనాలో , బీజమన్నది మొత్తము జీవంతమై యున్నది.

జాతి అన్న తనలోతన ప్రతిఫలనము వాస్తవత్వము పొందుట , ఈ పార్శ్వమును బట్టి ఏమంటే , వ్యక్తిగతత్వము మరియు నెగెటివ్ ఐక్యత అన్న తృటులు అందులో తిష్ఠితము అయినాయి కాబట్టి , జీవంతమైన స్త్రీపురుష లింగములు ఇక సంతానమును ఉత్పత్తి చేయుట (die *Fortpflanzung* der lebenden Geschlechter) (జాతి స్వీయప్రతిఫలన వాస్తవత్వమును పొందుట సంతానోత్పత్తి ద్వారా) జాతి అన్న స్వీయప్రతిఫలనము . జీవితము ఇంకనూ అవ్యవహితత్వ నమూనాలో ఉన్న ఐడీ, ఈ ప్రకారము వాస్తవత్వము లోకి వెనుకంజ వేస్తుంది . జాతి యొక్క స్వీయ అంతః ప్రతిఫలనము పునరావృత్తి మరియు అనంతశ్రేణి పురోగతి మాత్రమే. జీవితము అనే ఐడీ (సంతానోత్పత్తి) ఈ శ్రేణీ పురోగతి ద్వారా తన అవ్యవహితత్వము యొక్క పరిమితత్వము నుండి బయటపడలేదు. అయినప్పటికీ ఈ విధముగా జీవితము తన మొదటి సంగ్రాహ్యము లోకి మరలుటలో ఒక ఉన్నత పార్శ్వం తెలియుచున్నది. ఐడీ తన ప్రక్రియ యొక్క మధ్యవర్తనము కేవలము అవ్యవహితత్వము లోనే కలిగి యుండదు, అందులో అవ్యవహితత్వమును లుప్తము కూడా చేస్తుంది. తద్వారా తన డాజైన్ యొక్క ఇంకొక ఉన్నత నమూనా కి ఉద్ధారితం అవుతుంది.

6. జాతి అనే ప్రక్రియ , ఇందులో ఒక్కొక్క వ్యక్తిత్వము నందలి వాటి నిర్నిమిత్త, అవ్యవహిత అస్తిత్వములు ఒకటి ఇంకొకదానిలో లుప్తం అవుతున్నాయి, ఈ నెగెటివ్ ఐక్యతలో మరణిస్తున్నాయి. ఇంకొక వైపు ఈ ప్రక్రియ యొక్క ఉత్పత్తి , నెరవేరి యదార్థమైన జాతి *realisierte Gattung*. ఇది సంగ్రాహ్యముతో ఒక్కటై ఏకత్వములో తిష్ఠితమైనది. ఈ జాతి ఉద్భవ ప్రక్రియలో వ్యక్తిగత జీవితములనే వేరు వేరు విశిష్టత్వములు పతనమై నశిస్తాయి.

జాతి అన్నది తనలోకి మరలే నెగెటివ్ ఏకత్వము . అది ఒకవైపు విశిష్టత్వమును
ఉత్పత్తి చేయుట, ఇంకొక వైపు దానిని లుప్తము చేయుట. దీనివలన తనతో తాను కలిసి పోతుండే జాతి. ఇది తన-వలన-తాను సాధారణము అవుతున్న ఐడీ *für sich werdende Allgemeinheit* der Idee. ఇట్టి జాతీ-కరణములో జీవంత వ్యక్తిత్వము యొక్క అవ్యవహితత్వము మరణిస్తున్నది. జీవితము యొక్క మరణము , బుద్ధి యొక్క ఉద్భవమై ఉన్నది. జాతిగా అంతర్వర్తితముగా ఉన్న ఐడీ తన-యందు ఉన్నది, తన-వలనగా ఉన్నది . కావున జీవంతమైన స్త్రీ పురుష లింగములుగా ఉన్న దాని ప్రత్యేకత్వము, లుప్తమగుచున్నది. తద్వారా ఐడీ నిజత్వమును పొందుచున్నది. అదే సాదా సాధారణత్వము. కావున ఈ ఐడీ తనతోతాను ఐడీ గా వ్యవహరిస్తున్నది అనగా సాధారణత్వముగా. సాధారణత్వము , అది తన నిర్ధారణను, తన డాజైన్ ను సాధారణము అని కలిగి యున్నది. ఇది ఎరుగుట / జ్ఞానము /**Erkennen**అన్న ఐడీ.

జ్ఞానము అన్న ఐడీ

జీవితము అవ్యవహితమైన ఐడీ. ఐడీ , తనని తన యందే ఇంకా యదార్థీకరించుకోని సంగ్రాహ్యము . ఈ సంగ్రాహ్యము దాని నిర్ణయములో స్థూలముగా జ్ఞానము

2. జీవితము సంగ్రాహ్యము అది దానికదిగా సంగ్రాహ్యము ,అది స్వేచ్ఛగా కాచిత్-గ్రహీత సాధారణము లేక జాతిగా ఉన్న పర్యంతం . కావున **జీవితము ,**అది దాని శుద్ధ ఏకత్వము. **జీవితము** అది తనలో తానుగా మాత్రమే భేదితము. **జీవితము** భేదితములు ఒక వస్తుగతము కాదు, దానితోపాటు **జీవితము** ఆత్మగతత్వమునకు విడుదల పొందినది, అట్లు స్వీయ సమానత కు విడుదల పొందినది, ఇక్కడ సంగ్రాహ్యమునకు పాత్రమైన విషయము సంగ్రాహ్యమే . జీవితము సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్థత దాని డాజైన్ - డాజైన్ నమూనాలో ఉన్నది . అది ఆ నమూనా ను నిర్ధారించడము పై ఆధారపడి ఉన్నది. జీవితము అన్న ఐడీలో అంతర్వర్తిత-సంగ్రాహ్యము లేక ఆత్మగతము మరియు వస్తుగతత్వములో మునినిగినదీ అన్నవాటి మధ్య బేధము ఏమిటి అన్నది పైని డాజైన్ నమూనా నిర్ధారముపై ఆధారపడి ఉన్నది.

జీవితము ఐడీ దాని వస్తుగతత్వములో దాని బాహ్య వాస్తవము నుండి భేదితము కావింపబడి దాని-వలన-అదిగా (*für sich*) తిష్ఠితమైనది. దాని ఈ తన-వలన-జైన్ కేవలము ఏకత్వముగా కలిగి యున్నది. ఈ స్వయంభవము ఒక ఏకత్వముగా స్వీయసంబంధము , దానికి లోబడిన వస్తుగతత్వములో మునిగి, తనకు-తానే సంబంధములో ఉన్నది. లేక తనలోనే ఉన్న సత్త్వము అన్న నమూనాలో ఉన్నది.

సంగ్రాహ్యమునకు జీవితము కంటే ఉన్న ఔన్నత్యము ఏమంటే, దాని యదార్థము సాధారణమునకు విముక్తిపొందిన సంగ్రాహ్యమన్న నమూనాకావడం.

ఈ నిర్ణయము ద్వారా ఐడీ రెండు అయింది.

1ఆత్మగతముగా సంగ్రాహ్యమై, దేని వాస్తవము స్వయముగా తానే అయి ఉన్నదో,

2వస్తుగతముగా జీవితము - ఆలోచన, బుద్ధి,ఆత్మచైతన్యం ***Denken, Geist, Selbstbewußtsein***

–

ఇవి ఐడీ యొక్క నిర్ధారములు. ఈ ప్రకారము ఐడీ తనను తానే వస్తువుగా 820
కలిగి యున్నది, దాని డాజైన్, అనగా జైన్ యొక్క నిర్ధారణ , దాని నుండి దాని భేదము, దాని నుండే విడదీసినది .

2.

బుద్ధి గురించిన అధిభౌతిక శాస్త్రము(Metaphysics) లేక

బహుచర్చా విషయమైన ఆత్మ అన్నది సత్త్వము, సరళత్వము, పదార్థరాహిత్యము అన్న నిర్ధారముల చుట్టూ తిరుగుతుంది. ఈ నిర్ధారముల ద్వారా బుద్ధి అన్న కల్పనకు ఆధారము కల్పించబడుతుని. ఈ నిర్ధారముల ద్వారా బుద్ధి అన్న కల్పనకు ,అనుభవాధారిత చైతన్యము నుండి విశేష్యమును చేసి , ఆధారము కల్పించబడుతుంది. ఆ పై వేసే ప్రశ్న ఏమిటంటె ఏ విధేయములు ఈ అనుభవములో గమనించినవాటికి సరిపోతాయి అని. ఈ వ్యవహారము భౌతికశాస్త్రము కంటే ముందుకు పోదు. దర్శనముల ప్రపంచము సాధారణ సూత్రములకు మరియు ప్రతిఫలిత నిర్ధారములకు కొని రాబడినవి.

బుద్ధి గురించిన అధిభౌతిక శాస్త్రము (Metaphysics) లేక ఆత్మ అన్నది సత్త్వము, సరళము, ఆలోచనాపరము అన్న నిర్ధారముల చుట్టూ తిరుగుతుంది. ఈ నిర్ధారముల ద్వారా బుద్ధి అన్న కల్పనకు ఆధారము కల్పించబడుతుని. ఈ నిర్ధారముల ద్వారా బుద్ధి అన్న కల్పనకు ,అనుభవాధారిత చైతన్యము నుండి విశేష్యమును చేసి , ఆధారము కల్పించబడుతుంది. ఆ పై వేసే ప్రశ్న ఏమిటంటె ఏ విధేయములు గమనించినవాటికి సరిపోతాయి అని. ఈ వ్యవహారము భౌతికశాస్త్రము కంటే ముందుకు పోదు. అనగా దర్శనముల లతో కూడిన ప్రపంచమును సాధారణ సూత్రములకు మరియు ప్రతిఫలిత నిర్ధారములకు కొనివచ్చుట . ఇక్కడ వ్యత్యాసమేమంటే ఆధారమైనది దర్శనముగా బుద్ధి. అయితే భౌతిక శాస్త్రము ల శాస్త్రీయత్వమును అనుసరిస్తే (ఆత్మ అన్న పేరిట ఈ రకమైన) బుద్ధినిర్ధారము , వెనుక బడక తప్పదు. ఏమంటే బుద్ధి ప్రకృతి కంటే అనంతముగా సంపన్నము. అంతే కాదు బుద్ధి , సంగ్రాహ్యము లో వ్యతిరేకముల నిరపేక్ష ఏకత్వము. ఇది దాని వెసన్. కావున దాని దర్శనములలోనూ, బాహ్యముతో సంబంధములోనూ, దాని అత్యున్నత నిర్ధారణలో అది వైరుధ్యమును ప్రదర్శిస్తుంది.

కావున ప్రతీ పరస్పరవ్యతిరేక ప్రతిఫలననిర్ధారములకు ఒక అనుభవాన్ని
ఉదాహరించడం జరుగుతుంది. లేక ప్రాకరక అనుమితి ప్రకారం పోతే
ఒక అనుభవము పరస్పర వ్యతిరేక నిర్ధారములకు దారితీస్తుంది.
దర్శనమునందు అవ్యవహితముగా వెలువడే విధేయములు మొదలు
అనుభవాధారితములూ, మానసికములూ అయి ఉంటాయి. కాబట్టి అధిభౌతిక
పరిగణనకంటూ కేవలం శుష్క ప్రతిఫలన నిర్ధారములు మాత్రమే దొరుకుతాయి. కాంట్ ,
"హేతుబద్ధ ఆత్మసూత్రాల విమర్శ" (Kritik der *rationalen Seelenlehre*59)లో ఈ
అధిబౌతికాన్ని దేనిపై నిలదీస్తాడంటే, అది హేతుబద్ధ శాస్త్రం అయి ఉండాలి.
గమనించినదానిని స్వీయచైతన్యము యొక్క సాధారణ కల్పనలోకి
కనిష్టంగా గ్రహించాలి. అట్లు ఆ శాస్త్రాన్ని అతి కనిష్టంగా అనుభవాధారితం
చేయాలి. లేకుంటే ఆ శాస్త్రం ఒక అనుభవాధారితంగా మారిపోయి , హేతుబద్ధ-శుద్ధత
మరియు అనుభవాతీత స్వతంత్రత అన్నవి నశిస్తాయి. మిగిలేదేమంటే, సాదాగా దానికది
విషయసంచయము లేని ఖాళీ కల్పన అవుతుంది. "నేను" అన్నది సంగ్రాహ్యం అని
ఎవరూ అనలేరు, అది కేవలం ఒక చైతన్యం . అది అన్ని సంగ్రాహ్యాల వెంట ఉండే ఒక
చైతన్యం. ఆలోచించే నేను లేక ఇది ద్వారా ఆలోచించే విషయం గురించి కాంట్
నిగమనము ఇలా ఉంటుంది. అదేమంటే - ఆలోచించే నేను లేక ఇది ద్వారా ఏదో ఒక
జ్ఞానాతీత (transzendentales) ఆలోచనా విషయం , ఏదో ఒక ఎక్స్ వంటిదానిని కల్పన గా
పొందటం కంటే మించి సాధ్యము కాదు. ఆ జ్ఞానాతీత ఆలోచనా విషయం , విషయము
నుండి విడివడి ఉన్న విధేయములైన ఆలోచనల ద్వారానే మాత్రం తెలుసుకోవచ్చు, అది
కాక మనం అతి కనిష్ఠమైన సంగ్రాహ్యం కూడా గ్రహించడం సాధ్యం కాదు. .

"నేను" అన్నది, కాంట్ దృష్టిలో , వికారాన్ని కలిగిస్తోంది, ఎందుకంటే దాని గురించి
నిర్ణయించడానికి ప్రతిసారీ దానిని ఉపయోగించాలి. ఎందుకంటే తెలుసు కోవడం అంటే ,
ఒక ప్రత్యేక విషయము కల్పన ద్వారా బేధితమవడం మాత్రమే కాదు, ఆ విషయము
యొక్క నమూనా ద్వారా కూడా బేధితమవడం .
హేతుబద్ధ ఆత్మ సూత్రము యొక్క పారాలాగిజం (విషయాన్ని పైపైన స్పృశించే దోషాన్విత

తర్కము) దేనిలో ఉన్నదంటే -

1.ఆలోచనలో ఆత్మచైతన్యము ఏ విధముగా ఉంటుందో అది ఒక వస్తుకు సంబంధించి వివేచనయుక్త సంగ్రాహ్యము వలే భావించుటలో ఉన్నది

2."నేను అనుకుంటున్నాను" అన్న దానిని ఆలోచనా-వెసన్ గా , వస్తువు-దానిలో-అది అన్నట్లు భావించుటలో ఉన్నది.

ఈ విధముగా "నేను" చైతన్యములో ఎప్పటికీ స్వత:ఆత్మగతము గానూ, ఏకవచనము గానూ, కల్పనలోని సమస్త బాహుళ్యాన్ని తనతో కలిసి ఏకముగా కలిగినదిగానూ, అవి బయట ఉన్న నాకు మాత్రమే వేరు వేరుగా అందుచున్నట్లుగానూ, నేను నిర్హేతుకంగా అలాగ నిగమనం చేయుటయూ జరుగుతుంది..

ఇట్లు "నేను" ఒక సత్త్వ మనీ, గుణాత్మకముగా సరళమైనదనీ మరియు "ఒకటి" గా ఉన్నదనీ, స్థల కాల వస్తువుల పై ఆధారపడకుండా అస్తిత్వములో నున్నట్టిది అని హేతుబద్ధ ఆత్మసూత్రము అసమంజసముగా నిగమనము రాబడుతున్నది.

3.

నేను ఈ వాదనని విస్తారంగా విశదీకరించాను. పూర్వపు ఆత్మసంబంధిత అధిభౌతిక వాదం ఏమిటి, దాని విమర్శ ఏమిటి, ఆ విమర్శ ద్వారా అది ఎలాగ కూలదోయబడినది అన్నవి స్పష్టంగా చెప్పాను. అదంతా ఆత్మ యొక్క వెసన్ ని నిర్ధారించడం గురించి, ఏదో ఒక కాచిత్-గ్రహీతంగా ఆత్మ వెసన్ ని నిర్ధారించడం గురించి. ముందు గమనించడం తో ప్రారంభం గమనించిన వాటి అనుభూత సాధారణత్వమును మార్చుతుంది. ఇదికాక వాస్తవము యొక్క విశిష్టత్వము పై ఉన్న బాహ్య ప్రతిఫలన నిర్ధారములను , వెసన్ నిర్ధారములుగా మార్చుతుంది..

దీనిని విమర్శించడానికి కాంట్ ముందు తన కాలం నాటి అధిభౌతికం మాత్రమే ఉండింది. ఆ అధిభౌతికం పైన చెప్పిన ఎంచుకున్న ఏకపక్ష నిర్ధారాలను , ఎట్టి గతితర్కం లేకుండా, అలానే ఉంచింది. "బుద్ధి" సంగ్రాహ్యం గురించి పురాతన తత్వవేత్తల శుద్ధ ఆలోచనాబద్ధమైన స్పెక్యులేటివ్ ఆలోచనలను కాంట్ పరిగణించలేదు, పరిశీలించలేదు. తన విమర్శలో డేవిడ్ హ్యూం పోకడలో సంశయవాదం నుండి జనించే నిర్ధారములను మాత్రమే ఎంచుకున్నాడు. అనగా "నేను" అన్నది ఆత్మచైతన్యములో ఎలా

తెలియవస్తుంది , నేను యొక్క వెసన్ ని , అనగా నేను వస్తు-దాని-యందు-అదిగా
ఏమిటి అన్నది తెలుసుకొనబడి ఉండాలి, అనుభూత్వమంతా వదిలి వేయాలి. , అన్న వాటిని కాంట్ పట్టుకుని ఉండిపోయాడు. ఈ పద్ధతిలో "నేను అనుకుంటున్నాను" అన్న దర్శనము మాత్రమే మిగులుతుంది. అన్ని ఊహల వెంట ఉండేది ఇదే. దాని నుండి కొంచెము కూడా సంగ్రాహ్యాన్ని పొందే అవకాశం లేదు.

"నేను" గురించి కానీ , మరి దేని గురించి కానీ, అసలు సంగ్రాహ్యము గురించి కానీ కనీస సంగ్రాహ్యము లేదు. ఎందుకంటే సంగ్రాహ్యీకరించడం అంటూ తెలియదు. మనిషి సాదా, స్థిర కల్పనలతో , పేర్లతో మిగిలిపోతాడు.దానిని "ఆలోచన" అంటే అనగలిగితే, ఒక ఆలోచన మాత్రం ప్రత్యేకం, అదేమంటె, "నేను" గురించి నిర్ణయించడానికి "నేను"ని ఉపయోగించాలి. నేను నిర్ణయించడానికి , ఆత్మచైతన్యమును ఒక సాధనముగా వాడుతుంది. నేను ఒక **X** లాటిది. మనిషికి దాని గురించి తెలియదు. దానికి నేను ని వాడడములోని సంబంధము బట్టి కూడా తెలియదు, వాటి గురించి సంగ్రాహ్యము లేదు. ఇక ఆత్మచైతన్యము యొక్క నైజము హాస్యస్ఫోరకముగా ఉంటుంది. "నేను" తానే ఆలోచిస్తుంది, కావున "నేను" ఆలోచించ బడలేదు, ఏది అలోచిస్తుందో అది "నేను" కాకుండా. ఇదొక వికారము. దీనిని కొంచెం తప్పుగా ఒక వృత్తము అనవచ్చును. అవ్యవహిత అనుభూత ఆత్మచైతన్యములో , ఏదైతే సంబంధము ద్వారా , ఆ ఆత్మచైతన్యము యొక్క నిరపేక్ష మరియు శాశ్వత నైజము , దాని సంగ్రాహ్యము వెల్లడి అవుతున్నది. ఎందుకు వెల్లడి అవుతున్నదంటే

ఆత్మచైతన్యమన్నది ఫలానాగా డాజైన్-అవుతున్నదిగా Daseinde గా ఉన్నది, కావున అనుభూతముగా గమనించ దగిన శుద్ధ సంగ్రాహ్యము, తనతోతన శుద్ధ సంబంధము కాబట్టి. ఇది విడదీసిన నిర్ణయముగా తనను వస్తువుగా చేసుకుంటుంది. తద్వారా తనను తాను వృత్తముగా చేసుకుంటున్నది. ఒక రాయికి ఇటువంటి వికారము లేదు. అది తన గురించి ఆలోచించాలన్నా, నిర్ణయమును చేయాలన్నా, తనకు తాను అడ్డంకి గా ఉండదు.

తననే ఈ పనికి ఉపయోగించుకోవడం అనే కష్టాన్ని వదిలించుకుంటుంది, తనకు బయట నున్న అన్యమైనదేదో ఈ బాధ్యతను వహిస్తుంది.

4. ఈ ఆటవికమైన కల్పనలని ఒకటి చేస్తే, ఇదీ అసలు లోపం అని చెప్పవచ్చు. ఏమంటే

నేను అన్న ఆలోచనలో నేను విశేష్యము గానే ఉంటుంది. విశేష్యముగా ఉండకుండా ఆపలేము. ఇదే ఊహ తలకిందులుగా ఇలా ఉంటుంది. నేను అన్నది చైతన్యము యొక్క విశేష్యముగానే ఉంటుంది. నేను ని నేను నిర్ణయము యొక్క విశేష్యము గా మాత్రమే ప్రయోగించగలము. దేనిద్వారా నేనుని విధేయమును చేయాలో ఆలోచనకు అందని విషయము. ఒక వస్తువు యొక్క సంగ్రాహ్యము విశేష్యముగా మాత్రమే ఉండగలిగితే, దానికి ఎట్టి వస్తుగత యదార్ధతా ఉండదు. బాహ్యమైన దాని వస్తుగతత్వము స్థల కాలాలలో నిర్దిష్ట ఆలోచనగా ఉండాలన్నప్పుడు, నేను అన్నది ఉండదు. అప్పుడు స్పష్టమయ్యేది ఏమిటంటే, వస్తుగతత్వం అంటే కేవలము ఇంద్రియపరమైన యదార్ధమే. కానీ ఆలోచనకు , సత్యానికి ముందు షరతు అటువంటి ఇంద్రియపరమైన యదార్ధమునకు పైన తనను ఉద్ధరించుకోవాలి. 824

మనము "నేను" ని సంగ్రాహ్యరహితముగా , సాదా ఆలోచనగా రోజూ నేను ని ఉపయోగించే చైతన్యంతో ఉపయోగిస్తే, అది ఏదో ఒక ఎంచుకున్న నిర్ధారం అవుతుంది. తననే వస్తువుగా చేసుకుని తనతో కలిగి యుండే సంబంధము కాదు. అది ఏదో ఒక అంత్యము. ఏకపక్ష ఆత్మగతము దాని వస్తుగతత్వము లేనిది. లేక అది వస్తు , దాని ఆత్మగతత్వము లేనిది. నేను అన్న విధేయము నుండి నేను అన్న ఆలోచించే విశేష్యమును వదిలించుకోలేము అన్న, పైన ప్రస్తావించిన వికారము లేనిది.

కానీ నేను అన్నది విశేష్యముగా మొదటి నిర్ధారముతో ఈ వికారము గోచరిస్తుంది. "నేను" నన్నే ఏదోగా ఆలోచిస్తాను లేక ఎదో అన్యమైనదానిని ఆలోచిస్తాను. ఈ రెండు నమూనాలూ విడదీయలేనివి. ఒక దాంట్లో తానే వ్యతిరేకముగా నిలుపబడినది. ఇది తన స్వంత సంగ్రాహ్యానికి , సంగ్రాహ్య నైజానికి సంబంధించినది. ఈ అవిభాజ్యతని కాంట్ నిరోధించదలచుకున్నాడు. తన లో తాను భేదితము కాలేనిదానికి అంటిపెట్టుకొని ఉండదలచుకున్నాడు , అందుచేత సంగ్రాహ్య రహితముగా కల్పనకు మాత్రమే (die *begrifflose Vorstellung*)అంటిపెట్టుకుని ఉండ దలచు కున్నాడు.(జీవితము ఐడి కింద ప్రత్యేకీకరణ, ఉత్పత్తి, పునరుత్పత్తి తో పోల్చి దీనిని అర్ధము చేసుకోవచ్చు) కాంట్ సంగ్రాహ్యమునకు చెందిన అవిభాజ్యమును నిరోధించదలచుకున్నాడు. అటువంటి సంగ్రాహ్యరహితమైనవి, ఏవో కొన్ని ప్రతిఫలన నిర్ధారములు, పాత అధిభౌతిక వర్గములకు

ప్రతిగా నిలిపినాడు . ఏకపక్షత్వములో పాత అధిభౌతిక వర్గములు, ఈ ప్రతిఫలన 825 నిర్ధారముల సరసన ఉండదగినవి. ఆత్మ యొక్క సంగ్రాహ్యాము మరియు ఆలోచనా-సంగ్రాహ్యాము గురించిన పురాతన తత్త్వశాస్త్రము యొక్క లోతైన ఐడీ తో పోలిస్తే శుష్కమైనవీ, ఖాళీ అయినవీ అయిన ఆలోచనలు ఇవి . ఉదాహరణకు : నిజముగా శుద్ధ ఆలోచనాబద్ధమైన అరిస్టోటిల్ యొక్క కొన్ని ఐడీలు (wahrhaft spekulativen Ideen des Aristoteles).

కాంట్ ఫిలాసఫీ ప్రతిఫలిత నిర్ధారములను పరీక్షించినపుడు , స్థిరంగా పట్టుకుని ఉండిపోయిన ఖాళీ "నేను" అన్న కాచిత్-గ్రహీతము ఇంకింత లభించి ఉండేది. అట్టి ప్రతిఫలన నిర్ధారములను పరిశీలించి , తాను ఉద్దేశించిన ఐడీ వస్తు-తస్మిన్నంతరే ని పరిశీలించవలసింది . అది తన కాచిత్-గ్రహణము వలన మొత్తముగా అసత్యము అని తెలుస్తుంది . వికారమన్న అనుభవము కూడ ఒక అనుభూత-వివరమని తెలుస్తుంది అందులో కాచిత్-గ్రహణము యొక్క అసత్యము స్పష్టము.

5.

ఆత్మ యొక్క అవినాశత్వం గురించి మెండెల్సన్ నిరూపణను , కాంట్ హేతుబద్ధ మానసిక శాస్త్రము (Kritik der rationalen Psychologie) పై విమర్శలో చర్చించాడు. నేను కాంట్ తిరస్కరణను ఇక్కడ పేర్కొనడానికి కారణము, మెండెల్సన్ నిరూపణకు వ్యతిరేకముగా కాంట్ నిలిపినది విలక్షణమైనదగుట వలన. మెండెల్సన్ నిరూపణ ఆత్మ యొక్క సరళత్వము పై ఆధారపడి ఉన్నది. ఆత్మ సాదా మరియు సరళము అగుట వలన అది మారలేనిది, కాల క్రమమున అన్యములోకి పరివర్తనము చెందలేనిది. గుణాత్మక సరళత్వము ,ఇక్కడ కాచిత్-గ్రహీతము, ఎంచుకోబడ్డది. గుణాత్మక నిర్ధారణ గా అది జైన్ క్షేత్రములో పరిశీలించడం జరిగింది.

గుణాత్మకమైన సరళత్వం అంటే పైన పేర్కొన్నట్లు ఏదో మనం ఎంచుకున్నది లేక కాచిత్-గ్రహీతం. గుణాత్మక నిర్ధారణ గా అది జైన్ క్షేత్రంలో పరిశీలించబడ్డది. గుణాత్మకముగా నిర్ధారణ, కాచిద్గ్రహీతముగా తనకు తాను సంబంధపడేది, అందుకే గతితర్కమనీ, కేవలము అన్యములోకి పరివర్తన చెందుతుందనీ నిరూపించబడ్డది.

సంగ్రాహ్యము లో చూపినదేమంటే, సంగ్రాహ్యము అనశ్వరమనీ, మార్పులేనిదనీ,
స్థిరమనీ అనుకున్నప్పుడు, అందువలన తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యేది మరియు శాశ్వతము అయి ఉన్నది, ఇదంతా అది కాచిత్-గ్రహీత సరళత్వం కావడం వలన కాదు, సవిపుల-సరళము కావడం వలన. కాచిత్-గ్రహీత స్వీయసంబంధములో నిర్ధారిత-జైన్‌కావడం వలన కాదు, తన మరియు తన అన్యము యొక్క ఐక్యత కావడము వలన , తాను అన్యములోకి పరివర్తనము చెందకపోవుట వలన, పైగా అన్యము అన్న నిర్ధారిత-జైన్ తానే అయ్యి , దానిలోకి మారి తిరిగి తనలోకే రావడము వలన. కాంట్ తన విమర్శలో సంగ్రాహ్య ఐక్యతగా గుణాత్మకతకి ప్రతిగా పరిమాణాత్మక నిర్ధారాన్ని నిలబెడతాడు. ఆత్మ ఒకదాని పక్కన ఒకటిగా ఎన్నో కలిగిన బహుళము కాదు, విస్తార పరిమాణము కాదు అనుకున్నప్పుడు, చైతన్యము తీవ్రతని కలిగి యుండాలి , ఆత్మ అస్తిత్వము కలదిగా తీవ్రతా-పరిమాణము అయి ఉండాలి . కావున ఆత్మ క్రమక్రమముగా తగ్గిపోయి మాయమయ్యే అవకాశము ఉన్నదని అటువంటి సాధ్యతని తిష్ఠితము చేస్తాడు కాంట్. కాబట్టి ఈ ప్రతి-నిరూపణము లో జైన్ యొక్క ఇంకొక వర్గాన్ని , అనగా తీవ్రతా పరిమాణాన్ని ఆత్మకు ఆపాదించడం అయింది. ఈ నిర్ధారము తన యందు సత్యము లేనిది , సంగ్రాహ్యము నందు లుప్తమయేది.

6.

తనను , కదలని (auf fixe) యుక్తి-ఆలోచనా-సంగ్రాహ్యములకు పరిమితము చేసుకుని, శుద్ధ ఆలోచనకు, సంగ్రాహ్య నైజమునకు, ఐడీ నైజమునకు ఎదగని అధిభౌతికవాదము, సత్యమును తెలుసుకొనుట తన సంకల్పముగా కలిగియున్నది. అది విషయాన్ని సత్యము అవునాకాదా లేక కేవలము గోచరమా అని పరిశోధిస్తుంది. దీనిపై కాంట్ విమర్శ సాధించిన విజయం ఏమిటంటే, సత్యాన్ని సంకల్పముగా పెట్టుకున్నదాన్ని పరిశీలించడం మరియు సంకల్పాన్నే తొలగించడం. కాంట్ లేవనెత్తిన ప్రశ్న, ఫలానా విషయం సత్యం అవునా అని కాదు, కల్పనలో కాచిత్-గ్రహీతమైన "నేను" అన్నది దాని-యందు-దాని-వలన సత్యం కలిగి యున్నదా అని. మనిషి దర్శనములను , రోజువారీ జీవితములో కల్పనకందేదాన్నీ పట్టుకుని ఉండిపోతే, సంగ్రాహ్యాన్నీ, ఫిలాసఫీనీ వదులుకున్నట్లు లెక్క. అయితే ఇది కాక

కాంట్ చెప్పిన ఇతర విషయాలు పైపైన స్పృశించినట్లుండి వివేకమునకు సరిపడినట్టివి కావు.

నిజానికి కాంట్ విమర్శలో సంగ్రాహ్యరహితము సంగ్రాహ్యమునకు చిక్కకుండా పోతుంది . దీనికంతటికీ సమర్థన ఏమిటంటే, అన్నిటికీ మించి కొంత కాంట్ స్వీయ ప్రతిపాదనలు, ఇంకొంత కాంట్ నెగెటివ్ ప్రతిపాదనలు . దర్శనము లో సత్యము లేదు అనడములో పూర్తిగా నెగెటివ్ పక్షాన్నే పట్టుకోవడము, వస్తు-తస్మిన్నంతరే లాటి కాచిత్ కల్పనలు, "నేను"అన్నది తాను "వస్తు" కాలేదన్నట్టి వంటివి గమనించదగినవి.

7.

ఈ తార్కిక ప్రస్తుతి తో సంబంధము గలది జీవితము అన్న ఐడీ

జీవితము ఐడీ ని తార్కికముగా వివరించుటలో దాని నుండి **బుద్ధి**- ఐడీ (*Geist.*) ఆవిర్భవిస్తున్నది. ఇది దాని సత్యము అని తెలియవచ్చుచున్నది. ఈ ఫలితముగా ఈ ఐడీ తన-యందు-తన-వలన సత్యము, దీనితో బుద్ధి యొక్క దర్శనములను, అనుభూతి నిర్ధారణలను పోల్చి చూడవచ్చు. అవి దానికి సరిపోలి ఉంటాయి. అనుభూతి నిర్ధారణలను , బుద్ధి ఐడీ ద్వారా అర్థం చేసుకోవచ్చు. జీవితము ఐడీ విషయములో మనం చూసినదేమంటే , అది దాని ప్రస్తుతీకరణ , దాని డాజైన్ యొక్క రీతి-భంగి కి అనుగుణముగా లేదు. జీవితములో ఐడీ యొక్క యదార్థము **విశిష్టత్వము**. సాధారణత్వము లేక **జాతి అన్నది అంతర్గతము**. జీవితము యొక్క సత్యము నిరపేక్ష నెగెటివ్ ఐక్యత , ఇది జీవితము యొక్క అవ్యవహిత విశిష్టత్వము లుప్తమగుట, ఇదే కాచిత్-గ్రహీత విశిష్టత్వము యొక్క లుప్తము కూడా. ఇదే స్వీయ ఏకత్వముగానూ , స్వీయ సమానమైన జాతిగానూ నిలుపుట. ఈ ఐడీ ఇప్పుడు , బుద్ధి (***Geist)***. ఇక్కడ పేర్కొనవలసినది ఏమంటే, ఇక్కడ తార్కికముగా బుద్ధి ఐడీకి ఏమి చెందుతుందో అటువంటి నమూనాని మాత్రమే పరిగణించడం జరుగుతుంది. ఇది కాక బుద్ధికి వేరే రూపాలున్నాయి. బుద్ధికి సంబంధించిన వేరే శాస్త్రాలలో వీటి వివరణ ఉంటుంది ఉదా: ఆత్మ , చైతన్యము, బుద్ధి

మామూలుగా (*Seele, Bewußtsein und Geist als solcher*).

8

ఒకానొక బుద్ధి పరిమితమైనది, ఆత్మ అనబడుతుంది. హేతుబద్ధమైనవి అనుభవాత్మకమైనవి అయిన ఆత్మ సూత్రాలకు, బుద్ధి సూత్రాలకున్న ప్రాముఖ్యతే ఉన్నది. ఆత్మ అంటే ఇతర వస్తువులవలె , అదేదో వస్తువు అని తోస్తుంది. ఆత్మ ఎక్కడ ఉంటుంది, ఎక్కడి నుండి దాని శక్తి పని చేస్తుంది అన్నటువంటి ప్రశ్నలు వస్తాయి. పైగా ఆత్మ ఎందుకు నశించదు , కాలానికి లోబడినా దానిలో కాలముతో పాటు మార్పు ఎందుకు రాదు అన్న ప్రశ్న వస్తుంది. మొనాడ్ వ్యవస్థ పదార్థాన్ని , ఆత్మయుక్తము చేస్తుంది. ఈ కల్పన ప్రకారము ఆత్మ , పదార్థానికి ఆటం వంటిది. ఎలాగైతే అణువులు వేడి కాఫీ నుండి ఆవిరిగా పైకి లేస్తాయో, అదృష్టకరమైన పరిస్థితిలో ఆత్మ అభివృద్ధి అవుతుంది. కల్పనల చీకటి ఆత్మగా ప్రస్తుతమయ్యే వస్తువులనుండి వేరుచేస్తుంది .

తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే సంగ్రాహ్యము అనివార్యముగా అవ్యవహితమైన డాజైన్ నందు ఉన్నది . ఈ విధముగా జీవితముతో ఏకత్వము కలిగి , బాహ్యత్వములో మునిగినదిగా సంగ్రాహ్యమును మొదలు మానవపరిణామ శాస్త్రములో చూడవచ్చు. అట్టి అధిభౌతిక వాదం తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యే సంగ్రాహ్యమునకు పరాయిదై ఉంటుంది . అట్టి దాని ప్రకారం అలాటి అవ్యవహితత్వము ఆత్మకు బీజం వలె, అణువువలె , పదార్థ అణువువలె కావలెను . మానవపరిణామ శాస్త్రానికి కొన్ని చీకటి ప్రాంతాలని వదిలేయాలి. ఎక్కడ బుద్ధి భూమి లేక నక్షత్రాల ప్రభావములో ఉంటుందో, ప్రాకృతిక బుద్ధిగా ప్రకృతితో అనుకంపము లో జీవిస్తోందో, ప్రకృతి మార్పులని తన భావనలు కలలలో దాచుకుంటుందో, తన మెదడు,నరాలూ, గుండెలలో ప్రకృతిగా ఉంటుందో, అవివేకమైన మంచి అని పరిగణింప బడుతుంది. వాటికంటే పైకి ఎదిగినవాడు ఆత్మచైతన్యము గలవాడు , ప్లేటో ప్రకారం దైవసమానుడు, ఆశీర్వదింపబడినవాడు.

ఈ అవివేకమైన పార్శ్వానికి చెందినది కల్పనా సంబంధము మరియు ఉన్నత బుద్ధి క్రియా శీలత. ఒక్కొక్క వ్యక్తిలో ఇవి యాదృచ్ఛిక శరీరనిర్మాణము, బాహ్య ప్రభావములు మరియు ఇతర పరిస్థితులకు లోబడి ఉంటాయి.

9.

సవిపులమైన రూపాలలో అట్టడుగున ఉన్న ఒక రూపంలో , బుద్ధి పదార్థత్వానికి అడుగున ఉన్నది. ఈ రూపం చైతన్యంలో అవ్యవహితముగా ఉన్నతం. ఈ నమూనాలో స్వేచ్ఛా సంగ్రాహ్యము దాని-వలన-అదిగా ఉన్న “నేను”. వస్తుగతత్వం నుండి వెనుకకు తగ్గి దాని అన్యముగా ఉన్నది . సంగ్రాహ్యమైన నేను దాని ఎదురుగా ఉన్న వస్తువుతో సంబంధపడినట్లు సంబంధము కలిగి యున్నది. బుద్ధి ఇక్కడ ఆత్మ తప్ప మరొకటి కాదు.. తన పట్ల తనకు గల నిశ్చితత్వం వలన జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వమై ఉన్నది. బుద్ధి కి సంబంధించి నెగెటివ్ ప్రాముఖ్యత కలిగి యున్నది. వస్తుగతత్వములో దాని-తో-అదిగా ఉన్న ఏకత్వము కూడా ఒక బింబము మాత్రమే. వస్తుగతము కూడా అంతర్వర్తిత భవముగా దానిని కలిగి యున్నది. ఈ దశ బుద్ధి యొక్క దృగ్విషయ శాస్త్రము నకు (Phenomenology) (బుద్ధి-దర్శన-శాస్త్రము) పరిశీలనా పాత్రము. ఈ శాస్త్రము ప్రాకృతికబుద్ధికీ , బుద్ధికీ సంబంధించిన శాస్త్రాల మధ్య ఉంటుంది. తన-తో-తన సంబంధములోను మరియు తన అన్యముతో గల సంబంధములో ఉన్న బుద్ధి, అంతర్వర్తితమైన వస్తు మరియు నెగేషన్ కు లోనైన వస్తు ని ఇక్కడ గుర్తుంచుకోవాలి. ఇంకొక విధముగా చెప్పాలంటే పై దశ దానికదిగా-దానివలన అదిగా ఉండే బుద్ధి , అన్యముతో సంబంధము గలదానిగా ఉండే బుద్ధి, అనగా వస్తు-అంతర్వర్తితమై ఉన్నది మరియు వస్తు-నకారముగా నిర్ధారించినది. దర్శితముగా బుద్ధి - తద్భిన్నముగా స్వయం-వ్యక్తమైనది , అన్నవాటికి సంబంధించిన దశ .

10.

ఈ నమూనాలో ఉన్నత సత్యము దాని-వలన-అదిగా బుద్ధి.

ఈ బుద్ధి వలన, చైతన్యమునకు అంతర్వర్తితముగా ఉన్న విషయము తన స్వంత-నిర్ధారమన్న రూపమై ఉన్నది, ఇది "కల్పన" . ఈ బుద్ధి , తన నిర్ధారములపై తనపై వలె సక్రియముగా ఉంటుంది. బుద్ధి అట్లు భావనలూ, కల్పనలూ, ఆలోచనలపై సక్రియము. అట్లు సక్రియమవడంలో తన-లోనే కొనసాగుతుంది కావున తన ఈ నమూనాలలో అనంతముగా కొనసాగుతుంది . దీనినంతా పరిశీలించడం బుద్ధి-సూత్రాల కు చెందినది. ఊహ, అనుభూతి, ఆలోచన, కల్పనలను అనుభూతమైన మానసిక శాస్త్రానికి (*empirischen Psychologie*) చెందిన బుద్ధి-సూత్రాలు పరిశీలిస్తాయి. (మానసిక శాస్త్రము వలె) ఈ

విషయములో అనుభూతి పై ఆధారపడి పరిశీలించకుండా, శాస్త్రబద్ధముగా 829
పరిశీలించవలసిన అవసరం ఉన్నది. బుద్ధి ఈ దశలో పరిమిత బుద్ధి
(ఊహ/అనుభూతి/కల్పనల దశలో బుద్ధి పరిమిత బుద్ధి). దాని నిర్ధారణలు
అవ్యవహితములు, ముందే ఉన్నట్టివి. శాస్త్రం పోకడ ఎలా ఉండాలంటే, ఈ నిర్ధారణల
నుండి శాస్త్రం తనను విడిపించుకోవాలి. వాటి సత్యాన్ని తెలుసుకోవడానికి, అనంతమైన
బుద్ధిని చేరడానికి పురోగమించాలి. గ్రహించాలి.

11

బుద్ధి అన్న ఐడీ , పైవాటికి భిన్నముగా, తర్కించదగిన తర్క వస్తువు . ఈ ఐడీ శుద్ధ
శాస్త్ర పరిధిలో ఉంటుంది. అది ప్రకృతితో గానీ, అవ్యవహిత నిర్ధారణలతోగానీ,
కల్పనలతోగానీ చిక్కుకోదు.. ఇవి ఇంతకు పూర్వము వివరించినవి , మూడు శాస్త్రాలలో
పరిగణించినవి. కావున ఈ గమనం అంతా వెనుకనే పూర్తి అయినది. లేక ఇంకా ముందు
ఉందని కూడా చెప్పవచ్చు.
తర్కము ఆఖరి శాస్త్రముగా , వెనుక ఉందని అనవచ్చు. తర్కాన్ని మొదలు
తీసుకుంటే ఐడీ ప్రకృతిలోకి పరివర్తనం చెంది , ఆ ప్రకారము ముందు ఉందని
చెప్పవచ్చు. బుద్ధి యొక్క తార్కిక ఐడీలో "నేను" అన్నది స్వేచ్ఛా సంగ్రాహ్యము. నేను
స్వేచ్ఛా సంగ్రాహ్యమని అది ప్రకృతి సంగ్రాహ్యము యొక్క సత్యముగా తెలియవచ్చినపుడే
ఎరుగనైనది. "నేను" తన నిర్ణయములో తననే వస్తువుగా కలిగి ఉంటుంది. అనగా
సంగ్రాహ్యము తన ఐడిగా. అయితే ఈ రూపములో ఐడీ ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

12.

అది స్వేచ్ఛ అయిన ఐడీ , సంగ్రాహ్యము తననే వస్తువుగా కలిగి యుండుట. కావున అది
అవ్యవహితము. అది అవ్యవహితము కాబట్టి , ఐడీ తన ఆత్మగతత్వములో
పరిమితత్వములో. అది తనను నెరవేర్చుకో వలసిన సంకల్పము.
లేక అది నిరపేక్ష ఐడీ. అది నిరపేక్ష ఐడీ, ఇంకా తన దర్శనము లోనే ఉన్నది.
అది సత్యమును అన్వేషిస్తున్నది. ఈ సంగ్రాహ్యము మరియు నిజత్వము యొక్క
ఏకత్వము సత్యము. (*Wahre*, diese Identität des Begriffs selbst und der Realität)

ముందది యదార్ధమును అన్వేషిస్తుంది,

అది మొదలు ఇంకనూ ఆత్మగతమై ఉన్నది. ఇక్కడ సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా ఉన్న విషయము/వస్తువుకూడా ముందే **దత్తమైనట్లు** ఉన్నది.

కాని అది (సంగ్రాహ్యము)ను కలుగ జేసే వస్తు వలె , లేక ఒక స్వీయ నిర్మిత వస్తువు వలె లేక స్వత:ఆత్మగతము(*Subjektives*) యొక్క కల్పన వలె క్రియలోకి దిగదు. స్వత:ఆత్మగతము దానిని సంగ్రాహ్యనిర్ధారముగా మార్చివేస్తుంది. సంగ్రాహ్యము, వస్తువులో క్రియాశీలమవుతుంది. అందులో, తను-తనతో కలుస్తుంది. వస్తు నందు తనకు తాను యదార్ధమును ప్రదానము చేసుకుంటుంది . సత్యమును కనుగొంటుంది.

13.

ఐడీ , సంగ్రాహ్యముగా ముందు అనుమితి యొక్క ఒక అంత్యము. సంగ్రాహ్యము సంకల్పముగా , తననే ఆత్మగతమైన యదార్ధముగా కలిగియున్నది. రెండవ అంత్యము స్వత:ఆత్మగతమునకు (*Subjektives*) అవరోధమైన , వస్తుగత ప్రపంచము. దానిలో రెండు అంత్యములు ఒకటిగా ఉన్నవి. అది ఐడీ కావున. ముందు దాని ఐక్యత సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత.

ముందు వాటి ఐక్యత, సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐక్యత.

ఒకదానిలో కేవలము స్వయంభవము . ఇంకొకదానిలో కేవలము అంతర్వర్తితము.

యదార్ధము ఒక దానిలో కాచిత్-గ్రహీతము. ఇంకొకదానిలో తన సవిపులబాహ్యత్వము.

వీటి ఐక్యత ఇప్పుడు జ్ఞానము/**ఎరుక** ద్వారా నిలుపబడుతుంది.

అది ఉన్నది, ఎందుకంటే, అది ఆత్మగత ఐడీ, **సంకల్పము**గా తనలోంచితాను వస్తుంది. ముందు కేవలము ఒక మాధ్యమముగా (*Mitte*) .

ఎరుగునది (మనిషి) తన సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ ద్వారా , అనగా కాచిత్-గ్రహీత తన-వలన-తాను-జైన్ యొక్క నిర్ధారణ ద్వారా , బాహ్య ప్రపంచముతో సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది కానీ తన యదార్ధము తన యందే అన్న తన నిరపేక్ష నిశ్చితత్వంలో, ఈ ప్రాకారక సత్యాన్ని, నిజమైన సత్యానికి ఉద్ధరించడానికి , ఎరుగునది (మనిషి) తన సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ ద్వారా , అనగా కాచిత్-గ్రహీత తన-వలన-తాను-జైన్యొక్క నిర్ధారణ

ద్వారా , బాహ్య ప్రపంచముతో సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది . అది తన సంగ్రాహ్యము నందు వస్తుగత ప్రపంచము యొక్క సమస్త వెసనత్వమును తనలో కలిగి యున్నది. దాని ప్రక్రియ అంతా ఇది: వస్తుగత ప్రపంచము యొక్క సవిపుల విషయసంచయాన్ని సంగ్రాహ్యముతో ఒక్కటిగా నిలుపుట. సంగ్రాహ్యమును వస్తుగత ప్రపంచము తో ఒక్కటిగా నిలుపుట.

అవ్యవహితముగా ఐడీ అన్నది సైద్ధాంతిక ఐడీ దర్శనము **Erscheinung** . అనగా జ్ఞానము, ఉన్నదున్నట్లు..

ఐడీ యొక్క దర్శనము, సిద్ధాంతము

అవ్యవహితముగా ఐడీ , దర్శనము - సైద్ధాంతికము

కావున సైద్ధాంతిక ఐడీ

అనగా జ్ఞానము ఉన్నదున్నట్లు.

అవ్యవహితముగా వస్తుగత ప్రపంచము , స్వయంభవమైన సంగ్రాహ్యము **వలన** అవ్యవహితత్వము లేక జైన్ నమూనాను కలిగియున్నది. కావున ముందు ఇది కేవలం , కాచిత్(ఏదో). ఇంకా తనలో మూసి ఉన్న తన సంగ్రాహ్యము. కావున అది ఇంకా కేవలం FORM నమూనా మాత్రమే.

దాని నిజత్వము దాని యందే ఉన్నది.

దాని నిజత్వము సాదా నిర్ధారములైన సాధారణత్వము, ప్రత్యేకత్వము. కానీ నిర్దిష్ట నిర్ధారణ లేక విశిష్టము అన్న తన విషయసంచయమును ఈ నమూనా బయట నుండి పొందుతుంది

a. Das analytische Erkennen

విశ్లేషణా జ్ఞానము

1.విశ్లేషణా , సంశ్లేషణ జ్ఞానముల బేధం ఏమిటి అంటే ఒక నానుడి ప్రకారం , మొదటిది తెలిసిన దానినుండి తెలియని దానికి వెళుతుంది, రెండవది తెలియని దాని నుండి తెలిసిన దానికి వెళుతుంది అని. ఈ బేధాన్ని పరీక్షిస్తే ఇందులో నిర్దిష్టమైన ఆలోచన గానీ , సంగ్రాహ్యముగానీ కనబడదు. జ్ఞానం అన్నది తెలియనితనం నుండి మొదలవుతుందన్నది నిజము. ఏమంటె ముందే తెలిసిన దాని గురించి తెలుసుకునేదేమీలేదు . అయితే ఇంకొక వైపు , తెలుసుకోవడం నిజంగానే తెలిసిన దానితో మొదలవుతుందన్నది నిజం. కింది వాక్యము పునారవృత్తమని తెలియాలి , అదేమనగా : 'దేనితో మొదలవుతుందో అది వాస్తవమని తెలిసినది, తద్వారా అది తెలిసి-ఉన్నది కూడా . ఏదైతే తెలిసి-లేదో , తదుపరి తెలుసుకోవలెనో, అది ఇంకనూ తెలియనిది. '. కావున జ్ఞానం ఒకసారి ప్రారంభం అయినాక , తెలిసిన దానినుండి తెలియనిదానికి ప్రయాణిస్తుందనాలి.

2

విశ్లేషణా జ్ఞానము (analytischen Erkennens) లో భేదితములు దానిలో వేరని నిర్ధారణ పొందినవి , మొత్తము అనుమితి యొక్క మొదటి ఆధారవాక్యం ఏమిటంటే , మధ్యవర్తనము అన్నది దానికి చెందదు . దానికి బదులు అది అవ్యవహితము . అది తన అన్యభవమును కలిగి యుండని సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రదానము, సంగ్రాహ్య-ప్రదానములో క్రియ తన నెగెటివిటీని సాక్షాత్కరిస్తుంది(worin die Tätigkeit sich ihrer Negativität entäußert) . అందువలన ఆ సంబంధము యొక్క అవ్యవహితత్వమే మధ్యవర్తనము. ఏమంటే అది వస్తుతో సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ సంబంధము . కానీ ఆ సంబంధము తనను అంతం చేసుకుంటుంది . తద్వారా తనను ఒక సరళము , ఏకత్వము చేసుకుంటుంది . ఈ స్వీయ ప్రతిఫలనము కేవలము ఆత్మగతమైనది . ఎందుకంటే వస్తు దాని భేదాన్విత మధ్యవర్తనమును కేవలము ఇంకనూ పూర్వతిష్ఠిత అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేదిగా (Ansichseinde) కలిగి ఉన్నది , వస్తు విభిన్నతగా , వస్తు యొక్క స్వీయ-అంతర్ విభిన్నతగా కలిగి యున్నది (ఈ స్వీయ-అంతర్-ప్రతిఫలనం కేవలము ఒక ఆత్మగతము .

ఎందుకంటే వాటి మధ్యవర్తనములో అదంతా, కేవలము పూర్వతిష్ఠిత
అంతర్వర్తిత-భవము మధ్యవర్తనము గానూ, తనలో-ఉన్నదున్నట్టు వస్తు-ల విభిన్నత్వము గానూ ఉన్నది) ఈ సంబంధము ద్వారా ఘటించే నిర్ధారము సాదా ఏకత్వముగా einfacher *Identität* ఉంటుంది, కాచిత్ సాధారణత్వముగా ఉంటుంది, అనగా కాచిత్-గ్రహీత సాధారణముగా (*abstrakten Allgemeinheit)* ఉంటుంది. విశ్లేషణా జ్ఞానము ఈ ఏకత్వమును తన సూత్రముగా కలిగి యున్నది. ఇందులో అన్యములోకి మారడము లేదు, వేరు వేరు వాటిని సంధించుట అందులో ఉండదు , తన క్రియలో నుండి సంధించుట మినహాయించబడింది.

3

విశ్లేషణా జ్ఞానము సవిపులమైన వస్తువు నుండి ప్రారంభం, ఒక సవిపులమని పూర్వతిష్ఠితమైన వస్తువు నుండి ప్రారంభం. అది కల్పన ననుసరించి ఆ వస్తువు తయారుగా ఉన్నది. అదొక కర్తవ్యం(ఇచ్చిన పని Aufgabe) .

దాని పరిస్థితులు, నిబంధనలు అన్నవి నిర్దేశించినవి లేక దత్తములు . ఆ కర్తవ్యం కూడా ఆ పరిస్థితులు, నిబంధనలకు బయట దానికది నిలిచినది కాదు, దాని స్వతంత్రత లో ప్రస్తుతి చేసినది కాదు. విశ్లేషణ అంటే అది కలిగి యున్న ప్రత్యేక కల్పనలలో దానిని లయీకరించడం కాదు. కాదు. అట్లు లయీకరించి , అర్థము చేసికొనుట అన్నది జ్ఞానమునకు చెందిన పని కాదు. అట్టి పని, ఒక దాని కల్పనల పరిధిలో ఒక నిర్ధారమును సన్నిహితంగా తెలుసుకోవడం మాత్రమే అవుతుంది..

విశ్లేషణ , సంగ్రాహ్యమును పునాదిగా కలిగి యున్నది. విశ్లేషణ ఉత్పత్తులు సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు. వాటిని వస్తువు అవ్యవహితముగా కలిగి యున్నది.. జ్ఞానము ఐడీ యొక్క నైజము ప్రకారము తెలియవచ్చినదేమంటే, ఆత్మగతసంగ్రాహ్యము యొక్క క్రియ ను ఒకవైపు , ఏదైతే వస్తులో ఉన్నదో కేవలం దానిని అభివృద్ధి చేయడముగా పరిగణించాలి . ఎందుకంటే వస్తు అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము తప్ప వేరు కాదు.

అలాగని విశ్లేషణలో వస్తువులో బయటి నుండి నిక్షేపించనిది ఏదీ ఉండదని ఊహించడం ఏకపక్షం అవుతుంది. అలాగే ప్రస్తుతమయ్యే నిర్ధారములను కేవలము దానినుండే

తీసినవని అనుకోవడం కూడా ఏకపక్షం అవుతుంది. విశ్లేషణలో జ్ఞానము యొక్క క్రియ 834
ఏకపక్షముగా తిష్ఠనము చేయుటయే, అట్టి క్రియకు ఆవల వస్తుతస్మిన్నంతరే దాగి
ఉంటుంది అనుకుంటే అటువంటి ఊహ ఆత్మగత భావవాదం అవుతుంది. ఇంకొక ఊహ
వాస్తవికతది. అది ఆత్మగత సంగ్రాహ్యమును ఖాళీ ఏకత్వమనుకుంటుంది. ఆత్మగత
సంగ్రాహ్యము ఆలోచనా నిర్ధారాలను బయటనుండి తనలోకి తీసుకుంటుందని
అనుకుంటుంది. విశ్లేషణా జ్ఞానము అన్నది ఉన్న పదార్థాన్ని తార్కిక నిర్ధారాల కింద
మార్చడము. ఉన్న పదార్థము , తార్కిక నిర్ధారములు రెండు ఒకదానిలోనే ఉండేటట్లు
తిష్ఠనము చేయడము, అట్టి తిష్ఠనము అంతగానూ అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠనము అని
నిర్ధారితము. ఇటువంటి పూర్వతిష్ఠనము వలన తార్కికమన్నది వస్తువులో అప్పటికే
సిద్ధముగా పూర్తి అయి ఉన్నట్లు అనిపించవచ్చు. అలాగే తార్కికము కేవలము
ఆత్మగతమైన క్రియ యొక్క ఉత్పత్తి అని కూడా అనిపించవచ్చు. ఈ రెండు తృటులను
విడదీయలేము. <u>తార్కికము దాని కాచిత్-గ్రహీతమైన నమూనా లో ఉండి, అందులో విశ్లేషణ
బయటకు తెచ్చునది , **జ్ఞానములోనే ఉన్నది**. అట్టి విశ్లేషణ తిష్ఠితమే కాదు ,
అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేదిగా కూడా.</u>

4

విశ్లేషణా జ్ఞానము పైన చూపినట్లు మార్చడము , కావున అది మరిన్నిటి ద్వారా , ఇంకొన్ని
మధ్యవర్తులద్వారా జరగదు. నిర్ధారణ ఈ విధముగా అవ్యవహితము. నిర్ధారణ వస్తువునకు
విలక్షణంగా సరిపోయినట్లు, దానికే అంతర్వర్తితముగా చెందినట్లూ, అత్మగత
మధ్యవర్తనము, లేకుండా దానినుండి గ్రహించిన జ్ఞానము వలె ఉంటుంది. కానీ
తెలుసుకోవడము లేక జ్ఞానము అన్నది పురోగమనము కూడా , భేదమును అభివృద్ధి
చేయుట కూడా. ఇక్కడ దానికి గల నిర్ధారము ప్రకారము , జ్ఞానము సంగ్రాహ్య-రహితము
మరియు వినా-గతితర్కము . వస్తువులో దత్తముగా భేదము ఉన్నది, దాని పురోగతి
కేవలము అట్లు "ఉన్న" పదార్థమును నిర్ధారించడములో ఉన్నది.
అది దాని-యందే పురోగతి కలిగియున్నట్లు తోచిన ప్రకారము , వస్తువు విపులమైన
పర్యంతము, దాని నుండి రాబట్టిన ఆలోచనా నిర్ధారములను కొత్తగా విశ్లేషించ వచ్చు . ఈ
విశ్లేషణలో అత్యున్నతమైనదీ, ఆఖరిదీ , ఏదో ఒక అత్యున్నతమైన వెసన్ , ఏదో ఒక

ఆత్మగతమైన ఏకత్వము (abstrakte subjektive Identität). దీనికి ప్రతిగా విభిన్నత. 835

ఇలాటి **పురోగతి** వేరే ఏదో కాదు, మొదలు చేసిన విశ్లేషణను పునరావృతము చేయుట. ఏదో ఒక సంగ్రాహ్య-రూపములో (కాచిత్-గ్రహీత సంగ్రాహ్యము) తీసుకున్నదానిని తిరిగి సవిపులమని నిర్ధారించడము, దానిని తిరిగి విశ్లేషించుట, దాని నుండి వచ్చిన కొన్నిటిని (వేరు వేరుగా కాచిత్-గ్రహీతములు) సవిపులములని నిర్ధారించుట , ఒక్కొక్కదానిని విశ్లేషించుట , ఇట్లు ఈ క్రియ కొనసాగుతుంది. ఆలోచనా నిర్ధారములు తమ యందే సంక్రమణమును కలిగి యున్నట్లు తోస్తుంది. ఒక వస్తువు "మొత్తము" అని నిర్ధారిస్తే , దాని నుండి అన్యనిర్ధారము "భాగము"లకు , కారణము అన్న నిర్ధారమునుండి అన్యనిర్ధారమైన ప్రభావమునకు ప్రయాణిస్తుంది. కానీ ఇది పురోగమనము కాదు. మొత్తము- భాగములు, కారణము-కార్యము అన్నవి సంబంధములు. ఈ ప్రాకారక జ్ఞానమునకు ఇవి సిద్ధముగా ఉన్న సంబంధములు. అవి ఎంతటి సిద్ధ సంబంధములంటే *fertige* Verhältnisse ఒక నిర్ధారము అన్యముతో వెసనీయ సంబంధములో ఉన్నదని అట్లు ఉన్నదానినే కనుగొనడం జరుగుతుంది. ఏదైనా వస్తువు, భాగమనో**Teil** లేక కారణమనో**Ursache** నిర్ధారించబడినదంటే, దానితో అది మొత్తము సంబంధము ద్వారా ఉన్నది, దాని రెండు పార్శ్వముల ద్వారా నిర్ధారింపబడినది .

ఏదైనా తన యందు సంశ్లిష్టం/సమ్యోజితం Synthetische అయితే, ఇలాగ కలిసి ఉండడం విశ్లేషణా జ్ఞానానికి కేవలము ఒక "దత్తము" Gegebene. అది విశ్లేషణకు పాత్రమైన ఇతర పదార్థములు కలిసి ఉండుటవంటిదే. దానితో విశ్లేషణకు సంబంధము లేదు. వస్తువు "దత్తము" అయినంత పర్యంతము , ఇటువంటి కలిసి ఉండడము ముందు నిర్ధారింపబడిందా, తరువాత నిర్ధారింపబడిందా అన్నది కూడా విశ్లేషణకు నిర్నిమిత్తం , అది ముందే ఉన్నట్లు నిర్ధారింపబడిన పర్యంతం, మామూలుగా చైతన్యము కు సంబంధించిన ఒక తథ్యం గా అంగీకరినప్పుడు, మొత్తము తో భాగము ముడివడి ఉన్నదని , కారణముతో కార్యము ముడివడి ఉన్నదనీ వగైరా.
కాంట్ సంశ్లేషిత మూల సూత్రాలను **ముందస్తువిగా** స్థాపించాడు (*synthetischen*

Grundsätzen a priori). వాటి "వేరు" ఆత్మ-చైతన్యము యొక్క ఐక్యత లో ఉన్నది 836
(deren Wurzel die Einheit des Selbstbewußtseins), సంగ్రాహ్యము యొక్క తన-తో-తన ఐక్యతలో ఉన్నదని గుర్తించాడు . కానీ నిర్ధారిత సంబంధము , సంబంధముల-సంగ్రాహ్యము మరియు సంశ్లేషణ మూలసూత్రాలు ప్రాకారక తర్కములో ముందే ఉన్నదిగా, దత్తమన్నట్లు భావించాడు.

వాటి తార్కిక నిగమనము చేస్తే , ఆత్మచైతన్యము యొక్క ఐక్యత , ఆ సాదా ఐక్యత నుండి ఈ నిర్ధారములు మరియు భేదము లోకి పరివర్తనాన్ని చూపించడం సాధ్యం . నిజమైన సంశ్లేషణ యొక్క పురోగతిని ప్రదర్శించడం , స్వీయ ఉత్పాదక సంగ్రాహ్యము యొక్క పురోగతిని చూపించడం అన్నది కాంట్ చేపట్టలేదు.

4

అంక గణితము, పరిమిత పరిమాణముల తో వ్యవహరించే శాస్త్రములు విశ్లేషణా శాస్త్రములని , విశ్లేషణ అనీ పిలువబడతాయి. వాటిలో తెలుసుకునే పద్ధతి , విషయము నందే ఉన్న దానిని విశ్లేషించుట. వాటి ఆధారము ఏమిటో పరిశీలిద్దాం. విశ్లేషణా జ్ఞానము సవిపులమైన పదార్థముతో మొదలవుతుంది, ఒక యాదృచ్ఛిక బహుళత్వము తన యందు కలట్టిది అన్న దానితో. విషయ సంచయము లోని భేదము, ఇతోధిక విషయ సంచయము లోనికి పురోగమనము దానిపైననే ఆధారపడి ఉంటాయి. అంక గణితము , ఆల్జీబ్రా తత్భిన్నముగా మొత్తానికే శుష్కము, అనిర్ధారితము కావింపబడ్డవి . వాటి యందు సంబంధముల విశిష్టత్వం అంతా తుడిచిపెట్టుకు పోతుంది. కావున ప్రతీ నిర్ధారము ప్రతీ సంబంధము కూడా బాహ్యము , బయటనుండి ముడి పెట్టినదే. అటువంటిదే , పరిమిత పరిమాణము యొక్క సూత్రమైన "ఒకటి". ఈ ఏ సంబంధమూ లేని అణువును బహుళత్వానికి పెంచవచ్చును. బయటనుండి ఒక సంఖ్యగా నిర్ధారించి ఏకం చేయ వచ్చును. ఇలా పెంచడమూ, హద్దు విధించడమూ ఒక ఖాళీ పురోగతి మరియు నిర్ధారము. ఇది అదే సూత్రమైన కాచిత్-గ్రహీత ఒకటిని అంటి పెట్టుకుని ఉన్నది.

సంఖ్యలను ఎలాగ కలిపి విడదీయటము అన్నది తెలిసిన వాటిని తిష్ఠితము చెయుటపై ఆధారపడి యున్నది. పరిమాణము అన్నది స్థూలముగా వర్గము. దాని యందు , దాని

పరిధిలో ఈ నిర్ధారములు చేయబడుతాయి.ఇది నిర్నిమిత్తమై పోయిన నిర్ధారణ. కావున 837 వస్తువు కు , దానికి అంతర్గతమై యున్న , ఎట్టి నిర్ధారణలూ లేవు. ఎరుకకు/జ్ఞానానికి దత్తములు అంటూ ముందే ఉన్న , ఎట్టి నిర్ధారణలూ లేవు. జ్ఞానము ముందుగా సంఖ్యల యాదృచ్చిక విభిన్నత్వమును ఎదుర్కొని , ఆ యాదృచ్చిక విభిన్నత్వము ఇతోధిక క్రియకు పాత్రమై , బహుళ సంబంధాలకూ ముడి పదార్థము అవుతుంది. అటువంటి సంబంధాలను కనుక్కోవడమూ మరియు వాటిపై కృషి చేయడమూ విశ్లేషణా జ్ఞానమునందు ఉన్నది కాదు, దానికి సహజము కాదు, అది యాదృచ్చికమూ , దత్తమూగా ఎదుర్కొన్నది . ఇక ఈ సంబంధములు మరియు తమకుతామే సంబంధితమైన ప్రక్రియలు మామూలుగా ఒకదాని తరువాత ఒకటి వేరు వేరుగా , వాటికి అంతర్గత సంబంధము ఉన్నదా లేదా చెప్పకుండా నిర్వహించబడుతాయి. కొనసాగింపుగా **ప్రసారణముగా నడిచే సూత్రాన్ని** ఒక దానిని తెలుసుకోవడం సులభము. ఇది విశ్లేషణా ఏకత్వము యొక్క అంతర్గతము, విభిన్నముల మధ్య **సమానత్వము గా** కనబడుతుంది. పురోగతి ఏమంటే అసమానములను ఇంకా పెద్ద సమానములకు తగ్గించుట. ప్రాథమిక అంశాల ఉదాహరణగా : కూడిక అన్నది పూర్తిగా యాదృచ్చికమైన అసమానమైన సంఖ్యలను ఒక్కటి చేయడము. గుణకారము సమానమైన సంఖ్యలను ఒక్కటి చేయడం. ఇందులో నుండి సంఖ్యల సమానత్వము, మరియు ఏకత్వము అన్న సంబంధాలు తెలియుచున్నాయి మరియు కొత్తగా
వర్గ సంబంధము **x^3**ప్రవేశించుచున్నది (das Potenzenverhältnis).

5

ఒక వస్తువు యొక్క నిర్ధారణ మరియు సంబంధము తిష్ఠితము కావున వాటిపై తదుపరి చర్య అంతా విశ్లేషణగా సాగుతుంది . విశ్లేషణా శాస్త్రము ప్రమేయముల కంటే ఎక్కువ కర్తవ్యములు కలిగినది. కర్తవ్యము తనంత-తానే పరిష్కరింప బడి యున్నట్లుండునది విశ్లేషణా ప్రమేయము. సమానమని తిష్ఠితము చేసిన రెండు పార్శ్వముల బాహ్య భేదము , ఎంత వెసన్ రహితమైనది అంటే, అటువంటి ప్రమేయము అల్పమైన ఏకత్వంగా తోచక మానదు. 5 + 7 = 12 అన్నదానిని కాంట్ సంశ్లేషణా సూత్రము అని వివరించాడు. ఒక వైపు

అదే ఉన్నది , ఒక వైపు అనేకము ఇంకొక వైపు ఏకము అన్న నమూనాలో ఉన్నాయి. 838
విశ్లేషణ అన్నది శుష్క ఏకత్వము మరియు పునరావృత్తముగా 12=12 కాకుండాలంటే, పురోగతి కావాలంటే, ఏదో భేదము ఉండాలి, కానీ అది గుణాత్మకము కాదు, ప్రతిఫలన నిర్ధారణ కాదు, సంగ్రాహ్యము పై ఆధారపడినది కాదు. 5+7 లోనూ 12 లోనూ ఉన్నది అదే విషయసంచయము.

ఆ వైపు కూడా 5 + 7 ఒకదానిగా వ్యక్తీకరించాలెనన్న అభిలాష ఉన్నది. ఉదాహరణకు 5 కూడా అలా ఒకటిగా లెక్క వేసినదే. ఆ లెక్క అక్కడ ఆపడం మనకు తోచినట్లు చేసినది. దానిని ముందుకు కూడా లెక్కించాలి, ఏడు ఒకట్ల వరకు లెక్కించాలి అన్నది నిర్ధారము. కావున 12 , 5 మరియు 7 ల యొక్క ఫలితము , అది ఒక చర్య యొక్క ఫలితము , ఆ చర్య అంతకు ముందే తిష్ఠితము (5 ను ఒక్కటిగా లెక్కించడం), ఆ చర్య పూర్తిగా బాహ్యము మరియు ఆలోచనా రహితమైన చర్య (5 వరకు ఒకట్లను లెక్కించి ఒకటిగా నిర్ధారించడం) , కావున అది ఒక యంత్రము కూడా చేయగలిగినది. ఇక్కడ ఎంత మాత్రమూ అన్యములోకి **(Anderes)** పోవడం లేదు. ఇది కేవలం కొనసాగించడం మాత్రమే. ఏ చర్య ద్వారా 5 , 7 ఏర్పడ్డాయో అదే చర్యని పునరావృత్తం చేయడం.

6

అటువంటి ప్రమేయము, అది సంశ్లేషణం అయినప్పుడు , దానికి ఋజువు కావాలి. అలాటి ఋజువు 5 నుండి 7 వరకు లెక్కపెట్టుట, ఇలా లెక్కపెట్టగా వచ్చిన 12 ని , ఇతరత్రా 12 అన్నదానితో సరిపోలినదని ఎరుగుట. ఆ 12 కుండా అలాగ లెక్కపెట్టడం తప్ప వేరు కాదు. సూత్రమన్న నమూనాను గాక, కర్తవ్యమన్న నమూనాను ఎంచుకోవడం జరుగుతోంది. లెక్కపెట్టాలన్న క్రియను చేయాలన్న సూచన.

సమానత్వం లో ఒక వైపు వెల్లడి చేయడం, ఇది ప్రమేయమై ఉండవలసినది, ఆపై రెండవ పార్శ్వాన్ని కనుక్కోవాలి. ఇచ్చిన కర్తవ్యములో విషయసంచయం ఉన్నది, దానితో చేపట్టవలసిన నిర్దిష్ట చర్య ఉన్నది. ఈ చర్య పరిమితమైనది కాదు. ఇచ్చిన పదార్థములో ఉన్న సంబంధమునకే పరిమితమైన పెళుసైన పని కాదు. అది బాహ్య చర్య, ఆత్మగత చర్య. వేటి పై ఆ చర్య తిష్ఠితమో ఆ ఆ పదార్థము యొక్క నిర్ధారముల పట్ల నిర్నిమిత్తముగా

చేపట్టినది.	కర్తవ్యము గా ఇచ్చిన దానిలో నిబంధనలూ మరియు పరిష్కారముగా 839
చూపిన ఫలితముల మధ్య భేదము కేవలము ఇది,ఏ పద్ధతిలో కర్తవ్యముగా నిర్దేశింపబడినదో పరిష్కారములో అదే నిర్దిష్ట పద్ధతిలో ఏకము చేయబడినది లేక విడదీయబడినది

7

రేఖా గణిత విధానం అంటూ సంశ్లేషణ విధానానికి అన్వయించే అనావశ్యమైన పద్ధతి ఒకటి వాడుకలో ఉంది. అందులో కర్తవ్యం - పరిష్కారానికి వెంట ఒక ఋజువు కూడా ఉంటుంది. అది పునరావృత్తము తప్ప మరేమీ కాదు. సూచించిన పద్ధతిలో చర్య పూర్తి అయింది , ఎందుకంటే సూచించిన పద్ధతిలో క్రియ జరిగింది కాబట్టి పరిష్కారము సరి అయినది వచ్చింది. కర్తవ్యం పలు సంఖ్యలను కూడడం అయితే , పరిష్కారము వాటిని కూడడము. ఋజువు ఏమిటంటే పరిష్కారము సరి అయినదే అని చూపడము, అనగా కూడమని సూచించడమూ, ఆ ప్రకారము కూడడమూ జరిగింది అని చూపడము.
ఒకటిగా తిష్ఠించిన నిర్ధారములపై చర్యగా కర్తవ్యము సూచింపబడితే, ఉదా: ఒకటిగా తిష్ఠించినవి డెసిమల్ సంఖ్యలు , కర్తవ్యము వాటిని గుణకారము చేయుట అయితే , పరిష్కారము కేవలము యాంత్రిక వ్యవహారమునే(mechanische Verfahren) చూపుతుంది. కావున ఒక ఋజువు కావాలి . ఈ ఋజువు (Beweise) మరేదో కాదు , ఆ నిర్ధారములను విశ్లేషించుట , చర్యను విశ్లేషించుట, అందులో నుండే పరిష్కారము వెల్లడవుతుంది (ఉదా : .01 గుణకారము .02 = .0002 , ఋజువు .01= 1/100 .02= 2/100 , 1/100 గుణకారము 2/100 = 2/10000 = .0002) . పరిష్కారాన్ని యాంత్రిక వ్యవహారము గానూ , ఋజువు గానూ విడదీయుట అన్నది వస్తువు యొక్క నైజమును నెమరు వేయుట(Rückerinnerung).
విశ్లేషణ కర్తవ్యము ముందు అసలు చర్య Operation యొక్క ప్రయోజనము లేకుండా పోయింది.
ఇప్పుడు నిర్మాణము అన్నదొకటి చేర్చబడింది. కర్తవ్యము నుండి అవ్యవహితముగా నిర్మాణము నిష్పాదించబడుతుంది.కావున నిర్మాణము దాని-యందు-దాని-వలన యుక్తివంతమని అని చూపవచ్చు. ఇంకొక విధముగా నిర్మాణము దోషవంతము. ఈ దోషము

సంశ్లేష పద్ధతికి స్వంతము.

ఉన్నతమైన విశ్లేషణలో వర్గసంబంధముతో , ఏద్రైతే ఎక్కువ గుణాత్మకమో, సంగ్రాహ్య సంబంధములపై ఆధారపడిన పరిమాణాల సంబంధము ప్రవేశిస్తుంది, అది కర్తవ్యములను ప్రమేయములను సంశ్లేషణమైన వాటిని, కలిగి యున్నది. అందువలన అది అన్య నిర్ధారములను సంబంధములను మధ్యవర్తన అంశములుగా తీసుకోవాలి. అనగా పైన చెప్పినట్టు అవి కర్తవ్యము లేక ప్రమేయముల (Aufgabe oder den Lehrsatz) ద్వారా అవ్యవహితముగా ఇవ్వబడినవి కానట్టివి .

ఇతరత్రా ఇలాగ సాయానికని తీసుకున్న నిర్ధారములు ఎటువంటివంటే, కర్తవ్యము లేక ప్రమేయముల ఒక పార్శ్వము ను దృష్టిలో పెట్టుకుని, ఆ పార్శ్వము యొక్క అభివృద్ధిని దృష్టిలో పెట్టుకుని నిలబెట్టినవి అవి. **సంశ్లేషణా** స్వరూపము ఎందుకు ప్రవేశిస్తుందంటే , కర్తవ్యం కానీ ప్రమేయం కానీ ఈ పార్శ్వాన్ని ముందే ప్రస్ఫుటం చేయలేదు కావున.

కర్తవ్యము : వర్గమూలముల వర్గముల మొత్తమునకు సమానము ఎంత ?

ఇది ఫలములను (functions) పరిశీలించి మరియు ఫలములను జోడించుట ద్వారా తెలుసుకోవచ్చు. వర్గమూలములను సమానము చేసి , ఆ సమానముల గుణకముల ద్వారా మొత్తమును తెలుసుకోవచ్చు. ఇక్కడ ప్రయోగించిన గుణకముల Coefficients ఫలముల నిర్ధారము, మరియు వాటిని జోడించుట అన్నది కర్తవ్యములో లేదు. మొత్తము అభివృద్ధి అంతా విశ్లేషణ.

అదే విధముగా $x^{m-1} = 0$ అన్న సమీకరణము Sine సైన్ సహాయముతో , అది కూడా అంతర్గతము , గాస్ (Carl Frederich Gauß) కనుగొన్న అల్జీబ్రా పరిష్కారము, (Betrachtung des *Residuums* von $x^{m-1}-1$ durch *m* dividiert) $x^{m-1}-1$ ను m ద్వారా మరియు ఆదిమ వర్గమూలములతో విభజించుట(primitive wurzeln) , ఇదంతా నూతన శకములో విశ్లేషణ యొక్క ముఖ్యమైన విస్తరణ. ఇది ఒక **సంశ్లేషణా పరిష్కారము**. ఇందుకు దేని సహాయమైతే తీసుకోబడ్డదో , సైన్ ఫలము Sine function గానీ , అవశెషము గానీ , కర్తవ్యములో లేనిది.

మారే పరిమాణము యొక్క అనంతమైన భేదమును పరిశీలించిన విశ్లేషణ యొక్క నైజము గురించి , అనగా అనుకలన అవకలన గణితము గురించి , ఈ పుస్తకము మొదటి భాగములో వివరించబడింది. మునుపు ఏమని వివరించబడినదంటే , ఇందులో గుణాత్మక పరిమాణ నిర్ధారము పునాదిగా ఉన్నది అని. దీనిని సంగ్రాహ్యము ద్వారా మాత్రమే అవగతం చేసుకోగలం. పరిమాణం నుండి గుణాత్మక పరిమాణ నిర్ధారమన్నదానికి వెళ్ళడం ఇక పై విశ్లేషణ (ద్వారా) కాదు.. కాబట్టే గణితము ఈ నాటి వరకు , ఆ పరివర్తనమును శుద్ధమైన గణిత ప్రక్రియ ద్వారా నిలబెట్టలేక పోయింది. ఎందుకంటే అది గణిత నైజము గల పరివర్తనము కాదు. అనంతమైన భేదమును కాలిక్యులస్ గా తయారుచేసినవాడు లీబ్నిజ్ (*Leibniz*)అంటారు. అతని విషయం లోనూ పైన చెప్పింది వర్తిస్తుంది. అతను పరివర్తనాన్ని ఒక "రకం" గా మార్చాడు. అది అల్పమైనది. పూర్తిగా సంగ్రాహ్యము లేనిది, అగణితమైనది. ఇందులో పరివర్తనము పూర్వతిష్ఠితము గా తీసుకొనబడినది. ఇది , ప్రస్తుతం శాస్త్రం ఉన్న స్థితిలో , పూర్వతిష్ఠనము కంటే వేరు కాదు. ఆ తరువాత కొనసాగినవి వరుసగా మామూలు విశ్లేషణా క్రియ తప్ప వేరు కాదు.

గమనించ వలసినది ఏమంటే , **నిర్ధారముల** విషయానికొస్తే **విశ్లేషణ సంశ్లేషణ గా** ఉంటుంది. ఆ నిర్ధారములు , కర్తవ్యము ద్వారా తిష్ఠితములు కావు. విశ్లేషణ జ్ఞానము నుండి సంశ్లేషణ జ్ఞానమునకు సాధారణ పరివర్తనము , అవ్యవహితత్వము నుండి మధ్యవర్తనము లోకి , కాచిత్ ఏకత్వము లోనుండి భేదములోకి వెళ్ళే అనివార్య పరివర్తనములో ఉన్నది. నిర్ధారములు ఒక్కొక్కటి స్వీయ సంబంధములో ఉన్న పర్యంతము విశ్లేషణ తన నిర్ధారములకు అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది . వాటి నిర్ధారణ ద్వారా మాత్రం వాటి నైజమైన అన్యములతో సంబంధము అన్నది తెలియ వస్తుంది. జ్ఞాపకముంచుకోవలసినది, విశ్లేషణ జ్ఞానము సంబంధము లకు పురోగమిస్తుంది. అవి బయట నుండి వచ్చినవి కావు. అవి ఆలోచనా నిర్ధారములు. అయినా అది విశ్లేషణ గానే ఉంటుంది. విశ్లేషణకు సంబంధించినంత వరకు సంబంధములు ముందే ఉన్నవి, దత్తములు . ఈ (విశ్లేషణా)జ్ఞానం కాచిత్ ఏకత్వాన్ని మాత్రమే తనదిగా ఎరిగినది. ఆ ఏకత్వం బేధితముల ఏకత్వం. అయినా ఏకత్వం కావున ఆ బేధితముల ఏకత్వం విశ్లేషణకే చెంది ఉండాలి.

ఆత్మగత సంగ్రాహ్యం వలన కూడా ఇలాగ ఒక్కటిగా చేర్చడం కాబట్టి , అంతా 842
ఒకటవుతుంది కాబట్టి , కాచిత్ ఏకత్వాన్ని మాత్రమే తనదిగా పరిగణించడం జరుగుతుంది.

సత్యము అన్న ఐడీ

ఆత్మగతమైన ఐడీ (subjektive Idee)ముందుగా ప్రేరణ. ఏమంటే అది సంగ్రాహ్యము యొక్క వైరుధ్యము. వైరుధ్యము ఇందులో ఉన్నది: సంగ్రాహ్యము తననే వస్తువుగా కలిగి యుండుట. తాను యదార్థము అగుట. తన ముందున్న వస్తువు అన్యము కాకుండుట. స్వతంత్రము కాకుండుట.

సంగ్రాహ్యము తన-నుండి వేరుగానున్న వస్తువు విడిపోయినది కాకుండుట, భిన్నము కాకుండుట. అది నిర్నిమిత్తమైన డాజైన్ కాకుండుట.

కావున ప్రేరణ లుప్తము చేయుటకు ఒక నిర్ధారణను కలిగి యున్నది , అది తన ఆత్మగతత్వము . ప్రేరణ తన కాచిత్-గ్రహీత యదార్థతను సవిపుల యదార్థము చేయుటకు , తన ఆత్మగతత్వము పూర్వతిష్ఠితము చేసిన ప్రపంచమునకు చెందిన విషయసంచయముతో దానిని నింపుటకు.

ఇంకొకవైపు నుండి సంగ్రాహ్యము తనను దీనిద్వారా నిర్ధారించుకుంటుంది. అది ఏమంటే, సంగ్రాహ్యము తన-కు-తాను రూఢి అయి ఉన్నది. దాని స్వయంభవము , పూర్వతిష్ఠిత అంతర్వర్తిత ప్రపంచమునకు ముందు నిలిచి ఉన్నది. ప్రపంచపు నిర్నిమిత్త అన్య-జైన్ , సంగ్రాహ్యము యొక్క రూఢిత్వమునకు ముందు నిర్-వెసనీయము. కావున అది ఈ అన్య-జైన్ ను లుప్తము చేయవలెనన్న ప్రేరణ. వస్తులో , తనతో ఏకత్వమును కాంచ వలెనని ప్రేరణ.

ఈ విధముగా ఈ స్వీయ-ప్రతిఫలనము , విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క రద్దు.

స్వతః ఆత్మగతము (Subjekt) వలన ఘటితమైన విశిష్టత్వము అవుతున్నది.

ముందు అది పూర్వతిష్ఠిత అంతర్వర్తిత్వ-జైన్ అని తోస్తుంది.

పూర్వతిష్ఠిత అంతర్వర్తిత-జైన్ , విరుద్ధద్వంద్వము నుండి తయారయిన తనతో ఒకటే అయిన నమూనా , తనతో నమూనా ఏకత్వము.

ఇది , భేదత్వములో ఉన్న నమూనా పట్ల నిర్నిమిత్తముగా నిర్ధారింపబడుటచే , 844
విషయసంచయము అవుతుంది.

2.

ఈ ప్రేరణ సత్యము యొక్క ప్రేరణ. ఈ ప్రకారం అది ఎరుగుటలో ఉన్నది. కావున ఇది సత్యము సైద్ధాంతిక ఐడీగా తన ప్రత్యేక అర్థములో (*Wahrheit* als *theoretischer* Idee) వస్తుగతసత్యము స్వయంగా ఐడియానే , అనగా సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోయిన నిజముగా ఉన్నది. యదార్థానికి సరిపోయిన సంగ్రాహ్యముగా , వస్తుగత సత్యము నిజానికి ఐడీనే .

అటువంటప్పుడు , ఒక వస్తువు ఎంత వరకు తన యందు సత్యమును కలిగి యుండ గలదు లేక కలిగి యుండ లేదు ? ఈ ప్రశ్నకు ప్రతిగా వస్తువు యొక్క సత్యం గురించిన ఇంకింత స్పష్టమైన అర్థం ఇది, వస్తువు ఆత్మగత-స్వత: సంగ్రాహ్యములో , సంగ్రాహ్యము వలన తెలుసుకొనబడి ఉండవలెను, జ్ఞాతమై ఉండవలెను, ఎరుకలో ఉండవలెను.

.ఒక వస్తువు తన యందు **సత్యమును** కలిగి యుండ వచ్చు లేక లేక పోవచ్చు , అది ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము వలన, ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము నందు , మన ఎరిక ఉన్నదా లేదా అన్నదాని బట్టి ఇది సంగ్రాహ్య నిర్ణయసంబంధము. అది సంబంధముగా సంగ్రాహ్య నిర్ణయము (వస్తువు సంగ్రాహ్య నిర్ణయము అయి ఉండాలి , అదే సంగ్రాహ్యం కావడము (Das apodiktische Urteil)

ఇది సంగ్రాహ్య-నిర్ణయము యొక్క సంబంధము , ఇది **సత్యము** యొక్క ప్రాకారక నిర్ణయము అని తెలియవచ్చింది..

ఇందులో విధేయము సంగ్రాహ్యము యొక్క వస్తుగతత్వము.

అంతేకాదు సంగతి యొక్క సంగ్రాహ్యము మరియు దాని వాస్తవత్వము అన్న రెండిటి మధ్య తులనాత్మక సంబంధము కూడా.

సంగ్రాహ్యము ఈ యదార్థమగుట సైద్ధాంతికము. ఈ ప్రకారము అది నమూనాగా ఇంకా విశేష్యము యొక్క నిర్ధారము లేక విశేష్యము వలన నిర్ధారము గా ఉన్నది.

సైద్ధాంతికముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క ఈ యదార్థీకరణ తనదై ఉంటుంది, ఎంతవరకు

అంటే నమూనాగా అది స్వత:ఆత్మగతము యొక్క నిర్ధారము లేక స్వత:ఆత్మగతము 845
వలన నిర్ధారము అయినంతపర్యంతముజ్ఞానము అన్నది ఐడీ సంకల్పముగా లేక ఆత్మగతంగా కాబట్టి, అంతర్వర్తిత-జైన్ అని పూర్వతిష్ఠితమైన ప్రపంచమును నెగేట్ చేయుట ప్రారంభము.

ఉదా: ఆ ఇల్లు ఫలానా విధముగా నిర్మించినట్టిది బాగున్నది.

నిగమనవాక్యములో వస్తుగతము ఆత్మగతములో నిలుపబడితే దీని ప్రాముఖ్యత ఏమిటంటే అంతర్వర్తితమై ఉన్నట్టిది కేవలము ఆత్మగతమనీ, సంగ్రాహ్యానిర్ధారములో **కేవలము తిష్ఠితమనీ** కావున తన-యందు-తన-వలనగా **ఉన్నది కాదనీ** అర్ధం వస్తుంది.

నిగమన వాక్యము ఒక **తటస్థ ఐక్యతకీ** లేక ఒక సంయోజనమునకు Synthesis చేరుతుంది అనగా ఇంతకు ముందు విడిపోయిన వాటి కలయిక. ముందు విడిపోయి అలాగ కేవలం బాహ్యముగా బంధనములో ఉన్నాయి అన్నమాట .

కావున ఈ సంగ్రాహ్య జ్ఞానము వస్తు ని దానిదిగా నిలుపుతున్నది, , ఐడీ ముందు కేవలం విషయసంచయం పొందుతున్నది , దాని పునాది దత్తమై ఉండగా, దాని యందు కేవలము బాహ్యత్వమన్న నమూనా లుప్తం అయినది.

ఉదా: ఈ ఇల్లు ఫలానా ఫలానాగా నిర్మించినది బాగున్నది.

ఈ జ్ఞానము తన నెరవేరిన సంకల్పములో ఇంకనూ దాని పరిమితత్వమును కలిగి యున్నది. జ్ఞానము తన సంకల్పమును "చేరలేదు" కూడా (వస్తువు తనయందు "ఉన్న" సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోతున్నది) **దాని సత్యము** ఇంకనూ **సత్యమును "చేరలేదు".**

ఫలితముగా లభించిన విషయసంచయము దత్తమన్న నిర్ధారమును ముందే కలిగి యున్నంత పర్యంతము, సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా (వస్తులో) పూర్వతిష్ఠిత అంతర్వర్తిత-జైన్ అన్నది లుప్తము కాలేదు. అందుచేత సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్ధముల ఐక్యత , అనగా సత్యము, అంతగానూ దానిలో కలిగి లేదు.

ప్రత్యేకముగా నూతన యుగంలో ఈ పరిమితత్వ పార్శ్వమును పట్టుకుని ఉండిపోవడం , పరిమితమే నిరపేక్షమై ఉండాలన్నట్లు , దీనిని జ్ఞానము యొక్క నిరపేక్ష సంబంధముగా పరిగణించడం ఒక వింత పోకడ. ఈ దృక్పథం ప్రకారం వస్తు కి ఒక తెలియని వస్తు-

తస్మిన్నంతరే Ding-an-sich ఉన్నదనీ, అది జ్ఞానమునకు ఆవల ఉన్నదనీ,
అందువలన సత్యము జ్ఞానమునకు అవతల ఒక నిరపేక్షమనీ పరిగణింపబడుతుంది. ఆలోచనా నిర్ధారములైన వర్గములూ, ప్రతిఫలన నిర్ధారములు, ప్రాకారక సంగ్రాహ్యములు, మరియు దాని తృటులు ఈ దృక్పథము ప్రకారము, తమ-యందు-తమ-వలన గా ఉన్న పరిమిత నిర్ధారములు కావు. అవి (పైన వలె) ఆత్మగతములు,(తెలియని) ఖాళీ వస్తు-తస్మిన్నంతరేకి ప్రతిగా ఆత్మగతములు. జ్ఞానము నకు అసత్యముతో గల సంబంధము అంటూ దానిని సత్యముగా పరిగణించడం నూతన యుగములో సాధారణ అభిప్రాయముగా ప్రచలితమైన భ్రమ, పొరపాటు.

3

పరిమిత జ్ఞానము యొక్క ఈ నిర్ధారము నుండి అవ్యవహితముగా స్పష్టమయ్యేది ఏమంటే, అది తననే లుప్తం చేసుకునే ఒక వైరుధ్యం అని. సత్యము అయి ఉండాలి , కాకుండా కూడా అయి ఉండాలి అన్నది వైరుధ్యం. "ఉన్నది" అన్నదాని జ్ఞానము. అది వస్తు-తస్మిన్నంతరే ని ఎరుగదు. జ్ఞానము యొక్క విషయసంచయమైన ఆత్మగత జ్ఞానము మరియు వస్తు-తస్మిన్-అంతరే అన్నవి దాని విషయసంచయముగా వైరుధ్యములో పతనమవుతాయి.ఇట్లు వైరుద్ధ్యములో పతనమగుటలో జ్ఞానము అసత్యమని తెలుస్తుంది.

అయితే జ్ఞానం తన గమనము ద్వారానే తన పరిమితత్వమును , అలాగ తన వైరుధ్యమును పరిష్కరిస్తున్నది. మనము జ్ఞానము గురించి చేసినది బాహ్య ప్రతిఫలనము. అదే సంగ్రాహ్యము మరియు అది తానే సంకల్పము. తాను యదార్థమగుటలో తాను నెరవేరుతున్నది. ఈ నెరవేర్చుటలో తన ఆత్మగతత్వము మరియు పూర్వతిష్ఠితమైన (వస్తుగతత్వము యొక్క) అంతర్వర్తిత-జైన్‌ను లుప్తము చేస్తోంది. కావున ఇది తన యందే తన పొజిటివ్ క్రియలో పరిగణించాలి.

ఈ ఐడీ , సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రేరణ **Trieb** , తన వలన తనను యదార్థము చేసుకునే ప్రేరణ.

కావున అది సంగ్రాహ్యము యొక్క క్రియ, వస్తును నిర్ధారించే క్రియ, ఈ నిర్ధారము ద్వారా తనను వస్తు నందు తనతో సంబంధముగా నిర్ధారించుట. వస్తు స్థూలముగా నిర్ధారనీయము. (జ్ఞానము) ఐడీలో ఈ వెసనీయ పార్శ్వము ఉన్నది. కావున వస్తు సంగ్రాహ్యమునకు ఎదురుగా

సహజ-స్వయం-భవము కాదు. ఈ జ్ఞానము ఇంకనూ పరిమితము, శుద్ధ ఆలోచనాధారితము కాదు.

పూర్వతిష్ఠితమైన వస్తుగతత్వము **<u>తన-వలన-తాను</u>**గా ఒక రూపము కలిగినది కాదు. తన యందు అది సంగ్రాహ్యము మాత్రమే.
అంతేకానీ సంగ్రాహ్యమునకు ప్రతిగా తనను ఫలానా ప్రత్యేకముగా Besondere తన-వలన-తాను అన్నట్లు నిలుపుకున్నది కాదు.
అది అంతర్వర్తితముగా ఉన్న అవతల ఉన్న ఏదో కాబట్టి , అది సంగ్రాహ్యం ద్వారా నిర్ధారపాత్రత అన్న నిర్ధారమును వెసనీయముగా కలట్టిది. ఎందుకంటే తన-వలన-తాను-జైన్అయ్యేదిగా ఉన్న సంగ్రాహ్యము యొక్క ఐడీ మరియు తన-లో-తాను అనంతము, అందులో వస్తు అంతర్వర్తితము, లుప్తము మరియు సంకల్పము కేవలము ఉన్నదీ అంటే వస్తుని తన-వలనగా లుప్తము చేయుటకు.
జ్ఞానము-ఐడీ , వస్తు ను అంతర్వర్తితముగా పూర్వతిష్ఠితము చేస్తుంది, కానీ వస్తు తో అది ఒక సంబంధము లో ఉన్నది, ఆ ప్రకారము ఐడీ తన పట్ల రూఢిగా ఉన్నది, తన విరుద్ధద్వంద్వము యొక్క నాస్తిత్వం పట్ల రూఢిగా ఉన్నది, దాని యందు తన సంగ్రాహ్యమును యదార్థీకరించెదనని రూఢిగా ఉన్నది .

అనుమితిలో , దేని ద్వారా ఆత్మగతమైన ఐడీ వస్తుగతత్వముతో కలిసిపోతుందో , మొదటి ఆధారవాక్యము ఏమంటే , సంగ్రాహ్యము అవ్యవహితముగా వస్తుని వశీకరించుకుని అవ్యవహితముగా సంబంధము ఏర్పరచు కునే అదే నమూనాగా ఉంటుంది, ఏ నమూనానైతే సంకల్ప-సంబంధములో చూశామో. సంగ్రాహ్యము వస్తు పై సాగించే నిర్ధారణా క్రియ అవ్యవహిత ప్రదానము (Mitteilung) , అది తనను నిరోధించలేని దానిపై తన వ్యాప్తి .
ఇందులో సంగ్రాహ్యము శుద్ధముగా స్వీయ ఏకత్వములో ఉంటుంది. కానీ దానీ ఈ అవ్యవహిత స్వీయ-ప్రతిఫలనము వస్తుగత అవ్యవహితత్వం అన్న నిర్ధారణను కూడా కలిగి యున్నది. అయితే ఏదైనా దానివలన అది స్వంతనిర్ధారము అయినప్పుడు అది జైన్ అవుతుంది - "జైన్" .

(ఈ జైన్ మొదలు) పూర్వతిష్ఠితము యొక్క మొదటి నెగేషన్.

కావున తిష్ఠనము చేయబడుచున్న నిర్ధారము అయిననూ, నిర్ధారము కేవలము కనుగొన్న gefundene పూర్వతిష్ఠితముగా , ముందే ఉన్న దానిని gegebene తెలుసుకుంటునట్లు తోస్తుంది. (ముందే ఉన్నదానిని తెలుసుకోవడం అనుకుంటే) ఇందులో సంగ్రాహ్యము యొక్క క్రియ , తన పట్ల నెగెటివ్ గా ఉండడం, ఉన్నదాని నుండి తాను వెనుకకు తగ్గి నియంత్రించుకోవడం, తాను జడత్వముతో (passiv) ఉండడము, అట్లు వస్తు ని ఆత్మగత స్వతః (Subjekt) అన్నది నిర్ధారించడం కాకుండా, వస్తు తన యందు తాను ఎలా ఉందో అదే **చూపించేటట్లు**.

5.

కాబట్టి ఈ ఎరుగుట, ఈ ఆధారవాక్యాలలో కనీసం తార్కిక నిర్ధారముల అన్వయము తప్ప వేరు కాదు అన్నట్లు . వాటిని స్వీకరించడమూ, ఉన్నదున్నట్లుగా వాటిని తెలుసుకోవడము అన్నట్లు . కాబట్టి ఎరుగుట/జ్ఞానము అన్న క్రియ ఈ విధముగా తోస్తుంది , ఏమంటే కేవలము ఆత్మగతముగా ఆటంకము అనిపించిన వస్తువు యొక్క బాహ్యమైన పొర ని తీసివేయడానికి పరిమితము అయినట్లు . ఇట్లు ఎరుగుట అన్నది విశ్లేషణ **ANALYSIS** (Dies Erkennen ist das *analytische*).

సంశ్లేషణా జ్ఞానము

1

మొత్తము అనుమితి యొక్క మొదటి ఆధార వాక్యము విశ్లేషణా జ్ఞానము. ఇది సంగ్రాహ్యము , వస్తు తో అవ్యవహిత సంబంధముగా. ఏకత్వం అన్న నిర్ధారాన్ని తనదిగా ఎరుగునది. కేవలము ఏది "ఉన్నదో" దానిని అర్థం చేసుకోవడము (auffassen) .

సంశ్లేషణా జ్ఞానము ఏది ఉన్నదో (ist) దానిని సంగ్రాహ్యముగా ఎరుగుట(*Begreifen* dessen,was *ist*)

"ఉన్నది"గా నిర్ధార బహుళములను వాటి ఐక్యతలో గ్రహించుట. కావున ఇది అనుమితిలో రెండవ ఆధారవాక్యము. ఈ ఆధారవాక్యములో వేరు వేరు అన్నవి సంబంధితములైతున్నవి . కావున దాని లక్ష్యము స్థూలముగా అనివార్యత.వేరు వేరువి సంధానింప బడి ఉన్నవో , అవి కొంత ఒక సంబంధములో నున్నవి. పరస్పరము స్వతంత్రముగా , నిర్నిమిత్తముగా ఉండి కూడా అవి సంబంధపడి ఉన్నవి. కొంత అవి సంగ్రాహ్యములో ముడివడి ఉన్నవి. ఈ సంగ్రాహ్యం వాటి సాదా, నిర్ధారణా-యుక్త ఐక్యత. దీని ప్రకారము సంశ్లేషణా జ్ఞానము కాచిత్ ఐక్యత నుండి సంబంధమునకు , జైన్ నుండి ప్రతిఫలనమునకు పరివర్తనము చెందుతున్నది. కావున ఇది సంగ్రాహ్యము యొక్క నిరపేక్ష ప్రతిఫలనము కాదు. అటువంటి (నిరపేక్ష) ప్రతిఫలనమును, సంగ్రాహ్యము తన వస్తువు లో ఎరుగునది . ఇక తదుపరి అడుగు, సంశ్లేషణా జ్ఞానము యదార్థమును స్వీకరించుట అనగా వేరు వేరు వాటి ఐక్యత. కావున ఇది అంతర్గతము మరియు కేవలము అనివార్యత. ఈ ఐక్యత ఇంకా ఆత్మగతము కాదు, దాని-వలన-అదిగా ఉండే ఐక్యత కాదు. కావున ఇంకా సంగ్రాహ్యము కాదు.. కావున సంశ్లేషణా జ్ఞానము , సంగ్రాహ్య నిర్ధారములను తన విషయసంచయముగా కలిగి యున్నది. వస్తువును సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల యందే తిష్ఠితమై ఉన్నది . అవి పరస్పరము సంబంధములో ఉన్నవి. అవి అవ్యవహిత ఐక్యతలో ఉన్నవి. కానీ ఎటువంటి ఐక్యతలో సంగ్రాహ్యము స్వత:ఆత్మగతం (Subjekt) అవుతుందో, అటువంటి ఐక్యత కాదు.

ఇది ఈ జ్ఞానము యొక్క పరిమితత్వము. ఐడీ యొక్క ఈ యదార్థ పార్శ్వం తన ఏకత్వాన్ని ఇంకా "లోపల" కలిగి యున్నది. అట్లు దాని నిర్ధారములు ఇంకనూ "బాహ్యములు"గా ఉన్నాయి. కావున సంశ్లేషణా జ్ఞానము ఆత్మగతత్వం కంటే వేరు కాదు. సంగ్రాహ్యమునకు దాని వస్తువులో ఏదైతే దాని స్వంతమో, అట్టి విశిష్టత్వము లోపించినది. అది కాచిత్-గ్రహీతముల నమూనా కాదు , నిర్ధారితముల నమూనాయే. కావున సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రత్యేకము కలిగినదే, ఈ ప్రత్యేకము వస్తుల కు సరిపోలి ఉన్నది. కానీ విశిష్టమన్నది మాత్రం ఇంకా దత్తమైన విషయసంచయమే. ఈ జ్ఞానము వస్తుగత ప్రపంచాన్ని సంగ్రాహ్యములలోకి మారుస్తుంది. నమూనా అనుగుణంగా మాత్రమే సంగ్రాహ్య నిర్ధారములనిస్తోంది. వస్తు ని దాని విశిష్టత్వము ప్రకారము, నిర్ధారిత నిర్ధారితముగా తెలుసుకోవలసి ఉన్నది. సంశ్లేషణా జ్ఞానము దానికదే నిర్ధారకము కాదు.
అయినప్పటికీ సంశ్లేషణా జ్ఞానము సూత్రములను, న్యాయములనూ కనుగొంటుంది. కానీ అవి దానికదిగా సంగతి యొక్క అనివార్యతగా కాదు . అనగా సంగ్రాహ్యము నుండి కాదు. జ్ఞానముగా. ఆ జ్ఞానము దత్తమైన నిర్ధారములనందు, దర్శితముల బేధమునకు పురోగమించి, దర్శితములనుండి దాని-వలన అదిగా సూత్రమును తెలుసుకునే జ్ఞానముగా ఉంటుంది, అనగా ఐక్యతగా మరియు సంబంధముగా వాటి ఆధారమును తెలుసుకునే జ్ఞానముగా ఉంటుంది. ఇటువంటి జ్ఞానము నుండి అనివార్యత తెలుసుకోబడుతున్నది కానీ సంగ్రాహ్యముగా అనివార్యత కాదు.
సంశ్లేషణా జ్ఞానము యొక్క సమీప తృటులను ఇక పరిశీలించాలి.

1. Die Definition

నిర్వచనము

1

. మొదటిది ఏమిటంటే, దత్తమైన వస్తుగతత్వాన్ని సాదా , అనగా మొదటి నమూనాలో, సంగ్రాహ్యము నమూనాలో మార్చడం (సంగ్రాహ్యముగా ఎరుగుట). ఇట్లు ఎరుగుట అంటే సాధారణము, ప్రత్యేకము , విశిష్టము అని ఎరుగుట. విశిష్టము అంటే వస్తు , అవ్యవహిత

కల్పనగా .అది ఎటువంటిదంటే దానిని నిర్వచించాలి. వస్తు యొక్క సాధారణము
తనను వస్తుగత నిర్ణయము అన్న నిర్ధారములో , లేక జాతిగా అనివార్యతా నిర్ణయములో కలిగి యున్నది.

[<u>అనివార్యతానిర్ణయము </u>వికల్పార్థ నిర్ణయము Disjunctive Urteil : ఈ ప్రత్యేకీకరణని పరిశీలిస్తే, మొదలు జాతి అన్నది సాధారణము , సత్త్వ యుక్త సాధారణము (కాచిత్-గ్రహీతము కాదు) , అది రకములతో కూడియున్నది. (నిర్ణయములో) విశేష్యము బి మరియు సి కూడా. సీ కూడా అన్నది ప్రత్యేకములు , సాధారణముతో కలిగి యున్న పొసిటివ్ ఏకత్వం. ఇటువంటి వస్తుగత సాధారణము తనను తాను ఈ ప్రత్యేకత్వములో పూర్తిగా నిలుపుకుంటున్నది. రకములు ఒకటి మిగిలిన వాటిని కాదని ఉన్నాయి. కావున ఏ అన్నది బి కానీ లేక సీ కానీ అయి ఉండాలి. అవి సాధారణ క్షేత్రము యొక్క నిర్ధారిత భేదము].
వస్తు యొక్క సాధారణము జాతిగా అనివార్యతా నిర్ణయములో అతి సమీపముగా వెల్లడయినది అనవచ్చు. ఈ నిర్ధారణతో సాధారణము , (అనివార్య నిర్ణయము) **ప్రత్యేకముల భేదమునకు** సూత్రము కూడా అయి ఉన్నది. ఇది , విషయము లేక వస్తువు నందు దాని ప్రత్యేక బేధము. ఆ ప్రత్యేక భేదము దానిని ఫలానా ఫలానా రకములుగా చేస్తుంది. ఇది ఒక రకము , ఇతర రకములకు వ్యతిరేకముగా వివిక్తమగుటకు ఆధారముగా ఉంటుంది.

2. నిర్వచనము , వస్తువును / విషయాన్ని దాని సంగ్రాహ్యము లోకి మరలుస్తుంది, దాని అస్తిత్వానికి అవసరమై, విషయానికున్న బాహ్యత్వాలను తొలగిస్తుంది. సంగ్రాహ్యము నకు దాని యదార్థీకరణలో దానికి చెందినవాటిని తీసుకుంటుంది. దేని ద్వారా సంగ్రాహ్యము ఐడీగా , ఆపై బాహ్య అస్తిత్వముగా ప్రకటమయిందో దానిని తీసుకుంటుంది..
వర్ణన అన్నది కల్పనకీ ఊహకీ. ఊహ యదార్థానికి సంబంధించిన విషయసంగ్రహాన్ని ఇంకింత గ్రహిస్తుంది. నిరీక్షణా జనిత డాజైన్ అయిన ఈ బహుళ నిర్ధారణల సంపదని నిర్వచనము సాదా తృటులకు లఘూకరిస్తుంది. ఆ సాదా తృటులు సాదా అంశాలుగానూ , ఒకదాని ప్రతిగా ఒకటి నిర్ధారించియు సంగ్రాహ్యమునందు ఉన్నట్టివి. ఇంతటితో మన ముందున్న వస్తువు/విషయము సాధారణముగా ఎరుగనగును. అది వెసనీయముగా

నిర్ధారించినది కూడా. ఇక వస్తువే/విషయమే మూడవదైన విశిష్టము . అందులో జాతి మరియు ప్రత్యేకీకరణము ఒకటిగా తిష్ఠితములు. వస్తువు స్వయముగా ఒక **అవ్యవహితము** సంగ్రాహ్యమునకు **బాహ్యముగా** తిష్ఠితము , ఏమంటే అది ఇంకా స్వీయ నిర్ధారకము కాదు. 852

3

నిర్వచనము యొక్క నమూనా-భేదములో, అనగా ఆ నిర్ధారములలో సంగ్రాహ్యము తనను తనకనుగుణమైన నిజత్వము ను కనుగొంటుంది. సంగ్రాహ్య తృటుల యొక్క తమలోని ప్రతిఫలనము అయినట్టి విశిష్టత్వమును , ఈ నిజత్వము కలిగిలేదు. వస్తు , ఏదైతే జ్ఞానములో ఉన్నదో , అది ఆత్మగతముగా నిర్ధారింపబడలేదు. దానికి బదులుగా జ్ఞానము ఆత్మగతం గా ఉన్నది, దాని ప్రారంభం బయటినుండి. విశిష్టము పై దాని బాహ్య ప్రారంభము వలన అది ఆత్మగతముగా ఉన్నది. సంగ్రాహ్యము నందలి విషయసంచయము అంతా దత్తము మరియు యాదృచ్ఛికము. దానికున్న రెండు పార్శ్వముల వలన సవిపుల సంగ్రాహ్యమే యాదృచ్ఛికము , ఒకసారి దాని విషయసంచయము ప్రకారము, ఇంకొకసారి బాహ్య డాజైన్ నుండి ఎంచుకున్న నిర్ధారముల ప్రకారము. ఇది ఎలాగంటే, వస్తువు/విషయము దాని బాహ్య డాజైన్ లో బహుళ గుణములను కలిగి యున్నది, ఏ విషయసంచయనిర్ధారములను సంగ్రాహ్యము కొరకు ఎంచుకుంటాము , ఏవి దాని తృటులు కావాలి అన్నదాని ప్రకారము సవిపుల సంగ్రాహ్యము యాదృచ్ఛికం అవుతున్నది.

4

ఈ దృష్టికోణం కొంత పరిశీలించ తగ్గది. విశిష్టత్వము ఒక తన-యందు-తన-వలన-నిర్ధారితజైన్ అన్నది , సంశ్లేషణా జ్ఞానము యొక్క స్వయం సంగ్రాహ్య నిర్ధారమునకు బయట ఉంటుంది. ఇక ఎటువంటి సూత్రమూ లేదు. వస్తువు యొక్క ఏ పార్శ్వము సంగ్రాహ్యనిర్ధారము నకు చెందినది ? ఏ పార్శ్వము బాహ్య యదార్థమునకు చెందినది అని పరిగణించాలో దాని గురించి ఎటువంటి సూత్రమూ లేదు. నిర్వచనానికి ఇది ఒక కష్టం. ఈ కష్టము జ్ఞానానికి సంబంధించినంత వరకు తొలిగి పోదు. ఏది ఏమైనా ఒక బేధము తెలియ వస్తోంది..

5.

ఒకటి: ఆత్మచైతన్య- యుక్త సంకల్పానుగుణత్వము యొక్క ఉత్పత్తుల నుండి నిర్వచనమును సులభముగా కనుగొన వచ్చును.

ఏది సంకల్పానికి పనికి రావాలో, అది ఒక నిర్ధారము. అది ఆత్మగత నిర్ణయము నుండి పుట్టినది. అట్లు అస్తిత్వములో ఉన్నదానిని , వెసనీయ ప్రత్యేకముగా వేరు చేయడం అన్నది పై దానిపై ఆధారపడి ఉన్నది.

సంకల్పమునతో ఎంతవరకు సంబంధించి ఉంటాయో , అస్తిత్వములో ఉన్నదాని పదార్థముల ఇతర నైజము లేక అన్య బాహ్య ధర్మములూ , సంకల్పములూ ఆపర్యంతము, నిర్ధారములో ఉంటాయి , మిగిలినవి తత్సంబంధమై నిర్-వెసనీయములు.

6.

రెండు: రేఖా గణిత విషయములు (Geometry) కేవలం స్థల (Space Raum)నిర్ధారములు. (ఉదా: రేఖ, బిందువు, త్రికోణము , వృత్తము). ఇతరములు అన్నిటినీ తీసివేసి వాటి యందు తిష్ఠితములైన స్థల నిర్ధారములను మాత్రమే ఎంచుకున్నవి. ఆధారమైన కాచిత్-గ్రహణము అయినట్టి, నిరపేక్ష స్థలము (అంతరిక్షము Space) ఎంచుకుని ఇతర సవిపుల నిర్ధారములను పొగొట్టుకున్నది. ఇక దాని యందు ఏ నిర్ధారములు తిష్ఠము చేయబడినవో , అవే ఆకారములు , రూపములూ ఉంటాయి. ఎలా ఉండవలెను అని ఉద్దేశించబడినవో (sollen)అలాగే ఉంటాయి. సంగ్రాహ్య నిర్ధారము , ప్రత్యేక బేధములూ ఆ కాచిత్-స్థల నిర్ధారములయందు నిరాఘాటమైన సాదా యదార్థమును కలిగి ఉంటాయి. బాహ్య సంకల్పానుగుణత్వము యొక్క ఉత్పత్తి ఎలాగ ఉంటుందో అవే అలాగే ఉంటాయి (బాహ్య సంకల్పానుగుణముగా ఉంటాయి). అందులోని అంకగణిత-విషయాలతో కూడా ఏకీభవించేటట్లుంటాయి. తత్సంబంధిత అంకగణిత విషయాలలో కూడా రేఖ-గణిత నిర్ధారములే పునాదిగా తీసుకుని, తిష్ఠితం చేయడం జరుగుతుంది. నిజానికి అంతరిక్షము నిజానికి మరిన్ని నిర్ధారములు కలట్టిది ఉదా: దాని వ్యాప్తి యొక్క త్రిగుణత్వం (Three Dimensions పొడుగు, వెడల్పు, మందము) అంతరిక్షము యొక్క నిరంతరత్వము, విభజనీయత (seine Kontinuität und Teilbarkeit -Continuity , Divisibility) . అవి బాహ్య

నిర్ధారముల వలన దాని యందు నిలిపినవి కావు. అవి ఎంచుకున్న విషయానికి చెందినవి. అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠితములు.
ఆ ఆత్మగతమైన నిర్ధారములను ఈ క్షేత్రము యొక్క విలక్షణ నైజముతో సంధానించుట , ఆ నైజము అంతర్భూతమై ఉండి , సంశ్లేషిత సంబంధములనూ మరియు సూత్రములనూ వెలికి తెస్తుంది.
. సంఖ్యా నిర్ధారాలకు వస్తే, వాటికి సాదా సూత్రమైన **ఒకటి** (Eins, One) ఆధారము. ఆపై సంధించడము, ఇతోధిక నిర్ధారము అన్నీ తిష్ఠనము చేసినవే.
అంతరిక్షమును గురించిన నిర్ధారములు , వాటి-కవి ఒకదాని-బయట-ఒకటి నిరంతరాయముగా ఉంటాయి. అవి ఇంకా కొనసాగి వాటి సంగ్రాహ్యము వలె కాక వేరే యదార్థమును కలిగి యున్నట్లు తెలుస్తుంది. అవి ఇక ఎంతమాత్రమూ అవ్యవహిత నిర్వచనమునకు చెందినవి కావు.
7.
మూడు: ప్రకృతిలో సవిపులమైన వస్తులు, బుద్ధి సంబంధమైన ఇతరముల నిర్వచనములు వేరేలాగ ఉంటాయి. అటువంటి వస్తువులు ఊహకి పలు ధర్మములు కలవిగా ఉంటాయి. ముందు అతి సమీపంగా ఒక దాని జాతి ఏది అన్నది అర్థం చేసుకోవడం పై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆపై దాని ప్రత్యేకమైన భేదం ఏమిటి అన్నదానిపై . నిర్ధారించవలసినది ఏమంటే , వస్తువుకి ఉన్న ఎన్నో ధర్మాలలో ఏది జాతికి చెందినది, ఏది దాని యందలి రకమునకు చెందినది , పైగా ఏది ఈ ధర్మాలలో వెసనీయమైనది. ఇక చివరిగా ఈ ధర్మాల మధ్య సంబంధము ఏమిటి, ఒకటి ఇంకొకదానితో పాటు తిష్ఠితమా అన్నది చూడాలి. ఇది తేల్చడానికి **డాజైన్ తప్ప** వేరే ప్రమాణము లేదు.
నిర్వచనమునకు , ధర్మము యొక్క వెసనీయత్వం ఏమిటంటే, ఆ వెసనీయత్వములో దానిని సాదాగా అభివృద్ధి చెందని నిర్ధారణగా నిలపాలి, అనగా దాని సాధారణత్వముగా కానీ ఇది (సాధారణత్వము) డాజైన్ లో ఉన్నది. కాల గతిలో సాధారణము, అనుభవాధారితమైనది కావచ్చు. ఒక ధర్మము శాశ్వతమని ఋజువై , మొత్తము యొక్క ఉనికి కొనసాగగా , ఆ ఉనికి నేపథ్యంలో కొన్ని అన్యములు నశ్వరములో అయినట్లు . లేక సాధారణత్వము డాజైన్ లో ఉన్నట్టిది - అన్య సవిపుల సమస్తములతో పోల్చినపుడు,

సాధారణముగా వెల్లడి అవుతున్నట్టిది అయి ఉండాలి . కావున ఇంకనూ ఉమ్మడి 855
లక్షణము అన్నట్లే ఉండి, దానినుండి బయటపడనట్టిది అయి ఉండాలి.
అనుభవానికి ప్రతిగా ఉన్నవన్నీ ప్రస్తుతి చేసినపుడు, ఉన్నవన్నీ అనుభవానికి వచ్చినపుడు, ఉమ్మడి పునాదిగా తెలియవచ్చినదానిని ప్రతిఫలనం ఒక సాదా ఆలోచనా నిర్ధారములో దగ్గరకి చేరుస్తుంది. అటువంటి మొత్తము యొక్క సాదా లక్షణాన్ని గ్రహిస్తుంది. కానీ ఒక ఆలోచనా నిర్ధారము లేక అవ్యవహిత ధర్మాలలో ఏదో ఒక్కటి , వస్తువు యొక్క సాదా మరియు నిర్ధారిత వెసన్ అయిఉండాలన్నదానికి ధృవీకరణము , అటువంటి సవిపులమైన నిర్మాణం లోనుండి అటువంటి ఏదో ఒకదానిని రాబట్టడమే(eine *Ableitung*) దీనికిగాను , అవ్యవహిత నిర్మాణాలని ఆలోచనలోకి మార్చే, సవిపులమైనదానిని సరళానికి తీసుకువచ్చే , ఒక విశ్లేషణ కావాలి. అది ఉన్నతమైన విశ్లేషణ కావాలి ఎందుకంటే ఆ విశ్లేషణ కేవలము కొన్ని తీసివేసి- కొన్ని తీసుకోవడం (కాచిత్-గ్రహణము) కాకూడదు, సాధారణములో సవిపులము యొక్క నిర్ధారితమును ఇంకనూ కలిగి యుండాలి, దానిని ఏకం చేయాలి, అది సాదా ఆలోచనా నిర్ధారము పై ఆధారితము అని చూపగలగాలి.

8

ఒక సాదా సంగ్రాహ్యముతో , అవ్యవహిత డాజైన్ యొక్క బహుళ నిర్ధారముల సంబంధములు , ప్రమేయములు అయి ఉండవచ్చు. వాటికి నిరూపణములు అవసరం కావచ్చు. నిర్వచనము , మొదటిదిగా , ఇంకా అభివృద్ధిచెందని సంగ్రాహ్యము. అది వస్తువు యొక్క సాదా నిర్ధారణను గ్రహిస్తున్నది, ఈ గ్రహించడం ఏదో అవ్యవహితంగా అయి ఉండాలి. అందుకుగాను దాని అవ్యవహిత ధర్మాలలో ఒకదాన్ని ఉపయోగించాలి. అవ్యవహిత ధర్మాలంటే ఇంద్రియాధారితమైనవి , ఇంద్రియాధారిత డాజైన్ యొక్క నిర్ధారములు , లేక ఊహకి అందినవి. (అటువంటి అవ్యవహితధర్మాల) కాచిత్-గ్రహణం ద్వారా జరిగే పృథక్కరణం (వాటిలోనుండి వేరు చేసి తీసుకోవడం) సరళత్వం అవుతుంది (వాటిలోనుండి వేరు చేసి ఒక్కటి చేసి తీసుకోవడం సరళాన్ని ఎంచుకోవడం). ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము వెసనీయత్వం కోసం, సాధారణత్వం కోసం అనుభవాధారిత సాధారణముమీద , మారే పరిస్థితులలో మారని దాని మీదా, ప్రతిఫలనం మీదా

ఆధారపడుతోంది. బాహ్య డాజైన్ లో , ఊహలో కల్పనలో సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల
కొరకు వెతుకుతోంది , అక్కడ అది దొరకదు . వెసనీయముగా వస్తువు యొక్క సూత్రములు అయి ఉండిన వాటిని , ప్రత్యేకముగా సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు అయి ఉండినవాటిని , నిర్వచించడము అన్న ప్రక్రియ త్యజిస్తుంది , కొండగుర్తులతో సంతృప్తి పడుతుంది. అటువంటి నిర్ధారముల పట్ల వస్తువు యొక్క వెసనీయత్వము (ఏకత్వము, బేధము, విభిన్నత) నిర్నిమిత్తము. అవి బాహ్య ప్రతిఫలనమునకు మాత్రమే ప్రముఖ చిహ్నాలు. అటువంటి ఒక బాహ్య నిర్ధారణము సంగ్రాహ్యము యొక్క సవిపుల సమస్తత్వానికీ, దాని నైజానికీ ఏ మాత్రమూ సరిపడనిది. అదేదో తన వలన తాను ఎంపిక అయినదనీ ,అందువలన అంగీకారయోగ్యమనీ అనుకుంటే, అది ఒక సవిపులమైన మొత్తము యొక్క వ్యక్తీకరణ అనీ అనుకుంటే , సంగ్రాహ్యము తన నిర్ధారాన్ని అటువంటి ఒక బాహ్య నిర్ధారణములో కలిగి యుండడము సంగ్రాహ్యము యొక్క సవిపుల సమస్తత్వానికీ , దాని నైజానికీ సరిపడని విషయము.

బ్లూంబాఖ్ (*Blumenbachs*))అన్నట్లు ఇతర జంతువులకి చెవి తమ్మెలు ఉండవు. అది ఒక ఉమ్మడి చిహ్నం, అదొక భేదము కూడా . అది భౌతిక మానవుడిని నిర్వచించడానికి యోగ్యమైన విశిష్ట లక్షణంగా ఉపయోగించవచ్చు.

కానీ మొత్తంగా భౌతిక మానవుని గురించి ఆలోచిస్తే , సంగ్రాహ్య నిర్ధారము వెసనీయముగా ఉండాలన్న నియమాన్ని గుర్తుంచుకుంటే అటువంటి బాహ్య నిర్ధారము ఎంత అయుక్తంగా అసమంజసంగా ఉన్నది అర్థం అవుతున్నది. అటువంటప్పుడు నిర్వచనానికిగాను అటువంటి చిహ్నాలను ఎంచుకోవడం అవసరార్థమేనా లేక దాని వలన సూత్రానికీ/ ప్రమేయానికి ఇంకింత దగ్గరగా వచ్చామా అన్నది , యాదృచ్చిక విషయం అవుతుంది. దాని బాహ్యత్వం కారణంగా కూడా దాని నుండి సంగ్రాహ్యమును తెలుసుకోవడం అన్నది ప్రారంభించలేము. అది ఒక అస్పష్ట అనుభూతి, అనిర్ధారితము, కానీ లోతైన అర్థములో, వెసనీయత్వము పట్ల ఒక పూర్వ-బోధ, ప్రకృతిలో ,బుద్ధిలో జాతులను గుర్తించే ముందు పూర్వసంభవము అవుతుంది. అప్పుడు వివేకాన్ని తృప్తి పరచడానికి ఒక నిర్ధారిత బాహ్యత్వము కొరకు అన్వేషణ జరుగుతుంది. సంగ్రాహ్యము ,ఇక అది డాజైన్ లో

బాహ్యత్వములో ప్రవేశించినది కావున, అది దాని భేదములో ప్రకటమవుతున్నది.
ఆపై అది ఒకే ధర్మముతో ముడివడి ఉండలేదని స్పష్టం అవుతుంది. ఒక వస్తువు యొక్క బాహ్యత్వముగా ధర్మములు తామే బాహ్యముగా ఉంటాయి.
దర్శనము నకు చెందిన క్షేత్రములో పలు ధర్మములు ఉన్న వస్తువుల విషయములో ఇంతకు మునుపే చూపడం జరిగింది, ఆ ధర్మములు దాని వలన స్వతంత్ర పదార్థములు అవుతున్నాయి. బుద్ధిని అదేవిధముగా బుద్ధి-దర్శనముల పరంగా పరిశీలిస్తే అది పలు స్వతంత్ర శక్తుల సముచ్చయం అవుతుంది. ఈ దృక్పథం ప్రకారము ధర్మములు, శక్తులు ఒక్కొక్కటి పరస్పరం నిర్నిమిత్తముగా నిలుపబడినాయి. ఇదే దృక్పథం ప్రకారం ఏ ఒక్క ధర్మము, ఏ ఒక్క శక్తి కూడా , తను లేకుంటే నిర్ధారణ ఒక సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణ కాకుండా పోయేటంత విలక్షణమైనది కాజాలదు.

9

ఈ సవిపులములైన వస్తువుల యందలి పరస్పర భిన్న ధర్మముల నడుమ వాటి **సంక్లిష్టతకు సంగ్రాహ్యమునకూ** నడుమ బేధము ప్రవేశిస్తుంది. సంగ్రాహ్యము బుద్ధిలో ప్రకృతిలో బాహ్య వ్యక్తీకరణము కలిగినది, అందులో దాని నిర్ధారణ బాహ్యము, నశ్వరము, అయుక్తమైన దాని పై ఆధారపడి ఉన్నట్లు చూపుతుంది. ఏదైనా వాస్తవమైనది , సంగ్రాహ్యము ఏమయి ఉండవలెనో తన యందు చూపుతుంది. అలాగే నెగెటివ్ సంగ్రాహ్య నిర్ణయము ప్రకారము దాని వాస్తవత్వము అసంపూర్ణముగా సంగ్రాహ్యమునకు సరిపోతున్నదని కూడా చూపుతుంది, లోపభూయిష్టముగా ఉంది అని చూపుతుంది. ఇకపోతే నిర్వచనము, ఒక అవ్యవహిత ధర్మములో సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారణను ఇవ్వవలసి ఉన్నదని ధారణ . కానీ అటువంటి ఏ ఒక్క ధర్మము లేదు. ఏ ఒక్క ధర్మంలో మొత్తం నిర్వచన-పాత్ర బహుళము మొత్తము తెలియవస్తుందని అనుకున్నా అందుకు వ్యతిరేకంగా ఒక్క దృష్టాంతమైనా దొరకక మానదు . ఒక్క ధర్మమును ఎంచుకుంటే అది అపరిపక్వమనీ , గిడసబారిపోయినదని తెలుస్తుంది. ఒక దోషాన్వితమైన వృక్షములో, ఒక దోషాన్వితమైన జంతువులో, ఒక నీచ మానవునిలో ఒక దోష భూయిష్ట రాజ్యములో అవి ఉన్న అస్థిత్వ పార్శ్వాలు లోపభూయిష్టముగా లేక మసకబారి ఉంటాయి. కానీ అవి ఇతరత్రా నిర్వచనానికి అనువైన బేధముగానూ, అటువంటి బహుళము యందలి ముఖ్య

నిర్ధారణ గానూ ఎంచుకోవడం జరగవచ్చు.

దోషభూయిష్టమైన మొక్క లేక జంతువు , అయిననూ మొక్క , జంతువు గా మిగిలే ఉంటుంది. సరైనదా , లోపభూయిష్టమా అన్నది నిర్వచనములో చేరిస్తే , అప్పుడు వెసనీయములు అనుకున్న అన్ని ధర్మములనూ వెతికే శ్రమ తప్పుతుంది. జన్మ-వైకల్యమున్నదానికి అట్టి ధర్మములు ఉండవు. ఉదా: అనెంకెఫాలీ ఉన్న శిశువుకు వెసనీయత్వమైన మెదడు ఉండదు, నిరంకుశ రాజ్యంలో వెసనీయత్వమైన ప్రాణానికీ ఆస్తికీ రక్షణ ఉండదు. సంగ్రాహ్యమునకు విరుద్ధముగా ఉంటే, సంగ్రాహ్యము ప్రకారము అవి చెడు ఉదాహరణలైతే, వట్టి దర్శనముల ద్వారా వాటికి ప్రమాణికత ఉండదు. సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వతంత్రత నిర్వచన ఉద్దేశ్యానికి వ్యతిరేకము. **నిర్వచనము అవ్యవహిత సంగ్రాహ్యము కావాలసి ఉండె**. కావున నిర్వచనము వస్తువు యొక్క నిర్ధారములను డాజైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వము నుండే తీసుకుంటుంది. దొరికిన వాటినుండే నిర్వచనము తనను సమర్థించుకోగలదు. నిర్వచనము యొక్క విషయసంచయము దాని యందు దానికదిగా సత్యమో , యాదృచ్ఛికమో అన్నది దాని పరిధికి ఆవల ఉన్న విషయము. నిర్వచనములో ఆత్మగతముగా నిలిపిన సంగ్రాహ్యము , దాని బయట ఉన్న వాస్తవ వస్తువు తో సరిపోలడము , అన్న ప్రాకారక సత్యము కూడా దీనిద్వారా సాధ్యము కాదు. ఎందుకంటే ఆ ఒక్క వస్తువు కూడా లోప భూయిష్టం అయి ఉండవచ్చు.

10

నిర్వచనము యొక్క విషయసంచయము అవ్యవహిత డాజైన్ నుండి తీసుకున్నది. అది అవ్యవహితం కావున దానికి ఎటువంటి సమర్థన/సబబూ కూడా లేదు. దాని అనివార్యత అన్న ప్రశ్నే లేదు, అది ప్రారంభములోనే సమసి పోయినది. నిర్వచనము సంగ్రాహ్యమును అవ్యవహితముగా సరిపోలి ఉంటుంది అనడం అంటే సంగ్రాహ్యమును తెలుసుకోవడమే వదిలివేసినట్లు. ఉన్న విషయసంచయము పై అది కేవలము సంగ్రాహ్యము యొక్క నమూనా నిర్ధారములను ప్రదర్శిస్తుంది, ఆ విషయసంచయము నందు సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రతిఫలనము (సంగ్రాహ్య స్వీయప్రతిఫలనము) లేకుండగా. అనగా సంగ్రాహ్యము

యొక్క తన-వలన-జైన్ లేకుండగా. 859

11

కానీ అవ్యవహితత్వము మధ్యవర్తనము లోనుండే వస్తుంది. కావున నిర్వచనము మధ్యవర్తనమునకు మారాలి. లేక నిర్వచనము కలిగి యున్న విషయసంచయ నిర్ధారణ, అది నిర్ధారణ అవడం వలన అవ్యవహితము అవడమే కాక , అన్యముల ద్వారా మధ్యవర్తనము అయినది. నిర్వచనము తన వస్తువును తన వ్యతిరేక నిర్ధారము ద్వారా మాత్రమే గ్రహించగలదు. కావున అది విభజనకీ **వర్గీకరణకీ** పరివర్తనం కావాలి.

వర్గీకరణము

1

సాధారణము తనను ప్రత్యేకీకరించుకోవాలి.ఈ ప్రకారము సాధారణములో వర్గీకరణ యొక్క అనివార్యత ఉన్నది. నిర్వచనము ఇప్పటికే ప్రత్యేకముతో ప్రారంభించినది. కావున అది వర్గీకరణకు వెళ్ళే అనివార్యత కలదు. అనగా ప్రత్యేకములలోకి , ఒక ప్రత్యేకము తన యందే అన్య ప్రత్యేకమును సూచిస్తుంది. ఇందుకు తారుమారుగా ఇందులోనే ప్రత్యేకము తన ను వేరుచేసుకుంటుంది. నిర్ధారణ దాని భేదము వలన దాని అన్యముల నుండి వేరుగా నిలబడుతుంది, తద్వారా సాధారణము నుండి. ఇదంతా వర్గీకరణ కొరకు **పూర్వతిక్షితమైనది**. కావున పురోగతి ఇలాగ ఉంటుంది. నిర్వచనములో ఒక అంశము , ప్రత్యేకత్వము నుండి కొస నున్న సాధారణత్వమునకు ఉత్థానమవుతుంది(aufsteigt). ఇది వస్తుగత పునాదిగా తీసుకోబడుతుంది. దీని నుండి వర్గీకరణము , సాధారణము యొక్క విచ్ఛేదముగా (Disjunktion des Allgemeinen), మొదటి విచ్ఛేదముగా వ్యక్తం అవుతుంది.

2

దీనితో పరివర్తనము ప్రవేశించింది. సాధారణము నుండి ప్రత్యేకము లోకి పరివర్తనము సంభవించినది గావున. ఈ పరివర్తనము సంగ్రాహ్యము యొక్క నమూనా ద్వారా నిర్ధారింపబడినది. దాని వలన అది గా నిర్వచనము ఏదో ఒకానొకటి. ఎక్కువ సంఖ్యలో నిర్వచనములు , ఎక్కువ సంఖ్యలో వస్తువులకు సంబంధించినవి. భూరిపక్షం నిర్వచనములు , భూరిపక్షం వస్తువులకు చెందినవి.

సంగ్రాహ్యమునకు చెంది, సాధారణము నుండి ప్రత్యేకమునకు పురోగమించుటలో , ఒక సంశ్లేషణాయుత శాస్త్రము (*synthetischen Wissenschaft*) యొక్క పునాది మరియు సాధ్యత ఉన్నది, అనగా ఒక వ్యవస్థ మరియు వ్యవస్థీకృత జ్ఞానము (*systematischen Erkennens*).

3

ఇక్కడ మొదలు కావలసింది ఏమిటంటే, వస్తువుని, దానిని ఒక సాధారణము అన్న నమూనాలో Allgemeine ప్రారంభము చేయడం .

వాస్తవత్వం లో , ప్రకృతి అయినా బుద్ధి అయినా, సవిపులమైన విశిష్టత్వము konkrete

Einzelheit అన్నది సహజమైన , ఆత్మగతమైన ఎరుకకు /జ్ఞానానికి "మొదటిది"గా 861
ఎంచబడుతుంది.
దీనికి భిన్నంగా, అది కనీసం సంగ్రాహ్యము అయిన పర్యంతం , సంగ్రాహ్యపు నమూనా పునాదిగా కలిగినపుడు సరళమైనది , విపులము నుండి వేరు పడినది అయినట్టిది "మొదటిది" గా ఎంచబడుతుంది. (von dem Konkreten *Ausgeschiedene* das Erste) ఎందుకంటే వస్తువు ఈ నమూనాలోనే స్వీయ-సంబంధితమైన సాధారణము కాగలదు.
ఉదా: రాయి : ఇది గట్టిది తో మొదలు . ఇది సంగ్రాహ్యపరంగా అవ్యవహితము.
(శాస్త్రం ఇలాగనా ముందుకు పోయేది అన్న అనుమానం రావచ్చు)శాస్త్రంలో ఇటువంటి గమనమునకు వ్యతిరేకముగా అభిప్రాయం ఏమయి ఉండవచ్చు అంటే ఊరికే ఆలోచించడం/భావించడం Anschauen అన్నది , ఎరుగుట అన్న జ్ఞానము Erkennen కంటే సులభము. ఊహించదగ్గది /భావించదగ్గది అయిన సవిపుల వాస్తవమును (konkrete Wirklichkeit) శాస్త్రమునకు ప్రారంభమును చేయుట సహజముగా ఉంటుంది, వస్తువును దాని కాచిత్-గ్రహణములో(in seiner Abstraktion) ప్రారంభించుట కంటేసహజముగా ఉంటుంది అని తోచవచ్చు .
అట్లు కాచిత్-గ్రహణముతో ప్రారంభించి అటునుండి ప్రత్యేకీకరణకు వెళ్ళి, వస్తువును దాని కాచిత్-గ్రహీతముతో మొదలుపెట్టి అటునుండి ప్రత్యేకమునకు, ఆపై సవిపుల విశిష్టమునకు వెళ్ళుట కంటే ఇది సహజముగా తోస్తుంది.
కానీ చేయవలసినది ఎరుగుట కావున (భావించుట కాదు) భావించుట తో పోల్చి భావించుటను ఇక్కడ త్యజించడం జరుగుతున్నది.
ఇక ఎరుక/జ్ఞానము విషయానికి వస్తే , ఎరుగుటలో ఏది మొదటిది , తదుపరిదానిని ఎలా నిర్వహించాలి అన్నది నిర్ణయించవలసి యున్నది.
ఈ పురోగతి ప్రకృతి-అనుగుణముగా సహజముగా కాక (nicht mehr ein *naturgemäßer)* , జ్ఞాన గ్రహణానుకూల మార్గంగా ఉండాలి (*erkenntnisgemäßer* Weg) .

కేవలం ఏది సులభం అని అడిగితే, సమాధానం స్పష్టం. కాచిత్-నిర్ధారములూ కాచిత్-సరళ ఆలోచనా నిర్ధారములను గ్రహించడం , సవిపులమైన ఆలోచనలను గ్రహించడం

కంటే , ఎరుకకు / జ్ఞానానికి సులభం.
సవిపులమైన ఆలోచనలు , అనేక పర్యాయములు ముడి వడిన ఆలోచనానిర్ధరములతో వాటి సంబంధాలతో కూడినవి. వీటిని ఈ స్థితిలోనే ఎరుక /జ్ఞానము లో గ్రహించాలి , ఊహలు కల్పనలుగా కాదు.
సాధారణము దానియందు అది - దాని-వలన-అదిగా మొదటి సంగ్రాహ్య-తృటి, అది సరళము కాబట్టి. ప్రత్యేకము దాని తరువాత అనుసరించేది , అది మధ్యవర్తితము కాబట్టి. దీనికి మారుగా సరళము సాధారణము. సవిపులమైనది తనలో తాను భేదితము , మధ్యవర్తితము. ఈ సవిపులము మధ్యవర్తితముగా "మొదటి" దాని నుండి పరివర్తనముగా ఇప్పటికే పూర్వతిష్ఠితమై ఉన్నది.
ఇది నిర్వచనము , వర్గీకరణ, సూత్రములు అన్న నిర్ధారిత నమూనాల వరుసకు సంబంధించిన వ్యాఖ్య మాత్రమే కాదు. ఇది ఎరుక యొక్క గతిక్రమానికి సంబంధించినది , మరియు కేవలము కాచిత్-గ్రహణము , సవిపులమునకు మధ్య భేదమునకు సంబంధించినది.

కావున చదువు నేర్పేటప్పుడు, మొత్తము పదాలను చదవడముతోనో లేక సిలబుల్ తోనో కాకుండా కాచిత్-గ్రహీతములైన సాధారణ పదాలు,సిలబుల్ మరియు సంజ్ఞలతో విజ్ఞతతో మొదలుపెడతారు. అక్షరాలు రాయడములో సవిపులమైన పదములను వాటి కాచిత్ శబ్దములలోకి , సంజ్ఞలలోకి విశ్లేషణ చేయడం పూర్తి అవుతుంది . చదువు నేర్చుకోవడం అంటే కాచిత్-గ్రహీత విషయాలతో మొదటి సారి వ్యవహరించడము.
రేఖా-గణితములో సవిపులమైన అంతరిక్ష-రూపాలతో కాకుండా బిందువుతో , రేఖతో ఆ తరువాత సమతల రూపాలతో భోదన ప్రారంభం అవుతుంది. సమతల రూపాలలో బహుభుజి తో కాకుండా త్రిభుజముతో, వక్ర రేఖలలో వృత్తాలతోటే ప్రారంభం అవుతుంది.
భౌతిక శాస్త్రంలో: ఒక వాస్తవం అన్నదాంట్లో , ప్రాకృతికధర్మం లేక ఒక్క పదార్థం దాని బహుళమైన సంక్లిష్టతతో ఉంటుంది. అది ఆ విధంగా సవిపుల- వాస్తవత్వము లో ఎదురవుతుంది. అట్టి ప్రాకృతిక ధర్మాన్ని లేక పదార్థాన్ని వేరు చేసి , సాదా అనివార్య నిబంధనలతో మాత్రం ప్రస్తుతి చేయడం జరుగుతుంది. అవి , అంతరిక్షరూపాలవలె,

భావింపకూడినవి కూడా. ఉదా: బలము , భారము. కానీ వాటి గురించిన భావించుట 863
అన్నది ఎంత పూర్వ-సిద్ధం అంటే, పరిస్థితుల వలన దాని యందలి మార్పు-చేర్పులను , ఏవైతే వాటి నిర్ధారణకు బాహ్యమో , అట్టి వాటిని ముందుగా తీసివేసి అటువంటి ధర్మాలు , పదార్థాలు వేరుగా స్థిరంగా నిలిపినట్లు ఉంటాయి. ఉదా: ఒక కారు యొక్క బలము - దాని ద్రవ్యరాశి-గతివృద్ధి లబ్ధముగా. అయస్కాంత-ఆకర్షణ, విద్యుత్తు, వివిధ వాయువులు అటువంటి వస్తువులు . అవి వాటి గుర్తింపును వాటి నిర్ధారణ ద్వారా పొందుతాయి. వాస్తవముగా కనపడే సవిపుల పరిస్థితులనుండి వాటిని వేరు చేసి , తెలుసుకొని, చేసిన నిర్ధారణ అది.

ప్రయోగము దానిని సవిపుల పరిస్థితులలో మనము గమనించే ఏర్పాటు చేస్తుంది. ప్రయోగము శాస్త్రీయముగా ఉండాలంటే అనివార్యమైన నిబంధనలను మాత్రమే అనుమతించాలి. ప్రయోగాన్ని పలుమార్లు చేయాలి. విడదీయలేని సవిపులము అయిన నిబంధనలను , ప్రాధాన్యతలేనివి అవెసనీయములు అని చూపుటకు, ఇంకొక సవిపుల రూపములో , తిరిగి ఇంకొక రూపములో ప్రయోగము నడిపి , అన్నిటిలోనూ అవే నిబంధనలు ఉన్నా ప్రయోగముల ద్వారా మన ఎరుకకు సౌలభ్యముగా కేవలం దాని కాచిత్ గ్రహీత నమూనా మాత్రమే మిగిలేటట్లు. ఉదా: ఒక రాయి, ఒక గోళీ, ఒక ఇనుప గుండు ని కింద పడవేస్తే వస్తువులూ, వాటి గుర్తింపూ వేరయినా అన్నీ ద్రవ్యరాశి కలిగి భూమిచేత ఆకర్షింపబడతాయి అని తెలియవస్తుంది. ద్రవ్యరాశీ-భూమ్యాకర్షణా కాచిత్-గ్రహీత రూపము. ఇంకొక ఉదాహరణ ఇవ్వాలంటే రంగుని మొదలు , సవిపులముగా జంతువు యొక్క ఆత్మగత ఇంద్రియ-దర్శితముగానూ , జంతువుకి బయట ఏదో నిగూఢ దర్శనము గానూ , చివరకి బాహ్యవాస్తవంలో ఒక వస్తువుకి అంటిపెట్టుకుని దానిగా పరిగణించడం జరుగుతుంది.

కేవలము జ్ఞానానికి మాత్రమే సాధారణము మధ్యవర్తిగా ఉన్నది ఇక్కడ మరియు తద్వారా మధ్యవర్తనము యొక్క నిజమైన మొదటి నమూనా గా ఉన్నది . రంగు , ఈ ఆత్మగతము-వస్తుగతముల మధ్య ఊగిసలాటలో, పరిచిత విచ్ఛిన్న కిరణముగా (Spektrum) ఉంటుంది, పైగా ఆత్మగత వస్తుగత పరిస్థితుల సంక్లిష్టత లేకుండా ఉంటుంది. వస్తుగత పరిస్థితులు

వస్తువు యొక్క నైజమును పరిశీలించడానికి మొదలు ఆటంకముగా ఉంటాయి. 864
ఏమంటే అవి కారణములుగా సంబంధము కలవి. కావున రంగు యొక్క మార్పులు, పరివర్తనాలు, సంబంధాలు దాని నైజములోనే ఆధారము కలట్టివా లేక వ్యక్తి యొక్క ఇంద్రియాల ఆరోగ్య-అనారోగ్యాల వలననా వస్తువు యొక్క రసాయనిక, వృక్ష, జంతు శక్తుల వలననా అన్నవి నిర్ణయించనీయవు.

ప్రాణరహిత ప్రకృతి నుండి, బౌద్ధిక ప్రపంచం నుండి తత్సంబంధ-జ్ఞానము గురించిన పలు ఉదాహరణలు ఎత్తిచూపవచ్చు. అన్ని చోటలా కాచిత్-గ్రహీతము ప్రారంభముగానూ, అంశముగానూ ఉంటుంది. అందులో నుండి ప్రత్యేకత్వములూ, సవిపులము యొక్క సంపద్వంతమైన రూపాలూ వెలువడుతాయి.

4

వర్గీకరణము లేక ప్రత్యేకముల తో సాధారణము నుండి వాటి భేదము బహిరంగమవుతుంది. ఈ సాధారణము అప్పటికే నిర్ధారణ గలది. దాని వర్గీకరించిన అంశాలలో ఒకటి అవుతోంది. కావున దానికంటే పైన ఒక ఉన్నత సాధారణము ఉంటుంది. మళ్ళీ దానికి ఇంకొక ఉన్నత సాధారణము ఉంటుంది. అలాగ అనంతముగా కొనసాగుతుంది . ఇక్కడ పరిగణిస్తున్న జ్ఞానానికి , దానియందే హద్దు లేదు. ఇక్కడ ఎరుక/జ్ఞానము "దత్తము" నుండి మొదలవుతుంది. కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వము దాని మొదటి నమూనా. ప్రాథమికమైన సాధారణత్వం కలిగి యున్నట్లు తోచే ఏ వస్తువయినా, ఒక నిర్ధారిత శాస్త్రము నకు (bestimmten Wissenschaft) వస్తువుగా ఎంచుకోవడం జరుగుతుంది. ఇది ఒక నిరపేక్షమైన ప్రారంభం. ఇక్కడ **విషయ వస్తువుతో పరిచయము పూర్వాపేక్షితముగా** ఊహించబడుతుంది,

సాధారణము దానికదిగా ఉన్నట్టు, దానిని నిగమనముగా రాబట్టవలసిన అవసరము లేనట్టు భావించబడుతుంది. నిర్వచనము దానిని అవ్యవహితముగా తీసుకుంటుంది.

5

ఇక సాధారణము నుండి పురోగమనము వర్గీకరణము/విభజన చేయుట. ఈ పురోగమనము నకు (వర్గీకరణమునకు) దాని యందే ఉన్న సూత్రము అవసరము. అది సాధారణము

నుండి సంగ్రాహ్యమునకు వెలువరించేది కావాలి. కానీ ఇక్కడ పరిగణించిన 865
సాధారణము అట్టిదానిని కలిగి లేదు. ఏమంటే అది సంగ్రాహ్యము యొక్క కేవలము నమూనానే అనగా నమూనా నిర్ధారమునే అనుసరిస్తున్నది గానీ సంగ్రాహ్యము యొక్క తన-లో-తన ప్రతిఫలనమును అనుసరించుటలేదు.

అందువలన విషయసంచయ నిర్ధారమును "దత్తము" నుండి తీసుకుంటున్నది. వర్గీకరణలో చేర్చిన ప్రత్యేకమునకు దాని స్వంత ఆధారం అంటూ ఏదీ లేదు. వర్గీకరణ-ఆధారమును దృష్టిలో ఉంచుకుని గానీ,వికల్పార్థ/విభజిత అంశాల మధ్య ఉండవలసిన నిర్ధారిత సంబంధము విషయములో గానీ స్వంత ఆధారము అంటూ లేదు. కావున ఎరుగుట/జ్ఞానము అన్న పని ఈ దృక్పథంలో ఏమిటంటే, అనుభూతి ద్వారా ఎరిగిన దానిలో కనుగొన్న ప్రత్యేకములను కొంత క్రమీకరించుట, కొంత వాటిని పోల్చుట ద్వారా వాటి సాధారణ నిర్ధారములను కనుగొనుట, అవి వర్గీకరణ కారణములుగా ఉపయోగపడవచ్చును , అవి పలు కారణములై ఉండవచ్చును, వాటి ప్రకారము విభజన/వర్గీకరణము పలు పలు విధములుగా ఉండవచ్చును. ఒక వర్గీకరణములో అంశముల మధ్య సంబంధము , రకముల మధ్య సంబంధము యొక్క సాధారణ నిర్ధారము ఏమంటే,(ఆ సంబంధము , వాటిని వేరు వేరుగా నిర్ధారించిన సూత్రము అవుతుంది) **ఎంచుకున్న విభజనాధారము ప్రకారము** అవి ఒక దాని ప్రతి ఒకటి నిర్ధారించబడ్డవి – అని మాత్రమే . వాటి భిన్నత్వము ఇంకొక దృక్పథము పై ఆధారపడి ఉన్నది, వాటిని ఒకే వరుసలో ఒకదానితో ఒకటి క్రమములో ఉంచటం సాధ్యము కాదు.

6

తన-వలన-నిర్ధారితజైన్ నకు ఉండవలసిన సూత్రము లేకపోవడం వలన ఈ విభజన-వ్యవహారమునకు చెందిన సూత్రము, ఖాళీ నియమాలతో, దేనికీ దారితీయనిదై, కేవలము ప్రాకారకము అయి ఉంటుంది. అందువలననే విభజన/వర్గీకరణ సంగ్రాహ్యమును నిశ్శేషము చేయాలనే నియమమును విధించడం చూస్తాము. నిజానికీ ఒక్కొక్క విభాజిత-ప్రత్యేకము సంగ్రాహ్యమును నిశ్శేషముగా కలిగి యుండాలి. నిర్ధారణే నిశ్శేషము కావాలి అని ఉద్దేశించబడినది.

కానీ అనుభవాధారితమై, తమ యందు తాము నిర్ధార-హీనమైన బహుళ రకాల విషయములో

విభజన/వర్గీకరణ సంగ్రాహ్యము నిశ్శేషం కావటానికి తోడ్పడదు. "దత్తము"లు ఎక్కువ తటస్థించినా , తక్కువ తటస్థించినా ఇదే స్థితి. ఉదా: 67 రకాల చిలకలకు తోడు ఇంకొక డజను చిలకలను కొత్తగా కనుగొన్నా, అది నిర్నిమిత్తము , ఆ జాతిని నిశ్శేషముగా ఎరుగుటకు తోడ్పడదు. నిశ్శేషము కావాలి అన్నది పునరావృత్తానికి సూత్రమును సూచించవచ్చు అనగా అన్ని రకాలనూ నిశ్శేషముగా పట్టికలో చేర్చాలని. అనుభవాధారిత పరిచయమును విస్తరించడం వలన జాతి అనే నిర్ధారము కింద పరిగణించని రకాలను కూడా చేర్చడం అవుతుంది. మొత్తము (జాతి అన్నది) ఏ అంశాలతో నిర్మితమో అన్న దాని గురించి లీలగా ఒక అవగాహనతో ఈ పరిగణన కొనసాగుతుంది. అనగా జాతి నిర్ధారానికి అవసరమైన కొన్ని చిహ్నాలు ఎక్కువగానో తక్కువగానో ఉండడము. అటువంటప్పుడు జాతి ని మార్చవలసి వస్తుంది. లేక జాతి నిర్ధారాన్ని సమర్థించవలసి వస్తుంది.

కొన్ని రకాలను ఇంకొక జాతి కింద చేర్చాల్సి వస్తుంది. ఏదో ఒక దృక్పథముతో ఒక్కటిగా పరిగణించినవాటి నుండి జాతి తనను నిర్ధారించుకుంటుంది. ఈ దృక్పథమే వర్గీకరణ కు ఆధారమవుతుంది. ఇందుకు తారుమారుగా పూర్వము జాతికి ప్రత్యేకమని అనుకుని అంటిపెట్టుకుని ఉన్న నిర్ధారణ , పూర్వము కొన్ని రకములను ఒక్కటిగా చేయబూనిన వాటికి చెందినది, తరువాత వాటిని ఒక్కటి చేయవీలుకాదని నిరాకరించవచ్చు. ఇదంతా సంగ్రాహ్య-రాహిత్య-ప్రేరణా, ప్రోద్బలము. ఒకసారి ఒక నిర్ధారణని జాతి యొక్క వెసనీయ తృటిగా పరిగణించడం, ఆ ప్రకారము ప్రత్యేకములను దాని కింద చేర్చడం, లేక తొలగించడం , ఇంకొకసారి ప్రత్యేకములతో ప్రారంభించడం, వేరే నిర్ధారణను అనుసరించి ఒక జాతి గా చేర్చడం, ఒక్కొక్కసారి   సవిపులమైనదాని ఒక్కొక్క పార్శ్వమును ఎంచుకోవడం, దానిని ఆధారముగా చేసుకోవడం , ఇదంతా ఇష్టాఇష్టాల క్రీడ లాగా ఉంటుంది. భౌతిక ప్రకృతి , వర్గీకరణ సూత్రాల విషయములో ఇటువంటి యాదృచ్చికతని ప్రదర్శిస్తుంది. ఆధారపడిన బాహ్య వాస్తవికత వలన ప్రకృతి బహుళముగా ఉంటుంది. అట్టి బహుళత్వము యొక్క సంబంధము ముందే ఉన్నట్లు "దత్తము"గా ఉంటుంది.
కావున కొన్ని సూత్రాలు అప్పటికే ఉన్నవి-గా కనుగొనబడతాయి. ప్రకృతి దాని నమూనాలను ఒక పంక్తిగా, కావున అన్నీ ఒకటిగా , ఇంకొక పంక్తిలో తన నమూనాలను

ఇంకొకటిగా అమరుతుంది. ఒక్కొక్కసారి రెండు వరసలు తమ ఇంకొక పార్శ్వాన్ని 867
పురస్కరించుకుని మధ్యస్థంగా కలిసిపోవడమూ ఉంటుంది. ఒకవరుస లోని వాటిలో చిహ్నాలు కొట్టొచ్చినట్లు ఉంటాయి. ఇంకొక వరుసలో కానరాకుండా, పనికి రాకుండా ఉంటాయి. కావున ఒకే విభజన సూత్రాన్ని అన్వయించలేము.

7

అనుభవాధారిత-రకాల (empirischen Arten)సాధారణ నిర్ధారణ ఇలా ఉండగలదు. అనగా అవి పరస్పర వ్యతిరేకము కాకుండా, స్థూలముగా వేరు వేరుగా ఉండునట్లు . పరస్పర వ్యతిరేకము కాకుండా విభిన్నములు గా ఉండునట్లు నిర్ధారణ ఉంటుంది. ఇంతకు పూర్వము సంగ్రాహ్యము యొక్క వికల్పార్థత/వివిక్తత వివరించ బడింది. ఇక్కడ సంగ్రాహ్యము యొక్క నెగెటివ్ ఐక్యత లేకుండా, ప్రత్యేకత్వము అవ్యవహితముగా , దత్తము అన్నట్లు తీసుకొనబడుతున్నది . కావున భేదము , మునుపు ఎరిగిన ప్రతిఫలన నమూనా అయిన విభిన్నతగానే ఉంటుంది. ప్రకృతిలో సంగ్రాహ్యము అధికముగా బాహ్యత్వమై ఉంటుంది. ఆ బాహ్యత్వము , భేదము యొక్క నిర్నిమిత్తత నంతా తీసుకొస్తుంది. కావున తరచుగా వర్గీకరణ/విభజన కు నిర్ధారమును **సంఖ్య**లో నుండి తీసుకోవడం జరుగుతుంది.

8

సాధారణము నకు ప్రతిగా ప్రత్యేకము యాదృచ్ఛికం, అలాగే వర్గీకరణ కూడా . మనం తాకేవీ చూసేవీ అయిన ధర్మాలు , సంగ్రాహ్యమునందు ఇమిడేవిగా కూడా అయి ఉంటే, వాటిని వర్గీకరణకు ఆధారముగా చేయడం జరిగితే ,దానిని వివేకము యొక్క ఇంగితం వంటి దానికి ఆపాదించవచ్చు (*Instinkte* der Vernunft). ఉదా: జంతువుల గోళ్ళూ , పళ్ళూ ఏవైతే వాటి ఆహారానికి ముఖ్యమో, ఏవైతే వర్గీకరణకి లోతైన సమగ్రతని ఇస్తాయో వాటిని వర్గీకరణ ఆధారాలుగా ఎంచుకోవడం. వాటిని మొదలు మనం గమనించడానికి సులభం అని జ్ఞానదృష్ట్యా ఆత్మగత కారణాన చిహ్నాలుగా ఎంచుకున్నవి(die Merkmale für den subjektiven Behuf). అయితే ఆ అవయవాలలో బాహ్య ప్రతిఫలనానికి చెందిన భేదమే కాదు, జంతువు యొక్క వ్యక్తిగతత్వం యొక్క సజీవ అంశం ఇమిడి ఉన్నది. అది బాహ్య నైజమునకు

చెందిన అన్య లక్షణాలతో పోలిస్తే స్వీయ-సంబంధితముగానూ, అన్యములతో
నిరంతరత్వము నుండి వేరు చేసే విశిష్టత్వము గానూ తెలియుచున్నది.
మొక్కల విషయములో సంతానోత్పత్తికి చెందిన భాగాలు వృక్ష జీవితములో ఉన్నత అంశాలై ఉన్నాయి. అవి లింగభేదము లోకి పరివర్తనమును , ఆపై వ్యక్తిగత విశిష్టత్వమునూ సూచిస్తాయి. వాటిని ఎంచుకుని వర్గీకరణ విధానము విస్తారసాధ్యతలు గల వర్గీకరణ-ఆధారమును పొందింది. బాహ్య ప్రతిఫలనమునముతో పోల్చడానికి అందుబాటులో ఉండే నిర్ధారణే కాదు , వృక్షం తన-యందు-తన-వలన అనదగిన నిర్ధారణను ఒకదానిని వర్గీకరణకు పునాదిగా ఎంచుకోవడం జరిగింది.

3. Der Lehrsatz

సిద్ధాంతము

α)

1

సంగ్రాహ్యనిర్ధారముల వరకు పురోగమిస్తున్న ఈ జ్ఞానము , మూడవ మెట్టుగా , ప్రత్యేకత్వము నుండి విశిష్టత్వము గా పరివర్తనము చెందుతున్నది. ఇది సిద్ధాంతము లోని విషయసంచయము. ఇక్కడ గమనించవలసినది, తన-తో-తాను సంబంధీకరించుకుంటున్న నిర్ధారణ. వస్తువులో తనలో తన భేదము, వస్తువులోని నిర్ధారణల మధ్య సంబంధము. నిర్వచనం ఒకే నిర్ధారణని కలిగి యుండినది. వర్గీకరణము , అన్యముల ప్రతిగా నిర్ధారణ అయి ఉండినది. ఏకకీ-కరణములో వస్తువు తనలోతాను విడిపోతున్నది.

నిర్వచనము సాధారణ సంగ్రాహ్యములను అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది. ఇందుకు భిన్నముగా సిద్ధాంతము నందు వస్తువు తన యదార్థత్వములో ఉంటుంది. నిబంధనలూ, నమూనాలలో తన నిజమైన డాజైన్ ను తెలుసుకుని ఉంటుంది.

సిద్ధాంతము-నిర్వచనముతో కలిసి ఐడీని ప్రస్తుతి చేస్తున్నది. ఐడీ సంగ్రాహ్యము మరియు యదార్థముల ఐక్యత.

(ఐడీ సరిపడినంత సంగ్రాహ్యము , వస్తుగత సత్యము , సత్యం దానికది) .

ఇంకా అన్వేషిస్తూ గ్రహించడంలో ఉన్న జ్ఞానం ఇక్కడ సూచించినంత వరకూ చేరదు. యదార్థం దానికది సంగ్రాహ్యం లోనుండి ఉద్భవించదు కాబట్టి , యదార్థం పై జ్ఞానం ఆధార పడడం ఉంటుంది మరియు **జ్ఞానం ఏకత్వాన్ని తెలుసుకోలేదు**.

2

సిద్ధాంతము పైన చేసిన నిర్ధారము ప్రకారము ఒక వస్తువు యొక్క తనదైన సంశ్లేషణము, దాని నిర్ధారణల మధ్య సంబంధములు అనివార్యము అయినంత పర్యంతము సిద్ధాంతము ఒక వస్తువు యొక్క సంశ్లేషణము. అనివార్యము అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క **అంతర్గత ఐక్యత** పై ఆధారపడి యున్నది.

నిర్వచనము వర్గీకరణములలో సంశ్లేషణము అన్నది బయట నుండి గ్రహించిన సంబంధము. ముందే ఉన్నదానిని సంగ్రాహ్యము నమూనాలో వాడడం జరుగుతున్నది.

ముందుగా ఉన్నదానినే తీసుకొనుటవలన , విషయసంగ్రహమును ఎత్తి చూపుటయే 870 జరుగుతున్నది.. సిద్ధాంతము విడి విడిగా చూపవలసి యున్నది. ఈ జ్ఞానము తన నిర్వచనము మరియు వర్గీకరణముల విషయసంచయమును నిగమనముగా రాబట్ట లేదు. కావున సిద్ధాంతము ప్రవచించే అటువంటి సంబంధములను కూడా ఋజువు చేయవలసిన అవసరం లేదు అని భావించబడుతుంది. ఇది దృష్టిలో పెట్టుకుని కేవలము గమనించుటకు పరిమితమైతే చాలు.

గమనించుట, భావించుట లకు జ్ఞానమునకు స్థూలముగా ఉన్న భేదము , సంగ్రాహ్యము అన్న నమూనా. జ్ఞానము విషయసంచయమునకు సంగ్రాహ్యపు నమూనానిస్తుంది . ఇది నిర్వచనము మరియు వర్గీకరణలో సాధించబడుతుంది . సిద్ధాంతము లోని విషయసంగ్రహము , సంగ్రాహ్య తృటి అయిన విశిష్టత్వము నుండి వస్తుంది. కావున అది వాస్తవత్వ నిర్ధారములలో ఉన్నది. సిద్ధాంతములో వాస్తవత్వ నిర్ధారములు ఇక ఎంతమాత్రమూ కేవలము సాదా అవ్యవహిత సంగ్రాహ్య-నిర్ధారములను తమ సంబంధములుగా కలిగి యుండవు (ఉదా :ఎంచుకున్న దానిని సాధారణమనీ, దానిలో బేధము ప్రత్యేకమనీ భావించడం ఉండదు).
విశిష్టత్వము లో సంగ్రాహ్యము "అన్య-భవము"గా వాస్తవత్వమునకు పరివర్తనం చెందుతుంది ,సంగ్రాహ్యము తద్వారా ఐడీ గా, పరివర్తనము చెందుతుంది. సిద్ధాంతం లో ఉన్న సంశ్లేషణ, ఇకపై సంగ్రాహ్యం అన్న నమూనా ను చూపి తనను సమర్ధించుకోలేదు . అది విభిన్నములను ముడివేయుట. కాబట్టి సిద్ధాంతంలో నిలిపిన ఐక్యతని ఎత్తిచూపాలంటే, ఈ జ్ఞానానికి నిరూపణ అన్నది అనివార్యం.
3
ముందు ఒక కష్టం ఎదురయింది. వస్తువు యొక్క ఏ నిర్ధారమును నిర్వచనములో తీసుకోవాలి, దేనిని సిద్ధాంతానికి అప్పగించాలి అన్న భేదాన్ని ఎలా నిర్ణయించాలి ? ఇక్కడ ఒక్క సూత్రం అంటూ ఏమీ లేదు.
వస్తువుకి అవ్యవహితంగా చెందినది నిర్వచనానికి లోబడాలి. మిగిలినవాటిని మధ్యవర్తితములుగా భావించి వాటి మధ్యవర్తనము ఏమిటో చూపాలి. నిర్వచనము యొక్క

విషయసంచయము స్థూలంగా నిర్ధారితముగా ఉంటుంది, తద్వారా వెసనీయముగా మధ్యవర్తితము. అది ఆత్మగత అవ్యవహితత్వం మాత్రమే కలది, అనగా స్వత:ఆత్మగతం (Subjekt) ఇష్టారీతిలో ప్రారంభిస్తుంది, వస్తువును పూర్వతిష్ఠితముగా అంగీకరించి స్వీకరిస్తుంది. వస్తువు తనలోనే సవిపులమైనట్టిది. కావున ఇంకనూ వర్గీకరించవలసినట్టిది . దానితో ఎన్నో నిర్ధారములు వస్తాయి. అవి వాటి నైజము ప్రకారము మధ్యవర్తితములు. అటువంటి వాటిని , ఒక సూత్రము బట్టి కాక ఆత్మగత నిర్ధారముగా అవ్యవహితములుగా , అని రూపితములుగా తీసుకోవడం జరుగుతుంది.

యూక్లిడ్ , జ్ఞానము లో సంశ్లేషణ విధానాన్ని వాడడములో దిట్ట. సమాంతర-రేఖల పై *Parallel-Linien*, యాక్జియములు Axioms అనే పేర పూర్వతిష్ఠితములను ప్రతిపాదించాడు. Axioms అన్నవాటికి నిరూపణము లేదు అని , ఆ లోపాన్ని వివిధ రీతులలో పూరించడానికి ప్రయత్నాలు జరిగాయి. కొన్ని ఇతర సిద్ధాంతాలలో పూర్వతిష్ఠితాలను కనుగొన్నామని నమ్మారు. ఆ పూర్వతిష్ఠితాలు అవ్యవహితముగా అంగీకరించినవి కావనీ, నిరూపించినవనీ భావించారు. సమాంతర రేఖల గురించిన యాక్జియముల విషయానికొస్తే , యూక్లిడ్ యొక్క విజ్ఞతను అంగీకరించాలి. యూక్లిడ్ తన శాస్త్రము యొక్క నైజాన్ని , మూలాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకున్నాడు. యాక్జియముల నిరూపణము సమాంతర రేఖల సంగ్రాహ్యాము నుండి నిగమనము చేసి ఉండాలి. కానీ అది తన శాస్త్రమునకు చెందినది కాదని యూక్లిడ్ భావించాడు. అలాగే తన నిర్వచనములు, యాక్జియములూ, తాను ఎంచుకున్న వస్తువులూ, స్థూలముగా అంతరిక్షమునకు సంబంధించినవీ, తత్సంబంధిత నిర్ధారములైన డైమెన్షన్ లు కూడా అటువంటివే. వాటి నిగమనము సంగ్రాహ్యాము నుండి రాబట్ట వలసినది. కానీ ఇదంతా యూక్లిడ్ రేఖా గణితానికి బాహ్యము. అందువలననే యాక్జియము యూక్లిడ్ గణితానికి అనివార్య పూర్వతిష్ఠితము . సాపేక్షమైన మొదటిది.

4.

యాక్జియం ఇదే కోవకు చెందినది. చాలా అసమంజసముగా యాక్జియంను నిరపేక్షమైన మొదలుగా తీసుకోవడం ఉన్నది. అనగా దానంతట అది ఎట్టి నిరూపణము అవసరం లేనిదన్నట్టు. ఇదే నిజమైతే, అది వట్టి అన్యవిధ-పునరుక్తి అనాలి. కాచిత్-గ్రహీత

ఏకత్వం/శుష్క ఏకత్వం లో మాత్రమే ఎట్టి విభిన్నత ఉండదు, కావున మధ్యవర్తిత్వం 872
అవసరం లేదు. యాక్షియములు , అన్యవిధ-పునరుక్తులు కావు అంటే, ఇంకేదో అన్య శాస్త్రమునకు చెందిన సూత్రములు అయి ఉండాలి, ఎందుకంటే ఒక శాస్త్రమునకు అవి పూర్వతిష్ఠితములు కాబట్టి. కావున అవి విలక్షణ సిద్ధాంతములు. భూరిభాగము తర్కమునకు చెందినవి.

రేఖా గణితము యొక్క యాక్షియములు ఎటువంటి తార్కిక సూత్రములంటే అన్యథా అవి అన్యవిధ-పునరావృత్తములను పోలి ఉంటాయి, అవి గుణాత్మక భేదమును తమలో లయించినట్టివీ పరిమాణమునకే సంబంధించినవీ కావున పునరావృత్తములను పోలి ఉంటాయి . ముఖ్యమైన యాక్షియములన్నిటి విషయములో, పూర్తి పరిమాణాత్మక అనుమితుల విషయములో ఇది నిజం. యాక్షియములకు నిర్వచనములూ, వర్గీకరణలూ, దాని-యందు-దాని-వలనగా పరిగణించి ఒక నిరూపణము కావాలి. ఒకానొక దృష్టిలో సాపేక్షమైన మొదటిదిగా ఎంచుకున్నంత మాత్రాన అది సిద్ధాంతము కాజాలదు.

.5

సిద్ధాంతము లో విషయసంచయమును దృష్టిలో పెట్టుకుంటే, సమీపభేదం ఇలాగ ఉంటుంది. సమీపబేధం సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్థతలోని నిర్ధారణల సంబంధంలో ఉంటుంది. ఈ సంబంధములు అసంపూర్తిగా ఉంటాయి.ఒక్కొక్కటి వస్తువు యొక్క ఒక్కొక్క సంబంధము లేక మొత్తము యదార్థ-విషయ-సంచయాన్ని కలిగి యున్నటువంటి సంబంధము కావచ్చును, అట్టి విషయసంచయ సంబంధాన్ని వ్యక్తీకరించే సంబంధము కావచ్చును.

(ఉదా: రేఖా గణితం, కాలిక్యులస్)

<u>సంపూర్ణ విషయసంచయ నిర్ధారణల ఐక్యత , సంగ్రాహ్యమునకు సమానము</u>. దానిని కలిగి యున్న సూత్రము , అది మళ్ళీ నిర్వచనము , ఈ నిర్వచనము సంగ్రాహ్యమును అవ్యవహితముగా తీసుకున్నదే కాదు, దానిని దాని నిర్ధారణలలో నిజమైన భేదాలలో అభివృద్ధి చేసిన సంగ్రాహ్యము అవుతుంది. లేక సంగ్రాహ్యము యొక్క పూర్తి డాజైన్ ను వ్యక్తీకరిస్తుంది. ఇట్టి సంగ్రాహ్యము మరియు దాని డాజైన్ కలిసి , ఐడీ యొక్క ప్రస్తుతి

అవుతుంది.

(ఉదా: రేఖా గణిత వివరణ-పూర్తి సమస్యా పూరణములతో సహా)

6

ఏదైనా సంశ్లేషిత శాస్త్రసిద్ధాంతాన్ని ఉదాహరణకు రేఖాగణితసిద్ధాంతమును దగ్గరగా పోల్చిచూస్తే, ఈ భేదము కనబడుతుంది. ఏమంటే సూత్రములు వస్తువు యొక్క ఒకే సంబంధాన్ని కలిగి యుంటాయి. ఇంకొన్ని సూత్రాలలో సంబంధం ఎలా ఉంటుందంటే వస్తువు యొక్క పూర్తి నిర్ధారణని ఆ సంబంధం వ్యక్తం చేస్తుంది. సూత్రాలన్నిటినీ సమానమని భావించడం ఉపరితల దృష్టి అవుతుంది. ఒక్కొక్కటి ఒక సత్యాన్ని కలిగి యుంటుంది. ప్రాకారక గతి ప్రకారం , నిరూపణలతో సహా పరిగణిస్తే , సమానంగా ముఖ్యం. సిద్ధాంత విషయసంచయములో బేధం ఈ ప్రాకారక గతిని వెన్నంటి ఉంటుంది . ఈ ప్రాకారక గతి పైన వ్యాఖ్య వలన ఉపయోగం ఏమిటంటే, సంశ్లేషణా జ్ఞానంలో బేధం ఎలా ఉంటుంది, ఆ జ్ఞానం నైజం ఏమిటి అన్నది ఇంకా సమీపం నుండి చూపవచ్చు..

యూక్లిడ్ రేఖా గణితం పొడుగుతా సిద్ధాంతాలను ఫలితాల బట్టి ఒక దాని వెంట ఒకటిగా వరుసలో అమరి ఉన్నదని ప్రఖ్యాతి. యూక్లిడ్ రేఖా గణితం సంశ్లేషణా పద్ధతికి పూర్తి ఉదాహరణ అనదగ్గ ప్రతినిధి. ప్రతీసూత్రానికి సంబంధించిన నిర్మాణమూ, నిరూపణకు అవసరమైన సూత్రములు అంతకు మునుపే నిరూపింప బడి ఉంటాయి.
ఇది ప్రాకారకమైన వరుస, పర్యవసానము నకు సంబంధించినది. ఇది ఎంతో ముఖ్యం. కానీ ఇదంతా సంకల్పాను గుణత్వానికి చెందిన బాహ్యమైన అమరిక. అంతే కానీ దానంతట అది సంగ్రాహ్యము మరియు ఐడీ యొక్క వెసనీయమైన భేదముతో సంబంధము లేనిది. అటువంటి వెసనీయ భేదములో పురోగమనం యొక్క ఉన్నత అనివార్యతా సూత్రము ఉన్నది.
ప్రారంభం నిర్వచనములతో అవుతున్నది. నిర్వచనములు ఐంద్రియములైన వస్తువులను అవ్యవహితముగా ఉన్నట్లు స్వీకరిస్తాయి. వాటిని అతి సమీప జాతి ప్రకారము మరియు విలక్షణ బేధము నిర్ధారిస్తాయి. అవి సంగ్రాహ్యము యొక్క సాదా అవ్యవహిత నిర్ధారణలు అయి ఉంటాయి, అనగా సాధారణము మరియు ప్రత్యేకము, కానీ వాటి సంబంధము

మరింత అభివృద్ధి చేయబడటంలేదు.
ప్రారంభ సూత్రము నిర్వచనములలో ఉన్న కేవలము అవ్యవహిత నిర్ధారములను కలిగి యుండి యుండాలి. పరస్పర నిర్ధారమునందు ఇమిడి యున్న వాటి పరస్పర ఆధారములోనే వాటి సాధారణం ఉండి ఉండాలి.
యూక్లిడ్ త్రిభుజముల మొదటి సూత్రము త్రిభుజముల సాదృశ్యానికి సంబంధించినది. మొత్తము త్రిభుజము నిర్ధారితము కావడానికి,ఇతర భాగములు నిర్ధారితములు కావడానికీ ఒక త్రిభుజములో ఎన్ని భాగములు నిర్ధారితమై ఉండాలి ?

రెండు త్రిభుజములు సాదృశమైనవి అనడానికి , ఒకదానిపై ఒకదానిని మోపి సరిచూడవచ్చు. కానీ ఇది ఇంద్రియాధారిత పద్ధతి. నిర్ధారణా-జైన్ ల ఉపయోగించడానికి బదులుగా ఆలోచనకు బదులుగా .
అన్యత్రా ఆ సూత్రమే రెండు భాగాలను కలిగి యున్నది. ఒకటి సంగ్రాహ్యముగా, రెండు యదార్ధముగా. సంగ్రాహ్యాన్ని యదార్థానికి (యదార్థము వరకు) పూర్తి చేస్తున్నట్లు పరిగణించబడుతుంది. పూర్తిగా నిర్ధారకములు , రెండు భుజములు మరియు వాటి మధ్య కోణము, యుక్తి-ఆలోచనకు సంబంధించినంత వరకు పూర్తి త్రిభుజమే. పూర్తి నిర్ధారణకు ఇంకేమీ అవసరం లేదు. మిగిలిన రెండు కోణములూ మూడవ భుజమూ, సంగ్రాహ్య నిర్ధారణ కంటే అదనపు-అక్కరలేని యదార్థము.

కావున సూత్రము చేసేదేమంటే , మూడు భుజాలూ మూడు కోణాలూ కావాల్సిన ఐంద్రియిక త్రిభుజాన్ని , సాదా నిబంధనలకు కుదించడం. నిర్వచనము మూడు రేఖలను పేర్కొని ఉండవచ్చు , అవి ఆ త్రిభుజం అన్న సమతల రూపాన్ని పరివేష్టించి బిడాయిస్తున్నాయి, త్రిభుజాన్ని చేస్తున్నాయి.
అసలు సూత్రము కోణము అన్న నిర్ధారణా భవమును కలిగియున్నది , భుజములు అన్న నిర్ధారణా భవము ద్వారా కలిగి యున్నది. త్రిభుజము యొక్క మూడు భాగములను ఇతర సూత్రములు ఇతర మూడు భాగముల పై ఆధారపడి యున్నట్లు నిర్ధారిస్తాయి. త్రిభుజ పరిమాణము యొక్క పూర్తి నిర్ధారణ , దాని భుజములకనుగుణముగా దాని యందే కలిగి

యున్నట్లు తెలుపునది పైథాగరోస్ సిద్ధాంతం. ఇంతకు మునుపు సూత్రాలు , త్రిభుజముల భాగముల పరస్పర నిర్ధారణ వరకు మాత్రమే వెళ్ళగలిగాయి కానీ సమానత్వం వరకు వెళ్ళలేదు. పైథాగరస్ సూత్రము మొదటి సారి భుజముల సమానత్వము వరకు వెళ్ళింది.

ఈ సిద్ధాంతం త్రిభుజము యొక్క మొదటి నిజమైన నిర్వచనము. అనగా ముందు లంబకోణ త్రిభుజము యొక్క నిర్వచనము. అది తన భేదములో సరళమైనది, క్రమబద్ధమైనది. యూక్లిడ్ తన మొదటి పుస్తకాన్ని ఈ సూత్రముతో ముగించాడు. దీనితో ఒక పూర్తి నిర్ధారణని చేరాడు. అంతకు పూర్వం చాలా అసమానత వలన ఆటంకము ఎదుర్కొన్న తరువాత, లంబకోణత్రిభుజములు కాని త్రిభుజములను ఒక సారూప్యతకి తెచ్చిన తరువాత రెండవ పుస్తకాన్ని లంబకోణ త్రిభుజమును చతురస్రానికి కుదించడముతో ముగించాడు.

తనకు తాను సమానమైన చతురస్రము , తనలో తాను అసమానమైన లంబకోణ త్రిభుజము తో సమానము చేయబడ్డది. లంబకోణము , కర్ణము రెండిటిలో సమానమైనవి. త్రిభుజము యొక్క కర్ణేతర భుజాలు అసమానమైనవి.
చతురస్రము, లంబకోణ త్రిభుజముల సమానత్వము వృత్తపు రెండవ నిర్వచనానికి ఆధారము. ఇది పైథాగరస్ సూత్రమే కానీ కర్ణేతర భుజములు, దైర్ఘ్యము మారేవిగా తీసుకోబడ్డాయి. వృత్తముల ప్రథమ సమానీకరణము, ఐంద్రిక నిర్ధారముల సంబంధముగా కూడా సమానీకరణమే. కానీ రెండు వేరు వేరు కొనిక్-సెక్షన్లన్న నిర్వచనము ప్రకారము సమానీకరణము.

7

ఈ నిజమైన సంశ్లేషణాత్మకమైన పురోగతి సాధారణత్వము నుండి విశిష్టత్వములోకి పరివర్తనము. అనగా తన-యందు-తన-వలనగా నిర్ధారితము అగుటలోకి పరివర్తనము , లేక వస్తువు తనలో తన ఐక్యతగా, ఈ ఐక్యత తన నిజమైన వెసనీయ నిర్ధారములలో విడిపోయి , బేధితమగుచున్న పర్యంతం . అసంపూర్ణమైన పురోగమనము అంతా అన్య శాస్త్రములలో

ఉండి ఉంటుంది , ఏమంటే ఇక్కడ ప్రారంభము సాధారణము నుండి జరుగుతుంది. 876 మామూలుగా మొత్తం అసంపూర్ణ పురోగమనం అంతా ఇతర శాస్త్రాలలో సంభవించడం కద్దు. అనగా ఒక సాధారణం నుండి ప్రారంభించబడడం. ఎక్కడ నుండో లభించిన పదార్థానికి సాధారణాన్ని అన్వయించడం అన్నది (నిర్ధారణలని సాధారణములుగా) **వేరు చేయుట** మరియు అట్లు విషయ విపులీకరణ . ఈ విధముగా ఐడీ విశిష్టము ఈ విధముగా కేవలము అనుభవాధారిత అనుబంధము.

.8

సిద్ధాంతము సంపూర్ణములో అసంపూర్ణములో అయిన విషయసంచయము తో కూడినది కావచ్చును. అందువలన అవి **నిరూపింపబడాలి**. సిద్ధాంతము నిజ- నిర్ధారముల సంబంధము. అది సంగ్రాహ్య నిర్ధారముల సంబంధము కాదు. అటువంటి సంబంధము ఉంటే, వాటిని నిజమైన నిర్వచనములు అంటాము. అటువంటి సంబంధములను వాటిలో చూపవచ్చును. ఇవి అందువలన ఒక వైపు నిర్వచనములు. వాటి విషయసంచయము నిజమైన నిర్ధారముల మధ్య సంబంధము కూడా కాబట్టి, అంటే కేవలము సాదా మరియు సాధారణ నిర్ధారముల మధ్య సంబంధము కాదు కాబట్టి, అవి మొదటి నిర్వచనములతో పోలిస్తే (కేవల సాధారణ నిర్ధారముల నిర్వచనము తో పోలిస్తే , నిజమైన నిర్ధారముల నిర్వచనమై) నిరూపణ లోపించినవై, నిరూపణ సమర్థత కలిగి యుంటాయి. నిజమైన నిర్ధారణలుగా అవి **నిర్నిమిత్తంగా ఉండేవిగా** , **వేరు వేరు** గా ఉంటాయి. అవి అవ్యవహితమైన ఒకట్లు కావు. కావున వాటి మధ్యవర్తిత్వము చూపించాలి. మొదటి నిర్వచనములో అవ్యవహిత ఐక్యత ప్రకారము సాధారణములో ప్రత్యేకము ఉన్నది.

β)

1. ఇప్పుడు మనం పరిశీలించే **మధ్యవర్తనము** , సాదాగా ఉండవచ్చును లేక చాలా మధ్యవర్తనాల గుండా ప్రయాణించి ఉండవచ్చును. మధ్యవర్తన అంశములు, మధ్యవర్తితం కావలసిన అంశములతో సంయోజనమవుతాయి. ఈ మధ్యవర్తనము , ఈ సూత్రములూ సంగ్రాహ్యము లోనుండి జ్ఞానములోకి దారితీయటం లేదు . ఇక్కడ జరిగే

మధ్యవర్తనమునకు వ్యతిరేకములలోకి పరివర్తనము తెలియనిది. కావున
మధ్యవర్తన- కారములైన నిర్ధారములు , సంగ్రాహ్యము లేకుండా, నిరూపణకోసం చట్రముగా నిలుపుటకు తాత్కాలిక సామగ్రిని , బయటినుండి తేవడం జరుగుతుంది. ఈ సన్నాహమే **"నిర్మాణము"**.

2. సూత్రముల విషయసంచయముల సంబంధములలో ఇప్పుడు కొత్తవాటిని చేర్చాలి. అసలు విషయసంచయసంబంధములే బహుళముగా ఉంటాయి. ఇప్పుడు చేర్చేవి నిరూపణ కొరకు. ఇటువంటి సామగ్రిని సమకూర్చడములో అర్థం ఇది: అటువంటి సామగ్రి తన యందు తాను అంధమై ఉన్నది, సంగ్రాహ్య రహితము. పశ్చాత్ యోచనగా ఎవరైనా నిర్మాణమునకు సంకల్పాన్ని ఆపాదించవచ్చు. రేఖాగణితములో ఒక రూపానికి (త్రిభుజం యొక్క భుజాన్ని కొనసాగించడం) ఇంకొక రేఖను గీయడం నిర్మాణం అవుతుంది. కానీ ఈ సూచనను మనం గుడ్డిగా పాటించాలి. దానంతట అదిగా ఈ పనిలో యుక్తి-ఆలోచన లేదు. ఆ పని సంకల్పం ఏమిటో చెప్ప బడలేదు. అది సూత్రమో, సమస్యనో , నిర్మాణం ఎందుకు చేస్తున్నామన్నది నిర్నిమిత్త విషయం. కావున నిర్మాణము , నిరూపణమునకు ముందు ప్రత్యక్షమవుతుంది. అది సూత్రము యొక్కనో , సమస్య యొక్కనో నిర్ధారములనుండి నిగమనము చేసినది కాదు. కావున అర్థం లేని పని. సంకల్పం ఏమిటో తెలియకుండా చేస్తున్న అర్థం లేని పని. ఏదో బాహ్యమైన సంకల్పము చేత నిర్దేశింప బడిన పని.

.

3. ఏదో బాహ్యమైన సంకల్పము చేత నిర్దేశింప బడిన పని-
మొదలు రహస్యముగా ఉన్న ఇది (బాహ్య సంకల్పము) , నిరూపణలో బయట పడుతుంది. అది కలిగి యున్నది మధ్యవర్తనమును. సిద్ధాంతములో బంధితము అన్నది, దాని మధ్యవర్తనము నిర్మాణము లో ఉందని చెప్పబడుతుంది. ఈ మధ్యవర్తనము వలన ఆ నిర్మాణము అనివార్యము అని తోస్తుంది . ఈ విధంగా నిర్మాణము ఎలాగైతే దానికది సంగ్రాహ్య ఆత్మగతత్వం లేనిదో, నిరూపణము వస్తుగతత్వము లేని అత్మగత క్రియ అయింది.
ఎందుకంటే సిద్ధాంతము యొక్క విషయసంచయ నిర్ధారములు , సంగ్రాహ్య నిర్ధారములుగా కూడా తిష్ఠితము కాలేదు. అవి దత్తములైన నిర్నిమిత్త భాగములుగా ఉండిపోయినాయి. అవి

ఒకదానితో ఒకటి బహుళ బాహ్య సంబంధములలో ఉన్నాయి. కావున ఉన్నది, 878
అది ఒక ప్రాకారక బాహ్య సంగ్రాహ్యము. దాని యందు (భాగముల మధ్య) ఒక అనివార్యత తెలియుచున్నది. నిరూపణ సంబంధముల పుట్టుక కాదు. సూత్రము యొక్క విషయసంచయమై సంబంధముల పుట్టుక కాదు. మన దృక్పథం బట్టే అనివార్యత. నిరూపణ అంతా జ్ఞానము యొక్క ఆత్మగత అవసరము కొరకే.

కావున నిరూపణ స్థూలంగా **బాహ్య** ప్రతిఫలనము. అది **బయట నుండి లోపలకి** వెళ్తుంది. బయటి పరిస్థితుల నుండి సంబంధము యొక్క లోపలి నిర్మాణమును తెరుస్తుంది. ఈ స్థితి , నిర్మాణము చూపించినది, వస్తువు యొక్క నైజము లోనుండి వచ్చిన ఫలితము **Folge** . కానీ తద్భిన్నముగా అది ఆధారము చేయబడినది. మధ్యవర్తనకారి అయిన సంబంధములుగా చేయబడినది. మాధ్యమము , దేని యందు సూత్రము దాని ఐక్యతలో బంధింపబడి ప్రస్తుతమవుతున్నదో, ఏదైతే నిరూపణ యొక్క నాడి వంటిదో, ఈ బంధనము **దర్శితముగా** ఉన్నది - **బాహ్యమూ** అయి ఉన్నది. ఈ నిరూపణ యొక్క ఫలితము , సంగతి యొక్క నైజమును తలకిందులు చేసి నిలిపినట్లున్నది. ఇందులో ఆధారముగా ఎంచబడుతున్నది, ఒక ఆత్మగతమైన ఆధారము. కేవలము జ్ఞానమునకు మాత్రమే , ఇది సంగతి యొక్క నైజమని పిస్తున్నది. మన ఎరుకకు మాత్రమే ఇది సంగతి యొక్క నైజములా తోస్తున్నది.

4. దీనంతటి నుండి ఈ జ్ఞానము యొక్క అనివార్యమైన హద్దు స్పష్టమవుతున్నది. తరచుగా ఇది తప్పుగా అర్థం చేసుకోవడం జరుగుతుంది. సంశ్లేషణ పద్ధతి యొక్క చక్కటి ఉదాహరణ రేఖా గణితము. కానీ అసమంజసముగా ఆ పద్ధతిని ఇతర శాస్త్రములకు , చివరకు తత్త్వశాస్త్రానికి కూడా అన్వయించడం జరుగుతుంది. రేఖాగణితము పరిమాణమునకు చెందినది. ప్రాకారక అనుమితి దీనికి సరిగ్గా సరిపోయినది. కేవలము పరిమాణ నిర్ధారము మాత్రమే పరిగణింపబడుతుంది, గుణము తీసివేయబడుతుంది. రేఖా గణితము తనను **ప్రాకారక ఏకత్వము** పరిధిలో , సంగ్రాహ్య రహిత ఏకత్వములో నిలుపు కుంటుంది. అదే **సమానత్వము**. అది బాహ్య కాచిత్- గ్రహణమైన ప్రతిఫలనమునకు చెందినది.

అంతరిక్ష నిర్ధారము (ఘనము, వృత్తము, త్రిభుజము వగైరా) అయిన వస్తువే
అటువంటి కాచిత్-గ్రహీత వస్తువు. అది ఒక సంకల్పమునకు సిద్ధము చేయబడినది. ఒక పూర్తిగా పరిమితము , బాహ్యమూ అయిన నిర్ధారణను కలిగి యుండుటకు సిద్ధము చేయబడినది.

రేఖా గణితము తన కాచిత్ గ్రహీత వస్తువు మూలముగా ఉదాత్తత పొందుతున్నది. దాని ఖాళీ నిశ్శబ్ద అంతరిక్షంలో నుండి వర్ణం తీసివేయబడింది. ఇంద్రియములైన ఇతర ధర్మములు కూడా మాయమయ్యాయి. జీవంతమైన వ్యక్తిత్వానికి సన్నిహితమైన ఇతర ఆసక్తులు కూడా నిర్మూలించ బడ్డాయి. ఇంకొక వైపు కాచిత్ విషయము ఇంకనూ అంతరిక్షము, **ఇంద్రియ రహిత ఇంద్రియము**. ఆలోచన దాని కాచిత్-గ్రహణములో ఉద్ధరించ బడినది. ఇది ఆలోచనకు ఒక నమూనా. కానీ ఇంకనూ ఆలోచనే. ఇంద్రియము, **ఒక దాని పక్కన ఒకటిగా** ఇంద్రియత్వమే. ఇంద్రియత్వము యొక్క శుద్ధ **సంగ్రాహ్య-రాహిత్యత.**

5. నూతన శకంలో రేఖాగణితము యొక్క ఈ పార్శ్వము యొక్క ఉత్కృష్టత గురించి చెప్పగా విని ఉండవచ్చు. ఇంద్రియపరమైన ఆలోచనను ఆధారముగా కలిగి ఉండడము రేఖాగణితము యొక్క ఉత్కృష్టతగా అనుకోవడం జరుగుతుంది . దాని శాస్త్రీయత కూడా దీనిపై ఆధారపడి ఉంటుంది . నిరూపణ కూడా భావించడం పై నిలిచి ఉంటుంది.

తేలిక పాటి ఆలోచనకు భిన్నంగా గుర్తుంచుకోవాల్సినదేమంటే , భావించడం వలన శాస్త్రము రూపొందదు. అది **చింతన/ ఆలోచన** ద్వారా మాత్రమే జరుగుతుంది(durch das Anschauen keine Wissenschaft zustandekomme, sondern allein *durchs Denken*). రేఖా గణితం దాని ఇంద్రియ పరమైన సామగ్రి ద్వారా భావించడాన్ని కలిగి యున్నది. ఇంద్రియమైన సామగ్రి ద్వారా రేఖాగణితము భావించడాన్ని కలిగి యున్నది. అలాటి భావించడం దానికి నిరూపణము యొక్క కేవలం ఒక పార్శ్వాన్ని ఇచ్చింది. ఆ పార్శ్వం చింతనా రహితమైన బుద్ధికి ఇంద్రియత్వం ఇవ్వగలిగినది. దురదృష్టవశాత్తు సామగ్రి యొక్క ఇంద్రియత్వం వలన ఏదో పైచేయి లభించినట్లు భావించబడుతుంది అది మనిషి యొక్క తక్కువ స్థాయి దృష్టికి కి చిహ్నం. ఇంద్రియ సామగ్రి నుండి కాచిత్-గ్రహణము వలన, తీసివేయడం వలననే ఉన్నత శాస్త్రీయత సాధించే సామర్థ్యం కలుగుతుంది. ఇంద్రియపరమైన

సామగ్రిపై పైచేయి లభిస్తుంది. ఇంద్రియపరంగా సేకరించిన సామగ్రిని కూడా 880
శాస్త్రీయమని పిలువ నిచ్చగించుగాక.

అందులో సవిపులమైన ఇంద్రియపరమైన విషయసంచయము ఉంటుంది, కానీ దానిని క్రమం లో అమర్చడానికి ప్రయత్నించడం లోనే మనిషి సంగ్రాహ్యమునకు కావలసినదాని గురించిన దూరపు సూచనా ఇంగితమూ తనకు గలవని చూపగలడు (eine ferne Ahnung und Anspielung an die Forderungen des Begriffes zeigen).

6.

రేఖాగణితము లో అంతరిక్షము(der Raum -Space) పరస్పరబాహ్య-భవము యొక్క కాచిత్-గ్రహణమూ, శూన్యమూ. అందువలననే దాని అనిర్ధారితత్వంలో, నిర్ధారాలను ఒకదాని బయట ఒకటి ప్రశాంతముగా ఉండేటట్లు , ఒకటి దాని వ్యతిరేకములోకి మారేఎట్టిపరివర్తనము తనలో ఉండకుండునట్లు చిహ్నితం చేయటం సాధ్యమయింది. కావున ఈ శాస్త్రం , పరిమితములతో కూడిన సరళమైన శాస్త్రం అయింది.అది పరిమాణాలను పోలుస్తుంది. దాని ఐక్యత బాహ్యమైనట్టి - **సమానత.** ఈ రూపాలూ , విభిన్నమైన పార్శ్వాలూ , సూత్రాలనుండి తెలిసేదీ , విభిన్నమైన రూపాలు తమకు తాముగా ఉద్భవించడములో తెలిసేదీ , వాటిని పోల్చగా తెలిసేదీ ఏమంటే, వాటి గుణాత్మక అసమానత్వం, అననురూపత, పొసగనితనం(*Inkommensurabilität*). పరిమితత్వములో క్రమబద్ధీకరింపబడి , పరిమితత్వములో పురోగమించే రేఖాగణితము , **అనంతత్వము**నకు తోయబడుతుంది.

గుణాత్మకముగా విభిన్నమైనవాటిని సమానమని తిష్ఠితం చేయడానికి నెట్టబడుతోంది. ఇక్కడ దాని నిరూపణము మిగలదు. శిలాసదృశమైన పరిమితత్వాన్ని ఆధారంగా చేసుకున్నాక సంగ్రాహ్యంతోనూ , సంగ్రాహ్యం యొక్క దర్శనం అయిన పరివర్తనంతోటీ దానికి నిమిత్తం లేదు . పరిమితత్వ శాస్త్రము ఇక్కడ తన హద్దును చేరింది. ఏమంటే సంశ్లేషణ యొక్క అనివార్యత, మధ్యవర్తనము కేవలము **పొసిటివ్ ఏకత్వములో** లేదు, నెగెటివ్ పై ఆధారపడి ఉన్నది.

7

రేఖాగణితమూ, బీజగణితమూ కూడా తమ కాచిత్-గ్రహీతము మరియు కేవలము వివేక యుక్తమైన వస్తువులతో త్వరలో తమ హద్దును చేరుకుంటాయి. సంశ్లేషణా పద్ధతి మొదటి నుండీ ఇతర శాస్త్రములకు కూడా సరిపోదని , తత్త్వశాస్త్రమునకు ఎంతమాత్రమూ సరిపోదనీ తెలిసిపోతోంది. నిర్వచనము , వర్గీకరణము విషయములో సంగతమైనది ముందే చెప్పడం జరిగింది. ఇక్కడ సూత్రములు , నిరూపణము గురించే చెప్పవలెను. నిరూపణము కావాలి అని నిరూపణమును పూర్వతిష్ఠితము చేస్తున్న నిర్వచనము మరియు అదేవిధంగా వర్గీకరణముల పూర్వతిష్ఠనము , సూత్రముల పట్ల తమ వైఖరిలో ఎంతమాత్రమూ చాలనిది , సరిపోనిది . అనుభవాధారిత శాస్త్రములైన ఫిజిక్స్ వంటి శాస్త్రములు తమకు సంశ్లేషిత శాస్త్రముల నమూనాను ఇవ్వదలచుకున్నప్పుడు ఈ వైఖరి స్పష్టం అవుతుంది. అటువంటి శాస్త్రములు ఈ మార్గాన సంశ్లేషిత శాస్త్రాలు అవుతున్నాయి. ఎలాగంటే అనుభవమును విశ్లేషించుట, అందులోనుండి కొన్ని **ప్రత్యేక శక్తులంటూ** ప్రతిఫలనా నిర్ధారములను లేక ఇతర వెసనీయమైన అంతర్గత నమూనాలను అనుభవ విశ్లేషణ నుండి రాబట్టుట . అవి **ఫలితములుగా** మాత్రమే నిలుపగలట్టివి. అట్టి వాటిని పతాక స్థాయిలో నిలబెట్టుట. వాటినే సాధారణ పునాది గాచేయుట . ఆపై దానిని విశిష్టమునకు అన్వయించుట . అందులో దానిని చూపించుట . ఈ సాధారణ ఆధారము అన్నది దానంతట అది నిలకడ లేనట్టిది. కావున ముందు తాత్కాలికముగా దానిని అంగీకరించుట .

నిగమిత ఫలితములను పరిశీలిస్తే ఫలితములు మొదలు పునాది అనుకున్నవాటి ఆధారము అవుతున్నాయని తెలుస్తుంది . వివరణలు అంటూ చేర్చినవీ, సూత్రములలో ఉపయోగించిన బహుళముల నిరూపణములూ కొంత పునరుక్తి అని తెలియవస్తుంది. అవి కొంత నిజసంబంధముల పై గందరగోళము కలిగించేవి కూడా. ఈ గందరగోళం జ్ఞానములో దాగిన భ్రమను కప్పిపుచ్చుకోవడానికి పనికొస్తుంది . అనుభవాన్ని ఏకపక్షముగా స్వీకరించి, తద్వారా మాత్రమే సాదా నిర్వచనములు , సూత్రములు పొందగలిగిన జ్ఞానములో దాగిన భ్రమను కప్పిపుచ్చుకోడానికి ఈ గందరగోళం పనికి వస్తుంది. ఇక అనుభవము ద్వారా అన్నది నిరాకరించడం జరగదు. ఎందుకంటే అనుభవాన్ని దాని

సవిపుల సమస్తముగా కాక , ఉదాహరణగా తీసుకోవడం వలన. అనగా ప్రతిపాదనకూ ,
సూత్రానికీ అనుగుణముగా ఉన్న పార్శ్వమే స్వీకరింపబడుతున్నది కాబట్టి.
పూర్వతీక్షితమైన నిర్ధారములకు లోబడి సవిపుల అనుభవాన్ని ఉంచడము వాదము యొక్క పునాదిని చీకటిలోకి నెడుతుంది. ఏది వాదానికి అనుకూలమో ఆ పార్శ్వాన్ని ఎత్తి చూపడం జరుగుతోంది.

దానివలన సవిపుల అనుభవాన్ని దాని-కదిగా నిరాటంకముగా పరిశీలించడం కష్టం అవుతున్నది. గతిక్రమం అంతా తలకిందులు చేయబడింది.
మొత్తము గతిక్రమాన్ని తలకిందులుగా నిలబెట్టిన తరువాత, సమస్తము సరైన సంబంధము కలిగి యుండవచ్చునన్నది, ఆధారము-ఫలితమును , గమనించినదానిని సరిగ్గా ఆలోచనలలో పునర్నిర్మించడం అన్నవాటిని నిర్లక్ష్యం చేయడంవలన మాత్రమే సాధ్యం.
ఇటువంటి శాస్త్రములను చదవడంలో ఉన్న కష్టం వాటిలోకి ప్రవేశించడం, అది పూర్వతీక్షితాలను **గుడ్డిగా ఒప్పుకోవడం** ద్వారా మాత్రమే సాధ్యం.
ఒక సంగ్రాహ్యము లేకుండా, ఒక నిర్ధారిత ఊహ అయినా లేకుండా దక్కేది గందరగోళపరచే ఒక అభూత కల్పన మాత్రమే. అనుకున్న శక్తులు, పదార్థాలూ, వాటి ఊహజనిత రూపాలూ, దిశలూ, మెలికలూ ఆలోచనలో ముద్రితం అవుతాయి. పూర్వతీక్షితముల అనివార్యతను సంగ్రాహ్యమును ముందే నమ్మి, చెల్లుబాటు చేయ్యాలని అంటే, ఇక అటువంటి ఆరంభం నుండి బయట పడడం అంటూ జరగదు.

7

ఒక విశ్లేషణా శాస్త్రానికి సంశ్లేషణా పద్ధతి యొక్క అన్వయం ఎంత అసమంజసమో పైన వివరించడం జరిగింది. వోల్ఫ్ తాను గణితమూ, ఫిలాసఫీలో ప్రదర్శించినది అన్ని జ్ఞాన సంబంధిత విషయాలకూ విస్తరించాడు. కొంత విశ్లేషణ, కొంత యాదృచ్ఛికమూ, కొంత యాంత్రికమూ కొంత వీలూ కొంత అవకాశమూ కలగలిపిన పద్ధతి ఇది. ఇది సులభముగా అర్థం అయేది.

ఈ పద్ధతిని అర్థం చేసుకోవడం అతి సులభం. ఖచ్చితమైన శాస్త్రీయ పరిశీలనా
సామర్థ్యము లేని పద్ధతి ఇది. దీనిని మరుగు పరుస్తూ వంకరలతో బిగుసుకుపోయిన శాస్త్రాన్వేషణా మార్గము మరియు ఇతర నగిషీలూ ఈ పద్ధతి యొక్క అవకతవకలకీ , నకిలీ ప్రఖ్యాతికీ కారణం. కానీ ఖచ్చితమైన శాస్త్రీయ విధానమును తట్టుకోలేని సామగ్రి , శాస్త్రీయముగా విశ్లేషించినపుడు ఆ విధమైన అన్వయం తగదని నిరూపించినది. తత్త్వ శాస్త్రానికి ఈ పద్ధతి శాస్త్రీయమూ , సమర్థవంతమూ అని అనుకుంటే , అటువంటి దురుపయోగాన్ని అంగీకరించవలసిన అవసరం లేదు.

తన తత్త్వ శాస్త్రాన్ని వివరించడంలో స్పినోజా ఉదాహరణ అన్ని విధాలా తగినది. కాంట్ మరియు జాకొబి , అధిభౌతిక శాస్త్రాన్ని వారి పద్ధతిని గిరవాటేశారు. కాంట్ దాని విషయసంచయమును గురించి తన శైలిలో , దానిలో ఉన్న ఆంటినోమీ లను విశదీకరించాడు. వాటిని ఇంతకు మునుపు ఆయా సందర్భాలలో పేర్కొనడం జరిగింది. ఈ వివరణా-ప్రదర్శనా అంతా పరిమితమైన విషయసంచయంతో ముడివడి ఉన్నదని కాంట్ ఆలోచించలేదు. విశ్లేషణా పద్ధతిలో , పరిమితములను విడదీసి చూపడము గురించి కాంట్ అలోచించలేదు. ఒకటి (పరిమితము) పడిపోతే ఇంకొకటి , విడదీయడము (మధ్యవర్తనము) పతనమవాలి.
ప్రాకృతిక శాస్త్రముల ప్రారంభ ఆధారము అన్న అధ్యాయములో కాంట్ ఒక ఉదాహరణ ద్వారా , ప్రతిఫలనా శాస్త్రముగా మరియు తనకు స్వంతమైన పద్ధతిలో పరిశీలించుట వలన , ఒక శాస్త్రము , తత్త్వశాస్త్రముగా హక్కు కోరగలదని భావించాడు.
కాంట్ పూర్వపు అధిభౌతిక శాస్త్రాన్ని దాని పదార్థమును లక్ష్యంగా చేసుకుని విమర్శిస్తే , జాకొబీ దాని ప్రదర్శనా పద్ధతి విమర్శించాడు (seiten ihrer Weise zu demonstrieren). అది సులభంగా ఎత్తిచూపగలిగినదీ మరియు లోతైనదీ . జాకోబీ అన్నదేమంటే అధిభౌతికశాస్త్రపు ప్రదర్శనా పద్ధతి పరిమితము యొక్క బిగిసిపోయిన అనివార్యతా వలయంలో బంధింపబడి ఉన్నది - అని. స్వేచ్ఛ అనగా సంగ్రాహ్యము మరియు **సత్యమైనదంతా దానికి అవతల** , అందరాని దానిగా ఉండిపోయినది- అని.

కాంట్ యొక్క వివరణ ప్రకారము అధిభౌతిక శాస్త్రము యొక్క పదార్థము దానిని వైరుధ్యము లోకి తీసుకెళ్తుంది. దాని జ్ఞానము లో చాలనిది దాని ఆత్మగతత్వము. జాకొబి ప్రకారము దాని పద్ధతి మరియు దాని జ్ఞానము యొక్క నైజము మొత్తం అసమంజసమైనవి. అవి నిబంధనత్వము, ఆధారపడడము అన్న సంబంధము మాత్రమే ఎరిగినవి. కావున ఏదైతే దానంతట అదిగా ఉండునో , నిరపేక్ష సత్యమో దానికి సరిపడనిదిగా తెలియవస్తాయి . తత్త్వశాస్త్రము యొక్క సూత్రము **అనంతముగా స్వేచ్ఛ కలిగిన సంగ్రాహ్యము**. దానిలోని విషయసంచయమంతా దాని మీదే ఆధారపడి ఉంటుంది. సంగ్రాహ్యరహితమైన పరిమితత్వము పద్ధతిగా తత్త్వశాస్త్రమునకు సరిపడదు.

సంశ్లేషణము, మరియు సంశ్లేషణ పద్ధతి యొక్క మధ్యవర్తనము , అనగా నిరూపణము , స్వేచ్ఛకు దారి తీయవు, అనివార్యత వరకు మాత్రమే కొనిపోగలవు. అనగా ఆధారితములైన వాటి ఏకత్వము దాని యందే ఉన్నది , అనగా అంతర్గతము , అనగా బహిర్గతమని తెలుసుకోవాలి. అందులో ఏదైతే యదార్థము ఉన్నదో అది బేధితము మరియు అస్థిత్వం లోకి ప్రవేశించినది. అదొక స్వతంత్రమైన విభిన్నము మరియు అందువలన పరిమితమై ఉండేది .. అందులో ఏకత్వము , అస్తిత్వమునకు చేరదు, అంతర్గతముగానే ఉంటుంది అనగా కేవలము బహిర్గతము. దాని నిర్ధారణగల విషయసంచయము దానికి దత్తము. రెండు విధాలుగా అది కాచిత్-గ్రహీతముగా ఉంటుంది (యదార్థమూ లేక, సంగ్రాహ్యమూ లేక) . అది యదార్థమును తన యందు కలిగి లేదు. తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితమైన ఏకత్వముగా నిలుపబడలేదు. సంగ్రాహ్యము , దేని కొరకైతే ఇదంతానో , ఏది తన-యందు-తన-వలన అనంతమైనదో అది ఈ జ్ఞానము నుండి మినహాయింపబడినది.

8.

సంశ్లేషణా జ్ఞానము లో ఐడీ తన సంకల్పమును కొంత వరకే చేరగలదు. సంగ్రాహ్యము ఏకత్వము మరియు యదార్థ నిర్ధారము లన్న తృటులుగా ఉంటుంది. లేక సాధారణము మరియు ప్రత్యేక భేదములుగా బేధితమై ఉంటుంది . ఏకత్వముగా , విభిన్నముల సంబంధము మరియు వేరు వేరువి ఆధారపడడముగా ఉంటుంది, ఇదంతా సంగ్రాహ్యము వలన .

కానీ ఈ వస్తువు అంతా సంగ్రాహ్యమునకు తగినట్లు లేదు. ఏమంటే సంగ్రాహ్యము తన 885
వస్తువులో తనతో తన ఐక్యతగా అనగా తన యదార్థముగా లేదు. దాని అనివార్యత లో దాని వలన దాని ఏకత్వముగా ఉన్నది. కానీ వస్తువు యందే దాని నిర్ధారణ లేదు. నిర్ధారణ వస్తువుకి బయట ఉన్నది. అనగా నిర్ధారణ , సంగ్రాహ్యము ద్వారా నిర్ధారించినది కాదు. వస్తువు నిర్ధారణ లో సంగ్రాహ్యము తనను ఎరుగదు.

స్థూలముగా సంగ్రాహ్యము తన వలనగా , తన ఐక్యతగా మరియు సహజ-స్వయం-భవముగా కానీ లేదు . ఈ జ్ఞానములో ఐడీ తన సత్యమును చేరదు. వస్తువు ఆత్మగత సంగ్రాహ్యమునకు సరిపడినట్లు లేకుండుట వలన ఐడీ తన సత్యమును చేరదు . జైన్ మరియు ప్రతిఫలనము యొక్క ఉచ్చత్వం అనివార్యత్వం. అది తన-యందు-తన-వలన తానుగా సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వేచ్ఛలోకి వెళ్తుంది.
దాని అంతర్గత ఏకత్వం దాని బహిర్-ప్రకటనము లోకి పరివర్తనము చెందుతుంది. అందులో సంగ్రాహ్యము సంగ్రాహ్యముగా ఉంటుంది. అనివార్యత్వము యొక్క క్షేత్రం నుండి అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యమునకు పరివర్తనము దాని యందే ఎలాగ సంభవిస్తుంది అన్నది మొదటి దానిని పరిశీలించటం ద్వారా చూపడం జరిగింది. అదే ఈ పుస్తకము యొక్క ప్రారంభములో సంగ్రాహ్యము యొక్క వ్యుత్పత్తిగా చూపబడింది.

ఇక్కడ అనివార్యత్వము యొక్క స్థానము , సంగ్రాహ్యము యొక్క యదార్థము లేక వస్తువు. అది ఎందులోకి పరివర్తనము చెందుతున్నదో ఆ సంగ్రాహ్యము దాని వస్తువు. కానీ పరివర్తనమే దానిగా. అది ఇక్కడ కేవలము అంతర్వర్తితముగా జ్ఞానానికి బయట ఇంకా మన ప్రతిఫలనము లో ఉన్నది . అనగా ఇంకనూ దాని అంతర్గత అనివార్యత్వముగా. కేవలము ఫలితము మాత్రమే సంగ్రాహ్యము వలన అన్నట్లు . సంగ్రాహ్యము , తన వలన , తన-యందు-తన-వలనగా నిర్ధారితము , అది ఆచరణాత్మక ఐడీ *praktische* Idee, అమలు లేక ఆచరణ Handeln .

మంచిది అన్న ఐడీ

1.

ఏదైతే సంగ్రాహ్యము తన వస్తువు తానే అయి ఉన్నదో, తన-యందు-తన-వలనగా నిర్ధారితమో, అది స్వతఃఆత్మగతము వ్యక్తిగా నిర్ధారించుకున్నది.
వ్యక్తి , స్వతః ,ఆత్మగతముగా , తిరిగి అంతర్వర్తితభవముగా అన్య-భవమును పూర్వతిష్ఠితమై కలిగి యున్నది.

అది ఒక ప్రేరణ Trieb తనను యదార్థము చేసుకోవాలన్న ప్రేరణ. అది సంకల్పము **Zweck** , తన ద్వారా తనకు వస్తుగత ప్రపంచములో వస్తుగతత్వము పొందాలి , తనను నెరవేర్చుకోవాలి.

సైద్ధాంతిక ఐడీలో ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము సాధారణముగా , వస్తుగతప్రపంచమునకు ప్రతిగా ఉంటుంది, తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారము లేని వస్తుగత ప్రపంచమునకు ప్రతిగా ఉంటుంది. దానినుండి ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము నిర్ధారితవిషయసంచయాన్నీ, సంపూర్తినీ పొందుతుంది

ఆచరణాత్మక ఐడీ praktischen Idee లో ఆత్మగతసంగ్రాహ్యము-వస్తుగతప్రపంచము , వాస్తవమునకు (Wirkliche) ఎదురుగా వాస్తవము అయి నిలుస్తుంది.
తన యొక్క రూఢిత్వం ఏదైతే స్వతఃఆత్మగతము తన సహజ-స్వయం-నిర్ధారణ-భవములో కలిగి ఉన్నదో అది తన వాస్తవత్వము గురించి రూఢిత్వం మరియు ప్రపంచపు అవాస్తవత్వము గురించిన రూఢిత్వం . తన అన్యభవమైన (వస్తుగతప్రపంచము) శుష్క సాధారణముగా తనకు "లేనిది" మాత్రమే కాదు, దాని విశిష్టత్వమూ, విశిష్టత్వము యొక్క నిర్ధారములు కూడా "లేనివి".

స్వతఃఆత్మగతము ఇక్కడ వస్తుగతత్వముపై హక్కుని చాటుతోంది.
దానిలో దాని నిర్ధారణ వస్తుగతము. అట్లు దాని నిర్ధారణగా అది సాధారణము. అట్లు అది నిర్ధారణ కలది కూడా
కానీ ఇందుకు భిన్నముగా ఇతఃపూర్వపు వస్తుగత ప్రపంచము ఇంకనూ కేవలము ఒక తిష్ఠితము ein Gesetztes . అది ఒక అవ్యవహితము మరియు పలు విధముల నిర్ధారణలు కలది
కేవలము అవ్యవహితముగా నిర్ధారితము కాబట్టి , సంగ్రాహ్యము అన్న ఐక్యత దానికి లేదు. దాని-వలన అది గా "లేనిది" für sich nichtig ist.

ఈ సంగ్రాహ్యములో పొందుపరచినదీ , సంగ్రాహ్యమునందు సమానమైనదీ, (ఒక్కొక్క)విశిష్ట బాహ్య వాస్తవత్వమును తనలో పొందుపరచుకోవాలన్న నిర్ధారణ యొక్క వక్కాణింపు , "మంచి" Gute.

ఇది నిరపేక్షము అన్న "గౌరవము"తో ప్రవేశిస్తున్నది. అది సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తాన్ని తనలో కలట్టిది. అది వస్తుగతము , మరియు స్వేచ్ఛా ఐక్యత నమూనా కలది, ఆత్మగతత్వము కూడా.

ఈ ఐడీ , పరిశీలించి పరిగణించే జ్ఞానము కంటే ఉన్నతమైనది. ఏమంటే దానికి సాధారణము అన్న గౌరవమే కాదు , సాదాగా వాస్తవం అన్న గౌరవం కూడా ఉన్నది. కావున అది ఒక ప్రేరణ. ఈ ప్రకారము ఈ వాస్తవము ఇంకా ఆత్మగతము. తానే తిష్ఠనము చేయునది . దీనితో పాటు దానికి అవ్యవహిత పూర్వతిష్ఠనము కూడా అన్నది లేదు . దాని ప్రేరణ నెరవేరడం అంటే తనకు నిజంగా వస్తుగతత్వం ఇచ్చుకోవడం కాదు. అది వస్తుగతత్వం అంతర్వర్తితముగా కలిగే ఉన్నది , ఖాళీ అవ్యవహితత్వ నమూనాలో .

సంకల్పం యొక్క క్రియ తనకు వ్యతిరేకముగా కాదు , ఒక దత్తమైన నిర్ధారమును తనలోకి తీసుకోవడం కాదు, తన స్వంతం చేసుకోవడం కాదు.

<u>**తన నిర్ధారమును నిలపడము. బాహ్య ప్రపంచము యొక్క నిర్ధారములను లుప్తము చేయుట ద్వారా బాహ్య వాస్తవత్వ నమూనాలో తనకు యదార్ధత ఇచ్చుకోవడము**</u>.

Will ఇచ్ఛ అన్న ఐడీ స్వీయనిర్ధారకముగా దానంతట అది , విషయసంచయమును దాని యందే. ఇప్పుడు ఇది నిర్ధారితమైన విషయసంచయము, పరిమితము , సంకుచితము. ఆత్మ-నిర్ధారణ అన్నది వెసనీయముగా ప్రత్యేకీకరణ wesentlich Besonderung .

ఇచ్ఛ యొక్క ఆత్మ-ప్రతిఫలనము నెగెటివ్ ఐక్యత, ఇది స్థూలముగా విశిష్టత్వము. ఎందుకంటే ఇది అన్యములను నిరాకరించుట , మరియు ఒక అన్యమును పూర్వతిష్ఠితము చేయుట కూడా. ఏదేమైనా విషయసంచయము యొక్క ప్రత్యేకత్వము ముందు అనంతము , సంగ్రాహ్యము నమూనా ద్వారా. సంగ్రాహ్యము యొక్క స్వంత నిర్ధారణ ఆ ప్రత్యేకము. సంగ్రాహ్యము నందు ప్రత్యేకము తనతో తన నెగెటివ్ ఏకత్వము. దీనితో

ప్రత్యేకము, ప్రత్యేకము మాత్రమే కాదు, దాని అనంతమైన విశిష్టత్వమును కూడా 888
కలిగి యున్నది seine unendliche Einzelheit hat .
ఆచరణాత్మక ఐడీ లో ఉన్నది పైన పేర్కొన్న పరిమితత్వమే , విషయసంచయము యొక్క ఉన్నది పరిమితత్వమే, - అది ఇంకా నెరవేరని ఐడీ ఉన్న పర్యంతం (noch unausgeführte Idee).
దానికి సంబంధించినంతవరకు సంగ్రాహ్యము దాని వలన అది సహజ-భవ-స్వయం-భవము ఉండునట్టిది. ఇక్కడ అది దానివలన అది , తన-వలన-తాను-జైన్ అయ్యేది Fursichseinde అన్న నమూనాలో ఐడీగా వస్తుగతత్వమై ఉన్నది.
స్వతః/ ఆత్మగతము అన్నది ఇక పై ఎంతమాత్రమూ కేవలము ఒక తిష్ఠితము కాదు. ఇష్టా రీతిగానో , యాదృచ్ఛికముగానో కాదు. నిరపేక్షముగా.
అన్యథా , అస్థిత్వము యొక్క ఈ నమూనా , అనగా తన-వలన-తాను-జైన్ , ఇంకనూ అంతర్వర్తిత- జైన్ కూడా అన్న నమూనాను కలిగి లేవు.
ఏదైతే నమూనా ప్రకారం ఆత్మగత-వస్తుగత విరుద్ధద్వంద్వం గా తోస్తున్నదో , అది సాదా ఐక్యతగా ప్రతిఫలించిన నమూనాగా ఉన్నది, సంగ్రాహ్య నమూనాగా ఉన్నది . అది – విషయసంచయము ఏదైతే అదే దాని సాదా నిర్ధారణ అయినదో.
"మంచి" అన్నది దాని-యందు-దాని-వలన చెల్లుబాటు అయినప్పటికీ, అది తద్వారా ఏదో ప్రత్యేకమైన సంకల్పము irgendein besonderer Zweck అయి ఉన్నది, అది మొదలు నెర వేరడము వలన తన సత్యాన్ని కలిగి యుండదు, అది అప్పటికే దాని-కది సత్యము (sondern schon für sich das Wahre ist)

3

అవ్యవహిత యదార్థీకరణము అన్న అనుమితి ఇక్కడ పూర్తిచేయవలసిన అవసరము లేదు. అదంతా కేవలము పైన పరిగణించిన బాహ్య సంకల్పానుగుణత్వము అన్న అనుమితి. భేదము విషయసంచయములో మాత్రమే ఉన్నది.
ప్రాకారక సంకల్పానుగుణత్వము అన్న బాహ్యములో (In der äußerlichen als der formellen Zweckmäßigkeit) , అది స్థూలముగా అనిర్ధారిత పరిమిత విషయసంచయము. ఇక్కడ కూడా

ఇది పరిమితము. కానీ దానితోపాటు నిరపేక్షము అని ఎంచబడునది .

నెరవేరిన సంకల్పము అన్న నిగమితవాక్యమును చూస్తే, అనగా నెరవేరిన సంకల్పము ప్రకారము, ఇంకొక భేదము ప్రవేశిస్తున్నది.

పరిమిత సంకల్పము నెరవేరుటలో సాధనము వరకే చేరగలగుతున్నది.

ఏమంటే అది దాని **ప్రారంభము నందే** తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితమైన సంకల్పము **కాదు**.

అది నెరవేరిన సంకల్పము అయినా కూడా -నెరవేరిన తరువాత, దాని యందు దాని వలన కాకుండా , ఉంటుంది.

అది "మంచి" గా మళ్ళీ పరిమితము గా స్థిరీకృతం (als ein Endliches fixiert).

అది వెసనీయముగా ఎటువంటిదంటే, దాని అంతర్గతమైన అనంతత్వము అటుంచి , పరిమితత్వం అనే గతిని (Schicksale der Endlichkeit) అది తప్పించుకోలేదు .

అటువంటి గతి ఎన్నో నమూనాలలో కానరావచ్చు.

నెరవేరిన "మంచి" (**Gute)** అన్నది ఎందుకు మంచి అంటే , అప్పటికే ఆత్మగతమైన సంకల్పములో ఉన్నది - దాని ఐడీలో ఉండడం వలన .

నెరవేర్చడం అన్నది దానికి ఒక బాహ్య డాజైన్ ను ఇస్తుంది. కానీ ఆ డాజైన్ తన-యందు-తన-వలన ఏమీ లేని బాహ్యత్వముగా (als die an und für sich nichtige Äußerlichkeit) నిర్ధారింపబడినది.

కావున మంచి అన్నది తనలో నాశనము చేయబడగలిగిన, యాదృచ్చిక డాజైన్ ను మాత్రమే కలిగి యున్నది (zufälliges, zerstörbares Dasein)**.** అది తన ఐడీకి సరిపోయినట్లు ఆ డాజైన్ గా తన సాఫల్యమును **చేరని**దానిని కలిగి యున్నది.

పైగా , అది తన విషయ సంచయమును బట్టి సంకుచితము కాబట్టి , ఎన్నో "మంచి"లు ఉండవచ్చును (so gibt es auch des Guten mehrerlei).

అస్తిత్వం లో ఉన్న మంచి , బాహ్య యాదృచ్చికత ద్వారా నాశనమునకు గురవడమే కాక, చెడు చేత లొంగదీయబడడమూ, "మంచి" ఇంకొక "మంచి"తోనే పరస్పరం ఢీకొనడమూ, ఘర్షణ పడడమూ.

దాని తరఫున పూర్వతిష్ఠితమైన వస్తుగత ప్రపంచము , ఏ పూర్వతిష్ఠితములో "మంచి"

యొక్క ఆత్మగతత్వము, పరిమితత్వమూ ఉన్నాయో, **ఆ వస్తుగత ప్రపంచము** 890
"అన్యము"గా దాని స్వంత దారిన అది వెళ్తుంది. అది "మంచి" నెరవేరడానికి ఆటంకం. నెరవేరడాన్ని అసంభవము కూడా చేయవచ్చు.

కావున "మంచి" , "అట్లు కావలెను" (Sollen) గా ఉండిపోతుంది Das Gute bleibt so ein Sollen.

"మంచి" , అది దాని-యందు-దాని-వలన గా జైన్ (Sein). కానీ ఆ "జైన్" అన్నది "అట్లు కావలెను" గా కాచిత్- అవ్యవహితత్వము . ఆ "జైన్" కి ప్రతిగానే "లేదు" గా (Nicht-sein) నిర్ధారింపబడుతుంది కూడా (అట్లు కావలెను - అట్లు కాలేదు).

పూర్తిచేయబడిన "మంచి" నిజముగా నిరపేక్ష మూలసూత్రము (ein absolutes Postulat) మూలసూత్రము కంటే ఎక్కువ కాదు, నిరపేక్షము ఆత్మగతత్వము యొక్క నిర్ధారణతో బంధింపబడి ఉన్నది.

ఇంకనూ రెండు ప్రపంచములు విరుద్ధద్వంద్వముగా ఉన్నాయి.క్షుణ్ణమైన ఆలోచనా అంతరిక్షములో ఆత్మగతత్వము యొక్క రాజ్యము. ఇంకొకటి వస్తుగతత్వము యొక్క రాజ్యము , బాహ్యమైన బహుళ వాస్తవత్వము యొక్క అంశములలో(in dem Elemente einer äußerlich mannigfaltigen Wirklichkeit) , తెరవబడని చీకటి రాజ్యం.

ఆ నిరపేక్ష సంకల్పం, వాస్తవత్వ అవరోధాన్ని అధిగమించలేనట్లు దాని ఎదురుగా నిలిచినట్లు ఉన్నది . ఈ పరిష్కరింపబడనట్లున్న వైరుధ్యం యొక్క పూర్తి ఆవిర్భావమును ఫినామెనాలగీ ఆఫ్ గైస్ట్ పుస్తకములో పరిశీలించడం జరుగుతుంది.

ఐడీ , పూర్తి నిర్ధారణా తృటిని తనయందు కలిగి ఉండి ఉండాలి . ఇదికాక అన్యసంగ్రాహ్యము ఉన్నది. ఆ అన్యసంగ్రాహ్యముతో , మొదటి తన-యందు-తానుగా ఉన్న సంగ్రాహ్యము వ్యవహరిస్తున్నది. ఆ అన్యసంగ్రాహ్యము తన ఆత్మగతత్వముతో బాటు ఒక తృటి వస్తు ని కూడా కలిగి యున్నది.

కావున ఐడీ ఇక్కడ ఆత్మచైతన్యము Selbstbewußtseins అన్న రూపములో ద్యోతకమవుతుంది. ఐడీ యొక్క ఈ పార్శ్వము దాని వ్యక్తీకరణతో కలుస్తున్నది, Darstellung .

దీని ప్రకారము , ఒక పార్శ్వాన్ని దాని ప్రస్తుతీకరణతో కలుస్తున్నది.

బాహ్యమైన జైన్ నిర్ధారము స్వయం-భవ సంగ్రాహ్యములో వాస్తవత్వమన్న తృటిని 891
ప్రాప్తి చెంది ఉండవచ్చునన్న నిజమైన చైతన్యం ఆచరణాత్మక ఐడీకి ఇంకనూ లోపించి ఉన్నది.వాస్తవత్వ తృటి , తన వలన తన సంగ్రాహ్యమును కలిగి , బాహ్య జైన్ ను చేరి ఉండవలె.ఈ లోపాన్ని ఇలాగ పరిగణించవచ్చు. **ఆచరణాత్మక ఐడీకి ఇంకనూ సైద్ధాంతిక ఐడీ తృటి లేకున్నది.**

సైద్ధాంతిక ఐడీలో యొక్క ఆత్మగతం తరఫున , సంగ్రాహ్యము నుండి తిరిగి తనలోకి వీక్షించే సంగ్రాహ్యమునకు సాధారణత్వము మాత్రమే ఉన్నది.

(సాధారణము అన్న తత్త్వశాస్త్రం ఆత్మగత పార్శ్వాన ఉన్న జ్ఞానము అన్న ఐడీ .
ఇతర శాస్త్రాలు ఇంకా వృద్ధి కాలేదు. ఒక్కొక్క దాంట్లో ప్రయోగాలు జరిగాయి. అది ఆచరణాత్మక ఐడీ. వాటిలో ఒక్కొక్కదాంట్లో సంగ్రాహ్యము అభివృద్ధి కాలేదు, ఆత్మగతముగా స్వంతం అంటూ లేదు, ఒక్కొక్కటి జైన్ అయ్యాయా ? ఇంచుమించు అయ్యాయి)

జ్ఞానము (Erkennen) తనను ఎరుగుటగానే తెలియు చున్నది. దానికది సంగ్రాహ్యము యొక్క తనతోతన అనిర్ధారిత ఏకత్వము. (*unbestimmte* Identität des Begriffs mit sich selbst)

జ్ఞానమునకు , దానికి కావలసి యున్న భర్తీ (die Erfüllung) , **తన-యందు**-తన-వలన నిర్ధారిత **వస్తుగతత్వం** అన్నది, దానికి "దత్తము"గా ప్రాప్తి (ein Gegebenes).

అది నిజముగా జైన్ అయ్యేది అయి (wahrhaft Seiende) ఉన్నది. అది ఆత్మగత తిష్ఠనము పై ఆధారపడని , ముందే ఉన్న వాస్తవత్వము .

ఇందుకు భిన్నముగా ఇదే వాస్తవము అచరణాత్మక ఐడీకి అదేవిధముగా తనకు కూడా ఎదురుగా అధిగమించలేని అవరోధముగా , తిరిగి ఇదే వాస్తవము ఆచరణాత్మక ఐడీకి దాని-యందు-దాని-వలన అంటూ లేనిదిగా , తన మొదటి నిజమైన నిర్ధారమూ నిజమైన విలువా "మంచి" యొక్క సంకల్పముతో పొందవలసినదిగా ఉన్నది.

ఇచ్ఛ Der Wille తానే తన లక్ష్యాన్ని చేరడానికి ఆటంకముగా నిలుస్తుంది.
ఎట్లంటే తనను జ్ఞానము నుండి వేరుచేసుకుంటున్నది. (జ్ఞానానికి బాహ్యవాస్తవము ఉన్నట్టిది)బాహ్యవాస్తవము అన్నదానిని అది నిజంగా "ఉన్నట్టిది" అన్న నమూనాలో స్వీకరించుటలేదు (ఎందుకంటే దానిని ఆచరణలో లుప్తము చేస్తున్నది) äußerliche

Wirklichkeit für ihn nicht die Form des wahrhaft Seienden erhält. 892

కావున మంచి అన్న ఐడీ సంపూర్ణం అవడము , సత్యము అన్న ఐడీ లోనే. die Idee des Guten kann daher ihre Ergänzung allein in der Idee des Wahren finden.

4

ఆచరణాత్మక ఐడీ ఈ పరివర్తనాన్ని తనద్వారానే సాధిస్తుంది.

ఆచరణ అనుమితిలో ఒక ఆధారవాక్యము ప్రకారము , అవ్యవహితముగా " మంచి" సంకల్పము వాస్తవముతో సంబంధితమగుట, వాస్తవత్వము ను అది వశపరచుకొనుట జరుగుతుంది (. unmittelbare Beziehung des guten Zweckes auf die Wirklichkeit)

రెండవ ఆధారవాక్యములో మంచి Gute సంకల్పము ఆ వాస్తవత్వము ను బాహ్య సాధనము (äußerliches Mittel)గా మార్చుట జరుగుతుంది .

ఆ బాహ్యసాధనము ను బాహ్య వాస్తవత్వము వైపు గురిపెట్టుట.

మంచి Gute అన్నది ఆత్మగత సంగ్రాహ్యమునకు వస్తుగతము .

వాస్తవత్వము తన డాజైన్లో కేవలము ఎంతవరకు ఇంకా అది అవ్యవహిత డాజైన్ నిర్ధారము కలిగియున్నదో అంతపర్యంతమే అధిగమించలేని అవరోధముగా ఉన్నది తప్ప, దాని-యందు-దాని-వలన జైన్ గా ఉన్న వస్తుగతముగా అవరోధము కాదు. .

అది బహుశ చెడు కావచ్చు, లేక నిర్నిమిత్తము కావచ్చు. దాని విలువ దానిలోనే కలిగియుండని , నిర్ధారపాత్రము కావచ్చు (nur Bestimmbare)

రెండవ ఆధారవాక్యములో ఈ శుష్క కాచిత్-గ్రహీత జైన్ " మంచి "కి ఎదురుగా నిలుస్తుంది కాచిత్-జైన్ ను ఆచరణాత్మక ఐడీ అప్పటికే లుప్తము చేసినది.

ఆచరణాత్మక ఐడి యొక్క ఆచరణ యొక్క మొదటి ఆధారవాక్యము దాని సంగ్రాహ్యము యొక్క అవ్యవహిత వస్తుగతత్వం.

దాని ప్రకారము సంకల్పము ఎట్టి ప్రతిఘటన లేకుండా వాస్తవత్వమునకు ప్రదానము (Mitteilung) చేస్తుంది. సంకల్పము వాస్తవత్వము తో సాదా ఏకత్వసంబంధములోకి ప్రవేశిస్తుంది , సాదా ఏకత్వ నిర్ధారము లోకి వస్తుంది.

అది కేవలము దాని రెండు ఆధారవాక్యముల ఆలోచనలను దగ్గరకి తెచ్చుట . మొదటి

దానిలో వస్తుగత సంగ్రాహ్యము **అవ్యవహితముగా** పూర్తిచేసినదానికి , రెండవ
ఆధారవాక్యములో అదనముగా వచ్చి చేరేది ఇది **అది మధ్యవర్తనము ద్వారా " తన వలన" అదిగా" ,** సంగ్రాహ్యము వలన వాస్తవత్వముగా తిష్ఠితము అయినది.

సంకల్ప సంబంధములో (Zweckbeziehung) ఎలాగైతే నెరవేరిన సంకల్పం నిజముగానే తిరిగి కేవలం ఒక సాధనమో , దానికి మారుగా సాధనము కూడా నెరవేరిన సంకల్పమో , అలాగే మంచి అన్న అనుమితిలో మొదటి ఆధారవాక్యములో అప్పటికే రెండవ ఆధారవాక్యము అవ్యవహితముగా అంతర్గతముగా ఉన్నది.
కేవలము ఈ అవ్యవహితత్వము సరిపోలేదు, మరియు మొదటి దానికి రెండవది ప్రతిపాదించబడింది.
"మంచి"ని నెరవేర్చడము , ఎదురుగా ఉన్న అన్య వాస్తవత్వమునకు మధ్యవర్తనము. అనగా ఎదురుగా ఉన్న అన్య వాస్తవత్వమునకు ప్రతిగా మంచిని నెరవేర్చుట అన్నది మధ్యవర్తనము. ఈ మధ్యవర్తనము అవ్యవహిత సంబంధమునకు , మంచి Gute తలపడునదిగా ఉండుటకు అనివార్యము.
ఏదైతే కేవలము మొదటి నెగేషన్ అయి ఉండాల్నో , అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క అన్య-భవముగా , ఒక వస్తుగతత్వము , అది సంగ్రాహ్యము బాహ్యత్వముతో తలపడుతూ ఉండునట్లుగా ఉండి ఉండాలి , బాహ్యత్వమలో సంగ్రాహ్యము యొక్క మునిగియున్న -జైన్ అయి ఉండి ఉండాలి .
రెండవది ఏదైతో ఉన్నదో అది అన్య జైన్ యొక్క లుప్తాంతరము .
<u>తద్వారా అవ్యవహిత సంకల్ప సిద్ధి , "మంచి" యొక్క మొదటి వాస్తవత్వము , తన-వలన-తాను జైన్ అయ్యేది గా సంగ్రాహ్యము అవుతుంది</u>.
అందులో మంచి Gute దానికది ఒకటిగా ఏకత్వముగా , అన్యముతో కాకుండా , ఇలాగే స్వేచ్ఛగా నిలుపబడి ఉంటుంది

అయితే ఇప్పుడు ఇంకనూ మంచి యొక్క సంకల్పము నెరవేరకుండవచ్చు అని అంటే , ఇలా అనుకోవడం సంగ్రాహ్యము తన క్రియకు ముందున్న దృక్పథానికి మళ్ళీ మరలడము

అవుతుంది. (అది సరైనదా చూద్దాం).

వాస్తవత్వమును నాస్తిగా నిర్ధారించి , అయినను దానిని నిజమని పూర్వతిష్ఠితము చేసే దృక్పథానికి మరలడము. (నిర్ధారణగా ఏమికాదు, కానీ నిజంగా వాస్తవత్వము - ఆచరణాత్మక ఐడీ దృక్పథం)

ఇటువంటి మరలడము దోషభూయిష్ట అనంతత్వమునకు పురోగమనము అవుతుంది.

దాని ఆధారము ఎక్కడున్నదీ అంటే, ఆ కాచిత్-గ్రహీతమైన యదార్థాన్ని లుప్తముచేయుటలో ఆ **లుప్తము చేయుట కూడా అవ్యవహితముగా మరువబడుతుంది**.

ఈ యదార్థము diese Realität అప్పటికే తన-యందు-తన-వలన లేనట్టిది గానూ, వస్తుగత వాస్తవత్వము లేనట్టిది గానూ పూర్వతిష్ఠితమై ఉన్నదన్నది మరువబడుతున్నది.

నెరవేరని సంకల్పము యొక్క పూర్వతిష్ఠనము పునరావృత్తం చేయడం , వాస్తవముగా సంకల్పము నెరవేర్చిన తరువాత , తనను ఈ విధముగా నిర్ధారించుకుంటుంది.

వస్తుగతమైన సంగ్రాహ్యము పట్ల **ఆత్మగత వైఖరి పునరావృత్తము చేయబడి** , అనంతముగా కొనసాగించబడినది.

దీనివలన "మంచి" యొక్క పరిమితత్వము, తన విషయము ప్రకారము తన నమూనా ప్రకారమూ కూడా, నిలిచిపోయే సత్యముగా మరియు, మంచి యొక్క యదార్థీకరణ ఏదో ఒకానొక క్రియగా , సాధారణము కానిదానిగా తోస్తుంది

నిజానికి ఈ నిర్ధారణ , మంచి యొక్క యదార్థీకరించుటలో , లుప్తం (in der Verwirklichung des Guten aufgehoben)

(ఒకసారి వాస్తవత్వముపై అవ్యవహితముగా పనిచేసి దానిని మార్చి సంగ్రాహ్యము ఇస్తే, వాస్తవము అన్నది తన-యందు-తన-వలన-జైన్ కాదు అని నిరూపించినట్లె. ఇది ఒక సారి క్రియ చేస్తే ఎదురుగా ఉన్నది వస్తుగతం అనే పాత పూర్వతిష్ఠము అన్నది ఎగిరిపోయినట్లే. కాబట్టి క్రియ ఒకానొక క్రియ కాదు . సాధారణ ఫలితమున్నది)

వస్తుగత సంగ్రాహ్యానికి హద్దు విధించేది , తన గురించి తనకున్న అభిప్రాయం (seine

eigene Ansicht von sich). ఆ అభిప్రాయం మంచి యదార్ధీకరించుట అనగా
అంతర్వర్తితముగా ఏమిటి అన్నదాని గురించి . ఈ అంతర్వర్తితముగా ఏమిటి అన్నది ప్రతిఫలనము వలన (అపాదించేది). ఈ ప్రతిఫలనము మంచిని యదార్ధీకరించుటలో మాయమవుతుంది .

వెరసి తన గురించి తనకున్న అభిప్రాయం వలన **తానే దారికి అవరోధం** అవుతుంది అని అర్ధమవుతుంది. కావున ఈ విషయములో **వస్తుగత సంగ్రాహ్యము** ఇక తనను బాహ్య వాస్తవము పై కాకుండా తన పైననే గురిపెట్టుకోవాలి (gegen sich selbst zu richten) .

5

రెండవ ఆధారవాక్యములో క్రియ (Tätigkeit) , ఏకపక్షముగా ఒక తన-వలన-జైన్ ను ఉత్పత్తి చేసేది, కావున ఉత్పత్తి ఆత్మగతమనీ , ఒకానొక విశిష్టమనీ తోస్తుంది (Einzelne) .

కావున మొదటి పూర్వతిష్ఠితము పునరావృత్తము అవుతోంది . కానీ అది నిజానికి అంతగానూ వస్తుగత సంగ్రాహ్యము మరియు అవ్యవహిత వాస్తవము యొక్క అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యే ఏకత్వంగా తిష్ఠనం చేయడం కూడా .

ఈ అవ్యవహిత వాస్తవము పూర్వతిష్ఠనము ద్వారా కేవలము దర్శన మాత్ర యదార్ధత కలదిగా , దాని-యందు-దానివలన ఏమీ కానిదిగా , కేవలము వస్తుగత సంగ్రాహ్యము చేత నిర్ధార పాత్రముగా , నిర్ధారితమై యుండెను .

వస్తుగత సంగ్రాహ్యము చేత బాహ్య వాస్తవత్వము మారింది, దాని నిర్ధారము లుప్తమయింది, తద్వారా అది కేవలము దర్శితమైతున్న వాస్తవత్వము, బాహ్య నిర్ధారణా-పాత్రతా మరియు నాస్తి-త్వము గ్రహించినది, దీనితో తన-యందు-తన-వలన-జైన్ అయ్యేదిగా తిష్ఠితమైనది.

అందులో స్థూలంగా పూర్వతిష్ఠనము లుప్తత పొందింది, “మంచి ” అన్నది కేవలము ఆత్మగతమైన సంకల్పము అన్న నిర్ధారము లుప్తత పొందిది. "మంచి"తన విషయసంచయము బట్టి సంకుచిత సంకల్పము అన్నది కూడా లుప్తత పొందింది .

"మంచి"ని ఆత్మగత క్రియ ద్వారా యదార్ధీకరించవలసిన అనివార్యత, మరియు ఈ క్రియ , ఇవన్నీ లుప్తత పొందాయి.

ఫలితములో , మధ్యవర్తనము తనను లుప్తము చేసుకున్నది , అదొక
అవ్యవహితత్వము, అది పూర్వతిష్ఠితము యొక్క పునస్థాపనం కాదు, దాని లుప్తానంతర-జైనే.
ఐడీ , తన-యందు-తన-వలన సంగ్రాహ్యముగా తిష్ఠితమైనది. కేవలము క్రియాశీలమైన ఆత్మగత స్వత: లో మాత్రమే కాదు (im tätigen Subjekt), ఒక అవ్యవహిత వాస్తవముగా .
దీనికి మారుగా ఈ అవ్యవహిత వాస్తవము , జ్ఞానములో వలె, సత్యమైన-జైన్ అయ్యేదిగా వస్తుగతత్వముగా ఉండునట్లు.

ఆత్మగత స్వత: యొక్క విశిష్టత్వము (Die Einzelheit des Subjekts **)** , ఏదైతే అయితే దాని **పూర్వతిష్ఠితముతో బంధింపబడి ఉన్నదో** , దీని వలన మాయమగుచున్నది.
దీనితో అది ఇప్పుడు స్వేచ్ఛాయుతమైన సాధారణ స్వీయ ఏకత్వము .దానికి సంగ్రాహ్యము యొక్క వస్తుగతత్వము అంతగానూ "దత్తము". దానికి అవ్యవహితముగా ముందే ఉన్నట్టిది.
తనను (ఆత్మగత స్వత:ను) అది దాని-యందు-దాని-వలన ఉన్న నిర్ధారిత సంగ్రాహ్యముగా ఎరుగుచున్నది- (bestimmten Begriff)

ఈ యొక్క ఫలితములో జ్ఞానము స్థాపింపబడినది. ఆచరణాత్మక ఐడీ తో ఏకమైనది.
ఎదురుగా కనుగొన్న వాస్తవము , సిద్ధించిన నిరపేక్ష సంకల్పముగా నిర్ధారింపబడినది.
అంతేకానీ అన్వేషణా-జ్ఞానము వలె కేవలము వస్తుగత ప్రపంచముగా ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము లేనిదిగా కాకుండా , వస్తుగత ప్రపంచము , దాని అంతర్-ఆధారము మరియు వాస్తవమైన ఉనికి **సంగ్రాహ్యము** అయినట్టి వస్తుగత ప్రపంచము గా ఉన్నదై.(sondern als objektive Welt, deren innerer Grund und wirkliches Bestehen der Begriff ist. Dies ist die absolute Idee)
ఇది **నిరపేక్ష ఐడీ**.

నిరపేక్షమైన ఐడీ

మనకు విశదమైనట్లు నిరపేక్షమైన ఐడీ అన్నది సైద్ధాంతిక ఐడీ మరియు ఆచరణాత్మక ఐడీ ల ఏకత్వము. ఏవైతే దేనికదిగా ఇంకనూ ఏకపక్షమో, (ఒక్కొక్కదానిలో) ఐడీ అన్నదే ఇంకనూ అన్వేషింపబడుతున్న అందుకోలేని "ఆవల ఉన్నట్టిది" వలె ఉండెనో ,కావున ఒక్కొక్కటి యత్నము యొక్క సంశ్లేషణ గా ఉండెను. ఒక్కొక్కటి ఐడీ ని తనలో కలిగి యుండెను, కలిగి యుండలేదు కూడా. సైద్ధాంతికము నుండి ఆచరణము , ఆచరణము నుండి సైద్ధాంతికము లోకి పరివర్తనము సాగుచుండెను. కానీ రెండు ఆలోచనలు ఒక్కటైనది లేదు. అవి తమ వైరుధ్యములోనే ఉండి పోయినవి.

నిరపేక్ష ఐడీ అన్నది విజ్ఞతా యుత సంగ్రాహ్యము. అది **తన యదార్థములో తనతోనే** ఏకమవుతుంది. దాని వస్తుగత ఏకత్వము అవ్యవహితత్వము. ఈ అవ్యవహితత్వము వలన నిరపేక్ష ఐడీ "జీవితము" నకు మరలుట (జీవితము అవ్యవహితము). కానీ జీవితము యొక్క ఈ నమూనా అవ్యవహితత్వము అంతగానూ లుప్తము అయి, జీవితము తనలో ఉన్నత విరుద్ధ-ద్వంద్వమునకు (చోదితమవుతుంది).

సంగ్రాహ్యము ఆత్మ మాత్రమే కాదు, స్వేచ్ఛ అయిన ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము , , దాని వలన అదిగా ,కావున వ్యక్తిత్వము కలది.

ఆచరణాత్మకము , తన-యందు-తన-వలన నిర్ధారితము , వస్తుగత సంగ్రాహ్యము, వ్యక్తిగా చొరరానిది , అణు-వత్ ఆత్మగతత్వము . కానీ అన్య-తిరస్కార శీల వ్యక్తిగతత్వము కాదు , దాని వలన అదిగా సాధారణత్వము(für sich *Allgemeinheit)* , జ్ఞానము. దాని అన్యములో తన స్వంత వస్తుగతత్వమును వస్తువుగా కలిగి యున్నది.

మిగిలినది అంతా దోషము, గందరగోళము, తాత్కాలికము, ప్రయత్నము మాత్రమే.

నిరపేక్షమైన ఐడీ మాత్రమే జైన్, శాశ్వత జీవితము, తనను తెలుసుకునే సత్యము , సమస్త సత్యమూ.

2

నిరపేక్షమైన ఐడీ , అది తత్త్వశాస్త్రము యొక్క ప్రత్యేక వస్తువు, ప్రత్యేక

విషయసంచయము. అది నిర్ధారణ అంతటిని తనలో కలిగియుండి ఉండవచ్చును
కాబట్టి, మరియు తన స్వీయ నిర్ధారము లేక ప్రత్యేకీకరణ ద్వారా తనలోకి మరలుట దాని వెసన్ కాబట్టి , అది వేరు వేరు రూపాలు కలిగి యున్నది (వివిధ శాస్త్రములు).

ఫిలాసఫీ యొక్క పని ఆ రూపాలలో దానిని తెలుసుకోవడం.

ప్రకృతి మరియు బుద్ధి,దాని డాజైన్ ను ప్రస్తుతీకరించే, వివిధ విధములు. కళ, మతం దానిని గ్రహించడానికి, దానికి అనుగుణమైన డాజైన్ పొందడానికీ వివిధ విధములు. కళ మరియు మతం తో బాటు తత్త్వశాస్త్రం అదే విషయసంచయము అదే లక్ష్యము కలట్టిది. కానీ తత్త్వశాస్త్రం నిరపేక్షమైన ఐడీని గ్రహించడానికి ఉన్నతమైన రీతి (die höchste Weise, die absolute Idee zu erfassen)

ఏమంటే దాని రీతి ఉన్నతమైన సంగ్రాహ్యము Begriff కాబట్టి. కావున అది తనలో నిజపరిమితత్వాన్నీ, ఆలోచనా పరమైన పరిమితత్వాన్నీ , అనంతాన్నీ , పవిత్రతనూ తనలో కలిగి యున్నది , వాటినీ తననూ గ్రహించినది.

ఈ ప్రత్యేకమైన విధములను నిగమనము చేయుట , వాటిని ఎరుగుట అన్నది **ప్రత్యేక తత్త్వ శాస్త్రముల పని.**

నిరపేక్ష ఐడీ యొక్క తర్కము కూడా అటువంటి ఒక విధము అనవచ్చును.

కానయితే ఎలాగ విధము అంటే ఒక ప్రత్యేక రకము, నమూనా యొక్క నిర్ధారణ సూచిస్తాయో, తర్కము దానికి భిన్నంగా సాధారణ విధము , దానిలో ప్రత్యేకము అన్నదంతా లుప్తమై కప్పివేయబడి యున్నది .

తర్కం ఐడీ , అది స్వయంగా దాని శుద్ధ వెసన్ లో ఉన్నది. తన సంగ్రాహ్యము నందు సాదా ఏకత్వములో పరివేష్టించి ఉన్నది. బింబములలో ఇంకనూ నమూనా నిర్ధారణ ప్రవేశించలేదు.

తర్కము నిరపేక్ష ఐడీ యొక్క స్వయం చలనమును ప్రస్తుతీకరిస్తుంది. కేవలము మూలాధారమైన పదముగా. అట్టి మూలాధారమైన పదము వ్యక్తీకరణము, బాహ్యీకరణము అది . కానీ ఈ బాహ్యీకరణము, అవ్యవహితముగా తిరిగి అంతర్ధానమయి , తర్కము-ఐడీ ఉన్నది .

ఐడీ ఈ స్వీయనిర్ధారములో ఉన్నది , స్వీయ పరీక్షణములో ఉన్నది *sich zu vernehmen* .

అది శుద్ధ ఆలోచనలో ఉన్నది . శుద్ధ ఆలోచనలో భేదము ఏ అన్యభవమూ కాదు.
అది తనలో తాను పూర్తిగా జొచ్చుకుపోయి-వ్యాపించి ఉంటుంది . sie ist in dem *reinen Gedanken*, worin der Unterschied noch kein *Anderssein*, sondern sich vollkommen durchsichtig.

తార్కిక ఐడీ అనంతమైన నమూనాను తన విషయసంచయముగా కలిగి యుంటుంది .
ఈ నమూనా విరుద్ధద్వంద్వము విషయసంచయముగా అయిన పర్యంతము, తన లోకి మరలేది, ఏకత్వములోకి లుప్తమయ్యే నమూనా నిర్ధారము (విరుద్ధద్వంద్వము: ఏకత్వము-బేధము-విభిన్నత)

అదికూడా ఎటువంటిదంటే నమూనాగా అభివృద్ధి చేసినదానికి ప్రతిగా సవిపులమైన ఏకత్వం నిలిచి ఉంటుంది. అట్టి సవిపుల ఏకత్వము నమూనాకి ప్రతిగా అన్యముగానూ , దత్తముగానూ ఉంటుంది. నమూనా (అట్టి ఏకత్వముతో) సంబంధములో ఉంటుంది.
నమూనాగా నిర్ధారణ కూడా బింబముగా తిష్ఠితము. నిరపేక్ష ఐడీ ఇంచుమించు దీనినే విషయసంచయముగా కలిగి యున్నది.

ఎట్లంటే **నమూనా నిర్ధారము దాని స్వంత పూర్తి అయిన మొత్తము**, అది శుద్ధ సంగ్రాహ్యము.

ఐడీ యొక్క నిర్ధారణ మరియు మొత్తము నిర్ధారణ యొక్క గతిక్రమము , తర్కశాస్త్రము యొక్క వస్తువుగా అయింది. ఈ గతిక్రమము నుండి నిరపేక్ష ఐడీ స్వయముగా తన-వలన-తాను ఉద్భవిస్తుంది. తన-వలన-తానుగా ఇది చూపినదేమంటే నిర్ధారణ విషయసంచయ రూపములో కలిగి ఉండదు, నమూనాగా నిర్ధారణ కలిగి ఉంటుంది, ఏమంటే దీనిప్రకారము ఐడీ, సాధారణ ఐడీ.

కావున ఇక్కడ ఇంకనూ పరిగణన కిందకు వచ్చేది విషయసంచయము కాదు, దాని నమూనా యొక్క సాధారణము, పద్ధతి d. i. die *Methode*.

3

పద్ధతి లేక Method అన్నది మొదలు కేవలము ఎరిగే విధముగా తోస్తుంది. అది నిజానికి అటువంటి నైజమును కలిగియున్నది.

(ఎరిగే విధము) విధము , పద్ధతిగా , జైన్ యొక్క శైలి, జైన్ దాని యందు దాని వలన

నిర్ధారితమైన శైలి మాత్రమే కాదు . ఎరుక యొక్క శైలి తిష్ఠితమైనట్టిది, సంగ్రాహ్యము 900
ద్వారా నిర్ధారితమై తిష్ఠితమైనట్టిది. (ఎరిగే విధము) విధము నమూనా. నమూనాగా అది వస్తుగతత్వము యొక్క ఆత్మ. విధము దాని నిర్ధారిత సత్యాన్విత విషయసంచయమునంతా నమూనాలో కలిగి యున్నది.

విషయసంచయము తిరిగి పద్ధతిగా దత్తము. అది దాని నైజము ప్రకారము అంగీకరింపబడి స్వీకరింపబడుతుంది. కావున పద్ధతి , తర్కం అన్న హోదాలో కేవలం బాహ్య నమూనా. ఇందుకు విరుద్ధంగా ప్రమాణాన్ని ఎత్తి చూపవచ్చు (పద్ధతి కేవలం బాహ్యనమూనా కాదు అని), తర్కము యొక్క మూలసంగ్రాహ్యమును ఉటంకించడమే కాదు, మొత్తము ఆ తర్కగతిక్రమాన్ని ప్రమాణముగా ఎత్తిచూపవచ్చు .

ఆ తర్కగతిక్రమంలో , దత్త-విషయసంచయము నందలి అన్ని రూపాలూ , వస్తు-లూ ప్రస్తుతమై , పరివర్తనము చెంది, వాటి అసత్యాన్ని ప్రదర్శించాయి.

ఒక దత్తమైన వస్తు పునాది Grundlage అవడానికి బదులు, అటువంటి వస్తు కి ఒక నిరపేక్ష నమూనా బాహ్య యాదృచ్ఛిక నిర్ధారాన్ని ఇచ్చే బదులు, "**తర్కము యొక్క పూర్తి గతిక్రమము**" ganze Verlauf desselbenనిరపేక్ష పునాది అవుతోంది. తర్క గతి క్రమము ఆఖరి సత్యముగా తెలుస్తోంది.

పద్ధతి , **తనను తాను తెలుసుకొనే తాను** (*der sich selbst wissende*). తనను నిరపేక్షముగా , వస్తుగతం మరియు ఆత్మగతము గా కూడా , తనను వస్తువుగా కలిగి యున్న సంగ్రాహ్యము. అట్లు సంగ్రాహ్యము మరియు దాని యదార్థము సరిపోలుట. అస్తిత్వము Existence , తానే అయినది గా , ఉద్భవించుట.

4

వీటితో పద్ధతి అని పరిగణింపబడేది, సంగ్రాహ్యము యొక్క గమనమే. అట్టి గమనము యొక్క నైజము ఇంతకుముందే వివరింపబడ్డది.

ఇప్పుడు అదనముగా దాని ప్రత్యేకత ఏమిటంటే , సంగ్రాహ్యమే అంతయునూ , దాని గమనము **సాధారణ నిరపేక్ష క్రియ**, తనను నిర్ధారించుకుంటూ తనను యదార్థీకరించుకునే చలనము.

అందువలన పద్ధతి అన్నది , సాధారణముగా అంతర్గతముగా బాహ్యముగా ఎటువంటి

అవరోధములూ లేనిది, అనంతమైన శక్తిగా గుర్తించినది. దానిని ఏ వస్తు అయినా, బాహ్యము, విజ్ఞతా-దూరము, స్వతంత్రముగా ప్రస్తుతమైనది, ప్రతిరోధించలేదు. ఆ పద్ధతి కి ఎదురుగా వస్తువు ఒక ప్రత్యేక నైజము కలదని తట్టుకుని నిలువలేదు. పద్ధతి దానిలో చొచ్చుకుపోకుండా అపలేదు. పద్ధతి ఆత్మా మరియు సత్త్వమూ అయి ఉన్నది. ఏదైనా గ్రహింపబడటం , దాని సత్యములో ఎరుకకావడం అన్నది కేవలము పద్ధతికి లోబడడము ద్వారానే.

అది ఒక్కొక్క సంగతి యొక్క స్వంత పద్ధతే . ఎందుకంటే దాని క్రియ సంగ్రాహ్యము కాబట్టి. ఇదే పద్ధతి యొక్క **సాధారణత్వమునకు** సరైన అర్థం. దీనిని అనుసరించి ప్రతిఫలనా సాధారణత్వం ప్రకారం ఇది కేవలం అన్నిటికీ పద్ధతిగా ఎంచబడుతుంది . ఐడీ సాధారణత్వము ప్రకారము జ్ఞానము యొక్క విధము అవుతుంది. అనగా ఆత్మగతముగా తనను తెలుసుకునే సంగ్రాహ్యము యొక్క విధము , మరియు వస్తుగతముగా వస్తుల **సత్త్వత** ను తెలుసుకునే విధము (die *Substantialität der Dinge*).

అనగా సంగ్రాహ్యము , ప్రతిఫలనమునకు , ఊహకు అన్యముగా తోచినంత పర్యంతము (సంగ్రాహ్య పూర్వ దశలో వలె) . అది ఉన్నతమైన శక్తి , విజ్ఞత యొక్క ఒకే శక్తి మరియు నిరపేక్షమైన శక్తి . పద్ధతి విజ్ఞత యొక్క ఉన్నతమైన ప్రత్యేక ప్రేరణ. తన ద్వారా అన్నిటిలో తనను కనుగొనుట మరియు ఎరుగుటకు గాను ప్రేరణ.

రెండవది ఇక్కడే సంగ్రాహ్యము నుండి పద్ధతి యొక్క భేదము , అనగా సంగ్రాహ్యము యొక్క "ప్రత్యేకము" (*Besondere*)సూచింపబడినది.

సంగ్రాహ్యము దాని వలన అదిగా పరిగణింపబడినట్లు , అది అవ్యవహితముగా దర్శితమవుతుంది. ప్రతిఫలనము లేక దానిని పరిగణించే సంగ్రాహ్యము మన స్పృహలో మన ఎరికలో ఉంటుంది.

పద్ధతి అంటే ఈ ఎరుగుటయే.

ఇప్పుడు పద్ధతి (సాధనముగా) ఒక వస్తువే కాదు, వస్తువు యొక్క స్వంత ఆత్మగత క్రియ కూడా. ఒక పని ముట్టుగా, ఒక సాధనముగా ఎరుగుట అనే క్రియ , పద్ధతి నుండి భేదితము , కాని పద్ధతి యొక్క వెసనీయత్వము అదే . జ్ఞానాన్వేషణలో పద్ధతి ఒక పనిముట్టుగా నిలబెట్టబడింది. ఆత్మగత పక్షాన నిలబడే సాధనము గా .

ఆత్మగత స్వతః (SUBJEKT) , పద్ధతి ద్వారా వస్తు తో సంబంధీకరిస్తుంది. ఈ అనుమితిలో ఆత్మగతము ఒక కొస అయితే , వస్తుగతము ఇంకొక కొస. ఆత్మగతము పద్ధతి ద్వారా వస్తుగతము తో కలుస్తున్నది. అందువలన , తన-వలన-తనతోనే ఏకమగుట కాదు. కొసలు వేరు వేరుగా ఉంటాయి. ఎందుకంటే ఆత్మగతము , పద్ధతి, వస్తు ఒక ఏక సంగ్రాహ్యముగా నిలుపబడలేదు. కావున అనుమితి ప్రాకారకముగానే ఉంటుంది.
ఆధారవాక్యం లో, ఆత్మగత స్వతః తన వైపు నుండి తన పద్ధతిగా నమూనాను నిలుపుట, ఇది అవ్యవహిత-నిర్ధారము . అందువలన నమూనా నిర్ధారములను కలిగి యున్నది . అది అవ్యవహిత నిర్ధారము, **అనగా ఆత్మగత స్వతః లో ముందే ఉన్నట్టి** కొన్ని **వివరములుగా** , నమూనా నిర్ధారములను కలిగి యుండి ఉండాలి. ఆత్మగత స్వత: వైపున అవ్యవహిత నమూనా నిర్ధారములు ఇవే మనం చూసిన, **నిర్వచనము , వర్గీకరణము .** ఆత్మగతములోముందే ఉన్నవిగా, ముందే ఉన్న వివరాలుగా(als *im Subjekte vorgefundene* Tatsachen)
నిజమైన ఎరుగుటలో , ఇందుకు భిన్నముగా పద్ధతి అంటే కేవలము కొన్ని పరిచిత నిర్ధారములు మాత్రమే కాకపోగా, సంగ్రాహ్యము యొక్క తన-యందు-తన-వలన-నిర్ధారిత భవము కూడా అయి ఉన్నది . సంగ్రాహ్యము యొక్క సహజ-స్వయం-భవము కూడా అయి ఉన్నది . అది మాధ్యమముగా ఉన్నదంటే దేనివలన అనగా , అది వస్తుగతము అన్న ప్రాధాన్యత కూడా దానికి ఉండడము వలననే. **జ్ఞానము** కేవలము **నిగమన వాక్యములో** పద్ధతి ద్వారా బాహ్య నిర్ధారణ పొందినది కాదు. జ్ఞానము, ఆత్మగత సంగ్రాహ్యముతో దాని ఏకత్వములో నిలుపబడినది .

1.

a.ఇక్కడ పద్ధతి అన్నది సంగ్రాహ్యము యొక్క నిర్ధారములు మరియు వాటి మధ్య సంబంధముతో కూడినది. ఇప్పుడు వాటిని పద్ధతి యొక్క నిర్ధారములుగా పరిగణించాలి. మొదలు ప్రారంభం నుండి ప్రారంభించాలి.
తర్కము గ్రంథ- ప్రారంభములోనూ , ఆత్మగత జ్ఞానము అన్న అధ్యాయములోనూ ముందు చెప్పడమూ , చూపడమూ జరిగింది.

ఏమంటే ప్రారంభము ఇష్టారీతిలోనో, చైతన్యరహితముగానో చేస్తే తప్ప, అలా
ప్రారంభం చేయకుంటే చాలా కష్టంగా తోచినప్పటికీ, సరైన రీతిలో ప్రారంభం అన్నది చాలా సరళము. అది ప్రారంభం కాబట్టి , దాని విషయసంచయము ఒక **అవ్యవహితము** అయి ఉంటుంది.
కానీ ఎటువంటిదంటే దాని అర్థంలో , దాని నమూనాలో కాచిత్-గ్రహీత సాధారణత్వము కలిగి ఉంటుంది.
అన్యథా దాని విషయ సంచయము **జైన్ కానీ , వెసన్ కానీ లేక సంగ్రాహ్యము** కానీ అయి ఉంటుంది.
ఈ రకముగా అది ఎంచుకున్నదో, ముందే ఉన్నదో, ఉన్నదని తీర్మానించినదో, ఏదో ఒక అవ్యవహితమైనది. కానీ అది ఇంద్రియంగా భావించినది కాదు *sinnlichen Anschauung* , కల్పన కాదు, ఆలోచన అయినట్టిది sondern des ***Denkens***. అట్టి ఆలోచనని , దాని అవ్యవహితత్వము వలన, అతీంద్రియము, అంతరంగ యోచన అని కూడా అనవచ్చు.
ఇంద్రియముగా భావించడం అన్నది అవ్యవహితముగా బహుళము విశిష్టము అయినట్టిదై ఉంటుంది.
జ్ఞానము అన్నది సంగ్రహించే ఆలోచన (ఒక్కటిగా తీసుకోవడం).
దాని ప్రారంభం కూడా కేవలము ఆలోచన యొక్క మూలకములలో, సరళమూ సాధారణము అయిన ఆలోచన యొక్క మూలకములలో ఉన్నది.
ఇవి ఏ నమూనాలో ఉంటాయి అంటే నిర్వచనములలో అన్న అభిప్రాయం ఉండేది.
పరిమితమైన జ్ఞానం యొక్క ప్రారంభంలో కూడా సాధారణత్వం అన్నది వెసనీయమైన నిర్ధారముగా గుర్తించబడినది. కానీ కేవలము అది ఆలోచనా మరియు సంగ్రాహ్య నిర్ధారముగా జైన్ కు విరుద్ధద్వంద్వమన్న పరిగణనలో .
నిజానికి ఈ మొదటి సాధారణత్వము ఒక అవ్యవహితము, కావున దాని విలక్షణత జైన్ అయి ఉండడం. అంతే కాక జైన్ , దానితో దాని సంబంధము కూడా , దానితో దాని సంబంధము కాచిత్- గ్రహీతముగా.
జైన్ ను నిగమనము చేయవలసిన అవసరం లేదు. అనగా, ఏదో అది ఇంద్రియముగా భావించినదో లేక వేరు విధముగా తీసుకున్నదో అయి ఉండి దానినుండి నిర్వచనము

ద్వారా వేరు చేసి ఎత్తిచూపవలసిన అవసరం లేదు. ఇలా ఎత్తిచూపడం, నిగమనం
చేయడం మధ్యవర్తనానికి సంబంధించినది.

మధ్యవర్తనము వట్టి ప్రారంభము కంటే ఇంకా ముందు వెళ్ళినట్లు. అటువంటి మధ్యవర్తనము ఆలోచించే సంగ్రాహ్యము నకు చెందదు. అనుభూతి మరియు వివేచన గల చైతన్యాన్ని ఆలోచనా వైఖరికి తీసుకు రావడానికి ఊహను కొంత పైకి లేపే ప్రయత్నం అది. ఆలోచన లేక సంగ్రాహ్యము ఒకవైపు , జైన్ ఒకవైపుగా పరిచితమైన విరుద్ధద్వంద్వము ఒక ముఖ్యమైన సత్యములాగా అనిపిస్తుంది ఏమంటే మొదటిదానికి జైన్ చెందనట్లు, రెండవది ఆలోచన పై ఆధారపడనట్లు.

జైన్ అనే సాదా నిర్ధారములో ఆలోచన ఎంత మృగ్యమంటే దానిని లుప్తము చేసినా పెద్ద తేడా ఉండదు. సాధారణము Allgemeine, అవ్యవహితముగా ఇదే అవ్యవహితము , అనగా జైన్, ఇది కూడా కాచిత్-గ్రహీతము, ఎట్లంటే కేవలము దానితో-దాని సంబంధముగా, ఇదే జైన్.

కానయితే జైన్ ను దాని అంతరార్థములో ప్రదర్శించాలి Forderung , అనగా ఈ శుష్క నిర్ధారములలో కాకుండా , సంగ్రాహ్యాన్ని యదార్థీకరిస్తూ ప్రదర్శించాలి అంటే మాత్రం అది ప్రారంభంలో కాదు ఉండేది.

అది జ్ఞానము యొక్క ముందు ముందు సాగే మొత్తం అభివృద్ధికి సంబంధించినదీ మరియు దాని లక్ష్యం కూడానూ అది. ఇకపోతే ప్రారంభములోనే ఎత్తిచూపడమో , లేక గమనించడమో అయితే అది సాధారణము కాదు , అది నిర్ధారణ . ప్రారంభంలో లోపల ఉన్నదాని దేనినో ఎత్తిచూపడముతోనో లేక బయట ఉన్న గమనించినదానితోనో సమర్థించి అటువంటిదే సత్యమూ, సరైనదీ అని నమ్మాలి అనుకుంటే, అది సాధారణత్వము అన్న నమూనాకి సంబంధించినది కాదు, దాని నిర్ధారణకి సంబంధించినది . దాని గురించి కూడా మాట్లాడడం అవసరం.

దేనితోనైతే ప్రారంభించబడిందో, దాని నిర్ధారిత విషయసంచయమును పరిశీలించి ప్రామాణీకరించుట అన్నది అట్టి నిర్ధారణ కు వెనుక ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది (scheint *rückwärts* desselben zu liegen) కానీ నిజానికి దానిని ముందుకు పోవడంగా పరిగణించాలి (aber ist sie als Vorwärtsgehen zu betrachten), అప్పుడు అది సంగ్రాహ్య-యుక్త జ్ఞానము

begreifenden Erkennen అవుతుంది. (ఇక్కడ ప్రశ్న, జైన్ ప్రారంభము అన్నాక, దాని   905
ప్రామాణికత చూడడం నిర్ధారణ అవుతుంది కదా అని. కానీ ఇక్కడ తెలుసుకోవడమే సంగ్రాహ్యముతో కూడినది అని గుర్తుచేయడం జరుగుతోంది)

b. సరళము, సాధారణము అనే తప్ప పద్ధతి ప్రారంభానికి అన్య నిర్ధారణ ఏదియునూ లేదు. కానీ ఇదే స్వయముగా నిర్ధారణ. కావున అది లోపభూయిష్టం .

సాధారణత్వము శుద్ధమైన సరళమైన సంగ్రాహ్యము.

పద్ధతి , చైతన్యముగా దానిని ఎరిగి యున్నది.

సాధారణత్వము కేవలము తృటి అనియూ మరియు సంగ్రాహ్యము ఇంకనూ దాని-యందు-దాని-వలనగా నిర్ధారించినది కాదు అనియూ ఎరిగి యున్నది .

ఈ ప్రారంభము కనక   కేవలము పద్ధతి కోసము ముందుకు తీసుకుపోవలసినట్టిదిగా అనుకుంటే ఈ ప్రారంభము కేవలము ప్రాకారకమై Formelle బాహ్య ప్రతిఫలనములో తిష్ఠితమై ఉన్నట్లు .

అది బయటిది కాక దాని యందే ఉన్న వస్తుగతమైన నమూనా కావున , ప్రారంభము యందలి అవ్యవహితము ఆ నమూనా **యందే లోపమై ఉండి, అది ముందుకు పోవాలనే ఒక ప్రేరణ కలిగినదై ఉండాలి**.

నిరపేక్ష పద్ధతిలో సాధారణము కేవలము కాచిత్-గ్రహీతము కాదు. **సాధారణము వస్తుగత సాధారణము** . అనగా దాని యందే <u>సవిపులమైన</u> **మొత్తము**, కానీ ఇంకా తిష్ఠితము కానిది, ఇంకనూ దాని-వలన అది కానిది.

కాచిత్-గ్రహీత సాధారణమన్నదే , దాని సంగ్రాహ్యములో , అనగా దాని సత్యము ప్రకారం చూస్తే, సరళమే కాదు , కాచిత్-గ్రహీతముగా అప్పటికే **నెగేషన్ తో** బంధింపబడి ఉన్నదని తెలుస్తుంది

కావున తెలియవలసినదేమంటే వాస్తవత్వములో కానీ లేక ఆలోచనలో గానీ మామూలుగా ఊహించినట్లు సరళమైనదీ , అంత కాచిత్-గ్రహీతమనదీ అంటూ ఏదీ లేదు. అలాటి సరళత్వం అంతా అనుకోవడములో ఉన్నది.
అలా అనుకోవడం నిజంగా ఉన్నదాని ఆధారము ఏమిటో స్పృహ లేకపోవడంలో ఉన్నది , అనగా తెలియని తనంలో ఉన్నది.
ముందు ప్రారంభించునది అవ్యవహితమని నిర్ధారించబడింది.సాధారణము యొక్క అవ్యవహితత్వము అదే, ఏదైతే తన-వలన-జైన్ లేని అంతర్వర్తిత-జైన్ గా వ్యక్తీకరించ బడినది
ప్రారంభమంతయూ నిరపేక్షముతో చేయాలని కూడా అనవచ్చు. అప్పుడు పురోగతి అంతా అంతర్వర్తిత-జైన్-అయ్యేది సంగ్రాహ్యమైనంత పర్యంతము దానిని ప్రస్తుతి చేయడమై ఉంటుంది. (నిరపేక్షముతో ప్రారంభమైతే, అందులో ఉన్నదాన్ని చూపించడం పురోగతి అవుతుంది. అందులో ఉన్నది సంగ్రాహ్యమన్నట్లు).
కానీ ముందు అది కేవలం అంతర్వర్తితము కావున అది నిరపేక్షము కాదు. తిష్ఠిత సంగ్రాహ్యమూ కాదు. ఐడీ కూడా కాదు.
ఇదంతా ఏమంటే, అంతర్వర్తిత-భవము కేవలము ఒక కాచిత్-గ్రహీతము, ఏకపక్ష తృటి. కాబట్టి పురోగమనము అక్కర లేని అదనపు శ్రమ కాదు (*Überfluß*);. ప్రారంభించినది నిజానికి నిరపేక్షమై ఉంటే పురోగమనము అక్కరలేనిది అయి ఉండేది.
పురోగమనము ఎందులో ఉన్నదంటే , సాధారణము తనను నిర్ధారించుకుంటున్నదై , తన వలననే సాధారణమై మరియు అంతగానూ విశిష్టమై, ఆత్మగతస్వతః అయి, ఆత్మగతమగుటలో పురోగమనము ఉన్నది.
దానిని పూర్తి చేయుటలో అది నిరపేక్షం Absolute అవుతున్నది.

c.

ప్రారంభము , సవిపులమైన మొత్తము అయిన దాని ప్రారంభము , స్వేచ్ఛగా ఉంటుంది, మరియు దాని అవ్యవహితత్వము ఒక బాహ్య డాజైన్ యొక్క నిర్ధారము కలిగియుండ గలదు.
జీవంతమైన దాని బీజము , ఆత్మగత **సంకల్పము** అటువంటి ప్రారంభమును ప్రదర్శిస్తాయి , రెండునూ తామే ప్రేరణగా పనిచేస్తాయి.

బుద్ధి-రహితము, నిర్-జీవంతము ఇందుకు భిన్నముగా సవిపుల సంగ్రాహ్యముగా
ఉండడం అన్నది సాధ్యతగా మాత్రమే, యదార్థ సాధ్యతగా మాత్రమే ఉన్నది(*reale Möglichkeit*).

(ఒక అవ్యవహిత డాజైన్ యందు) **కారణము** అత్యున్నత స్థాయిగా , అందులో అనివార్యతా క్షేత్రములో సవిపుల సంగ్రాహ్యము తన ప్రారంభముగా, ఆ కారణములో అవ్యవహిత డాజైన్ ను కలిగి యుంటుంది. కాని అది ఆత్మగత స్వతః కాజాలదు. తన వాస్తవ యదార్థీకరణలో తనను నిలబెట్టుకునే స్వతః కాదు. ఉదాహరణకు సూర్యుడు , అటులనే అన్ని నిర్జీవములూ నిర్ధారిత అస్తిత్వములై ఉన్నవి. సూర్యుణ్ణే తీసుకుంటే సూర్యుడిలో **ఒక అంతర్గత మొత్తము యొక్క నిజమైన సాధ్యత** ఉన్నది. ఆ మొత్తము యొక్క తృటి మళ్ళీ ఆత్మగత నమూనాలో దాని యందు నిలుపబడుతున్నది (సౌర మండల వ్యవస్థ సూర్యుడు, గ్రహములుగా ఉన్నది అని) . అది ఒక అస్తిత్వమును ఇతర గ్రహాల ద్వారా పొందుతున్నంత వరకు అది తనను యదార్థీకరించుకుంటున్నది. (ఇదే నిర్ధారిత అస్తిత్వములై యున్న ఇతర నిర్జీవములకునూ వర్తిస్తుంది ఉదా: ఒక పర్యావరణ వ్యవస్థ)

2

a.

సవిపుల మొత్తము ఏదైతే ప్రారంభమో, తన యందే పురోగమనమునూ , అభివృద్ధి యొక్క ప్రారంభము కలిగి యున్నది. అది సవిపులము కావున తన యందే భేదితము. దాని ప్రారంభ-అవ్యవహితత్వము వలన భేదితములు మొదలు **వేరు వేరు గా** ఉన్నాయి. అవ్యవహితము తన-తో-తాను సంబంధీకరించుకునే సాధారణత్వముగా , అది ఒక ఆత్మగత స్వతఃగా Subjekt మరియు విశేష్యముగా ,ఈ విభిన్నముల ఐక్యతగా కూడా అయి ఉన్నది . ఈ **ప్రతిఫలనము** పురోగమించడములో మొదటి అడుగు, భేదము ప్రకటమగుట, **నిర్ణయము** Urteil , స్థూలముగా చెప్పాలంటే నిర్ధారించుట . ఇందులో ముఖ్యమైనదేమంటే నిరపేక్షమైన పద్ధతి సాధారణము యొక్క నిర్ధారమును తన యందే కనుగొని , ఎరుగుట erkennt .

ఇకపోతే వివేకవంతమైన పరిమిత జ్ఞానము వ్యవహారము ఇలా ఉంటుంది,

ఎలా ఉంటుందంటే , సవిపులము నుండి కాచిత్-గ్రహణము ద్వారా సాధారణము-ను

వదిలివేస్తుంది. బాహ్యముగా తిరిగి గ్రహించడం ప్రారంభిస్తుంది.
ఇందుకు భిన్నముగా నిరపేక్షమైన పద్ధతి బాహ్య-ప్రతిఫలనముగా వ్యవహరించదు. అది నిర్ధారణలను దాని వస్తువు నుండే తీసుకుంటుంది.
ఇది దాని యందే ఉన్న అంతస్సూత్రము మరియు ఆత్మ.
జ్ఞానము లో ఇది ఉండాలన్నాడు ప్లేటో (. Dies ist es, was *Platon* von dem Erkennen forderte, die *Dinge an und für sich selbst zu betrachten)* వస్తువును-దాని-యందు-దానివలన-దానిని పరిశీలించాలి, కొంత దాని సాధారణత్వములో, కొంతవరకు దాని నుండి దూరము పోకుండుట, పరిస్థితులు, ఉదాహరణలూ, పోలికలను పట్టుకుని పోకుండట, దానిని మాత్రమే మన ముందు ఉంచుకొనుట, వాటిలోపల ఏముందో మన చైతన్యానికి తెచ్చుకొనుట - ఇది ప్లేటో ఉద్దేశించినది .
నిరపేక్ష జ్ఞానము యొక్క పద్ధతి ఈ విధముగా విశ్లేషణము .
అది తన ప్రారంభ సాధారణము యొక్క ఇతోధిక నిర్ధారము తన యందే కనుగొంటుంది కావున , అదే సంగ్రాహ్యము యొక్క నిరపేక్ష వస్తుగతత్వము. దాని రూఢిత్వము అదే.

కానీ అది కూడా సంశ్లేషణమే. ఏమంటే దాని వస్తువు ఏదైతే ఉందో , అవ్యవహితము గా, సరళ సాధారణమని నిర్ధారితము. అది తన అవ్యవహితత్వము మరియు సాధారణత్వములోనే కలిగియున్న నిర్ధారణ ద్వారా, అది తనను ఒక **అన్యముగా** చూపుతున్నది**.**
ఈ విభిన్నముల సంబంధము ఏదైతే అది తనలో కలదో , అది పరిమిత జ్ఞానములో endlichen Erkennen సంశ్లేషణము ఉద్దేశించినది ఇక ఏమాత్రమూ కాదు. అప్పటికే సంశ్లేషణము అన్నది, స్థూలముగా దాని విశ్లేషణ నిర్ధారము వలన , అది **సంగ్రాహ్యములో సంబంధము** అవడము వలన, పరిమిత- సంశ్లేషణము వలె కాక దాని నుండి భేదితము అయినది.

b.

ఎంతగా సంశ్లేషణమో అంతగానూ విశ్లేషణ తృటిగా ఉన్న **నిర్ణయము Urteil** , దేని ద్వారా ప్రారంభ సాధారణము **తన లోనుండే తన అన్యముగా** నిర్ధారితం అయినదో , దానిని

గతితర్కము అనాలి.

గతి తర్కము ఒకటి మాత్రమే అటువంటి పురాతన శాస్త్రము , దేనినయితే ఆధునిక అధిభౌతికము, పాత కొత్త ప్రజారంజక తత్త్వమూలూ, చాలా వరకు తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాయి.

ప్లేటో చెప్పినట్లు డియోజినస్ లెర్టోస్, థేల్స్ ప్రకృతి తత్త్వశాస్త్రమును , సోక్రటిస్ నీతి-తత్త్వమును స్థాపించినవాళ్ళైతే, ప్లేటో తత్త్వానికి చెందిన మూడవశాస్త్రమైన గతితర్కాన్ని స్థాపించినవాడు. ఇది పురాతన కాలములో అతను చేసిన గొప్ప సేవగా పరిగణింపబడింది. కానీ అది చాలా వరకు అశ్రద్ధకు గురైంది. అయినా అందరి నోట్లోనూ గతితర్కం అనే మాట నానుతునే ఉన్నది. గతితర్కం ఒక కళగా భావించబడ్డది. అనగా **అదేదో ఆత్మగత ప్రజ్ఞపై** ఆధారపడినట్లు. సంగ్రాహ్యము యొక్క వస్తుగతతత్వానికి చెందనట్లు.

కాంట్ ఫిలాసఫీలో అది గతితర్కం ఏ రూపాన్ని పొందిందీ, ఏ ఫలితాలు సాధించిందీ అన్నది కాంట్ అభిప్రాయముల నిర్ధారిత ఉదాహరణల యందు ముందే చూపబడ్డది. గతి తర్కము తిరిగి అనివార్యమైన వివేకంగా అంగీకరింపబడటాన్ని అనంతమైన ప్రాముఖ్యతగల ముందడుగుగా పరిగణించాలి. గతితర్కము నుండి <u>రావలసిన ఫలితముకంటే విరుద్ధమైన ఫలితము తద్వారా వచ్చి యుండినప్పటికీ , ఇది నిజం. (ఇది కాంట్ గురించి)</u>

c.

ఇదికాక , మామూలుగా గతితర్కము అన్నది ఎదో యాదృచ్చికమని తోస్తుంది. దాని సమీపమైన నమూనా ఇలాగ ఉంటుంది. ఉదాహరణగా ఏదైనా వస్తువును : ప్రపంచము, చలనము, బిందువు - వీటిని చూపడం జరుగుతుంది. వాటికి చెందిన ఏదో ఒక నిర్ధారము ఉంటుంది. పైన పేర్కొన్న వస్తువుల క్రమాన్ని బట్టి ,

(స్థిరత్వము) అంతరిక్షములో పరిమితత్వము, కాలములో పరిమితత్వము ప్రకారము ,

ఫలానా చోట ఉండుట, (ఇది) <u>అంతరిక్షము యొక్క నిరపేక్ష నెగేషన్.</u>

కానీ ఆ పైన అనివార్యముగా దానికి విరుద్ధముకూడా (చలనము), ఉదాహరణకు:

అంతరిక్షములో మరియు కాలములో అనంతత్వము , **ఫలానా చోట ఉండకుండుట**,

(ఇది కూడా) అంతరిక్షముతో సంబంధము, అనగా అంతరిక్షత్వము. 910
పురాతన ఎలియాటిక్ స్కూల్ తన గతితర్కాన్ని చలనానికి వ్యతిరేకముగా ఉపయోగించింది. ప్లేటో గతితర్కాన్ని తన కాలపు ఊహలు , సంగ్రాహ్యాలకు విరుద్ధంగా ఉపయోగించాడు. ముఖ్యంగా సోఫిస్టులకు వ్యతిరేకముగా, శుద్ధమైన వర్గాలూ మరియు ప్రతిఫలన-నిర్ధారములకు వ్యతిరేకముగా. అభిజ్ఞత గల తరువాతి కాలపు స్కెప్టిసిజం చైతన్యమునకు చెందిన సామాన్య నిజాలనేవాటికీ, నిత్యజీవితపు సూక్తులకే కాక అన్ని శాస్త్ర-సంగ్రాహ్యాలకీ గతితర్కాన్ని విస్తరించింది.

ఫలితముగా అటువంటి గతితర్కము నుండి చూపదలచుకున్నదేమంటే, ప్రతిపాదించి నొక్కివక్కాణించిన (సూత్రముల వంటి వాటి) వాటిలోని వైరుధ్యమూ మరియు వాటి నాస్తిత్వము. ఇది రెండు అర్థాలలో జరుగుతుంది. 1.వస్తుగత అర్థములో, ఏమంటే వస్తువు తనలో తాను విరుద్ధమై, తాను లుప్తమై, నాస్తి అగుట. ఇది ఎలియాటికుల నిగమనము. వారి ప్రకారం - ప్రపంచమునకు, చలనమునకు, బిందువునకు సత్యము నిరాకరించబడినది . 2 లేక ఆత్మగత అర్థములో, అనగా జ్ఞానము లోపభూయిష్ఠము అని im subjektiven Sinne, daß *das Erkennen mangelhaft sei*.. ఈ నిగమనము ప్రకారము మనం అనుకోవచ్చు , కేవలం ఈ గతితర్కమే కృత్రిమంగా ఒక అభూత బింబాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నదని (das Kunststück eines falschen Scheines) . ఆరోగ్యవంతమైన మనుష్య యుక్తి అనుకునేది మనకు చెప్పేది ఇదే. అటువంటి యుక్తి పరమైన ఆలోచన ఐంద్రియ పరమైన సాక్ష్యాలు, మామూలు కల్పనలు, అభిప్రాయాల పై నిలుస్తుంది, ఆధారపడుతుంది. ఉదాహరణకు డియాజెనెస్ అటూ ఇటూ నడిచి చలనము యొక్క గతితర్కాన్ని డొల్ల అని నిరూపించబూనుకున్నట్లు.
ఏదైనా సాంప్రదాయికంగా ముఖ్యమైన విషయానికి సంబంధించినదానిని, వెసనీయముగా స్థిరమైనదానిని, కుదిపి బలహీనపరచి, దోషానికీ పాపానికీ స్వేచ్ఛావకాశం ఇచ్చే అసంబద్ధ వాదాలకి ప్రతిగా కవచంగా డియాజెనెస్ ఈ పద్ధతిని ఎంచుకుని ఉండవచ్చు. ఈ దృక్పథం సోఫిస్టులకు వ్యతిరేకముగా సోక్రటిస్ గతితర్కములో స్పష్టం. ఈ ఆగ్రహం సోక్రటిస్ ప్రాణాలకు ముప్పుతెచ్చింది.

పామరులకు నచ్చే డియజినస్ వంటి తిరస్కారం , ఆలోచనకు ప్రతిగా ఇంద్రియ 911 చైతన్యాన్ని నిలబెట్టేది . ఇందులో సత్యం ఉందని సూచించేది. గతితర్కం సామాన్య నైతిక నిర్ధారాలను రద్దు చేస్తే, మనిషి వివేకంపై విశ్వాసం ఉంచవచ్చు , (గతితర్కాన్ని తనలో కలిగిన) వివేకంపై విశ్వాసం ఉంచవచ్చు. వివేకమే వాటి సత్యాన్ని, వాటి లోని న్యాయం గురించిన చైతన్యాన్ని , వాటి హద్దునీ పునర్నిర్మించడం ఎరిగినట్టిది . లేక ఆత్మగతమైన నాస్తిత్వానికి సంబంధించినదైన గతితర్క ఫలితము , గతితర్కానికి చెందినది కాక , జ్ఞానానికి సంబంధించినదై , దానికి వ్యతిరేకముగా గురిపెట్టబడినది కావచ్చు అనగా స్కెప్టిసిజం అర్థములో, కాంట్ ఫిలాసఫీ వలె, స్థూలముగా జ్ఞానమే లక్ష్యముగా కలిగి యుండవచ్చు.

d. ఇక్కడ మౌలికమైన అపోహ ఏమిటంటే గతితర్కం కేవలం నెగెటివ్ ఫలితమునే రాబడుతుందీ అని. ఇక్కడ దాని సమీప నిర్ధారము చేయబడుతుంది .
ముందు గతితర్కం ఏ నమూనాలో దర్శితం అవుతుందో దాని గురించి చెప్పవలసినదేమంటే, గతితర్కము యొక్క నమూనా మరియు గతితర్కము ప్రకారము వచ్చిన ఫలితము , ఎంచుకున్న వస్తువుని లేదా, ఆత్మగత జ్ఞానాన్ని , నాస్తి అని తేల్చి ఉండవచ్చు. కానీ ఆ వస్తువు యొక్క నిర్ధారములను , వస్తువు నందే **మూడవది** (వస్తువు , దాని గతి-తర్క-ఫలితమైన నాస్తి కాక మూడవది) అని చూపినదానిని ఈ గతితర్కము పట్టించుకోదు. వస్తువు అంటే దానికది చెల్లుబాటయేదే అని ముందే అనుకుంటుంది.
 ఈ విమర్శనా-రహిత వ్యవహారాన్ని ఎత్తి చూపడము కాంట్ ఫిలాసఫీ చేసిన అద్వితీయమైన ఉపకారము. దానితో ఆలోచనా నిర్ధారములను , వాటి-యందు-వాటి-వలన గా అవి ఏమిటో పరిశీలించాలనే అర్థంలో , తర్కానినీ గతితర్కానినీ పునఃప్రతిష్ఠ చేయడానికి ఊపూ ప్రోద్బలం దొరికింది.
ఆలోచనా సంగ్రాహ్యమూ లేకుండా , వస్తువు అన్నది ఒక కల్పన-ఊహ లేక కల్పనతో పాటు ఒక పేరు కూడా.
ఆలోచన మరియు సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు ,వేటిలో అది ఉన్నదో , అది ఏమిటో,అది. అనగా వాటి పైననే ఆధారపడి యున్నది అని. **ఆలోచనా మరియు సంగ్రాహ్య నిర్ధారములు ఏవో , అవే వస్తువు "ఉన్నది" అనేది**. అవి నిజమైన వస్తువు మరియు విజ్ఞత యొక్క విషయసంచయము.
అవి ఎటువంటివంటే, అవి కాక అన్యథా మనిషి వస్తువని మరియు విషయసంచయమని వాటినుండి భేదములో అర్థము చేసుకునేవి, వాటి ద్వారానే మరియు వాటి యందే చెల్లుబాటు అవుతాయి .
వస్తువును ఎరుగుట అన్న ప్రక్రియ- జ్ఞానము మరియు వస్తువు మధ్య సంబంధము వస్తువు యొక్క నిర్మాణము పై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇది బాహ్యసంబంధం. జ్ఞానము నిర్మాణముపై ఆధారపడి ఉండడం మరియు బాహ్యసంబంధమై ఉండుట వలన వస్తువూ, జ్ఞానమూ కూడా

గతితార్కికముగా ఉంటాయి. అది దోషం కాదు. వస్తువు, మరియు జ్ఞానము ,
నిర్మాణము ద్వారా మరియు బాహ్యముగా ఒక దానితో ఒకటి ముడివడి ఉండడం వలన వస్తువు మరియు జ్ఞానము తమను గతితార్కికములుగా వెల్లడి చేసుకుంటే , వస్తువుది గాని జ్ఞానానిది గాని తప్పు అని భావించకూడదు .

అదో ఇదో , ఈ విధముగా, విశేష్యముగా భావించబడుతుంది. విశేష్యమునకు నిర్ధారము లు నిలుపబడతాయి. నిర్ధారములు - విధేయములు, ధర్మములు, స్వతంత్ర సాధారణములు అన్న నమూనాలో ఎలా ప్రవేశ పెట్టబడతాయంటే , మొదలు స్థిరమూ మరియు దానికది సరైనదీ అని నిలుపబడి , తుదకు మూడవ దానితో (నిర్ధారము) యాదృచ్ఛికమూ మరియు పరాయి అయిన సంబంధము ద్వారా (మూడవదానితో) గతితార్కిక సంబంధములో ప్రవేశించి , వైరుధ్యములో నిలుపబడుతుంది.

కల్పనకు, యుక్తికీ చెందిన అటువంటి బాహ్యము, స్థితము అయిన విశేష్యము మరియు దాని కాచిత్-గ్రహీత నిర్ధారములు అలాగే ఉంటాయనీ, ఆఖరి నిర్ధారములై పునాదిగా నిలుస్తాయనీ అనుకోవడం కంటే అది (విశేష్యము) అవ్యవహితమనీ, పూర్వ్యతిష్ఠితమనీ ప్రారంభమనీ పరిగణించాలి. అది ముందే చూపినట్లు గతితర్కానికి లోను కావలసి నట్టిది. ఎందుకంటే సంగ్రాహ్యముగా దానిని దాని యందే పరిగణించాలి.

అలాగే స్థిరమని అనుకున్న విరుద్ధద్వంద్వములు కూడా. ఉదా: పరిమితము-అనంతమూ, విశిష్టము-సాధారణము. <u>అవి ఏదో బాహ్యమైన దానితో సంబంధము వలన</u> <u>వై</u>రుధ్యములో లేవు. అవి వాటి యందు వాటంతట అవే **పరివర్తనము** చెందేవని **వాటి నైజమును** పరిశీలిస్తే తెలుస్తుంది.

సంశ్లేషితము Synthese మరియు విశేష్యం Subjekt అయిన దేనియందు అవి దర్శితములో అట్టి దర్శితములు, **దాని సంగ్రాహ్యము** యొక్క స్వంత ప్రతిఫలనము యొక్క ఫలము (**A** యొక్క సంగ్రాహ్యము యొక్క ప్రతిఫలనము నిర్ధారములుగా విధేయములు, ధర్మములు - వాటి ఫలితము విశేష్యము లేక సంశ్లేషితము)

<u>సంగ్రాహ్య-రహితమైన</u> <u>పరిగణన</u> , విశేష్యము యొక్క బాహ్య సంబంధముల వద్ద

నిలిచిపోయి, వాటిని వేరు వేరని ,స్థిర పూర్వతిష్ఠితములుగా ఉండనియ్యగా
సంగ్రాహ్యమన్నది , విశేష్యము పైననే దృష్టి నిలిపేది, దాని అత్మగా దానిని కదిలించేది. దాని గతి తర్కాన్ని వెలికి తెచ్చేది.

e.

సాధారణమైన **మొదటిది** గా , దాని-యందు-దాని-వలనగా భావింపబడినది , అది తానే తన అన్యము అని చూపుచున్నది, ఇది ముందే ఎత్తిచూపిన విషయం.

స్థూలంగా అర్థం చేసుకుంటే, ఈ నిర్ధారాన్ని ఇలా తీసుకోవచ్చు- ఇందులో మొదటి **అవ్యవహితము** ఇందుమూలముగా **మధ్యవర్తితము**, అన్యముతో సంబంధితము, లేక సాధారణము ఒక ప్రత్యేకముగా నిలుపబడ్డది. దీనిద్వారా ఆవిర్భవించినది, మొదటి దాని నెగెటివ్. ఇంకా ముందు జరగబోయే పురోగతి ని ముందే పరిగణిస్తే , ఇది మొదటి నెగెటివ్. ఈ నెగెటివ్ పార్శ్వము ప్రకారము అవ్యవహితము, అవ్యవహితముగా ఉండక అన్యములో మునిగినది Untergegangen . ఆ అన్యము వెసనీయముగా ఖాళీ నెగెటివ్ కాదు , నాస్తి Nichts కాదు.

నాస్తి నే గతితర్కము యొక్క మామూలు ఫలితముగా అనుకుంటారు. అలా కాకుండా అన్యము, మొదటి దాని అన్యము, అవ్యవహితము యొక్క నెగెటివ్ (*Negative des Unmittelbaren*) కావున ఇది మధ్యవర్తితము అని నిర్ధారింపబడినది.అది మొదటిదాని నిర్ధారమును తన యందు కలిగి యుండును . కావున **మొదటిది వెసనీయముగా అన్యములో నిక్షేపింపబడి నిలుపబడ్డది**. పాసిటివ్ ను దాని నెగెటివ్ లో, పూర్వతిష్ఠనము యొక్క విషయసంచయముగా, ఫలితమునందు అట్లు నిలబెట్టుట అన్నది విజ్ఞతాయుత జ్ఞానములో అతి ముఖ్యమైనది. ఇది అత్యవసరం అని విశ్వసించడానికి, ఈ షరతు యొక్క సత్యము మరియు అనివార్యత గురించి నమ్మకం కలగడానికి అతి సామాన్య ప్రతిఫలనం చాలు. ఈ సత్యానికి నిరూపణ విషయానికొస్తే , మొత్తం తర్కమే ఆ నిరూపణ.

f.

ఇక్కడ ఇప్పుడు ఉన్నది **, మధ్యవర్తితము** . ముందుగా లేక అలాగే అవ్యవహితముగా తీసుకున్నది కూడా ఒక సాదా నిర్ధారము. దానిలో మొదలు అన్నది మునిగింది. కావున

రెండవది మాత్రమే ఉంది. ఇక మొదటిది , రెండవదాంట్లో కలిగి యున్నది.
ఇది - రెండవది మొదటి దాని సత్యము. ఈ ఐక్యత ఒక సూత్రముగా వ్యక్తీకరించవచ్చు. అందులో అవ్యవహితము విశేష్యము, మధ్యవర్తితము దాని విధేయముగా నిలుపబడ్డది. ఇది నిర్ణయము. కింది నిర్ణయములను చూస్తే **నిర్ణయము యొక్క చాలీ చాలని తనము** తెలుస్తుంది.ఉదా: పరిమితము అనంతము, ఒకటి అన్నది బహుళము , విశిష్టము సాధారణము. అటువంటి వాక్యములను చూస్తే, నిర్ణయముల నమూనాలోని లోపము, చాలీచాలనితనము వెంటనే కంటికి ఆనుతుంది.

నిర్ణయం గురించి ఎత్తిచూపవలసినదేమంటే , స్థూలముగా దాని నమూనా పాసిటివ్ నిర్ణయము యొక్క అవ్యవహితము లో సత్యాన్ని , శుద్ధ-ఆలోచన – వ్యక్తీకరణనీ (das Spekulative) కలిగి యుండడానికి అసమర్థము . తదుపరి పూరణంగా దానికి నెగెటివ్ నిర్ణయాన్ని జత జేసి పూర్తిచేయవలసి వస్తోంది.

నిర్ణయములో మొదటిది విశేష్యముగా స్వతంత్ర ఉనికి యొక్క బింబం లేక ఛాయ, బింబము మాత్రమే ఎందుకంటే విశేష్యము తన విధేయములో దాని అన్యముగా లుప్తమై ఉన్నది. ఆ వాక్యము యొక్క విషయసంచయములో ఈ నెగేషన్ నిక్షిప్తమై ఉన్నది . కానీ ఆ వాక్యము యొక్క పాసిటివ్ నమూనా దానికి విరుద్ధముగా ఉన్నది. కావున అందులో ఉన్నది, అందులో తిష్ఠితము కాదు . వాక్యాన్ని ఉపయోగించడంలో ఉద్దేశ్యం అయినట్టి తిష్ఠించడం జరగలేదు.

g.

రెండవ నిర్ధారము, నెగెటివ్ లేక మధ్యవర్తితము, అది అలాగే పైగా **మధ్యవర్తకము** కూడా. ముందు అది సాదా నిర్ధారముగా తీసుకోబడుతుంది.

కాని అది దాని సత్యము ప్రకారము అది ఒక **సంబంధము**.

అది నెగెటివ్, కాని పాసిటివ్ యొక్క నెగెటివ్ మరియు పాసిటివ్ ని తనలో కలిగి యున్నది. కావున అది అన్యము Anderes , ఇంకొకదానిది(ఇంకొక దాని అన్యము) కాని దాని పట్ల నిర్నిమిత్తము కాదు. అలా అయితే అన్యము ఉండేది కాదు, సంబంధము ఉండేది కాదు. ఇక్కడ అన్యము అంతర్వర్తితముగా ఉండేది, అనగా అన్యము యొక్క అన్యము . ఆ విధముగా అది **తన అన్యమును తనలో** కలిగి యున్నది.

అందువలన వైరుధ్యమై. ఆ వైరుధ్యము తన తిష్ఠిత గతితర్కమే అయి ఉన్నది. 916
మొదటిది లేక అవ్యవహితము , కేవలము అంతర్వర్తితముగా సంగ్రాహ్యము కాబట్టి, కావున తన యందే నెగెటివ్ , దానికి సంబంధించినంత వరకు గతితార్కిక తృటి ఏమంటే , అది (విశేష్యము)అంతర్వర్తితముగా కలిగి యున్న భేదము దీనిలో (విధేయములో) తిష్ఠితమై ఉన్నది..

ఇందుకు బదులుగా రెండవది తానే నిర్ధారితమైనది , భేదము లేక సంబంధము గలది .
ఇకపై దానికి సంబంధించినంత వరకు గతితార్కిక తృటి ఏమంటే , దాని యందు ఉన్న **దాని ఐక్యతని** నిలుపడం,.

(ఇది క్లుప్తముగా నెగెటివ్, నిర్ధారితము, నిర్ణయములలో వైరుధ్యము)

కాబట్టి నెగెటివ్, నిర్ధారితము, సంబంధము, నిర్ణయము మరియు అన్ని రెండవ తృటి కిందకు వచ్చే నిర్ధారములు అన్నీ , దాని-వలన-అది అన్నట్లు కాకుండా , వాటికవి వైరుధ్యముగానూ, గతితార్కికముగాను తోచక పోతే, అది ఆలోచనా లోపం వలన.

ఆలోచనలను ఒక దగ్గరకు తీసుకు రాలేని ఆలోచనా లోపం.

ఎందుకంటే ఇక్కడ సామగ్రి , వ్యతిరేక నిర్ధారములు ఒక సంబంధములో ఉండుట అన్నది , అప్పటికే తిష్ఠితమై ఉన్నది. మరియు ఆలోచనకై సిద్ధముగా ఉన్నది.

ప్రాకారక ఆలోచన ఏకత్వాన్ని-ఒక్కదనాన్ని తన సూత్రముగా చేసుకున్నది .

ప్రాకారక ఆలోచన తాను కలిగియున్న వైరుధ్య- యుత విషయసంచయాన్ని , కల్పనా లోకంలోకి, అంతరిక్షము - కాలము లోకి నెట్టివేస్తుంది .

అందులో వైరుధ్యములు పక్క-పక్కన లేక ఒక దాని తరువాత ఉంచబడతాయి. అవి ఒకదాని నొకటి తాకకుండా చైతన్యము ముందు సాక్షాత్కరిస్తాయి.

దీని సంబంధమై ప్రాకారక ఆలోచన " వైరుధ్యమన్నది ఆలోచింపలేనిది" అన్న నిర్దిష్ట మౌలిక నియమం కూడా తయారుచేసి ఉంది.

నిజానికి వైరుధ్యం యొక్క ఆలోచన సంగ్రాహ్యము యొక్క వెసనీయ తృటి

ప్రాకారక ఆలోచన ఈ విషయాన్ని కూడా ఒక వివరమే అన్నట్లు ఎంచి (auch faktisch)

అలాగ ఎంచడములో కేవలము కాచిత్ గ్రహీత నెగెటివ్ కు మారుతుంది . 917
h.
పరిగణింపబడిన నెగెటివిటీ ఇప్పుడు సంగ్రాహ్యము యొక్క చలనములో మలుపు అవుతుంది. అది తన-తో తన నెగెటివ్ సంబంధము అనే సాదా బిందువు.
సమస్త క్రియకు మూలము. జీవంతము మరియు బౌద్ధికము ఐన స్వీయ చలనము, గతితర్కము యొక్క ఆత్మ, సత్యము అయినది అంతయునూ తనలో కలిగి యున్నది, తద్వారా మాత్రమే సత్యమై ఉన్నది.
ఈ **ఆత్మగతత్వము** పైననే , **సంగ్రాహ్యము - యదార్ధము ల మధ్య విరుద్ధద్వంద్వమును లుప్తము చేయుట ఆధారపడి ఉంది**, మరియు ఆ ఏకత్వము సత్యము.
మనం ఇప్పుడు అరుగుదెంచినది,రెండవ నెగెటివ్,నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివ్, **ఆ** వైరుధ్యము యొక్క లుప్తము. వైరుధ్యము ఎలాగ బాహ్యము కాదో దాని లుప్తము కూడా బాహ్యము కాదు. . అది బాహ్య ప్రతిఫలనము యొక్క క్రియగా కాదు. అది జీవితము మరియు బుద్ధి యొక్క అతి అంతర్గత , అత్యంత వస్తుగత తృటి. దాని ద్వారా ఆత్మగత స్వతః , వ్యక్తి **స్వేచ్ఛ** కలిగి యుంటున్నాడు. నెగెటివ్ కు తన తో గల సంబంధం, మొత్తము అనుమితి యొక్క రెండవ ఆధారవాక్యముగా పరిగణించాలి.
విశ్లేషణ మరియు సంశ్లేషణ నిర్ధారములను విరుద్ధద్వంద్వములుగా ఉపయోగించినపుడు - మొదటి ఆధారవాక్యమును విశ్లేషణగా చూడవచ్చును. అనగా అందులో అవ్యవహితము **అవ్యవహితముగా** అన్యముతో సంబంధము కలిగి , అవ్యవహితము నందే పరివర్తనము అవుతుంది, లేక పరివర్తనము అయి ఉంటుంది.
ఈ సంబంధము , అదే కారణాన అది సంశ్లేషణ కూడా, ఎందుకంటే ఎందులోకైతే అది పరివర్తనము చెందినదో **, అది దాని <u>అన్యము.</u>**.
ఇక్కడ పరిగణించిన రెండవ ఆధారవాక్యము సంశ్లేషణ అని నిర్ధారింప బడుతుంది. ఎందుకంటే అది భేదితముగా సంబంధము - దాని భేదితముతో . మొదటిది ఎలాగైతే **సాధారణత్వము** మరియు **ప్రదానమో** –
అలాగే రెండవది **విశిష్టత్వము** ద్వారా నిర్ధారించినది, ముందుగా అన్య-తిరస్కారము, తన

వలన తానుగా, తాను అన్యముతో మొదలు విభిన్నముగా సంబంధీకరిస్తూ.

ఆ నెగెటివ్ తాను మధ్యవర్తకమని తెలియుచున్నది, ఎందుకంటే తనను మరియు అవ్యవహితమును తనలో ఇమిడ్చి కలిగి యుంటుంది, ఏ అవ్యవహితము యొక్క నెగెటివ్ తానో, దానిని తనలో ఇమిడి కలిగి యున్నది. ఈ రెండు నిర్ధారములు ఏదో సంబంధము ప్రకారము బాహ్యముగా సంబంధితములైనట్లు పరిగణింపబడినంత పర్యంతము అది కేవలము మధ్యవర్తీకరించే ప్రాకారము

[మొదటిది భేదమగుట, రెండవది ఐక్యత అగుట ఇది నిరపేక్ష మధ్యవర్తనము
ఈ నిరపేక్ష మధ్యవర్తనము యొక్క నెగెటివ్ తృటి స్పష్టము.
ఇదే ఐక్యత

నిరపేక్ష నెగెటివిటీగా నిరపేక్ష మధ్యవర్తనము యొక్క నెగెటివ్ తృటి యే ఐక్యత]

కాని నిరపేక్ష నెగటివిటీ గా అది నిరపేక్ష మధ్యవర్తనము యొక్క **నెగెటివ్ తృటి**, అది **ఐక్యత**. అది **ఆత్మగతత్వము** మరియు ఆత్మ.

i.

పద్ధతి యొక్క ఈ మలుపు దగ్గర , జ్ఞానం తన లోకి మరలుతోంది. ఈ నెగెటివిటీ తనను లుప్తము చేసుకునే వైరుధ్యముగా, మొదటి అవ్యవహితత్వము యొక్క స్థాపనము, సరళమైన సాధారణత్వము అవుతున్నది . ఏమంటె అవ్యవహితము , అన్యము యొక్క అన్యము, నెగెటివ్ యొక్క నెగెటివ్ గా పాజిటివ్, ఏకము, సాధారణము. ఈ రెండవ అవ్యవహితము మొత్తము పురోగమనములో ఉన్నది. లెక్క వేయదలిస్తే, మూడవ అవ్యవహితము మొదటి అవ్యవహితము అవుతుంది మరియు మధ్యవర్తితము అవుతుంది. మూడవ అవ్యవహితము మొదటి లేక ప్రాకారక నెగెటివ్. అ మొదటి నెగెటివ్ , అప్పటికే రెండవ వాక్యము(అనుమితిలో) అయింది. దానిని మూడవదిగానూ, నాలుగవది గానూ లెక్కించవచ్చు. త్రయముగా కాక కాచిత్ గ్రహీత నమూనాగా ఒక చత్వారముగా తీసుకోబడుతుంది. ఈ లెక్కన నెగెటివ్ లేక భేదము ద్విగుణముగా ఎంచబడి ఉండవలె. **మూడవది లేక నాలుగవది స్థూలముగా మొదటి , రెండవ తృటుల ఐక్యత, అవ్యవహితము మరియు మధ్యవర్తితముల ఐక్యత** .

ఇది ఐక్యత మరియు పద్ధతి యొక్క మొత్తము నమూనా త్రయత్వము అంటె అది
నిజముగా కేవలము జ్ఞానము యొక్క బాహ్య పార్శ్వము మరియు పైపైన కనబడేది.
కానీ ఇదే ముందు తెలిసినది. ఇది నిర్దిష్ట అన్వయములో చూపబడింది
సంఖ్యా రూపం, కాచిత్-గ్రహీత సంఖ్యగా అన్నిటికంటే ముందు , ఒక సంగ్రాహ్యం లేకుండా - కావున ఒక నిగమనం లేకుండా, నిలపడం జరిగింది. ఈ విషయాన్ని ఎత్తి చూపడం మరియు త్రయత్వము యొక్క ఐక్యతను, త్రయత్వముగా పద్ధతి యొక్క మొత్తం నమూనాను ఎత్తి చూపడం కాంట్ ఫిలాసఫీ చేసిన అపారమైన సేవ అనాలి.
మూడు పాదాల అనుమితి విజ్ఞత యొక్క సాధారణ నమూనా అన్నది ఎల్లపుడూ ఎరిగిన విషయం. కాని స్థూలంగా ఇదంతా బాహ్యంగా , విషయసంచయ నైజాన్ని నిర్ధారించని విధంగా అన్వయించ బడుతుంది . ఈ త్రిపాద-అనుమితి లో ప్రాకారక అర్థంలో ఏకత్వము కేవలము **యుక్తియుత** నిర్ధారముగా సాగుతుంది .
(ఇది బాహ్యము, ఇది విషయసంచయ నైజాన్ని నిర్ధారించేది కాదు, ఇది ఒక్కొక్కటి ఏకత్వం అన్న దానిపై ఆధారపడ్డది)
అందులో వెసనీయమైన, గతితార్కిక తృటి, నెగెటివిటీ, ఉండదు .
కానీ నెగెటివిటీ మాత్రం నిర్ధారముల త్రయత్వంలో ప్రవేశిస్తుంది(x y x′ ఏకత్వములు కాగా x >y > x′) , ఎందుకంటే మూడవది మొదటి రెండు నిర్ధారముల ఐక్యత అవుతుంది. ఇవి వేరు వేరుగా ఉన్నాయి కాబట్టి , ఐక్యత కావాలంటే, లుప్తజనిత-ఐక్యత మాత్రమే సాధ్యం. కానీ త్రయత్వాన్ని ప్రాకారత్వం ఆక్రమించింది, త్రయత్వం అన్న ఖాళీ ప్రణాళిక ని పట్టుకుని ఉండిపోయింది (an das leere *Schema* derselben).
ఆధునిక ఫిలాసఫీ యొక్క కొంకెకోణంగితనం అది ప్రగల్భంగా చెప్పుకునే "నిర్మాణం"లో చూడవచ్చు (*Konstruierens)* . నిర్మాణం అంటే , లోని నిర్ధారము సంగ్రాహ్యమూ లేని అదే ప్రాకారక ప్రణాళికని వేలాడ దీయడం. దానిని ఒక బాహ్య అమరికగా ఉపయోగించడం. దీనంతటి వలనా ఆ నిర్మాణం అనే నమూనా విసుగు పుట్టించే ప్రక్రియగా చెడ్డ పేరు తెచ్చుకుంది. కానీ ఇంత సారహీనంగా ప్రయోగించినప్పటికీ కూడా , అనుమితి దాని అంతర్గతమైన విలువని పోగొట్టుకోలేదు. అనుమితిని సదా ఉత్కృష్టముగా భావించడం

జరిగింది. కానీ దానిని మొదలు కేవలము వివేకము యొక్క వినా-సంగ్రాహ్య
రూపముగా (unbegriffene Gestalt des Vernünftigen)కనుగొనడం జరిగింది.

j.

ఇప్పుడు **మూడవది అవ్యవహితం**, కానీ మధ్యవర్తిత్వాన్ని లుప్తం చేయడం ద్వారా అవ్యవహితము. ఇది భేదాన్ని లుప్తం చేయడం ద్వారా సరళం. నెగెటివ్ ను లుప్తం చేయడం ద్వారా పొజిటివ్.

ఇది **సంగ్రాహ్యము** , అన్యభవము ద్వారా యదార్ధీకరించుకునేది, ఈ యదార్ధమును లుప్తము చేయటం ద్వారా తన-తో-తాను కలిసేది, మరియు ఇది దాని నిరపేక్ష యదార్ధము, తనతో తన సాదా సంబంధాన్ని స్థాపించుకున్నది. కావున ఈ ఫలితము సత్యము.

అది ఎంతగా అవ్యవహితత్వమో అంతగా మధ్యవర్తిత్వం.

కానీ ఇవి నిర్ణయం యొక్క నమూనాలు. "మూడవది" అవ్యవహితత్వమై , మధ్యవర్తనమై ఉన్నది, లేక వాటి ఐక్యతై ఉన్నది అన్న విషయాన్ని ఈ నిర్ణయము యొక్క నమూనాలు తమలో కలిగి ఉండే సామర్థ్యము కలవి కాదు , ఏమంటే అది ప్రశాంతంగా ఉన్న మూడవది కాదు. **ఈ ఐక్యత గానే తన-తో-తాను మధ్యవర్తితమయ్యే చలనము మరియు క్రియ**.

ప్రారంభించేది **సాధారణము** అయినట్లే, ఫలితము **విశిష్టము** , సవిపులము , విశేష్యము. ఏవయితే ప్రారంభమన్నది అంతర్వర్తితమో, ఇప్పుడు వాటిని విశేష్యము తన-వలన-తాను గా Fur sich కలిగి యున్నది .

సాధారణము , విశేష్యము లో తిష్ఠితమైనది.

త్రయత్వము యొక్క మొదటి రెండు తృటులు కాచిత్-గ్రహీతములైన , అసత్యములైన తృటులు.

అందువలన అవి గతితార్కికములు.

గతితర్కము ద్వారా తమ నెగెటివిటీని విశేష్యముగా చేసుకుంటాయి.సంగ్రాహ్యము అన్నదే ఇది. సంగ్రాహ్యము మనకు **మొదట, అంతర్వర్తిత సాధారణము**, దానివలన అదిగా స్థితమైన నెగెటివ్ , **మూడవ దాని-యందు-దాని-వలనగా సాధారణము**. ఇది అనుమితి యొక్క అన్ని తృటులనుండి ప్రయాణించేది. కాని మూడవది నిగమన వాక్యం. నిగమన వాక్యములో సంగ్రాహ్యము తన నెగెటివిటి ద్వారా తనతో తాను

మధ్యవర్తితము, ఇంతటితో దాని వలన అదిగా సాధారణము మరియు తన తృటుల 921
ఏకత్వముగా తిష్ఠితము

h.

ఫలితము తిరిగి అవ్యవహితత్వ-నమూనాను తనకు ఇచ్చుకుంది . ఫలితము ఇప్పుడు తన-లోకి-వెళ్ళినదిగా , తన-తో-తాను ఒకటైన మొత్తముగా అవ్యవహిత-నమూనాను తిరిగి తనకు ఇచ్చుకుంది. దీనితో అది ప్రారంభములో తనను నిర్ధారించుకున్నట్లు ఉన్నది. తనతో తన సాదా సంబంధముగా అది ఒక సాధారణము. అట్టి సాధారణము యొక్క గతితర్కము మరియు మధ్యవర్తత్వము అయినట్టి నెగెటివిటీ ఈ సాధారణత్వములో అలాగే సరళమైన నిర్ధారణలో ఒక్కటైంది, **ఇది మళ్ళీ ఒక ప్రారంభము** కావచ్చు.

ముందు ఎలా కనపడుతుందంటే, ఈ ఫలితము యొక్క జ్ఞానము సాధారణము యొక్క ఒక విశ్లేషణ అయి ఉండాలని తోస్తుంది . కావున అటువంటి నిర్ధారములను మరియు వాటి గమనమును తిరిగి విడదీయాలి (వెనుకకు ప్రయాణము), తద్వారా ఉద్భవించేదానిని పరిశీలించాలనిపిస్తుంది .

వస్తువుతో ఇలాగ విశ్లేషణ ద్వారా వ్యవహరిస్తే అది ముందు వివరించిన **ఐడీ** అన్న దశకు చెందిన వ్యవహారము. అది **అన్వేషణా** జ్ఞానానికి చెందినది.

అన్వేషణా జ్ఞానము తన విషయము గురించి , అది ఎలాగ **ఉన్నదో** అదే చెబుతుంది, దాని సవిపుల ఐక్యత యొక్క అనివార్యత గాని దాని సంగ్రాహ్యము యొక్క అనివార్యత గాని లేకుండా.

(పద్ధతి సంగ్రాహ్యంలో ఉంటుంది, వస్తువు అన్యముగా తెలియవస్తుంటుంది)

కానీ **సత్యము యొక్క పద్ధతి** , ఏదైతే వస్తువును సంగ్రహిస్తుందో, స్వయంగా విశ్లేషణ. ఏమంటె అది స్పష్టంగా సంగ్రాహ్యములో ఉంటుంది. కానీ అది అంతగానూ మళ్ళీ సంశ్లేషణ (synthetisch). ఏమంటే వస్తువు సంగ్రాహ్యము ద్వారా గతితార్కికము మరియు అది అన్యము అని నిర్ధారితము అవుతుంటుంది.

(ఒక వస్తువు అన్యముగా తెలిసినాక) పద్ధతి మళ్ళీ కొత్త ఆధారవిషయసంచయం మీద నిలబడుతుంది, ఫలితము ఇప్పుడు వస్తువు అవుతుంది. అంతకుముందు ఫలితముగా

దొరికినది ఇప్పుడు వస్తువు . విషయ సంచయంలోని సంబంధమే బేధము . అదే
పద్ధతి కొత్తదానికీ వర్తిస్తుంది .

కొత్త విషయసంచయము యొక్క అవ్యవహితత్వము **కేవలము నమూనా**, ఎందుకంటే అదే ఫలితము కూడా కాబట్టి. విషయసంచయముగా దాని నిర్ధారణ ఎంతమాత్రమూ **మనము ఎంచుకున్నది కాదు.** అది (ఇంకొకదానినుండి) **నిగమనము చేసినది** మరియు నిరూపించినది.

i

ఇక్కడ మొదటిసారి జ్ఞానము యొక్క విషయసంచయము పరిగణనా వలయంలోకి ప్రవేశిస్తున్నది. ఎందుకంటే అది పద్ధతిని నిగమించుదానిగా పద్ధతికి చెందినది. పద్ధతే ఈ తృటి ద్వారా తనను ఒక **వ్యవస్థ**గా (einem ***Systeme***) విస్తరించుకుంటున్నది. ముందు ప్రారంభము , విషయసంచయము దృష్ట్యా అంతా అనిర్ధారితముగా ఉండవచ్చును. ఈ ప్రకారము అది కేవలము ప్రాకారకమైన ఆత్మ లాగా, దాని వలన దాని ద్వారా ప్రారంభము అన్నది కేవలము దాని నమూనా ప్రకారము , అనగా అవ్యవహితము మరియు సాధారణముగా నిర్ధారింపబడినదై ఉండవచ్చును .

ముందు చూపించిన చలనము ద్వారా వస్తువు 'దాని వలన అది' ఒక నిర్ధారణ పొందుచున్నది . ఆ నిర్ధారణ **ఒక్క విషయసంచయము.**

దానిని ఎందుకు విషయసంచయం అంటున్నామంటే , సరళత్వములో ఒక్కటైన నెగెటివిటీ లో అది **లుప్తమైన నమూనా**.

దాని విషయసంచయము దాని నిర్ధారణ, దాని సాదా అభివృద్ధి . దాని విషయసంచయము సాధారణత్వమునకు ఎదురుగా నిలుస్తుంది . దాని సాదా నిర్ధారణగా, దాని అభివృద్ధిగా , దాని విరుద్ధద్వంద్వమే సాధారణత్వమునకు ఎదురుగా నిలుస్తుంది .

J

ఈ నిర్ధారణ అనిర్ధారిత ప్రారంభము యొక్క సమీప సత్యం. కావున అది ఏదో **అసంపూర్ణమన్న** వెలితి. దాని నుండి వెలువడే పద్ధతి కూడా ప్రాకారకము అన్నది కూడా ఒక వెలితి.

ఇది ఇకపై ఒక నిర్దిష్ట **నిబంధన**గా వ్యక్తమవుతుంది. ఏమంటే ప్రారంభము , అది

ఫలితము యొక్క నిర్ధారమునకు ప్రతిగానే ఒక నిర్ధారితము కావున , అవ్యవహితము
కాదు గావున , ప్రారంభమునే మధ్యవర్తితముగానూ, నిగమితముగానూ పరిగణించాలి.
(కావున దాని వెనుక ఏమున్నదో తెలుసుకోడానికి ప్రారంభము కంటే వెనక్కి వెళ్ళాలి)
అది నిరూపణలో , నిగమనములో అనంతముగా **తిరోగమన** చలనముగా ఉండాలన్న
నిబంధనగా కనపడుతుంది . మొదటి ప్రారంభం లోనుండి వెనకకి వెళ్ళినట్లే ,పద్ధతి ద్వారా
మొదటి ప్రారంభం లో నుండి వచ్చిన ఫలితాన్ని మళ్ళీ నిర్ధారించి , అలా నిర్ధారణను
కొనసాగిస్తూ అనంతంగా ముందుకు పోవడం కూడా ఉంది.

ఇంతకు ముందే చూపబడినదేమంటే, అనంతమైన పురోగమనం **సంగ్రాహ్య-రహితమైన ప్రతిఫలనమునకు** చెందినది . .

సంగ్రాహ్యమును తన ఆత్మగా కల నిరపేక్ష పద్ధతి అదే అనంతమైన పురోగమనమునకు దారితీయజాలదు. **ముందు జైన్, వెసన్, సాధరణత్వము వంటి ప్రారంభములు** , అవి మొత్తం సాధారణత్వముగా మరియు విషయసంచయము లేనట్టుగా కనబడతాయి. ఇదే ఒక ప్రాకారక ప్రారంభానికి ఉండవలసినదిగా నిబంధన. కావున నిరపేక్ష మైన మొదటి ప్రారంభముగా వెనుకకు పోవడమన్న అవసరము లేదు, అనుమతించబడదు అనగా అటుల ఉండవలెను అన్నది నిబంధన

అవి తమ-తో-తమకే గల శుద్ధ సంబంధము కావున , అవ్యవహితము మరియు అనిర్ధారితము , కావున అవి భేదమును తమ యందు కలిగి లేవు . ఇటువంటి ప్రారంభము కాకుండా ఇతర ప్రారంభాన్ని తీసుకుంటే , ఒకదాని నమూనావతు సాధారణత్వమునకు దాని విషయసంచయమునకు మధ్య భేదము తిష్ఠించబడి ఉండేది .

(ప్రారంభం అనిర్ధారితంగా ఉండే నిర్ధారితం కావాలంటే అది జైన్, వెసన్ లేక సంగ్రాహ్యం కావాలి. ఇవి అనిర్ధారితములుగా , ప్రత్యేకములు)

కానీ అనిర్ధారితము, ఏదైతే ఆ తార్కిక ప్రారంభము తన నిర్ధారణని తనదైన విషయసంచయముగా కలిగి యుండవలెనో , ఆ ప్రారంభము ఆ నిర్ధారణయే అయి ఉండవలెనో, అనగా దాని నెగెటివిటీ లుప్తిత మధ్యవర్తనము అయి ఉండవలెనో , అట్టి అనిర్ధారితము ప్రారంభము అయి ఉండవలెను.

దీని ప్రత్యేకత్వము అనిర్ధారణత్వానికి ప్రత్యేకత్వము నిస్తున్నది. తద్వారా జైన్, వెసన్, సాధారణము బేధితములవుతున్నవి. వాటి వాటికి చెందిన నిర్ధారణ వాటిదే , ఎలాగైతే వాటివలన అవిగా పరిగణింపబడతాయో, అవ్యవహిత నిర్ధారణ. ఎట్టి విషయసంచయానికైనా వలె, వాటికి కూడా నిగమనము కూడా అవసరం.

పద్ధతికి సంబంధించినంతవరకు, నిర్ధారణ నమూనా-నిర్ధారణ గానా లేక విషయసంచయ నిర్ధారణగా తీసుకున్నదా అన్నది నిర్నిమిత్తము .

పద్ధతి అన్నది కొత్త విధమైన ప్రారంభం అంటూ ఏమీ కాదు.
ప్రారంభము బట్టి దాని ఫలితము విషయసంచయమును నిర్ధారించుటకుగాను పద్ధతి అన్నది కొత్త విధమైన ప్రారంభం అంటూ ఏమీ కాదు. అనగా పద్ధతి ప్రాకారకము మాత్రమే అని . ఇందులో మునుపు కంటే ఎక్కువ గానీ తక్కువ గానీ ప్రాకారికం ఏమీలేదు.
ఏమంటే అది **నిరపేక్షమైన నమూనా**, తనను మరియు అన్నటినీ సంగ్రాహ్యముగా తెలుసుకునే సంగ్రాహ్యము (Denn da sie **die absolute Form**, der sich selbst und alles als Begriff wissende Begriff ist) కావున అట్టి విషయసంచయము తనకు ప్రతిగా నమూనాను బాహ్య-నమూనాగా నిర్ధారించదు..
<u>ఎట్లైతే అట్టి విషయసంచయ-రహిత ప్రారంభము   తన ప్రారంభమును నిరపేక్ష ప్రారంభమును చేసికొనదో , అట్లనే ఆ విషయసంచయము పద్ధతిని అనంత పురోగతిగా ముందుకూ, వెనుకకూ కొనిపోయేది కాదు</u>
ఒక వైపు నిర్ధారణ ఉన్నది, ఎద్దైతే అది ఫలితములో ఉత్పత్తి చేస్తుందో , అట్టి నిర్ధారణ ఒక తృటి . ఆ తృటి ద్వారా అది తన-తో-తన మధ్యవర్తనములో ఉన్నది, మరియు **అవ్యవహిత ప్రారంభాన్ని మధ్యవర్తితము** చేస్తున్నది . మారుగా అది నిర్ధారణ, దాని ద్వారా దాని ఈ మధ్యవర్తనము ప్రయాణిస్తుంది**. అది ఒక విషయసంచయము ద్వారా , తన ఒక భ్రాంతివత్ అన్యము ద్వారా తిరిగి తన ప్రారంభమునకు మరలుతున్నది**. అది కేవలము అదే కాదు , అది ఒక నిర్ధారిత పునర్నిర్మితముగా, కానీ ఫలితము అంతగానూ లుప్తితమైన నిర్ధారణ, దీనితో ఎందులో మొదలైందో ఆ మొదటి **అనిర్ధారితత్వమును పునర్నిర్మాణము** చేసినట్లు కూడా అయింది. దీనిని ఇది ఒక **మొత్తము వ్యవస్థ- గా** సాధిస్తుంది .

L

ఫలితము గా లభించిన నిర్ధారణ , సరళమైన నమూనా వలన, ఏ నిర్ధారణలో అది ఒక్కటై కూడిందో , అదే **ఒక కొత్త ప్రారంభం** . అది తన ముందున్న వాటినుండి ఈ నిర్ధారణ ద్వారా భేదితము. <u>కావున జ్ఞానము విషయసంచయము నుండి, విషయసంచయానికి సాగుతుంది</u>. ముందు ఈ పురోగతి తనను ఈ విధముగా నిర్ధారించుకుంటుంది: సాదా నిర్ధారణల నుండి మొదలవుతుంది, ఆపై ఇంకా సంపన్నవంతమూ, సవిపులమూ

అవుతుంది. ఏమంటే ఫలితము అప్పటికే తన ప్రారంభాన్ని కలిగి యున్నది. దాని 926
పురోగతి దానిని ఒక కొత్త నిర్ధారణకు సంపన్నం చేస్తుంది.

సాధారణము ఆధారవిషయసంచయమవుతుంది. పురోగతిని అందువలన, అన్యము నుండి అన్యమునకు పలాయనంగా పరిగణించకూడదు . నిరపేక్షమైన పద్ధతిలో సంగ్రాహ్యము తనను తన అన్యభవములో నిలబెట్టుకుంటుంది. సాధారణము తన ప్రత్యేకములో, అనగా నిర్ణయములో, వాస్తవములో తనను నిలబెట్టుకుంటుంది . అది ఇతోధిక నిర్ధారము యొక్క ప్రతీ అడుగులో దాని పూర్వనిర్ధారపు పూర్తి రాశిని ఉద్ధరిస్తుంది. <u>తన గతితార్కిక పురోగతిలో ఏదీ పోగొట్టుకోదు. దేనిని వెనుక వదలదు.</u> సంపాదించినదంతా తనతో కొనిపోతుంది, తనను సంపన్నం చేసుకుంటుంది మరియు తనలో తనను సాంద్రం చేసుకుంటుంది.

m

ఈ విస్తరణను (*Erweiterung*) విషయసంచయము యొక్క తృటిగా , మొత్తంలో మొదటి ఆధారవాక్యముగా చూడవచ్చు. విషయసంచయ సంపన్నతకు సాధారణము ప్రదానము చేయబడినది, సాధారణము అవ్యవహితముగా దాని యందు కలిగి యున్నట్టిది .

కానీ సంబంధము రెండవ, నెగెటివ్ లేక గతితార్కిక పార్శ్వమును కూడా కలిగి యున్నది. సంపద్వంతం చేయడం అన్నది సంగ్రాహ్యము యొక్క అనివార్యత తో ముందుకు పోతుంది. సంపద్వంతమన్నది <u>సంగ్రాహ్యము యందు</u> కలిగియున్నది. <u>ప్రతీ నిర్ధారమూ ఒక స్వీయ-ప్రతిఫలనము</u>.

ప్రతీ కొత్త ఆడుగు తన-నుండి బయటకు పోవుట, అనగా ఇతోధిక నిర్ధారము, తన-లోనికి పోవుట కూడా, అధిక విస్తరణ , అధికమైన తీవ్రత కూడా. అతి సంపన్నమైనది , అతి విపులము మరియు అతి ఆత్మ-గతమూ.

తనను సాదాగా లోతులకు వెనక్కిలాక్కునేది అతి బలమైనది, అంతగానూ ఆక్రమించి వశం చేసుకునే సమర్థత గలదీ (Übergreifendste).

అత్యున్నతమైన, పదునైన శిఖరం శుద్ధమైన **వ్యక్తిత్వం (** die *reine Persönlichkeit* **)**. అది మాత్రమే నిరపేక్ష గతితర్కము ద్వారా, తన నైజము ద్వారా, అంతటినీ తనలో తనకు నిమిత్తముగా కలిగియుండునది, తద్వారా తనను అత్యంత స్వేచ్ఛాపరంగా చేస్తుంది,

సరళత్వంగా చేస్తుంది, ఏదైతే మొదటి అవ్యవహితత్వమో, సాధారణత్వమో
అట్టిదానిగా.

n

ఈ విధముగా అది , పురోగతిలో ప్రతీ అడుగూ ఇతోధిక నిర్ధారములో, అది అనిర్ధారిత ప్రారంభం నుండి దూరం అవుతూ, అది తిరిగి దానివైపు వెనుకకు కదలుట కూడా అయి, అందువలన ఏదైతే ముందు విభిన్నముగా కనపడే రెండు చలనములూ , ప్రారంభమునుండి వెనుకకు వెళ్ళి ఆధారితము చేయుట, ముందుకు వెళ్ళి ఇతోధిక నిర్ధారణ చేయుట, ఒకటి ఇంకొక దానిలోకి వెళ్తాయి మరియు రెండూ ఒకటే.

పద్ధతి , దీనితో , ఒక వృత్త-చంక్రమణములో కలుస్తుంది. అందుకుగాను పద్ధతిని కాలగతిని అభివృద్ధి చెందే దానిగా ఆశించలేము. ఏమంటే ప్రారంభము అప్పటికే ఒక నిగమితము . దాని అవ్యవహితత్వములో అది సాదా సాధారణత్వము అయి ఉండుట దానికి చాలు. అది సాదా సాధారణత్వము అయి ఉన్నంతవరకు తన పూర్తి నిబంధన కలిగి యున్నట్లు. దానిని ఎవరైనా తాత్కాలికమనో లేక ఇప్పటికి ఉన్నదో-అనుకున్నదో అన్నంత మాత్రాన దానిని కించపరచ వలసిన అవసరం లేదు.

ఏమంటే అప్పటికే దానికి ప్రతిగా ఎత్తిచూపినది ఏదైనా అది మనిషి జ్ఞానానికి /ఎరుకకు ఉన్న హద్దు గురించి వాదన కావచ్చును. మనిషి "సంగతి" తో వ్యవహరించే ముందు (ఖచ్చితమైన షరతుగా) , జ్ఞాన సాధనాన్ని విమర్శగా పరిశీలించాలనే వాదన కావచ్చును, ఇటువంటి నిబంధనలే స్వయంగా పూర్వతిష్ఠితములు . పైగా అవి సవిపుల నిర్ధారములు. సవిపుల నిర్ధారములు కాబట్టి అవి మధ్యవర్తితములు అయి ఉండాలనీ, ఆధారితములు అయి ఉండాలన్న నిబంధనలకు స్వయంగా గురైయ్యేవి.

ఏవైతే తమ సవిపుల విషయసంచయము వలన నిగమితములుగా రాబట్టవలసిన అగత్యం ఉన్నదో అటువంటివి సంగతి ప్రారంభమునకు ముందే లేవనీ అభ్యంతరం చెప్పడం, అలాగ ఉంటే మెరుగనుకోవడం, మిగిలినవాటికంటే వాటికి ప్రాధాన్యత ఇవ్వబూనుకోవడం వృధా డాంబికం మాత్రమే అవగలదు.

ఏదైనా పరిమితము , అసత్యమని ఎరిగిన దానిని , అనగా ఒక సంకుచితమైనదానిని, తన

విషయసంచయము నకు వ్యతిరేకముగా, నిరపేక్షము, తిరుగులేనిదిగా చేస్తే అది
అసత్యమైన విషయసంచయము కలిగి యుంటుంది. నిర్ధారిత జ్ఞానమైన విషయసంచయం పై ఏదో ఒక నమూనా ప్రయోగించడం(దానిని నమూనాగా నిర్వచించడం) వెనుకకు వెళ్ళి అట్టి నమూనాగా ఇది జనించిందనుకోవడం లేక ఏదో కారణం ఎంచి వెనుకకు సబబు వెతకడం ఇటువంటి అసత్యానికి దారితీస్తాయి .

సత్యము యొక్క పద్ధతి , ప్రారంభము అసంపూర్ణమని ఎరిగినది. ఎందు కంటే అది ప్రారంభము కాబట్టి. కానీ ఈ అసంపూర్ణం స్థూలముగా ఒక అనివార్యముగా ఉన్నది. ఎందుకంటే సత్యము కేవలము అవ్యవహితత్వము యొక్క నెగెటివిటీ ద్వారా తన వైపు -తాను మరలుటగా ఆత్మ-నివర్తనమై ఉన్నది.

నిర్ధారితము నుండి బయటపడాలన్న అసహనం , అది ప్రారంభము, వస్తు, పరిమితము లేక ఏదైన ఇతర నమూనాలో తీసుకున్నా , ఆ అసహనం అవ్యవహితముగా తాను నిరపేక్షములో ప్రవేశించాలని భావిస్తుంది. తనకు ముందు ఎరుకగా ఖాళీ నెగెటివ్ , కాచిత్-గ్రహీతమైన అనంతత్వము తప్ప ఎటువంటిదీ కలిగి యుండదు . లేక ఏదో ఉద్దేశించిన నిరపేక్షము ఉండి ఉండవచ్చు. ఉద్దేశించినది, ఎందుకంటే తిష్ఠితము కాదు, గ్రహించినది కాదు.

గ్రహించడం అర్థం చేసుకోవడం అన్నది, జ్ఞానము యొక్క మధ్యవర్తనము. దాని యందు సాధారణము, అవ్యవహితము ఒక తృటి. సత్యము విస్తారమైన పురోగతిలోనూ, అంతములోనూ ఉన్నది .

విషయం అస్సలు తెలియకపోవడం , పరిచయం లేకపోవటం వలన ఆత్మగత అవసరం కోసం , దాని కుతూహలం కోసం సమస్తం యొక్క సింహావలోకనం వంటిది ముందు ఇవ్వబడుతుంది. ప్రతిఫలనము వలన వర్గీకరణము ద్వారా, సాధారణము కింద ప్రత్యేకములన్నవి ముందే ఉన్నట్లు, అనగా పరిమిత జ్ఞానము ప్రకారము ప్రత్యేకములన్నవి ముందే ఉన్నట్లు , శాస్త్రములో కూడా వాటిని ఆశించడం సహజం అన్నట్లు ఇవ్వబడతాయి. కానీ ఏదో ఊహాచిత్రం మాదిరి గా తప్ప ఇందులో ఏదో ఉంటుందన్న భరోసా లేదు.

ఏందుకంటే సాధారణము నుండి ప్రత్యేకమునకు మరియు ప్రత్యేకము నుండి 929
మొదటి సాధారణము తృటిగా కలిగిన నిర్ధారితమైన, సహజ-స్వయం-భవమునకు పరివర్తనము అన్నది , ఇదంతా ఆ వర్గీకరణ విధానికి పూర్తిగా పరాయిది. కానీ అది మాత్రమే శాస్త్రము యొక్క మధ్యవర్తనము.

o

ప్రదర్శితమైన పద్ధతి(Method)యొక్క నైజము వలన శాస్త్రము (Wissenschaft) తనలోకి తాను వంపు తిరిగిన వలయమై ప్రకటమవుతున్నది. దాని ప్రారంభము లోకి , సాదా ఆధారము లోకి , దాని మధ్యవర్తిత్వము , అంతము వంగుతాయి .
అందులో ఒక్కొక్క అంశమూ పద్ధతితో నిండినది – పద్ధతితోనిక్షిప్తం అగుటవలన , స్వీయ ప్రతిఫలనము అయినట్టిది. ఒక్కొక్క అంశమూ అది ప్రారంభానికి తిరిగి మరలుతుంది . అది ఇంకొక కొత్త అంశము యొక్క ప్రారంభము. కావున **పద్ధతి వృత్తములతో కూడిన వృత్తమవుతుంది**. ఈ గొలుసు లొ ముక్కలు వేరు వేరు శాస్త్రములు. ప్రతీ శాస్త్రానికీ ఒక ముందు ఒక వెనుక ఉన్నవి. ఇంక నిర్దిష్టంగా చెప్పాలంటే కేవలం ముందు ను మాత్రమే కలిగి యుంటుంది. దాని అంతము లోనే తదుపరి శాస్త్రాన్ని సూచిస్తుంది.

p

కావున **తర్కము కూడా నిరపేక్ష ఐడీ** లో ఈ సాదా ఏకత్వానికి మరలుతుంది, ఎద్దైతే దాని ప్రారంభమో దానిలోకి మరలుతుంది. జైన్ యొక్క శుద్ధ అవ్యవహితత్వం , దీనిలో ముందు నిర్ధారమంతా లయీకరణము చెందింది. లేక కాచిత్-గ్రహణము వలన నిర్ధారమంతా వదిలివేయబడినట్లు తోస్తుంది.
జైన్ యొక్క శుద్ధ అవ్యవహితత్వము, మధ్యవర్తనము ద్వారా , అనగా మధ్యవర్తనమును లుప్తము చేయుట ద్వారా దానికి సంబంధించిన స్వీయ సమానత్వానికి వచ్చిన ఐడీ. పద్ధతి శుద్ధమైన సంగ్రాహ్యము. అది కేవలము తనతో వ్యవహరిస్తుంది. కేవలము అది తన-తో-తన సాదా సంబంధము, అదే జైన్.
కాని అది పూర్తి అయిన జైన్ కూడా, తనను సంగ్రహించిన సంగ్రాహ్యము, జైన్

విపులమైనదిగా, తీవ్రమైన మొత్తముగా (*erfülltes* Sein, der sich *begreifende Begriff* 930 das Sein als die *konkrete*, ebenso schlechthin *intensive* Totalität)

ఐడీ యొక్క ఈ ముగింపు నుండి పేర్కొనదగ్గది ఏమంటే ఇందులో మొదలు తర్కశాస్త్రము తన సంగ్రాహ్యమును తాను గ్రహించింది.

జైన్ , అన్నది ముందు (తర్కము యొక్క విషయసంచయానికి ముందు). ఈ జైన్ తో, విషయసంచయ ప్రారంభము నందు, మనకి సంగ్రాహ్యము, దానిని ఆత్మగత ప్రతిఫలనములో బయటనుండి తెలుసుకుంటునట్లు ఉన్నది.

నిరపేక్ష జ్ఞానము యొక్క ఐడీలో సంగ్రాహ్యము దాని స్వంత విషయసంచయము అయింది. కానీ అదే శుద్ధ సంగ్రాహ్యము, తనను తన వస్తువుగా కలిగినది. తాను తనను వస్తువుగా కలిగినదిగా, తనను తన యదార్ధము యొక్క మొత్తముగా, శాస్త్ర వ్యవస్థగా నిర్మించుకున్నది, ఈ సంగ్రాహ్యమును తానే గ్రహించడానికి నిశ్చయించినది, అంతటితో విషయసంచయముగా , **వస్తువుగా తన స్థానాన్ని రద్దుచేయడానికీ**, శాస్త్రము యొక్క సంగ్రాహ్యమును ఎరుగడానికీ.

రెండు, ఈ ఐడీ ఇంకనూ తార్కికము. అది శుద్ధ ఆలోచనలో ఇమిడి యున్నది. శాస్త్రము కేవలం దైవీక సంగ్రాహ్యము. దానిని వ్యవస్థీకృతముగా సాధించడం అన్నదే యదార్థీకరణ, కానీ అదే పరిధికి సీమితమైనది. ఈ ప్రకారము జ్ఞానము యొక్క శుద్ధ ఐడీ ఆత్మగతత్వములో మూయబడి ఉన్నది కాబట్టి , అది ఒక ప్రేరణ. దీనిని లుప్తము చేయడానికి ప్రేరణ. శుద్ధమైన సత్యము అంతిమ ఫలితముగా. మరియు ఇది ఇంకొక క్షేత్రము మరియు శాస్త్రము యొక్క ప్రారంభము. ఈ పరివర్తనమును ఇక్కడ సూచించడం మాత్రమే కావలసినది.

Q

ఐడీ తనను శుద్ధ సంగ్రాహ్యము మరియు దాని యదార్ధముల నిరపేక్ష ఐక్యతగా తిష్ఠించుటలో , దీనితో జైన్ యొక్క అవ్యవహితత్వములో ఒక్కటిగా తనను పోగుచేసుకొనుటలో , అది ఈ నమూనాలో మొత్తముగా , ప్రకృతి. కానీ ఈ నిర్ధారము ఏదో అయిపోయినది కాదు nicht ein *Gewordensein* , పరివర్తనము అయిపోయినట్టిది కాదు. ఆత్మగత సంగ్రాహ్యము దాని మొత్తములో వస్తుగతత్వము అవుతోంది , ఆత్మగత

సంకల్పము జీవితము అవుతున్నది కూడా.

శుద్ధమైన ఐడీ, దేనిలో అయితే నిర్ధారణ లేక సంగ్రాహ్యము యొక్క యధార్థమే సంగ్రాహ్యమునకు ఉద్ధరించబడినదో , అది నిరపేక్షమైన విడుదల . దానికి అవ్యవహిత నిర్ధారం అంటూ లేదు , అనగా దానికి ఇక, తిష్ఠితము కానిదీ , సంగ్రాహ్యము కానిదీ, అయిన అవ్యవహిత నిర్ధారము లేదు.

ఈ స్వేచ్ఛలో ఇక పరివర్తనము అన్నది ఉండదు.

సాదా జైన్, దేని వరకు ఐడీ తనను నిర్ధారించుకుంటుందో, దాని యందు సంపూర్ణ-వ్యాపితమైనదో , అది దాని నిర్ధారములో తాను తనతోనే ఉండే సంగ్రాహ్యము.

ఇక్కడ పరివర్తనాన్ని అర్థం చేసుకోవలసింది ఇలాగ, ఐడీ తనను స్వేచ్ఛకు విడుదల చేసుకున్నది, తానుగా రూఢిగానూ, తన యందు ప్రశాంతముగా ఉన్నది.

ఈ స్వేచ్ఛ వలన దాని నిర్ధారణా నమూనా కూడా అంతగానూ స్వేచ్ఛగా ఉన్నది. అది నిరపేక్షముగా తన వలన తాను, అంతరిక్షము కాలము అన్న బాహ్యత్వము తో ఆత్మగతత్వ స్థితముగా ఉండకుండా, నిరపేక్షముగా తన వలన తానుగా ఉంటుంది.

ఇది అంతా జైన్ యొక్క కాచిత్-గ్రహీత- అవ్యవహితత్వము అయిన పర్యంతము , చైతన్యము గ్రహించేది . అది కేవలము వస్తుగతత్వము మరియు బాహ్య జీవితము.

ఐడీ ప్రకృతితో దైవీకమైన జ్ఞాన సంబంధములో ఉంటుంది. ఐడీలో అది సహజ-స్వయం-భవముగా సంగ్రాహ్యము యొక్క మొత్తము. అది ప్రకృతిని దైవీకముగా ఎరుగుట కు సంబంధించి శాస్త్రము.

శుద్ధ ఐడీ యొక్క ఈ అతిసమీప నిశ్చయము, తనను <u>బాహ్య ఐడీగా</u> నిర్ధారించుకొనుట. అది , తనను కేవలము **<u>మధ్యవర్తనముగా</u>** తిష్ఠితము చేసుకొనుట అయింది, దీనినుండి సంగ్రాహ్యం స్వేచ్ఛగా,బాహ్యత్వము నుండి తనలోకి వెళ్ళే* అస్తిత్వము గా ఉద్భవిస్తుంది, బుద్ధి యొక్క శాస్త్రములో(*Wissenschaft des Geistes*) తన ద్వారా తన విడుదలను పూర్తి చేస్తుంది . తన ఉన్నతమైన సంగ్రాహ్యమును తర్క శాస్త్రములో , తనను గ్రహించే శుద్ధ సంగ్రాహ్యముగా కనుగొంటుంది.

(* నెగేషన్ యొక్క నెగేషన్ - తన లోకి మరలుట)